

PRINCEZNÁ TEMNOTY

*Venované môjmu otcovi,
za jeho podporu
pri písaní tejto knihy*

PRINCEZNÁ TEMNOTY

Korene stromu antického,
do hlbkej minulosti siahajú.
V duši anjela zlého,
plamene diabla zapaľujú.

Prišla temnota a s ňou bytosť.
Svetlo zasiahlo šípom kúty tmy.
Vláde bez vlády povedala dost.
Ovládla ju svojimi snami.

Sny všetko oslepili,
všetci zbavili sa temnoty.
Tie krásne sny všetko zmenili,
až na srdce anjela temnoty.

Zlý anjel, potichu v tieni,
svetla spáleniny liečil,
spomínal na tie dni,
keď všetko ničil.

Blížila sa pomsta, cítil ju.
Blížil sa mor, na chodník svietil mu.
Blížila sa smrť, vítal ju.
Blížil sa koniec, cestu ukazoval mu.

Prológ

Pohltila ma temnota. Padala som do priepasti z temna. Nie, nebol to pád. Vznášala som sa. Lietala som prázdnotou ničoho.

Nevníkala som čas. Videla som, ako okolo mňa prúdi v rozličných obrazoch, ale nevšímala som ich. Jediné, čo som dokázala vnímať, bolo svetlo. Ale toto svetlo nehralo, nespôsobovalo radosť, akú spôsobuje Slnko svojimi lúčmi. Na prvý pohľad to bolo svetlo, ktoré vyvolávalo chlad a úzkosť. Na jeho matných, tmavých lúčoch sa niesol strach. No ja som sa nebála, keď do mňa vstupovalo. Práve naopak. Keď vstupovalo do môjho vnútra cítila som zvláštny pokoj a pocit naplnenia. Ten pocit sa rovnal momentu, keď matka láskyplne objíma svoje dieťaťko. Schováva ho vo svojom náručí a svojim nežným hláskom mu dodáva pocit bezpečia. Ja som to cítila, keď sa svetlo ku mne približovalo.

Lúče vychádzajúce zo svetelnej gule ma hladili na koži, schovávali ma vo svojom jase. A potom, pomaly a nežne, vstúpilo svetlo do môjho vnútra. Naplnilo každý kút môjho tela svojim temným svetlom. Ako lúče prechádzali cez moje telo, cítila som v sebe, doposiaľ nepoznaný, pokoj. Cítila som sa, akoby som ležala na mori po búrke. Pomaly som sa kolísala na lúčoch svetla, ako na vlnách pokojnej vody. Každá bunka v mojom tele lačne vítala ten pokoj, svetlo, do svojho vnútra. Nedokázali sa nabažiť toho blahodarného pocitu.

Mala som pocit, že to svetlo tam patrí. Patrí do môjho tela. Každý úd ho potreboval, ako svoju oporu. Jediná kvapka tej žiary ma dokázala prebrať k životu tak, ako to nedokázalo ešte nič. Moje srdce bilo vzrušením. Malo z toho neznámeho, doposiaľ nepoznaného, pocitu obrovskú radosť. A to ma uistilo. Vždy som počúvala svoje srdce. A ono mi teraz šepkalo, aby som sa nebála svetla. Že moje telo a svetlo patria k sebe, ako dva kúsky skladačky. Že svetlo a ja sme jedno. Jedno spoločné dielo, ktoré bolo hrou osudu rozdelené na dvoje. Vytvorili sme súlad. Jeden tón. Dokonalé spojenie. Nadľudsky nádhernú harmóniu.

1. Kapitola

Zazvonil budík a prebudil ma z toho zvláštneho, a predsa krásneho sna. Sna, ktorý mi dával pocit, že niekam patrí. Že existuje niečo, čo dokážem. Ale ten zvuk – tak nenávidený, tak nechcený – ma musel prebudiť. Prebudiť zo sna, ktorý mi dával nádej.

Zavrtela som hlavou. Nemalo zmysle rozmýšľať nad niečím, čo nikdy nebude. Nemalo zmysel snívajť, lebo sny sa nikdy nestanú pravdou.

Zamierila som do kúpeľne, pretože som potrebovala zo seba zmyť pozostatky svojej nočnej mory (takto na to rýchlejšie prestanem myslieť). V kúpeľni som zo seba zhodila nočnú košeľu a zamierila som do sprchového kúta. Periférnym videním som si všimla niečo zvláštne. Vrátila som sa k zrkadlu a otočila som sa mu chrbtom. Nie, nezdalo sa mi to. Na mojom ramene bola hviezda so siedmimi cípmi – heptagram. Bola som si istá, že tam nikdy pred tým nebola.

Prešla som po jej povrchu prstom, aby som sa uistila, že sa mi to len nezdá. Koža bola rovnako hebká, ale predsa mala inú štruktúru. Bola iná. Hladšia, teplejšia a v rovnakom momente aj drsnejšia a chladnejšia. A akoby z nej niečo vyžarovalo. Slabé, matné svetlo tmavej farby. To svetlo... Ten pocit, ktorým ma to svetlo naplňalo. Bolo to rovnaké svetlo, ako z môjho sna!

Pomaly ma to začínalo desiť. Najprv ten sen, potom toto tetovanie a k tomu všetkému ešte aj to svetlo. Čo to všetko malo, do hája, znamenať?

Dúfala som, že mi teplá voda v sprche trochu prečistí hlavu. A možno – v hĺbke duše som dúfala – ma prebudí z tohto sna. Z tejto nevšednej nočnej mory. No len čo na mňa dopadli prvé kvapky teplej vody, bola som si istá, že nespím. Stále som cítila ten pocit, keď ma to svetlo naplňalo, ale intenzívnejšie. Nebola to celkom bolesť, len také nepríjemné pálenie.

Rýchlo som sa dosprchovala a oblečená v teplom oblečení som zbehla do kuchyne. Pripravila som si raňajky. Pri pohľade na hodiny som zistila, že mám ešte asi pol hodinu – vstávam radšej oveľa skôr, to len dnes som rannú sprchu stihla v rekordnom čase – tak som sa rozhodla naložiť ešte mäso na obed do marinády. Otec bol na služobnej ceste a mama mala v nočnú. Netrúfala som si odhadnúť kedy vstane. A takto, keď sa vrátim zo školy, bude už mäso pripravené, len ho bude treba vypražiť.

Pomaly som kráčala do školy. Nedokázala som sa zbaviť myšlienok na môj sen. Mohla som sa rozptyľovať akýmkoľvek myšlienkami – starou babičkou v kabáte stredoškolačky, ktorá venčila psa, skoro tak veľkého ako ona; rozčulovaním jedného pána, ktorý z predného skla na svojom aute odhŕňal sneh, ktorý teraz zase padal v obrovských chumáčoch; hromadný pád chodcov na zamrznutom ľade – ale stále mi myseľ napádal ten sen. A to znamenie na mojom ramene. Teraz som ho ani len necítila, ale stále tam bola tá zvláštna energia, ktorá ma na to nútila myslieť. Ešte stále z neho vyžarovala a to ma uistilo, že tam stále je.

Myšlienky na hrozný začiatok dňa sa trochu zmiernili, keď som vstúpila na pozemok školy. Trochu som ich dokázala potlačiť, keď som si predstavila, aký deň ma čaká. Všade okolo seba som videla známe tváre, ale pri žiadnej z nich som sa nezastavila. Nemala som na to dôvod. Všetkým som pripadala čudná a mne sa ich názor nechcelo meniť. Všetkým som pripadala čudná a mne sa ich názor nechcelo meniť. Všetkým som pripadala čudná a mne sa ich názor nechcelo meniť. Všetkým som pripadala čudná a mne sa ich názor nechcelo meniť. Všetkým som pripadala čudná a mne sa ich názor nechcelo meniť.

s úplne bielymi vlasmi – ktorým nik neveril, že sú prírodné – bola rarita sama o sebe. A to ešte nespomínam stále čierne oblečenie a rovnako čierny make-up, ktorý kontrastoval z mojou bledou pleťou.

Pomaly som kráčala chodbami školy na hodinu algebry. Profesorka Mitfordová bola celkom príjemná žena. Pravda, ak ste ovládali matiku.

Prišla som do triedy, kde som si sadla do lavice v prednom rade. Vždy som sedela vpredu a hlavne sama.

Nie. Nechcela som rozmýšľať nad mojím, občas až zvráteným, osudom. Radšej som si otvorila zošit a preopakovala som si látku. Vôbec ma netrápilo, že dnes začíname s novým učivom, takže sa na začiatku hodiny nebude skúšať.

Trieda sa začala plniť, a kým nezazvonilo, tvorili sa malé skupinky. Študenti v nich diskutovali o nadchádzajúcom víkende. So zvonením sa skupinky rozpadli a o pár minút vošla do triedy profesorka. Prešla za katedru a skoro okamžite začala vysvetľovať učivo o kombinatorike.

Väčšinu hodiny sme strávili písaním poznámok – vždy chcela najprv všetko dokonale vysvetliť teoreticky – len tesne pred koncom hodiny vypočítala na tabuľu pár príkladov.

Po zvonení som prešla na druhé poschodie, na hodinu práva. Právo ma vždy bavilo. Malé dievčatá na otázky, čo budú robiť, keď vyrastú, odpovedali vecami ako princezná či modelka, ale ja nie. Ja som už v tak útlom veku odpovedala, že chcem byť sudkyňa. A tento detský sen ma drží ešte aj teraz. Bohužiaľ som si právo ako voliteľný predmet, mohla vybrať len v tomto – predposlednom – ročníku. A za tých pár mesiacov sme sa preluskali len históriou sumerského a gréckeho práva. Profesorovi Smithovi na histórii záležalo, preto sme to brali tak podrobne.

Na hodinu som prišla medzi poslednými a opäť som si sadla do prednej lavice. O chvíľku zazvonilo, ale do triedy vbehlo ešte pár ďalších študentov. Profesor sa len zamračil, ale nekomentoval to. Pár sekúnd ešte počkal, či niekto nepríde, až tak sa pustil do vysvetľovania rímskeho práva. Veľké množstvo z toho sme sa už učili pri grécku, preto som si poznámky ani veľmi nepísala. Ale v tých momentoch mi myseľ začali napádať spomienky na môj sen. Preto som sa veľmi nevzpierala a písala som, už aj tak známe, poznámky. Tesne pred koncom hodiny zadal profesor prácu na tému „rozdiely medzi gréckym a rímskym právom“. Už teraz by som ich pár vedela určiť, takže som v tom nevidela problém.

Začala som si baliť veci to tašky, keď sa za mnou ozval známy hlas: „Lussiel?“

„Potrebuješ niečo, Victor?“ snažila som sa znieť milo, ale v mojom hlase bol aj tak trpký podtón. Victora som nemala rada. Bol to hnusný, arogantný blbec, ktorý videl len seba. Vedela som, čo chce. A rovnako dobre som vedela, čo by sa stalo, keby som ho odmietla. Takto, keď sa vyprázdnila trieda, prišiel za mnou už niekoľkokrát.

„Čo chcem? Tú prácu, pochopiteľne,“ znel arogantne. Zrejme potešený, že som tak rýchlo pochopila. „Povedzme tak... päť strán do utorka?“ neznelo to ako otázka. Skôr ako sebaistý rozkaz. „Však vieš, ako to chcem. Ako to mám rád,“ nahodil ten svoj akože sexy úsmev. Väčšina dievčat by za úsmev futbalového kapitána – idola školy – dali čokoľvek.

Mne sa tak akurát chcelo zvracať.

„Dám ti ju v utorok na obvyklom mieste,“ postavila som sa a odišla som z triedy. Victor trval na tom, aby nás nikto spolu nevidel, keď mu donesiem úlohu. Báł sa, že keby nás spolu videli, stratil by svoju popularitu.

Ďalšia bola hodina dejepisu. Profesor Summers bol najstarší profesor na škole. Už dávno bol v dôchodkovom veku, ale ešte stále odmietal odísť. Vraj ho ešte stále baví učiť. A keď mu to riaditeľ už prestával tolerovať, dohodili sa na polovičnom úväzku, kým na budúci školský rok neskončí.

Vošla som do triedy, kde som si zase sadla do prvej lavice. Zazvonilo, ale polovica triedy ešte zívala prázdnotou. Iný profesor by to ignoroval, ale pán Summers ešte počkal dobrých desať minút, kým sa aj zvyšok triedy nezaplnil. Až tak začal vysvetľovať vojnu za nezávislosť. Dejepis dokázal vysvetliť lepšie ako ktokoľvek iní. Preto som bola aj trošku rada, že v rovnaký rok končím aj ja. Na škole bol už dávno nový profesor dejepisu, ktorý mi svojou povahou pripomínal Victora. A aj preto som ho nemala rada.

Keď zazvonilo, všetci sa rozbehli na svoje ďalšie hodiny. Len ja som z triedy vyšla pomalým, pokojným krokom. V piatok síce boli moje najobľúbenejšie hodiny, ale zároveň som mala prvé dve voľné, potom algebru, právo a dejepis, zase voľnú hodinu, obed a po ňom ešte psychológiu a francúzštinu. Našťastie som cez voľné hodiny a obedy mohla stráviť v školskom skleníku, kde som pomáhala profesorky Brownovej.

Kráčala som von z budovy na zadný dvor, kde v malej stavbe boli tri miestnosti venované biologickému, fyzikálnemu a chemickému laboratóriu. A zvyšok tvoril skleník. Takto v zime boli rastliny vo vnútri. Počas teplejších dní boli na streche. Keď som mala nejaké úlohy, chodila som na strechu, kde som si ich medzi mojimi milovanými fréziami napísala. Alebo pred nejakou písomkou, keď som si ešte chcela preopakovať látku.

Do skleníka som vošla zadnými dverami, kde som rovno chytila kvetináč, ktorý vypadol z rúk slečny Brownovej.

„Dobrý deň.“

„Ahoj, Lus. Máš zase čas?“ Slečna Brownová bola stará dievka a dlhoročná priateľka môjho otca.

„Áno, tak som si pomyslela, že vám zase s niečím pomôžem,“ odpovedala som jej s úsmevom.

„Ja mám teraz hodinu, ale ak sa ti chce, treba popresádzať kaliny a ľalie. A tiež treba všetky rastlinky poliať.“

Položila všetky kvetináče k obrovskej nádrži s hlinou a ja som nasledovala jej príkladu. Potom si zobrala veci na hodinu.

„Samozrejme, že sa mi chce. Teraz mám voľno a potom je obed, tak to by som mala stihnúť.“

Už len prikývla a rýchlo sa ponáhľala na hodinu.

Vyzliekla som si kabát a začala som s presádzaním. Dala som si záležať, aby každá rastlinka mala dostatočne veľký kvetináč, aby vo všetkých bola hlina až prehnane utlačená. A keď sa mi niečo nezdalo, neváhala som kvet presadiť. Robila som všetko, len aby som sa mohla sústrediť na prácu a tým obmedziť moje myšlienky.

Keď som bola s presádzaním hotová, zobrala som do ruky krhlu a začala som všetky kvety polievať. Opäť som to robila pomaly a dôkladne som dávala pozor na to, aby mal každý kvet, každá rastlinka, dostatok vody.

Zaliala som posledný kaktus – tie sa síce nemusia polievať, ale mne sa zdalo, že som im dala vody dosť na celý rok – a pohľadom na hodinky som zistila, že ešte stále mám polhodinu čas. Nanešťastie som už nemala čo robiť. Ale moje nohy ma automaticky doniesli ku kútiku

s fréziami. Milovala som ich vôňu. Tú sladkú, vášnivú, opojnú a podmanivú vôňu frézií. Vôňu, ktorá pantala zmysli. A preto, keď som si privoňala k ich vôni, prestala som vnímať.

Ležala som počas horúceho leta na rozkvitnutej lúke. Na modrej oblohe žiarilo Slnko. Svojimi hrejivými lúčmi prechádzalo po mojej pokožke, zahalenej len v ľahkých saténových šatách. Všetko v mojom tele ho nenásytne vívalo.

Nežný vetrík mi svojim chladným dychom hladil pokožku.

Niekde blízko mňa zurčal potôčik. Dotváral svojim jemným šumením túto priam až idylickú harmóniu prírody.

A motýle, tak drobné, tak pestrofarebné, prechádzali po mojom tele. Šteklili ma svojimi malými nožičkami, hladili krásnymi krídlami. A pomedzi nich sa preplietali kvety. Vinuli sa okolo mňa ako prikrývka. Skrývali ma pod svojimi kalichmi a hojdali ma na svojej lahodnej vôni. Iné rástli okolo mňa a ich až kráľovské farby a podmanivé vône ma lákajú k sebe. Spievali mi svoje harmonické melódie vôní ako dva sláviky na jar.

A práve vtedy – keď som sa načahovala za fréziou s úmyslom, že k nej privoniam – som to pocítila. Niečo malé, temné sa opovážilo narušiť túto dokonalú harmóniu. Pálenie na mojom pravom ramene ma zastavilo v strede pohybu.

Prudko som sa postavila, odháňajúc od seba motýle, a začala som sa obzerať okolo seba. Priamo predou mnou sa zjavila malá biela svetelná guľa, rovnaká ako v mojom sne. Nedala mi čas na dlhé premýšľanie a vrhla sa ku mne. Zamrzla som, neschopná pohybu. Len som sledovala, ako sa ku mne približuje. Priletela ku mne, ale nezastavila sa. Vstúpila do mojej hrude na mieste, kde som mala srdce.

Až teraz som zistila, že to nebolo svetlo z môjho sna. To ma naplnilo pokojom a vyvolalo vo mne harmóniu. Toto vyvolávalo nepríjemný žiar, páliło ma z vnútra. Spôsobovalo ukrutnú bolesť.

Prudko som sa odtrhla od oranžovej hlávky. Rozhliadla som sa okolo seba. Nebola som na vysnenej letnej lúke počas horúceho leta, ani som nebola odetá v ľahučkom saténe. Bola som v školskom skleníku, vonku vládla zima a ja som bola oblečená do zimných vecí.

Snažila som sa upokojiť prudko bijúce srdce, ktoré udieralo, akoby chcelo vyskočiť z mojej hrude. Chrbtom som sa oprela o blízku stenu, po ktorej som sa následne zviezla na zem. Ešte stále mi srdce prudko búšilo do stien hrudníka. Musela som sa párkrát zhlboka nadýchnuť, aby sa aspoň trochu upokojilo.

Až keď som si bola istá, že nespádnem z nôh, postavila som sa. Jediné čo som ignorovala, bolo pálenie na ramene. Rýchlo som si vzala veci a odišla som na hodinu psychológie.

Hneď, ako som prišla do triedy, zazvonilo. Ale nemohla – nechcela – som sa nad tým zamýšľať. Rýchlo som si vybrala veci a začala som si písať poznámky. Každému slovu som venovala náležitú pozornosť. Mala som pocit, že ešte nikdy som nemala tak napísané poznámky. Z výkladu o učení pani profesorky Youngovej som mala len polovicu, ale zato toto bolo napísané úhladne, ako na počítači. Tesne po zvonení som ešte zostala v triede, aby som si dopísala pár posledných viet.

Ale potom som sa zdvihla a urýchlene som prešla na hodinu francúzštiny. Profesor Wolf ležérne sedel na stoličke za katedrou. Trieda bola plná už pred zvonením, ale jeho to očividne nezaujímalo. Od katedry sa zdvihol v polovici hodiny. Inokedy by mi to vôbec nevadilo, ale dnes mi tak dal možnosť rozmýšľať. A preto, aby som nemusela rozmýšľať, som si čmárala do zošita. Kreslila som najprv kvety, ale potom mi to všetko pripomenuli, tak som ich prekreslila na ornamenty a abstraktné obrazce.

A keď sa profesor konečne postavil, začal bľabotať nezmyselné vety po francúzsky. Franina mi celkom ide, ale rozumela som mu len niečo s víkendom, rodinou dovolenkou a chatou niekde v horách. Snažila som sa dávať pozor, ale veľa som aj tak nezachytila.

Našťastie s týmto svojim nezmyselným bľabotom ukončil hodinu skôr. Keďže to bola moja posledná hodina, mohla som ísť spokojne domov.

Pomaly som kráčala zo školy. Mala som čas. Nepotrebovala som sa ponáhľať.

Prešla som sotva pár ulíc, keď sa začali rozsvetovať lampy. Sú síce len tri po obede, ale v polovici decembra sú takéto krátke dni normálne.

Ulice boli prázdne. Buď boli ľudia ešte v práci, alebo sa hriali doma pri šálke kávy či čaju. Našlo sa len zopár ľudkov, ktorý sa rozhodli opustiť teplo domova či už kvôli práci, prechádzke, či nákupu.

Pomaly som kráčala uličkami, keď v tom som začula čudný zvuk. Akoby pazúry dopadajúce na zamrznutý betón. Otočila som sa za zvukom, ale nikde som nič nevidela. A potom sa z iného smeru ozvalo vrčanie. Striasla som sa, ale nie od zimy. Už som si bola istá, že ten zvuk vychádza z bočnej uličky, okolo ktorej som teraz prešla.

Možno z hlúpej zvedavosti, a možno kvôli adrenalínu, ma moje nohy dotiahli späť k tej uličke. Prešla som sotva dva kroky, keď mi nohy primrzli k zemi. Nedokázala som sa pohnúť, len so strachom v očiach som sa dívala na zviera, ktoré vychádzalo z tej uličky. Nie, nebolo to zviera. Tá príšera ma prepaľovala zlovestným pohľadom a zúrivo vrčala. Nepochybovala som, že jej cieľom som ja.

Mozog mi vravel, aby som kričala, ale hrdlo som mala zovreté strachom. Kričal na mňa, aby som utekala, ale nohy sa nedokázali pohnúť. Boli ako z olova a zaliate do betónu. Dokázala som len so strachom v očiach sledovať toho leva, ako sa ku mne približuje. No nebol to celkom obyčajný lev. Na výšku mal okolo dvoch metrov, jeho srst' bola červená ako krv. Z chrbta mu vychádzal pár šupinatých krídel, ktoré boli zakončené pazúrmí. Také krídla som videla ako malá v knižkách o drakoch. A namiesto levieho chvosta sa do výšky týčil chvost škorpióna.

Ovládal ma strach, ale pud sebazáchovy ma donútil otočiť sa a utekať. Ešte stále som mala hrdlo zovreté strachom a jediné, čo z neho vychádzalo, bolo tiché sipenie. Počula som ho, ako beží za mnou. Ako sa jeho kroky približovali, môj strach narastal. Ešte kúsok. Ešte pár metrov a budem na rušnej ulici. Tam bude určite niekto, kto mi pomôže. Chýbal mi už len kúsoček, ale v tom som sa dostala na ľad a spadla som. Počula som, ako zver spomalil. Rýchlo som sa odplazila ku stene.

„Pomoc...“ podarilo sa mi konečne zašeptať pomedzi pery. Lenže ten šepot bol tak tichý, že som ho ledva počula ja.

Ten tvor bol odo mňa len necelý meter a ja som vedela, že môj koniec práve nastal. Keď vyceril zuby, zatvorila som oči a v duchu som sa rozlúčila s oboma rodičmi.

Ozval sa nečakaný zvuk. Nebol to zvuk, keď sa mäso oddeľuje od kostí. Bol to zvuk, ako keď o seba narazia dve železá.

Pootvorila som jedno oko, ale keď som videla tú scenériu predou mnou, otvorila som obe oči dokorán. Zuby toho zvieraťa zastavil meč. Sledovala som jeho čepel' až kým som sa nedostala k jeho majiteľovi. Prepaľoval to zviera pohľadom a zdalo sa, že mňa si vôbec nevšima. No keď si uvedomil môj pohľad, pozrel na mňa. Jedno obočie mu na sekundu nadskočilo prekvapením, ale potom sa opäť vrátilo do svojej kamennej polohy.

Zver odskočil a môj záchranca za ním. Postavil sa medzi mňa a zviera. Tá čudsná príšera urobila prvý skok, ale on nemal problém uskočiť. Začal sa neľútostný boj. Sledovala som ich ladné pohyby s úžasom, nedokázala som ani len žmurknúť. Ale potom zver urobil zlý ťah a nabodol sa priamo na ostrie meča. So zlovestným revom dopadol na zem, kde sa pár sekúnd zvíjal v bolestiach. Potom sa prestal hýbať a okamžite na to sa rozpadol v čierny prach.

Sledovala som to so zdesením. Nikdy som nič také nevidela. Vymykalo sa to všetkým logickým zákonom, všetkému, čo som doteraz poznala. Keď som sa prestala čudovať nad smrťou tej potvory, uvedomila som si, že sa na mňa niekto díva.

Zdvihla som pohľad a stretla som sa s očami môjho záchrancu. Hľadel na mňa, na tvári mal nečitateľný výraz, ale jeho zelenomodré oči prezrádzali množstvo emócií. Prekvapenie, hnev, zlosť, agónia, radosť a nakoniec sa zase ustálili na prekvapení. Zrazu pohl rukou, v ktorej zvieral meč. Myklo mnou. Myslela som si, že ma ním chce prebodnúť. Opäť som zavrela oči. Nechcela som sa dívať do tváre môjho vraha.

Keď som ale počula, ako sa meč ocitol v objatí pošvy, oči som opäť otvorila. Upierala som zrak na svojho záchranca. Zdalo sa, že zväzda vnútorný boj. Chcela som mu poďakovať za svoju záchranu. Vtom sa ale zas pohl a prerušil môj pokus niečo povedať. Natiahol smerom ku mne ruku. Zdalo sa, že mi chce pomôcť na nohy. Teraz som vnútorný boj zväzala ja.

Nakoniec som sa rozhodla priat' jeho pomoc a ruky som sa chytila. Z jeho ruky vyšľahlo jasné svetlo a oboch nás obklopilo.

2. Kapitola

Natiahol smerom ku mne ruku. Zdalo sa, že mi chce pomôcť na nohy. Teraz som vnútorný boj zvädzala ja.

Nakoniec som sa rozhodla prijať jeho pomoc a ruky som sa chytila. Z jeho ruky vyšľahlo jasné svetlo a oboch nás obklopilo. Hrôza mi už nezvierala hrdlo, preto som z plných pľúc vykričla prekvapením a strachom. Ale výkrik sa prekvapivo nerozľahol prázdnu uličkou, ale rozkvitnutou záhradou.

Začudovane som zažmurkala a začala som sa obzerat' okolo seba. Po pravej strane bola fontána, predou mnou, ako sa zdalo, bol vchod do labyrintu a po ľavici mi môj záchranca zakrýval výhľad. Pozrela som sa hore, do jeho tváre. Stál vedľa mňa a díval sa na mňa. Nedokázala som dešifrovať pocity v jeho očiach.

Za sebou som počula kroky, ale nestihla som sa otočiť, pretože ma zarazil až magicky nádherný hlas: „Elayn, čo sa stalo? A koho si to...“ zarazil sa. Počula som, ako zastal priamo za mnou a otočila som sa. Krátke čierne vlasy končili priamo pod modrými očami, ktoré sa dívali do mojej tváre. Plné pery, teraz otvorené prekvapením, sa nehodili k mužskej tvári. Ale ja som si momentálne nedokázala k jeho oválnej tvári predstaviť iné, ktoré by sa mu hodili viac. „T... to... to nemôže byť...“ prehovoril opäť. Šok sa ozýval v jeho hlase.

„Nepáči sa mi to o nič viac ako tebe. Ale som si istý, že je to ona,“ prehovoril po prvýkrát môj záchranca. Podarilo sa mi odtrhnúť oči od tej dokonalej nádhery predou mnou a zadívať sa na neho. Taktiež sa díval na mňa, ale jeho kamenná maska opäť neprežrádzala žiadne emócie. „Aj keď je oveľa slabšia, ako som čakal,“ povedal so znechutením a odvrátil zrak.

Nebola som schopná slova. Len som mykala pohľadom z jedného na druhého.

„Ak nám niekto dokáže potvrdiť, či je to ona alebo nie, bude to určite Cetus,“ prehovoril a môj záchranca len vážne prikývol. Postavil sa a natiahol ku mne ruku. „Prosím, slečna, poď s nami.“ Nedokázala som jeho sladkému hlasu odolať a s jeho pomocou som sa postavila. Keď som si bola istá, že moje roztrasené nohy udržia moju váhu, pustila som jeho ruku a pozrela som sa pred seba.

Hľadela som v nemom úžase. Nikdy som nevidela tak nádherný zámok. Nedokázala som určiť, do akého obdobia zapadal. Gotické okná vsadené do klasicistickej jednoduchosti s nádychom rokoka. Bol to skrátka dych berúci, očarujúci zámok, ktorý by sa hodil do rozprávky o princeznej a princovi, ktorý prekonajú všetky zlé nástrahy a budú žiť spolu šťastne až naveky.

Zavrtela som hlavou, aby som zahнала tieto myšlienky a pohla som sa k zámku. Obaja muži už boli pár krokov ďalej, ale mne nerobilo problém ich rýchlo dohnať.

Mlčky ma viedli k zámku a francúzskym oknom dnu. Zahli sme doprava a potom chodbami zámku do jeho útrobov.

Poviem vám, po piatich uličkách som bola mimo a po desiatich už úplne stratená. Zrazu otvorili jedny dvere na pravej strane chodby. Boli za nimi schody do podzemia. Na moment som si myslela, že ma tam chcú bez svedkov skántriť, ale na to mali šancu už niekoľkokrát. A keby ma chceli mŕtvu, pokojne ma mohli ponechať na pospas tomu tvorovi. Pri tej

spomienke som sa mimovoľne otriasla. Moja myseľ sa na moment zase vrátila do toho okamihu, keď sa na konci uličky zjavila tá príšera. V tej sekunde som si povedala, že musím prestať myslieť, ale môj mozog mal na vec úplne iný názor. Jednoducho mi všetky spomienky zase vrátil späť do hlavy.

Opäť som to všetko videla. Videla som to monštrum, ako sa na mňa rúti, ako cerí svoje tesáky. Cítila som rovnakú nemohúcnosť – určite som prestala kráčať – ako vtedy. Moje telo bolo zase ovládané tým hrozným strachom. Nedokázala som zo seba vydať hlásku. Len som cítila, že niečo nie je v poriadku.

Ten pocit bol veľmi čudný, nebolo to, ako keď človek spomína. Skôr to pripomínalo až neuveriteľne živý sen. Sen, ktorý sa ešte nekončí. Sen, ktorý len začína.

Keď sa ten tvor ku mne opäť priblížil, bola som si skoro úplne istá, že dokážem cítiť jeho prítomnosť. Akoby tu skutočne bol. Akoby sa ku mne skutočne približoval s úmyslom ma zabiť. Vedela som, čo musím urobiť. Vedela som, že sa musím pohnúť, vykriknúť, čokoľvek, len aby som upozornila dvoch mužov pred sebou, že niečo nie je v poriadku. Lenže aj keď som sa pred seba dívala veľmi pozorne a hľadala som akékoľvek známky ich prítomnosti, videla som len to zviera, ktoré teraz stálo až veľmi blízko pri mne a cerilo na mňa zuby.

Z očí sa mi vyronili slzy, vedela som, že už je neskoro. Moja myseľ bola až priveľmi ovládaná strachom. A vtedy sa zver ohnal svojou ozrutnou labou a zasiahol ma priamo do ramena. Náraz bol tak silný, že ma ohodil na stenu. Príšera ku mne priskočila a zahryzla sa mi do krku. Počula som, ako rozpárala moje hrdlo. Z rany sa valila krv, ktorou sa naplňali moje pľúca. Zver sa do mňa ešte niekoľkokrát zahryzol a cítila som aj niekoľko bodnutí jeho škorpióním chvostom.

Keď som si už bola istá, že moja smrť je už veľmi blízko, zviera sa odo mňa odtiahol. Mohla by som odprisahať, že na jeho tvári sa zjavil škodoradostný úsmev. V tej chvíli sa zviera rozplynulo a nahradili ho ustarostené tváre dvoch mužov, čo ma viedli zámkom. Niečo mi hovorili, ale ja som ich nevnímala. Nedokázala som rozoznať slová, ktoré im vychádzali z úst. Moja myseľ umierala.

„Cetus!!!“ doľahol ku mne ešte krik jedného z nich, ale nič viac som už nepočula. Zavrela som ťažké viečka a prestala som vnímať.

„...edať, že je napoly mŕtva?“ z diaľky som počula tichý hlas. Bol nahneváný, znel ako vrčanie besného psa.

„Nie mŕtva, to je prisilné slovo. Jej myseľ si *myslí*, že zomrela. Je v poriadku, len nevie, že je v poriadku. To kúzlo ju malo prinútiť, myslieť si, že je mŕtva. Keby tak vydržala niekoľko dní, zomrela by naozaj. Našťastie ste ma zavolali včas,“ odpovedal niekto pokojne. Ten muž mal veľmi príjemný hlas.

„Je možnosť, ako ju z toho dostať?“ opýtal sa tretí hlas pokojnejšie. Akoby sa v tom hlase skrývali obavy.

„Urobil som, čo bolo v mojich silách. Mala by sa každú chvíľu prebrať. Ale ak sa nepreberie do večera...“ veta ostala nedopovedaná. Na jej konci znela tichá hrozba.

„Tak prečo sa potom ešte nepreberá, do šľaka?!“ opýtal sa ten nahneváný hlas. Chcela som mu odpovedať, že som už dávno hore. Že počujem ich rozhovor. Že som sa už prebrala. No z môjho hrdla nevyšlo nič. Dokonca ani pery sa nepohli. Ani v hrdle som necítila chladivý vzduch. Bola som vo vlastnom tele, ale nedokázala som ním pohnúť, akoby to

nebolo moje telo. Akoby to bola len schránka a ja som bola uväznená v jej vnútri. Chcela som kričať, metala som sa a škriabala okolo seba, no vôbec nič sa so mnou nedialo. Začínala ma z toho prepadať panika.

„Už skoro zapadlo slnko!“ vyhlásil jeden hlas panicky.

„Možno predsa len budem musieť uvoľniť jej schopnosti,“ priznal ten pokojný hlas neradostne.

„Nevravel si ešte pred chvíľkou, že to nemusí byť dobrý nápad?“ opýtal sa ďalší, doposiaľ neznámy hlas. Nebolo v ňom cítiť žiadne emócie.

„Čo, Kleio, bojíš sa, že ak sa preberie, ukradne ti nástupníctvo? Máš smolu, kráľ si vybral ju. Ty len pekne môžeš čušať, kráľ mal viac úcty ako ty, aj keď si jeho synom,“ podpichol ho ten nahnevany hlas.

„Čo si to...“ zavrčal hlas, ktorý patril Kleiovi, ale hneď ho prerušili.

„A čo je vlastne s jej schopnosťami?“ opýtal sa muž, ktorému v hlase ešte stále bolo cítiť náznak paniky.

„Niečo ich blokuje. Nieкто vycítil, ako do nej sily vstupujú a rozhodol sa, zastaviť ich ešte skôr ako sa stihnú usadiť. Vypadá to na dosť silnú pečať. Dokážem ju odstrániť. A či to spravím teraz alebo potom, raz to budem musieť urobiť. Čím skôr, tým lepšie. A určite by jej to pomohlo pri... prebúdzaní,“ počula som, ako sa mu do hlasu vkradol úsmev.

„A prečo to potom nespravíš?“ zavrčal nahnevane.

„Lebo je to dosť invazívny spôsob, ktorý by ju v najhoršom možnom prípade mohol aj zabiť. A je dosť pravdepodobné, že jej môže vážne ublížiť. Môže stratiť spomienky alebo ju to môže znetvoriť. Môže sa stať čokoľvek. Preto chcem počkať, či sa nepreberie sama. Až potom sa postarám o tú pečať,“ vysvetľoval trpezlivo.

„A si si vôbec istý, že je to ona? Vieš, možno je to len náhoda, že...“

„Elayn!“ prerušil ho, doteraz pokojný, muž ostro. „Nezabúdaj, že ty si ju sem priviedol. Keby si mal pochybnosti, určite by si ju sem tak dobrovoľne nezobral. A nezabúdaj, s kým hovoríš. Sila, ktorá drieme v nej je veľmi podobná tej, ktorú mal kráľ. Som si úplne istý, že je to kráľova moc, lenže toto dievča má v sebe aj svoju silu a tá sa začala prebúdzat' v dôsledku príchodu tej kráľovej. Bude silnejšia ako kráľ. Ale to znamenie na jej ramene hovorí jasne. Má v sebe *silu kráľa!*“ vyhlásil pevne.

„Dobre, dobre, len sa nerozčuľuj. Nerád by som sa pobil s veľkým Cetusom – najväčším čarodejníkom svojej doby, ktorý zabúda na to, že slnko už zapadlo.“

Miestnosťou sa ozvalo tiché vrčanie.

„No, zdá sa, že po dobrom to nepôjde. Odpusť mi, slečna, musíme to urobiť bolestivo.“

Tiché kroky sa začali vzdávať. A hneď za nimi bolo počuť, ako niekto obracia ťažké stránky v knihe. Následne niečo zarachotilo a ozval sa zvuk kriedy, ktorá píše na zem.

„Je to...“ opýtal sa niekto od dverí, ale bol prerušený.

„Áno, je to krieda z rohu jednorozca a nie, nedám ti ju. Viem, aká je vzácna a preto ju skoro nepoužívam. Mám len veľmi málo kusov, ale keďže toto je tak veľmi dôležité, nechcem to pokaziť nejakou druhotriednou kriedou z kostí hydry.“ Po chvíli zvuky stíchli a kroky sa začali blížiti ku mne. Nieкто ma zobral do náruče a o pár sekúnd položil na zem. Cítila som, ako mi blúzka z pliec klesá ešte nižšie. Podvedomí inštinkt mi kázal brániť sa, ale moje telo sa opäť nepohlo. Následne som na ramene pocítila teplú dlaň. A s ňou reč, ktorá znela ako zakľnádlo v nejakom exotickom jazyku.

„Čo to hovorí?“ začula som šepot.

„Netuším. Cetus je jeden z mála čarodejníkov, ktorý používajú na kúzla starú elfštinu. Prestala sa používať, pretože po vyhlásení veľkého mieru mali cudzinci problém sa ju naučiť. Preto sa zaviedla nová, jednoduchšia forma. A postupom vekov sa jej stará forma skoro úplne vytratila. Predáva sa len z učiteľa na žiaka.“ Cetus zvýšil svoj hlas, aby ich nepočul. Zrejme to tiež pochopili, pretože stíchli.

Zacítila som prvú ranu bolesti. Zdalo sa mi, akoby mi niekto vrazil rozpálenú dýku do jedného zo siedmich cípov hviezdy na mojom ramene. Výkrik sa mi podarilo potlačiť. Ale potom som to zacítila aj druhý, tretí ba dokonca štvrtý raz. Pri tom som to už nevydržala a vykrikla som bolesťou. Z mojich úst nevyšlo nič, len v mojom podvedomí sa výkrik stále niesol. Piata, šiesta a aj siedma dýka prebodli moje rameno a vtedy bolesť na chvíľku prestala.

Vydýchla som si, že už je koniec, ale vtedy muž chytil druhý dych a začala odriekavať odznova. Tentoraz bola bolesť oveľa väčšia. Akoby sa všetky tie dýky spojili v strede znamenia, ich čepele zo mňa začali niečo vyťahovať. Vytrhovali zo mňa to biele svetlo. Mala som pocit, že každú bunku v mojom tele trhajú na polovice. Biele svetlo vychádzalo cez ich rukoväte zo mňa von. Bolesť sa stále stupňovala a stávala sa neznesiteľnejšou, preto som veľmi rýchlo prestala vnímať. Moja myseľ sa zase otupila.

Prebrala som sa z nepríjemného spánku. Sekundu som sa dívala do stropu a potom som si uvedomila, čo sa stalo. Prudko som sa posadila. Môj pohyb si všimol aj muž, čo sedel v kresle blízko kozubu.

„Konečne si hore. Už som sa začínal báť, čo sa mohlo pokaziť.“ Vstal a prešiel ku mne. Jeho hlas mi bol zvláštne povedomí. Niekde som ho už počula. „Nemusíš sa báť. Už je všetko v poriadku,“ hovoril rovnako pokojne ako pred tým. Spomenula som si na neho vďaka jeho pokojnému hlasu. Len som si nevedela spomenúť na jeho meno.

„Kde to som? A čo sa vlastne stalo? A kto si?“ otázky som zo seba dostávala jednu po druhej. Môj hlas bol podfarbený strachom. Musel si to všimnúť aj ten muž, pretože už aj tak jemné črty jeho tváre sa ešte viac zjemnili.

„Naozaj sa nemusíš báť. Už je všetko v poriadku. Nikto ti nechce ublížiť. Volám sa Cetus a som dvorný čarodejník,“ predstavil sa mi vládny hlasom.

„Čarodejník? Strieľaš si zo mňa?“ opýtala som sa ostražito.

„To v žiadnom prípade. Ide len o to, že v tvojom svete nič také nie je. Zato v tom našom je to veľmi bežné. Časom to všetko uvidíš,“ vysvetlil mi pokojne s úsmevom.

„Časom? V akom vašom svete? Čo je toto za miesto?“ sypala som zo seba ďalšie otázky.

„Len pomaly, pomaly. Všetko ti vysvetlíme. Ale najprv dovoľ jednu otázku mne. Ako sa voláš?“

„Som Lussiel. Kto sú *my*? Ostatní muži, ktorí tu boli?“ opýtala som sa, lebo som si začala matne spomínať, že tu nebol len on. Vybavili sa mi ďalšie tri hlasy, ktoré sa tu hádali.

„Takže si nás počula, slečna Lussiel?“

Prikývla som: „Hádali ste sa o nejakej pečati, či čo. Chceli ste nájsť spôsob ako ma zobudiť. A že som mŕtva, ale vlastne nie som mŕtva.“ Posledná veta znela ako jeden z najväčších nezmyslov, ktoré som kedy povedala.

„Tak si toho počula celkom dosť. Najlepšie bude, keď ti to vysvetlíme všetci spoločne. Už by nás mali čakať v salóne. Teda, ak sú už po raňajkách,“ usmial sa na mňa veselo.

„Raňajkách? Ale veď si pamätám, že som prišla po obede. A ten rozhovor sa odohrával večer. Spomínali ste západ slnka,“ motala som nechápavo.

„Áno, bolo to večer. Ale to kúzlo ťa tak oslabilo, že si prespala celú noc.“

„Aké kúzlo?“

„Vysvetlím ti to cestou. Môžeš vstať?“ pomaly som sa zodvihla na nohy. Zatočila sa mi hlava, ale to bolo normálne. Keď najhorší kolotoč ustal, pozrela som na Cetusa. „Výborne. Ešte si toto zoberiem,“ ako hovoril, prešiel k stolu, zobral z neho malú škatuľku a strčil si ju do vrečka na plášti, „a môžeme ísť.“ Prešiel ku dverám a podržal ich pre mňa otvorené.

„Takže k tomu kúzlu. Zrejme len veľmi nedávno sa muselo pri tebe zjaviť svetlo. Temná guľa, ktorá do teba vstúpila. Nieкто to musel vycítiť a nepáčilo sa mu to. Preto na teba poslal opačné svetlo, ktoré malo zapečatiť to prvé a postupne ho z teba vyhnať. Nebola to nejako silná pečať, len ak by sa neodstránila, mohla by ti veľmi ublížiť. Našťastie sa to stalo len nedávno, takže nebol problém ju odstrániť.“

„Až na to, že to pekelné bolelo,“ priznala som trochu nahnevane.

„Za to sa veľmi ospravedlňujem, ale bez toho to nešlo. Každá pečať bolí a táto bola obzvlášť nepríjemná. Snažil som sa, aby to bolelo čím najmenej, ale zrejme mi to nevyšlo,“ odpovedal mi kajúcne.

„Už bolo aj horšie,“ povedala som s úsmevom, aby som ho upokojila. Usmial sa na mňa tým najkrajším úsmevom, aký som kedy videla, pri ktorom jeho medové oči prezrádzali veselosť. Ledva som sa udržala na nohách. Zvyšok cesty ma viedol mlčky.

Dlhými krokmi kráčal chodbou rovno. Cestou som sa stihla obzerať viac. Keď som tadiaľ kráčala prvý krát, cítila som sa neisto. Ale teraz, keď vedľa mňa kráčal Cetus, nepociťovala som až taký strach. Jeho prítomnosť ma podvedome upokojovala.

Zahli sme do jednej chodby, kde slúžky utierali prach z mohutného zábradlia. Keď si nás všimli, okamžite prestali pracovať a postavili sa ku schodom.

Keď sme prešli okolo nich, jednohlasne povedali: „Dobrý deň, pán Cetus!“ neďivali sa na neho. Hlavy mali sklopené a pri pozdrave ich ešte znížili.

„Rovnako aj vám, dámy,“ odpovedal im medovo a vystúpil na prvý schod. Nasledovala som ho po schodoch na ďalšie poschodie. Tam zahol do prvej uličky a otvoril prvé dvere. „Snáď nás nečakáte dlho?“ opýtal sa zvesela a vošiel dnu. Trochu nesmelé som ho nasledovala. V miestnosti boli štyria muži. Sedeli v pohodlných kreslách okolo nízkeho konferenčného stolíka. Akurát naň slúžka kládla hrnčeky zrejme s teplým čajom. „Azura, aj ja chcem jeden a tiež jeden dones aj slečne Lussiel,“ oslovil slúžku, ktorou mierne myklo. Jej tvár dostala červenší nádych, ale prikývla. Vošla som do miestnosti, nebola som si istá, kde si mám sadnúť a tak som len ostala stáť asi dva metre od dverí.

„Už vyzerá oveľa lepšie. Hlavne z nej cítim teraz oveľa viac sily,“ prehovoril muž, ktorý prišiel do záhrady. Postavil sa a prešiel ku mne. „*Herinya*, vítam vás v tomto zámku. Volám sa Daeron a mojou úlohou je naučiť vás všetko, čo budete potrebovať, aby ste zvládli vaše poslanie,“ prehovoril a hlboko sa mi poklonil. Bola som vykoľajená, už len z toho oslovenia.

„Hej, jemne na ňu. Ešte stále nič nevie. Nemôžeš na ňu len tak z ničoho nič toto všetko vyšteknúť. A okrem toho, pochybujem, že vie po elfsky,“ prehovoril muž, ktorý ma zachránil. Aj on sa postavil a prešiel ku mne. „Som Elayn a velím vašej armáde. *Generál*,“ zdôraznil. „Najprv som si myslel, že prenasledovať tú manticatoru je zbytočné, ale priviedla ma k vám, takže svoje rozhodnutie neľutujem.“ V hlase mu iskrila pýcha.

„Manticora?“ opýtala som sa nechápavo.

„To zviera, ktorá vás napadlo,“ vysvetlil mi. Kývol na muža, ktorý podišiel bližšie a padol predomnou na kolena do dokonalej poklony. „Raven je môj najlepší kapitán. Ste pre nás veľmi dôležitá a preto som ho zvolil za vášho osobného strážcu.“

„Pani moja, dňom i nocou vás bude strážiť. Vaše rozkazy sú pre mňa dôležitejšie ako môj vlastný život, ktorý položím za vašu ochranu. Môj život je od teraz zviazaný s tým vašim. Ak budete šťastná vy, budem šťastný aj ja. Ak budete smútiť, budem smútiť aj ja. A ak zomriete, zomriem s vami. Pani moja, budem...“

„Prestaň!!“ vykrikla som. „Vstaň!“ okamžite sa postavil. „To nemáš vlastnú vôľu? Prečo chceš položiť svoj život za mňa? Prečo mi tu hovoríš o tom, ako budeš plniť moje rozkazy bez výhrady? Prečo to robíš?“ hovorila som rozhorčene. Takéto reči ma dokázali nahnevať. Dívala som sa do jeho strieborno-modrých očí, ktoré sa dívali na stenu za mnou. Vedľa ľavého oka boli tri jazvy od pazúrov, ktoré sa ťahali od vlasov na spánku až na líce.

„Robím to, pretože vy ste moja pani. Pre vojaka ako ja je čťou položiť život za svojho pána. A mne bol zverený váš život. Preto budem svoju úlohu plniť zodpovedne, až do mojej smrti. Pokiaľ budem vedľa vás, nedopustím, aby sa vám niečo stalo. To je mojou úlohou a rovnako aj mojou vôľou.“ Zasyrbela ma dľaň, ako som mu chcela dať facku, aby sa spamätal, ale niečo ma prerušilo. Bolo to znechutený zvuk.

„Musím s ňou súhlasiť, Raven,“ prehovoril muž, ktorému som v hlase cítila známy arogantný podtón. „Položiť život za niekoho, ako je ona, je zbytočné. Úplne ale úplne nepotrebné. Všetci si ani nemôžeme byť istí, že je to ona.“

„Kleio, varujem ťa, dávaj si pozor na jazyk,“ prerušil ho nahnevane generál. „To, že si princ, ťa neoprávňuje takto o nej hovoriť. Preto ti radím, dávaj si pozor na jazyk, lebo oň prídeš. Už pre mňa tvoje rozkazy nemajú cenu. Nemajú, pretože prišla slečna Lussiel.“ Kleio sčervenel hnevom.

„Ja som tu princ! To ja som mal dostať, to čo ste tak ľahkovážne dali jej! Ona si to nezaslúži. Nevyrastala tu, netuší, ako to tu chodí. Je to len rozmazané decko!“

Už som to viac nevydržala. Prešla som tú vzdialenosť, ktorá nás delila a napriamila som sa.

„Moja pani, nie!“ vykriekli všetci naraz, ale už bolo neskoro. Moja ruka preletela vzduchom a dľaň dopadla na princovo líce.

„Neviem, čo si o sebe myslíš. Nepoznáš ma. Netušíš, čím som si prešla. A neviem, čo odo mňa chcete. Tak sa ma neopováž súdiť bez dôvodu!“ zasyčala som na neho. Nič na to nepovedal, len sa zaškľabil.

„Fajn, prijímam!“ odpovedal a vysoko zodvihol hlavu.

„Čo prijímaš?“ opýtala som sa ostro. Odpoveď prišla z inej strany, ako som čakala.

„Moja pani,“ oslovil ma Daeron, „čo keby ste si sadli a mohli sme sa o tom pekne porozprávať a všetko vám vysvetliť?“

Otočila som sa na neho s úsmevom na tvári. „Na vysvetlenie čakám už od začiatku,“ povedala som a sadla som do jedného kresla. Ostatní si tiež sadli a zaryto mlčali. Nikto z nich sa neodhodlal k slovu, a tak bolo dlho ticho.

Keď sa z ticha stalo napätie, ktoré sa dalo krájať, Cetus prehovoril: „Keď všetci tak mlčia, začnem ja,“ odpil z čaju, ktorý medzičasom priniesla slúžka a nadýchol sa pred dlhým rozprávaním. „Predtým si sa pýtala, čo je toto za miesto a čo tu robíš. Pravdou je, že tento svet je Kráľovstvo démonov a ty si kráľovná. Kráľovná sveta démonov.“

3. Kapitola

Tupo som sa na neho pozerala. Nejako mi unikal význam jeho slov. Povedal slová ako démoni, kráľovná a ja v jednej vete? Prehrala som si v hlave, čo povedal, a rýchlo som si odpovedala.

„Počkať, počkať, počkať! Aká kráľovná? *Ja* mám byť kráľovná a vládnuť?! Ako vás mohlo niečo také napadnúť?!“ hovorila som rozhorčene. Do niečoho takého ma nenamočia. „Toto je nejaký žart? Skrytá kamera alebo čo?“

Cetus ma prerušil: „Prosím, nerozčuľuj sa. Nechaj si to všetko vysvetliť.“ Zhlboka som vydýchla a prikývla som. Nakričať na nich môžem aj potom. Cetus, spokojný s mojou reakciou, pokračoval: „Náš svet sa rúti do záhuby. Pred mnohými časmi bol ustanovený mier, ktorý je na spadnutie. A my potrebujeme niekoho, kto ten mier udrží.“

Doteraz to mal na starosti kráľ – Kleiov otec – ale ten pred pár mesiacmi zomrel. Nanešťastie svojmu synovi neveril natoľko, aby mu zveril kráľovstvo. A preto si jeho posledné kúzlo – tá čierna guľa z tvojho sna – našla teba a zvolila ťa za našu kráľovnú. Potrebujeme ťa. Ak nebudeme mať kráľa alebo kráľovnú, vypukne vojna. Všetko v tomto svete bude zničené, pretože šľachta začne bojovať o moc. Veľa zbytočných životov bude zničených. Potrebujeme niekoho, kto tej vojne zabráni. A kráľ si vybral teba.“

Keď hovoril o vojne, trhlo mnou. V hlave sa mi vybavilo niekoľko učebníc dejepisu, ako opisujú najstrašnejšie hrôzy v histórii ľudstva. Túto krajinu som nepoznala, nevedela som si ju predstaviť, neviem, akí ľudia – či skôr démoni? – tu žijú, ale jedno viem isto. Ak tu naozaj hrozí vojna... Žiadna krajina si nezaslúži prejsť si takými hrôzami ako náš svet.

„Si naša posledná nádej,“ prerušil moje myšlienky Cetus, ktorý mi podával malú škatuľku, ktorú zobral zo stola vo svojej pracovni. Nechápavo som sa na neho pozrela, ale on mi naznačil, aby som ju otvorila. V jej vnútri bol pečatný prsteň z tmavého kameňa. Mal tvar hviezdy so siedmimi cípmi a v každom cípe bol vložený biely kamienok.

„Je to symbol kráľa,“ prehovoril Daeron. „Keď náš posledný kráľ umieral, strčil mi ju do ruky so slovami, že ho máme opatrovať. A keď sa zjaví niekto, koho bude sprevádzať moc kráľa, máme mu ju dať. A urobiť z neho nášho kráľa a s jeho pomocou udržať mier. Pravda, kráľ asi nečakal, že príde kráľovná,“ dodal s úsmevom.

„Je mi jedno, čo kráľ povedal,“ prehovorila som až priveľmi pokojne vzhľadom na môj vnútorný nepokoj. „Hovoríme tu o ničivej vojne. Vojne, ktorá môže zničiť všetko živé. Videla som také hrôzy. Nezažila som ich na vlastné oči, ale v ľudskej histórii bolo veľa vojen, ktoré takmer úplne zničili ľudstvo. Čítala som a učila som sa o nich dost, a preto nedovolím, aby sa niečo také stalo aj tu. A ak je jedinou možnosťou, ako to docieľiť, že sa stanem kráľovnou, tak to urobím. Budem vládnuť tejto zemi a udržím mier,“ povedala som odhodlane. Na tvárach všetkých som videla prekvapenie, že som sa tak rýchlo dokázala rozhodnúť. No skoro okamžite ho vystriedala spokojnosť a úľava. „Ale...“ všetci sa na mňa zhrozene pozreli. Zrejme si nemysleli, že po mojom príhovore budem mať ešte nejaké výhrady. „Chcem vedieť, čo sa stane s mojím skutočným domovom. A či sa tam budem môcť

ešte niekedy vrátiť. Predsa len tam mám celú moju rodinu a všetkých mojich drahých. A ak budem mať možnosť, keď toto všetko skončí, chcem sa tam vrátiť. Ak to bude možné,“ pozrela som na nich s prosbou.

Tentoraz mi odpovedal princ: „Stále môžeš moc dať mne. Ja sa o kráľovstvo postarám a ty môžeš pokojne odísť. Koniec koncov, som predsa tvoj snúbenec. Nebude to nič čudné, keď mi prenecháš moc. A okrem toho, otec bol len starý blázon, keď mi neveril.“

„Kleio, okamžite prestaň! Si síce princ, ale rozmazaný a zbytočný. Tvoj otec si vybral ju a ty do toho nemáš právo zasahovať!“ okríkol ho Elayn.

„Snúbenec?! Odkiaľ si to vzal?“ z môjho hlasu sršala ľadová zlosť. Pozrel sa na mňa a z jeho výrazu bola čitateľná nadradenosť.

„Máš asi krátku pamäť. Však si ma sama požiadala,“ povedal s uštipačným úsmevom a ukázal na líce, kde sa mu ešte teraz červenal obrys mojej ruky.

„Tú facku si si zaslúžil. Ale ako to súvisí s tým akože *zasnúbením*?“ naznačila som úvodzovky.

„Obávam sa, slečna Lussiel, že Kleio má pravdu. V tejto krajine sa facka považuje za žiadosť o ruku,“ odpovedal mi celkom vyrovnaným a pokojným hlasom generál. Hľadela som na neho s nepochopením. Potom mi to zrazu zaplo.

Zbledla som na úroveň steny a bola som rada, že sedím, inak by som už bola na zemi.

„No netvár sa tak prekvapene. Už veľa žien podľahlo môjmu šarmu. Nie si prvá, ktorá to skúšala, ale si prvá, ktorej som to dovolil,“ povedal princ arogantne.

„Podľahla tvojmu šarmu? Je mi ľúto, že ťa musím sklamať, ale arogancia, ktorá by prinútila sopku chrliť a nadutosť, že by to tú sopku zastavilo jednoducho nie je môj typ,“ odpovedala som s uštipačným úsmevom. Miestnosťou prebehol záchvev smiechu, ale všetci prítomní sa rýchlo upokojili.

„Ty jedno rozmazané a nevychované decko! Čo si to dovoľuješ?! Uvedomuješ si, kto ja som! Princ, princ, princ, *princ*! Ja. Som. Princ!!!“ zajačal na celý zámok. Postavil sa a rozhadzoval rukami okolo seba.

„Tak to potom veľmi opatrne, *princ*, aby ste sa tu nerozliali na kolomaž od toľkej zlosti. Nie som si celkom istá, či by som sa z tejto miestnosti potom dostala čistá. Dostať čiernu z vlasov je skoro nemožné,“ len tak mimochodom som si rukou prehrabla vlasy. Princ sčervenel od hnevu.

„Ty jedna nevydarená napodobenina medúzy! Uvedomuješ si, že sa rozprávaš s princom?!“ vykrikol princ, spokojný s akým oslovením prišiel.

„Pán princ, prosím, buďte opatrný s tou nafúkanosťou. Ja viem, že hlavu máte zrejme len na to, aby vám nepršalo do krku, ale uvedomte si, že v tejto miestnosti sú aj iní ľudia a kúsok stropu, ktoré búrate svojim nosom, by im mohli značne ublížiť.“

Cetus to už nevydržal a rozosmial sa naplno. Jeho príklad nasledoval a Daeron a Elaynovi sa otriasali ramená smiechom. Všimla som si, že aj Ravenove kútiky sa mykli do úsmevu. A princ sledoval ich reakciu so zradou v očiach.

„Mňa môže uraziť len inteligent,“ vyhlásil a vypochoďoval z miestnosti. A samozrejme, nezabudol tresnúť dverami.

„Och, áno, zabudla som, že vás idiotov je veľa a preto máte veľkú konkurenciu,“ utrúsila som len tak, akoby nič, smerom ku dverám. Jeho reakcia a moja poznámka vyvolali v miestnosti ďalšiu vlnu smiechu.

„Tak toto sa ti podarilo. To sa podarilo,“ prehovoril po hodnej chvíli Cetus, ktorý si utieral slzy od smiechu. „Už dlho ho nikto takto neusadil.“

„Tak to potom dúfam, že som ho veľmi neurazila,“ povedala som s obavou v hlase. Všetky tváre sa na mňa nechápavo pozreli. „Je to totiž *princ*,“ povedala som vážne a nezabránila som smiechu. Opäť to vyvolalo rovnakú reakciu u všetkých – smiech.

Elayn sa spamätal ako prvý a upozornil na seba odkašľaním. „Dobre, už by stačilo. A teraz by sme sa mali vrátiť k vážnejším témam.“ Všetkých smiech okamžite prešiel. Keď v miestnosti nastalo úplné ticho, stočil svoj pohľad na mňa. „Uvedomuješ si, aká zodpovednosť vyplýva z tvojho postavenia?“

„Uvedomujem a som ochotná ju všetku prijať bez námietok. Ale chcem vedieť o celej tejto situácii viac.“

Slova sa chytil Daeron: „Situácia je vážna. O smrti kráľa sa nedalo klamať. Museli sme preto vyhlásiť, že za svojho dediča určil svojho syna, Kleia, ale ešte nie je pripravený a potrebuje sa naučiť vládnuť. Do konca jeho „učenia“ ostáva ešte osem mesiacov. Čo nám dáva osem mesiacov na to, aby sme z vás, pani moja, mohli urobiť kráľovnú.“

„Čo by ste urobili v prípade, že by ste ma nenašli?“

„Nemali by sme na výber. Museli vy sme vyhlásiť Kleia za kráľa. Ale videla si jeho povahu, do roka by sa kráľovstvo rozpadlo. Kráľ dal zodpovednosť mne, Elaynovi a Daeronovi, aby sme udržali kráľovstvo pokope do tvojho príchodu. Bol to veľmi dobrý kráľ a my sme ho nechceli sklamať,“ odpovedal mi Cetus. Pocity v jeho hlase som nevedela identifikovať.

„Keby sme vyhlásili Kleia za kráľa, sklamali by sme tým predchádzajúceho kráľa. A preto sme veľmi radi, že sme ťa našli. Vkladáme do teba veľkú vieru, že kráľovstvo zachrániš,“ doplnil ho generál.

Začala som sa cítiť neisto. Vkladali do mňa toľké nádeje a ja som ich nechcela sklamať. Otočiť sa k nim chrbtom, kvôli môjmu vlastnému strachu, by nebolo riešením. Ale sklamať ich? Čakali na mňa štyri mesiace, dúfali a modlili sa v môj príchod a... Nedokázala som ani len pomyslieť na to, čo by sa stalo, keby som ich sklamala.

„Nikdy pred tým som nevládla. A nebola som ani dobrá v stratégií. Mala som na škole pár hodín práva, ale pochybujem, že by mi tieto vedomosti stačili na vládnutie,“ úzkosť z môjho vnútra sa dostala aj do môjho hlasu. Ale bola jej len štipka a preto som dúfala, že si ju nevšímli.

„*Herinya*... Teda, pani moja, o to sa báť nemusíte. Som váš osobný učiteľ a som tu preto, aby som vás naučil vládnuť. Poveril ma tým náš pán kráľ. Vraj, lepšieho učiteľa by si pre vás ani nedokázal predstaviť. Učil som aj jeho a naša zem pod jeho vládou prosperovala,“ povedal Daeron s pýchou v hlase. Vytreštila som oči. Učil kráľa?

„Hej, Daeron, prestaň si byť sebou tak istý. S tvojimi chabými znalosťami mágie by si pod tvojim vedením len ublížila. Je jasné, že ako dvorný čarodejník ju mágiu budem učiť ja.“ Daeron otočil hlavu za zvukom Cetusovho hlasu a ja som si tak mohla všimnúť niečo čudesné. Jeho uši. Daeronove uši boli špicaté!

„Nejako veľmi si si istý tým, že ovláda mágiu,“ obaja muži sa otočili na Elayna, ktorý vyslovil pochybnosti. Týmto pohybom sa z Daeronovho ucha odsunul pramienok vlasov a ukázal mi celé jeho špicaté ucho.

„Cítil som ju v nej, keď som odstraňoval pečať. Ešte neviem, o aký druh mágie ide, ale rozhodne je jej moc celkom slušná,“ odpovedal uznanlivo. Daeron si až teraz všimol môj pohľad. Rýchlo som sklopila pohľad a cítila som, že moja tvár dostala ružový nádych hanby.

„Nepáčia sa vám moje uši?“ opýtal sa ma so smútkom v hlase. „Ak je to tak, tak ja vám nájdem iného učiteľa, ktorý nebude elf...“ povedal smutne, dobre že sa nerozplakal.

„Elf?“ zodvihla som hlavu a opýtala som sa s prekvapením.

„Áno, ja som elf. Vy ich vo svojej krajine nemáte?“ pýtal sa prekvapene.

„Nemáme, ale už tomu chápem. A pokiaľ si dobre pamätám, kráľ ti zveril nejakú úlohu. Chceš sklamať jeho dôveru tým, že mi nájdeš iného učiteľa?“ horlivo začal krútiť hlavou, že nie.

„To rozhodne nechcem. Len keď ste si ma tam obzerali, myslel som si, že...“

„Tak radšej nemysli,“ odporučila som mu. „Späť k vážnejšej téme. Čo všetko sa musím ešte naučiť? A o akom miery, ktorý sa mojou neprítomnosťou môže porušiť, to hovoríte? A neuvažovali ste nad nejakým menej riskantným krokom, ako ma zavolať z iného sveta sem? Určite ste uvažovali aj nad inými riešeniami, rada by som si ich vypočula,“ vrátila som sa späť k téme.

Cetus začal hovoriť, ale dlho som ho nepočúvala. Namiesto toho som jedným očkom pozorovala Daerona. Bol to elf. Nejako mi ten fakt stále nešiel do hlavy. Dobré, takže, čo všetko viem o elfoch. Žijú nesmierne dlho. Učil ešte kráľa, takže to sedí. Sú neľudsky krásny. Prebehla som ho pohľadom. Nebesky modré oči, uhľovo čierne vlasy už na pohľad veľmi jemné, jasné črty tváre, vysoká postava, očividne pestovaná. Sťažka som prehltnula. Spĺňa vo všetkých bodoch. Takže ďalej. Elfovia sú spätý s prírodou a to si momentálne nemôžem potvrdiť. Rozmýšľala som, či ma napadne ešte niečo ďalšie, ale môj mozog odmietal spolupracovať. Či chcem alebo nie, jednoznačne to vypadá tak, že Daeron je môj *elfský* učiteľ.

Pohľad mi mimovoľne padol na Elayna. Cetusa vnímal ešte menej ako ja. Pohľadom sledoval dianie za oknom. Myšlienkami bol zahĺbený hlboko v sebe. Kto vie, čo sa skrýva v tomto záhadnom mužovi?

Začali vo mne hľodať pochybnosti. Celej tejto situácií som uverila až priveľmi rýchlo. Ešte stále mi znela viac ako absurdne. Ale niečo vo mne mi hovorilo, že je pravdivá. Presne ten istý pocit, ktorý mi povedal, že to svetlo, ktoré do mňa vstúpilo v mojom sne, mi nechce ublížiť. Celé mi to pripadalo až priveľmi nepravdepodobné. Až príliš dobre premyslené na to, aby to bol vtíp. A o mojom sne s tým svetlom nikto nevedel. A ani tá hviezda na mojom ramene sa predsa len tak nemohla zjaviť. Ale elf? A čarodejník? Princ? Kto by už v súčasnosti uveril niečomu takému? A následníčka trónu, o ktorej nikto nevedel až do včera, lebo si ma vybrala kráľova moc? A trvalo jej to štyri mesiace? Keď som bola už dávno na to predurčená, nemala ma nájsť oveľa skôr? Nie len predvčerom v noci?

„Tak, ak ty ju budeš učiť etikete a všetkým tým dvorným hlúpostiam a ty ju naučíš mágií, tak v tom prípade ju ja naučím bojovať!“ vyhlásil sebavedomo generál. Prehrala som si náš doterajší rozhovor, aby som chápala významu jeho slov. Vôbec nič som si nepamätala z toho, čo som sa pýtala a ako mi oni na to odpovedali. Budem sa na to musieť ešte spýtať.

„Mágií? A bojovať?“ všetci sa na mňa otočili, akoby si len teraz spomenuli na moju prítomnosť. „Dobré, s tou mágiou súhlasím, ale neviem či sa chcem učiť bojovať.“

Byť čarodejnicou znelo zaujímavo, ale pri bojovníčke som si vybavila slávne amazonky. Už ako malá som snívala o tom, ako raz budem čarodejnicou, no potom mi povedali, že mágia neexistuje. Ako asi by zareagovali na toto?

„Ha!“ vykrikol Cetus potešený víťazstvom.

„Elay, myslím, že na jej ochranu si si vybral mňa,“ povedal hlasom bez pocitov Raven. Generálovi Elaynovi sa zrada od jeho priateľa a poddaného nepáčila. A preto len sklopil pohľad, nadul sa a odpil z čaju. Zasmiala som sa, ale rýchlo som si rukou zakryla ústa. V miestnosti nastalo ticho. Našťastie bolo rýchlo prerušené zaklopaním na dvere. Všetci sme sa na ne pozreli, keď do miestnosti vošiel starý sluha.

„Podáva sa obed,“ oznámil s úklonom. Obed? Tak rýchlo? Bola som si celkom istá, že keď sme sem s Cetusom prišli, bolo ráno.

„Už som riadne vyhladol,“ prvý sa postavil Cetus a rýchlym krokom vyrazil ku dverám. Tam sa zastavil a počkal na nás.

„Poctíš nás svojou prítomnosťou, slečna Lussiel?“ opýtal sa generál a ponúkol mi ruku.

„Rada.“ Chytila som ho za ruku a s jeho pomocou som sa postavila.

Prešla som ku dverám a chcela som vyjsť z miestnosti, keď ma zarazil Daeronov hlas: „*Herinya*... chcel som povedať...“

„Kašli na to oslovenie. Ak sa ti páči to *henria*, či čo, tak ma tak pokojne volaj. A hlavne sa už vykašli na to vykanie, lebo mám potom pocit, akoby som bola nejaká starena. A nechcem počuť o tom, že k budúcej kráľovnej sa má prechovávať úcta. Korunu na hlave ešte nemám!“ vyhlásila som pevne.

„Kráľ sa nemýlil. Takáto priamočiarosť sa kráľovnej hodí,“ prehodil Elayn a Cetus mu len prikyvoval.

„Nie *henria*, ale *herinya*. V elfšite to znamená moja pani. A chcel som povedať, že dáma nikdy nevychádza či nevchádza do miestnosti ako prvá. Keď vás mám naučiť už dobrým spôsobom, začnem s tým hneď.“ Chcela som opäť protestovať o tom vykaní, ale nedal mi možnosť. Vyšiel z miestnosti ako prvý za ním išiel Elayn a Cetus. Ako posledný vyšiel Raven, ktorý zastal hneď za dvermi, asi aby dohliadol na moju bezpečnosť. Vyšla som na chodbu, kde mi Daeron podal rameno. „Dáme, a ešte k tomu kráľovnej, sa musí pomôcť,“ vysvetlil.

„Už teraz viem, že hodiny dvornej etikety budem neznášať,“ povedala som s úsmevom, no v hlase som mala jedovatosť. Chytila som sa ponúknutého ramena

„Som si istý, že časom sa vám zapáči.“ Dokedy bude zdôrazňovať to vykanie?

Nedal mi možnosť sa nad tým dlho zamýšľať a už ma viedol ku schodisku, po ktorom sme sem prišli. A potom ďalšími a ďalšími chodbami. Zámok musel byť oveľa väčší, ako sa z vonku zdalo.

„Dávam tomu tak dva dni. Už teraz som tu kompletne stratená. To chcem vidieť, ako sa tu budem orientovať sama,“ vyhlásila som, keď sme vošli do jedálne.

„Aj to je mojím starosťou, slečna Lussiel. Mám zabezpečiť vašu bezpečnosť, čo zahŕňa aj strácanie sa v zámku,“ odpovedal mi bezvýrazným hlasom Raven. Otočila som na neho hlavu, ale vtedy sa otvorili dvere a dnu vošiel princ.

Prebehol nás všetkých pohľadom, zastavil sa na mne a vyhlásil: „Mám pocit, že ma prešla chuť. V jej prítomnosti ja jesť nebudem.“ Nestihol odísť, pretože Elayn ho zastavil. „Čo si to dovoľuješ?!“ vykrikol rozhorčene Kleio. Generál ho nepočúval a dotiahol ho ku stolu, kde ho

postavil k jednej stoličke. Sám sa vztýčil vedľa neho. Ostatní sa tiež postavili ku stolu a mne ostalo miesto za vrch stolom.

Nechápavo som sa na nich dívala, potom som stočila pohľad na prázdnu stoličku a potom zase na nich.

„Niekto vo vašom postavení musí sedieť na hlavnom mieste stola. A žiaden muž nemôže sedieť, pokiaľ čo i len jediná dáma stojí,“ vysvetlil mi môj elfský učiteľ.

„Aha,“ povedala som stroho a prešla som k voľnej stoličke. Chcela som ju odsunúť, aby som si mohla sadnúť, ale v tom mi zabránili ruky Dareona, ktorý sedel po mojej ľavici a Cetusa, ktorý sedel na pravo. Prepichli sa nevraživými pohľadmi, ale to sa už stoličky chopil Raven, pomohol mi na ňu sadnúť a potom mi ju aj zasunul. Asi si na takéto správanie budem musieť zvyknúť.

Až keď sa všetci usadili, slúžky začali nosiť jedlo. Obed sa skladala z výbornej polievky, ktorá bola chutná aj napriek faktu, že v nej plávali namiesto cestoviny nejaké zvláštne červeno-biele kvety. No dobre, tak tie boli na tej polievke najchutnejšie. Ako druhé bolo niečo na spôsob zeleninového rizota. Teda až na to, že ako jediná zelenina tam bola len rôznofarebná brokolica. Zelená chutila ako brokolica, červená trochu chuťou pripomínala cviklu, ale nebola až taká sladká, modrá chutila ako mrkva, žltá pripomínala šalátové uhorky a fialová bola ako tekvica. Ryža sa podobala na cestovinu a tak aj chutila. Ako domáce cestoviny mojej starkej, ktoré som tak zbožňovala. Aj tu boli kvety. Na rozdiel od polievky, v ktorej boli červeno-biele margarétky, v tejto boli ružové konvalinky, ktoré mali chuť šampiánov. No aj napriek takému až exotickému výberu jedál som sa najedla priam božsky, ako to všetko bolo chutné. Teda keby ma Daeron každú sekundu neupozorňoval, najedla by som sa aj lepšie.

„Takže,“ začal Elayn, „som si istý, že si unavená, slečna Lussiel. Ak sa na to cítiš, Raven ti ukáže zámok a potom ti ukáže aj tvoje komnaty. Ak si veľmi unavená, prehliadku zámku môžeme odložiť na zajtra. Koniec koncov, dnes máš za sebou veľmi náročný deň.“

„Zámok si pozriem rada.“

„Bude mojim potešením vás ním previesť,“ začal okamžite Daeron. Raven si odkašľal, na čo sa Daeron na neho otočil, ale keď videl jeho ľadový pohľad, zmĺkol a nechal prehliadku na Ravenovi.

„Tak, slečna Lussiel, ak vám to neprekáža, môžeme začať,“ postavil sa, prišiel ku mne a odsunul mi stoličku. V momente ako som sa postavila, zarachotili stoličky pod všetkými prítomnými a už sa týčili v pozore. Len som si povzdychla, ale nekomentovala som to.

Vyšli sme z miestnosti, kde som sa okamžite dozvedela o histórii zámku, všetkých jeho panovníkoch, čo ktorý z nich zmenil, čo ktorý postavil.

Postupne sme prechádzali všetkými miestnosťami zámku. Okrem salónu, kde sme sedeli pred večerou, mal zámok ešte ďalšie štyri salóny a každý mal pomenovanie podľa farieb stien a nábytku. Najprv ma zaviedol do podzemia, kde som sa dozvedela, že Cetus často experimentuje a bývalého kráľa už nebavilo opravovať jeho škody, tak jeho pracovníku nechal presťahovať do podzemia.

Hneď potom sme navštívili aj stajne, kde som sa rozhodla, že hneď zajtra ich musím presvedčiť, aby ma naučili jazdiť.

Prešli sme sa rodinou hrobkou a galériou kráľovských rodín. Pri jednej maľbe som sa zastavila. Žena na obraze vypadala ako Kleiova matka, veľmi sa na ňu podobal. Pozrela som si kráľa, ale vypadal úplne inak ako Kleio.

Rozhodne svoj výzor zdedil po matke. A zrejme to dieťa, ktorá držala v náručí, bol práve on. Vyšli sme z galérie a zamierili sme do jednej zo štyroch veží. V tejto boli sokoly a poštové holuby, ďalšia bola plná starého nábytku, ktorý sa používal len pri výnimočných udalostiach, ako mi Raven vysvetlil. V tretej bola obrovská knižnica. Desiatkytisícou kníh sa pyšne ukazovali v poličkách. Každý rad zoradený podľa žánrov a v abecednom zozname autorov. Nikdy som nevidela toľko kníh. Milovala som knihy a toto miesto som si zamilovala na prvý pohľad.

Posledná veža bola prázdna.

Potom ma ešte zaviedol do záhrady a do skleníka v zadnej časti paláca.

Prehliadka trvala celé popoludie a na jej konci som si necítila nohy. Nakoniec ma ešte zaviedol k mojim komnatám. Tam mi poprial dobrú noc a odišiel.

Vošla som dnu a porozhliadala som sa. Bola som v miestnosti, ktorá vypadala ako jeden zo salónov, len menšia. Okolo stolu uprostred miestnosti stáli stoličky a na ňom bola položená tácka s jedlom. Vypadalo to ako praženica ozdobená ďalšími kvetmi. Jeden som zo zvedavosti ochutnala, mňam, plesnivý syr. Rýchlo som to do seba nahádzala a ešte dlho som sa oblizovala po vynikajúcich hriankách, ktoré tam boli položené tiež.

Zo salóna viedli štyri dvere. Jedny viedli na chodbu, druhé do kúpeľne, tretie do mojej izby a posledné do obrovského šatníka. Z mojej izby sa dalo ísť na balkón, do kúpeľne aj do šatníka. Bohužiaľ som už bola tak veľmi unavená, že som nemala energiu všetko skúmať podrobnejšie. Preto som v kúpeľni vykonala len rýchlu hygienu a v pripravenom pyžame som zaľahla do postele.

Zaspala som skoro okamžite, a tak som si nevšimla, ako sa o necelé dve hodiny neskôr potichu otvorili dvere a ani postavu, ktorá vošla dovnútra.

4. Kapitola

Zavrtela som sa, ale niečo teplé si ma opäť pritiahlo do náruče. Slastne som si povzdychla. Pocit ako sa okolo mňa ovíjajú dlane, tísnu ma k zdroju tepla, ach. Zohrievajú tú ľadovú ruku, ktorá zakaždým stisne moje srdce s nepredstaviteľnou silou. A každý uder srdca potom bolí a krv z toho ľadového dotyku mrzne v žilách. Ale pod teplom týchto rúk moje srdce plesalo. Radovalo sa z toho neznámeho pocitu, akoby ďalšie srdce bilo spolu s ním. Udierali v rovnakom rytme. Krv mi z tohto šťastného spojenia tancovala v žilách.

Otočila som sa, aby boli dve srdcia bližšie k sebe. Objala som ten zdroj tepla, aby som mu mohla byť ešte bližšie. No potom mi neblahá myšlienka prebodla srdce urputnou bolesťou. Cítila som, ako mi zvlhla tvár od sĺz bolesti. Začala som prudko dýchať, ako mi zase ľadová ruka z ocele zovrela srdce, teraz pevnejšie ako inokedy. Pritisla som sa bližšie k zdroju tepla, pretože moje srdce zaostalo o pár úderov, ako ho bolesť prekvapila. V tom momente som pocítila, ako mi pri ušku pristáli pery. Prešli cez sánku na krk a vrátili si späť, kde mi dali drobný božtek.

„Už som s tebou. Už to bude v poriadku. Nikomu neodvolím, aby ti zase takto ublížil. Aby ti skrivil čo i len jeden vlások na hlave. Neopustím ťa, nikdy, nikdy, nikdy ťa už nepustím z dohľadu. Nemôžem ťa nechať ísť, pretože by si si so sebou zobrala aj moje srdce. A žiaden človek nedokáže prežiť bez srdca, ktoré si mi už dávno vzala,“ šepkal ten hlas. Potom som len pocítila, ako teplé pery obopli tie moje. „Milujem ťa, Lussiel. Milujem. Milujem!“ šepkal medzi bozkami. Ten hlas? Tak známy a pri tom nový hlas. Mohol to byť...

Otvorila som oči a prudko som sa posadila na posteli. Prepadol ma šok z neznámeho miesta, ale potom na mňa dopadli udalosti včerajšieho dňa.

Poobzerala som sa po svojej izbe a vydýchla som úľavou. Z mne neznámeho dôvodu som bola rada, že to všetko nebol len sen.

Hrubé závesy na oknách zabraňovali vidieť na oblohu, aby som aspoň približne mohla určiť koľko je hodníc. A preto som sa rozhodla, že počkám, kým ma niekto nepríde zobudiť.

Chcela som sa opäť zabaliť do prikrývok, keď sa posteľ pohla. Zamrzla som a zadívala som sa na hrču pod dekou na mojej manželskej posteli. Hrča sa opäť pohla a tentoraz sa von vytrčila nejaká ruka. Vykríkla som zdesením a okamžite som z postele vyskočila.

Dvere sa rozrazili a dnu vbehol Raven so strašidelným pohľadom a vytaseným mečom v ruke.

„Musíš, do pekla, tak skoro ráno hulákať? Ja sa tu snažím spať,“ ozval sa spod prikrývky rozospaný hlas, po ktorom sa znej vynorila strapatá hlava Kleia.

„Čo sa to tu deje?“ vletel do izby generál s mečom v ruke, nasledovaný učiteľom a čarodejníkom. Nereagovala som na ich otázku.

„Prečo spíš v *mojej* posteli?!“ vykrikla som otázku a strhla som z postavy v posteli deku.

„Ublížil vám nejaký slečna Lussiel?“ opýtal sa pohotovo Raven a meč stisol silnejšie.

„A kde inde by som mal asi tak spať? Sme predsa snúbenci. Či chceš ty spať pri mne? To mi lichotí,“ skočil mi do odpovede a pretrel si oči. Zrejme mu došlo, že dnešný spánok sa už skončil.

„Som v poriadku, Raven,“ odpovedala som pokojne. Potom som sa ale otočila na posteľ s hrôzou v očiach. „O akom zasnúbení to vkuse rozprávaš?! Jedna facka predsa nemôže byť žiadosťou o ruku! Chcem to okamžite zrušiť! A aj keby sme boli snúbenci, nedáva ti to právo spať v mojej posteli. Takže okamžite vypadni!!!“ vykrikla som rozhorčene a ukázala som na dvere.

„Obávam sa, že Kleio má pravdu,“ prehovoril opatrne Daeron. „V našej krajine je zvykom, že snúbenci sú spolu až do svadby, ktorá býva presne o rok od dátumu zasnúbenia.“ Cítila som, ako mi z tváre mizne farba a ako sa mi zakrútila. Nieкто ma našťastie stihol chytiť, skôr ako som dopadla na zem. Opatrne ma zodvihol do náruče a odniesol ma k posteli, na ktorú ma položil.

„Lussiel, si v poriadku? Nejak si veľmi zbledla,“ prehovoril nežne Cetus, ktorý kľučal predom mnou. Zrejme to bol on, kto ma odniesol na posteľ.

„Pošlite pre doktora!“ rozkázal Elayn dvom slúžkam pri dverách.

„Nie,“ zastavila som ich. „To nebude potrebné. Už mi je lepšie. Len ma tak rýchla svadba prekvapila. Veď mám len osemnásť. Dievčatá v mojom veku sa ešte nevydávajú. Chodia po nákupoch a rôznych zábavách, kde sa snažia nájsť si chlapca. Nemôžem sa predsa ešte vydať! Naozaj neexistuje nejaký spôsob, ako tie zásnuby zrušiť? Čokoľvek?“ hovorila som namáhavo. Hlava sa mi ešte stále dosť točila, ale už som sa cítila lepšie.

„Obávam sa, že naozaj nie je žiaden spôsob. Budete sa musieť vydať za princa Kleia. Ale máte ešte rok času. Som si istý, že si ho za ten čas obľúbite,“ odpovedal elf. V jeho hlase som niečo začula, ale nemala som chuť pátrať nad významom toho tónu.

Prikývla som. Musím sa... Aspoň sa musím pokúsiť s tým zmieriť. V hĺbke duše som dúfala, že Kleio nie je až tak arogantný a egocentrický, ako sa na prvý pohľad zdá.

„Si veľmi bledá, slečna Lussiel. Naozaj nechceš toho doktora?“ pýtal sa starostlivo Elayn. Zavrtela som hlavou.

„Už je mi lepšie. Len si ešte na chvíľku ľahnem a budem v poriadku,“ na dôkaz svojim slov som si ľahla spať na posteľ a prikryla som sa.

„V tom prípade ťa necháme oddychovať,“ Cetus vstal a ťahal ostatných z miestnosti. Generál ešte stihol zachytiť Kleia a vytiahol ho z posteľe.

„Koľkokrát ti mám ešte povedať, aby si slečnu Lussiel nechal na pokoji?“ hovoril mu nahnevane. Jeho hlas sa podobal na vrčanie.

„Oddýchnite si, slečna. Keby ste niečo potrebovali, len si dám raňajky a o pár minút som tu,“ povedal Raven a zatvoril za nimi dvere. Nemohol tak vidieť moje prikývnutie.

Osamela som vo veľkej miestnosti. Naschvál som sa posunula do stredu veľkej posteľe, aby sa nezdala byť tak prázdnu. Bolo vidieť, že je pre manželov. Jeden človek sa v nej strácal.

Zasnúbená. Zasnúbená s princom. Vydatá. Vydatá za kráľa. Počkat'. Ja som tu budúca kráľovná, pretože kráľ nechcel, aby vládol jeho syn. A keď sa za neho vydám, urobí to z neho automaticky kráľa a bude mať aj on moc nad touto krajinou? Alebo to z neho urobí len môjho manžela, ale celú moc budem mať v rukách ja? A prečo sa vôbec nad tým tak zamýšľam? Len ma z toho ešte viac bolí hlava. Ale aj tak. Som príliš mladá na vydaj! Ale keď toto

zasnúbenie nejde zrušiť, mohla by som sa dať rozviesť, alebo sa aspoň pokúsiť to manželstvo anulovať. Dá sa to vôbec urobiť? Rozhodne to stojí za opýtanie. Ale ak sa to nebude dať zrušiť, čo spravím potom? Nechcem byť vydatá za Kleia!

Hlavou mi preletela myšlienka, aké by to asi bolo byť vydatá za muža z môjho sna. Bola to len sekundová záležitosť, ale aj ten moment mi dokázal rozhybať srdce do tempa ako po maratóne. Zavrtela som hlavou a rozhodla som sa vstať z postele. Hlava sa mi už takmer netočila a cítila som sa oveľa lepšie. A bola som si istá, že po šálke kávy či aspoň dobrého čaju sa budem cítiť ešte lepšie.

Opatrne som sa postavila a keď som si bola istá, že ma nohy nesklamú, prešla som pomalým krokom k šatníku. Otvorila som dvere, za ktorými ma čakala slúžka.

„Dobrá ráno, slečna Lussiel. Volám sa Evvie a budem sa starať o vaše oblečenie. Ak budete niečo potrebovať, len mi povedzte. Som vám plne k dispozícii,“ prehovorila žena v stredných rokoch s úklonom. V jej hlase som začula jedovatosť. Bola som si istá, že ju nebudem otravovať veľmi často. Zdala sa mi dosť neprijemná aj bez toho. Akoby som jej mojím príchodom narušila pokojný harmonogram a ona sa teraz musí o mňa starať. Zrejme som bola pre ňu len rozmazané dečko, ktoré túži po tróne kráľovnej.

„Ďakujem, Evvie, keď budem niečo potrebovať, určite sa ozvem,“ povedala som milo aj napriek tomu, že som z nej cítila nevôľu. „Môžeš sa ísť venovať svojim povinnostiam. Ja si tu už nejako poradím.“ Len prikývla.

„Vybrala som vám šaty na dnešný deň. Snád' sa vám budú páčiť,“ ukázala na šaty vyložené pri veľkom zrkadle. „Od vášho príchodu sa krajčírky nezastavili. Čakali sme príchod kráľa a nie kráľovnej. Tak sme všetci behali ako šialení, aby ste mali všetko, čo potrebujete.“ Postavila sa ku dverám, ale neodišla z izby.

„Môžeš ísť. Nemusíš tu čakať,“ vyzvala som ju, ale ona sa ani len nepohla. Ba dokonca vypadala ešte otrávenejšie ako doteraz.

„Pán Raven sa ešte nevrátil a preto tu počkám, aby som vám ukázala cestu do jedálne. Či si snád' prajete raňajky do postele?“

Nepovedala som na to nič.

Prezliekla som sa do obyčajných dlhých tmavomodrých šiat, ktoré mali čierne lemovanie a na látke bol kvetinový vzor, ktorý vypadal takmer ako podtlač, taký bol jemný. Jedným okom som si prezrela aj ostatné šaty. Všetky boli v tmavých farbách za čo som bola úprimne rada. Nemala som príliš rada svetlé farby, ktoré bili do očí ako nejaké neónové žiarovky.

Evvie mi ešte podala čierne balerínky a zaviedla ma do jedálne. Hneď, ako som vošla do miestnosti, zarachotili stoličky a všetci sa na mňa prekvapene pozreli.

„Vypadáte už lepšie. Ale pokojne sme vám mohli odniesť raňajky do postele,“ Daeron mi pridrжал odsunutú stoličku.

„Nechcem raňajky do postele. Po nich sa väčšinou posteľ pohybuje nie pod jedným, ale hneď pod desiatkami malých votrelcov,“ strelila som nenápadným pohľadom po Kleiovi, keď som si sadala. Všetci si sadli, ale nezačali jesť, pokiaľ bohaté raňajky neboli aj predo mnou. Poprialala som všetkým dobrú chuť a pustila som sa do ďalšej čudesnej dobroty.

Dnes som sa najprv pustila do fialového ovocia, ktoré bolo vo vnútri ružové a chutilo ako sladké pomaranče. Tvarom pripomínalo avokádo. Nezdalo sa, že je to ťažké jedlo a preto som sa rozhodla zjesť ešte pár kusov toho ovocia.

„Ako sa ti spalo v tvojom novom domove?“ opýtal sa Elayn a preťal tak ticho, ktoré sa pomaly stávalo ťaživým.

„Až na to ráno som sa vyspala vynikajúco. Už dlho som nespala na tak príjemnej posteli,“ odpovedala som s úsmevom. Nemusela som ani veľmi klamať. Posteľ bola vážne skvelá.

„A aj sa ti niečo snívalo? Vieš, čo sa hovorí, čo sa sníva prvú noc sa splní.“ Kúsok fialového ovocia mi zabehol v krku, ale pár glgov čaju, v ktorom plávali kvety, to vyriešili. „Nejaká nočná mora?“ vyzvedal, keď videl moju reakciu.

„Snívala som, že ležím v posteli a niekto ma tam vraždí. Takže ma napadá otázka, či sa plnia aj nočné mory?“ všetci zamrzli v strede pohybu.

Prvý sa spamätal Raven: „Nikomú nedovolím, aby vám ublížil. Radšej zomriem sám, akoby sa vám malo niečo stať!“ vyhlásil pevne a vidličku, ktorou práve jedol, držal v ruke ako nejaký meč. Hrozivo s ňou mával vo vzduchu a vypadal ako malý chlapec, ktorý ňou chce ochrániť svojho milovaného plyšového medvedíka. Aj napriek tým nechceným rečiam mi unikol malý úsmev.

„O týchto rečiach sme už predsa hovorili, ale kvôli tej vidličke ti to na dnes odpustím,“ snažila som sa znieť prísne, ale nemohla som si pomôcť a v duchu som sa smiala.

„Slečna Lussiel, ak súhlasíte dnes by sme mohli začať s učením. Osem mesiacov je priveľmi krátka doba, aby som vás stihol naučiť všetko, tak musíme využiť každú voľnú chvíľku, aby sme sa naučili čo najviac,“ prerušil elf moju vnútornú radosť. S povzdychom som prikývla. „Výborne. Tak, keď doraňajkujete, budem vás čakať v zelenom salóne,“ postavil sa a pokračoval: „ak ma teraz ospravedlníte,“ zasunul stoličku a odišiel z miestnosti.

„Lussiel, nemôžeš sa začať pripravovať na kráľovské povinnosti bez toho, aby si aspoň neskúsila čo i len jednu lekciiu mágie. Tak čo ty na to? Vyskúšame dnes nejaké triky?“ po tomto príhovore sviečky na stole zhasli a vzápätí opäť rozhoreli, ale teraz svetlomodrým plameňom.

„Krot' sa, lebo tu ešte niečo podpáliš!“ vyprskol generál a sviečky zhasol jedným mohutným dychom.

„Ale Palantil je takmer neškodný! A neurážaj oheň, tým že ho sfúkneš!“ odvetil urazený Cetus a sviečky opäť zapálil, teraz obyčajným plameňom.

„Slovíčko *takmer* je v tej vete podstatné,“ odpovedal mu Elayn s pokojom anglického lorda sa napil čaju.

„Tak čo, Lus, vyskúšame spolu niečo?“ zdalo sa mi, že Cetusovi nič nedokáže pokaziť náladu nadsť. Jeho nadšeniu som mohla jedine prikývnuť.

„Veľmi, ale veľmi rada.“

„Jupí!“ vypískol nadšene. Teraz mi zase malé, neposedné dieťa pripomínal on. „Tak, keď s tebou ten šialene starý elf Daeron skončí, budem ťa čakať v záhradnom altánku v strede bludiska. Raven sa od teba ani len nepohne, ako ho poznám, takže určite mu nebude prekážať ťa tam zaviesť.“ Obaja sme sa na neho pozreli. Ani sa len nezdalo, že to zaregistroval. Bol totiž až priveľmi zaujatý červeným banánom, ktorý práve jedol. „Už sa neviem dočkať, už sa neviem dočkať!“ pospevoval si, keď vychádzal z miestnosti. Tak prehnane aktívny ľudia ako on dokážu byť riadne otravy, ale mne sa tento čarodejník začínal páčiť.

„Tak, keď ťa už všetci lákajú na svoje hodiny, nedostanem ťa aj ja na pár lekcii šermu, či lukostreľby?“ skúsil svoje šťastie Elayn. S nádejou sa na mňa pozrel, ale moju odpoveď prerušil niekto iný.

„Ste hlupáci, že jej takto pomáhate. Pochybujem, že niekto ako ona sa stane kráľovnou. A ak sa ten zázrak udeje, nebude z nej dobrá kráľovná. Tak na čo sa vôbec snažíte?“ poznamenal jedovato princ a len tak-tak uhol buchnátu od generála.

„Kleio, už som ti povedal, že ma tvoje reči na adresu princeznej Lussiel unavujú! Nevybíjaj si na nej svoju zlosť. Viem, že ti nie je po vôli, že ona sa stane kráľovnou a ty nie. Ak sa ti to až tak veľmi nepáči, môžeš odísť. Teraz už máme princeznú Lussiel, teba nepotrebujeme!“ syčal jedovato. Kleia jeho slová zarazili, chcel niečo namietnuť, ale Elayn mu nedal možnosť. „Prestaň sa už konečne správať ako rozmazané decko! A navyše, Lussiel je tvoja snúbenica, tak k nej prechovávaj aspoň trochu úcty. Keď si ju už nebudeš vážiť ako kráľovnú, tak prinajmenšom ako svoju budúcu ženu.“ Kleio sklopil pohľad a rýchlym krokom kráčal ku dverám.

„Kle...“ snažila som sa ho zastaviť, ale už bol za dverami. Zdalo sa mi to, alebo sa mu naozaj v očiach objavili slzy?

„Nechajte ho tak, slečna Lussiel. Ešte nedospel. Nechápe, ako to vo svete chodí. Potrebuje čas, aby sa s tým zmieril,“ povedal už pokojnejšie generál. „Prepáč, že som takto narušil raňajky,“ vstal od stola a uklonil sa.

„To je v poriadku. Chápem to,“ hlas som mala trpký. Chápala som, že to chce čas. Len som nechápala, prečo na neho tak vybehol.

„Ak ma teraz ospravedlníte, mám teraz ešte nejaké povinnosti.“ Odišiel z miestnosti. Ostala som s mojím osobným strážcom sama. Nezdalo sa, že nejako vnímal moju prítomnosť.

Len ticho sedel a popíjal čaj. Na jazyku ma svrbeli otázky, ale rozhodla som sa všetky ich prehltnúť.

Potom výstupe ma prešla chuť do jedla, aj keď som už bola viac-menej napraskaná.

Začala som odsúvať stoličku, ale Raven bol rýchlejší a pomohol mi.

„Ďakujem,“ vdáčne som sa na neho usmiala. Jeho kamennú masku nenarušili žiadne emócie.

„Je to moja povinnosť,“ hovoril z neho silný cit zodpovednosti. „Nemali by ste nechať Daerona dlho čakať. Tak, ak súhlasíte, odvediem vás do zeleného salónu.“ Počúval? Zdal sa úplne mimo, ale asi to bol len reflex z práce. Vypadat' nezaujato, ale pri tom byť pripravený na čokoľvek. Tuším sa tomu hovorí choroba z povolania.

„Vskutku. Aj keď sa po tej včerajšej večeri na hodinu etikety, správania všetkého ostatného vôbec nechce ísť,“ chcela som ho udržať v rozhovore. Jeho hlas sa mi páčil. Aj napriek jeho maske a výzore vojaka bol jemný.

„A, to nič nebolo. Oproti tomu, ako vás bude drať z histórie a geografie to bola len prechádzka ružovou záhradou. Verte mi.“ Zdesila som sa. Neznášam takýchto puntičkárske učiteľov. Vždy chcú všetko vedieť do bodky presne.

Už ma nenapadla žiadna otázka, aby som mohla počuť ešte raz tichý hlas svojho sprievodcu. A tak sme len mlčky kráčali chodbami paláca, až kým sme nezastavili pred jednými dverami. Raven na ne zaklopal a po vyzvaní otvoril. Vstúpili sme dnu, kde za stolom už sedel Daeron. Ak si dobre spomínam, zelený salón slúži aj ako spoločenská miestnosť, takpovediac herňa.

„Tak výborne, výborne, že ste už tu. Tak dnes by sme začali základmi dvornej etikety, prebrali by sme základ práva a pozreli by sme sa na nejaké učivo z histórie a geografie. Súhlasíte?“ zaúpela som, ale nemohla som nesúhlasiť. Preto som len odovzdane prikývla. „Raven, môžeš nás nechať. Len by si slečnu rozptyľoval a ona by sa nevenovala učeniu, lebo by sa nevedela sústrediť,“ snažil sa ho vyhnúť z miestnosti, ale Raven sa ani nepohol z miesta. Len sa ďalej opieral o stenu pri dverách.

„Radšej ostanem tu. Bojím sa ju nechať samú v tvojej prítomnosti. Ešte by si ju zahrabal niekde medzi všetkými tvojimi knihami o histórii.“ Elfove špicaté uši sčervenali od hnevu. „Sľubujem, že budem stáť tu a budem úplne potichu.“

„Ale úplne potichu!“ napomenul ho Daeron výstražne. Otočil sa na päte a sadol si oproti mňa. „Tak začneme s dvornou etiketou,“ načiahol sa po najhrubšej knihe na stole. Toto bude moja smrť!

O niekoľko hodín neskôr som bola vyšťavená ako citrón. Nad vodou ma držala myšlienka, že som u tohto tyrana už skončila. A teraz ma čakajú už len hodiny mágie. Nevedela som si to predstaviť, ale ani to nezabránilo faktu, aby som sa na ne tešila.

Ako mačka som si ponat'ahovala svoje stuhnuté kosti.

„Tak na prvý deň by to bolo všetko. Zajtra by sme si to všetko aspoň čiastočne zopakovali a potom sa vrhneme na ďalšie učivo. Nebolo to tak zlé, ako som čakal. Hlavne to právo bolo slušné,“ pochválil ma Daeron, keď si balil knihy zo stola.

„Už v mojom svete som v škole chodila na právo. Aj keď nikdy som no nebrala tak vážne ako teraz. Vždy to boli len také omáčky.“ Ako som sa dozvedela budeme preberať paragraf po paragrafe, odsek po odseku, zbierku po zbierke. Všetky, aj tie, ktoré už dávno nie sú platné. Vraj, aby som mala podrobný prehľad.

Ozaj, spomínala som už, že toto bude moja smrť?

„Áno, to je zaujímavé. Možno to pomôže trošku vylepšiť náš právny systém.“ Doslova som počula, ako mu v hlave vŕzgali kolieska, ako usilovne rozmýšľal. „Ale, aby som nezabudol. Prečítať,“ podal mi s úsmevom až neveriteľne hrubú knihu. „Je to taký výťažok z histórie. Pri ďalších hodinách sa vám to určite zide.“ Nestihol mi ju podať, pretože mi ju z rúk vytiahol Raven.

„Zoberiem vám ju,“ strčil knihu pod rameno a otočil sa na elfa. „Cetus ju už čaká v altánku uprostred labyrintu. Veľmi sa tešil na hodinu mágie s ňou a už mi poslal niekoľko poslov, že kde sa toľko túlame. Tak, ak dovoľíš, odvediem ju tam.“

„Ale aj pri ňom ju tam budeš strážiť. Moje knihy jej ublížiť nemôžu, ale jeho nevydarené kúzla sú oveľa horšie. Videl si tie plamene dnes pri raňajkách. Pokojne ju nimi mohol spáliť,“ protestoval ublížene.

„Palantil je neškodný. Ovládaš ho, tak by si to mal vedieť,“ povedal mrzuto. „Nemali by sme nechať čarodajníka čakať. Oni majú veľkú pýchu a čakanie ich vie ľahko uraziť. Cetusa dvojnásobne.“ Nečakal na moju odpoveď. Jemne ma chytil za rameno a potiahol ma smerom ku dverám.

Za nimi nahodil rýchly krok a viedol ma ním celou cestou do záhrady. A tam chodbami bludiska po neznámych kútoch. Keď videl, že mu už nestíham, spomalil. Zrejme chodbičky poznal veľmi dobre, no určite sa nechcel trápiť s hľadaním jednej zatúlanej dievčiny. I keď on sám povedal, že hľadanie mňa je jeho zodpovednosťou.

Po pár ďalších momentoch sa pred nami vztýčil ohromný strom, pod ktorého korunou bol veľký altánok. V ňom už netrpezlivo sedel Cetus.

„Kde ste boli tak dlho?“ vybehol smerom k nám, hneď, ako nás zbadal.

„Daeron,“ odpovedal mu jednoducho Raven.

„Aha.“ Akoby to jediné meno všetko vysvetľovalo. Cetusovi očividne nič nedokáže pokaziť náladu na dlho. Pretože o pár sekúnd už mal zase na tvári svoj typický úsmev. „Lus, vitaj na svojej prvej hodine mágie!“ zvolal veselo. „Inokedy učenie mágie zaberie aj niekoľko rokov života, ale mi máme len necelý rok. A preto musíme rýchlo zistiť, aký máš typ mágie, aby sme sa zamerali len na ten,“ hovoril, keď ma viedol do rozľahlého altánku.

„Tak to nebude veľmi problém. Predsa sú len dva druhy mágie, biela a čierna, tak si myslím, že je to jasné,“ odpovedala som bezstarostne. Začínala som sa na to vážne tešiť. Moju radosť ale prerušilo Cetusovo zaúpenie.

„O mágií toho asi nevieš veľa, čo? Okrem bielej a čiernej existuje ešte ďalších osem druhov.“ Prekvapene som na neho pozrela.

5. Kapitola

„Okrem čiernej a bielej existuje šedá. Je neutrálna, dokáže aj pomáhať, aj škodiť. Všetko to závisí od povahy čarodejníka. Vlastne je to kombinácia oboch – bielej aj čiernej.

Druhá je mágia zelená. Je to sila zeme. Využíva sa hlavne na liečenie a používajú sa v nej rôzne liečivé bylinky a iné prírodné prostriedky. Využívajú ju hlavne elfovia.

O striebornej mágií sa veľa nevie. Vie sa len, že spôsobuje jav zvaný lykantropia, čo je premena nejakej formy do inej, obvykle ľudskej do zvieracej. Nemagické predmety sa s jej pomocou stávajú magickými.

Modrá mágia sa inak nazýva aj nebeskou. Stráca sa vysoko na oblohe, kde tvorí rôzne znamenia. Nebeskí mágovia sa tieto znamenia učia čítať, ich predpovede bývajú až veľmi presné. Napríklad aj Daeron je jedným takým čarodejníkom. Len na rozdiel od ostatných, nemá ešte toľko praxe s predpovedaním budúcnosti.

Keď uvidíš nahnevaného ohnivého čarodejníka, vyhni sa mu. Majú totiž výbušnú a nestálu povahu, presne ako oheň. Ohnivá mágia vanie z púští, priťahuje ju oheň, víri nad vulkánmi Konca sveta. Je to mágia ohňa, inak tiež známa ako červená mágia.

Povedal ti Raven, prečo ma presťahovali do podzemia? Snažil som sa vyrobiť zlato a niekedy skúšam aj Kameň mudrcov. Ale nie vždy sa moje experimenty podaria tak, ako som čakal. My, zlatí čarodejníci, sme hlave alchymisti. Priťahuje nás zlato a iné drahé kovy. Rovnako aj zlatá mágia sa ponára do hlbín Zeme, kde sa nachádza hlavne pri zlatých rudách. Často sa využíva k ovládaniu citov.

Najneskrotnejšia je mágia jantárová. Je to mágia divoká, a preto sa aj zhromažďuje v divočine, na miestach vzdialených od ľudských obydľí. Jantároví čarodejníci sú spojení s prírodou. Sú to divokí lovci, samotári, ktorý často žijú v divočine.

A posledná je najnebezpečnejšia a najtemnejšia. Ametystová mágia. Je spriaznená so smrťou. Ametystoví čarodejníci nosia dlhé tmavé plášte, ktoré ich celých zahaľujú. Výnimkou nie sú ani kosity, ktoré nosia ako symbol svojej moci. Nehovoria, ale používajú zvláštny druh telepatie. Dav sa pred nimi rozostupuje. Ľahko ich spoznáš, keď nejakého uvidíš,“ dohovoral. Hltala som každé jedno jeho slovo. Veci, ktoré vrazil, som si nevedela predstaviť, ale predsa ma nejako priťahovali. Priam mysticky ma k sebe vábili. „Tak, na ktorú z nich sa cítiš?“

„Netuším,“ prehovorila som pravdivo. Stále ma pamtali jeho slová. Nevedela som sa dočkať, kedy začneme s vyučovaním. „Milujem zvieratá a rastliny takže by ma najviac potešila zelená alebo jantárová. Ale zase ani tá modrá neznie zle.“

„Ja ti budem vedieť prakticky pomôcť hlavne so zlatou a čiastočne aj s červenou. Daerona budeš musieť požiadať o rady pri modrej mágií, aj keď on s tým veľmi nesúhlasí. Kleio je ohnivým čarodejníkom, ale veľmi neskúseným a neopatrným. Viem, že Elayn a Raven majú tiež nejaký druh mágie, ale neviem aký.“ Obaja sme sa otočili na Ravena, ktorý ale nikde nebol. „Našťastie, existuje veľmi jednoduchý spôsob, ako to zistiť,“ na stôl, ktorý bol v altánku položil zvláštny papier. Bol veľmi starý a bol na ňom nakreslený kruh s nečitateľnými symbolmi. Medzi nimi bolo osem prázdnych kruhov. V strede bol najväčší

kruh, z ktorého išlo osem čiar k prázdny m miestam vo vonkajšom kruhu. „Je to magický kruh. Zabráni, aby čokoľvek nebezpečné nepreniklo do tohto sveta, aj keď toto je len jednoduché kúzlo,“ vysvetlil. Potom do kruhov položil osem kameňov. „Každý z druhov mágie má vlastné symboly. Fungujú ako most, pretože spájú tento svet s miestom, kde sa jednotlivé typy zhromažďujú. Na tento typ kúzla sa najviac hodia kamene. Šedá má perlu, zelená smaragd, strieborná adulár, modrá lapis lazulit, červená rubín, zlatá zlato, jantárová jantár a ametystová ametyst.

Tvoja úloha teraz bude veľmi jednoduchá. Porežeš sa a necháš pár kvapiek krvi spadnúť do stredného kruhu. Potom si predstavíš veci, ako sú mágia, kúzla a všetko, čo sa ti s tým spája. Tvoj typ bude ten, ku ktorému pôjde tvoja krv.“

Prikývla som chytila som dýku, ktorú mi podal. Priložila som si jej čepeľ k prstu a potiahla som. Ukazovák mi prebehla bolesť. Cítila som, ako mi krv kvapká z prsta na papier. Začala som si predstavovať kúzelníkov a rôzne magické bytosti, ako, napríklad, víly, upírov, drakov, čarodejnice, skrátka, všetko, čo ma napadlo.

„Zaujímavé,“ vydýchol uznanlivo Cetus. Nestihla som sa pozrieť na výsledok, pretože sa z bludiska vyrútil Kleio.

Hneď, ako zbadal, čo robíme, spustil: „A mňa si učiť nechcel. Nechcel si ma ty, jeden z najväčších čarodejníkov, učiť mágií, pretože podľa teba na to nie som vhodný. Ale ju, to namyslené a rozmazané decko učíš, ako svoju najmilovanejšiu žiačku! Kde je tu spravodlivosť?! Ešte stále som tvojim pánom *ja!* Zakazujem ti, zakazujem *vám všetkým*, na ňu čo i len prehovoriť!“ kričal na celé bludisko. Nedivila by som sa, keby nás počuli aj v zámku.

„Kleio, prestaň!“ snažil sa ho upokojiť Daeron. Až teraz som si všimla, že za ním stoja aj Raven s Elaynom. „Toto už prestáva byť vtípné,“ snažil sa mu dohovoriť, ale on ho ignoroval.

„A ty!“ ukázal na mňa. „Čo si ty o sebe vôbec myslíš?! Prídeš si sem, vydávaš sa za našu budúcu kráľovnú, nechávaš sa obskakovať a pri tom, ani len netušíš, čo je toto za miesto. Si tu ledva druhý deň a už si tu narobila toľko škody, že ju len ťažko napravíme. Ako si to vôbec predstavuješ? Že si sem len tak prídeš a budeš tu vládnuť?! Ani len netušíš, akí ľudia tu žijú, aké majú problémy! Nevieš nič! Si len rozmazané *ľudské* decko. Vypadni! Vráť sa späť do svojho sveta! Chod' si tam ďalej žiť svoj život ako z bavlnky! Nik ťa tu nechce. A vieš prečo? Pretože už majú *mňa!* Ich kráľ a právoplatného dediča trónu!“ kričal na mňa. Snažili sa ho zastaviť, ale on ich od seba odháňal.

Mala som pocit, že oceľová ruka je späť a zvierá mi srdce. Tisne ho tak tuho, že ho o chvíľku rozpučí. Viem, že ma Kleio nemá rád, ale taký hnusný byť nemusel.

Do očí sa mi tislí slzy, ale aj tak som prehovorila pokojne: „Máš pravdu. Nevie, ako to v tomto svete chodí. O tomto svete neviem v podstate nič. Ale viem, že *ty* nemáš právo súdiť môj život. Nevieš, čím som si prešla. Netušíš, aké to je, keď sa tvoja matka dennodenne opíja alkoholom. Keď do práce chodí len preto, aby mohla ďalej piť. A netušíš, ako bolí, keď to tvoj otec už ďalej nedokáže zniesť a preto odchádza z domu aj na niekoľko mesiacov. Odchádza, len aby nemusel vidieť svoju ženu, ktorá je večne v liehu.

Nežila som si ako v bavlnke. O všetko som sa musela starať sama. Mala som len jedenásť a všetka ťarcha domácnosti bola len na mojich pleciach. Tak ma už, konečne, prestaň súdiť podľa seba!“ hovorila som nahnevane. V hlase mi bolo počuť slzy, ale nechcela som, aby ma videli plakať. A preto som sa postavila a rozbehla som sa na opačnú stranu do labyrintu.

„Lussiel!“ kričal za mnou niekto, ale ja som sa nezastavila. Bežala som uličkami, zabočila som vpravo, vľavo, do jednej strany, do druhej. Nevnímala som, kam bežím. Jednoducho som bežala, až kým som sa nepotkla o koreň vyčnievajúci zo zeme.

Schúlila som sa pri stene živého plotu a naplno som sa rozplakala. Pokrčené nohy som si pritiahla k hrudi. Začínala mi byť zima a triasla som sa slzami. Viem, že bola jar, ale tá ľadová ruka na mojom srdci ma chladila, akoby som ležala ponorená v studenej vode. Do každej končatiny sa mi zapichovali zamrznuté ihly a chladili ma.

Triasla som sa náporom vzlykov aj nečakanou zimou. Ruka na mojom srdci mi ho stále zovierala, stláčala ho ako vo zveráku, pre bolesť som sa nemohla nadýchnuť. Moje srdce niečo trhlo na kúsky, ale tie sa od seba nemohli vzdialiť. Držala ich pri sebe studená ruka, ktorá mrazila moje srdce do kocky ľadu. Bolelo to, ale nech by som spravila čokoľvek, nič by sa nezmenilo. Mohla som len pokojne sedieť, zhlboka dýchať a čakať, kým bolesť prejde. Pre plač som sa nemohla poriadne nadýchnuť a slzy mi zabraňovali vidieť.

Zrazu sa okolo mňa začalo čosi tenké ovíjať. Vykríkla som prekvapením. Odskočila som od plotu a pozrela som sa naň. Stena nebola hladká, ale vystupovali z nej stonky s listami a kvetmi.

„Neplač. Všetko bude v poriadku. Všetky rany sa zahoja. Všetka bolesť raz prejde,“ zašepkala biela hlávka neznáameho kvetu. Pomaly sa hlávka začala otvárať, až z nej vykukla drobná bytosť. „Nemusíš sa ma báť. Videla som ťa plakať a prišlo mi ťa ľúto. Chcela som ťa len potešiť drobným objatím.“

S úžasom som sa dívala na drobnú žienku, ktorá hovorila tichučkým hláskom. Bola drobná, sotva väčšia ako môj prst. Mala hnedú pokožku, ktorá kontrastovala s jej dlhými bielymi vlasmi a letnými šatmi. Roztiahla svoje belostné krídla, pár krát nimi zamávala, až si mi sadla na koleno.

„Neboj sa. Nechcem ti ublížiť. Volám sa Loxy a som víla. Spolu s mojimi kamarátkami žijem a starám sa o tieto kry. Povieš mi, prečo si plakala?“

„Pretože mi Kleio povedal tie hrozné veci,“ vzlykla som a opäť som sa rozplakala.

„Kleio? Ten princ?“ opýtal sa iný, tenký hlas. Otočila som hlavu po smere hlasu. Vedľa mňa sa otvorila ďalšia kvetinka. Vyšla z nej dievčina podobná Loxy, len táto mala vlasy aj šaty oranžové.

„Uhm,“ prikývla som jej.

„Ten grobian! Vždy musí všetkým len ubližovať. Keď bol malý, vždy trhal kvety z kríkov. Plač rastliniek bol neznesiteľný. A teraz ublížil aj takej krásnej dievčine. Čo také zlé ti povedal?“ aj ona zamávala krídelkami a sadla si vedľa Loxy.

„Cameo má pravdu. Ten *princ* sa správa hnusne. Nikdy nikoho nepočúva, vždy myslí len na seba. Nemala by si brať jeho slová vážne,“ prisadla si aj ďalšia. Táto bola ladená do bledunko modrej.

„Loxy, Cameo, Estrellita, vyleztéééé! Mám novin... Ou, ona je už tu!“ priletela ďalšia. Tentoraz tmavozelená.

„Xylia, nestraš ju tak! Chúďatko, pozri ako sa trasie. Neboj sa. Všetko už bude v poriadku,“ prehovorila Loxy a pohladila ma po vlasoch.

„Áno, všetci ťa už hľadajú. Bola som tam a všetko som videla. Ten princ mi je odporný! Keby tak už konečne prišiel aj k nášmu stromu zhodila by som mu na hlavu nejakú vetvičku. Arogantný hlupák!“ hovorila nahnevane Xylia.

„Bola si tam? Všetak ty tam bývaš. Tak čo sa stalo?“ opýtala sa jej Cameo.

„Netrápte ju už. Od Kleia si toho jeden vytrpí veľa,“ snažila sa ich zadržat' Loxy, ale už bolo neskoro. Dávno im začala všetko rozprávať.

„Cetus prišiel do záhrady, celý nadšený, mrmlal niečo v tom zmysle, že ju naučí mágií nech to stojí, čo chce. Keď v altánku sedel už dlho a nik nechodil, začal posielat' poslov.

Po hodnej chvíli sa konečne objavil ten fešáček Raven a priviedol ju so sebou. Cetus bol celý šťastný a vysvetlil jej druhy mágie. Keď chceli zistiť ten jej, zjavil sa Kleio a nakričal do nej. Že vraj je zbytočná a úplne nepotrebná. Že len on je pravý kráľ a ona je len rozmazané decko. Potom mu ona vyrozprávala svoj smutný príbeh a s plačom utiekla sem,“ vysypala zelená víla všetko na jeden dych.

„Ten hnusák! Povedať tak odporné veci takej krásavici,“ vrtela hlavou Estrellita.

„Ja som vravela, že on je taký. Pamätáte, ako surovo vtedy trhal tie rastlinky?“ nezabudla pripomenúť oranžová Cameo.

„Alalia tam vtedy ostala,“ pripomenula smutne Loxy. Všetky sme smútkom sklopili hlavy. Akoby som aj ja spolu s nimi cítila smútok nad stratou priateľky.

„Lussiel!“ vykričla zrazu Xylia. Prerušila smútočné ticho a upútala na seba pozornosť. „Všetci ťa už hľadajú. Elayn vynadal Kleiovi a ten sa teraz neskutočne hanbí. Tak mu treba. Raven ani dlho nečakal a začal ťa hľadať. Nie si zbytočná. Z teba bude jedného dňa úžasná kráľovná. A Kleiove reči si nesmieš všimáť. On je taký vždy a ku všetkým. Myslí si, že keď je princ, patrí mu všetko.

Všetci sa zúfalo potulujú po bludisku a hľadajú ťa. O chvíľku sem prídu. Nechceš predsa, aby ťa Raven takúto videl, však?“ priletela ku mne a utrela mi slzy.

„Ach, Raven! Keby len tak bol v mojej veľkosti, hneď by som si dala povedať,“ zasnila sa Cameo.

„Ona bude kráľovnou?“ opýtala sa v rovnakom momente Estrellita.

„A nevšimla si si tú energiu, ktorá z jej vychádza? Určite bude kráľovnou a veľmi silnou,“ odpovedala jej Loxy, ktorá ma stále hladila po vlasoch. „Ale viac starosti mi robí Raven. Už veľmi dlho nás tu nebol pozrieť. Tak rada som sa s ním rozprávala. Bol to skutočný gentleman, vieš?“ pokračovala ďalej.

„Vy ho poznáte?“ čudovala som sa. V prítomnosti týchto malých žienok som sa cítila príjemne.

„Ja som s ním hovorilá!“ vykričla nadšene Xylia. „Keď jej Cetus všetko vysvetľoval, on prišiel za mnou, porozprávať sa.“ Vrhli na ňu závistlivé pohľady.

„Kedysi sem chodil veľmi často. Vždy sa zastavil, prehodiť aspoň pár slov. Keď nám Kleio tak veľmi ublížil, sedel pri nás celé dni a utešoval nás. Bol hrozne milý. Máme ho veľmi radi. Ale potom sa stala tá nehoda a on sem prestal chodiť,“ odpovedala smutne na moju otázku Cameo.

„Nehoda?“ ozvala som sa zase, keď vtom zašušťalo krovie. Spoza zákruty sa objavil Raven. Chvíľku si nás prezeral, no potom sa rozbehol k nám.

„Slečna Lussiel, ste v poriadku? Nič sa vám nestalo? Nie ste zranená?“ pýtal sa. Vílam sa to, pochopiteľne, nepáčilo.

„Tak o jedno neznáme dievča sa zaujímaš a na staré kamarátky sa ani len nepozrieš?!“ vrčala nepričetne Cameo. Raven na ne s povzdychom otočil hlavu.

„Prepáčte mi, slečny. Táto mladá dáma sa o pár mesiacov stane kráľovnou. A ja ju mám chrániť. Ak sa jej niečo stane, nikto mi to neodpustí. Ani ja sám si nebudem môcť odpustiť. Nedokázal by som to.“

„Lussiel má šťastie, že ju chrániš práve ty,“ odvetila Loxy. „Nemohli jej nájsť lepšieho strážcu. Ty sa o ňu veľmi dobre postaráš. Som si tým istá.“ Raven sa usmial. Bol to temný úsmev. Nebol úprimný. Jeho oči ostali rovnaké. Bol to nanútený úsmev.

„Slečna Lussiel, je na čase ísť. Všetci vás hľadajú. Musíme im oznámiť, že ste v poriadku.“ Prikývla som. Nemalo zmysel odkladať môj návrat. Raven sa postavil a pomohol na nohy aj mne. „Celá sa trasiete,“ povedal a prehodil cezo mňa svoj plášť. Nádherne ma hrial a voňal ako hrušky. Čerstvé hrušky, odtrhnuté rovno zo stromu.

„Ale musíš nás prísť ešte pozrieť. Skoro,“ protestovala Estrellita.

„Hneď, ako sa mi naskytne príležitosť.“

„A doved' aj budúcu kráľovnú. Vypadá to byť celkom sympatické dievča,“ dodala Xylia. Raven pozrel na mňa, nechal mi možnosť odpovede.

„Určite prídem,“ uistila som ju.

„Nazad do práce. Flákali sme sa už dost,“ napomenula ich Loxy, ale sama sa z môjho ramena nepohla.

„A čo ty?“ protestovala Cameo. „Ty si sa s ňou rozprávala najdlhšie.“

„Ja ju chcem ísť odprevadiť,“ povedala trucovito a zavrtala sa mi hlbšie do vlasov. Viem si predstaviť, že ju v tej bielej záplave takmer ani nebolo vidno.

„Loxy, aj ty sa vráť k práci. Pozri na svoju kvetinku, je veľmi smutná, že ju opúšťaš,“ prehovoril k nej Raven nežne. Skôr som cítila, ako videla, že vykukla z mojich vlasov. Len sa potom od nich odtrhla a v okamihu bola na svojej kvetinke.

„Tak sa majte,“ počula som z jej kvetu, keď sa zvíjal späť do puku. Ostané víly nám zamávali a aj ony sa vrátili do svojich kvietkov.

„Neurazili vás nejako?“ opýtal sa opatrne Raven. „Občas vedia byť poriadne drzé.“

„Práveže boli veľmi milé. Bez nich by som sa tu ešte topila v žiali. Keby sa nezjavila Loxy, neviem, čo by som spravila.“ Nemalo zmysel klamať. „Čo povedal Elayn Kleiovi?“ rýchlo som zaviedla tému niekam inam. Nepáčilo sa mi, keď som bola stredobodom pozornosti.

„Len to, na čo sme všetci mysleli. Nemal vás takto ponížiť. Generál je dobrý v tom, že si v takýchto veciach neberie servítky. Povedal mu to pekne od srdca. Kleio utiekol ako malé decko. Správa sa ako decko. Bolo už na čase, aby mu to niekto povedal. Aby mu niekto vysvetlil jeho miesto. Vy ste pre nás dôležitá. Kleio je len budúci manžel. Ten nemá žiadnu moc, nebude rozhodovať, presne tak, ako si to prial jeho otec. Podľa Daerona odišiel zo zámku a najbližších pár dní ho neuvidíme. Dúfam, že jeho predpoveď sa aspoň raz splní a neuvidíme ho, pokojne aj celý mesiac. Nikomu to jeho drzé ego chýbať nebude,“ hovoril celou cestou, ako ma viedol k altánku. Pri ňom už stál Elayn na čele pátracej čaty a vydával rozkazy. Jeden z vojakov ho upozornil na našu prítomnosť. Keď uvidel moju červenú tvár, rozhneval sa.

„Zmena plánu. Nájdite mi Kleia. A potom ho doved'te do mučiarny a zviažte ho tam. O zvyšok sa postarám,“ ozval sa až jeho diabolský smiech.

Všetci prikývli a chystali sa odísť, ale ja som ich zadržala: „To nebude potrebné.“ Všetci sa na mňa nechápavo otočili. Ako som sa ho mohla zastávať, keď mi takto ublížil? „Keď bude chcieť, vráti sa sám. Jeho vysvetlenie budem chcieť až potom. Môžete sa vrátiť na svoje

miesta,“ dodala som smerom k zástupu vojakov. Môj rozkaz bol prednejší ako rozkaz generála. A tak všetci prikývli a odišli.

„Slečna Lussiel, ako ho môžeš obhajovať? Všetci sa pozri na seba! Vypadáš strašne...“ nestihol dopovedať, pretože ho Daeron udrel zozadu po hlave.

„Ako sa opovažuješ takto hovoriť o princeznej?!“ opýtal sa ho nahnevane Daeron, ale hneď na to sa otočil na mňa so starosťami v očiach. „Ste v poriadku? Nestihli sme ho už zastaviť. Ospravedlňujem sa za našu chybu. Nemali sme ho k vám pustiť.“

Prerušila som jeho nárek: „To je v poriadku. Aj mne je fajn. Nestalo sa nič tak strašné. Ja si len potrebujem oddýchnuť a zajtra to vyriešime.“

„To je dobrý nápad. Raven, odveď ju do jej izby. Musí byť po tom všetkom veľmi unavená,“ objavil sa aj Cetus, ktorý taktiež vyšiel z bludiska. „Nečakal som, že na to až takto citlivo zareaguje. Musíme na neho dávať lepšiu pozornosť. Ale ty by si sa s tým teraz nemala zaoberať. Dnes ti Kleio spôsobil už dosť starostí. Lehn si do postele, oddýchni si. Zajtra je tiež deň,“ hovoril ako kráčať k nám.

„Hneď sa o to postarám. Odvediem ju do postele a dohliadnem, aby ju nikto nerušil.“ Raven na nič nečakal a už ma viedol k východu.

„Moment!“ vykrikoval Cetus, čím nás donútil zastaviť. „Ešte si sa nedozvedela výsledok,“ odtrhol ma od Ravena a potiahol ma smerom k altánku. Ach, po tom celom výstupe som aj zabudla na to kúzlo! Pozrela som sa na zažltnutý papier. Kvapky krvi boli usadené na štyroch kameňoch. „Vypadá to na jantárovú, modrú, striebornú a šedú. Ja som vravel, že budeš veľmi mocná čarodejníca,“ usmial sa na mňa.

„Už je naozaj na čase ísť spať,“ Raven ma zas chytil a odtiahol ma preč. Teraz nás už nikto nezadržal, ale Raven aj tak nasadil rýchle tempo.

Spomalil, až keď sme vyšli z labyrintu. Chodbami zámku ma viedol k mojim komnatám. Dovedol ma až k mojej posteli. Ani som si neuvedomila, že ma celý čas držal okolo pliec. Až keď mi neznámy chlad objal plecia, som pochopila, že ich doteraz niečo teplé hrialo. Akoby tá ruka pasovala rovno na moje plecia. Akoby bola pre ne akurát stvorená.

„Odpočinite si. Budem strážiť, aby vás nikto nerušil. Dobrú noc.“ Zatiahol ťažké závesy a chcel odísť z miestnosti. Ja som ho ale zadržala.

„Ale aj ty sa musíš vyspať. Pokojne si choď oddýchnuť. Ja budem v poriadku.“

Zavrtel hlavou: „Ja som na prebdené noci už zvyknutý. Jedna noc ma nezabije. Dnes ste mali rušný deň, potrebujete načerpať silu. A na to je najlepší dlhý a ničím nerušený spánok. Ja som tu od toho, aby ste taký spánok mali. Dobrú noc, slečna Lussiel.“

„Aj tebe, Raven,“ stihla som ešte zavolať skôr, ako sa za ním zatvorili dvere.

6. Kapitola

Vtáky vonku začali spievať melódie rána. Zavráta som sa hlbšie do prikrývky. Za posledné dva mesiace to znamenalo, že leňošenie v posteli končí a začína tvrdý režim výučby. Hlavne dvornej etikety, práva, histórie a mojej milovanej mágie.

„Dobré ráno, slečna Lussiel. Je na čase vstávať. Vaše povinnosti vás už netrpezlivo čakajú,“ Evvie vošla do izby, odtiahla hrubé závesy, čím presvetlila izbu, ktorá sa razom zmenila svetom letného rána. „Dnes máme krásne ráno.“ K mojej posteli pristúpila ďalšia slúžka a postavila pred mňa raňajky na podnose. „Bohužiaľ sa k vašim raňajkám nikto nemôže pripojiť, a tak sme vám ich radšej doniesli sem,“ povedala a roztvorila dvere do môjho šatníka. Druhá slúžka sa len uklonila, popriala mi dobrú chuť a odišla.

„A čo všetci robia?“ opýtala som sa, zrejme veľmi potichu, pretože mi Evvie neodpovedala. Zvýšila som teda hlas a vyslovila som svoju otázku zase.

„Pán Daeron pre vás pripravuje dnešné hodiny, pán Cetus zase skúša vyrobiť zlato a pán Elyan má nejaké povinnosti pri vojsku.“ Neodpovedala som. V poslednej dobe sa až podozrivo často vytrácajú. Už tretí deň sme spolu neraňajkovali a to sa počas mojich prvých dní v kráľovstve nikdy nestalo. Zo začiatku využívali každú voľnú chvíľku, aby mohli byť so mnou. Hlavne po tom incidente s Kleiom na mňa dávali veľký pozor. Dokonca ma Raven naučil hrať miestnu verziu šachu. Od toho nášho sa odlišovala tým, že sa viac podobala na dámu, len pravidlá boli kombináciou oboch.

Raven vedel učiť perfektne, už o pár týždňov som mu bola dobrou súperkou. Toto bola vlastne jediná forma učenia, ktorú Daeron schvaľoval. Mimo svojich hodín, samozrejme.

„Ďakujem, raňajky boli vynikajúce,“ zodvihla som hlavu od tácky a otočila som sa na Evvie, ktorá práve vychádzala zo šatníka. Vždy si dala záležať, aby mi šaty vybrala presne podľa môjho vkusu. Všetko bolo krásne zladené, nikdy sa nestalo, aby topánky neladili s farbou a strihom šiat. Aj keď... Aj po tých dvoch mesiacoch som z nej cítila istú nechúť. Donútenie robiť túto prácu.

„Som rada, že vám chutilo. Pán Daeron vás bude o dve hodiny čakať v zelenom salóne. Pripravila som vám šaty. Čakajú vás na stojane. Nebudem vás už dlhšie zdržovať,“ uklonila sa a odišla. Keď mám ešte toľko času, osprchujem sa.

Rýchlo som dokončila hygiénu a zabalená v osuške som prešla do šatníka. Tam ma čakali tmavomodré šaty, s rukávami siahajúcimi k laktom. Tam boli predĺžené kusmi látky, takže siahali až po zem. Doladené boli čiernymi lodičkami na miernom opätku. Malá ružička vpredu sedela ku kvetovanému vzoru šiat.

Obliekla som si ich a zase som musela pochváliť Evviin vkus.

Dverami som prešla rovno do prijímacej miestnosti, kde ma už čakal Raven.

„Dobré ráno, ako si sa vyspala?“ opýtal sa, hneď ako ma zbadal vo dverách.

„Výborne, ako obvykle. Len dúfam, že si ty zase nekempoval pred mojimi dverami, aby si na mňa dával pozor.“ Áno, áno. Často spával v prijímacej miestnosti na sedačke, ktorá tam bola. Vždy to odôvodnil tým, že mal zlé tušenie a nechcel riskovať.

„Nekempoval?“ opýtal sa zmätene. A tiež často zabúdam, že on... vlastne *ja* nie som z tohto sveta a preto ma niekedy nechápu.

„Skrátka, dúfam, že si zase nespál tu, ale pekne v posteli.“ No jasné, že spal. Tá kamenná maska sa zmení len keď mám pravdu. A vždy len na sekundu, musela som sa naučiť, všímať si také drobné zmeny v jeho tvári. Pretože boli jediné. „Keby sa mi v noci niečo dialo, budem kričať, a preto tu nemusíš spať,“ povzdychla som si. Niekde som počula, že keď sa žena pre niečo zatne, tak to aj urobí (a koniec-koncov, je to aj pravda). Lenže on bol v tomto ohľade horší. „Raven, ako budúca kráľovná sa mám postarať o všetkých svojich poddaných. Aby mali všetko, čo potrebujú, aby im nič nechýbalo, aby mali strechu nad hlavou, aby mali, čo jesť. A ty si môj osobný strážca. Ako mám pokojne spávať, a ako mám vládnuť, keď viem, že ty mi tu každú druhú noc prespávaš na gauči?“ Už sa nadychoval k protestom, keď som ho prerušila. „A nechcem počuť žiadne námietky! Dnes sa vyspíš pekne vo svojej posteli a ja pekne-krásne nechám k tvojej izbe postaviť strážu, aby zaistili, že tam ostaneš celú noc,“ dokončila som so sladkým úsmevom.

„Dnes najprv pôjdeme za Cetusom. Daeron má ešte niečo na práci a bude sa *vám* môcť venovať až po obede. Pred chvíľkou som dostal posla.“ Nespokojne som zamrňala. Konečne sa mi ho podarilo presvedčiť, aby mi tykal, ale keď nie je spokojný, vykaním mi to dával najavo.

Nič som nepovedala a vyšla som z izby. Po zámku som sa už celkom slušne vedela orientovať, aj keď som sa občas ešte pomýlila.

„Doprava,“ opravil ma jemne, keď som zle odbočila.

S mlčaním som upravila smer chôdze. To bol môj spôsob učenia – ticho.

Keď mi Ravenove a Daeronove vykanie už liezlo krkom, dostala som nápad. Keď ma oslovili, ignorovala som ich. So všetkými ostatnými som sa bavila normálne, len odpoveďou im dvom bolo tiché mlčanie. Až po čase som im prostredníctvom generála vysvetlila, že pokiaľ mi nezačnú tykať, nebudem sa s nimi rozprávať. Raven to vzdal po desiatich dňoch, ale tomu elfskému čudu to trvalo takmer tri týždne, kým pochopil, že ja sa tak ľahko nevzdám. Cetus mal z toho všetkého druhú Vianoce. A ani generál občas nedokázal zadržať smiech.

Počas mojich úvah sme prišli až k bludisku. Raven ma predbehol a vošiel dnu, ale ja som zastavila pred jeho vchodom.

Raven prešiel ešte pár krokov, ale hneď sa otočil, keď nepočul moje kroky: „Čo sa deje?“

„Ja... Už som tu dosť dlho, aby som sa tam vedela orientovať aj sama.“

„A si si tým istá? Je tam veľa slepých uličiek a zlých odbočiek. Minule sme mali šťastie, že sme ťa tak rýchlo našli. Teraz už to nemusí byť pravda,“ okamžite pochopil o čo mi ide.

„Raz to skúsiť musím.“

„Tak dobre,“ zrejme aj jemu sa to pozdávalo, ako rozumný nápad. „Pôjdem inou cestou a počkám ťa pri altánku. Ak sa tam do polhodiny neobjavíš, začneme ťa hľadať.“ Teraz som prikývla zase ja.

„Do polhodiny tam budem,“ prisľúbila som. Raven sa ešte raz na mňa pozrel s pochybami, ale potom už vošiel do hlbok bludiska.

Pár minút som ešte počkala a vošla som dnu aj ja. Chodila som tadiaľto každý deň. Cestu by som si už mohla pamätať. Pri bielej kaline doľava, potom zase pri modrej ruži doprava a zase dvakrát v ľavo.

Zdalo sa mi, že kráčam dobre, keď vtom na mňa zaútočila myšlienka.

Nevravela Evvie, že Cetus má prácu? Že sa snaží vyrobiť zlato? Keď ho nejaká podobná myšlienka prepadla, dokázal sa oddať práci a celé dni nič iné nerobiť. Určite by neskončil tak rýchlo, aby sme mohli rovno začať hodinu.

A potom spomínala, že Daeron ma čaká v zelenom salóne, ale čo sa mohlo tak rýchlo vyskytnúť, že to nestíha?

A Elayn má mať povinnosti pri vojsku, tak prečo som ho dnes ráno kútikom oka zahliadla v paláci?

Niečo sa tu deje. Niečo nekalé. Niečo, o čom všetci vedia, len ja nie. A to niečo sa ma určite týka. Inak by mi nemenili rozvrh, nevykašľali by sa na mňa pri spoločných raňajkách. Ale prečo som si to uvedomila až teraz? V poslednej dobe sa všetci správali nejako zvláštne.

Dokonca aj Kleio bol až podozrivo milý. Po tom incidente zmizol na dva týždne, keď sa objavil, celý mesiac sa mi vyhýbal, a teraz sa snaží správať milo. Netuším, kde bol, alebo čo mu Elayn vtedy povedal, ale rozhodne sa zmenil. Všetci sa zmenili, hlavne v poslednej dobe.

Rozhodne niečo predomnou ukrývali.

Vo svojich myšlienkach som sa stratila natoľko, že som sa stratila aj v bludisku.

„A zas som sa stratila,“ povzdychla som si. Vždy sa niečomu strašne začnem venovať, a na iné veci zabudnem. A dopadne to takto.

Snažila som si spomenúť, kadiaľ som naposledy šla a kráčať rovnakým smerom, ale dopadlo to tak, že som sa stratila ešte viac.

„A môžem zase čakať, kým ma tu niekto neobjaví,“ posadila som sa ku stene a pokrčila som si nohy, ktoré som si následne pritiahla k hrudi. Kto vie, koľko budem musieť zase takto čakať? Ale keby sa mi podarilo nájsť víly, mohli by mi pomôcť.

Postavila som sa na rovné nohy a rozhliadla som sa okolo seba. Stála som uprostred križovatky. Keď nevieš, kade treba ísť, choď vpravo. Teda, také niečo som voľakde už počula. Tak som sa vybrala uličkou na pravo, po chvíli som zase odbočila doprava.

Po desiatich razoch som prestala počítať. Ale čím viac som sa takto točila doprava, tým viac som mala pocit, že sa strácam. A tak som sa rozhodla zmeniť smer a odbočila som, pre zmenu, vľavo.

Bola som si istá, že polhodina už prešla, tak ma Raven začal určite hľadať. Je len otázkou času, kedy nájdu oni mňa alebo ja ich. Dúfam.

Keď už ma omrzelo stále odbáčať len doľava, rozhodla som sa, meniť smer. Na prvej križovatke som zahla vpravo, ale hneď na ďalšej vľavo. Keď sa na najbližšej nedalo odbočiť doprava, rozhodla som sa, že potom zahnem dvakrát doprava. Našťastie to už nebolo potrebné, pretože som sa dostala do známeho kúta labyrintu.

„Loxy,“ oslovila som bielu kvetinu.

„Ahóój!“ dostala som odpoveď z iného smeru. Otočila som hlavu a spadla som na zem, keď na mňa Xylia prudko pristála.

„Koho to sem zase lupienky nesú?“ otvorila sa bledomodrá hlávka. Keď ma Estrellita zbadala, okamžite zmenila svoju zamračenú tvár na úsmev. „Lussiel, čo ťa k nám privádza? A kde je Raven? Obvykle chodíte spolu.“

„Raven?“ na to meno zareagovala aj Cameo. Jej oranžový kvietok sa otvoril a na svojich malých krídelkách priletela až k nám. „Kde je môj miláčik? Ja som ho už tak dávno nevidela,“ vzlykala, keď ho nikde navôkol nezbadala.

„Však tu bol dnes ráno. Zobral so sebou aj Loxy,“ vysvetlila Xylia, ktorej zelené lístky mi pomáhali na nohy.

Čudovala som sa, prečo je ona zelená a ostatné sú farebné. Ale potom mi Raven vysvetli, že ona je stromová víla, zatiaľ čo ostatné sú kvetové. Jej domovom je veľký strom v strede záhrady, ten pri altánku.

„Ja viem, že tu bol! Ale naša láska nás... *Loxy*?! On zobral so sebou Loxy a nie *mňa*? Tá biela čudesa burina mi ho chce zobrať, ale ja jej to nedarujem!!!“ vrčala nahnevane. Môjho osobného strážcu mali veľmi radi, ale Cameo bola do neho zamilovaná. Ako náhle niekto povedal niečo majetníčke o Ravenovi, hneď bola na scéne. Tvárila sa ako vojnový veliteľ a na všetko okolo seba nepríčetne kričala, že Raven je len jej a nikto jej ho nezoberie.

„Ráno, kedy?“ opýtala som sa, keď Cameo zmiernila svoje vyhrážanie.

„Veľmi skoro. Ešte pred svitaním. Zobral Loxy a zamieril k môjmu stromu. Veľmi som ich nepočúvala, chcela som ešte spať,“ priznala Xylia.

„A kde som vtedy bola ja, že si nezobral aj *mňa*?!“ dožadovala sa pozornosti Cameo.

„Ty si spala. A chrápala si tak veľmi, že ťa určite počuli aj víly v susednej uličke,“ po tejto Estrellitinej odpovedi sa Cameo nahnevane ešte viac, odletela ku svojmu kvietku a tam sa zavrela.

Ignorovala som ju, bolo dôležitejšie, že možno niečo vedia: „A naozaj si nezachytila nič z ich rozhovoru? Mám pocit, že v poslednej dobe niečo predo mnou ukrývajú. Nevieš, čo to je a nepáči sa mi to.“

„Čo by pred tebou mohli tajiť? Raven nie je taký. On určite chce pre teba len to najlepšie. Má ťa veľmi rád, vieš,“ povedala Estrellita tajomne.

„On musí mať rád *mňáá!*“ ozvala sa oranžová hlávka, ktorá sa ukrývala medzi listami plotu.

Aj napriek mojej pochmúrnej nálade som sa usmiala.

„Ráno som nepočula takmer nič. Ale to sa tam rozprával len on a Loxy. Teraz, keď som odchádzala tam boli všetci. Elayn, Daeron, Cetus, dokonca aj Kleio. O niečom živo diskutovali. Myslím, že to bolo o tebe. Raven chcel, aby ti niečo povedali, ale Daeron protestoval a nepáči sa to ani Elaynovi. Oni dvaja boli rúzne proti tomu, ale zdalo sa mi, že Cetus sa prikláňa na Ravenovu stranu.“

„A čo tam s ním robila Loxy?“ ozvala sa Camoe ticho. Všetky sme sa na ňu otočili. Sedela na hlávke svojho kvietku. Ešte stále trucovala, ale toto ju zaujímalo.

„To neviem. Sedela pri Ravenovi a občas mu pošepala nejaký argument. Nezdalo sa mi, že by ju videli aj ostatní.“

„Nás, víly, vidia len jantároví čarodejníci. Zrejme ju nevideli kvôli tomu,“ povedala ticho Estrellita. Cetus mi niečo také spomínal. Znamená to teda, že Raven je jantárový čarodejník? A prečo nad tým teraz premýšľam? Ved' teraz musím rozmýšľať nad dôležitejšími vecami.

„Trápi ma, čo mi taja. Že si myslia, že mi nemôžu veriť. Že to neunesiem,“ priznala som teraz potichu ja.

Pritiahla som si kolená na hrud' a vzlykla som. Ocelová ruka, ktorá mi zvierala srdce, bola späť. Jej ľadový chlad mi mrazil telo. Bolelo to. Tak príšerne to bolelo. Poznáme sa už tak dlho a oni mi stále neveria.

Kleio mal vtedy pravdu. Nepatrím sem. Čo som si vôbec myslela? Že tu prídem a bude zo *mňa* kráľovná? Že budem vládnuť dobre a múdro so šťastným koncom? Šťastné konce sú len

v rozprávkach. Všetko sa to deje len v rozprávkach. Rozprávam sa tu s vílami, ktoré žijú v labyrinte kvetov kráľovskej záhrady démonického sveta, a ešte stále verím, že toto nie je sen. Som vážne hlúpa a naivná.

„Psst, netráp sa tak. Raven ti verí, on len nechce, aby sa ti niečo stalo,“ snažili sa ma upokojiť. „Vtedy, keď ti oznámili dátum svadby a ty si takmer odpadla, pamätáš?“ prikývla som. „Minule sa o tom bol s nami poradiť. Po tej tvojej reakcii chcú všetci s tebou zaobchádzať opatrne. Oni si nie sú istí, či toto unesieš.“

„Unesiem čo? Stále o niečom rozprávate, ale nepoviete mi o čom!“ predsa len to je moja vina. Nechcú mi to povedať, lebo sa o mňa boja. Tým, že to budú tajiť sa ja budem cítiť ešte horšie.

„To neviem. Vtedy sem len prišiel a hovoril o tom, ako o niečom veľmi zlom. Nečakanom a podlom.“

„Prestaň sa obviňovať. Nie je to tvoja vina. My všetci máme o teba strach. Si jediná nádej na záchranu tohto kráľovstva.“

„Nekomplikuj jej to ešte viac. Teraz nie je na takéto reči vhodná doba.“ A všetky tri sa začali hádať a prekrikovať sa navzájom. Jedna ma obviňovala, druhá bránila a tretia sa ich snažila upokojiť.

„Ďakujem, dievčatká. Vy mi vždy dokážete dobre poradiť,“ ako som sa tak na nich dívala, dostala som nápad. Keď mi niečo nechcú povedať, budem bojovať. Budem bojovať a neustúpim, kým sa nedočkám odpovede. Tvrdohlavosť a vytrvalosť mám predsa v povahe.

Postavila som sa od farebného klobka, ktoré si ma vôbec nevšimalo a pustila som sa uličkami v labyrinte. Touto cestou som prešla už toľkokrát. Asi sa stratím, ale ja si cestu nájdem. Teraz ma vpred hnalo odhodlanie zistiť pravdu. A ja tú pravdu zistím, aj keby neviem, čo bolo. Som budúca kráľovná, predomnou by nemali nič ukrývať.

Kleio mal pravdu, nepoznám túto krajinu. Nepoznám, ale *chcem* ju spoznať. Mala by som... *Musím* ju spoznať, ako jej budúca kráľovná. A to tajomstvami nedosiahnem. Nikdy nebudem dobrou kráľovnou, pokým sa nedozviem pravdu.

Pevné rozhodnutie ma hnalo vpred. Neomylné som kľučkovala uličkami. Teraz som si bola istá, že kráčam dobre. Neviem, kde som tú istotu brala, ale jednoducho som to vedela. A už za ďalšou uličkou sa mi to potvrdilo. Už z diaľky som počula nahnevane hlasy.

„Niečo takéto nemôžeme ukrývať!“ Cetus znel nahnevane, ale ešte stále hovoril pokojne.

„Raven a Cetus majú pravdu. Už sme to skrývali dost. Je na čase vyjsť s pravdou von.“ Kleio sa postavil na moju stranu? Svet sa zbláznil!

„Ty čuš! Ešte stále si nie sme istý, či si to nespravil ty,“ okríkol ho Elayn.

„No, prepáč. Ja viem, že som si s ňou zo začiatku nesadol, ale ani ja nie som tak hlúpy, aby som spravil niečo takéto,“ hájil sa Kleio.

„Upokoj sa, Elayn, aj keď Kleio vie byť podlý, ale na zorganizovanie niečoho takéhoto nemá ani on žalúdok,“ snažil sa ho schladiť Daeron. Zastavila som pri poslednej odbočke k altánku. Možno sa ešte niečo dozviem.

„Ja viem, ale kto iní to mohol byť? Všetci majú všetci radi!“ generál znel bezmocne.

„Nech to bol ktokoľvek, mali by sme jej to povedať. Nemôžeme to už dlhšie ukrývať,“ chytil sa svojej šance Raven.

„Mesiac sme to už zvládli. Pár ešte počkáme a pokúsime sa na niečo prísť,“ odpovedal mu Daeron.

Mesiac? Keď sa nad tým tak zamyslím, dáva to zmysel. Za posledný mesiac sa vždy niektorí z nich niekam vytratil. A keď som sa na to pýtala, nedostala som odpoveď.

„Odhalili sme to príliš neskoro. Keby sme neboli tak nevšímaví, mohli sme sa o to postarať už skôr. Ešte skôr, ako sem vôbec prišla.“ Na Kleiovu vetu sa ozvali štyri súhlasné odpovede.

„Nemôžeme to už dlhšie tajiť. Tuší to. A rozhodne sa jej to nepáči. Vy ste ju dnes ráno nevideli. Ona... akoby sa strácala. Cíti, že niečo nie je v poriadku, a to sa na nej aj odráža. Dlhšie už to takto pokračovať nemôže,“ prehovoril Raven neznámym tónom. Skoro až starostlivým. Žeby mala Estrellita naozaj pravdu a on si ma až tak veľmi obľúbil.

„Len ty si s ňou každý deň. My si to až tak veľmi neuvedomujeme. Ale máš pravdu. Niečo s ňou nie je v poriadku,“ súhlasil s ním Daeron. Jasný, že so mnou nie je niečo v poriadku, keď vás nevidím! Ako mi môže byť fajn, keď niečo ukrývate? A teraz sa tu ešte okrem toho aj hádate.

Chcela som vykriknúť, všetky slová, ktoré kričala moja duša, ale radšej som pery nechala zovreté pri sebe.

„Bude z nej kráľovná. Má právo toto vedieť,“ Kleio uznal moje postavenie. Fíha, to sa ešte nestalo. A preto som sa rozhodla odísť z môjho úkrytu. Už sa to nedalo vydržať. To napätie ma ubíjalo.

„Čo mám právo vedieť?“ opýtala som sa rázne a upútala som tak všetkých pozornosť na seba.

7. Kapitola

Všetky hlavy sa na mňa otočili, v ich tvárach bolo prekvapenie. Zrejme nečakali, že ich budem počúvať.

Nikto z nich dlho neprehovoril, tak som sa chopila slova: „Viem, že sa niečo deje. Viem to a som si tým istá, tak sa nesnažte zapierať. Tá vec sa týka mňa. A ja chcem vedieť, čo je to,“ ako som hovorila, pomaly som kráčala k nim. S poslednými slovami som sa zastavila pri altánku. Počas debaty všetci sedeli dnu, no keď ma zbadali, automatickým reflexom sa postavili. „Takže, čo mám právo vedieť?“

„Lussiel, vy... ty ako si sa sem dostala? Som si istý, že keď som ťa videl naposledy, mierila si na opačnú stranu,“ zakoktal sa Raven. On ma sledoval a vedome ma nechal ísť zlým smerom? To ma dovedlo len k jednému záveru – túto schôdzku mali dohodnúť!

„Zablúdila som, to priznávam, ale keď som sa dostala k babám, prísť sem už nebol problém,“ odpovedala som pokojným hlasom, ktorý som v druhej vete zvýšila: „Tak mi už, konečne, poviete o čo tu ide?!“

„Dozvedela sa to sama. Ja som vravel, že jej to máme povedať.“ Kleio si panovačne zložil ruky na hrudi. Obvykle som ho obdarovala nahnevaným pohľadom, ale dnes som mu ukázala malý úsmev. „Radšej si sadni. Toto bude na dlho,“ dodal ešte. Hlas mal pokojný, akoby čakal, že sa tu zjavím.

Vstúpila som do altánku a posadila som sa. Altánok bol veľký a mal osemuholníkový tvar. Po jeho obvode sa tiahla lavička, potiahnutá mäkkým zamatom a v strede bol stôl.

Stred labyrintu sa občas používal ako miesto na piknik. Nečudo, na takomto nádhernom mieste by som si vedela predstaviť aj iné udalosti ako len piknik.

Usadila som sa na lavičku tesne ku vchodu a čakala som.

Dlho boli všetci ticho, až na koniec Cetus prehovoril: „K tomuto...“ odmlčal sa, hľadal správne slovo, „sporu sa tiahne veľmi dlhá história. Na tú je Daeron odborník, ale on je proti tomuto rozhovoru. Už od začiatku s tým vôbec nesúhlasil. Ale keď to už teraz vieš, nemá zmysel to ďalej ukrývať.“

Odmlčal sa a v rozprávaní ho vystriedal Daeron: „Nie je pravda, že s tým nesúhlasím. Ja si len nie som celkom istý, či to unesieš. Ono je to celkom zložitá záležitosť a nechcem ťa s tým obťažovať. My si už nejako poradíme.“

„Prestaň zahovárať!!!“ vykrikla som nečakane. Okamžite stíchol, pretože pochopil, že momentálne ma nepresvedčí. Dozviem sa, o čo tu ide, nech to stojí, čo chce.

„Tak pekne od začiatku.“ Daeron sa zhlboka nadýchol a pustil sa do rozprávania. Svojimi príbehmi z minulosti ma dokázal zaujať a tak som už po pár slovách bola zahrabaná v jeho príbehu. Rozprával tak úžasne, že som jednoducho nemohla neoddať sa úzasu. „Začalo to tak pred tisíc rokmi, počas Dlhej vojny. Nás svet ešte nebol celkom zjednotený a tak medzi vládcami boli časté spory o územie. Keď situácia začala prerastať do medzinárodnej vojny, zomrel jeden z najslabších pánov, Barbatos II., a na jeho miesto nastúpil jeho jediný syn, Samael. Pamätáš si na neho?“ zalovila som z pamäti a len som zavrtela hlavou. Samozrejme som už o Samaelovi niečo počula, ale určite by to bolo nesprávne. „Hneď po nástupe na trón

urobil v krajine obrovské reformy. Keď ich, o rok na to, napadol ich severný sused, za pár hodín rozprášili jeho armádu, s takmer piatimi stovkami mužov! Ani nie polovica si poradila s takou veľkou armádou – na tú dobu to bola jedna z najväčších – niečo také bolo neslýchane!

Táto správa sa rozniesla rýchlo. Samael si podmanil jeho krajinu a svoje územie zväčšil trojnásobne. U okolitých krajín to vyvolalo záujem a začali časté nájazdy.

Po troch rokoch neustálych vojen získal všetky územia, ktoré stratili predchádzajúci vládcovia a k tomu ešte aj polovicu navyše. Jeho ríša sa stala jednou z najväčších, a to len počas štyroch rokov vlády. Mal dvadsaťosem rokov a bol jedným z najsilnejších vládarov za posledných sto rokov.

Najväčšie kráľovstvá tej doby sa začali obávať jeho rastúcej sily a tak proti nemu uzavreli dohodu. Počas oslavy jeho dvadsiatich deviatich narodením, zaútočili na jeho palác. Bola to zrada zvnútra, inak by sa nikdy tak hlboko do krajiny nedostali.

Tú noc sa odohral masaker, ktorý nemá obdobu. Boj sa začal na súmraku, pokračovalo sa celým dňom, až na sklonku dňa útočníci vyhlásili prímerie. Zomrelo niekoľko stoviek poddaných a na oboch stranách sa straty vojakov počítali v tisíckach. Samaelovi ostalo len tisíc mužov, ale on sa nevzdal. Zobral všetkých ostávajúcich mužov a za úsvitu vyťahol na spojené kráľovstvá.

O tri dni neskôr bol jediným pánom v tejto zemi. Zjednotil všetky krajiny a stal sa kráľom. Vytvoril kráľovstvo, ktorému sa o pol roka staneš aj ty kráľovnou. Tak obrovskému územiu nemohol vládnuť sám a preto vytvoril menšie celky – kniežactvá – aby mal krajinu pod dozorom. A pánmi týchto kniežactiev sa stali jeho najvernejší generáli. Vytvoril ich cez tridsať, všetci podliehali priamo jemu, ale vo svojom kniežactve si mohli robiť, čo chceli. Teda pokiaľ to bolo v súlade so zákonmi, ktoré vydal o pár mesiacov na to.

Krajina počas jeho vlády prosperovala. Z bojov sa spamätali veľmi rýchlo a nikde nevládla chudoba, ale mier.

No jeho vláda netrvala dlho. Kniežatá zaslepila túžba po moci. Mysleli si, že niekto tak mladý, nedokáže vládnuť a preto sa ho rozhodli zbaviť. Nazvali sa *Spoločenstvo Mesiaca*, organizovali tajné schôdze, kde rozhodovali o osude kráľa.

Po roku rokovaní sa dohodli. Kráľ Samael mal tridsaťpäť rokov, tak prečo mu ako narodeninový darček nedarovať smrť? A tak, na oslave tridsiatich piatich narodenín, ho jeho najlepší priateľ smrteľne bodol. „Svoje rozprávanie prvýkrát prerušil.

Obzrela som sa po prítomných, všetci mali sklopené hlavy a zrkadlila sa v nich bolesť. Bolo to pochopiteľné. Ak bol naozaj tak úžasný kráľ, všetkým ho muselo byť ľúto.

„Jeho syn, Barbatos III. sa chopil meča a odsekol útočníkovi v momente hlavu. Sklonil sa k svojmu umierajúcemu otcovi, ktorý ho posledným dychom určil za svojho následníka.

Pár dní po rozlúčke s kráľom sa pustil do pátrania po sprisahancoch. Konal, až keď boli dôkazy jasné a všetkých sprisahancov potrestal. Všetkých, až na jedného. Nikto presne nevie, ako sa mu podarilo uniknúť, ale on jediný prežil.

Ani po tak dlhých rokoch sa jeho identitu nepodarilo zistiť. Pár rokov vyčkával, ale keď videl, že syn je rovnaký ako otec, začal konať. Svoj rod zasvätil do tajných praktík Spoločenstva a začal hľadať nesmrteľnosť. Nepodarilo sa mu to a zomrel ako starý blázon.

Jeho syn bol ale veľmi dobrý alchymista a jemu sa podarilo dokončiť prácu jeho otca. Prišlo sa na to veľmi neskoro. Kronika kráľovského rodu hovorí, že ho jeden vojak štyri razy

prebodol. No s ním to ani nehlo. Len si vymenil zakrvavenú košeľu a ušiel z horiaceho zámku. Odvtedy ho nikto nevidel, ale z pozadia uskutočňoval posledné tisícročie útoky na kráľa. A jeho najnovším terčom si sa stala ty, Lussiel.“

Myklo mnou. Po mne ide fanatický nesmrteľný zabijak a oni mi to nechceli povedať?

Svoju poslednú myšlienku som vyslovila nahlas: „Tak mňa chcú zabiť a vy si to nechávate pre seba? Akých úžasných priateľov to ja mám,“ môj hlas len tak sršal sarkazmom.

„Prepáč, Lus, mysleli sme si, že to zvládneme,“ prehovoril Elayn kajúcne.

„Jasné! Keď to vy zvládnete, tak ja som svätý za dedinou!“ vyhlásila som ironicky. „Nezvládali ste to posledných tisíc rokov, tak teraz by sa vám to určite podarilo.“

„Upokoj sa. Keď to už teraz vieš, môžeme premyslieť plán, ako túto situáciu chceme vyriešiť.“ Kleia sa moje poznámky nedotkli. Vlastne, on bol tak dutý, že jeho sa nedotklo nič. Len sa mu to odrazilo od stien prázdnej lebky a druhým uchom von.

„Máte aspoň tušenie, kto je tá nesmrteľná, nezabalzamovaná múmia bez obväzov?“ nechápavo sa na mňa pozreli. „Kto je ten atentátnik? Ten syn, čo to všetko organizuje?“ zavrteli hlavami.

„Však som ti povedal, že sa stratil a nik viac ho nevidel,“ zopakoval nahnevane Daeron. Nenávidel, keď niečo musel opakovať.

„Tak aspoň jeho meno by ste mohli vedieť.“ Obzrela som sa okolo seba, ale všetci len zamietavo krútili hlavami. „Rodinná kronika je tak odporne hrubá kniha, že to tam niekde musí byť napísané!“ vyhlásila som pevne.

Daeron mal vysvetlenie na všetko: „Ten zradca bol tak prefikáný, že sa mu podarilo priplaziť do paláca a takmer celý ho vypálil. Zachovalo sa len niekoľko miestností, pričom knižnica s rodinnou kronikou medzi nimi nebola. Bolo to len dvanásť rokov od založenia kráľovstva, ale žiaden historik nebol tak múdry, aby si zapamätal úplne všetko. Tak počiatočná história je popísaná len zbežne,“ previnilo sklopil hlavu. Prečo sa mi zdalo, že si to všetko kladie za vinu?

„Čo kroniky iných rodov?“ rody boli v tej dobe veľmi poprepájané, pospájané, všetci o všetkom vedeli. Určite sa v niektorom z nich aspoň zachovala malá zmienka.

Daeron odpovedal ešte smutnejšie ako predtým: „V tú noc boli vypálené dve tretiny zámkov a kaštieľov. Zachovali sa len veľmi malé a mladé panstvá. Očividne po sebe zahladzoval stopy.“

Prikývla som. Tak málo informácií. Tak málo informácií, a tak dlhý čas už ubehol.

„Je to začarovaný kruh,“ prerušil dlhotrvajúce ticho, ktoré značilo, ako všetci boli hlboko vo svojich myšlienkach, Elayn. „Len obyčajný začarovaný kruh. Ako náhle dostaneme nejakú stopu, okamžite to ideme preveriť, ale vždy to dopadne rovnako – bezvýsledne. Ten bastard sa vie ukrývať. A preto sme si tvoju existenciu chceli nechať pre seba. V tajnosti. Nikto mimo paláca nevie, že si tu. A predsa sme za posledné dva týždne odrazili už päť útokov,“ v jeho hlase bolo cítiť beznádej.

„Šesť,“ opravil ho Raven. „Dnes ráno mala v čaji jed,“ hovoril to pokojne. Ani len nezdvihol hlavu. Díval sa pred seba a odpoveď bola len automatická reakcia. Stále bol niekde inde, zahĺbený v myšlienkach.

Zdesila som sa. Od smrti som bola tak blízko.

„Preto tak často prespávaš pred mojimi dverami?“ zodvihol hlavu a nechápavo sa na mňa zadíval. „Asi by som sa ti mala ospravedlniť. Len si ma chránil, nevedomovala som si

to.“ Vykúzlila som sladký úsmev a darovala som ho ohromenému Ravenovi. Ako hovorila moja babka, keď chceš chlapa vyviesť z miery, usmej sa.

„T-t-to b-bola moja po-povinnosť,“ podarilo sa mu vykokať. Jeho kamenná maska sa vtedy rozpadla a on sa tváril nadmieru prekvapene.

Zasmiala som sa. Raven bol tak zlatý, keď bol v rozpakoch.

Zdalo sa, že môj smiech odľahčil tú hustú atmosféru. Všetci uvoľnili napätím stuhnuté svaly. Najväčší oheň bol uhasený.

Zrazu som si na niečo spomenula.

„Loxy! Kde je? Baby spomínali, že išla s tebou, ale nikde ju nevidím,“ začala som sa obzerať okolo seba – dokonca som nazrela aj pod stôl –, ale ona nebola nikde.

„Hej, bola tu, ale odišla len chvíľku pred tým, ako si prišla. Nemá veľmi rada davu. Zrejme je už s ostatnými a o celej tejto situácii už živo diskutujú.“

Prikývla som, keď v tom sa ozvalo: „Kto je Loxy?“ Cetus konečne prehovoril, len občas sa stávalo, že bol tak dlho ticho. V tom momente mi hlavou preletela iná myšlienka. Baby mi vraveli, že ich vidia len jantároví čarodejníci.

„Len naša spoločná priateľka. Je veľmi múdra a už určite prišla na spôsob ako túto situáciu zvládneme,“ Raven si zachoval chladnú hlavu. Ja by som mu nevedela odpovedať. Zachránil ma už druhý raz za deň, pretože otázka smerovala na mňa. Zrejme si tieto jeho malé hrdinstvá budem musieť začať viac všímať.

„Takže, nie som si celkom istý, či sa môžeme spoliehať na vašu spoločnú priateľku. No, ako chceme túto situáciu riešiť?“ Cetus znel rozumne, ďalšia zvláštnosť. „Je jasné, že toto spravil niekto zvnútra, inak by sa o nej dozvedieť nemohol. Respektíve mu dal aspoň typ. Rozhodne sa všetci chceme vyhnúť jej smrti, ale držať ju pod dozorom od rána do večera, ešte aj kontrolovať jej jedlo, izby a všetko, čoho sa dotkne nemá zmysel. A zase nechať ju úplne nechránenú je veľmi riskantné. Útoky sa budú stupňovať. Je dôležité toto vyriešiť čo najskôr.“

„Cetus má pravdu. Nemáme dosť prostriedkov, aby sme ju stopercentne ochránili. Teda, ak jej nevádi byť vtáčikom v zlatej klietke,“ Kleio sa na mňa škodoradostne pozrel. Jeho nápad sa mu veľmi páčil.

„Dnes niekto jedol vtipnú kašu, že tak srší humorom. Škoda len, že je to ten suchý anglický humor, ktorý pre normálneho človeka nedáva zmysel,“ prehodila som, akoby nič. Občas sa trochu podpichneme, aby reč nestála.

Kleio sa v momente nafúkol a urazene si zložil ruky na hrudi. So mnou do hádky je lepšie sa nepúšťať.

Jeho reakcia vyvolala tichý smiech.

Len Raven mal na sebe opäť tú vážnu masku: „Hej, ide o jej život. Keby ste neboli tak ľahkovážni a začali sa tým zaoberať?“ na konci sa jeho hlas zvýšil a vytvorila sa otázka.

„Situácia je rozhodne vážna, ale, Raven, smiech je korením života.“

„Súhlasím s Ravenom,“ skočila som Elaynovi do myšlienky. „Toto je veľmi vážna situácia, ktorá si vyžaduje okamžité riešenie.“ Smiech prešiel dokonca aj Cetusa. Ešte sa nestalo, aby som sa nasmiala na vlastnom vtipe.

„Napadneme ho,“ Elayn znel, akoby hovoril, že na raňajky jedol rožky s maslom (aj keď na tento svet by sa asi viac hodilo povedať, že pil čaj s kvetmi).

„A koho? Stále dookola mi tu opakujete, že netušíte, kto to má na svedomí.“

Generál sa len tak ľahko nevzdal: „Tak začneme s preventívnymi útokmi. Raz za čas jedno kniežactvo a za také dva, tri mesiace máme pokoj. A keď z nej bude kráľovná, už bude všetko pokojnejšie.“

„To vojnové ťaženie ti zatemňuje myseľ,“ elf mu odpovedal celkom pokojne. No keď som sa obzrela po prítomných, zdalo sa mi, že ja som jediná, koho ten podtón v Elaynovom hlase vystrašil. Zrejme mal takéto reči často. „U nás sa takým ako ty hovorí *sercesusúcala*. Bažiaci po krvi.“

„A čo narobíš? Narodil som sa preto, aby som bojoval. Jednoducho to mám v krvi,“ odpovedal mu Elayn celkom pokojne.

Zrejme som objavila ďalšiu jeho stránku. Zdalo sa mi, že je to príjemný spoločník, ale teraz... No, Elayn mal zrejme aj temné stránky, ktoré som doteraz ešte nepoznala, ale tie máme všetci. Ale nebola som si celkom istá, či chcem spoznať temné zákutia generálovej duše.

„*Herinya*, nechápem, že ste tohto *nwalma* ešte nevyhodili zo svojej funkcie! Vidíte, aký je?“ *herinya* v elfšite znamená „moja pani“. Keď sa mi ho konečne podarilo presvedčiť, aby mi tykal, trval na tom, že ma tak bude oslovovať. Ťažko sa mi na to zvykalo, ale teraz to už beriem úplne normálne.

„Daeron, už som ti povedala, že nerozumiem elfsky.“ Nezdalo sa, že elf sa chystal preložiť význam toho slova.

Nakoniec ho toho bremena zbavil Cetus, ktorý elfštinu používal na kúzla, vraj ako jeden z mála: „Znamená to *trýzniteľ*. Milý pán elf má celkom pestrý slovník nadávok, ale nikdy ich neprekladá. Hlavne nie, keď nimi osloví Elayna,“ zasmial sa potichu.

„Ty *indolya ná ve ráva*! Aj ja viem po elfsky, tak sa tým nevyťahuj, ty špicaté ucho!“ bludiskom sa ozval ozrutný smiech. Nechápavo som hľadela na čarodejníka ako si utiera slzy smiechu. O pár sekúnd sa k nemu pridala aj princ. Dokonca aj Ravenovi sa triasli pleciami.

„Ale poklony mi skladať nemusíš,“ odpovedal pyšne Daeron. Zalovila som hlboko v pamäti. Dostala som pár lekcii elfštiny, ale po týždni som to vzdala. Ten jazyk sa nedala naučiť, no niektoré frázy som si pamätala. Tuším, že toto bola nejaká pochvala odvahy. Niečo o srdci leva?

„Nikto sa neháda, že po elfsky nevieš. Len si pletieš urážky s poklonami,“ ozval sa Kleio, keď ho najväčší smiech prešiel.

Pár minút sme ešte čakali, kým prestane aj Cetus, ktorý už zo smiechu dostával kŕče.

Jemný vetrík pofukoval a ochladzoval toto stále chladnejšie počasie. Ale ani ten nemal na svedomí zašuštievanie lístia v kroví.

Otočila som sa za zvukom a spolu so mnou sa tým smerom pozrel aj Raven. Nezdalo sa, žeby si niekto toho všimol.

Len na Ravenove napnuté svaly a ruku na rukoväti meča Kleio reagoval: „Deje sa niečo?“

Lístie zašušťalo ešte raz, tak ho Raven okríkol: „Čuš! Niekto prichádza.“ Na to spozorneli všetci. Postavili sa a vytisli ma z altánku. Raven si ma postrčil za seba, generál bol s vytaseným mečom na čele a ostatní vytvorili obrannú stenu medzi mnou a miestom, na ktoré ukázal Raven. Z toho miesta sa o sekundu neskôr ozval ďalší šuchot. „Blíži sa,“ zašepkal Raven a aj on vytiahol meč.

„Ale ja nič nepočujem,“ Elayn sa zmätene otočil našim smerom. „Až na tie vtáky je tu až hrozivé ticho.“ Krovie sa opäť ozvalo, dokonca sa aj niektoré lístky pohli. Tento drobný pohyb si všimli už všetci a pripravili sa k mojej obrane. Lístie sa opäť pohlo, ale niečo nebolo v poriadku. Čo bol ten biely záblesk?

„Počkaj. Myslím, že to nie je žiaden útok,“ zastavila som Elayna, ktorý sa k tomu miestu už-už chystal skočiť. Všetky pohľady spočinuli na mne. „Zdalo sa mi, že tam vidím Loxy,“ prehovorila som na Ravena. Nevie, čo v mojom pohľade ho donútilo pohnúť sa. Schytil ma za ruku a potiahol k Cetusovi. A potom, s vytaseným mečom, pripravený k útoku, pomaly kráčal k tomu miestu. Zastal pár krokov od krovia a čepelou meča odhrnul lístie. Z lístia vyšiel tichý hlások, po ktorom Raven strčil meč zase do pošvy.

Otočil sa na nás: „Bola to Loxy. Zrejme sme ju vystrašili. Budem sa jej musieť ísť za nás ospravedlniť,“ pokojne prišiel späť k nám. „Vypadá to, že prišli na riešenie.“

„Prečo sme ju tam nevideli?“ dožadoval sa Kleio netrpezlivo odpovede.

„Je to víla! *Meyena*, aby som bol presný. V tomto labyrinte ich žije plno. A chcete počuť to riešenie alebo nie?!“ všetci na seba udivene pozreli, ale prikývli. Posadali sme si späť do altánku a čakali sme, čo z Ravena vypadne. „Loxy mi povedala len jedno slovo.“ Dramaticky sa odmlčal. „Exedra.“

„Nie, nie, nie a ešte raz nie. To nie je dobrý nápad!“ spustil Daeron okamžité protesty.

„Máš snáď lepší nápad?“ na Kleiovi bolo vidieť, že sa mu tento nápad páči.

„Rozhodne to bude veľmi nebezpečné, ale za pokus to stojí,“ pridal sa na jeho stranu aj Elayn.

Cetus sa na celú vec díval rozumne: „Určite to nie je zlý nápad. Problémom je, že ju posledných tisíc rokov nikto nevidel.“

„Fajn. Štyria proti jednému je nadpolovičná väčšina. Ale ja stále nechápem, o čom to tu rozprávate. Kto je Exedra?“

„Jedna veľmi stará legenda,“ ujal sa slova Cetus. „Medzi nami čarodejníkmi sa traduje, že ju zakliali Čarodejnice osudu. Sú to najmocnejšie čarodejnice, ktoré kedy chodili po povrchu Zeme. Tvoria osud ľudí a v okamihu ho dokážu zmeniť.“

Legenda tvrdí, že elfovia, ako zruční kováči, spolu so zlatými čarodejníkmi – alchymistami – ukovali meč. Bol to tak nádherný meč, že sa všetci pred jeho krásou kajali. Jedna z Čarodejníc v ňom videla veľký osud a tak ho zakliala.

Po tomto sa Exedra – ako ju nazvala – na sto rokov stratila. Ako malý chlapec ju našiel najmocnejší panovník v celej našej histórii. Samael.“ Vyvalila som oči. Hovorí o Samaelovi, čo všetko zjednotil? „Keď tvoril toto kráľovstvo, bojoval práve ňou. Je to najsilnejší meč, aký kedy kto stvoril. Ďalej legenda hovorí, že sa ho môže dotknúť len pravý kráľ démonov.“ Snáď tým nemyslí mňa.

„Kráľ alebo kráľovná. Snáď v tom až taký veľký rozdiel nie je,“ doplnil ho s úsmevom Kleio. Myslia tým mňa!

„To mám akože *ja* bojovať s mečom v ruke? Ja? To najnešikovnejšie dievča vôbec?“

„Uhm.“

O mojej nešikovnosti všetci vedeli. Už veľakrát sa mi stalo, že mi jednoducho vidlička vypadla z ruky alebo sa mi kniha vyšmykla či som sa potkla na vlastných nohách. Ešte teraz mám modriny z toho, ako ma minulý týždeň Daeron učil správne chodiť po schodoch. Pády som po piatom raze prestala počítat...

„Si predsa budúca kráľovná. A zdá sa, že toto je jediná, rozumná možnosť,“ dokončil svoju myšlienku Elayn.

„A vie vôbec niekto, kde sa ten meč nachádza?“ vždy som sa nechala rýchlo presvedčiť.

„Nie, ale!“ ukončil moje protesty, skôr ako som vôbec začala, Cetus. „Historické záznamy vravia, že ju odniesol na miesto, kde ju našiel. A tiež vieme, že ich zámok bol na severe, dnes sú z neho ruiny. A tiež vieme, kde sa Samael v tom čase chodil hrávať. A ju našiel práve vtedy, keď sa stratil pri hraní v lese. A to nám zmenšuje okruh pátrania na dosť malú oblasť,“ prehovoril víťazne. Povzdychla som si. Zdá sa, že ma majú.

„Som ochotná podstúpiť tú cestu za hľadaním toho meča. Ale nesmieme zabúdať, že na to máme len šesť mesiacov. Ak ju do piatich mesiacov nenájdeme, vrátíme sa a nájdeme iné riešenie,“ kládla som si podmienky.

„My?“ pýtal sa nechápavo Raven.

„Snáď si si nemyslel, že vás nechám ísť samých. Alebo, že po tak dôležitú vec pošlem nejakého sluhu. Samozrejme, že idem s vami,“ vyhlásila som pevne. Udivene sa na mňa pozreli. „Takže, kedy vyrážame?“

8. Kapitola

Dnešné vyučovanie odpadlo, aby mohli Elayn s Daeronom vypracovať plán našej cesty.

Dnes som, výnimočne, odchádzala z bludiska v sprievode bez Ravena. Ten sa od nás oddelil okamžite po naplánovaní všetkého potrebného. Chcela som ísť za Loxy spolu s ním, ale všetci ma presvedčili, že rozumnejšie bude, ísť sa pripraviť. Cesta bude dlhá, kto vie, ako dlho budeme ten meč hľadať.

Elayn by chcel odísť hneď zajtra, takže nemám veľa času na prípravu. Uvidíme či stihnú všetko naplánovať v tak krátkom čase. Predsa len, sú tak dve hodiny pred obedom a ak si chcú pred cestou ešte trochu oddýchnuť... Mala som pocit, že ostrieľaný generál má trošku zidealizované predstavy.

Kleio sa od nás oddelil hneď ako sme vyšli z bludiska. Vraj sa musí postarať o kráľovstvo počas našej neprítomnosti.

Generál bol ale rýchlejší: „Ty ideš s nami. Po tom všetkom by sme ťa tu nenechali samého,“ odpovedal mu s úsmevom a poslal spolu s ním Cetusa. Teraz sme stáli pred francúzskym oknom, ktoré viedlo do záhrady. Občas som k nemu v noci prišla, aby som sa dívala na hviezdy.

„Odtiaľto nájdem cestu do izby už sama. Nemáme veľa času, tak vy dvaja by ste sa mali pustiť do príprava,“ prerušila som začínajúcu hádku. Daeron ma chcel ísť odprevadiť, ale Elayn protestoval, že nie je čas. Tak som radšej zasiahla.

„Pošlem Evvie, nech ti pomôže zabaliť,“ povedal Daeron a už aj ťahal generála smerom ku knižnici. Vlastne to nebola len knižnica. Okrem kníh sa tam nachádzali aj rôzne kroniky či iné historické záznamy. A medzi inými tam boli aj historické mapy.

Po tisícročnej vláde sa musela tvár sveta poriadne zmeniť. Aj keď od časov Dlhej vojny nebol už žiaden veľký boj, hranice sa menili stále. A som si istá, že porovnávaním starých a nových máp sa im poradí naplánovať cestu celkom presne.

Pred dverami mojej izby ma už čakala Evvie: „Slečna Lussiel, som tu, aby som vám pomohla s balením vecí.“ Len som prikývla a vošla som dnu. Potichu ma nasledovala. Ona zahla ku dverám šatníka, ale ja som si to namierila do izby.

„Nechávam ti voľnú ruku. Budeme preč zrejme dlho, takže zbaľ dost vecí, ale zase nie veľa, aby nás to nezdržovalo. Ale nezabúdaj, že mimo zámku o mojej existencii nikto nevie. Preto čím jednoduchšie šaty, tým lepšie,“ vydala som rozkaz skôr ako nás od seba oddelili dvoje dverí.

Zvalila som sa na posteľ a skenovala som strop. Niekoľko minút som sa naň tupo hľadela, ale potom som sa otočila na bok. Vždy som mala rada, keď mám na posteli veľa vankúšov. Teraz som jeden z nich zobrala a objala som ho ako plyšového medvedíka.

Za tieto dva mesiace som si obyvateľov zámku veľmi obľúbila. Ale vždy som sa pohybovala len po chodbách zámku či záhrady. Nikdy som nebola za jeho múrmi. Obyvatelia zámku boli hlavne sluhovia a slúžky, ale za jeho stenami žili prostí ľudia. Úplne iní ako tu.

Akí sú? Ako žijú? Aké majú zvyky? Čo denne robia? Sú ako dedinský ľudia z mojej histórie? Poľnohospodári, čo každý deň obrábajú pôdu? Alebo lovci? Rybári? Či sú úplne iní?

Z tejto cesty ma začal prepadať strach. Nevedia, že som ich budúcou kráľovnou. Nikto to nevie. Ako sa ku mne budú správať? Keď uvidia sprievod zo zámku, určite si nepomyslia nič dobré.

Netušila som, čo nás na tejto ceste čaká. Ani to, či ten meč, či Exedru, vôbec nájdeme. Bála som sa, že niektorému z nich – niekomu z mojich priateľov – sa niečo môže stať. Cesta to bude dlhá, a kto vie, aké prekážky ukrýva.

Otočila som sa na druhý bok a vankúš som si pritiahla bližšie k tvári. Búrili sa vo mne dva protichodné pocity. Rozdelili moje vnútro na dva tábory oddelené Berlínskym múrom. Jeden z nich sa na túto výpravu tešil. Chcel zažiť nové dobrodružstvá, chcel spoznať miestnych ľudí. A hlavne, chcel zachrániť túto krajinu. Túžil po víťazstve nad tisícročným zlom.

Ten druhý mu odporoval strachom z výpravy. Báľ sa o život môj, a aj o životy mojich priateľov. Vyvolal vo mne pochybnosti či sa snažím zachrániť toto kráľovstvo alebo seba.

Po tvári mi stiekla prvá osamelá slzička. Hneď sa vpila do vankúša, ktorý utlmil môj vzlyk. Prečo plačem? Nikto mi neublížil. Nikto mi nič zlé nepovedal. Tak prečo je oceľová ruka späť na mojom srdci? Prečo mi ho opäť zvierajú? Prečo tá moja nerozhodnosť tak veľmi bolí? Prečo sa neviem rozhodnúť, čo mám robiť? A prečo si nie som istá, že som si zvolila správne? Prečo moje srdce – ten hlas, ktorého rady som vždy počúvala – teraz nesúhlasí s mojím rozhodnutím? Prečo tak veľmi bolí, tak veľmi protestuje?

Ďalšie slzy mi stekali dole tvárou, a ďalšie vzlyky sa drali z hrdla. Ale všetko vankúš pohltil. Cítila som, ako veľmi sa trasiem. Strach ma celú začínal ovládať. Ale tábor, ktorý sa na výpravu tešil, sa len tak nedal. Vyvolali vo mne vojnu. Každý úder meča, každý vystrel, všetko sa zabodlo do mňa, do môjho krehkého srdca. Nadýchnuť sa bolo čím ďalej tým ťažšie.

Keď som sa už nemohla nadýchnuť, posadila som sa. Nohy som si skrčila pod seba, rukami som sa oprela o posteľ a snažila som sa nadýchnuť. Ale moje pľúca sa scvrkli. Zmenšili sa a každý nádych ich ešte viac zmenšil. Slzy mi teraz už netiekli zo strachu, ale z nedostatku vzduchu. Musím sa rýchlo nadýchnuť, lebo inak môžem z nedostatku kyslíku zomrieť.

Moje telo to vedelo, ale stále odmietalo dýchať. Jednoducho som lapala po vzduchu ako ryba na súši. Pred očami sa mi zahmlilo. Cítila som sa slabá. Nedokázala som udržať rovnováhu a tak som sa zvalila na posteľ. Musím sa rýchlo upokojiť. Myslieť na niečo príjemné. Nesmiem vnímať tú vojnu v sebe, ktorá, aj napriek nedostatku kyslíku, pokračovala. Chcela som myslieť na niečo príjemné, ale nedokázala som si na žiadnu krásnu spomienku spomenúť.

Tepló. Srdce. Srdce, ktoré bilo spolu s mojím. Elayn povedal, že čo sa sníva v prvú noc sa aj splní. Ten pocit. Srdce, ktoré hreje to moje. Pocit ochrany a bezpečia v náručí neznámeho. Ten pocit trval len pár sekúnd, ale dokázala som si ho zapamätať. A teraz sa mi vybavil. Každá bunka, zmietaná v neistote, sa teraz ponorila do mieru. Na perách som cítili motýle, keď sa mi vybavili všetky tie sladké bozky. Moje srdce, obklopené strachom, bilo prudko. Ale jeho rytmus sa zmenil. Už to nebolo tempo zdesenia, ale...

V mojom vnútri sa ozývali pocity, ktoré som doteraz nepoznala. Samozrejme, že som po tomto pocite túžila. Čítala som o ňom, počula som o ňom, ale nezažila som ho. Chcela som

ho mať pri sebe. Aj ja som raz chcela okúsiť jeho opojnú chuť. A teraz som ho cítila. Rozlieval sa vo mne. Ukojil moje vystrašené srdce. Medzi dvoma tábormi nastolil mier. Konečne sa mi podarilo pokojnejšie nadýchnuť.

Otočila som sa na chrbát a hltala som vzduch. Už nikdy nechcem zažiť tento pocit. Pocit, keď ma od smrti delili len sekundy. Aj keď viem, že zomriem, by som nemohla, moja duša nemala k smrti ďaleko.

Dost! Nesmiem nad tým rozmýšľať, lebo by som sa opäť mohla k tomu pocitu vrátiť. A mne už stačilo.

Pár minút som ešte ležala, dívala sa do stropu, na nič nemyslela. Nádych a výdych. Pokojne. Hlavne na nič nemyslieť. Ale ako veľmi som sa snažila na to nemyslieť, tým ľahšie sa myšlienky vracali.

Pomaly som sa posadila a následne aj postavila. Hlava sa mi zo zmeny polohy zatočila, ale o pár sekúnd to prešlo. Zamierila som do kúpeľne. Od tých všetkých slz musím vypadáť strašne.

Moje odhady sa potvrdili pohľadom do zrkadla. Tvár červená, oči spuchnuté, podliate krvou. Keby ma teraz niekto videl, považoval by ma za smrť.

Tvár som si umyla vodou a osušila som sa. Vykukla som spoza uteráku, aby som videla či to pomohlo. No namiesto toho som len prestrašene odskočila od skla. Bola tam moja tvár, ale moje zreničky... pulzovali. Akoby si nedokázali zvyknúť na svetlo v miestnosti.

Pristúpila som bližšie k zrkadlu a bližšie som sa im prizrela. Zväčšili sa a pohltili celú dúhovku. Pohľad som nedokázala odtrhnúť. Dívala som sa na čierne kruhy, ktoré ukazovali zvláštne obrazy. Poskakovali tak rýchlo, že som ich nedokázala sledovať. Až nakoniec zastavili. Ukázali mi neznámu miestnosť, uprostred ktorej som stála ja. Držala som v ruke meč, z ktorého kvapkala krv. A vedľa mňa ležali moji priatelia. Daeron preseknutý na polovice, Kleio s rozpáraných hrdlom, Elayn s odseknutou rukou a ranou cez celú hrud', Cetus rozsekaný. A pri mojich nohách ležal Raven. Na mieste, kde je srdce mal dieru.

A jeho srdce som mala v ruke ja.

Vykrikla som sa odskočila som od zrkadla. Obraz v ňom okamžite zmizol. Ustúpila som o niekoľko krokov dozadu, až som narazila na stenu, po ktorej som sa zviezla na zem. Toto sa nemôže stať. Nikdy by som im takto neublížila. Nikdy!

Hviezda na mojom ramene ma začala páliť. Cetus mi o nej rozprával. Je symbolom kráľovskej moci. Raz jeden kráľ povedal, že ho varovala pred nebezpečenstvom. Keď sa niečo zlé malo stať, začala ho páliť. Môže sa to teraz diať mne? Určite je to tak. Nedokázala by som im tak kruto ublížiť. Len sa ma niekto snaží zneistiť. Snaží sa ma odhovoriť od tej cesty. Určite je to tak.

Rýchlo musím zahnať tie myšlienky. Tak mi to Cetus radil. Keď ťa bude chcieť niekto ovládnuť, jednoducho si zamestnaj myseľ. Tak znela jeho rada pri jednom z našich cvičení. Zamestnať myseľ?

Pomocou steny som sa postavila na vratké nohy. Hlava sa mi krútila, aj žalúdok si nebol po tej predstave sebou istý. Ale ja som to všetko ignorovala. Pomaly som odkráčala z kúpeľne do spojovacej miestnosti. Zhlboka som sa párkrát nadýchla. A potom som otvorila dvere na chodbu. Kráčala som ňou s jasným cieľom. Kráčala som stále rýchlejšie a rýchlejšie až som sa napokon rozbehla.

„Lussiel, počul som...“ oproti mňa bežal Raven s vytaseným mečom. Zastavil uprostred chodby, ale ja som ho obišla. Len som bežala ďalej chodbou k môjmu cieľu. „Lussiel!“ volal zo mnou, ale ja som nečakala.

Zastavila som pred masívnymi dverami. Otvorila som ich.

Daeron, Cetus a Elayn sa na mňa pozreli od veľkého stola obloženého mapami. Kleio stál od nich pár metrov ďalej a v rukách zvieral veľa kníh.

„Herinya, čo sa...“ ignorovala som elfa. Jednoducho som ich obehla a zamierila som k východnej časti knižnice.

Keď som našla oddelenie, ktoré som hľadala, po rebríku som vyliezla na plošinu. Po nej som bežala ďalej. Presne som vedela, ktorú knihu hľadám. A tam bola. Kniha novšia ako tie okolo nej. Väzba zo zeleného zamatu ešte nestihla nachytať toľko prachu.

Vytiahla som ju a otvorila. Nezaujímalo ma, ktorá strana. Jednoducho som ju otvorila a začítala som sa do básne. Každý jej verš som si poctivo nechala prejsť myslou. Každé jedno slovo som vnímala s nadmerným dôrazom.

„Lussiel, keby si nám už konečne povedala, čo sa deje?“ začula som hlas, akoby z diaľky.

„Bol som na ceste sem, keď som ju počul kričať. Rozbehol som sa k jej izbe a stretol som ju v polovici cesty. Neodpovedala mi, tak som ju radšej sledoval až sem.“ Ravenov hlas som vnímala intenzívnejšie, ale teraz sa nad tým nesmiem zamýšľať. Vyrušil ma zo sústredenia a ja som zase pocítila ovládnutie. Prudko som zavrtela hlavou a zase som si báseň prečítala. Teraz som sa jej oddala a nevnímala by som, ani keby vypukla vojna.

Dve cesty kráčajú lesom,
ale oboma ísť nemôžem.
Rozmýšľam nocou i dňom,
ktorú cestu vyberiem.

Boleť, akoby sprava vietor.
Strata, zľava vlka vitie.
Osud, čudesný to tvor,
čo v rózcestie ma zvedie.

V bolesti a strate žiť nemožno,
no ďalej pohnúť sa musím.
Risknúť a zlo zakúsiť nechcem, no
i tak šťastie svoje skúsím.

Skúsím, a možno uspejem.
Skúsím, a možno nie.

Dve cesty kráčajú lesom,
a ja, ja som si vybrala.
Zvolila som tú, čo viedla dňom,
aby som nocou druhou kráčala...

Tá báseň odzrkadľovala moju vnútornú neistotu. Ale po jej prečítaní som si už bola istá. Už viem, ktorou cestou musím ísť.

Zaklapla som knihu a zaklonila som hlavu. Konečne som v nej mala ticho.

„Už si späť na zemi?“ Cetus mi položil ruku na rameno a mykol mnou.

„Myslím, že áno,“ vydýchla som úľavou a knihu som vrátila späť do poličky.

„*Herinya*, vieš si vôbec predstaviť, ako si nás vystrašila? Vtrhla si sem ako blesk z jasného neba, úplne na nás kašleš a rovno vtrhneš sem, aby si si prečítala nejakú báseň?! Takmer sa mi od strachu zastavilo srdce!“ povedal Daeron ublížene.

„Nebud' taká citlivka! Je tu, živá a zdravá. Ale stále s nezodpovedanými otázkami,“ otočil sa na mňa Kleio.

„Nie som si tým celkom istá, ale mala som pocit, akoby ma niekto ovládal,“ priznala som. „Už sme to raz s Cetusom skúšali a tak som vedela, čo mám robiť. Keby som sa zastavila, zrejme by sa tomu čarodejníkovi podarilo ovládnuť ma.“ Cetus sa postavil pred mňa, nadvihol mi hlavu a pozrel sa mi do očí.

„Áno, niekto ju chcel ovládnuť, ale už je v poriadku,“ povedal po pár minútach. „Nejaký veľmi silný zlatý čarodejník. Na tak silné kúzlo je potrebná veľká dávka sily. Keby to nezastavila, mohlo by ju to až zabiť.“ Trhlo mnou. O mojej smrti hovoril veľmi pokojne, aj keď v očiach sa mi bil strach s nespokojnosťou.

„Nemali sme ju púšťať nikam samú! Ešte by sa jej niečo stalo a kde by sme potom hľadali nového kráľa?!“ Daeron znel zničene. Kleio sa už nadychoval k odpovedi, ale ľadový pohľad generálov ho schladil.

„Lus, musíš mi povedať, čo všetko sa stalo,“ naliehal na mňa Cetus. Hľadela som na neho so strachom v očiach. Ak si na to ešte raz spomeniem... „Som tu s tebou. Nič sa nestane. Ak by sa to kúzlo opäť vracalo, zastavím ho. Nedovolím, aby sa ti niečo stalo,“ hovoril pokojne. Zrejme na mňa používal svoju moc, pretože som sa upokojila ešte skôr, ako som vôbec začala panikáriť. „Potrebujem to vedieť, aby som mohol vystopovať toho útočníka. Sľubujem, že sa ti nič nestane.“ Sklopila som pohľad. Nechcem to už zažiť, ale možno to je jediná možnosť, ako konečne nájsť odpovede.

Prikývla som.

„Raven, čo keby si nám doniesol čaj?“ navrhol Kleio.

„Ja sa od nej ani nepohnem. Dnes to bol už druhý útok. Stupňuje sa to a ako jej osobný strážca ju musím mať neustále pod dozorom,“ rezolútne ho odmietol. „Ale po chodbe sa stále pohybujú nejaké slúžky, tak prečo nejdeš sám a nejakú pekne nepožiadáš?“ opýtal sa ho sladko.

Kleiovi vytryskla para z uší.

„Ty jeden...“

„Kleio ostane tu. Vážne by ani on nebol tohto schopný, ale predsa len ho chcem mať pod dozorom,“ ukončil ich hádku generál. „Daeron, čaj by som si dal aj ja,“ otočil sa na elfa, ktorý sa chystal protestovať.

„Pošlem posla,“ ukončil debatu Cetus.

To ma zaujalo. O posloch tu hovorili v jednom kuse, ale ešte som ani raz jedného nevidela. Čarodejník zamával rukou, zovrel ju v päsť a následne otvoril. No z jeho ruky nič nevyšlo. Potichu som zavrčala.

„Hm, čo sa deje?“ Cetus sklopil pohľad.

„Chcela som by jedného už konečne vidieť,“ precedila som medzi zubami.

„Vidia ich len tí, ktorí ich dokážu ovládať. Raz ťa to naučím,“ otočil ma a začal postrkovať smerom k rebríku.

Pochopila som a zliezla som dole. Tam ma pod rebríkom čakal Raven, ktorý bol pripravený ma kedykoľvek zachytiť.

Cetus neliezol tak opatrne ako ja. On sa len chytil a zviezol sa na zem.

„Pôjdeme do mojej pracovne. Raven môže ísť s nami a ostatní pracujte,“ oboch nás schytil a vytiahol za dvere, ktoré zabuchol. Tam nás pustil a ráznym tempom zamieril do svojej pracovne.

Nestíhala som za ním, ale Raven kráčal vedľa mňa. Nestíhala som sledovať, kam čarodejník zahol, ale on ma vždy naviedol na správnu cestu.

„Kde sa tak dlho flákate?“ osopil sa na nás, keď Raven otvoril dvere do jeho pracovne.

„Keby si sa neponáhlal ako šialený, Lus by za tebou aj stíhala.“ Jeho výraz sa zmenil. Zjemnil.

„Lussiel, tu sa posad' a môžeš začať rozprávať,“ ukázal na pohodlné kreslo v miestnosti. On sa oprel o stôl tak, aby sa priamo díval na mňa. Raven zaujal svoje obľúbené miesto pri dverách.

Neisto som kráčala ku kreslu. Sadla som si naň a mlčala som. Ak začnem rozprávať, vráti sa to. Aj napriek Cetusovmu isteniu, že sa mi nič nestane som mala pochybnosti.

„Keď sme sa oddelili, zamierila som do svojej izby,“ musím mu veriť. Nesmiem sa nechať ovládnuť pochybnosťami. „Tam ma už čakala Evvie, aby mi mohla zabaliť veci. Nechala som ju baliť moje veci a ja som si ľahla na posteľ. Nebola som si týmto istá. Začali ma ovládať pochybnosti. Nebola som si istá či robím dobre, keď chcem ísť na tú cestu.“

Zrazu ma strašne začalo bolieť srdce. Nedokázala som sa nadýchnuť. Mala som pocit, že sa dusím. Lapala som po vzduchu, ale nedokázala som ho dostať do tela. Keď som už mala pocit, že to nevydržím, podarilo sa mi upokojiť. Spomenula som si na jeden pocit. A upokojila som sa.

Pár minút som potom predychávala ten šok, ale potom som sa rozhodla umyť si tvár od slz. Vošla som do kúpeľne a umyla som sa. Ale keď som sa na seba potom pozrela v zrkadle, mala som rozšírené zreničky. Odrážal sa v nich môj odraz. Stála som uprostred nejakej miestnosti a držala som v ruke meč. Krvavý meč. Vy ste boli všade okolo mňa a ja... zabila som vás,“ poslednú vetu som zašepkala. Zlomil sa mi hlas. Sklopila som zrak a opäť som na tvári ucítila slzy.

Ucítila som, ako ma niekto objíma: „Upokoj sa. Všetko je v poriadku. Nič z toho sa nestalo. Len ťa chcel niekto vyprovokovať,“ Cetus hovoril pokojným hlasom. Zdvihla som ruky, aby som sa k nemu pritisla bližšie.

„Lepšie?“ opýtal sa ma o pár minút, keď mi už po tvári netiekli slzy. Prikývla som a on ma pustil.

„Bol to tento meč?“ Raven pristúpil bližšie. V ruke mal otvorenú knihu. Bol v nej obrázok meča s čiernou čepeľou. Rukoväť bola vyrobená z bieleho kameňa. Zdobili ho zlaté pásy. Čepeľ bola čierna, obalená akoby v priesvitnom skle. V čiernom kove bol vyrytý drak, ktorý ju celú ovíjal. Prikývla som. Bola som si istá, že je to ten meč. „To je Exedra.“

Vyvalila som oči: „Ja som vás zabila Exedrou?“

„Zaujímavé posolstvo,“ prerušil moje myšlienky Cetus. „Nemohol som vystopovať žiadnu silu, ale predsa len nám niečo zanechal,“ odmlčal sa. Bola z neho cítiť neistota. A zároveň z neho vyrážal ešte jeden pocit. Hnev. „Vie, že hľadáme Exedru. A naša smrť naznačuje, že nám v tom chce zabrániť.“

„Musíme to okamžite oznámiť ostatným,“ Raven hodil knihu na stôl a už-už mi pomáhal na nohy. „Jedna vec je ale zarážajúca,“ hovoril, ako sme vychádzali z miestnosti. „Dohodli sme sa na tom len pred pár hodinami. Nemohli to počuť ani všetci zo zámku. Tak ako je možné, že to vie náš nepriateľ?“ vyslovil otázku, ktorá sa niesla prázdnu chodbou.

Zastavila som. Raven má pravdu. Ako sa to mohol dozvedieť?!

9. Kapitola

„Dobré ráno, slečna Lussiel. Začína nádherný deň! Mali by ste vstať, už vás všetci čakajú,“ doľahol ku mne hlas Evvie. Vzápätí aj svetlo, ako roztiahla závesy. Zavrútila som sa hlbšie do perín.

V noci som nemohla spať. Stále som musela rozmýšľať o neznámom nepriateľovi. Neustále sa vracal do mojej mysle. Bála som sa, čím ďalej, tým viac.

„No tak, Lus, vylez,“ ozval sa ďalší hlas. Hneď na to mi bolo odobraná hrejivá prikrývka, ako ju niekto zo mňa stiahol. Zobrala som jeden vankúš a hodila som ho po hlase. „Opatrne. Držím tvoje raňajky. Ak ich nechceš, stačí povedať. Odnesiem ich. Ale mala by si sa najesť. Dnes pôjdeme celý deň a jest', okrem malých chuťoviek na doplnenie energie, budeme až večer.“

„Ale ja som nespala takmer celú noc!“ zaúpela som. Oči som nechala zavreté a snažila som sa nahmatať prikrývku.

Raven sa zasmial.

„Ale choď! Keď som ťa okolo polnoci prišiel strážiť, spala si ako zemný drak! Ten keď chce, spí aj celé storočie.“ Posadila som sa a ublížene som na neho pozrela. Je pravda, že keď spím, mohla by vypuknúť aj vojna a mňa to nezobudí. Ale nazývať ma nejakým okrídleným plazom ma tiež nemusel. „Výborne, vstala si. A teraz už jedz. Cesta je dlhá a únavná. A okrem toho, mala si vstať už pred hodinou, ak si sa chcela pripraviť. Teraz to budeš musieť stihnúť rýchlo. Vyrážame o hodinu.“ Ako predo mňa položil raňajky, vyvalila som na neho oči. Hodinu?! Oni sa snáď zbláznili?!

Svoje myšlienky som vyslovila nahlas: „Hodinu?! To mám ako stihnúť?“

„Mala si vstať skôr,“ odpovedal, akoby to bola samozrejmosť. No, bola, ale to by som si to musela priznať.

Namiesto toho som schytila vidličku a pustila som sa do raňajok.

„Evvie sa už o teba postará. My máme ešte pár vecí, ktoré treba zariadiť. Ostatní už na tom pracujú, tak im idem pomôcť. Nech je to skôr hotové. Čakáme ťa o hodinu na nádvorí,“ hovoril, ako vychádzal z dverí.

„Mohli ma zobudiť skôr,“ zamumlala som.

Evvie musela mať veľmi tenké uši, lebo ma počula aj v šatníku: „Snažili sme sa, ale nedalo sa. Spali ste veľmi tvrdo,“ vyšla zo šatníka a v rukách držala šaty. Už na prvý pohľad to neboli šaty princeznej. Neboli z drahého materiálu, ale z obyčajného plátna. Ani žiadne prehnané zdobenie. Jednoducho, len obyčajné šaty. Ak mi včera takéto aj zbalila, môj príkaz splnila dokonale. „Vybrala som vám len veľmi jednoduché šaty, ako ste chceli. Ale keď vás takto niekto uvidí...“ nedopovedala. Nedovolila som jej to.

„Tak sa nič nestane. Ja som ti rozkázala pripraviť mi také šaty. Všetko je v poriadku,“ upokojila som ju.

Do úst som si vložila posledný kúsok raňajok a zapila som ich čajom. Evvie položila šaty na posteľ a zobrala tácku. Spustila som nohy z postele a zamierila som do kúpeľne, berúc so

sebou aj šaty. Dala som si rýchlu sprchu, umyla som sa a obliekla som si šaty. Sedeli mi perfektne. Neboli veľmi hrubé, ale stále dosť hrejivé. Hodili sa na takúto cestu.

Vyšla som z kúpeľne. V mojej izbe ma už čakala Evvie.

„Zoberte si aj tento plášť. Rána sú už chladné. A pri jazde na koni to platí dvojnásobne,“ podala mi plášť, ktorý držala v rukách.

„Ďakujem.“

Zmenila sa. Evvie sa veľmi zmenila. Na začiatku bola ku mne takmer až nepriateľská, ale teraz... Bola oveľa milšia. Akoby sa z nej stala moja priateľka.

„Slečna Lussiel, musíte si dať na seba pozor,“ hovorila, ako mi prehodila plášť cez plecia. Prekvapila ma. Keď som sa otočila, hlavu mala sklopenú k zemi.

Objala som ju: „Och, Evvie. Určite si na seba dám pozor. Však preto so mnou idú ostatní. Aby sa mi nič nestalo. Neboj sa. Vrátim sa tak skoro, ako sa len bude dať.“ Keď prikývla, pustila som ju. „Všetko dobre dopadne. Ja sa vrátim,“ prisľúbila som.

„Buďte veľmi opatrná. Neverte nikomu. Nikdy nemôžete vedieť, kto sa skrýva za milou tváričkou.“

„Určite na seba dám pozor,“ zopakovala som.

„Musíte už ísť. Už aj tak meškáte. Odprevadím vás,“ utrela si tvár a urobila krok ku dverám. Obzrela sa, či ju sledujem. Keď som sa pohla za ňou, nahodila rezké tempo.

Kráčali sme vedľa seba mlčky. Cestou som sa obzerala, chcela som si uchovať všetky tieto chodby v pamäti. Veľmi, veľmi som si toto miesto obľúbila. Nechcela som ho opúšťať, ale musela som. Aby som túto krajinu zachránila, musela som sa vydať do jej útrobov. Hlboko o jej srdca, aby som našla jedinou vec, ktorá ju dokáže zachrániť. Exedru.

Vyšli sme zo zámku. Slnko ma na sekundu oslepilo. Keď sa mi vrátil zrak, uvidela som sedem postáv, ako stoja pri šiestich nádherných zvieratách. Kone som milovala, ale pri tak nabitom programe učenia, som nemala čas na jazdy na koni.

Pristúpila som k nim a usmiala som sa.

„Dobré ráno, slečinka. Aká bola posledná noc v paláci?“ Cetus bol vždy veľmi uvoľnený. Môj úsmev sa ešte rozšíril.

„Výborná. Len keby bola o čosi dlhšia.“

„Herinya, pokojne tu môžete zostať. My sa o to postaráme,“ snažil sa na presvedčiť Daeron. Už to skúšal aj včera, ale mňa neodhovril.

„Áno, ja tu pokojne ostanem. Ale, keď vy odídete, kto ma tu bude ochraňovať? Na to, si, zrejme, nepomyslel, čo?“ podpichla som ho.

„Ja by som ostal,“ priznal Raven potichu. Bolo to tak potichu, že som to skoro prepočula.

„Najlepší bojovník v celej našej armáde a chce zostať doma. Kam tento svet speje?“ neobránil sa ironickej poznámke Elayn. Generál ma týmto uistil, že som sa nemýlila.

„Nechcem byť drzí, ale vytiahli ste ma z postele v neľudskom čase a teraz sa tu rozťahujete? To je...“ Kleio svoju myšlienku radšej ani nedopovedal.

„Má pravdu. Celý čas vravíte, ako veľmi sa musíme ponáhľať a teraz sa tu rozťahujeme ako slimáky,“ priznala som. „Tak, ktorý z týchto krásavcov je môj?“ pristúpila som ku koňom, ktorých držali dvaja lokaji.

„Ailive. Je z nich najpokojnejšia,“ odpovedal Cetus a ukázal na krásnu bielu kobylu. Všetky kone mali sedlá a na nich pripevnené objemné vaky. Len moja Ailive mala len menší vak, v ktorom som zrejme mala veci.

Pristúpila som k nej a chystala som sa nasadnúť. Všetci piati ku mne automaticky vykročili, aby mi pomohli. Nestihli prejsť ani jeden krok, kým sa všetci zrazili. Usmial som sa. Bolo to milé.

Pristúpil ku mne jeden lokaj a pomohol mi on.

„Opatrne s ňou, slečna. Nemali by ste ju veľmi nahnevať, inak vie byť pekne nepríjemná,“ varoval ma, keď mi pomáhal. „Aj keď tak krásnej slečne by ani ona určite neublížila.“ Našťastie som už sedela v sedle, lebo ma jeho slová zarazili. Pozrela som sa na neho. Bol mladý, nie veľmi starší odo mňa. Do tváre bol veľmi pekný, ale oči mu zakrývali havranie vlasy, nevidela som ich. Daroval mi úsmev a pohladil bielu kobylu po krku.

„Ďakujem za pomoc,“ povedala som so štipkou prekvapenia v hlase.

„Dávaj si pozor na jazyk! Mysli na svoje postavenie,“ napomenul ho Elayn sediaci na svojom čiernom žrebcovi.

„Ospravedlňujem sa,“ podal mi opraty a ustúpil.

„Pôjdeme?“ Cetus pristúpil ku mne. Na druhej strane sa zjavil Kleio.

„Rada by som, ale na niečom takomto sedím prvý raz.“ Všetci sa na mňa čudesne pozreli. Skoro ako na blázna. „Čo je? U nás sa už niečo takéto ako povinný predmet neučí. A odkedy som tu, zamestnávajú ma učením a zbytočnosťami. Nemala som čas sa to naučiť,“ vysvetlila som im.

Čarodejník po mojej ľavici si povzdychol. Zato z mojej pravice sa ozval tichý smiech. Pozrela som na Kleia, ktorý sa snažil zastaviť mykanie pliec a udržať na tvári tichú masku.

„Hm!“ odvrkla som a otočila som tvár na Cetusa.

„Hlavne pokojne sed'. Toto nie sú obyčajné kone. Sú veľmi inteligentné a oveľa rýchlejšie ako obyčajné. Občas sa môže vytvoriť spojenie, niekedy až natoľko silné, že navzájom rozumejú svojim myšlienkam.“ Padla mi sánka. Myslí to vážne? „Jednoducho jej povedz, čo má robiť.“ Keď som videla, ako sa bez slova generál spolu s elfom pohli, začala som Cetusovým slovám veriť.

„Ailive, mohla by si ísť za nimi?“ opýtala som sa opatrne. Zviera podo mnou sa pohlo. Usmiala som sa.

Všetci zrýchlili krok. Máme pred sebou dlhú cestu. A klusom by sme ju mohli stihnúť skôr.

„Jantárovým čarodejníkom sa komunikácia zo zvieratami darí ľahšie ako iným,“ povedal Raven, keď popri mne prebehol.

„Dobehni ich,“ zrejme ja jediná budem musieť hovoriť rozkazy. Zdalo sa, že všetci boli s týmito zvieratami zžitý. Predo mnou je ďalšia výzva, ktorú sa pokúsím zvládnuť v krátkom čase. Na cestách na to bude dostatok času.

Ailive ma poslúchla a vyrazila pred. Ten lokaj tvrdil, že je pokojná, ale keď som videla jej rýchly cval, o jeho slovách som začala pochybovať.

„*Hearinyaa*, opatrne!“ ozval sa za mnou vystrašený hlas elfského učiteľa. „Môže sa ti niečo stať!“ kričal ďalej.

„Ach, jemu nik nevyhovie. Spomal' trošku.“ Ailive mi vyhovela, ale zase prehnala. Spomalila, ale teraz kráčala vychádzkovou chôdzou.

Všetci spomalili na moju rýchlosť: „Musíš jej rozkazy vydávať opatrnejšie. Napríklad ja a Aliche sme spolu už niekoľko rokov, takže si rozumieme bez problémov. Ale vy dve sa

poznáte len pár minút. Musíš byť konkrétnejšia,“ poučil ma Elayn. Opäť sa všetci pohlili. Len Raven ostal stáť pri mne.

„Musíš sa upokojiť. Ako si jej vydala prvý rozkaz, vytvorilo sa medzi vami spojenie. Vnímaj tep jej srdca, pomaly sa upokoj a zosúladiť ho so svojím. Dýchaj pokojne, vnímaj ju a ona bude vnímať teba. Predstavuj si, ako sa vaše mysle spájajú. Hlavne pokojne, neponáhľaj sa, máš dostatok času.“ Uvoľnila som svoj dych a vnímala som ju, presne, ako mi povedal.

Keď som cítili jej srdce, snažila som sa zosúladiť to mojej s jej. Bilo ešte rýchlo, po prudkom cvale, ale skoro sa vrátila do normálu.

Zabralo mi pár minút, kým som ich zladila. A potom som si predstavila tenkú nitku, ktorá spájala naše mysle.

„Hlavne buď pokojná, lebo nás obe porazí,“ začula som v hlave cudzí hlas. „Nebud' tak prekvapená. Sedíš mi na chrbte, mohla by som ťa ľahko zhodiť.“

„Ailive?“ opýtala som sa prekvapene.

„Čakala si niekoho iného?“

„Ja... Ja ju počujem. Počujem ju,“ vyslovila som prekvapene.

„Výborne,“ pochválil ma s úsmevom Raven. „A teraz si musíme pohnúť, pretože nás ostatní už čakajú,“ nečakal na mňa, rýchlo vyrazil dopredu.

„Nasleduj ho, prosím,“ poslala som jej svoju myšlienku.

„Rada, snád' sa teraz nezľakneš, keď pôjdeme rýchlejšie. Musíme ich dobehnúť. Sama si to povedala.“ Počula som jej hlas. O sekundu neskôr sme vyrazili dopredu. Pevne som sa chytila opratou.

„Rýchlejšie,“ zašepkala som.

„Ako si želáš,“ odpovedala a v rovnakom momente sa rozbehla. Bežala tak rýchlo, že som nedokázala vnímať svoje okolie.

Tryskom som prebehla svojich priateľov. Otočila som hlavu, aby som im darovala víťazný úsmev.

„Za ňou!“ vykrikol Elayn. Začula som za sebou dupot kopýt. Neotočila som sa. Úplne ma pohltila rýchlosť.

Vždy som milovala, keď mi vlasy viali vo vetre, ale teraz... Tento pocit bol neporovnateľne krajší. Keby som si plášť od Evvie neuviazala, už dávno by som ho stratila. Letel za mnou ako tieň vytiahnutý zo zeme.

Zasmiala som sa. Ten pocit bol dokonalý! Ešte chvíľku som ju... nás nechala takto vybláznit'.

Potom som jej ale poslala myšlienku: „Už môžeš spomaliť. Na dnes už stačilo. Musíme šetriť energiu.“

„Súhlasím,“ odpovedala mi a prešla do chôdze. Objala som jej štíhli krk.

„Ďakujem. Bolo to úžasné, nádherné, dokonalé!“

„Viac ako skvelé. Už dlho som sa takto nebláznila,“ súhlasila so mnou. Ešte chvíľku som si jej krk nechala v objatí, kým som nezačula za sebou dupot kopýt. Zodvihla som sa, aby som videla prichádzať svojich priateľov.

„Zošalela si? Mohla si sa zabiť!“ napomenul sa Elayn. V generálovom hlase a na jeho tvári sa odrážali pocity, ktoré som doposiaľ nevidela.

„Toto bolo veľmi nebezpečné,“ súhlasil s ním Kleio.

Daeron bol bledý ako stena, sotva dokázal odpovedať: „*H-he-herinya*, čo ťa to napadlo? N-nieč-niečo takéto si nemusela pre-prežiť,“ koktal. Čo je to s ním? V poslednom čase sa správa divne. Nejakou, povedala by som, vystrašene.

„Vravela si, že si na takomto koni nikdy pred tým nesedela. Tak čo má znamenať tak úžasné ovládanie? Niečo takéto sa nevidí každý deň,“ len Cetusa sa moje bláznovstvo nedotklo. Vždy sa na veci díval logicky.

„Niekoľko mi prezradil, ako nadviazať spojenie. A tiež mi prezradil, že jantárovým čarodejníkom sa komunikácia nadväzuje ľahšie. A keď som jeho radu počúvla, stalo sa toto.“ Hodila som očkom po Ravenovi. Díval sa na mňa s úsmevom na tvári. Len jeho oči boli nezmenené. Sivomodré studničky bez emócií.

„Bolo to nezodpovedné!“ trval na svojom elf.

Povzdychla som si. Jeho názory sa nedali zmeniť. Ak sa raz rozhodol, mohol by ho o opaku presvedčať aj Einstein a nepomohlo by to.

„Som tu, živá a zdravá. Nič vážne sa nestalo.“ V mysli som poprosila Ailive, aby pokračovala ďalej pomalým krokom.

„Aj tak si to nemala robiť.“ Tak pomalé tempo rýchlo vyrovnali. Dúfala som, že Daeron už nič nepovie, ale zrejme som sa mýlila. Vždy musel mať posledné slovo.

„Môžeme sa rozprávať už o niečom inom?“ nebavilo ma to počúvať. „Čo keby ste mi povedali o pláne cesty?“ navrhla som.

Pre generála to bol rozumný nápad: „Mierime na sever. Dnes pôjdeme celý čas lesom. Večer sa zastavíme, aby sme niekde strávili noc. Musíš si oddýchnuť. Zajtra okolo obeda dorazíme do dediny. Žijú v nej hlavne roľníci, strávime tam noc a ráno budeme pokračovať ďalej.“

Najbližších pár dní budeme cestovať roľníckymi či loveckými dedinkami, potom dorazíme do Temného lesa. Je to nehostinné územie, takže sa budeme veľmi ponáhľať. Nebudeme zastavovať, takže by sme ho mali prejsť za jeden a pol dňa. Oddýchne si na druhej strane. Tam bude zase niekoľko dediniek, ale tie sú len pár hodín cesty od seba.

Za nimi je Údolie čarodejníc a Čierne hory. Nedá sa to nazvať úplne nepriateľským územím, ale je to najkratšia cesta. Chceli sme sa jej vyhnúť, ale nedalo sa. Prejdeme ich opäť bez prestávky, len s krátkymi zastávkami.

O niekoľko dní na to dorazíme do zeme Angerboda. Tam začneme pátranie po Exedre.“

„Vypadá to na dlhú cestu,“ zamumlala som. „Ste si istý, že to za tých päť mesiacov stihneme?“

„Mesiac cesty tam, mesiac nazad, ostávajú nám tri mesiace. Času dost,“ odpovedal pokojne Kleio. Hovorí to tak optimisticky, skoro až nadšene.

„Znieš až príliš veselo. Nemysli si, že nám zdrhneš. Nevrátiš sa do kráľovstva, aby si ho celé zruinoval,“ napomenul ho Daeron. Kleio sa nafúkol, ale nič mu nepovedal. Zrejme ho učiteľ celkom presne odhadol. Ale, pravdupovediac, zrejme sme všetci mysleli na rovnakú vec.

„Ako sme to naplánovali, Lussiel?“ prerušil krátke ticho čarodejník.

Odpovedala som mu so smiechom: „Nevyznám sa v tejto zemi. Preto dúfam, že dobre. Snáď ma nezavediete do nejakého pekla.“ Nikto sa na mojom vtipе nezasmial.

„Však ešte uvidíš,“ v Kleiovom hlase bol trpký podtón. Nechápavo som sa na neho zadívala.

„Zas mi niečo tajíte?“ prezrela som si všetky tváre. V žiadnej neboli iné emócie, len súcit. Povzdychla som si. Nič sa nedalo robiť. Zrejme tá cesta bude ťažšia, ako sa zdalo. Hurá! To aby som sa začala tešiť, pomyslela som si ironicky.

„Však sama uvidíš, ako to bude vyzerat’“, odpovedal mi Daeron na otázku. Už som na ňu nečakala odpovedať a preto som nevedela, čo mám povedať.

Nastalo ticho. Bolo to dlhé ticho. Nikto nevedel, ako ho má prerušiť. Mlčky sme sa viezli v sedlách koní.

Z dlhej chvíle som si začala obzerať krajinu. Prešli sme mostom ponad rieku, v diaľke hučal jej vodopád. Vstúpili sme do lesa, v ktorom bola čistinka. Na nej sa pásli všelijaké druhy zvierat. Veľa z nich sa podobalo na naše, vypadali ako daniele či jelene, len boli iné. Daniele boli pruhované ako zebry a jelene zase bodkované. Dokonca som zazrela aj levy, ktoré ale žrali trávu. A preto sa ich zrejme ostatné zvieratá nebáli. Chcela by som vedieť, aké tú majú potom šelmy. Vždy som mala divoké mačky rada, vlastne mačky všeobecne.

Vošli sme opäť do lesa, kde slnko kvôli stromom nesvietilo. Zrazu ma prepadla myšlienka.

„Elayn?!“ vyhrkla som. Narušila som ticho lesa a to všetkých prekvapilo.

„Čo sa deje, Lussiel?“ opýtal sa prekvapene, musela som ho vyrušiť zo zamyslenia.

„Raz si sa ma spýtal či nechcem lekcie boja s mečom. Pamätáš si na to?“

„Samozrejme. Rozhodla si sa zväziť svoju odpoveď?“

„Keď už mám mať Exedru, tak nech s ňou viem aspoň bojovať. A pár lekcí mi isto neuškodí.“

10. Kapitola

Presne podľa plánu sme večer dorazili na koniec lesa. Však to poznáte, u nás majú na ochranu zámok kopce a hradné priekopy, tu majú lesy. Z južnej a východnej strany zámok obklopujú dve malé dedinky, kde pestujú jedlo a zo západnej strany je asi hodinu cesty mesto, kde kupujú všetko ostatné. Len severná strana – ktorou sme my išli – mala len les.

Často sa používal na poľovačky, aj keď tu sa mäso neje často. Hlavne mäso lesnej zveri. Vraj sa tu nájdu ľudia, ktorí sa na zvieratá dokážu meniť. A preto taká poľovačka skôr vypadá ako naháňačka za zverou a následné strieľanie do stromu vedľa nich. Je to taká stará dohoda, ak sa zviera dostatočne vyplaší, strelcovi niečo na oplátku daruje. Iný kraj – iný mrav.

„Dnes sa utáboríme tu,“ vyrušil ma zo zamyslenia generál.

Prerušil tok mojich myšlienok. Keď už bolo veľmi dlho ticho, navrhla som, aby mi rozprávali o tejto zemi, a tak som sa všetko dozvedela. Ale teraz neviem, kde som s myšlienkami skončila.

„Slnko zapadne asi o dve hodiny. Akurát, aby sme rozložili tábor a pripravili pre našu princezničku večeru,“ ukázal mi široký úsmev a zosadol z čierneho koňa.

„Beriem si na starost tú večeru!“ vykrikol Daeron a už bol aj dole z koňa. „Postoj tu pekne, Camael,“ pohladil karamelového koňa po hrive. Ten len niečo zaerdžal a hneď sa sklátil k čerstvej tráve.

„Nájdem drevo,“ oznámil Kleio a otočil svojho šedého koňa smerom k lesu. „Israfil, prestaň robiť drahoty a choď! Nemienim sa tu s tebou naťahovať!“ kôň sa ani len nepohol. Kleio nahnevane zavrčal: „Ako chceš!“ naštvane z neho zoskočil a zmizol v lese.

„Lussiel, obe si potrebujete oddýchnuť. Ailive sa musí napásť tak z nej pod dole,“ Raven stál vedľa mňa, načahoval ku mne ruky a hovoril jemným hlasom. Prikývla som. Pretočila som si nohy smerom k nemu a zošuchla som sa zo sedla. Pristála som mu priamo v náručí. Postavil ma na zem a pustil ma. Ale to nemal robiť, pretože moje nohy po celom dni v sedle ochabli. Keby nestál tak blízko mňa, už by som bola na zadku. „Držím ťa. Zrejme celý deň v sedle nebol najlepší nápad. Hlavne keď si pred tým nejazdila.“ Vyšvihol si ma do náručia ako keby som bola nejaké pierko. „Ale na prvý deň ti to išlo skvele,“ pochválil ma a odniesol k veľkému kameňu. Daeron čupel pri ňom a vyberal z vaku hrnce. Tu zrejme bude ohnisko.

Posadil ma na kameň.

„Ďakujem,“ zašepkala som, keď mal okolo mňa ešte obtočené ruky. Hovorila som tak potichu, že ma mohol počuť len on. Odpovedal mi poklonou a úsmevom. Povzdychla som si. Jeho oči boli stále chladné. Dívala som sa na jeho chrbát, ako kráča ku koňom. Prišiel k Ailive a odpásal z nej sedlo.

„Čo to bude?“ otočila som sa na Daerona. Ten vystrašene nadskočil. Nečakal, že tu sedím. „Čo bude na večeru?“ zopakovala som otázku, aby nebolo ticho.

„To uvidíme podľa toho, čo Elayn s Cetusom donesú.“ Ako na zavolanie zašušťalo krovie a z lesa sa vynoril Kleio. V rukách držal konáre. Prišiel k nám a zložil ich asi dva metre odo mňa. Pár z nich nahádzal na menšiu kôpku a luskol prstom. V tom momente menšia kôpka vzplanula ohňom.

„Takto sa to robí u nás doma!“ vyhlásil panovačne.

„My na to máme zapaľovače. A na takých podpaľáčov ako ty, sú požiarnici,“ odpovedala som mu s úsmevom. Princ otvoril ústa na okamžitú odpoveď, ale nič z nich nevychádzalo. Tak ich zase zavrel a po dvoch sekundách zase otvoril. Takto to ešte dvakrát zopakoval. Zrejme nechápal, čo som tým myslela. „Nesplietol si si živly? Ryby plávajú vo vode a nie v ohni.“ Vypadal ako ryba na suchu a preto som neodolala podpichnutiu.

Kleio sa nadýchol k odpovedi, keď ho prerušil smiech: „Tá ti dala. Dokáže ti vynadať tak krásnym, nevinným spôsobom.“ Pozrela som sa za hlasom. Z lesa vyšiel najprv Cetus a za ním Elayn. Obaja v rukách držali misky s neznámym obsahom. Zrejme našou večerou.

„Tak veru. Z vás budú skvelý manželia,“ pritákal mu Elayn.

Bodlo ma pri srdci. Radšej som otočila hlavu a sklopila som ju. Pár vlasov sa mi uvoľnilo z vrkoča a zakryli mi tvár. Snáď to bola dostatočná ochrana, aby nevideli slzy v mojich očiach. Ešte som sa cez myšlienku vydaja nepreniesla. Nechcem sa vydávať tak mladá.

Na pár sekúnd nastalo ticho.

„Raven, kúsok odtiaľto je potok. Choď pre vodu a zober so sebou aj Lus, aby sa trochu osviežila.“ Bola som za túto myšlienku vďačná. Aspoň vypadnem z tejto hustnúcej atmosféry.

„Môžeš vstať?“ opýtal sa Raven, ktorý práve zobral jeden hrniec.

„Pokúsim sa,“ pomaly som sa zodvihla. Raven stál vedľa mňa, takže keď som sa zaknísala, zachytil ma. „To nič nie je. Už je mi oveľa lepšie, ako pred tým,“ striasla som jeho ruku a vykročila som smerom k lesu. Nohy ma už poslúchali. Dobehol ma a naviedol ma smerom k potoku. Nadvihol konár, aby som mohla vojsť do lesa. Po pár krokoch sme boli v objatí lesa sami. „Čo sa to v poslednej dobe deje s Daeronom?“ musela som nejako prerušiť to ticho.

Potichu sa krátko zasmial: „Vždy bol taký. To sa len pred tebou chcel trochu vyťahnúť, ale hneď ako začali útoky, mu jeho *odvaha* spľasla. A keď teraz musel opustiť bezpečie zámku, je to s ním ešte horšie. V starej elfštine je *daeron* označenie pre zbabelca. Ale to mu nehovor. Je to ich rodinné meno. Tuším, že sa dávalo prvorodeným už nejakých sedem generácií dozadu.“

„To všetci boli taký?“ opýtala som sa. Chcem vedieť, čo sa z neho nakoniec vyklúje.

„To už neviem. Daeron o svojej rodine veľmi nehovorí. Nemal to ľahké a preto od nich radšej odišiel,“ odpovedal potichu. Aj je to tu zase. Zase tu je tá hustá atmosféra.

„Nemali by sme sa o tom rozprávať za jeho chrptom,“ povedala som potichu zo sklopenou hlavou. Odpoveďou mi bolo súhlasné zahmkanie. Kto vie, čo sa dialo?

V dialke som začula vodu. Ale keď mi Raven nadvihol konár zistila som, že to nebolo v dialke, ale tu.

„Trafiš do tábora aj sama alebo sa po teba o takých desať minút vrátim?“ opýtal sa Raven, keď nabral vodu.

„Myslím, že to nájdem.“

„Ak sa nevrátiš do polhodiny, začnem ťa hľadať,“ Raven nadvihol konár a zmizol v lese. Prišla som k potoku a sadla som si na jeho beh. Zadávala som sa na svoj odraz vo vode. Asi tu nie som jediná s ťažkým osudom, že?

Zavrtela som hlavou a nabrala som si do rúk vodu. Šplechla som si ju na tvár a potom ešte raz. Rozpustila som si vlasy a mokkými rukami som si ich trochu prehrabla. Rozdelila som si ich a uplietla som si nový vrkoč. Nemám rada, keď sú takto spútané, ale teraz je to praktickejšie.

Okolo obeda mi začali zavádzať a drobný hmyz sa do nich neustále zaplietal. Preto sme museli zastaviť a ja som si spravil vrkoč.

Za mnou sa ozvalo zašušťanie. Vystrašene som sa otočila.

„Až tak veľmi sa ma ľakať nemusíš,“ vyšiel z lesa Elayn, za ním bol Raven. „Sľúbil som ti tréning.“

„Dnes to nie je dobrý nápad. Keď zliezla z koňa, ledva stála,“ snažil sa ho zastaviť Raven. Generál ho ale nevnímal.

„Daj jej svoj meč. Nech začneme čím skôr. Nemáme času nazvyš.“

Keď Raven videl, že je to márne pristúpil ku mne: „Lus, toto nie je dobrý nápad.“

„Raven,“ prerušila som jeho protesty, skôr ako začali, „viem, že sa ti to nepáči, ale naozaj nemáme veľa času. V mojom svete sa šerm učí celé roky a ja na to mám pár mesiacov. Aj to len pár hodín, keď takto niekde zastavíme. Musím trénovať, aby som mohla byť lepšou vládkyňou.“ Povzdychol si. Videl, že ani u mňa s protestmi nepochodí. Vytiahol svoj meč a podal mi ho. „Skutočný meč? To nie je dobrý nápad,“ zaprotestovala som teraz ja.

„Sama si povedala, že času je málo. Tak sa priprav,“ odpovedal mi generál. V jeho očiach zablesklo niečo nedobré. Vytiahol meč: „Do strehu, slečinka.“ Trasúcou rukou som zobrala rukoväť Ravenovho meča, chytila som ho do oboch rúk a čakala som.

Raven mi ešte upravil postoj: „Jednu nohu dopredu a druhú daj dozadu. Vystri sa a keď budeš útočiť, daj do rany celé telo,“ poradil mi a pár krokov ustúpil. Mal na tvári výraz, ktorý jasne vravel, že keď mi niečo bude hroziť, zakročí.

„Kam sa to dívaš?“ otočila som sa na Elayna, ale ten už stál meter odo mňa a mečom buchol do môjho. Náraz to bol tak silný, že som pár krokov musela ustúpiť. „Ja som tu. Sleduj len mňa a nerozptyľuj sa okolím.“ Otvorila som oči. Zase som sa dívala priamo na generála, ktorý teraz útočil z inej strany. Meč smeroval zosponu, priamo na môj pravý bok. Pohla som rukami a ledva som ho zatavila. Sila úderu ma až tak veľmi neprekvapila. Ale to už generál rozdelil naše čepele, urobil piruetu a zaútočil z ľavej strany rovno na hlavu. Zľakla som sa, ale podarilo sa mi pohnúť rukou a meč odraziť. „Nie je to tak zlé. Ale skús aj zaútočiť,“ prikývla som a v tom momente som pohla rukami smerom nadol, akoby som mu chcela odseknúť ruku. Ako mi Raven poradil, vložila som do rany celé telo. No Elayn moju mušiu silu zvládol bez ťažkostí. Krátkym ťahom odrazil meč a rovnakým aj zaútočil. Nepohla som sa dostatočne rýchlo a keby nezastavil len milimeter od môjho krku, už by som tu nebola. „V skutočnom boji by sme si museli hľadať inú kráľovnú. Snaž sa viac,“ ustúpil a zase zaútočil.

„Som mŕtva!“ vyhlásila som po viac ako dvoch hodinách tréningu. Zvalila som sa na zem a sťažka som dýchala.

„Ja viem. Za tie dve hodiny som mal možnosť zabiť ťa tak stokrát,“ odpovedal mi generál samolúbo a odložil svoj meč. „Na dnes už stačilo. Nebolo to tak zlé. Na prvý deň ti to išlo výborne.“

„Si v poriadku?“ opýtal sa Raven, ktorý sa ku mne sklonil. Nevládala som mu odpovedať a tak som len prikývla.

„Nabudúce skús používať menej rozumu a viac inštinktu. Večera už musí byť hotová. Raven, doved' ju do tábora,“ povedal generál ešte pred tým, ako zmizol v lese.

„Občas to s tebou vypadalo biedne. Našťastie, stále, keď som sa chystal zakročiť, sa ti nejako podarilo odraziť meč. Vážne ti to na prvý deň išlo výborne,“ zobral mi z ruky meč a počula som, ako ho zasunul späť do pošvy.

Otvorila som oči a zadívala som sa na neho. Sedel vedľa mňa pozoroval ma.

„Na budúce ťa poslúchnem a nebudem cvičiť,“ poznamenala som namáhavo.

Raven sa zasmial: „To môžeš ďalej snívať. Keď už si raz začala, Elayn ti nedovolí prestať. Skončí s tebou, až keď ho dostaneš na lopatky alebo zomrie. Som si istý, že zajtra bude chcieť cvičiť hneď, ako si v tej dedine nájdeme ubytovanie.“ Pozrela som sa na neho s hrôzou v očiach.

„To nemyslíš vážne, však?“ opýtala som sa so strachom v hlase.

„Bohužiaľ, je to tak. A keď sa o tomto dozvedia Cetus s Daeronom, budú ťa chcieť učiť aj oni dvaja. Daeron ti bude vysvetľovať etiketu cestou na koni a Cetus hneď, keď ťa Elayn takto vyšťaví. Určite k tebe nabehne s tým svojím typickým výrazom, že všetko viem a všade som bol a bude trvať na učení. Ten čarodejník keď chce, všetko dostane.“ Usmiala som sa. V tom istom momente mi zaškvrkalo v bruchu. Očervenela som, ale nebolo to od únavy. „No konečne, myslel som, že snád' dnes ani nebudeš hladná.“

„Ako to myslíš?“ nechápavo som sa na neho pozrela.

„Elayn by ťa bol schopný trápiť ešte ďalšie hodiny. Ty si nepočula, ako sa mu brucho ozývalo?“ zavrtila som hlavou. Nič som si nevšimla. „Ty si ale trdlo. Ani draci tak hlasno nechrápu ako škvíkanie v bruchu generála.“ Zasmiala som sa. „Tak sa trochu osviež a ideme.“ Posadila som sa a pozrela som sa na hladinu vody. Strapatá som bola ako stará metla.

Rozpustila som si vlasy, opláchla som si tvár a zase som si ich splietla. Raven mi pomohol na nohy a zaviedol ma do tábora.

„Priamo na večeru!“ povedal nadšene Cetus, keď nás uvidel. „Lus, vypadáš nejako vyčerpane. Elayn ťa veľmi zmordoval?“ prišiel ku mne a doviedol ma k veľkému kameňu.

„Dost,“ priznala som. Daeron mi podal misku s jedlom.

„Varil som ja!“ vyhlásil hrdo.

„Elayn, netráp ju tak. Dnes máme za sebou dlhú cestu a ty ju ešte takto vyčerpáš. Je to tvoja budúca kráľovná,“ napomenul ho Cetus, ktorý tiež dostal svoju misku.

„Snažil som sa ho zastaviť, ale on sa nedal. Je tvrdohlavý,“ Raven si zobral svoju misku a sadol si na zem vedľa mňa.

Elayn by rád povedal niečo na svoju obhajobu, ale bol veľmi zaneprázdnený jedným

„Snád' bude chutiť aj tebe, Kleio,“ podal mu misku Daeron a sám si nabral. „Pomáhal si variť a vieš, čo sa hovorí, ak si chceš urobiť niečo poriadne, urob si to sám.“ Kleio ho prebodol pohľadom a niečo zavrčal na odpoveď. Pustil sa do jedla, ktorého vôňa sa valila lesom. Aj Daeron začal jesť a preto som do ruky chytila lyžicu. Nabrala som si trochu polievky a zarazila som sa. Na hladine plávali huby. Obyčajný hríby tyrkysovej farby. Nikdy som huby nemala rada. Vždy mi chutili tak gumovo. Ale v tomto svete je všetko iné, tak keď môžu ružové bobule so žltými pásikmi pripomínajúce čerešne chutiť ako biela čokoláda, tak tyrkysové huby môžu chutiť úplne inak. Prehltla som obsah lyžice a s potešením som zistila, že nezvyčajný hríb chutí ako hrášok.

„Je vynikajúca,“ pochválila som kuchárske umenie elfa a princa. Nabrala som si ďalšiu lyžicu, v ktorej teraz plávali malé biele jahody s čiernymi fľakmi. Tieto chutili ako ružičkový kel.

A keď som ochutnala aj ostané ingrediencie v polievke, zistila som, že uvarili zeleninovú polievku. Tak predsa sú naše svety v niečom podobné.

„Som veľmi rád, že ti chutí. Polievka bola môj nápad,“ vyhlásil pyšne Kleio.

Cetus mal hneď po ruke odpoveď: „Keby sme ti nedoniesli prísady, asi by si nič neuvaril. A okrem toho, varil si prvý raz v živote, tak sa nechváľ.“

„Ale pomáhal. To preto, že sa tak snažil, je tak dobrá,“ zastala som sa ho. Všetci zodvihli hlavy od jedla a nechápavo sa na mňa pozreli. Vždy som Kleia podpichovala alebo zhadzovala, ale zastávať sa ho?

„Kleio, čo si do tej polievky prihádzal? Lussiel sa správa nejako divne,“ opýtal sa ho vážne Elayn. Zasmiala som sa.

„To nie je tým. Len som si uvedomila, že naše svety nie sú až tak veľmi rozdielne. Napríklad aj u nás doma varíme takúto polievku, len v nej neplávajú tak pestrofarebné prísady. A okrem toho, túto mám najradšej. Len som sa potešila,“ vysvetlila som príčinu svojho zvláštne správania.

„Od teraz ti ju budem variť každý deň! Choďte mi nazbierať tie prísady na celý mesiac,“ rozkázal Daeron.

„V takejto tme?“ opýtal sa Cetus.

„Choď si po ne sám,“ doplnil ho Elayn. V tom momente sa v lese ozvalo nejaké zviera a elfa striaslo strachom.

„Tak potom nič,“ pípol a venoval sa jedlu.

V dobrej nálade sme dojedli.

„Beriem prvú hliadku,“ vyhlásil Raven, keď sme sa dohodli, kto umyje riad. Chcela som to urobiť, ale vraj sa to k môjmu postaveniu nehodí. Tak to ostalo Cetusovi.

„Dobre. Vystriedam ťa o dve hodiny. Potom Cetus a nad ránom bude strážiť Kleio. Tak sa všetci aspoň trochu vyspíme,“ rozhodil plán hliadok generál. Zadívala som sa do ohňa a zívla som. Dnes bol dlhý deň.

Daeron to hneď spozoroval: „*Herinya*, musíš si pospať. Pripravím ti posteľ.“

„Nie!“ zadržala som ho okamžite. „Myslela som tým, že to spravím sama. Celý čas ma tu len obskakujete a nič ma nenecháte robiť. Takto zleniviem.“

„Však preto nás išlo až toľko. Aby si ty nič nemusela robiť,“ objasnil situáciu Cetus, ktorý sa práve vrátil. „Nechaj nás urobiť aspoň niečo. Vládnutie nie je tak ľahké, ako sa zdá, a preto si musíš užívať slobody pokiaľ sa ti dá.“

Daeron prikyvoval: „Presne tak. A čo je najdôležitejšie, musíš si oddýchnuť. Dnes si mala veľmi náročný deň tak sa musíš dobre vyspať.“ Protestovať zrejme nemalo zmysel. Odovzdane som čakala, kým Daeron rozloží posteľ, nie ďaleko od ohňa, ale zase ani nie veľmi blízko.

„To stačí!“ prerušila som ho, keď na nej uhladzoval neexistujúce záhyby.

„Pre budúcu kráľovnú len to najlepšie,“ odpovedal s úsmevom. Vlastne to ani nebola posteľ. Boli to len dve veľmi hrubé prikrývky položené na sebe a jedna menšia ako vankúš. Tretia prikrývka bola tenšia a tú som aj odhrnula a zaliezla som pod ňu.

„Dobrá noc,“ zamrmlala som a opäť som si zívla.

„Dobrá noc,“ odpovedali všetci naraz. Usmiala som sa a zavrela som oči. O pár sekúnd som už spala.

Keď som sa zobudila, oheň už pomaly doháral. Obzrela som sa okolo seba. Všetci tvrdo spali a navôkol bola tma. Posadila som sa. Cetus sedel obďaleč, ruky zložené na hrudi a spal. Tak takto sa hliadkuje. Usmiala som sa a prihodila som do ohňa jeden konár.

Netuším, čo ma zobudilo, ale mala som pocit, akoby mnou niekto triasol. Asi sa trochu prejdem, nadýcham čerstvého vzduchu a pokúsil sa opäť zaspáť. Postavila som sa a trochu som sa pretiahla. Aj keď bola provízórna posteľ veľmi pohodlná, kosti som mala stuhnuté.

Vošla som do lesa. Chcela som sa pozrieť k potoku. Kráčala som potichu. Všade okolo bol len spiaci les. Už nebola najhustejšia tma, ale stále ešte tma.

Prišla som k potoku a sadla som si na jeho breh. Skoro až idylicky pokojná atmosféra tu panovala. Potok tichučko zurčal a vo vzduchu bolo cítiť rannú rosu. Zhlboka som sa nadýchla, tak čistý vzduch určite nikde inde nenájdem.

Zrazu som pocítila, ako sa mi niečo zaplietlo do vlasov. Začalo ma za ne ťahať a mykaním sa do nich ešte viac motať. Povzdychla som si a prehodila som si vlasy dopredu. Náklad na mojich vlasoch bol ťažší, ako len obyčajná muška. Moja myseľ ešte spala a tak si to neuvedomila.

„Už ťa odtiaľ vyslobodím, neboj sa, maličká,“ prihovorila som sa jej pokojným hlasom a začala som ju vypletať. Že je niečo zlé som si uvedomila, keď som narazila na mäkkú srst'. Prešla som po nej prstom ešte raz, či sa mi to nezдалo. A vtedy sa na mňa pozreli dve obrovské oči. Vykrikla som.

Vytrhla som to z mojich vlasov a hodila som to na zem. Stvorenie zapišťalo a schúlilo sa do malého kľbka. Roztriaslo sa. Krídelká si zložilo pozdĺž tela a strachom pišťalo. To úbohé zvieratko sa ma bojí viac ako ja jeho. Natiahla som k tomu ruku a jemne som sa dotkla drobného stvorenia.

„Lussiel!“ vyrútili sa z lesa moji spoločníci. Keď ich to stvorenie počulo prichádzať, zľaklo sa ešte viac. Rozťahlo krídelká a vletelo mi do rukáva. „Čo to bolo? Si v poriadku?“ pokračoval v otázkach Raven. Rada by som mu odpovedala, ale to zvieratko začalo liezť pod mojim oblečením a hľadať úkryt.

„Š-š-šteklí ma to!“ podarilo sa mi zo seba dostať medzi smiechom. Vtedy sa tvor dostal na moje brucho a to bol koniec. Naplno som sa rozosmiala a radšej som sa chytila Ravena, aby som nespadla na zem a neublížila tomu drobčekovi.

„Ja sa o to postarám.“ Elayn priložil čepeľ meča k hrči pod šatami.

Zodvihla som trasúcu ruku: „Ne-neu-neublíž mu,“ dostala som zo seba. Zvieratko sa začalo upokojuvať a to mi dovolilo prestať sa smiať. „Myslím, že mi nechcelo ublížiť, len sa mi zaplietlo do vlasov.“

„Tak prečo ho máš pod šatami?“ nechápal Kleio.

„A prečo si tak hrozne kričala?“ pridal sa Cetus.

„Myslela som si, že je to len muška, čo sa mi zaplietla do vlasov a keď som ju chcela dostať von uvidela som to zvieratko a zľakla som sa. Môj krik ho musel veľmi vystrašiť a zľakol sa aj on. Keď vás počul prichádzať, zľakol sa tak, že mi vletel pod šaty.“

„A ten smiech?“ doplnil otázky Elayn.

„Som štekľivá!“ vtiahla som ruku do rukáva a rýchlo som chytila zvieratko. Zapišťalo od strachu. Vytiahla som ho cez rukáv zase von a opatrne som ho pohľadila. Bolo tak malé, že som ho schovala do oboch dlaní. „Neboj sa. My ti nechceme ublížiť. Len si ma veľmi prekvapil. Neboj sa. Hneď ťa pustím,“ s poslednou vetou som ho položila na neďaleký kameň. Schytila som Ravena a Cetusa, ktorí stáli najbližšie a odtiahla som ich ďalej. Keď zvieratko videlo, že už ho nič nedrží, zmätene sa na mňa pozrelo. „Tak už leť.“ Zažmurkalo svojimi veľkými okálmi rozťahlo krídla a už bolo preč.

„Vieš, čo za zviera si práve pustila?“ nad Cetusovou otázkou som zavrtela hlavou. „Je to mláďa gryfa. Sú veľmi, veľmi, veľmi vzácni. Žrali ľuďom dobytok a preto ich takmer vyhubili. Sú symbolom ochrany, stelesňujú zároveň božskú aj ľudskú bytosť.“

„Je len dobre, že som ho pustila. Keď je ich tak málo, aspoň môže žiť voľne.“

11. Kapitola

Po tom nočnom divadle sme sa vrátili do tábora a pokúsili sme sa ešte na tých pár hodín zaspať. Väčšina z nás len tak driemala, len Kleia bolo počuť spokojne chrupkať. Občas aj chrápať.

Keď som sa dostala do štádia, že by som mohla zase zaspať, zobudili ma, že je na čase vstávať. A teraz – o polhodinku neskôr – sme už boli na ceste. Pomaly sme kráčali lesom, driemajúc v sedlách koní.

„Keď už máme toľko času,“ začal z ničoho nič Daeron, „povieme si niečo o zemi Angerboda.“ Pozrela som sa na neho, pretože bolo jasné, že je to mierené na mňa.

„Zdá sa ti, že sa mi chce?“ nejako som sa ešte nestihla prebrať, však som hore od tak nekresťanskej hodiny. „Ja neviem ako ty, ale ja som si v noci veľmi nepospala. Pri tom chrápaní jedného nemenovaného princa sa ani veľmi spať nedalo.“

Kleia v tom momente prešli driemoty: „To hovoríš o mne?“

„Vidíš tu snáď iného princa?“

„Chceš povedať, že som to bol ja, kto uprostred noci kričal tak, že ho museli počuť aj na zámku?“ zavrčal mi odpoveď.

„No, je pravda, že som zrejme urobila trošku hluku, ale ja som pišťala len pár sekúnd zatiaľ čo ty si chrápal celé hodiny.“ Už sa nadychoval k odpovedi, keď som ho zase prerušila. „A to nehovorím, že si to bol ty, kto odmietal zobrať hliadku a tým nás všetkých prebudil oveľa skôr. Keby si bol povedal niečo už včera, mohli sme všetci ešte spať,“ nebola som vyspatá a to sa prejavilo na tom, že mám zlú náladu. Vlastne, podpichovať Kleia ma vždy bavilo. „A pred tým, ako niečo odpovieš,“ prerušila som jeho ďalšie protesty, „mysli na to, že som nevyspatá, čo znamená nabrúsená. Dnes budem ešte neprijemnejšia ako obvykle,“ usmiala som sa na neho žiarivo. „Na tvojom mieste by som radšej čušala, keď ma niekto zobudí tak skoro, dokážem vybuchnúť viac ako sopka. Hotová živelná pohroma.“ To už Cetus nevydržal a rozosmial sa. Keď som naše princiatko už toľkokrát prerušila, tváril sa ako nádrž s benzínom. Stačí jedna iskra a bum.

„Je len dobré, že Kleia vie niekto takto umlčať. Aspoň bude pokoj,“ prehodil tak mimochodom Raven. To už sa rozosmial aj Elayn a Cetus takmer spadol z koňa.

To prebralo driemajúceho elfa: „Aký hnoj? Kde?“ čarodejník si začal utierať slzy smiechu a aj ja som sa zasmiala. „Čo som zase pokazil?“ opýtal sa Daeron nevinne. K mohutnému smiechu sa pridala ešte jeden generálov. Ja som sa na Daerona pozrela s ľútosťou. Prepásť takú zábavu, chudáčik.

„Nič. Len nám Lussiel trochu spríjemnila cestu,“ odpovedal mu Raven. Z hlasu mu bolo cítiť veselý tón, ale na tvári úsmev nemal. Prečo je vždy takýto? Loxy spomínala, že býval lepší, ale potom sa niečo stalo. Aká nehoda ho mohla tak veľmi zmeniť?

„Čo si spravila, *herinya*?“ počula som Daeronovu otázku, ale neodpovedala som. Pohľad som mala zabodnutý do Ravenovej tváre. „Počúvaš ma?“ dožadoval sa elf mojej pozornosti. Dívala som sa na Ravenu, jeho obočie sa zvrátilo a otočil sa k lesu. Chvíľku skúmal rovnaké

miesto, na ktoré som sa potom pozrela aj ja. „Ty ma nemáš rada, že si ma nevšímaš!“ povedal plačlivo elfský učiteľ. S povzdychom som sa na neho otočila. Nechýbalo veľa a po tvári by mu začali tiecť slzy.

„Ja ťa vnímam. A mám ťa aj rada. Všetkých vás mám rada. Len nerada opakujem rovnaké vtipy dvakrát.“

Vzduchom zasvišťala dýka. Trhlo mnou a pozrela som na Ravena. Ruku mal stále natiahnutú, ako hodil dýku, pohľadom skenoval les.

„Čo sa stalo?“ Elayn vyslovil moju myšlienku nahlas. Aj Cetusa prešiel smiech a tiež sa pozrel na to miesto. Raven neodpovedal. Len vytiahol ešte jednu dýku a zase ju hodil do lesa. Tentoraz sa ozval tupý náraz a niečo zapišťalo. O pár sekúnd sa z lesa vyrútila malá biela guľička a letela ku mne. Nevychytala pristátie a namiesto mňa pristála v Ailivinej hrive.

„Daj to preč, daj to preč! Čo je to? Kde je to? Daj to prééč!“ Ailive sa splašila.

„Upokoj sa!“ snažila som sa ju upokojiť, ale ona sa neprestala hádzať.

„Lussiel, opatrne!“ zakričal generál. To už ale moja biela kobyła stála na zadných a zhodila ma zo seba. S krikom som pristála na zemi. Ailive sa splašila ešte viac a rozbehla sa do hlbokého lesa.

„Bežím za ňou!“ vykrikoval Kleio a už bol preč. Generál ho nasledoval.

„Lussiel, si v poriadku?“ Raven obratne zoskočil z koňa a už kľáčal pri mne.

„Nič mi nie je,“ trošku som zaklamala. Nohy som mala z tej jazdy stuhnuté, ale to miesto nad nimi ma bolelo oveľa viac. Z toho bude modrina ako svet.

„Čo sa stalo? Čo ju tak vystrašilo?“ Cetus mi pomohol vstať. Radšej som sa o neho oprela, aby som z toho šoku neskončila na zadku ešte raz.

Daeron bol bledý, ale odpoveď zvládol: „Vyletelo to z lesa. Raven tú vec musel vyplašiť a Ailive bola prvá, na ktorú pri svojom úteku narazila. Čo to bolo?“

„Zrejme gryf, ktorého sme videli v noci,“ odpovedal mu čarodejník zamyslene. Tón v jeho hlase sa mi vôbec nepáčil. Raven zmizol v lese a o pár sekúnd sa vrátil. V ruke držal svoje dýky.

„Nezdá sa, že by som ho poranil. Zrejme som ho len veľmi vystrašil,“ schoval dýky a prišiel ku mne. Vyšvihol sa do sedla a natiahol ku mne ruku: „Mali by sme pokračovať. Určite Ailive nájdú, ale bude bezpečnejšie na nich počkať v dedine a nie uprostred lesa. Môj Sytry síce nie je tak pokojný ako ona, ale pešo ťa ísť nenechám.“

Naše ruky sa už skoro dotýkali keď: „Zoberiem ju ja!“ Cetus ma už-už mal v sedle, keby ho Raven nezastavil. Chytil moju ruku a vytiahol ma k sebe, akoby som bola pierko.

„Môžeš, ale ja som to navrhol prvý,“ Ravenova odpoveď znela až takmer detinsky, ale to sa už šedý kôň pohol. Nečakala som takú rýchlosť a tak mnou myklo. „Opatrne. Mala by si sa držať, pretože môžeš spadnúť,“ varoval ma nežne, ale spomalil.

„Ako sa opovažuješ sa s ňou tak veľmi náhlit?! Chceš jej snáď ublížiť?!“ kričal nepríčetne Daeron.

„Raven, teraz máš v rukách jej život ešte viac ako obvykle. Ber na to ohľad,“ poučil ho Cetus.

„Beriem na vedomie. Okrem toho, som jej osobný strážca, takže so mnou je viac ako v bezpečí. Stále.“

„Ale to ty si vystrašil toho úbohého tvora a ten vystrašil Ailive, ktorá následne zhodila Lussiel. Takže to v podstate bola tvoja vina,“ ozval sa spoza zákruty Elaynov hlas. Sytry

spomalil až nakoniec zastavil. Raven mu musel dať v duchu pokyn. To spojenie sa mi začína páčiť.

O sekundu neskôr sa ukázal Elayn, ktorý viedol Ailive. Za ním bol Kleio, ktorému sa v náručí chúlilo drobné stvorenie. Chcela som zliezť, ale nejako sa mi to nepodarilo.

Mechrila som sa v sedle, ale o pár momentov som už bola na zemi. Rozbehla som sa ku Kleiovi. Keď ma ten drobný tvor zbadal, okamžite sa ku mne hrnul. Rozprestrel drobné krídelká a nabral takú rýchlosť, že keď do mňa narazil, takmer som zase spadla.

Niečo mi buchlo do ramena: „Lus, prepáč mi, že som ťa zhodila. Ale veľmi ma to zvieratko vystrašilo. Nehnevaj sa,“ začula som kajúcny hlas.

S úsmevom som sa otočila: „To je v poriadku, Ailive. Aj mňa v noci tento drobček poriadne vystrašil,“ pohladila som ju po štíhlom krku.

„Smiem sa pozrieť?“ Cetus ku mne natiahol ruku.

„Uhm,“ prikývla som a chcela som mu to stvorenie podať. Keď malo ale opustiť bezpečia mojich rúk, jemne sa mi zahryzlo do palca. „Au! Nesmieš hrýzť!“ akoby mi rozumelo, zakňučalo na ospravedlnenie a pustilo ma.

„Som si istý,“ povedal po chvíli ticha Cetus. „Je to Bermut. Bermutský gryf. Mlád'a. Muselo vypadnúť z hniezda. Oni totiž sídlia vysoko v korunách stromov. Muselo spadnúť priamo na teba a preto si myslíš, že si jeho matka.“

Zbledla som. To nemyslí vážne, že nie? Jeho škodoradostný úsmev ma uistil, že myslí.

„To chceš povedať, že ten gryf, či čo, bude cestovať s nami? Zbláznil si sa?!“ Elayn sa spamätal ako prvý.

„No, pokojne by sme ho mohli nechať niekde v lese, ale stále by nás sledoval. Pôjdeme cez veľmi nebezpečné územia, kde to pre neho môže byť až smrteľné. Keď bude s nami je väčšia šanca, že sa mu nič nestane.“

Prizrela som sa lepšie zvieratku na mojich rukách. Bolo malé, skoro ako mlád'a mačky. Telo bolo tigrie, svetlosivej farby a s len o niečo tmavšími pruhmi. Nad prednými labkami mu vyrastali dve orlie krídla a perie mu pokrývalo aj hrudník. Z malej tváričky sa na mňa dívali dve tigrie oči. Vždy som mala pre mačky slabosť a pre tigre to platí dvojnásobne.

„Onyx,“ zašepkala som a strhla som na seba pozornosť začínajúcej sa hádky. „Tak ťa budem volať. Onyx.“ Gryf zamrňal na súhlas, schúlil sa do malej guľôčky a zaspal.

„Ty ho chceš vážne zobrať so sebou? Vieš aký veľký môže byť? Obrovský!“ snažil sa ma presvedčiť Daeron.

„Čím väčší, tým lepší. Takéto zvieratká som vždy zbožňovala. Keď si ma jedno vybralo za svoju mamu, tak sa o neho postarám,“ vyhlásila som pevne. Pristúpila som k Ailive a Cetus mi pomohol nasadnúť.

„Ale...“ protestoval elf.

„Žiadne ale. Povedalo sa, že ideme, tak prečo ešte stojíme?“ nečakala som na odpoveď a popohnala som svoju kobylu. Všetci ma nasledovali.

„Prekrásne meno. Len ak sa nemýlim, znamená to čierna, nie? Nehodí sa k nemu.“

„Onyx je čierny kameň, ale mne sa hrozne páči,“ odpovedala som Ailive v duchu. Vždy som chcela mať kocúrika, ktorého by som pomenovala Onyx. Tak toto nie je celkom kocúr, ale tigre patria medzi mačkovité šelmy, no nie?

Cesta ďalej prebiehala mlčky až kým sme na poludnie nezastavili v dedine. Onyx na mne tichučko spinkal a tak som svoje nadšenie musela krotiť.

Už prvé domy ma uistili, že toto je celkom iný svet. Domy boli malé, skôr len také chatrče. Boli z dreva a strechy mali slamené. Pri každom dome bola malá záhradka, v ktorej som spoznala niektoré druhy rastlín, ktoré som jedla. Preto som usúdila, že to je len malé pole. Pochybovala som, že im toto všetko vystačí na celý rok.

Prvé domy boli ešte ukryté v lese, ale keď sme vyšli z lesa uvidela som rozľahlú dedinku.

Na námestí – aspoň som si to myslela, že to bolo námestie – bol ruch. Hrali sa tam deti a niekoľko žien na nich dávalo pozor. Väčšina ľudí bola pri veľkom jazere, ktoré hraničilo s poľom. Tvorili tak okraj dediny. Ľudia stáli v jazere a zdalo sa, že niečo doň sadia. Niekoľko ľudí pracovalo na poli, okopávali tam rastlinky a trhali burinu.

Zastavili sme v strede námestia. Zvedavo som sa obzerala okolo seba. Cudzincov tu zrejme mali často, pretože nikomu sme nepripadali zaujímaví. Len pár žien si niečo šepkalo a chichúňalo sa.

„Pôjdem sa pozrieť do hostinca. Zistím, či majú voľnú izbu,“ prehovoril po chvíli ticha Elayn a zamieril k najväčšej budove. Pri nej ladne zoskočil z koňa a vošiel dnu.

„Tak čo vravíš na náš vidiek, Lussiel?“ Cetus sa na mňa usmieval svojím tradičným úsmevom.

„Je to tu odporné,“ odpovedal za mňa Kleio. „Vypadá to tu tak zaostalo,“ hovoril z odporom. Jasný, oproti palácu to nebolo nič moc.

„Mne sa tu páči. Ja mám takéto malé, pokojné dedinky, ktoré si žijú svojim životom, rada,“ protirečila som mu.

„Ja tu neostanem. Na túto výpravu som ani nechcel ísť. Nechápem, na čo ste ma vytiahli so sebou,“ vrčal nadurdene Kleio.

„Chcel si byť kráľom a ten musí byť odvážny. Takáto honba za pokladom je len... príjemné zabíjanie času. Tak sa nest'ážuj.“ Kleio sa od zlosti nafúkol ako balón a očervenel. To vyvolalo u čarodejníka smiech.

„V hostinci majú voľné izby,“ vrátil sa k nám Elayn. „Problém je, že sú len dve. V jednej sú postele štyri a v druhej len dve. Lus, chcel som pre teba získať čo najviac súkromia, ale nedalo sa,“ povedal kajúcne. „Jedného z nás budeš musieť pri sebe vydržať.“

Odpovedala som mu s úsmevom: „Ale to vôbec nevádi, Elayn. Teda, ak sa na mňa nebude lepiť ako vtedy tuto pán nafúknutý. A červený,“ prehodila som smerom ku Kleiovi. Ten sa nafúkol ešte viac.

„V tom prípade, akurát dovarili obed,“ chytil Ailive uzdu a potiahol ju smerom k hostincu. Tam mi z nej pomohol zliezť a uviazal ju vedľa svojho čierneho žrebca. Onyxa som pri tom držala v ruke. Pokojne spinkal.

„Cetus, je normálne, že tak dlho spí?“ opýtala som sa s obavami v hlase. Je pravda, že spal asi len päť hodín, ale aj tak. Aspoň na obed sa mohol zobudiť.

„Absolútne. Gryfovia dokážu prespať aj celé dni. Len, keď sa zobudí a nenájde ťa, môže byť poriadne nahneváný. Mňa skôr prekvapuje, že je tak malý. Toto je druhý gryf, ktorého vidím, ale aj mláďatá bývajú oveľa väčšie. Uvidíme, čo z neho nakoniec vyrastie,“ poškrabkal zvieratko, ktoré pokojne spalo. Len sa zavrtel, obrátil sa a spal ďalej. „Ale mala by si ho schovať. V týchto končinách sú gryfovia veľmi žiadanou

korisťou.“ Okamžite som cez neho prehodila plášť. Aj keď neverím, že by niekto dokázal ublížiť takému malému stvoreniu, ale istota je istota.

Počas nášho rozhovoru sme vošli do hostinca. Okamžite na nás všetci obrátili pohľady. Chvíľku sa tvárili začudovane no potom to nechali tak. Asi je tu zvykom, že žena cestuje v sprievode toľkých mužov.

Prisadli sme si k voľnému stolu v rohu miestnosti. Onyxa som si položila do lona. Pokojne ďalej spinkal.

O chvíľku k nám prišiel krčmár: „Čo to bude?“ opýtal sa otrávene. Buď bol už znudený vysokým vekom, alebo každodennou rutinnou prácou.

„Dones nám najlepší obed. A niečo na zahnanie smädu,“ odpovedal Daeron a hodil mu na stôl niekoľko zlatých mincí. Krčmárovi sa rozžiarili oči.

„Zaiste, pane. Okamžite vám to prinesiem. Vôľa zákazníka je pre nás prvoradá,“ pozbieral mince a zmizol v kuchyni.

„Herinya, strava v dedine nie je tak vyberavá, ako v paláci. Tak dúfam, že ti bude chutiť,“ varoval ma Daeron.

„To som si aj myslela. Ani u nás to nie je inak.“

„Prosím, pane. Najchutnejšie pivo aké nájdete široko-ďaleko. Najlepšie na smäd po dlhej ceste,“ pred každého položil kovový krígel piva. „Aj keď, pre dámu bude možno trochu horké.“ Pozrela som sa na neho spoza mihalnic. Pohľadom som ho varovala, aby ma nepodceňoval.

Cítila som na sebe pohľady všetkých mojich spoločníkov. Zobrala som pohár a napila som sa hlbokým dúškom. Bolo trochu horké, ale už som zažila aj horšie. Keď som vrátila pivo na stôl, krčmár s udiveným pohľadom odišiel.

„No čo?“ odpovedala som na ostatné udivené pohľady. „Som z dediny! Teda za dedinu sa to ani veľmi nedá považovať, ale z jednej som!“

„Prekvapuješ ma stále viac, Lussiel,“ odvetil s úsmevom Cetus a sám sa napil. Tvár sa mu pri tom zvrátila. Zrejme nebol na pivo tak zvyknutý ako ja. Dobré, tá vec s dedinou bola lož, ale pravdu vedieť nemusia.

Zadávala som sa na pohár, ale po chvíli som len zavrtela hlavou. To pivo bolo silné, a po takomto dni mi môže ľahko stúpnuť do hlavy. A oni ma nemusia vidieť opitú. Síce som opitá ešte ani raz nebola, ale mám s takými ľuďmi skúsenosti. Nie je to nič príjemné.

Krčmár sa po chvíli vrátil a v rukách mal tanier: „Snáď bude slečne chutiť aj naša kuchyňa. Varila moja žena. Tak skvelú kuchárku už nenájdete!“ vyhlásil pyšne a ženu, ktorá mu pomohla doniesť tanier, objal. Pokojne by jej mohol byť otcom.

Zadávala som sa na vyprázané guľky na tanieri. Ako príloha bola nejaká zelená tráva. Jedlo bolo na tanieri nedbalo nahádzané. Elf mal pravdu, rozhodne to nie je vyberaná kuchyňa v zámku. No na druhej strane, knihu netreba súdiť podľa obalu.

„Chutí to oveľa lepšie, ako to vypadá,“ povzbudil ma Raven, ktorý si všimol, že váham. Obzrela som sa, všetci už prežúvali, len ja nie. Kleio sa netváril veľmi nadšene, ale jedol.

Odhodlala som sa k činu. Zobrala som do ruky vidličku a do druhej nožik. Odkrojila som kúsok z guľky, z ktorej následne vyšla žltá šťava. Vo vnútri bola biela, rôsolovitá hmota. Nabrala som si na vidličku aj trochu zelenej prílohy. Pripravila som sa na najhoršie a strčila som jedlo po úst.

„Nechutí to až tak hrozne,“ vyslovila som nahlas svoje myšlienky. Chutilo to skoro ako bravčové mäso. Nie som ako iné dievčatá, na rozdiel od nich mám mäso rada a neohňam nad ním nos.

„A tušíš vôbec, čo ješ?“ Po Elaynovej otázke som sa striasla.

„Povieš mi to, až keď nebude hroziť riziko, že to zo mňa pôjde von,“ oznámila som mu.

„Čo je to?“ opýtal sa Kleio.

„Nechcem to vedieť!“ vyhlásila som. Nevypadalo to dvakrát vábne, ale chutilo to dobre. A preto som cez zvyšok obeda nerozmyšľala nad chrobákom, ktorého mi do hlavy nasadil generál. Nechcem vedieť, čo to je.

Po obede sme vyšli za dedinu, s tým, že nemôžeme zaháľať v žiadnom učive. Najprv si ma do parády zobral Daeron, ktorý mi hovoril o zemi Angerboda. Vraj, že keď tam ideme, tak by som o nej mala vedieť čo najviac. Ako obvykle hovoril hlavne o histórií, o jej kráľoch o zákonoch a tak.

„Toto nikam nevedie,“ prerušil ho Cetus. „Však ti tu zaspáva.“ Naozaj som ho prestala po polhodine vnímať, ale ešte som nezaspávala. „Je na čase venovať sa mágií. A pri dnešnej príležitosti si povieme niečo o magických zvieratách.“ Pozrela som sa na Onyxa, ktorý spal na Ravenových rukách. Po obede sa na pár minút prebral, ale nemohol byť so mnou, pretože Daeron tvrdil, že ma bude rozptyľovať. A tak si za svoj nový vankúš vybral Ravena a zase zaspal.

„Ešte som neskončil!“ bránil sa elf.

Čarodejník mu odvrkol: „Budeš mať na svoje rozprávanie času a času. Pokojne jej môžeš hovoriť aj po ceste. Ale na mágiu potrebuje pokoj,“ schytil ma a potiahol od Daerona preč. „Tak si dnes povieme niečo o gryfoch, drakoch, vílach, nymfách a jednorožcoch.“ Šťastne som sa usmiala. Na hodiny mágie som sa tešila najviac.

Keď Cetus videl môj úsmev, začal rozprávať a ja som ho nadšene počúvala.

„To by už aj stačilo,“ prerušil nás asi po dvoch hodinách Elayn. „Ešte ju čaká hodina šermu,“ to mi už do ruky podával Ravenov meč. Cetus, našťastie, neprotestoval ako elf. A tak sme sa hneď mohli pustiť do cvičenia.

Po každom druhom údere nás ale niekto prerušoval. Najčastejšie to bol Daeron s tým, že je na čase prestať lebo to začína byť nebezpečné. Elayn len prskal hnevom a ja som sa smiala.

Skončili sme pri západe slnka a po večeri nastala ťažká voľba.

„Mne je to jedno!“ zopakovala som snád' už po stý raz, keď sa ma spýtali, koho chcem na dnešnú noc za spolubývajúceho. Už dobrú polhodinu sme stáli uprostred chodby a hádali sme sa. Lepšie povedané, moji spoločníci sa hádali, ja som len stála vedľa nich a prizerala som sa.

„Som jej osobný strážca, preto je logické, že to budem ja,“ spustil okamžite Raven.

„Neprichádza do úvahy. Poznám tvoje myšlienky, Raven, a nenechám ťa s ňou samú!“ protestoval okamžite Daeron. „Som jej učiteľ a preto by som to mal byť ja. Ako jej vychovávateľ by som o nej mal vedieť všetko.“

„Hej, ale ak sa niečo stane, ochrániš ju asi ako drak myš. Nijako,“ zavrčal Kleio. „Som jej snúbenec, takže mám na to najväčšie právo.“ Bodlo ma pri srdci. Doslova mi už trhало ruky, aby som zakročila.

Generál mu poskytol rýchlu odpoveď: „Hej, ale ty by si ju tiež neochránil, tak sa nenaparuj. Som generál, čo zo mňa robí najschopnejšieho na jej ochranu.“

„Tak si zo mňa nemal urobiť jej osobného strážcu,“ prskol Raven.

Tak a dost, musela som zakročiť: „Toto nikam nevedie,“ zavrčala som a schytila som jedného, ktorý stál medzi mnou a dverami mojej izby. „Dobrá noc,“ zabuchla som dvere izby. Až v nej som zistila, koho som si vybrala.

„Za toto ma zabijú, ale aspoň zomriem s pocitom, že si si vybrala mňa,“ povedal so šťastným úsmevom Cetus.

„Len sa veľmi nenaparuj. Stál si mi v ceste, tak som si pomyslela, že pôjdeš so mnou.“ Postele boli oproti seba. Vybrala som si tú vpravo. Zložila som si z pliec plášť a prehodila som ho cez čelo postele. Odkryla som prikrývku a vyzula som si topánku. Onyxa som položila na vankúš, ľahla som si k nemu. „Dobrá noc.“

„Aj tebe, Lus. A nezabúdaj, čo sa sníva v prvú noc sa splní,“ v Cetusovom hlase bolo počuť úsmev.

Pritiahla som si Onyxa bližšie k sebe a prikryla som nás. Snáď sa mi nebudú snívať nočné mory, bola moja posledná myšlienka.

12. Kapitola

Strach. Úzkosť. Obavy. Prečo ma tieto pocity ovládajú? Prečo lomcujú mojim vnútrom. A prečo cítim očakávanie?

Musím sa zobudiť. Musím sa prebudiť z tohto sna.

Otvorila som oči, ale nebola som v posteli. Nebola som v izbe, kde som večer zaspávala. Bola som na pustom bezútešnom mieste. Zima a chlad mnou lomcovali až do špiku kostí.

Toto bolo miesto, kde vládla smrť. Takto som ju vždy cítila. Tento pocit mi dával najavo jej prítomnosť. Keď je moje srdce ako vo zveráku, bije jak srdce kolibríka, snaží sa dostať zo strašného zovretia. Nebola to tá ľadová ruka, ktorá mi ho stále zvierala. Toto bolo niečo iné. Teraz mi srdce zvieral strach.

Čo je toto za miesto?

Zrazu sa v tejto temnote zjavilo svetlo. Akoby malá hviezdička v diaľke. Kráčala som k nej. Neovládala som svoje telo. Svetlo ma k sebe vábilo, ťahalo ma do svojho jasu. Prišla som celkom k nemu a vystúpila som z temnoty.

Ocitla som sa na ešte horšom mieste. Ak tam som cítila prítomnosť smrti, tu som cítila jej dych, v ktorom mi viali vlasy.

Rozhliadla som sa okolo seba. Hmla ako hustá mliečna pena všetko obklopovala. Kvôli nej bolo visieť sotva na pár metrov. Medzi obrysami som rozpoznala suché vetvy stromov. Obklopovali ma, tvorili les. Vietor cez ne jemne svišťal a zdalo sa, že niečo šepká. Že vetrom znie hlas.

Moje nohy sa samé pohli. Prešli po tráve, ktorá už dávno stratila svoju farbu. Všadeprítomná vlhkosť a nedostatok slnka to zapríčinili.

Chcela som zastať, ale musela som kráčať ďalej. Nohy ma k tomu nútili. Až keď som narazila na vodu, zdesene mi dovolili ustúpiť. Pozrela som sa na hladinu vody. Bola plytká, plná bahna a špiny.

Otriasla som sa. Musím sa vrátiť. Musím sa prebudiť z tohto sna.

Moje nohy boli ale iného názoru a našli suchú cestičku medzi jazierkami. Obozretne ma viedli z jedného ostrovčeka na druhý. Stále viac sa približovali k tým stromom. Až ma k nim dovedli. Zastali na najväčšom kuse pevniny v okolí, len pár metrov od najväčšieho stromu. Aj keď ani ten nebol vyšší odo mňa.

„Lussiel.“ Začula som svoje meno. Akoby len šepot škovránka. „Lussiel,“ ozvalo sa z bližšie. Začala som sa obzerať okolo seba, ale okrem stromov som nevidela žiadne iné siluety.

„Kto ma volá?“ hrdlo som mala stiahnuté strachom. Odkiaľala som si a opýtala som sa ešte raz: „Kto si?“

„Lussiel, kráľovná démonov. Nájdi ma. Musíš ma nájsť. Viem, ako ti mám pomôcť. Budem ti ukazovať cestu ku mne, budem ťa viesť. No musíš prísť sama. Musíš ma nájsť, len ty jediná to dokážeš. Dám ti svoju silu, aby si mohla poraziť staré zlo.“ Hlas sa stále ozýval z iného smeru. Ten hlas musel nieť vietor.

„Kto si?“ opýtala som sa ešte raz.

„Vieš, kto som. Odpoveď máš hlboko v sebe. Musíš nájsť odpoveď sama. Lussiel, kráľovná démonov.“

„Kde ťa nájdem?“ zmenila som otázku.

„Povediem ťa. Ukážem ti cestu. Nesmieš veriť zlu. Ver len mne.“

„Čo je zlo?“ Odpovede som sa nedočkala. Hlas sa vytratil spolu s vetrom, ktorý vial stále slabšie, až úplne prestal.

Opäť ma obklopil dych smrti. Musím sa odtiaľto dostať preč.

Pohnúť sa z miesta mi zabránila kostnatá ruka, ktorá ma chytila za rameno. Otočila som hlavu. Za mnou stála odporná príšera, ktorej tvár zahaľovali dlhé chlpy. Jediné čo jej bolo na tvári vidieť boli krvavo červené oči, čo žiarili do diaľky a ostré tesáky, ktoré sa ku mne približovali.

S výkrikom som sa posadila na posteli. Triasla som sa strachom a zmätená som zistila, že som v izbe v hostinci. Dvere sa rozrazili a dnu vletel Raven a za ním Cetus. Elayn ostal stáť vo dverách.

„Čo sa stalo? Počuli sme ťa kričať,“ Cetusovi stačil jediný pohľad, aby pochopil, že v izbe je všetko v poriadku. Raven si tak istý nebol a začal ju prehl'adávať. Čarodejník si sadol vedľa mňa na posteľ a chytil moje zamrznuté ruky do dlaní. „Lus, si v poriadku? Čo sa deje?“ sekundu mi trvalo kým som dokázala nájsť svoj hlas.

„Nočná mora. Veľmi škaredá nočná mora,“ hlas som mala slabý, bolo v ňom cítiť strach.

Cetus sa zamračil.

„Čo sa ti snívalo?“ generál vyslovil otázku, ktorá bola vo všetkých tvárach. Raven prerušil moju odpoveď a zamračil sa na hostinskú, ktorá vykúkala spoza Elayna. Keď videla jeho ľadový pohľad, ihneď sa pratala preč.

„Tu nie je bezpečné hovoriť o takých veciach. Je klebetná, v dedine si už no nás šepkajú. Mali by sme odtiaľto čo najskôr vypadnúť,“ Raven strčil vytasený meč späť do pošvy.

„To nie je zlý nápad,“ Elayn sa nepozeral do izby, ale niekde na chodbu. Zrejme tam boli ďalší zvedavci.

„Lus, zvládneš to tu?“ na Cetusovu otázku som prikývla.

„Je mi lepšie,“ usmiala som sa na neho, ale aj slepý by videl, že môj úsmev je falošný.

„Fajn. Počkáme ťa dole. Tam sú už pripravené raňajky. Po nich sa vydáme na cestu. Dnes večer zase nocujeme v lese. Ak sa niečo stane, krič.“

„Dobre,“ prikývla som. Cetus ma ešte pár sekúnd skúmal, ale potom sa postavil a odišiel.

„V pohode?“ opýtal sa Raven, keď sme v izbe osameli.

„Je mi dobre,“ necítila som sa tak, ale milosrdná lož je občas lepšia ako krutá pravda.

„Si veľmi bledá. Ak sa na to necítiš, ostaneme dnes ešte tu a v ceste budeme pokračovať zajtra. Nemusíš sa premáhať.“

„Času je málo. O pár minút budem dole.“ Raven odišiel z izby a zatvoril dvere.

Postavila som sa a musela som sa zachytiť steny, aby som nespadla. Nohy sa mi podlamovali. Nedokázali umiestiť moju váhu. Keď som dokázala stáť, prešla som ku stene pri dverách. Na stole tam stála miska a vedľa nej krčah s vodou. Bol napoly prázdny.

Kedy Cetus vstal? Pozrela som sa do okna. Slnko ešte nebolo vysoko na oblohe. Zrejme vstal ešte pred svitaním.

Naliala som zvyšnú vodu do misky a umyla som si tvár. Potom som prešla k mojej taške a vytiahla som si kefu na vlasy. Prečesala som si ich a zaplietla som si vrkoč. Pri pohľade na čisté šaty som sa rozhodla, prezliecť sa. Tieto mám na sebe už druhý deň a po dnešnej noci musia byť prepotené.

Vymenila som tmavozelené šaty za karmínovo červené. Chýbalo mi tu zrkadlo a tak som mohla len dúfať, že nevypadám až tak zle. Otvorila som dvere a nevšímajúc si pohľady ľudí som zišla dole do hostinca.

Ignorovala som všetky pohľady a rovno som si to namierila do kúta, kde sedeli moji spoločníci. Prišla som k nim a zavrtením hlavy som ich zastavila, aby sa nepostavili. Aj tak si o už nás šepkajú.

„Dobré ráno,“ posadila som sa vedľa Daerona, ktorý bol bledší ako ja. „Daeron, žiješ?“ ani len brvou nemykol. „Čo je s ním?“

„Počul o tom, že si mala nočnú moru. A teraz si vyčíta, že nebol s tebou, aby jej zabránil,“ odpovedal Kleio s úsmevom.

Tiež som sa usmiala: „Tak to neviem, ako by si jej zabránil. Sny nikto nedokáže ovplyvniť. Sny sú vlastne obrazy z dňa. Akoby sa ti v noci prehrával predošlý deň. A okrem toho, až tak strašné to nebolo,“ snažila som sa ho upokojiť. Aj keď som si nebola celkom istá, či upokojujem jeho alebo seba.

Okamžite sa prebral k životu: „Ale to musel byť strašný sen! Kričala si tak veľmi,“ habkal.

„Až tak strašné to nebolo,“ zopakovala som. Vtedy hostinský predo mňa postavil raňajky.

„Snáď mala slečna príjemnú noc. Na naše služby sa ešte nikdy nikto nesťažoval. A to máme tento hostinec už niekoľko generácií.

Prosím, dobrú chuť vám želim. Varila moja žena a toto je jej špecialita na raňajky,“ hovoril pyšne.

„Vyspala som sa výborne.“ Určite musel vedieť, že je to lož. „Som si istá, že mi jedlo bude chutiť,“ usmiala som sa na neho.

„Ospravedlňte ma.“ Až keď odkráčal, pozrela som sa na tácku, ktorú priniesol.

Silná vôňa ma udrela do nosa. Jedlo zase nebolo poukladané nejako slávne, no na rozdiel od včerajška, bolo farebnejšie. Ale jeho silná vôňa ma uistila, že môj strachom stiahnutý žalúdok ho nezvládne.

Ešte stále som nebola pokojná, srdce mi bilo rýchlejšie ako obvykle a trochu som sa aj triasla. Natiahla som sa po čaj a odpila som malý dúšok.

„Nebudeš jesť?“ zavrtila som hlavou. „Mala by si. Cesta bude veľmi dlhá. Zastavíme až večer.“ Mykla som plecami. Do večera sa snáď upokojím a zjem nejakú ďalšiu špecialitu, ktorú pripravila.

„Nejako sa na jedlo necítim.“

Opäť sa ozval Elayn: „Nebolo to až tak zlé ako to vypadá. Musíš sa najesť.“ Už jedli? Ako dlho boli hore?

„Nemuseli ste čakať, kým sa prebudím. Pokojne ste ma mohli zobudiť,“ zmenila som tému. O jedle som nechcela veľmi počuť. Silná aróma znepokojovala môj už aj tak neistý žalúdok. Momentálne som nemala chuť vidieť večeru ešte raz.

Cetus pochopil a odpovedal s úsmevom: „Akurát sme sa o tom hádali. Vraj, keď som spal v rovnakej izbe ako ty, na to nemám právo. Kleio sa hlásil dobrovoľne, ale dokázali sme si predstaviť, ako by to dopadlo, preto sme ho nepustili. Daeron ťa ist' zobudiť nechcel, aby si sa dost' vyspala. Ostalo to medzi Elaynom a Ravenom a tí už na seba takmer vyťahovali meče. Ešte chvíľku a nechcem si ani predstaviť, čo by sa tu medzi nimi udialo.“

„Bol som pri nej každé ráno, viem ako sa prebúdzala, preto som mal ist' ja,“ hájil svoje záujmy Raven.

„A práve preto, že si bol pri nej každé ráno, by si mohol dopriať potešenie z pohľadu na jej spiacu tvár aj niekomu inému. Vždy si si všetko nechával pre seba,“ vrčal do neho Elayn.

„Hej, ale ja aspoň viem, ako ju zobudiť čo najjemnejšie. Budil som ju skoro každé ráno,“ nedal sa Raven.

Generál vypenil a ruka mu skĺzla k meču: „Ty chceš povedať, že by som jej pri budení nejako ublížil?“

Raven sa už-už nadychoval k odpovedi keď som ich prerušila: „Páni!“ nehovorili veľmi nahlas. Asi len ako obyčajný rozhovor. Preto nebol problém ich trochu prehlušiť. „Stačilo,“ dokončila som. „Pokojne sa môžete striedať. Môžete ísť v abecednom poradí,“ položila som pohár na stôl. Hlavou mi prebehla myšlienka. „Kde je Onyx?“ začala som sa obzerať. Bola som si istá, že nebol v izbe.

„Spí. Je to ešte mláďa. To prespí väčšinu dňa,“ odpovedal Cetus.

„Mňa zaujíma kde je.“ Raven s povzdychom strčil ruky pod stôl, ale prekvapene ich vytiahol späť prázdne.

„Ešte pred sekundou pri mne spal,“ odpovedal a pozrel pod stôl.

„Tá vaša hádka by zobudila každého,“ odpovedal mu Kleio, akoby to bolo nad slnko jasnejšie.

„Musíme ho nájsť,“ postavila som sa a pohľadom som skenovala okolie. „Vraveli ste, že ich lovili.“ Aj keď som si istá, že nikto by mu nedokázal ublížiť, chcela som ho mať pri sebe.

„Nemohol ísť ďaleko. Ale niečo tak malé sa bude hľadať ťažko. Mohol zaliezť hocikde,“ sedeli sme v kúte, ktorý Elayn už prehľadal.

„Nájdeme ho a pôjdeme. Zaplatím hostinskému,“ Daeron kráčal pomalým krokom k pultu a cestou sa obzeral okolo seba.

Naše čudné správanie prilákalo pozornosť tých pár ľudí, čo tu sedelo.

„Hľadáte niečo, slečna?“ opýtal sa ma muž, okolo ktorého som práve prešla. So záujmom si ma prezeral a v ruke držal pivo.

„Len gry... svoje zvieratko.“ Tu ich lovili. Pripomenula som si.

Niečo ma ťahalo von. Presne ako v mojom sne. Obzerala som sa po miestnosti. Všetci boli zaujatý hľadaním. Daeron sa práve otočil od pultu a všimol si ma. Naznačila som mu, že idem von a on prikývol.

Prehodila som si kapucňu a vyšla som von. Nechala som sa ťahať tým pocitom. Nejakú som tušila, že ma vedie práve za ním. Obišla som hostinec dozadu a pomedzi polia som zamierila k lesu.

V diaľke som počula riekku. Kráčala som pomedzi stromy. Niekde medzi nimi som uvidela postavy, ako stoja v kruhu a na niečo sa dívajú.

„To je gryf!“ vykrikol jeden z nich. Pridala som do kroku. Pri ich nohách som videla bielu škvrnu.

„Musíme ho zabiť. Teraz, kým je ešte malý nám neublíži, ale keď vyrastie bude nebezpečný,“ povedal ďalší z nich a zohol sa po kameň.

„Zadržte!“ vykrikla som, keď som vybehla na čistinku. Vbehla som medzi nich, sklonila som sa k Onyxovi a schovala som ho vo svojom náručí. Chúďatko malé, triasol sa strachom a takmer mi zase vliezol do rukáva, keby pre neho nebol úzky.

„Tá vec je tvoja?“ opýtal sa jeden hromovým hlasom.

„Volá sa Onyx a je môj,“ netušila som, kde sa vo mne berie toľká odvaha im odporovať.

„Uvedomuješ si, čo to je?“ otočila som sa na ďalšieho muža, ktorý prehovoril. Všimla som si, že v ruke drží hrubú palicu.

„Bermtuský gryf,“ odpovedala som s pokojom. Palicu zovrel ešte pevnejšie.

„Tá vec mi zabila niekoľko kusov dobytky. Daj ho sem nech sa pomstím!“ hrubo mi stisol ruku a potiahol.

„Nikdy!“ ešte viac som zosilnila svoje zovretie. „Nedám vám ho!“

Ďalší ma schytil za druhú ruku a potiahol ešte viac: „Pusti to, žena!“ prikázal panovačne.

„Nie!“ snažila som sa dostať z ich zovretia.

Ako som sebou hádzala, kapučňa mi spadla z hlavy. Udivene vydýchli.

Tento moment prekvapenia mi dal možnosť k úniku. Vytrhla som sa im a rozbehla som sa preč. Ďaleko som sa ale nedostala. Už po pár krokoch ma dobehli.

„Nikam, slečna!“ schytil ma jeden z nich za vlasy a pritiahol späť. Pridusene som vykrikla.

„Pusti tú vec!“ rozkázal ďalší a udrel ma palicou po rukách. Priamo tam, kde som zvierala Onyxa, ktorý vypískol. Od bolesti som na sekundu zavrela oči. Vtedy vzduchom zasvišťal meč.

„Pusť ju! Ihneď!“ keď som počula autoritatívny hlas Elayna, otvorila som oči. Stál vedľa mňa, mečom mieril na krk chlapa, ktorý ma držal. Hlas mal ľadový, že by aj ľad zamrzol a v očiach výraz, ktorý sľuboval smrť. Z toho hrôzostrašného výrazu som sa otriasla. Stisk zosilnil.

„Bude to?“ ozval sa rovnako ľadový hlas z druhej strany. Raven mal na tvári nečitateľný výraz, no bolo z neho poznateľ, že nebude váhať ho zabiť, ak ma nepustí.

„Tá žena ochraňuje gryfa. Tá vec nám žerie dobytok. Musíme ju zabiť,“ vytiahol dýku a pritlačil mi ju na krk. „Aj tú ženu s ním, ak to bude nutné.“

„Vzdaj to, je nás viac,“ z Cetusovho hlasu bolo cítiť pobavenie. Stál za nami a preto som ho nemohla vidieť.

„Si si tým istý? Nechceš sa radšej presvedčiť?“ chlap sa trochu otočil. Aj ja som tak mohla vidieť ako jeho spoločníci ležia spútaní nejakým kúzlom na zemi.

„Aj tak ich zabijem,“ povedal chlap výhražne a pritlačil čepel na môj krk ešte viac. Pociťovala som ako mi dole krkom steká pramienok krvi.

Nič ďalšie už nestihol urobiť, pretože vzduchom zasvišťal meč a chlap bolestne vykrikol. Pustil ma, ale to už som bola na okraji lesa s čarodejníkom, ktorý mi stál vo výhľade.

Chcela som vykuknúť, ale Cetus ma zadržal: „Nedívaj sa,“ otočil ma k lesu, pritisol si ma k sebe a ruku položil na krk. Niečo nezrozumiteľné začal mrmlať.

„Lus, si v poriadku? Čo ti to napadlo ísť do lesa sama? Zbláznila si sa? Toto bolo nebezpečné! Mohli ti ublížiť!“ dohovárať a pýtať sa v rovnakom momente Raven. „Čo si tam, do pekla, robila?“

„Onyx,“ zašepkala som a roztvorila som náruč. Malé zvieratko sa v nej stále veľmi chvelo. Chvela som sa aj ja. Keby ma Cetus nedržal, už som dávno na zemi.

„Neublížili ti?“

Zavrtela som hlavou: „Budem mať len pár modrín,“ začala som cítiť ako sa mi vytvárajú na miestach, kde ma držali.

Na okraji lesa nás čakali Kleio a Daeron. Držali naše kone, ale Ailive sa im vytrhla a pribehla ku mne.

„Si v poriadku? Cítila som, že sa s tebou niečo deje,“ povedala sa vystrašene.

„Je mi fajn,“ dnes som o mojom stave klamala akosi často. A to som len teraz vstala.

„Čo sa tam dialo?“

„Nejakí blázni chceli zabiť Onyxa a táto ešte bláznivejšia žena ho chránila vlastným telom,“ odpovedal Cetus a pustil ma. Cítila som, že rana na krku je zahojená, ale moje nohy v poriadku rozhodne neboli.

Podlomili sa mi, a tak ma Kleio musel zachytiť.

„Č-č-čo ť-ť-a to-to napadlo? Je to len hlúpe zviera!“

„Nie je to hlúpe zviera!“ odporovala som bledému elfovi. „Je to môj miláčik.“ Konečne som si ho poriadne prezrela. Nevypadal zranený, len vystrašený. „Neboj sa. Už som pri tebe,“ pošepkala som mu a začala som ho hladkať po drobnej hlávke.

„Za to, ako jej ublížili, som ich mal potrestať oveľa viac. Zaslúžili by si prísnejší trest, ale nemáme naň čas,“ z lesa vyšiel generál. Nevidela som ho, ale v hlase mal čudný podtón. Nedokázala som ho identifikovať. Chytil ma a prudko otočil k sebe. „Vieš mi vysvetliť, čo ťa to napadlo?“ z generála išiel strach. Ešte stále mal v očiach ten výraz, ktorým sa díval na toho chlapa.

„Pusti ju. Len chránila Onyxa. A okrem toho, už musíme ísť,“ Kleio sa ma opäť zastal. Generál otočil hlavu smerom k dedine a s trpkým výrazom prikývol.

„Už to nikdy viac neurob!“ varoval ma prísne. Prikývla som a otočila som sa k Ailive.

„Mám ho kopnúť, alebo pohrýzť? Drzáň jeden nevychovaný!“

„Hlavne pokoj. Nič tak strašné sa nestalo,“ upokojovala som ju v duchu a dovolila som Kleiovi pomôcť mi do sedla.

„Odchádzame!“ zavelil generál a rýchlym klusom sa vydal preč z dediny. Všetci sme ho nasledovali.

Cetus začal hovoriť, až keď sme boli v dostatočnej vzdialenosti od dediny: „Lussiel, veľmi ma zaujíma ten tvoj sen. Respektíve nočná mora. Porozprávaj mi o ňom.“

„Najprv som bola na neznámom mieste,“ prehovorila som, aj keď som v sebe cítila obavy. „Necítila som sa tam príjemne, tak chladno a bezútešne. Ale potom som kráčala k svetlu, ktoré sa tam znenazdania zjavilo. Nohy ma k nemu niesli.“

To svetlo ma doviedlo k močiaru. No, nie som si istá, či to bol močiar, ale vypadalo to tak. Mala som z toho miesta strach, ale nohy ma viedli stále hlbšie.

Boli tam stromy, vyschnuté stromy. K nim som nedobrovoľne kráčala. Prišla som k nim a počula som hlas. Niesol sa vo vetre. Volal moje meno a hovoril mi kráľovná démonov. Hovoril mi, že ho musím nájsť. Že ma povedie, ale musím ho nájsť.

Ďalej mi povedal, že nesmiem dôverovať zlu. Keď som sa ho na to zlo spýtala, utíchol. V tom na niečo zozadu napadlo. Nejaká potvora. Nebola vyššia ako ja. Nevidela som jej do

tváre, pretože ju mala zahalenú chlapmi. Jediné, čo som videla boli jasne červené oči a ostré tesáky, ktoré ma takmer rozhryzli,“ zakončila som svoje rozprávanie. „Vtedy som sa prebudila.“

„Aký hlas to bol? Mužský, ženský?“ pýtal sa Cetus a zamyslene sa díval do mojej tváre.

„Myslím, že kombinácia oboch.“

„Nemyslíš si, že to bola ona, však nie?“ pýtal sa s obavami Daeron.

„Na čo tie obavy? Ak ju vedie Exedra je jasné, že ju nájdeme,“ povedal spokojne čarodejník.

„Tak to nám o dosť uľahčuje prácu. Len s Lus bude musieť niekto ísť, aby ju ochránil pred tou potvorou,“ v generálovom hlase som zacítila nadšenie. Zrejme sa tešil na dobrodružstvo.

To ja som sa nezmohla ani na slovo. Exedra o mne vie a chce, aby som ju objavila?

„Vravela, že musím ísť sama,“ našla som svoj hlas.

„A máme ešte jeden problém,“ vložil sa do toho Kleio pokojne. „V zemi Angerboda nie sú žiadne močiare.“

13. Kapitola

„V tom máš pravdu,“ povedal po chvíli ticha Daeron. „Herinya, si si istá, že to bol močiar?“

„Ja neviem, či to bol močiar, ale pôsobilo to tak,“ zamyslene som sa hľadela pred seba. „Bolo to bezútešné miesto, všade bola hmla, priveľa vody a vždy len špinavá a plná bahna, zem skoro žiadna, len také malé ostrovčeky,“ popísala som im miesto zo svojho sna. Hovorila som automaticky. V hlave som mala iné starosti.

Prečo mi Exedra ukázala močiar, keď v zemi, kde má byť, močiare nie sú? Chcela ma zmiať? Nemohla mi rovno ukázať miesto kde je?

„Rozhodne to ako močiar pôsobí,“ generál prerušil moje myšlienky.

„Možno vedela, že nám to Lus povie a preto chcela vymyslieť niečo, čím by nás oklamala,“ typoval Kleio.

„Prečo by to robila, keď chce, aby ju Lussiel našla?“

Ravenova otázka spôsobila ticho, ktoré prerušil Kleio: „Ja neviem. Však jej povedala, že má prísť sama. Možno to má niečo spoločné s tým. Aby nezmiatla ju, ale nás.“

„Znie to rozumne. Myslím, že Kleio má pravdu. Ak mám ísť sama, vy tam byť nemáte. Možno v tom močiarí bude nejaká skúška a až keď ju splním, dostanem Exedru. A pri tej skúške mi pomôcť nemôžete.“ Kleio sa na mňa udivene pozrel. Keď sa ma zastal on, tak aj ja jeho.

„Tak potom čo je tá príšera?“ Daeron položil otázku, ktorá rezonovala v mojom vnútri ako neutíchajúca ozvena. Prečo by mi ukazovala vec, ktorá sa ma chystá zabiť, keď chce, aby som ju našla? Je to veľmi zamotané. A to svetlo odpovedí chýba.

„Možno to je tá skúška. Možno tú vec musí Lussiel poraziť, aby ju dostala.“ V duchu som prikývla, Elayn mohol mať pravdu. Tá potvora mohla byť len test, ktorý treba splniť.

Cetus bol celý čas ticho, až teraz sa ozval: „Preštudoval som veľa kníh o magických zvieratách a iných príšerách, ale nikdy som nepočul o veci, ktorú tu opisuješ, že ťa chcela zabiť.“

„Možno je práve tá vec Exedra?“

„Nie, určite nie,“ teraz odpovedal elf. „Kráľ Samael vo svojich denníkoch spomenul, že sa s Exedrou stretol. Raz sa dostal do tranzu a vtedy k nemu prehovorila. Povedal o tom, že k nemu prišla v hustej hmla. Najprv sa mu zdalo, že je to drak, ale potom, keď sa hmla rozplynula, uvidel nádhernú ženu. Rozhodne ju neopisoval ako nejakú príšeru.“

„Tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Časy sa menia a my s nimi,“ zafilozofovala som si.

„Nie si dnes nejaká múdra?“ opýtal sa Elayn. Z tónu jeho hlasu bolo jasne poznať, že konverzácia na predchádzajúcu tému sa skončila.

„Nemyslím, že by sa za toľké roky Exedra zmenila až tak veľmi,“ odporoval mi Daeron.

„Uvidíme, keď tam prídeme,“ súhlasila som v Elaynom. Pochmúrnych myšlienok už na dnes stačilo. „Ja sa skôr čudujem, čo sa stalo s našim princom. Dnes má nejaké dobré nápady.“

Kleio, čo ti prihodili do raňajok? Či ti začína prospievať dedinská strava? Mal by si ju jesť častejšie. Odkedy sme odišli zo zámku si úplne iný človek. Takéhoto som ťa ešte nevidela,“ podpichla som ho.

Účinok to malo okamžitý.

„To tým chceš čo povedať? Že sa neviem správať? To ty tu v jednom kuse vyvádzaš kadejaké somariny. Ja sa čudujem, dokedy Daeron ostane pokojný a nebude ťa neustále napomínať.“ Nechápavo som sa na neho pozrela. Po niečom takomto by sa už dávno mal nafúknuť ako balón, ale on mi len pokojne odpovedá.

„Ja a somariny? To si kde počul?!“ keď sa chce hrať, tak sa budeme hrať. „Ja som slušné pokojné a vychované dievča. Ja a vyvádzať hlúposti. Však to ani nejde povedať v jednej vete.“

„By si sa čudovala. Tá tvoja strmhlavá jazda, keď sme opustili zámok, to bolo čo? V našich končinách sa tomu hovorí nezodpovednosť.“

„U nás sa tomu hovorí dupni na plyn!“ o sekundu neskôr som poslala myšlienku Ailive: „Myslím, že názorná ukážka sa hodí.“

„Ako si želáš, ale aby si neľutovala,“ odpovedala mi, v hlase jej bolo počuť smiech. Zastala, postavila sa na zadné, prednými zahrabala vo vzduchu a zaerdžala. Potom dopadla kopytami späť na zem a cválala tak rýchlo, že som sa ledva držala.

„Za toto ma zabijú,“ pomyslela som si, ale rýchlu jazdu som si nesmierne užívala.

„To nás najprv musia chytiť,“ Ailive ešte pridala. Bola tak rýchla, že všetko okolo mňa splynulo do jednej veľkej šmuhy.

Sklonila som sa k jej krku a objala som ju. Mala som tak väčší pocit istoty pri takejto rýchlosti.

„Lussiel, zastav!“ rozoznala som medzi vetrom Ravenov hlas. Cválal vedľa mňa, jeho Sytry s ňou ledva udržiaval rýchlosť.

„Ailive.“ Nepotrebovala počuť ďalšie slová. Spomalila až nakoniec úplne zastavila. A ja si môžem vypočuť ďalšie kázanie o zodpovednosti.

„Lussiel, som tvoj osobný strážca a preto ťa mám chrániť na každom kroku a, ak si to situácia vyžiada, aj položiť za teba život. Ale ty mi to vôbec neľahčujes! Aj keď je Ailive asi najpokojnejší kôň v stajni, neznamená to, že nie je rýchla. Práve naopak, patrí k najrýchlejším.“

Poznáte sa sotva pár dní. Aj keď si jantárová čarodejníca, vaše spojenie ešte nie je tak dokonalé. Mohlo sa ti niečo stať. A Cetus síce dokáže liečiť, ale toto by vyliečiť nemusel,“ zakončil svoj dlhý príhovor. Zase som ukázala nechápavý pohľad, dnes ich bolo nejako veľa. Čakala som, že Raven mi dá kázanie a on mi tu hovorí, že si o mňa robil starosti?

„Raven, čo sa s vami všetkými v poslednom čase deje? Kleio sa správa až podozrivo milo, Elayn má vražedné sklony, Daeron je v jednom kuse vystrašený z každého tieňa, Cetus, ktorý sa v kuse usmieva, je teraz tichý a zamyslený, a ty? Namiesto kázania o rýchlejšej a nezodpovednej jazde mi tu hovoríš – teda to aspoň tak vyznelo – že si o mňa robíš starosti.“ Sklopil pohľad.

Už sa mi nedíval do tváre, ale na zem. Vyhýbal sa odpovedi.

„Si... si pre nás veľmi dôležitá. A to nie len ako kráľovná,“ hovoril pomaly, rozmýšľal nad každým slovom. „Boli sme pripravený na všetko, keď sme očakávali príchod budúceho kráľa, ale teba... Tak nádhernú mladú dámu sme tu rozhodne načakali,“ s poslednou vetou sa mi zahľad hlboko do očí. Akoby sa mi díval priamo do duše.

Neschopná slova alebo akéhokoľvek pohybu, som cítila, ako sa mi do tváre ženie farba, a tak som radšej sklopila oči. Ešte nikdy mi nezložili kompliment. Teda, rozhodne nie na môj výzor.

„Povedal som niečo?“

Raven si moje mlčanie zle vysvetlil: „Nie, to rozhodne nie. Ja len... V mojom svete ma brali úplne inak ako tu.“ Rozhodla som sa pokračovať v ceste. Otočila som Ailive a pomalým krokom som sa vydala do lesa. „V mojom svete,“ pokračovala som v rozprávaní, „je všetko inak ako tu. Tam som bola vždy vnímaná ako nejaký niečo navyše. Len ako vec, ktorá zavádzala. Nemala som to tam ľahké, vždy sa mi ľudia posmievali kvôli môjmu výzoru. Tam som rarita, niečo výnimočné. Bohužiaľ, v mojom prípade to bolo vnímané skôr negatívne.

Vždy som vyčnievala z radu. Nemala som sa s kým porozprávať, všetci sa mi vyhýbali a rodičia na mňa nemali pre prácu veľa času. Raz som to už jednoducho nevydržala. Myslím, že každému by časom praskli nervy. Ale ja... spravila som niečo... obrovskú chybu. A doteraz za ňu platím,“ prečo som mu to vlastne začala rozprávať? Nikomu som to nikdy nepovedala. Už to v sebe dusím celé štyri roky.

Keď som si spomenula na svoju chybu, zacítila som ľadovú ruku na svojom srdci. Opäť mi ho zovrela, pevnejšie ako obvykle. Bolestivejšie. Na sekundu som sa nedokázala nadýchnuť.

Túto zmenu spozoroval aj Raven: „Lus, čo sa deje? Si v poriadku?“ od náhlejši bolesti som sa až prehla. Položil mi ruku na chrbát. „Lussiel?!“

„To o chvíľku prejde,“ zhlboka som sa nadýchla. Po každom ďalšom nádychu, bolesť trochu ustúpila. „Vždy sa to stane, keď spomínam.“

„Nechceš si na chvíľku oddýchnuť?“ zavrtela som hlavou.

„Už je mi lepšie,“ na dôkaz svojich slov som sa narovнала. Pozrela som sa na neho. Raven mal na tvári ustarostený výraz. „Nemusíš sa o mňa až tak báť. Nie je to až tak zlé a stáva sa to celkom často. Už som si zvykla.“

„Čo to vlastne je?“

„Myslím, že sa tomu hovorí zlomené srdce,“ nechcela som sa o tom už viac baviť. „Kde sú ostatní? To som zašla až tak ďaleko?“ zmenila som tému.

„Tak ďaleko si sa nedostala. Len keď ťa Daeron uvidel tak veľmi uháňať, zľakol sa a odpadol. Ja som radšej išiel za tebou a ostatní ostali s ním. Nebolo to nič vážne,“ dodal rýchlo, keď videl môj výraz.

„Nechcela som vás tak veľmi vystrašiť,“ priznala som so sklonenou hlavou.

„To nič. Len nás už tak nestraš.“ Horlivo som prikývla. „Už som im poslal posla, že si v poriadku.“

Zrazu ma niečo napadlo: „Nauč ma to,“ zaprosila som so šteňacím pohľadom.

„Prosím?“ nechápal.

„Posla! Vždy o nich hovoríte, ale ja ich nevidím. Nauč ma ich posielat', prosím,“ ešte viac som sa zatvárala ako šteniatko. Kto by odolal takému pohľadu, že?

Vtedy sa z kapsy vytiahol Onyx. Roztiahol svoje malinké krídelká a preletel k sedlu. Tam sa opäť usadil, zývol, prikryl sa krídlom a zaspal.

„Nájdeme nejakú čistinku, kde ich počkáme,“ povedal, keď zodvihol svoj pohľad z Onyxa na mňa. Pohládila som drobné zvieratko a prikryla som ho svojim plášťom.

„Vytvoriť posla nie je veľmi ťažké.“ Prekvapene som na neho pozrela. Nečakala som, že mi to vysvetlí. „Pomyslíš si nejakú myšlienku a zhmotníš si ju na dlani. Potom ju len premeníš na malého motýľa a pomyslíš na osobu, pre ktorú je tá správa určená.“

„Naozaj to nezní veľmi zložito. Ale však vieš, že ja som antitalent na všetko.“

„Z toho, čo som videl, môžem spokojne prehlásiť, že mágia ti ide vynikajúco,“ pochválil moje schopnosti.

„To je len moc tej hviezdy na mojom ramene,“ povedala som potichu. Neriešila som, či ma počul alebo nie.

Sústredila som sa na vytvorenie posla.

„Zatvor oči. Pôjde ti to tak ľahšie. Ailive ťa poniesie, nemusíš sa báť.“ Už na Cetusových hodinách som zistila, že so zavretými očami to ide ľahšie. Opäť som sa sústredila na jednu myšlienku. Rozhodla som sa poslať Ravenovi jedno krátke, ale úprimné slovíčko.

Zovrela som dľaň v päšť, tak ako som to videla už mnohokrát. Sformulovala som myšlienku a predstavila som si, ako sa mi zhmotňuje na dlani. V hlave som videla jednotlivé písmenká, ako mi ležia na dlani. Majú svoju váhu a každé z nich by som mohla chytiť, keby som chcela.

Potom som si predstavila, ako sa menia v malého motýľa. Videla som každú líniu písmena, ako tvorí nejakú časť drobného tvora.

Keď bol motýľ hotový, pomyslela som na Ravena a roztvorila som dľaň.

„Dostal si moju správu?“ opýtala som sa v rovnakom momente, ako som otvorila oči.

„Nečakaj, že sa ti všetko podarí na prvý pokus. Chce to trochu cviku, ale myslím, že do večera sa to naučíš.“

„Ale ja to chcem vedieť teraz!“ vyhlásila som ako rozmazané decko.

„Musíš len usilovne trénovať a ono to už pôjde samo.“ Prikývla som. Raven mal pravdu. Všetko chce len trochu cviku.

Zatvorila som oči a zopakovala som celý rituál od začiatku. Na každú časť som kládla väčší dôraz.

Po pár hodinách usilovného tréningu, som videla prvé ovocie. Nebolo to síce nič extra, ale podľa Ravena tomu chýbal už len kúsok.

Unavene som si povzdychla.

Chystala som sa vytvoriť ďalšieho posla, ale Raven ma zastavil chytením za ruku: „Myslím, že na dnes už stačilo. Vyčerpala si priveľa energie.“

„Ešte sa cítim dobre,“ odporovala som mu.

„Teraz sa cítiť môžeš, ale o pár hodín môžeš odpadnúť od únavy.“

To mi pripomenulo ďalší problém: „Ešte stále neprišli,“ povedala som trochu znepokojene.

„Elayn už poslal správu, že sú na ceste. Tak usilovne si trénovala, že si si to ani nevšimla.“ Povzdychla som si, tentoraz sklamaním.

„To nie je fér,“ zamrmlala som si popod nos.

„Vypadá to na búrku. Mali by sme rýchlo nájsť nejaký úkryt,“ Raven ignoroval moju poznámku a zamyslene sa zahľadel na oblohu. Opakovala som jeho príkladu.

„Ale na nebi nie je ani mráčik!“

„Vzduch sa nemí. A vietor sem ženie husté mračná. Šepkajú to vtáci, ale ty asi ešte nemáš tak veľmi rozvinuté schopnosti, aby si ich počula,“ prehovoril zamyslene. Sytry pridala a ja som ho radšej nasledovala. Nenápadne som sa snažila vytvoriť posla, ale Raven ma vždy zastavil.

„Myslím, že ostaneme tu,“ povedal Raven, keď sa hneď vedľa cesty zjavil skalný previs. Vedľa cesty sa pýšila kamenná stena a tam, asi v dvojmetrovej výške bol veľký previs. „Ostaň tu. Pozriem sa na to,“ Raven ladne zoskočil z koňa a prišiel k strmej, skoro hladkej stene.

„Opatrne.“ Asi ma nezaregistroval, pretože začal okamžite liezť. O pár sekúnd už bol hore. Zjavne mu šplhanie nerobilo problém, pretože liezol ako opica.

„Vypadá to dobre. Dokonca tam je aj jaskyňa, takže sa v noci nebudeme musieť báť búrky,“ zvolal na mňa zvrchu a zliezol dole. „Už som poslal posla ostatným, aby vedeli, kde sme.“

„Chcela so to urobiť ja,“ povedala som trochu nahnevane.

„Nemám chuť sa tu teraz s tebou naťahovať. Tak pod', pomôžem ti vyliezť.“ Chytil ma, keď som zoskočila z koňa a postavil ma na zem. Zháčila som sa.

„Pomôžem ti aspoň nazbierať drevo na oheň,“ aspoň raz chcem byť nejakú užitočná. „A aj nejaké jedlo,“ dodala som, keď mi zaškvrkalo v bruchu. „A žiadne námietka!“ povedala som rýchlo, keď sa nadychoval k odpovedi.

„Si tvrdohlavá.“

„Uhm. Keď budeš nabudúce počuť o tvrdohlavej a nešikovnej dievčine, tak som to s najväčšou pravdepodobnosťou ja. A keď bude mať ešte aj biele vlasy, tak to som určite ja,“ povedala som s úsmevom, keď ma ťahal k lesu.

Vošli sme pomedzi stromy dnu. O drevo tu nebola núdza, všade sa našiel nejaký spadnutý konár či vetva. Jedlo som radšej nechala na Ravenovi. Kto vie, aké čudesné bylinky by som mohla nazbierať.

„Keď si už tak často posielate poslov,“ prerušila som dlhé ticho trpkou otázkou, „ako je Daeronovi?“ nezdalo sa, že by ma Raven vnímal. Zaujato pozoroval jeden konár na zemi. „Raven?“ opýtala som sa trochu hlasnejšie.

„Prepáč, čo si sa pýtala?“ zdalo sa, že ho niečo trápi.

„Chcela som vedieť, ako sa má Daeron,“ zopakovala som otázku.

„Už mu je dobre, vraj. Len si ho poriadne vystrašila.“

„Čo ťa trápi?“ opýtala som sa druhú otázku. Vypadal zamyslene a odpoveď bola automatická reakcia.

Zatváril sa nechápavo: „Prečo by ma malo niečo trápiť?“

„Teraz, keď si sa díval na tú vetvu, mal si na tvári nejaký zvláštny výraz.“

„To nič nie je,“ povedal rýchlo a podozrievavo si ma pri tom prezeral. „Pod', dreva už bude dosť a s jedlom musíme aj tak počkať na Daerona, pretože on má všetky nádoby a hrnce,“ Raven ešte nazbieral niekoľko konárov a vyrazili sme z lesa. Prišiel k Sytrymu a hodil drevo na zem. Vytiahol jednu prázdnu kapsu a všetky konáre do nej vopchal.

„Čudovala som sa, ako ich chceme dostať hore,“ povedala som s pochopením v hlase.

„Vyleziem ako prvý. Potom ťa vytiahnem,“ dal mi inštrukcie. Počkal na moje prikývnutie až tak začal liezť. Zase bol hore už za pár sekúnd. „A teraz pod' bližšie a podaj mi ruku.“ Hneď, ako bol hore, zhodil vak s drevom, naklonil sa cez okraj a podal mi ruku. Priblížila som sa k mohutnej skale. Previs nebol síce veľmi vysoko, ale lezenie mi nikdy nešlo. Ako všetky fyzické aktivity. Chytila som sa ponúknutej ruky a druhou som sa chytila steny. „A teraz lez. Držím ťa, ak začneš padat.“ Niečo v jeho hlase ma nútilo mu veriť. Našla som si stupaj a vyšla som o pár centimetrov vyššie. Potom som vyšla druhou nohou a prechytila som si ruku. Už som bola dosť vysoko, aby som sa chytila okraja rímsy. Ešte raz som presunula nohu vyššie a to už ma Raven chytil okolo pásu. Pevne ma zovrel a vytiahol ma hore. „Zvládla si to,“ pochválil ma. Usmiala som sa a otočila som sa na jaskyňu.

„Ďakujem za pomoc,“ usmiala som sa na neho sladko. Bočným pohľadom som si niečo všimla v jaskyni. Akoby sa tam niečo pohlo. Otočila som tým smerom hlavu. Ale to už sa z tieňa vynorila nízka postava. Namierila na mňa fúkaciu šípku a keď som vykrikla, vystrelila.

„Lussiel!“ doľahol ku mne do podvedomia hlas. Pád na zem som nevnímala, pretože ma už pohltila náruč bezvedomia.

14. Kapitola

Prebudila som sa. Prišerne ma bolela hlava, ale pripisovala som to tomu, že som ležala na kamenej podlahe. Bolesť ma donútila zatvoriť oči. Potom som si spomenula. S Ravenom sme boli na skalnom previse a niečo na nás zaútočilo. Ale kde je Raven?

Aj napriek bolesti som sa posadila a poobzerala som sa okolo seba. Bola som v malej miestnosti. Osvetľovali ju dve pochodne a preto v nej bolo len veľmi málo svetla. Zrejme to bola miestnosť vytesaná priamo do skaly, akoby som bola v nejakej jaskyni. Bola prázdna, môj dych sa odrážal od stien. Strašidelnú atmosféru ešte viac dotvárali plápolajúce ohne pochodní.

Ticho prerušilo otváranie dverí. Ťažké kovové zámky sa uvoľnili a dvere sa otvorili. Len pár centimetrov odo mňa dopadol Raven, ako ho prudko hodili na zem. Dvere sa zase zatvorili.

„Raven, si v poriadku? Čo sa stalo a kde to sme?“ zahrnula som ho otázkami, hneď ako sa pohol. Pomaly a hlavne opatrne sa posadil a chytil sa za hlavu. Aj v tom slabom svetle som na jeho tvári videla modriny. „Čo sa ti stalo? Si zranený? Bolí ťa niečo?“

„Len pokojne, Lus, pokojne,“ zodvihol ruku, aby zastavil moje otázky. „Je mi dobre, ale mojou väčšou starosťou si ty. Je ti niečo?“ konečne otvoril oči a pozrel sa na mňa.

„Bolí ma hlava,“ priznala som. Pod takýmto pohľadom, by som mu nedokázala klamať. „Kde to sme?“

„Trpaslíci. Majú tu baňu a ten previs bol jeden z vchodov. Zrejme hlavný, keď si ho tak dobre strážili.“ Jemne som sa dotkla rysujúcej sa modriny na jeho tvári v nevyslovenej otázke. „To nič nie je. Keď si tak bezvládne spadla na zem, musel som ťa brániť. Trpaslíci sú síce malí, ale bojovať vedia.“

„Čo chceli?“

Zavrtel hlavou: „Neviem. Len ma dovedli k ich veliteľovi a ten stále opakoval, ako sme si dovolili vstúpiť do jeho bane. Keď ho to už prestalo baviť, odvedli ma sem.“ Ruka mi klesla z jeho líca a zároveň som sklopila hlavu. „Neboj sa. Ostatní vedia, kde sme. Určite im nebude dlho trvať nájsť nás tu. Musíme len byť trpezliví,“ hovoril upokojujúcim hlasom. Vedela som, že má pravdu, ale v mojom vnútri stále vrtal červík pochybnosti.

„Však sme nič nespravili...“ zašepkala som.

„Ja viem. Ale trpaslíci sú veľmi pyšní. Stále budú tvrdiť, že majú pravdu, aj keď ju nemajú. Sú to namyslení egoisti. Nikdy ich nepresvedčíš. Ani hádať sa s nimi nemôžeš.“

Na sekundu si ma pritiahol k sebe, aby ma utešil. Bála som sa. Mala som obrovský strach, ale Raven tu bol so mnou. Aspoň malá iskrička nádeje vo mne žiarila.

„Všetko bude fajn,“ zašepkal mi do vlasov. Vtedy opäť zarachotili dvere. Raven ma pustil a čiastočne ukryl za sebou.

„Pôjdeš s nami, žena!“ rozkázal malý muž v momente ako sa otvorili dvere. Už-už som sa postavila, ale Raven ma zastavil.

„Nikdy!“ odpovedal tým ľadovým hlasom ako vtedy v dedine.

Trpaslík sa usmial: „Kto povedal, že nám ju musíš dať? Tu platia zákony nášho pána Irdona. A ten ju chce vidieť,“ vošiel do miestnosti a vytiahol dvojsečnú sekeru. Rozohlnal sa na Ravena.

„Nie!“ vykrikla som. „Pôjdem. Raven, budem v poriadku,“ nechcela som vidieť, ako mu ešte viac kvôli mne ubližujú.

„Ale...“

„Nič sa mi nestane!“ prerušila som jeho protesty a postavila som sa. „Ostaň tu,“ povedala som s náznakom príkazu v hlase. Pristúpila som k trpaslíkovi. Nemohol mať viac ako meter. Bol oblečený v ťažkom brnení a tvár mu zahaľovala dlhá brada. Paradoxne, bol plešatý.

Uchechtol sa: „Nechat' si rozkazovať od ženy. Čo si to za chlapa?“ znechutene si odpľul. Hrubo do mňa strčil a vysunul ma tak z miestnosti: „Kráčaj, žena!“ na chodbe sa k nám pripojil ešte jeden trpaslík.

Kráčala som v strede medzi nimi. Viedli ma podzemnými chodbami, ktoré osvetľovali pochodne. Boli tak rozsiahle, nedokázala som uveriť, že ich postavili práve títo malí mužíčkovia.

Cestou som na seba priťahovala pohľady. Zaťala som zuby a nevšímala som si ich. Ak sa chcú pozerat', tak nech sa kochajú.

Doviedli ma do obrovskej siene, kde na tróne sedel trpaslík. Zrejme to bol pán tejto bane.

„No konečne!“ povedal v sekunde, ako nás uvidel. „Už som sa začínal báť, že vás to dievča premhlo,“ trpaslík zostúpil z trónu a vykročil k nám.

Ucítila som silný úder do kolena a pridusene som vykrikla: „Na kolená pred pánom Irdonom!“ ranu som dostala ešte jednu, ale tentoraz do chrbta. Sklonila som sa ešte bližšie k zemi.

„Ale no tak, nebudeme predsa biť tak krásne slečny.“ Spoza zavretých viečok mi od bolesti vykukla osamená slza. Zakázala som ostatným ju nasledovať, aj keď oči som mala nimi preplnené. „Kto ste, slečna?“ opýtal sa ma trpaslík milo.

„Lussiel,“ zašepkala som ticho.

„Ty ozruta! Oslovuj ho pane!“ začula som zavrčanie. Skrčila som sa v očakávaní ďalšej rany.

„Pokojne, Oi. Nič tak strašné sa nedeje,“ upokojil ho trpaslík. „Som už starý, nepočul som vás.“

„Lussiel, pane,“ zopakovala som hlasnejšie. Oslovenie som len zasyčala.

Pokračoval v otázkach: „Čo ste robili v mojej bani?“ nadýchla som sa, ale on si odpovedal rýchlejšie. „Chceli ste tu krahnúť moje zlato, však?“

Zavrtela som hlavou: „Nie. Nevedeli sme, že je to vaša baňa. Chceli sme tu len prečkať búrku.“

„Ale no tak, mne klamať nemusíš,“ začal okolo mňa chodiť ako lev v kletke. Obozretne kráčal v kruhoch a sledoval ma ako svojho korisť. Jeden zlý ťah a podá si ma na večeru.

„Prisahám, že sme nevedeli, že toto je vaša baňa. Len sme prechádzali okolo, keď si Raven všimol blížiacu sa búrku. Keď uvidel previs, rozhodol sa, prečkať ju tu. Určite sme nechceli krahnúť.“ Na sekundu zastal, ale potom zase pokračoval v chôdzi.

„Raven. Tak sa teda tvoj spoločník volá, Lussiel. Si oveľa zhovorčivejšia ako on.“ Neodvážila som sa zodvihnúť hlavu a preto som len počula, ako sa jeho kroky ku mne začali približovať. Zastal tesne za mnou a prudko ma chytil za vlasy: „Ale ja nie som veľmi trpezlivý človek. A hlavne neznášam klamstvo,“ zavrčal mi do ucha. Ťah na mojich vlasoch sa ešte zväčšil a tak som pridusene vykrikla. „Povedz mi pravdu a možno vás oboch pustím,“ jeho hlas bol opäť milý.

„Hovorím vám pravdu,“ povedala som, keď ma pustil. Zase okolo mňa začal chodiť ako lev.

„Prečo stále klameš? Vy ľudia sem chodíte, aby ste kradli moje zlato. Vaša chamtivosť nepozná hraníc. Žijem na tomto svete už takmer dve stovky rokov a ešte nikdy som nezažil, aby sem ľudia prišli len tak. Moje bane sú známe široko-d'aleko. Pre svoju hojnosť zlata, pochopiteľne. Ťažíme ho už celé generácie a stále je ho dost'. Priznaj, že ste mi ho prišli vziať a pustím vás.“

„Ale my sme sem vážne neprišli kvôli zlatu. Nevedeli sme, že tu je. Chceli sme tu len prečkať búrku,“ zopakovala som.

Na čo som mala toľko hodín práva a diplomacie, keď ich teraz nedokážem použiť? Nedokážem v sebe nájsť rozumný argument, aby som obhájila pravdu.

„Keď sme vás odhalili, žiadna búrka nebola na obzore.“ Raven mal pravdu. Neoplatí sa s nimi hádať. Vždy budú mať pravdu.

„Raven ju vycítil.“

„Už mi s tvojich lží došla trpezlivosť!“ zavrčal. Rýchlím krokom prišiel ku mne, chytil ma za vlasy a zodvihol mi hlavu. Nestihla som sa spamätať z tej bolesti, pretože mi hneď vrazil facku. Na ruke mal kovovú rukavicu brnenia.

Ešte stále ma držal, až o pár sekúnd som pochopila prečo. Vrazil mi aj z druhej strany a len sekundu pred tým ma pustil. Prudká rana ma odhodila na zem.

Na niekoľko sekúnd som musela stratiť vedomie, pretože som zachytila len polovicu vety: „...ženy. Ale ty si mi nedala na výber,“ jeho hlas ku mne dochádzal pomaly. Mala som pocit, že prechádza z veľkej diaľky. „Už konečne priznaj pravdu, aby som ťa nemusel udrieť ešte raz.“ Nedokázala som v sebe nájsť slová. Hlava ma po náraze na zem začala bolieť ešte viac. Intenzívne mi v nej lietali stíhačky. Mohla som len dúfať, že nebudem mať otras mozgu. „Lussiel, odpovedz ma moju otázku.“

„Odpovedaj, keď sa ťa náš pán na niečo pýta!“ ozval sa iný hlas. Bol mi povedomí, ale nedokázala som ho zaradiť. Dokázala som len ležať na podlahe bez pohnutia. Každý pohyb bolel, ani oči som nedokázala otvoriť, pre nepríjemné pôsobenie svetla.

„Oi, pokoj. Máme čas,“ upokojil ho zase Irdon. Cítila som ako ma prepaľuje pohľadom. „Času máme dost'. Je len škoda, že to isté nemôžem povedať aj o mojej trpezlivosti. Veľmi rýchlo mi dochádza.“ Nemusela som dlho čakať na ďalšiu ranu. Tentoraz to bol kopanec do brucha. Vykrikla som. V ústach som zacítila kovovú chuť krvi. „Ale nie. Krv nie. Chcel som sa tomu vyhnúť, pretože sa veľmi zle čistí.“ Aj napriek bolesti v hlave som si rukami chytila boľavé brucho. Prvýkrát za tak dlhú dobu mi začal chýbať obyčajný svet. A hlavne slzotvorný plyn, ktorý som stále nosila v kabelke. „Odpovieš mi už konečne na moju otázku?“

Vlastne ani nemusíš. Poznám odpoveď. Stačí mi len priznanie. Jedno slovo a prestanem ti ubližovať.“ Slová sa mi zasekli v hrdle. Nebola som si istá, či pri ich vyslovení vyjdú z môjho hrdla ony alebo bolestivý výkrik.

Opäť sa ozvala bolesť. Teraz bola ale iná. Nespôsobil ju trpaslík. Pochádzala z môjho chrbta. Pálila ma hviezda. Každou sekundou bol jej žiar väčší a väčší. Postupne sa zväčšil natoľko, že som opäť vykrikla od bolesti. Oslepilo ma žiarivé svetlo.

„Ach, to páli!“ ozvalo sa niekoľko hlasov.

„Ale veď to je... Nemožné,“ Irdonov hlas som počula najzreteľnejšie. Svetlo sa stále stupňovalo a pridávali sa aj bolestivé výkriky. Znamenie už tak veľmi nepálilo, no cítila som, ako mi z tela odchádza energia. „Odpusťte. Pani moja, odpusťte!“ Irdon dopadol predomňa na kolená a žobral. Nedokázala som to vnímať. Stále som bola slabšia a slabšia. Posledné čo som počula, boli zdesené výkriky a výbuch niekde ďaleko v chodbe. Potom už bola strata energie až tak veľká, že som upadla do bezvedomia.

Prebrala som sa. Nedokázala som otvoriť oči. Štruktúra postele mi bola veľmi povedomá, no ja som nechcela, aby ten sen skončil. Chcela som sa prebudiť opäť vo veľkej izbe na posteli s baldachýnom, s Evvie ako odťahuje závesy. Púšťa do izby svetlo a ukončuje tak môj sladký sen.

A keď som vyšla na chodbu – v nádherných, hodvábných či saténových šatách – čakal ma tam Raven. Usmial sa na mňa a odviezol ma na raňajky.

Potom sme spolu s Daeronom odišli do zeleného salónu, kde zo mňa robil dobrú budúcu kráľovnú. Chcela som zase celé tie hodiny počúvať jeho hlas, ako rozpráva príbehy minulosti, dávno zabudnuté. Chcela som, aby ma zase tak nechotne pustil na hodinu s Cetusom.

Och, ako veľmi som milovala hodiny mágie. Dokázala by som sa o nej učiť aj celé hodiny. Aj keď v altánku uprostred labyrintu bolo ťažké sa sústrediť.

A potom by sme s Ravenom išli pozrieť Loxy, určite by sa hnevala, keby sme neprišli. Rozprávali by sme sa celé hodiny o úplných hlúpostiach. A k večeru by som odišla do obrovskej knižnice. Vrátila by som do police pútavú knihu, ktorú som si požičala posledne a vybrala by som si novú.

Tie knihy, tak nádherné knihy. Podobné a zároveň aj odlišné od tých našich. Veľmi som ich milovala. Pred spaním by som si ich čítala, až na koniec by som zaspala nad ránom, ako veľmi ma chytili. A sny po nich. Snívalo by sa mi o nich, bola by som hlavnou postavou a...

Nie. Nie, nie, nie. Nie! Nechcem, aby to skončilo. Nechcem sa prebudiť a zistiť, že to všetko bol len sen. Bolo to až priveľmi skutočné na obyčajný sen. Tak realistické, tak neveriteľne skutočné. Niečo takéto by som si nedokázala vymyslieť. Nedokázala by som snívať o tých nádherných veciach, keď prebúdzanie by spôsobovalo bolesť. Veľkú, nekonečnú, nehynúcu bolesť.

Nechcem otvoriť oči a zistiť, že to všetko bol len sen. Chcem sa prebudiť, aj keď v tej hnusnej cele alebo pred Irdomom, v tom svete. Vo svete démonov, ktorého som sa mala stať kráľovnou. Nechcem zase žiť ten svoj obyčajný život. Po tom všetkom, by som ho ani žiť nedokázala. Prosím, nechcem, aby to všetko bolo len bolestivým snom. Krutou nočnou morou.

Dvere sa s vrzgnutím otvorili a do izby vošla postava. Neotvorila som oči, nechcem vedieť, kto je to. Postava si sadla na posteľ a zotrela mi z tváre slzy.

„Bolí ťa niečo, Lussiel?“

„Cetus?“ zašepkala som nespomým hlasom a otvorila som oči. Čarodejník sa nado mnou skláňal a na tvári ma svoj typický úsmev. Opäť som zatvorila oči a pritlačila som sa bližšie k jeho hrejivej dlani, ktorá stále ležala na mojej tvári. Chcela som si tento sen uchovať ešte dlhšie.

„Ako sa cítiš?“ zaznela ďalšia otázka. Bola som za to vd'áčná. Túžila som, uchovať si jeho kúzelný hlas v mojej pamäti ešte o čosi dlhšie.

„Bojím sa,“ priznala som.

„Už sa nemusíš. Sme tu s tebou a trpaslíci ti už neublížia. Videli tvoju moc a pochopili, kto si. Už na teba nevztiahnu ruku, práve naopak, chcú ťa ochraňovať.“

Zavrtela som hlavou: „Nebojím sa trpaslíkov. Bojím sa, že keď otvorím oči, tento sen sa skončí a ja budem opäť ležať vo svojej izbe v mojom svete a bude zo mňa len obyčajné dievča,“ po tvári mi stiekla ďalšia slza, ale Cetus ju pohotovo zotrel.

„Nič také sa nestane. Potrebujeme kráľovnú. Ty si naša budúca a jediná vládkyňa,“ ubezpečil ma a vstal. Pohotovo som otvorila oči. Stále som neverila jeho slovám a bála som sa, že keď odíde, sen sa skončí.

„Nechod,“ zašepkala som. Ledva som svoj hlas počula ja, on ho počuť nemohol. To som si aspoň myslela.

„Hneď sa vrátim. Len všetci sa o teba hrozne boja, musím ich ubezpečiť, že si v poriadku. O pár sekúnd sa vrátim a donesiem ti večeru. Bola si mimo skoro dva dni.“ Chcel sa otočiť ku dverám, ale moja ruka ho zastavila. „Lus, prisahám, že sa vrátim. Toto nie je sen. Neprebudíš sa vo svojej izbe, ale v odpornej jaskyni plnej malých a panovačných trpaslíkov.“ Zrejme na mňa použil svoju moc, pretože skoro hneď som ho pustila.

Moja vôľa sa mi vrátila, až keď bol pri dverách: „Nie!“ stihla som ešte zašepkať, ale to už odišiel. Roztriasla som sa a odmietala som čo i len žmurknúť, aby sa toto neskončilo.

Dvere sa zase otvorili o pár sekúnd, ale ja som mala pocit, že prešli celé hodiny. Dnu ale nevošla postava, ktorú som čakala.

„Ako ti je, Lussiel?“ Raven prišiel k posteli a jemne mi zovrel ruku, ktorá bola ešte stále natiahnutá ku dverám. „Prepáč mi, neochránil som ťa. Nemal som ti dovoliť odísť. Mal som ťa zastaviť. Nedokázal som ťa ochrániť.“

Vzlykla som: „Raven...“ nedokázala som počúvať tie jeho kajúcne slová, keď to všetko bola moja vina. On nechcel, aby som šla, ale ja som neposlúchla jeho radu. Vravil mi, že trpaslíci sú pyšný a neznesú odpor. A ja som napriek tomu Irdonovi odporovala. Spravila som takú nerozvážnosť a vinu berie na seba. „Prestaň,“ zašepkala som. „Prestaň!“ takmer som vykrikla. „Nie je to tvoja vina! Snažil si sa zastaviť ma, ale ja som ťa nepočúvala. Išla som tam dobrovoľne. To ja som sa hádala s ich pánom a to ja som ho nahnevala. Všetko je to len moja vina. Nesmieš sa za to obviňovať. Nie za moje hriechy,“ ako som hovorila, po tvári mi zase začali stekať slzy. Raven každú z nich starostlivo zotrel.

„Lussiel, ale to...“ nestihol dopovedať, pretože dvere sa zase otvorili. V ich vrznutí zanikol aj môj vzlyk.

„Raven, vypadni!“ ozval sa od dverí prísny hlas čarodejníka. Otvorila som oči, aby som ho videla. Cetus stál vo dverách a v rukách držal tácku s miskou. Parilo sa z nej. „Tvoja prítomnosť ju rozrušuje. Myslel som, že ju na tých pár minút postrážiš, ale ty ju tu ešte znepokojuješ. Prešla si cez veľa a potrebuje pokoj. Von, a to *hneď!*“ rozkázal. Z tónu jeho

hlasu bolo poznať, že použije aj násilie, ak to bude potrebné. Ravenovi neostávalo nič iné, len pustiť svoju ruku a odísť. Cetus počkal na chodbe, kým nevyšiel, až tak vstúpil a zavrel za sebou dvere. „Snáď ťa veľmi nerozrušil,“ položil tácku na nočný stolík a sadol si na posteľ.

„Prečo si ho vyhnal?“ zašepkala som, keď mi začal utierať slzy.

„Ako som už povedal. Myslel som, že ťa postráži a upokojí ťa a on, namiesto toho, ťa ešte viac rozplakal a rozrušil. Tvoja moc sa za tých pár sekúnd nebezpečnosti veľmi rozvinula, potrebuješ hlavne pokoj a veľa oddychu.“

„Prespala som dva dni!“ zaprotestovala som. Akoby ma nepočul, sklonil sa ku mne a objal ma. Potom ma nežne zodvihol a napravil mi vankúš, aby sa mi pohodlne sedelo.

„Na tak veľkú zmenu sú dva dni málo. Nečudoval by som sa, keby si prespala aj celý týždeň,“ zobral do rúk polievku a nabral kúsok na lyžicu.

„Najesť sa viem ešte sama,“ zodvihla som ruky, aby som chytila misku, ale on uhol.

„Viem, že to vieš. Ale si slabá. Toto je to najmenej, čo pre teba môžem urobiť. No, budeš si musieť zvyknúť, že najbližších pár dní sa o teba budeme starať.“ Nadýchla som sa k protestom, ale on to využil, aby mi do úst vložil polievku.

„Čo sa vlastne stalo?“ využila som moment, keď som mala prázdne ústa. Chuť polievky nebola zlá. Možno trochu presolená, ale na prázdny žalúdok je každé jedlo dobré.

Ako ma Cetus krmil, rozprával: „Keď sme dorazili na miesto, uvideli sme vaše kone, ale vás nikde. Začali sme prehľadávať okolitý les, ale neboli ste ani tam. Vtedy sa prebral Onyx a začal ťa hľadať. Gryfovia si dokážu vytvoriť veľmi silené puto. Vedel, že si v nebezpečnosti a dokázal ťa aj nájsť. Vyliezli sme na ten previs a Daeronovi bolo hneď jasné, že sa jedná o baňu trpaslíkov.“

Onyx letel dnu a tak sme ho nasledovali. Keď sme sa dostali do hlavnej siene, ležala si na zemi v bezvedomí a obklopovalo ťa jasné svetlo. Pred tebou kľáčal pán bane a horlivo sa ti ospravedlňoval. Snažili sa nás zastaviť, ale dokázali sme sa k tebe dostať.

Tvoje zranenia neboli až tak vážne, ako vypadali. Boli to skôr povrchové rany. Potrebovala by si liečiteľa, ale o to najhoršie som sa dokázal postarať. Zvyšok chce čas,“ na sekundu zmlkol. Potom pokračoval: „Irdon hneď vedel, že si budúca kráľovná démonov. Dovolil nám tu ostať. Elayn ani Raven s tým veľmi nesúhlasili, ale potrebovala si sa vyliečiť a oddychnúť si. Radšej sme tu ostali, ale keď si sa už prebrala, myslím, že počkáme ešte tak dva dni a potom vyrazíme.“ Vložil mi do úst poslednú lyžicu.

„Ďakujem,“ zamumlala som.

„Mala by si si pospať.“ Položil misku na tácku a pomohol mi ľahnúť si. Vtedy sa dvere otvorili a dnu vošla nízka postava.

15. Kapitola

Spoznala som ho okamžite. Vystrašene som chytila Cetusa za rukáv a skrčila som sa. Triaška bola tiež len podvedomou reakciou.

Cetusovi bolo moje správanie hneď jasné, a tak položil misku na nočný stolík a ruku, ktorou som ho držala, zovrel v pevnom stisku.

Irdon seabedome vstúpil do miestnosti: „Slečna Lussiel, počul som, že ste sa prebrali. Dúfam, že sa cítite dobre.“ Okamžite mi bolo jasné, že toto je len zdvorilý začiatok rozhovoru. Aj keď ma Cetus ubezpečil, že mi nič nehrozí, hrdlo som mala zovreté strachom. Preto som mu nedokázala – a tak trošku ani nechcela – odpovedať. „Rád by som si s vami pohovoril osamote,“ prebodol Cetusa pohľadom.

„Nie,“ zašepkala som a ešte pevnejšie som zovrela rukáv. Irdon videl, ako som sa zachovala, ale nijako to nekomentoval.

„Radšej by som zostal tu,“ odvetil mu čarodejník s drzým úsmevom.

Pánovi jaskyne išla takmer para z uší, ako sa mu odvážil odporovať, no udržal svoj temperament na uzde: „Ak to nevádí mladej slečne?“ spýtavo sa na mňa pozrel. Zavrtela som hlavou. Za žiadnu cenu som s ním nechcela ostať sama. „Prejdem teda rovno k veci,“ na sekundu sa odmlčal, ale hneď pokračoval, „v prvom rade sa vám chcem ešte raz ospravedlniť. Netušil som, že ste budúca kráľovná a bol som k vám prehnane hrubý.“

Nanešťastie musím dodať, že je to čiastočne aj vaša vina. Keby ste mi hneď na začiatku povedali o vašom postavení, okamžite by ste si užívali našu skvelú pohostinnosť.“

„A uverili by ste mi, pane?“ opýtala som sa ho ticho. Hlas som mala stuhnutý, nedokázala som hovoriť hlasnejšie.

„Samozrejme, že áno,“ Irdon odpovedal priveľmi rýchlo, čo bolo známkou klamstva. „A, prosím, prestaňte mi hovoriť pane. Od niekoho vo vašom postavení sa to nehodí.“ Odfrkla som si. Klamať nemusel a svoju moc nado mnou si užíval. Tešil ho môj strach. Keby tu so mnou nebol Cetus, určite by sa už o niečo pokúsil. „Čo malo znamenať to odfrknutie?!“ zavrčal okamžite. „Slečna, aj napriek vášmu postaveniu, ešte stále ste v *mojej* bani, to ja vás tu hostím!“ vrčal ako besné psisko.

„Vy len neviete, kedy prestať, však, ty jeden sud od dechtu.“ Áno, to sa k nemu hodilo viac. Malý tučný ako sud, oblečený v čiernom, dlhá čierna brada i fúzy a rovnaké čierne vlasy. A to nehovorím o tej výbušnosti. Oproti nemu je Kleio len krotký baránok.

Cetus ma celý čas len pozorne pozoroval, no teraz prehovoril: „Mali by ste ju nechať oddychovať. Dôrazne vás žiadam, aby ste odišli. Lussiel sa ešte celkom nezotavila a ešte

stále je možnosť, že jej schopnosti sa opäť preberú k životu. V záujme vášho zdravia vám preto radím, aby ste odišli,“ čarodejník prerušil jeho protesty. A keď začal hovoriť o mojej moci, Irdon zbledol od strachu. Nič na to nepovedal, len za sebou tresol dverami, keď odchádzal. „Decht?“ opýtal sa nechápavo Cetus, keď v izbe nastalo ticho.

„Čierna, lepkavá, odpudivá hmota. Stačí jedna iskra a vybuchne.“ Chápavo prikývol. „Chcem odtiaľto vypadnúť čím skôr. Nechcem tu byť ešte ďalšie dva dni,“ zaprosila som okamžite.

„Potrebuješ si oddýchnuť.“

„Oddychovať môžem cestou. Je mi dobre, oveľa lepšie, ale nechcem tu byť dlhšie.“

„Si veľmi slabá.“

„Zvládnem to.“ Zrejme mu začínalo byť jasné, že ja tak skoro nepoľávim. Podozrievavo sa na mňa pár sekúnd díval. „Nič sa mi nestane, ak odídeme skôr.“

Povzdychol si: „Uvidím, čo na to povedia ostatní.“ Nadšene som sa usmiala. „Ale musíš mi sľúbiť, že pokiaľ sa nevrátim, budeš poslušne ležať a čerpať novú silu.“ Horlivo som prikyvovala a okamžite som si ľahla. Nakoniec som to zvládla aj bez jeho pomoci, ktorú mi ponúkal. „O chvíľku som naspät“, postavil sa a vyšiel z izby. Bola pravda, že som sa cítila veľmi unavená a tak som zavrela oči. Možno si aj na tých pár minút zdriemnem.

O niekoľko momentov neskôr sa dvere otvorili. Okamžite som sa k nim pozrela.

„Onyx!“ zvolala som, keď som uvidela ako od nich letí malé zvieratko.

Chcela som sa posadiť, ale bez pomoci som to nedokázala: „Cetus ti kázal ležať. Nebude nadšený, keď ťa takto uvidí,“ karhal ma Kleio jemne.

„Kleio, začínaš ma svojim správaním desiť.“ Previnilo sklopil pohľad. Ucítila som vo svojom lone nečakanú váhu. „Onyx, ty si mi ale vyrástol! Čo sa to s tebou stalo?“ zamňaukal mi na znak odpovede. Zatúžila som sa mu prehrabať v srsti, a tak som aj učinila. Bola hebučká ako zamat. „Veľmi za tie dva dni vyrástol.“

„Gryfovia mávajú v priemere tak dva až tri metre. Tento druh je väčší. Keď dospeje, nebudeš ani potrebovať Ailive.“ S prekvapením som sa na Kleia pozrela. Využil moju nepozornosť a Onyxa pohladil. Ten sa vystrel k jeho dlani.

„Väčší? Myslela som, že už viac nebude rásť.“

„Je to len mláďa. Veľmi mladé mláďatko. Nemá ani týždeň. Považuje ťa za svoju matku, a preto, keď cítil nebezpečenstvo, inštinktívne vyrástol.“ Stále som na neho hľadela s údivom. Nemohla som prehovoriť, tentoraz od prekvapenia. „Môžeme byť za to vdáční. Bez neho by sme ťa nenašli.“

Kleio?“ zodvihol ku mne hlavu. Dlho sme si len hľadeli do očí. Až mraučanie Onyxa prerušilo ticho. „Prečo to všetko robíš? Prečo sa ku mne takto správaš? Keď som sem prišla, si ma nenávidel a teraz? Teraz si ku mne milý a zastávaš sa ma pred ostatnými. Čo sa to s tebou stalo? Prečo taká zmena?“ zahrnula som ho otázkami.

„Niečo som si uvedomil,“ prehovoril po dlhšej chvíli. „Sme zasnúbení. Či už to chceme, alebo nie, o desať mesiacov sa z nás stanú manželia. A tí si predsa majú byť oporou vo všetkom. Zo začiatku som sa tak, rozhodne, nesprával. Úplne som si to uvedomil, až pred dvoma dňami, keď som ťa tam videl tak bezvládne ležať. Ani mne sa nápad s tou svadbou veľmi nepáči, ale nič sa nedá robiť.“

Máme niekoľko mesiacov, aby sme si na seba zvykli. Nesprával som sa k tebe najlepšie a chcel by som to odčiniť. Aj keď skutky sa už nedajú vziať späť, chcel by som ťa aspoň

požiadať o odpustenie. Tak mi, prosím, prepáč,“ pohľad, ktorým na mňa pozrel, bol jasný. Naozaj to ľutoval. Ja som sa nedokázala tak rýchlo spamätať z tak veľkej zmeny. Preto som len na neho hľadela. Bohužiaľ si Kleio moje mlčanie vysvetlil nesprávne: „Ak to nie je možné, nevadí. Chápem to.“

Zavrtela som hlavou a objala som ho: „Odpúšťam ti. Odpúšťam. Spolu to už nejako utiahneme. Nejakto to zvládneme.“ Cítila som, ako ma nasmelo začal objímať „Dopadne to dobre. Všetko.“ Onyx do nás narazil a to nás donútilo odtrhnúť sa od seba. „Neboj sa, srdiečko, na teba som nezabudla,“ chytila som ho a pohladila. Položila som si ho do lona. „Na teba by som zabudnúť nemohla.“ Spokojne sa stočil do guľôčky a zaspal.

„Síce vyrástol, ale spí stále rovnako. Aj keď posledných pár dní sa skôr trápil ako spal.“ Kleio ho chcel pohladiť, ale ja som ho zastavila. Keď už zaspinkal, tak ho budiť nemusíme. Princ to hneď pochopil a ruku stiahol. Nadýchol sa, aby niečo povedal, ale ja som ho prerušila. Priložila som si prst na ústa. Nechcela som to drobné zvieratko zobudiť. „Prečo tu nechceš ostať?“ opýtal sa šeptom.

„Necítim sa tu najlepšie. Ako to vôbec vieš?“ povedala som rovnako potichu.

„Boli sme v jedálni na večeri, keď tam prišiel Cetus a povedal nám o tvojom rozhovore s Irdomom. Mám taký pocit, že sa tam ešte stále hádajú. Ja som im povedal, že nemám náladu na hádku. A okrem toho, Onyx chcel ísť za tebou a samého ho nikto pustiť nechcel,“ na sekundu sa odmlčal, ale pokračoval: „Ak chceš odísť, podporujem ťa v tom.“

„Myslela som, že Onyx má radšej Ravena.“

„Raven presedel väčšinu času pred dverami. A keďže Onyx bol strašne nepokojný bez teba, nechceli sme ho k tebe pustiť. Potrebovala si oddych.“

Potichu som zavrčala: „Čo máte všetci s tým oddychom? Ja sa cítim výborne!“ povedala som to hlasnejšie, ako som mala a preto sa Onyx nepokojne zavrtel.

Neprebudil sa, a tak mi Kleio začal všetko vysvetľovať: „V skutočnosti, podľa Cetusa môžeš byť rada, že ešte žiješ.“ Vyvalila som oči. To nemôže myslieť vážne. Nevšímajúc si môj výraz, pokračoval v rozprávaní: „Keď si sem prišla, tvoje schopnosti neboli ani desatina z tvojej úplnej sily. Mali sa postupne uvoľňovať.“

Ale stalo sa niečo nečakané a nemal ťa kto ochrániť. Preto sa aktivoval jeden skrytý mechanizmus. Tvoje schopnosti sa prebudili do takej miery, aby si sa dokázala sama ochrániť. V skutočnosti sa tvoja sila zväčšila asi stonásobne. Keby sa uvoľňovali postupne, ako to mali posledné mesiace vo zvyku, nič by sa ti nestalo. Ale keďže nastala tak rýchla zmena, nemuselo to tvoje telo zniesť. Preto všetci chcú, aby si čo najviac oddychovala.“

„Ale ja sa cítim výborne.“

„Cítiť sa môžeš, ale tvoje telo v poriadku nie je. Nie si na tak veľkú moc zvyknutá.“ Sklopila som pohľad. Už zase som niečo prehnala. „Aj keď toto všetko vieš, pýtam sa ťa, si si istá, že tu nechceš ešte ostať?“ Zmietal mnou vnútorný boj. Ešte nemusím zvládnuť celú dávku sily, ale na druhej strane tu nechcem ostať. Aj keď sú tu všetci so mnou, nejako ma Irdonova prítomnosť desí. A keď si predstavím, že on aktivoval tak obrovskú dávku mojich schopností, bojím sa ho ešte viac. Viem, že by mi už neublížil. A keby sa aj o niečo pokúsil, ostatní by ho určite zadržali. No i tak vo mne vrtal červík pochybnosti.

„Som pripravená odísť,“ vyhlásila som pevne.

„Naozaj? Nechceš tu ešte pár dní ostať? Vážne dáš prednosť zemi niekde uprostred lesa pred mäkkou a pohodlnou posteľou?“

„Až priveľmi mi pripomína posteľ v mojej izbe,“ povedala som so štipkou bolesti v hlase.
„Vidíš, ešte chvíľku a začneš sa tu cítiť ako doma na zámku,“ vyhlásil nadšene. Zrejme si myslel, že naštiepil moje rozhodnutie.

Opravila som ho: „Myslela som posteľ v mojom svete. Na to miesto nemám najkrajšie spomienky.“ Okamžite zmlkol.

„Už si niečo spomínala,“ povedal ticho.

„Netráp sa preto. Nie každý ma na rodičov šťastie.“ Nastalo medzi nami nepríjemné ticho. Obaja sme boli ponorený do vlastných myšlienok a ani jeden nevedel, čo povedať.

Ticho bolo prerušené až o pár minút, keď sa dvere otvorili.

„To rád vidím, že ste sa ešte nepozabíjali,“ dnu vošiel veselý Cetus.

„Psst!“ okríkli sme ho obaja s Kleio naraz. Môj pohľad hneď prešiel na Onyxa, ktorý ďalej pokojne spinkal.

Za čarodejníkom vošli aj Raven, Elayn a bledý Daeron.

„Herinya, potrebuješ oddych a nie hneď odchádzať!“ vrhol sa ku mne okamžite. Prehovoril veľmi nahlas a zvuk jeho hlasu sa odrážal od stien. Nadychoval sa k ďalšej vete, ale Kleio mu priložil ruku na ústa.

„Čuš!“ zavrčal. Nevšímal sa si ich a sledovala som Onyxa. Nepokojne sa vrtel, ale nevypadalo, že by sa mal zobudiť.

„Nebud' ho, keď už konečne zaspal,“ napomenula som Daerona miernejšie. Prikývol.

Kleio ho pustil a to okamžite využil: „Ale však je to len malé, chlpaté čudo! Mne ide o teba. Ty by si mala oddychovať a nie...“ nedopovedal, pretože mu Elayn dal jednu ranu zozadu do hlavy.

„V tom prípade by si ju ani ty nemal hnevať. A nie je to chlpaté čudo, ale gryf. Volá sa Onyx,“ vysvetlil mu. Zdal sa byť nahnevaný. Surovo vrčal, až sa pred jeho hlasom Daeron zohol od strachu. „Vysvetlíš mi, prečo tu nechceš ostať?“ otočil sa na mňa. V jeho očiach bolo niečo čudné. Pripomínalo mi to smrť.

„Jednoducho sa tu necítim dosť dobre na to, aby som si tu oddýchla,“ hlas som mala slabý, musela som si odkašľať.

„A myslíš, že cestou by si si oddýchla viac?“ pýtal sa ďalej.

Stále bol hrôzostrašnejší a odpovedať bolo stále ťažšie: „Myslím, že áno.“

„Nie. Ostávame tu. Koniec debaty,“ už sa chystal odísť, keď ho Cetus zastavil. „Čo je?“ opýtal sa ho, v hlase mu bolo cítiť jasný hnev.

„Lussiel má pravdu. Ak tu nemôže mať pokoj, stratíme viac času. A aj keď pôjdeme ďalej pomaly, možno sa nám podarí dobehnúť aj tie dva dni, čo sme tu už stratili.“

„To nie je možné, sám to dobre vieš. Povedal si, že potrebuje pokoj. Tu ho, očividne, nemá.“ Cetusov hlas sa tiež začal zvyšovať. A z Elayna išiel stále väčší strach.

„Ak sa vy dvaja chcete hádať, vypadnite von! Nikto tu nestojí o vašu hádku. Len ju tu ešte viac znepokojujete,“ Kleio sa rozzúrene postavil a vyhodil ich oboch von dverami, ktoré mu Raven otvoril. Sám za nimi vyšiel na chodbu a tresol dverami. O pár sekúnd sa ozvali slová hádky.

„Čo sa stalo, že tu nechceš ostať?“ Raven si kľakol k posteli a Daeron si na ňu sadol. Zrejme len oni dvaja sa rozhodli to všetko vyriešiť bez zbytočného kriku. Ten len prebudil chudáčika Onyxa.

Upokojovala som ho a tak som odpovedala na Ravenovu otázku: „Idron. Mám z neho hrôzu.“

„Sme tu všetci, ochránime ťa pred ním,“ vložil sa do toho Daeron pokojným hlasom.

„Pre to, čo ti spravil?“ pokračoval ďalej v otázkach.

„Nám,“ opravila som ho. Modriny na jeho tvári už trochu vybledli, ale stále boli viditeľné žlté fľaky, ktoré svedčili o ich prítomnosti. „Nie je to preto, ako ma zbil. Skôr sa bojím toho, čo všetko vo mne dokázal prebudiť. Moje schopnosti,“ povedala som so sklopeným pohľadom.

„Odkiaľ to vieš?“ z elfovho hlasu bolo počuť prekvapenie pretkané hrôzou.

„Kleio mi o tom všetkom povedal. Nemuseli ste mi to tajiť. Aj tak by som sa zachovala rovnako.“ Hádka na chodbe silnela, ale pokoj v mojom náručí Onyxa zase upokojil. Ešte chvíľku a zaspí.

„Nemala si sa to dozvedieť. Nechceli sem, aby si sa zbytočne strachovala.“ Zodvihla som na Ravena oči.

„Týka sa to mňa. Priamo mňa. Mám plné právo to vedieť.“

Chystal sa protestovať, ale Daeron ho prerušil: „Aj po tom všetkom, nechceš tu ostať a oddychovať?“

Zavrtela som hlavou: „Nedokážem si tu oddychnúť. Nie som si istá, či tu dokážem mať ten správny pokoj na načerpanie novej sily.“

„Ide noc. Mali by sme aspoň počkať do rána a odísť na svitaní.“ Som rada, že sme to vyriešili bez zbytočnej hádky.

„Dobre. Myslím, že ešte jednu noc to vydržím,“ usmiala som sa.

„Mne ten nápad celkom nie je po vôli, ale ak si tu nedokážeš oddychovať, je najlepšie odísť. Pokoj môžeš načerpať aj cestou.“ Prekvapene som sa pozrela na Daerona. On súhlasil s niečím, čo ohrozuje moje zdravie? „Nedívaj sa na mňa tak! Je to tvoje želanie a preto by sme ho mali splniť.“

„Nás si síce presvedčila, ale prehovoril Elayna bude nadľudský výkon,“ Raven ukázal na dvere a vstal. Na chodbe boli hlasy stále hlasnejšie.

„Prečo je tak mrzutý? Elayn?“ opýtala som sa otázku, ktorá ma ťažila.

„Je nahnevaný, lebo sme mu nedovolili porátať sa s trpaslíkmi za to, ako ti ublížili. Vyžíval sa v dobývaní jaskyne, no my sme ho zastavili,“ odpovedal Daeron, ktorý tiež vstal. „Vždy mal také vraždiace chůtky, ale v tvojej prítomnosti sa krotí.“

„Oddychuj,“ povedal Raven, keď obaja vyrazili z miestnosti. „Ráno odídeme. Sľubujem.“

„Raven,“ zastavila som ho skôr, ako otvoril dvere. Obaja sa na mňa pozreli, ale ja som sa nemala k slovu. Elf rýchlo pochopil a opustil nás. Na chodbe do hádky vstúpil jeho hlas. „Si v poriadku? Keď ťa hodili do tej cely, nezdalo sa mi, že ti je dobre. Vypadal si zranený.“

„Ty si na tom bola oveľa horšie. Mne je dobre, len pár modrín a škrabancov.“

„Aj tak si to všetko vyčítam. Mala som ťa poslúchnuť, nemala som odchádzať. A už vôbec som sa s ním nemala hádať. Nič z toho by sa nestalo,“ opäť som vyriekla svoje ospravedlnenie.

„Lus, ty za to nemôžeš. Nikto nemohol čakať, že Irdon zareaguje tak, ako zareagoval. Nedalo sa to predpokladať. Mal som ťa pred ním ochrániť.“ Nadychovala som sa k protestom, ale on bol rýchlejší: „Nechajme to. Vyspi sa. Elayna už nejako prehovoríme,“ okamžite sa za ním zavreli dvere.

„To som tomu teda dala! Že, Onyx,“ zamumlala som. Konečne zaspinkal, a tak som ho len jemne preložila k sebe na vankúš a ľahla som si. Hlasy na chodbe sa pomaly začínali stišovať.

Dostala som tak možnosť k pokojnému spánku. Zavrela som oči a snažila som sa nepredstavovať si posteľ vo svojej izbe. Zvuk ďalšieho dychu mi v tom trochu pomáhal. V mojej skutočnej izbe by so mnou nikto nespál. Hlavne nie tak roztomilé zvieratko. Moja matka ich neznášala. Akékoľvek zviera jej bolo odporné a zapáchajúce. Nikdy mi nedovolila ani len rybičky. Keď mi raz starká kúpila malé mačiatko – chutnučké bielučké chlpaté také krásne, rovno na zjedenie – mama ho na druhý deň odniesla do útulku s tým, že už ďalší hladný krk žiť nebude.

Otočila som sa čelom k Onyxovi a pritiahla som si ho do náruče. Srst' mal vždy veľmi hebkú a teraz ma aj príjemne hrial. Aj jemu sa pri mne muselo páčiť, pretože sa ešte viac ku mne natisol. Usmiala som sa a spokojne som sa ponorila do driemot. Spánok mi ale nebol dlho dopriaty.

„Aj tak si nemyslím, že je to dobrý nápad. Keď sa jej tu nepáči, niekto s ňou stále ostane.“ Do izby vošli moji spoločníci a prebudili ma. Generál im bol v čele a opäť vrčal na všetko okolo.

„Je to jej vôľa. A želania budúcej kráľovnej sa musia plniť,“ odpovedal mu Daeron, ktorý stál hneď za ním.

„*Budúcej* je teraz to najdôležitejšie slovo. Ešte nie je kráľovná a preto by občas mala poslúchnuť rady skúsenejších.“

Len Cetus si všimol, že ich pozorujem: „Aj keď sa ti to nepáči, zobudiť si ju nemusel.“ Oči všetkých sa okamžite upreli na mňa.

„Lussiel, ostávame tu,“ zavrčal generál.

„Ostanem tu do rána. Či sa ti to páči alebo nie. Ráno odchádzam, s tebou alebo bez teba. Ak tu chceš ostať, nebránim ti v tom. Ale ja idem, aj keď pôjdem sama.“ Elayn to začínal preháňať.

„Pôjdeme s tebou. To len tento tu má nejaké námietky,“ povedal Kleio posmešne a kývol hlavou smerom k Elaynovi.

„On len vrčaním prejavuje svoju náklonnosť. To si nevšímaj. Jeho to časom prejde. Aj jemu prospeje, keď odíde od týchto drzých trpaslíkov. Svojou panovačnosťou ho privádzajú do šialenstva. Koniec koncov, aj nás všetkých,“ usmial sa Cetus. Udrel kliniec po hlavičke. Hneď mi to bolo jasné, pretože Elayn sa zarazil. Chuť bojovať bola len zámienka, toto bol pravý dôvod jeho mrzutosti.

„Fajn. Som rada, že sme si to všetko vyjasnili. Ak dovolíte som dosť unavená a mám chuť spať. Vadilo by vám vypadnúť?“ prekvapeného Elayna len vystrčili z dverí a všetci vyšli za ním.

„Dobrá noc a sladké sny,“ poprial mi Kleio a zavrel za sebou dvere. Opäť som sa pohodlne uvelebila v posteli. Snáď sa mi už podarí spať nerušeným spánkom.

16. Kapitola

Ráno nastalo rýchlo. Priveľmi rýchlo. Zdalo sa mi, že som zatvorila oči a o sekundu neskôr tu už bolo. Onyx spal pokojne vedľa mňa. Síce dohoda bola ísť na svitaní, ale v tejto podzemnej diere som nemala šancu určiť časť dňa.

Moje obavy z meškania boli hneď zamietnuté, keď sa dvere potichu otvorili a dnu vošiel Daeron.

„Ak si hore, tak potom môžeme vyraziť,“ povedal dosť potichu, aby nezobudil Onyxa.

„O dve minúty budem pripravená.“

Prikývol: „Počkám ťa na chodbe.“ Nestihla som odpovedať, pretože hneď vyšiel von.

Opatrne som vstala z postele a prešla som k svojim veciam. Našla som kefu na vlasy, vedela som si živo predstaviť ako hrozne musia vypadáť. Snáď zastavíme na mieste, kde si budem môcť dopriať dlhý kúpeľ!

Vlasy som si splietla do vrkoča, ktorý som ukončila v polovici. Keď som ich následne vypla štipcom na temene hlavy, vytvárali vysoký chvostík. Rovnako som si aj vymenila šaty. Namiesto červených, ktoré som mala na sebe už niekoľko dní, som si zobrala šaty vo farbe nočnej oblohy.

Tašku som opäť zavrela a podvedome som dúfala, že nevypadám až tak strašne, ako si myslím, že vypadám.

Prehodila som si cez plecia plášť a prešla som k posteli. Onyx pokojne chrupkal. Opatrne, aby som ho nezobudila, som ho zobrala do rúk. Dávala som veľký pozor na jeho krídelká. Pritúlil sa ku mne a spal pokojne ďalej.

Otvorila som dvere a vyšla na chodbu. Tam ma čakal Daeron, presne, ako sľúbil. Tašku s vecami mi okamžite zobral. Aspoňže tu gentlemani nevymreli. Využila som voľnú ruku, aby som si lepšie pridržala Onyxa pri sebe.

„Všetci nás už čakajú vonku. Irdona sme oboznámili s tým, že odchádzame. Zrejme jeho trpasličie ego nedokázalo vstať, aby sa s tebou rozlúčil,“ hovoril, ako ma viedol von z jaskyne. Bola som rada, hlavne kvôli neprítomnosti Irdona. Druhým dôvodom na moju radosť bolo, že odchádzame. Aspoň raz urobili niečo, čo som chcela a nie, čo je dobré pre moje zdravie. Občas treba spraviť drobný prehrešok, aby sa človek cítil lepšie. V duchu som sa usmiala. Naplnil ma neznámi pocit radosť.

Rýchlo sa ale stratil, keď sme vyšli pred jaskyňu. Obloha bola zaliata oranžovou, čiže som až tak dlho nespala. Horšie bolo, že pred jaskyňou ma okrem mojich spoločníkov čakal aj niekto iný. Ešte sme boli ukrytý v tieni jaskyne, ale jeho som poznala. Obozretne som spomalila a ukryla sa za Daeronom.

„Daeron...“ zašepkala som potichu.

„Všetci stoja tam. Nebude mať ani len čas sa o niečo pokúsiť. Elayn ho zastaví, robí si na neho chute už od začiatku. A Raven sa cíti tak hrozne, že sa radšej hodí pred teba do rany, len aby sa na tebe nezjavil ani jediný škrabanec,“ ako hovoril, vyšli sme von.

Ranné slnko ma oslepilo. Neukryla som sa, len som ďalej tupo hľadela na nezvaného host'a.

„Je veľká škoda, že od nás odchádzate,“ elfa predom mnou ignoroval, Idron prešiel medzi nás a zastavil ani nie pol metra odo mňa. Poplašne som o krok ustúpila, čo vyvolalo nejednu ruku na rukováti meča.

„Bohužiaľ, čas je neúprosný. Už sme aj tak premrhali niekoľko dní. Takže, ak dovolíte,“ snažila som sa ho obísť, ale zastavila ma jeho ruka na mojom zápästí.

„Nie tak zhurta, slečna. Ešte stále sme nedoriešili niekoľko záležitostí.“

Stisk zosilnel, ale nedala som to na sebe poznať: „Nemyslím si, že nemáme medzi sebou nedoriešené záležitosti,“ snažila som sa mu vytrhnúť, ale nepustil ma.

„Ešte stále ste v mojej bani. Nedovoliť vám odísť, kým sa všetko nevysvetlí.“

„Tá baňa je na mojom území.“ Možno to bolo Onyxom v mojom náručí alebo prítomnosťou mojich spoločníkov, ale strach zo mňa opadal. Už ma tak skoro nevyvedie z miery, sľúbila som si v duchu a mienila som tento sľub dodržať.

„*Budúcom*. Ešte stále nie ste kráľovná. Čaká vás dlhá cesta, všeličo sa môže stať.“

„Naznačujete niečo?“

„Len konštatovanie. Obyčajné konštatovanie.“

Toto provokovanie už Elayn nevydržal: „Pusti ju, ty čierne čudo,“ vytasil meč a priložil mu ju k ruke, „alebo o ňu prídeš,“ v hlase mu znela výstraha. Okamžite bolo z jeho postoja jasné, že nebude váhať a urobí to.

„Krot'ťe sa, generál. Nemáte právo mi tu rozkazovať. A už vôbec nie sa mi tu vyhrážať,“ zodvihol druhú ruku a kývol ňou vo vzduchu. Ozvalo sa šušťanie lístia a spomedzi korún stromov vykuklo niekoľko hláv. V rukách držali kuše a luky, mierili na nás. „Sme predsa len v presile,“ povedal s diabolským úsmevom.

„Pripravili ste sa.“ Bolo na Elaynovi vidieť, že zvažuje všetky možnosti. Tuho rozmýšľal. A potom si vybral jednu z možností. „Aj tak ju pusti, bastard,“ v hlase mal opäť smrť. Stisk okolo zápästia ešte narástol až do taj miery, že to bolelo.

Bolesť sa stále stupňovala, až som pridusene vykrikla. To prebudilo Onyxa. Rozospalo si prezrel situáciu okolo nás. Keď uvidel moju ruku v nepriateľskom zovretí, zavrčal na Irdona tak mocne, že sa mi ten zvuk vryl do uší.

„Daeron, zober Lussiel a počkajte nás v najbližšej dedine. Do večera sa tam určite zjavíme.“

„Je to nutné?“ opýtal sa stroho, ale neprotestoval. Nežne ma chytil za druhú ruku a počkal, kým ma Irdon nepustí. To sa ale nedialo, ba skôr naopak. Elayn ho hrubo chytil a strhol zo mňa jeho ruku.

Keď uvidel červené fl'aky na zápästí, zamračil sa ešte viac.

„Sám sa pozri,“ postrčil ma bližšie k elfovi. Aj jemu sa na tvári zračil hnev, ale oveľa menej ako všetkým ostatným. „Choďte už.“ Daeron ma potiahol bližšie k okraju útesu. Ladne zoskočil dole. Moju tašku pripevnil k Ailivinemu postroju.

„Nikde nezastavujte, choďte priamo k dedine. Bežte rýchlo, nespomaľujte,“ Raven ku mne prišiel zozadu. Povedal mi to šeptom, aby som ho počula len ja. „Pomôžem ti dole,“ povedal

nahlas. Daeron sa postavil k okraju skaly a prikývol. Čupla som si a Raven ma chytil za ramená. Prehodila som nohy cez okraj skaly, elf bol dosť vysoký, aby ma chytil okolo pásu. Spoločne ma zložili na zem.

„Raven povedal, aby sme nezastavovali a bežali rýchlo,“ povedala som rovnako ticho, kým sme prešli k Ailive.

„To som mal v pláne,“ pomohol mi do sedla a sám nasadol na svojho žrebca. Poslednýkrát som sa pozrela na útes, kde už všetci mali vytasené meče a čakali len na náš odchod.

Strčila som Onyxa do zadnej kapsy: „Ostaň tu,“ prikázala som mu. Pohládila som ho po jemnej srsti a zavrela som ju.

Elf sa sústredene pozeral pred seba na cestu medzi stromami. Tiež som tým smerom otočila hlavu a uvidela som trpaslíkov. Znenazdajky sa začal dvíhať vietor. Vtedy sa mi vybavilo, čo mi kedysi dávno povedal Cetus. Daeron je nebeský čarodejník a tí dokážu privolať vietor tak silný, že zmetie nepriateľov z povrchu zeme.

Daeron na mňa otočil hlavu a žmurkol. Vtedy sa medzi hlavami nepriateľov zjavila malá guľôčka. Tvar jej dával len jeden tenký prúžok modrej. Daeron zaťal ruku do päste a zodvihol ju, ukazujúc priamo na tú guľôčku. Keď následne päšť roztvoril, zväčšila sa niekoľkonásobne. Bola až tak veľká, že všetkých, čo blokovali cestu odhodilo na niekoľko metrov. „Bež!“ vykrikol elf a rozbehol sa do lesa.

„Ailive,“ nemusela som už ďalej hovoriť. Rozbehla sa takou rýchlosťou, že som sa ledva držala. Bola som za to vďačná, lebo v rovnakom momente sa rozpútal boj. Šípy svišťali všade okolo nás a bolo len náhodou, že nás netrafili.

„Skloň sa. Takto sa im nepodarí zamieriť.“ Poslúchla som radu Ailive a sklonila som sa takmer k jej telu. Opraty boli v tomto momente prehnane dlhé a tak som ju radšej objala okolo krku.

Začala behať chaoticky, z jednej strany na druhú. Okrem šípov som medzi šušťaním vetra rozoznala aj zvuky boja. Netušila som, že šípy doletia až na takú vzdialenosť. „Drž sa. Musíme ešte zrýchliť. Unikneme im oveľa skôr.“ Chytila som sa okolo jej krku ešte pevnejšie. Keď som tak učinila ozval sa bolestivý výkrik. Otočila som hlavu, aby som videla, ako Daerona zasiahli do ramena. Camael spolu s ním spomalil, ale Ailive to nezaujímalo. Bežala ďalej.

„Ailive, stoj!“ prikázala som jej a vystrela som sa.

„Ešte nie. Ešte pár sekúnd.“ Aj za tých pár sekúnd sa mi zdalo, že prebehla neuveriteľnú vzdialenosť. Zastavila uprostred lesa, ďaleko od zvukov boja a letiacich šípov. „Unikli sme im.“

„To vidím, ale Daeron tam ostal!“ snažila som sa ju otočiť a ísť späť, ale neposlúchla.

„Nemôžeme si dovoliť ísť za nimi. Môžeme sa ocitnúť v ešte väčšom nebezpečenstve. Pôjdeme pomalým krokom ďalej. Čudujem sa, že sa mi ešte držíš v sedle po tom všetkom, ako tá tá nová dávka schopností vyčerpala.“

Prekvapene som na ňu vyvalila oči: „Odkiaľ to vieš?“

„Máme medzi sebou spojenie. Cítila som to.“

Pomaly začala kráčať lesom. Nehovorili sme, obe sme očakávali ich návrat či nebezpečenstvo. O pár minút som začula dupot kopýt.

„Ailive,“ oslovila som ju v duchu, ale ona nereagovala. Spomalila, ale kráčala ďalej. Obzerala som sa po ceste za nami. Spoza stromov sa objavil Daeron. Aj na kilometre muselo byť počuť tú horu kamenia, čo mi spadla zo srdca. Vzápätí ju nahradila iná, keď som videla jeho krvácajúce rameno. „Daeron!“ vykrikla som, keď som uvidela jeho bledú tvár.

„Si v poriadku, Lussiel?“

„O mňa sa neboj. Musíme ti ošetriť tú ranu. Ailive, ak je tu niekde blízko voda, tak nás k nej zaved’.“ Tentoraz ma poslúchla a zamierila do lesa.

„Nemôžeme zastavovať!“ snažil sa ma zastaviť Daeron.

„Hej a ja im budem vysvetľovať mŕtveho elfa,“ z kapsy pri Onyxovi som vytiahla šatku, ktorú mi tam Evvie pribalila. Vraj nikdy neviem, kedy sa mi zide.

„Z tohto sa neumiera,“ povedal a na dôkaz svojich slov sa usmial. Šatku som zvinula na trojcentimetrový pás.

„Z tohto nie. Ale zo straty krvi áno.“ Šatku som mu ovinula okolo ramena, tesne nad ranou a pevne som ju stiahla. Sykol. „Prepáč. Musela som zastaviť krvácanie. No hlavne to musíme vyčistiť.“ Ailive našla medzi stromami cestičku, dúfala som, že sa ňou dostaneme čoskoro k vode.

„Trpaslíci majú často svoje bane ukryté v lesoch. Môžu sa tu kedykoľvek objaviť,“ protestoval ďalej.

„Sme dosť ďaleko. A okrem toho si myslím, že ostatní ich zabávajú celkom dosť, aby si všímali okolité lesy.“ Voda bola blízko, už som ju počula.

„Nemáme na niečo takéto čas,“ snažil sa ma presvedčiť z posledných síl.

Zamračená som sa na neho otočila: „Daeron, si bledý ako stena a tečú z teba litre potu. Ten šíp mohol byť pokojne otrávený. Ak to rýchlo nevyčistíme, môže po svete chodiť o jedného elfa menej!“ zase sa nadychoval k ďalším protestom. „Je to moja kráľovská vôľa! Ba čo viac, je to môj rozkaz!“ povedala som nekompromisne. Práve vtedy sa medzi stromami zjavil potôčik. Zoskočila som z koňa: „Ailive, keby sa niečo dialo, daj mi vedieť.“

„Na mňa sa môžeš pokojne spoľahnúť.“

„Aj Raven nás varoval pred zastavením,“ skúsil svoju poslednú možnosť.

Povzdychla som si, táto nezmyselná hádka ma prestala baviť: „Daeron, buď z toho koňa zlezieš dobrovoľne alebo ti pomôžem,“ síce som ešte netušila, ako to urobím, ale budem improvizovať za pochodu. Našťastie to nebolo veľmi potrebné, pretože skoro hneď dopadol na zem. „Vidíš, že to ide,“ usmiala som sa spokojne. Rozviazala som šatku. Okamžite z rany vytiekla nová krv. „Daj si dole košeľu.“

Aj Daeron mal pri sebe meč. Bol v puzdre pripevnenom na Cameovom postroji. Teraz sa mi zide a tak som ho vytiahla. Prešla som k potôčiku a kúsok zo šatky som opatrne odrezala.

„Herinya...“

„Ticho! A pod’ sem!“ nechcela som počuť jeho protesty. Šatku som od krvi opláchla vo vode. Kúsok, ktorý som odrezala, som namočila do vody. Elf ku mne prišiel pomalým krokom, košeľu mal stále na sebe. Až vtedy som si uvedomila, že s tým šípom v ruke asi nie je možné ju dať dole. „Vytiahnem ti ten šíp,“ postavila som sa a prešla som k nemu. Potiahla som ho k vode a donútila som ho, sadnúť si. Kľakla som si za neho. Chytila som šíp tesne pri rane, druhou som chytila jeho plece. Ruky sa mi triasli a mala som ich z neznámych príčin skrehnuté. „Prepáč!“ povedala som rýchlo a šíp prudko vytiahla. Daeron pridusene vykrikol.

Keď som videla, že žije, pomohla som mu z košele. Zobrala som handričku a vyčistila som mu ranu.

Vtedy sa pri nás zjavila Ailive: „Odrhni tie zelené bobuľky, rozpuč ich medzi prstami a prilož na ranu. Zahojí sa oveľa rýchlejšie,“ hodila ku mne ružové kvietky. Lupene boli špicaté s bielym koncom. Z druhej strany kvetu som si všimla malé bobuľky. Ich zeleň bola oveľa tmavšia ako zvyšok rastlinky.

„Čo chcela Ailive?“ opýtal sa Daeron. Zdalo sa, že už mu je lepšie.

„Povedala, aby som ti tie zelené bobuľky priložila na ranu,“ kývla som smerom ku kvetom. Aj on otočil hlavu, zreničky sa mu rozšírili.

„To je... Ten kvet voláme Quashpiel. Je veľmi vzácny. Hovorí sa, že v rukách niektorých jantárových čarodejníkov dokáže priviesť aj mŕtveho k životu. Dokáže vyliečiť každú ranu. My elfovia z neho vyrábame nápoj zvaný Shaquel. Každému chutí podľa toho, čo má najradšej. Je ťažké ich nájsť a ešte ťažšie vypestovať.“

„Takže ti neublíži?“ opýtala som sa opatrne.

Zasmial sa: „Rozhodne nie. Vlastne už je to dlho, čo som nejaký videl. Vždy som mal aspoň jeden kus v zbierke, ale ten posledný som použil, keď Cetus s niečim experimentoval a zranil pri tom kráľovnú. Aj keď ju vyliečil, ostala jej malá jazvička. Keby to v tej dobe videl kráľ, Cetusa by si už nepoznala,“ v hlase mu bolo počuť úsmev. „Odvtedy som nemal čas si ísť nejaké nazbierať,“ povedal o čosi smutnejšie.

Zdalo sami, že rana je už dosť čistá a preto som handričku opäť umyla vo vode. Odrhla som niekoľko bobuliek, rozpučila som ich medzi prstami a priložila na ranu. Skoro okamžite prestala krváčať.

Handričku som poriadne vyžmýkala a priložila na ranu. Obviazala som ju zvyškom šatky.

„Hotovo,“ vyhlásila som šťastne. „Chcelo by to čistou košeľu,“ povedala som, keď som videla zakrvavený rukáv.

„V jednej z tašiek na Camaelovi,“ odpovedal mi pevnejším hlasom. Hneď bolo jasné, že sa cíti už lepšie.

Zobrala som jeho meč a rýchlym krokom prešla ku Camaelovi. Pásol sa spolu s Ailive blízko nás. Meč som vrátila do pošvy a prehľadala som tašky. V jednej boli hrnce a všetko možné kuchynské náčinie. V druhej bolo oblečenie a niekoľko kníh. Vytiahla som poskladanú košeľu. Nestihla som sa vrátiť k Daeronovi, pretože stál pri mne.

Na sekundu som si dovoľila obzrieť jeho vypracovanú hrud'. Aj keď som už od začiatku vedela, že Daeron je príťažlivý, len teraz som sa dozvedela ako veľmi.

„Na čo tu máš toľko kníh?“ pýtala som sa, keď som mu pomáhala do košele.

„To len pre prípad, že sa budeš chcieť začať učiť. Ale už musíme vyraziť,“ rýchlo sa upravil. Pomohol mi vysadnúť a sám sa vyhupol do sedla.

„Však mi niečo vysvetľuješ v jednom kuse!“

„Ja som myslel vážne učenie. Že si sadneme do tichého kúta ako obvykle, na zámku. A ty by si počúvala môj výklad,“ hovoril zasnene.

„Mne skôr chýbajú hodiny v knižnici či v labyrinte,“ odpovedala som rovnako zasnená. Začula som jeho urazené nadýchnutie a tak som radšej pridala. Rýchlo dorovnal môj cval, aj keď sa tváril nahnevane. „No netvár sa tak! S Ravenom sme v knižnici po večeroch hrávali tú hru, ktorej meno si raz neviem zapamätať. Alebo som tam celé hodiny presedela nad knihami

a vzdelávala som sa. A v labyrinte som zase chodila pozrieť víly. Boli to také milé žienky, vždy som sa s nimi príjemne pohovárala,“ pokúsila som sa ho upokojiť.

„Ale tam boli aj hodiny s tým neopatrným a neokrôchaným čarodejníkom Cetusom!“ protestoval.

„Presne tak. Bol nevychovaný a hrubý!“ vyhlásila som ironicky a v hlase mi bolo počuť aj smiech. Škoda len, že to nie je pravda. Ale čo by som ja už nespravila, aby som niekomu nezlepšila náladu, že?

Elf sa okamžite zavrátil vševediaco: „Vedel som to. Vedel som to! Vedel som, že na ňu bude mať zlý vplyv. Vedel som to, a predsa som to dovolil. Už asi starnem. V každom prípade, nemôžem dovoliť, aby v tom pokračoval, blázon jeden čarodejný. V hlave má len to svoje zlato a kameň mudrcov. A že vraj ho už takmer mal, ha! Obyčajný kameň mal!“ mrmlal si popod nos.

„Už sme skoro v dedine,“ upozornila som ho, keď som videla, ako les redol. Nedbal na moje slová a ďalej si niečo mrmlal. Teraz ale oveľa tichšie.

S povzdychom som zavrtela hlavou a nechala som ho v tom. Snáď kým prídeme do dediny ho to prejde.

Moje nádeje sa potvrdili, keď sme prešli okolo prvých domov. Ľudia za nami otáčali hlavami, zrejme neboli zvyknutý na prítomnosť cudzincov. Zastavili sme pred jednou budovou, ktorá pripomínala hostinec. Daeron zastavil, priviazal kone a pomohol mi zliezť.

„Opatrne. Dedina pred tým bola roľnícka, ale toto sú lovci. Lovia všetko. A tým myslím úplne všetko. Hovorí sa, že v tejto dedine žijú najomní vrahovia spolu s lovcami ľudí. Maj sa na pozore,“ varoval ma.

„Prečo potom ideme cez takéto miesto, keď je tu tak nebezpečne?“

„Plánovaním sme strávili väčšinu noci. Ale nech sme chceli, ako sme chceli, nič lepšie sa nám nepodarilo nájsť. Toto je najnebezpečnejšia dedina, cez ktorú pôjdeme. Ešte nás čakajú asi tri a pred Temným lesom je také malé mestečko. Bola to najkratšia a zároveň aj najbezpečnejšia cesta. Teda ak si odmyslíš Temný les, Údolie čarodejníc a Čierne hory,“ povedal so sladkým úsmevom.

Ten sa ale hneď zmenil, keď sme vstúpili do hostinca. Okamžite nás prebodli vraždiace pohľady. Aj keď ma Daeron čiastočne ukrýval za sebou, zbadali ma. Vtedy sa zmenili na pohľady plné túžby. Na prázdno som preglgla. Nie žeby som sa v elfovej prítomnosti bála, ale keby tu boli aj ostatní, cítila by som sa bezpečnejšie. No, ak nič nepomôže, budem mať konečne dôvod na svoje čierne myšlienky, pomyslela som si s čiernym humorom.

Nevšímajúc si všetky nechutné pohľady, prešli sme k pultu.

„Ako vám môžem poslúžiť, mladý pán?“ aj keď sa hostinský pýtal Daerona, jeho pohľad smeroval na mňa. Pod jeho škuľavým pohľadom som sa otriasla. Bol to slizký päťdesiatnik, masť z neho len visela. Hneď mi bolo jasné, že dnes v noci spať nebudem.

„Potreboval by som dve izby. Jednu pre slečnu a jednu pre mňa a našich štyroch spoločníkov, ktorí by mali večer doraziť.“ Konečne jeho odporné oči opustili moje telo a presunuli sa na Daerona.

„Bohužiaľ, vám vyhovieť nemôžem. Mám len jednu izbu, je v nej dosť postelí pre krásnu slečnu aj vás ostatných. No pochybujem, že slečna bude chcieť spať v rovnakej izbe,“ usmial sa na mňa a ukázal tak krivé, žlté zuby.

Daeron sa otočil na mňa: „Myslím, že jednu noc vydrží,“ horlivo som prikývla. „Výborne, môžete ju pre nás pripraviť. A doneste nám aj niečo na obed.“

„Ako si mladý pán praje,“ zmizol niekde dozadu.

„Nemusíš sa báť. Ostatní tu budú rýchlo a on sa o nič nepokúsi. Aj kebyže tu budem len ja, nič ti nespraví.“

Snažila som sa Daeronovým slovám veriť. Ale keď nám ten odporný chlap doniesol obed a obtrel sa o mňa, zatúžila som byť, čo najskôr preč.

17. Kapitola

Po obede sme s Daeronom odišli von. Chceli sme si nájsť nejaké pokojné miesto, kde by sme sa mohli venovať učeniu. Aj keď som učenie neznášala, teraz by som urobila čokoľvek, aby som nemusela byť v prítomnosti tých odporných pohľadov.

V dedine bolo síce ticho, ale vysvetľovať dvornú etiku? To radšej nie. Aj keď dnes som mala chuť ho viac počúvať, ako sa učiť.

„Štve ma, že tu nie je ticho.“ Nechápavo som sa na Daerona pozrela. Už hodinu sme kráčali lesom, nikde okolo nás ani noha a on tu nemá dosť ticha?

„Daeron? Sme kilometre od ľudského obydľia a ty tu nemáš dosť ticha?“ opýtala som sa ho nahlas.

„A nepočuješ to večné pišťanie tých vtákov?“

„Pišťanie? Snád' spev, nie? Samozrejme, že ho počujem a dokázala by som ho počúvať aj celé hodiny. Je to krásne!“ povedala som nadšene a zatočila som sa okolo vlastnej osi. Už dlho som niečo tak nádherné nepočula. Melódia mi hrala v ušiach a vytvárala na pár sekúnd vnútorný pokoj.

„Ako sa ti niečo také môže páčiť?“

„Vždy sa mi to páčilo. Je to nádherné! Skôr nechápem, ako sa ti to nepáči.“

„Nejde mi o ten zvuk. Mne ide o to, ako tie vtáky vypadajú!“

Nechápavo som na neho pozrela: „Ako to myslíš?“ som tu už niečo cez dva mesiace, ale ešte nikdy som žiadneho vtáka nevidela. Vždy som len počúvala ich spev keď som prechádzala cez bludisko. A keď som sedela dlhé hodiny pri Loxy, počúvala som ich viac ako ju. Cameo to vždy napálilo.

„Ešte si nevidela vtáka?“ opýtal sa ma rovnako nechápavo.

„V mojom svete som ich videla na každom krku. Ale tu ešte nie,“ vysvetlila som mu.

„Hlavne odo mňa nechci, aby som ti jedného chytil. Sú mi odporné.“ Okamžite som vedela, čo chcem.

Pozrela som sa na neho šteňacími očami: „Daeróón, že mi jedného chytíš, všáák?“ preťahovala som každé slovo. „Pjosím, pekne pjosím.“

„Nie,“ odpovedal stroho ani sa na mňa nepozrel.

„Pjosím,“ predbehla som ho a pozrela som sa na neho ešte smutnejšie.

„Už som ti povedal, že nie.“ Zase otočil hlavou, aby ma nevidel.

„No táák, ja vejmi céém,“ hovorila som ako malé rozmaznané dievčatko a dúfala som, že ho obmäkčím.

„Nie.“

Keď nepomôže roztomilosť, musím pritvrdiť: „Ty na vôbec nemáš rád!“ vyhlásila som, otočila som sa mu chrbtom a mala som chuť sa rozplakať. „Mňa nikto nemá rád!“ hovorila som stále smutnejšie a v očiach som cítila slzy.

„Lus, prestaň s tým.“ Otočila som sa na neho, slzy mi už takmer tiekli po lícach. „No tak dobre. Hlavne mi tu neplač.“ Pritiahol si ma k sebe. „Hneď ti jedného donesiem.“

„Ďakujéém!“ vyhlásila som nadšene a dala som mu pusku na líce. Daeron očervenel.

„Hlavne sa upokoj, áno?“ prikývla som a už som sa nevedela dočkať. „Tak počkaj, hneď to bude. O pár sekúnd som späť,“ nečakal ani na moje prikývnutie a vbehol do lesa.

Čakala som uprostred čistinky. V lese sa ozývali praskavé zvuky a občas aj nadávky. Na sekundu som sa zamyslela, či to bol dobrý nápad ho tam posielat'. Okamžite som svoje obavy zamietla. Predsa len, všetky vtáčiky sú tak roztomilé. Milujem ich, ale mačičky milujem viac.

„Som späť,“ povedal Daeron, keď vyšiel z lesa.

Nadšene som sa k nemu rozbehla: „Ukáž!“ priskočila som k nemu.

„Nastav ruku.“ Okamžite som ich k nemu natiahla. Dlane som zopla k sebe, aby som vytvorila medzi nimi drobnú medzeru. Rovno takú, aby sa do nej zmestil malý vtáčik.

Pustil mi ho priamo do dlaní. Zavrela som ich, aby hneď neutiekol. Vystrašene sa mi mykal v dlaniach. Už na prvý pohľad bolo cítiť, že je maličký.

Počkala som, kým sa trochu neupokojil, až tak som roztvorila dlane. Pozrela som sa dovnútra. Keď som videla to drobné vtáčatko, s výkrikom som ho pustila. Ešte pár sekúnd sa mi vznášal pred očami. Bola to len lietajúca kostra vtáčika. Nič viac, len holé kosti. Keď videl, že sa k ničomu nechystám, zmizol v lese.

„Keby... keby som vedela, že je taký...“ prehovorila som habkavo. Ospravedlňujúco som sa pozrela na Daerona.

„Už vidíš, prečo ich nemám rád?“

„Prepáč. Nenútila by som ťa do toho, keby som to vedela. Úplne ťa chápem. Zostanem pri tom, že najviac zbožňujem mačičky.“

„Kde je vôbec Onyx?“

„Nechala som ho v kapse. Keď sme odchádzali spal. Aj tak prespí väčšinu času.“

„Prespať prespí. Ale nechávať ho v dedine plnej lovcov je nebezpečné. Možno ešte viac ako vtedy v tej roľníckej.“

Zarazila som sa. Čo som to spravila? Daeron má pravdu. Všetci ho môžu dostať! A ja som ho tam nechala samého. Lussiel, si nezodpovedná!!!

Nečakala som na Daeronovu reakciu. Jednoducho som sa rozbehla späť do dediny.

„Čakaj na mňa!“ rýchlo ma dobehol.

„Nemala som ho tam nechávať. Som hlúpa a nezodpovedná. Vždy som taká bola. Nemám právo byť kráľovnou,“ teraz som na slzy ani nepotrebovala herecký talent. Samé sa mi začali rinúť po tvári.

„Herinya, stoj!“ zastavil ma rýchlo.

„Pusť!“ snažila som sa mu vytrhnúť, ale nepustil ma.

„V takomto stave ťa nikam nepustím. Pôjdem poňho sám. Ty ma tu počkaj.“

„Pusti ma. Nemala som ho tam nechávať. Nemala!“ vzlykla som. Podlomili sa mi kolená z toho ako na mňa všetky emócie rýchlo dopadli. Keby ma Daeron nezachytil skončila by som na zemi.

„Upokoj sa. Budeš dobrou kráľovnou. Všetko bude v poriadku. Neboj sa. Aj Onyx bude v poriadku. Určite. Aj ostatní sa vrátia čo nevidiať. Upokoj sa. Všetko bude fajn.“ Objala som ho a potichu som vzlykala. „Pusti ma. Hneď sa vrátim aj s ním.“ Ešte chvíľku som ho držala, no potom som si uvedomila svoju túžbu, mať ho zase pri sebe. Povolila som zovretie rúk. Keď bol Daeron voľný, ešte raz ma uistil, že sa hneď vráti a potom zmizol v tieni lesa.

Osamela som na lesnej čistinke. Prepadol ma pocit samoty. Síce som v ľudskom svete bola sama skoro stále, teraz som si od toho pocitu odvykla. Vždy bol niekto so mnou. Keď nie priamo, bola som v zámku, ktorý bol plný ľudí. A vždy sa niekde blízko mňa nachádzal Raven. Bol môj osobný strážca a keby sa mi niečo stalo, bolo jeho povinnosťou ma ochrániť. Ale teraz tu nie je. Teraz niekde ďaleko bojuje. Bezdôvodne bojuje.

Prenikla mnou neznáma bolesť. Bola tak silná, že mi vyrazila dych. Mala som pocit, že mi niekto zaťal sekeru priamo do hrudnej kosti. Niekoľko krát ňou v rane pohol, vytiahol ju a zaťal zase. Z neexistujúcej rany sa vyvalila krv. Oblečenie špinavé nebolo, ale cítila som, ako mi vyteká z rany. Bolesť bola veľmi prudká, nedokázala som sa udržať na nohách. Ani len nadýchnuť som sa nemohla. Pri každom nádychu mnou prebehla prudká bolesť. Nikdy som nezažila nič tak bolestivé.

Sekera zase dopadla do mojej hrude. Každý náraz bol horší a horší. Bolestivejší. Každý nádych bol ťažší. Dopadla som na kolená a snažila som sa nadýchnuť. Hlavne som sa snažila upokojiť sa. Netušila som, čo tú bolesť spôsobuje, ale bolo to príšerné.

Oveľa horšie ešte bolo, keď ma začalo páliť moje znamenie. Ak sa moje schopnosti začali zase prebúdzat', muselo to znamenať len jedno. Opäť na mňa niekto používa svoje schopnosti a snaží sa ma zastaviť. Alebo skôr zabiť. Cetus ma učil čo mám robiť, ale bolesť z oboch miest sa stupňovala a ja som si nedokázala udržať čistú myseľ. Opäť ma zaplavilo neznáme svetlo. Dopadla som na zem, neschopná akéhokoľvek pohybu.

Keď som sa nedokázala ani nadýchnuť, upadla som do bezvedomia.

„Lussiel!“ počula som výkrik svojho mena. Ešte stále som nedokázala vnímať, ani len otvoriť oči. Počula som, ako niečo dopadlo vedľa mňa. „Lussiel!“ opäť ten hlas.

„Daeron,“ povedala som slabo. Bola som priveľmi slabá, aby som sa zdvihla. Počula som vedľa seba tiché kňučanie. „Onyx.“ Konečne som dokázala nájsť viečka a spomenúť si, ako ich zodvihnúť.

Otvorila som oči a uvidela som smutnú tvár Onyxa. Hneď nad ním bola vystrašená tvár Daerona.

„Čo sa stalo? Si v poriadku?“ pretočila som sa na chrbát, aby som mu lepšie videla do tváre. Natiahla som ruku a pohladila som Onyxa.

„Nemôžem povedať, že sa cítim najlepšie, ale zvládam to,“ odpovedala som len na jeho druhú otázku.

„Čo sa ti stalo?“ Chcela som sa tejto otázke vyhnúť, ale jemu to očividne nedalo.

„Neviem. Mala som pocit, že mi niekto zaťal sekeru do hrude. Bolelo to a nedokázala som sa nadýchnuť. Keď sa opäť prebudilo znamenie... nepamätám si, čo bolo potom.“ Daeron dlho nič nehovoril, len na mňa prekvapene hľad.

„Zase sa ťa niekto pokúsil zabiť. Na pár sekúnd ťa niekto pustí z očí a hneď si terčom útok. Musíme to už nejako vyriešiť. Začína to byť veľmi problémové.“

Konečne som sa mohla poriadne nadýchnuť. Vychutnávala som si tento pocit. Dopriala som plúciam tak veľa vzduchu, koľko len chceli.

„Keď som prišiel k Onyxovi, ešte spal. Vracal som sa, ale vtedy sa prebudil. Začal byť veľmi nepokojný, presne ako pred pár dňami, vtedy v jaskyni. Okamžite som sa k tebe rozbehol, ale našiel som ťa už keď si bola v bezvedomí.“ Zodvihla som k nemu unavený pohľad. „Keď sa vrátia ostatní, musíme im to povedať. Najdôležitejšie je, vyriešiť to. A to čím skôr.“

„Výnimočne s tebou súhlasím,“ unavene som zavrela oči. Keď som ich zase o pár sekúnd otvorila, posnažila som sa postaviť sa.

„Pomaly!“ varoval ma okamžite Daeron. Nedbala som na to a ďalej som sa snažila. Keď videl, že nič nezaberá, pomohol mi posadiť sa.

„Mali by sme sa vrátiť. Možno už aj prišli a hľadajú nás,“ vysvetlila som mu svoje počínanie. Len som sa posadila, ale cítila som sa ako po maratóne.

„Nechceš tu ešte chvíľu ostať?“ zavrtela som hlavou.

„Blíži sa búrka,“ neviem ako, ale jednoducho som to vedela. Cítila som to.

„Búrka? Nikde nie je ani mráčik!“

„Blíži sa. Cítim ju.“ Pomohol mi, postaviť sa. „Mali by sme sa čo najskôr vrátiť.“ Musel ma podopierať, aby som vôbec mohla stáť. Keď som sa snažila chodiť, bolo to ešte horšie. Bez jeho pomoci by som bola okamžite na zemi. Cítila som sa nemožne, neznášala som, keď musím byť na niekom tak veľmi závislá. Nanešťastie som nemala inú možnosť. Onyx okolo nás celou cestou lietel.

Naspäť do dediny sme sa dostali, keď už bola obloha čierna ako noc. Okamžite bolo jasné, že búrka už čoskoro príde.

„Aj Raven vždy takto presne odhadne búrku.“ V dedine už takmer nikto nebol, a preto ma aj ďalej pokojne objímal a tým ma aj podopieral. Keby tu boli ľudia, nedovolil by si to. Jeho vždy a všadeprítomná etika mu to nedovoľovala.

„Hej, a preto sme aj vtedy museli zastaviť, a tak sme sa dostali do konfliktu s trpaslíkmi.“ Jednou rukou som sa pridržiavala Daerona, ale druhú som mala voľnú. A preto som ňou chytila Onyxa a ukryla som ho pod plášťom. Na uliciach možno niekto nie je, ale to ešte neznamenalo, že aj hostinec bude prázdny.

„Je nezodpovedný. Mal vedieť, že to je jaskyňa trpaslíkov. Bane v tejto oblasti sú povestné,“ odfrkol si.

„Je ich tu viac?“

„Skoro na každom kroku je jedna. Preto som nechcel zastavovať v lese. Kedykoľvek sme do nejakej mohli spadnúť.“

Opýtala som sa niečo, čo ma už dlho ťažilo: „Myslíš, že budú v poriadku?“

„Kleio má ostrejší jazyk ako meč. Nikdy mu to s ním veľmi nešlo. Ale, na druhej strane, je to ohnivý čarodejník. Ak sa niečo vyskytne, určite ich všetkých spáli.“

Cetusovi ide čarovanie rovnako dobre ako šerm. Aj keď, ani on – jeden z najväčších čarodejníkov – nie je neomylný. Občas urobí chybu, ako každý z nás. No v takomto boji môže byť každá chyba osudnou.

Raven bol v podstate vychovaný vo vojsku. Rodičov stratil vo veľmi nízkom veku. Jeho otec bol uznávaný kapitán. Jeden z najlepších, akých táto zem kedy mala. Jeho matka bola veľmi silná a prekrásna čarodejnica. Niečo zdedil z oboch. Na čarovanie mal vždy talent, aj keď ho nevyužíva. Viac sa mu páči ísť po stopách svojho otca. Chce sa stať generálom. Keby sa Elaynovi niečo stalo, on by bol prvou voľbou. Tvojim príchodom sa mu jeho cieľ nenávratne vzdialil,“ odmlčal sa. To mi dovolilo, aby ma premkol pocit viny. Vždy musím všetko len kažiť! „Aj keď pri Elaynovi to bol aj tak len nesplniteľný sen. On sa totiž narodil s mečom v ruke. Hneď ako vedel chodiť, vedel aj jazdiť na koni. Mal dva roky, keď sa začal učiť šermovať. Odmalička bol vychovávaný na post veliteľa. Už veľmi dlho sa nestalo, aby bol niekto tak dobrý ako on. Nemáš sa prečo báť. Generál je zvyknutý na boj s presilou a Cetusovi liečenie celkom ide. Nedá sa povedať, že je v tom majster, ale už som ho videl vyliečiť veľké zranenia,“ povzbudivo sa na mňa usmial. Ten úsmev mi dodal nádej. Nádej, že zajtra všetci spolu vykročíme na ďalšiu cestu. Že už čoskoro spolu budeme zase cestovať. Že budeme na ceste za osudom menom Exedra.

Otvorili sme dvere hostinca. V tom momente sa na nás vrhli pohľady ľudí dnu. Keď ich osvetlil blesk, vypadali ešte strašidelnejšie. Ozval sa hrom a zem sa trochu zatriasla. Neklamný symbol, že búrka je tu.

Našu izbu sme našli rýchlo. Hostinský nám ju ukázal a pri tom sa po mne odporne díval. Vo svetle pochodní, ktoré tu osvetľovali chodby, vypadal ešte strašnejšie. Zabuchla som za nami dvere izby.

„K oknu alebo radšej ku dverám?“ v izbe boli tri postele na jednej strane a tri na druhej. Nebola to veľká miestnosť, medzi posteľami v oboch smeroch bolo tak pol metra priestoru.

„K oknu,“ povedala som skoro automaticky. Vždy som rada spávala pod oknom. Ráno som sa tak mohla prebudiť s východom slnka a počuť veselý spev vtá... tých prekrásnych stvorení, ktoré tu vypadajú odporne. Opravila som sa v duchu.

„Chce sa ti učiť, alebo si chceš oddýchnuť?“ Elf ma zaviedol k jednej posteli a posadil ma na ňu. Onyxa som pustila spod plášt'a. Už sa začínal zmietiť.

„Možno by som si mohla trochu pospať.“

„Dobre. Zobudím ťa na večeru.“ Prikývla som a ľahla som si. Daeron ma prikryl a s prianím sladkých snov, odišiel na inú posteľ. Bola som rada, že neodišiel z miestnosti. Sama by som sa tu bála. Moja únava bola tak veľká, že som zaspala okamžite.

Šušťanie listov vo vetre tvorilo melódiu pre tanec motýľov. Tancovali vzdušný valčík, voľne lietali okolo seba vo vášnivom tangu dvoch maličkých tiel. Okolo nich lietali drobné vtáčatká a spievali im do rytmu.

Drobná sýkorka priletela až ku mne a sadla si mi na vystretú dlaň. Bola tak drobučká, tak krehulinká, no prv, ako som si ju vôbec stihla užiť, odletela.

Rozfúkal sa silný vietor. Bol teplý ako letný vánok, ale prudký ako jesenná víchrica. Svojou prudkosťou prerušil balet motýľov, našťastie rýchlo ustal.

Keď som sa dosť vynadávala na tú pestrofarebnú nádheru malých tanečníkov, porozhliadala som sa okolo seba. Stála som na vrchu kopca pokrytého rozkvitnutou lúkou. Kvety hrali všetkými farbami a keď sa opäť rozfúkal vietor, motýle na ne dosadli. Keď opäť vzlietli, boli ich stovky. Všetky odleteli v rovnakom momente vysoko do oblakov. Mala som

pocit, že sa okolo mňa rozprchlí všetky farby. A potom zmizli preč. V srdci som pocítila osteň prázdnoty, ale ešte stále ho dokázal potlačiť pocit neopísateľnej nádhery, ktorý vo mne vyvolali.

Zahľadela som sa pod seba. Pod kopcom bolo údolie, rovnako pestrofarebné ako všetko okolo. Z neďalekého útesu dopadal do jazera vodopád. Vo vode som videla desiatky živočíchov. Niektoré z nich sa pásli na rozkvitnutej lúke. Ďalšie – zrejme mláďatká – behali popri nich.

„Prekrásny pohľad, že?“ začula som za sebou hlas. Bol mi známi, ale aj tak ma prekvapil. Otočila som sa za ním. Vedľa mňa stála nádherná žena. Ak ja som mala pleť bledú, ona ju mala bielu. Vlasy mala čierne ako uhoľ. Aj jej oči boli rovnako čierne. Líca a pery mala ružové, ovievala si ich čiernym vejárom, ktorý mal v sebe rôzne vyrezávané vzory. Dokonale ladil k jej čiernym šatám.

„Kto si?“ neverila som, že tak nádherná bytosť je ľudská. Ani démonická nemohla byť. Bola až priveľmi nádherná.

„Nepoznáš ma? Predsa Exedra,“ zasmiala sa lahodne. Bola prekrásna a ten smiech k nej ladil ako anjelský hlas.

„Exedra? Čo tu robíš?“ neverila som vlastným ušiam. Exedra? Prečo mi ju vždy opisovali ako draka?

„Prišla som ťa varovať. Hrozí ti veľké nebezpečenstvo. Ale to už asi vieš. Dnes na tej lúke to bolo tesné. Keby sa neprebudili tvoje schopnosti, už by si tu nebola.“

„Ty vieš, kto na mňa útočí?“

„Zlo.“

„Čo je zlo? Kto je to?“ zahrnula som ju otázkami.

„Na to musíš prísť sama,“ usmiala sa na mňa sladko. „Už musím ísť.“ Opäť sa zdvihol silný vietor. „Pamätaj. Nikdy nesmieš ostať sama. Zlo tie momenty využíva proti tebe. A hlavne nesmieš nikdy pochybovať o svojich schopnostiach. To ťa najviac oslabuje,“ s poslednou vetou sa stratila vo vetre.

Prudko som sa posadila. Sedela som na posteli. Onyx spal na vankúši vedľa mňa a Daeron spal na posteli oproti mne. Ostatné posteľe boli prázdne.

Sen? Zase ďalší sen? Zavrtela som hlavou. Trápením nad ním nič nevyriešim.

Zahľadela som sa von oknom. Na oblohe svietil jasný mesiac obklopený hviezdami. Búrka už musela prestať. Ale prečo ma Daeron nezobudil na večeru? Všetkým už bola hlboká noc. Rozhodla som sa, že to ráno zistím. Teraz som dostala chuť, poprechádzať sa vonku za mesačnej noci. Milujem prechádzky pod hviezdami.

Potichu som si obliekla plášť a ešte tichšie som vyšla z miestnosti. Nechcela som Daerona zobudiť. Zišla som dole schodmi. Hostinský bol ešte hore.

„Kam idete, slečna?“ rozhodla som sa ho ignorovať. Bez povšimnutia som prešla okolo neho a zamierila som ku dverám. „Ale no tak, krásna pani. Odpovedzte mi.“ Zaťala som ruky v pästi. Ďalej som kráčala. Zastavila ma čiasa ruka. „Vonku je to teraz nebezpečné. Všade sa potulujú nájomní vrahovia. Nechcete tu radšej so mnou zostať a trochu si užiť?“ zdesila som sa. Okamžite som sa začala brániť. „Neutekajte, slečna. Ja mám rád tak mladé mäsko.“ Pri

uchu som počula jeho slizký dych. Začala som sa brániť ešte viac. Nepomáhalo to. Len ho to ešte viac povzbudilo. „Voniato krásne.“

„Pust’!“ snažila som sa mu vytrhnúť z pevného zovretia.

Okolo môjho pásu sa obtočila jeho druhá ruka: „Prestaň, kráska. Nechceš si užiť trošku zábavy a rozkoše?“ Roztriasla som sa strachom a hnusom. „Vidíš, celá sa chveješ vzrušením,“ hostinský si všetko zle vyložil.

„Nie! Pust’ ma!!!“ mal oproti mne oveľa viac sily. Nedokázala som sa brániť, keď ma tak pevne zvieral. Začal ma ťahať smerom ku kuchyni.

„Zabavíme sa,“ smial sa radost’ou.

„Pusti ma!!!“ skúsila som, ale on na to nedbal. Dvere hostinca sa s vrznutím otvorili. Štyrom postavám viali plášte vo vetre.

18. Kapitola

„Zabavíme sa,“ smial sa radosťou.

„Pusti ma!!!“ skúsila som, ale on na to nedbal. Dvere hostinca sa s vrznutím otvorili. Štyrom postavám viali plášte vo vetre. Tie postavy mi boli zvláštny spôsobom povedomé, ale plášte im siahali hlboko do tváří. V slabom svetle som skoro nič nevidela.

„Prepáčte, páni, ale už máme zatvorené. A dost' nás rušíte,“ jeho ruka sa dostala za okraj plášťa a začala ma hladiť po bruchu. Začali mi tiecť slzy strachu. Ďalej ma ťahal ku kuchyni.

Postavy sa k nám rozbehli, kapucne im pri tom spadli z hláv: „Pusť ju, ty prasa!“ Elaynov hlas bol vždy plný autority. Zovretie rúk ešte zosilnelo.

„Pokojne si s ňou môžete užiť, páni. Ale ja som ju videl prvú.“ Vzlykla som, keď sa jeho ruka dostala pod vrchnú vrstvu šiat.

„Bude to?“ opýtal sa Raven a vytasil meč. Ostatní ho nasledovali.

„Tak dobre, páni, len pokoj. Nemusíme to riešiť násilím. Môžete si ju pokojne nechať. Aj tak je na mňa priveľmi vyziabnutá.“ Ruky okamžite povolili. Rozbehla som sa čo najďalej od neho. Schúlila som sa v Kleiovom náručí. Ticho som mu vzlykala do košele.

„Kleio, odveď ju do postele. Nemusí toto vidieť.“ Nechápavo som sa otočila na Cetusa. „Ešte ho neprešla chuť,“ na môj nechápavý pohľad odpovedal kývnutím hlavy smerom k Elaynovi.

„Tak poď, Lus. Už je to v poriadku,“ prehovoril ku mne Kleio nežným hlasom. Upokojujúco ma hladil po chrbte a ťahal ma ku schodom.

„Moja pekná,“ povedal hostinský smutne, keď sme okolo neho prechádzali. Spôsobilo to len, že som sa viac prikrčila pri Kleiovi a našťavané zavrčanie. Nevieam, kto bol jeho strojom.

„Ublížil ti nejaký?“ opýtal sa ma ticho, keď sme boli v dostatočnej vzdialenosti.

Zavrtela som hlavou: „Prišli ste v čas.“ Fyzicky mi neublížil. No, možno budem mať na ruke drobné modriny, ale tie sa stratia. Radšej ale nechcem vedieť, aké následky to bude mať na mojej psychike. „Ako ste na tom vy?“ opýtala som sa ho. Radšej nech mi rozpráva, akoby som mala opäť rozmýšľať.

„Žijeme. Aj keď je Elayn veľmi dobrý generál, i on si niekedy odhryzne priveľa. Tí trpaslíci nás poriadne prehrali. V polovici sa Cetus prestal snažiť a začal používať kúzla. Dost' sa vyčerpal, ale ušetril nám ostatným zranenia.“

„Ste v poriadku?“

„Len škrabance, Lus. Ale svoj cieľ to splnilo. Elayn je pokojnejší a hlavne sme sa uistili, že žiadni trpaslíci si už na nás netrúfnu. Irdon je jeden z najväčších pánov, aj dost' obávaným. Lepšie povedané, bol. Elayn si na ňom vylial všetku svoju zlosť.“

„Naozaj nie si zranený?“ opýtala som sa ho ešte raz. Teraz tichšie, lebo sme vošli do izby.

„Tak on si tu spí, keď tebe hrozí niečo tak odporné?!“ s pohľadom upreným na Daerona ma odvedol k mojej posteli. „My sme mu dôverovali, že ťa odvedie do najbližšej dediny v poriadku a on spí!“

„Cesta bola preňho náročná. Zranili ho. Dopraj mu kúsok odpočinku.“

„Aj nás zranili a sme tu!“ povedal dosť nahlas.

„Psst! Nebuď ho,“ upozornila som ho a zobrala som si k sebe Onyxa. Jeho prítomnosť ma upokojovala. „Prečo ste tam vôbec ostávali a bojovali?“

Prehovoril až po dlhšom čase: „Elayna od malička vychovávali, že má ochraňovať kráľa svojim životom. A to, čo ti Irdon spravil, bolo neodpušiteľné. Museli sme zakročiť. Aj keď som nesúhlasil až s takou krutosťou. Tušili sme, že sa o niečo pokúsi, a tak sme mali záložný plán. Keby nás pokojne nechal odísť, všetko by bolo v poriadku. Išli by sme bez námietok. Ale on musel niečo spraviť. Tak sme mali pripravenú druhú možnosť. Boj. Nedalo sa mu vyhnúť. A trošku to bola aj odplata za to, ako sa k tebe správal.“ Na oboch zápästiach som mala modriny. Na ľavej boli čerstvejšie od hostinského. Na pravej od Irdona z dnešného rána. A práve tie Kleio nežne pohladil. „Mňa skôr zaujíma, čo si robila takto neskoro v noci tam dole a sama.“

„Potrebovala som sa nadýchať čerstvého vzduchu. Netušila som, že tam bude.“ Dvere sa opäť otvorili. Dnu tentoraz vošli Raven s Elaynom podpierajúc Cetusa. Zložili ho na prvú posteľ. Okamžite som sa k nemu rozběhla. „Čo sa mu stalo?“ hrudník sa mu pravidelne zdvíhal. To jediné bolo známkou života. Bol bledší ako obvykle. Až neprirodzene bledý.

„Hostinského som síce zmrzačil, ale bolo by to nanič, keby okamžite zomrel. A tak som donútil Cetusa vyliečiť ho. Dosť ho to zomohlo,“ z generála bola stále cítiť hrôza. Ale on si len pokojne ľahol na posteľ oproti.

„Si v poriadku? Neublížil ti?“ Raven ku mne prišiel, chytil ma za bradu a poobzeral si ma v tom slabom svetle.

„K ničomu nedošlo. Možno len pár modrín. Inak som v poriadku,“ ukázala som mu obe zápästia.

„Pospí si. Všetci si potrebujeme oddýchnuť. Cetus bude v poriadku. Bol to pre neho náročný deň. Kúzlil od rána do večera.“ Chcela som pri ňom zostať a uistiť sa, že je v poriadku. Ale Raven ma nekompromisne zodvihol z jeho postele. „Nechaj ho spať,“ doviedol ma k mojej posteli na druhej strane miestnosti. „Aj ty by si si mala oddýchnuť.“ Prikývla som a posadila som sa na posteľ. Hodila som posledný pohľad na Cetusa a dúfala som, že bude v poriadku. Vo výhľade mi zabránili dve telá, keď sa začali hádať o posteľ vedľa mňa.

„Raven, vypadni. Som jej snúbenec. Budem spať najbližšie k nej,“ tlačil sa na posteľ Kleio.

„Ja som jej osobný strážca. Musím jej byť nablízku, keby sa niečo stalo,“ hájil svoje záujmy Raven.

„Nablízku je budeš aj na tej druhej posteli.“

„To platí aj o tebe.“ Táto hádka začínala byť stále nezmyselnejšia.

Keď už sa to nedalo počúvať, zobrala som Onyxa a sama som si ľahla na druhú posteľ. Bola na druhej strane izby. Na posteli vpravo spal Elayn a na tej vľavo Daeron.

„Problém vyriešený. A teraz už spíte!“ pohladila som Onyxa, ktorý sa z toho všetkého prebudil. Rozospane sa rozhlíadal okolo seba. Keď ma uvidel, spokojne sa usmial a zaspal.

V izbe bol ešte stále hluk a tak som zodvihla hlavu. Tentoraz sa hádali, kto bude spať na mojej posteli.

Tento súboj nakoniec vyhral Raven. Zaľahol do postele s tvárou zarazenou do vankúša. Kleiovi sa to nepáčilo a tak ešte dlho ticho nadával.

V izbe bolo až po dlhej chvíli konečne ticho. Ozývalo sa v nej niekoľko dychov, ktoré sa odrážali od stien. Len mne sa nedalo zaspáť. Príhoda s hostinským mi v tom bránila. Nakoniec som prebdela celú noc.

Niekoľko hodín po svitaní sme už boli na ceste. Najväčšie známky únavy bolo poznať na mne. Všetci sa vyspali výborne, len ja nie.

„Lussiel, zase z teba cítim obrovskú zmenu.“ Vždy som išla v strede skupiny. Ale teraz som bola tak veľmi unavená, že sme sa s Ailive držali vzadu. „Stalo sa niečo dôležité?“ Och, áno! Ešte som im nepovedala o tej príhode na lúke.

„Stalo, ale nejako nebol čas vám to povedať,“ odpovedal za mňa Daeron. „Stala sa drobná nepríjemnosť, keď Lussiel nechala Onyxa v kapse. Niečo sa mohlo stať, tak som radšej išiel po neho. Nechal som ju samú v lese. Mala určitý druh vyzie ako vtedy v zámku, keď sa ju niekto pokúsil ovládnuť. Teraz to ale bolo horšie. Mala pocit, že ju niekto chce zabiť. Opäť sa museli pri tom prebudiť jej schopnosti.“

„A potom som sa zase rozprávala s Exedrou. Zjavila sa mi v sne. Opäť ma varovala pred zlom. Vraj nesmiem nikdy ostať sama. Tie momenty zlo využíva, aby ma dostalo. Nič konkrétnejšie mi nepovedala,“ doplnila som ho.

„Ako presne sa ti zdalo, že ťa chcú zabiť?“ pýtal sa ďalej Cetus.

„Sekerou. Zabodli mi ju priamo do hrude. Cítila som tú prudkú bolesť. Aj keď som nebola zranená, cítila som to. A rovnako aj krv, nikde nebola, no ja som vedela, že mi vyteká z rany.“

„Je to stále horšie a horšie. Musíme sa poponáhľať, pretože ju raz skutočne zabijú,“ Elayn mal výbornú náladu. Už dlho som ho tak pokojného a milého nevidela.

„Výborný postreh. Lus, cítiš ešte tú ranu?“ nechápala som jeho otázku.

Zavrtela som hlavou: „Nič necítim. Malo by to prestať, nie?“ opýtala som sa s nádejou v hlase.

„Mám taký pocit, že to nebola len vízia. Nepokúsili sa zabiť ťa priamo. V hrudi sú uložené dve najväčšie energetické centrá. Solar plexus a srdcové, pričom je to druhé dôležitejšie. To, že ti ho zasiahli znamená len jedno. Chceli ťa zraniť po energetickej stránke. Ak to zranenie ešte stále cítiš, podarilo sa im to. Energia bude stále odchádzať z tvojho tela až ju stratíš úplne. Ak sa im to nepodarilo, môžu sa o to pokúsiť znovu.“

„Nič necítim,“ povedala som, aj keď som bola stále ohromená. Nejak často sa tu hovorilo o mojej smrti.

„To je len dobre. Ale keby si niečo cítila, daj mi okamžite vedieť,“ vážne sa na mňa zadíval. Prikývla som.

„Dokážeš to vyliečiť, Cetus?“ vstúpil do toho Kleio. Aj ostatní nás napäto počúvali, no všimla som si to len teraz.

„To závisí od rozsahu poškodenia. Ak je to len niečo malé, nemal by to pre mňa byť problém. V opačnom prípade, pomoc môžeme nájsť len v Údolí čarodejníc.“

„To je viac ako týždeň cesty odtiaľto!“ v elfovom hlase bolo cítiť strach.

„Inú možnosť mať nebudeme. Dokážem spomaliť priebeh veľkého zranenia, ale vyliečiť úplne ho dokážu len ametystoví čarodejníci.“

„Ametystoví? To myslíš tých, čo nosia smrť?“

Cetus odpovedal na Ravenovu otázku stroho: „Ani mne sa tá predstava nepáči. No oni jediní sú dostatočne zruční, aby manipulovali s niečím tak krehkým ako je srdcové centrum energie.“

„Zmeňme už konečne tému! Prestáva sa mi páčiť, že stále hovoríme len o mojej smrti. Za tých pár mesiacov, čo som tu, som mala zážitkov blízko smrti viac, ako iní za celý život!“ všetci sa na mňa prekvapene pozreli. Akoby vôbec zabudli, že tu som. „Moja smrť začína byť už pekne otrepanou témou. Mohli by sme sa rozprávať aj o niečom inom.“

Túto situáciu okamžite využil Daeron: „Čo tak si dať ďalšiu lekciu etiky? Včera sme ju nejako nestihli. Alebo radšej právo? História? Geografiu?“ s nádejou som sa pozrela na Cetusa. Zamyslene pozeral pred seba, až sa mu para valila z uší ako úporne rozmýšľal. A pod očami sa mu rysovali kruhy, nie veľmi výrazné, ale boli tam. Radšej ho nebudem rušiť.

„Tak už niečo začni vysvetľovať.“

„Práve sa nachádzame v Horách trpaslíkov. Je to tu veľmi preslávené ich baňami. Nachádzajú sa na každom kroku,“ rozhovoril sa okamžite. Elayn sa síce netrávil nadšene, ale ja som ich oboch v momente prestal vnímať. Občas som urobila nejakú grimasu, aby si elf myslel, že som jeho výkladom zaujatá. V skutočnosti som bola vďačná za jeho uspávací hlas, pôsobil tak trochu ako uspávanka. Určite by sa pri ňom príjemne spalo. Hlavne po prebdenej noci.

„Niečo sa deje,“ prerušil ho iný hlas, ktorý ma prebral z driemot. Okamžite som sa otočila na Ravena. Zaujato sledoval les okolo nás. Aj ja som cítila, že niečo nie je v poriadku.

„Čo by sa malo diať?“ panovačne sa ho opýtal Kleio.

„Aj ja to cítim,“ priznala som. „Začína ma páliť znamenie. Vtedy sa vždy niečo stalo.“ Z lesa sa vynorila hustá hmla, držala sa pri zemi, siahala koňom po kolená. „K boju nedôjde. Toto bude oveľa horšie,“ zastavila som Elayna, ktorý vytáhol meč.

„Ako to môžeš tvrdiť s takou istou?“ opýtal sa, ale pustil rukoväť meča.

„Neviem. Ale som si istá.“

Cetus na mňa obrátil hlavu: „Tvoje schopnosti sa prebudili viac, ako som si myslel. Schopnosti nebeskej čarodejnice sa teraz zídu. Mali by sme radšej zrýchliť, aj mne sa to prestáva páčiť.“ Kleio a Daeron – boli na čele skupiny – okamžite vyrazili dopredu. „Vedel som, že budeš prirodzený talent,“ povedal mi Cetus potichu, keď prechádzal okolo mňa.

„Podme za nimi, Ailive.“ Zrýchlila, ale niečo nebolo v poriadku. Necítila som ju. Odkedy sme si vytvorili spojenie, vedela som o nej všetko, aj keď sme boli na metre vzdialené. Ale teraz nič. „Ailive?“ neodpovedala, len ďalej kráčala dopredu. Obzrela som sa na okolité tváre. Len na Ravenovej bola istá dávka neurčitých emócií, ostatné boli prázdne.

Raven ma dobehol: „Cítiš Ailive?“ zavrtila som hlavou. „Sytry mi tiež neodpovedá,“ hovoril potichu, akoby nechcel, aby nás ostatní počuli.

„Čo sa to deje?“ pokrčil plecami, ale nič viac nepovedal. Hmla začala pomaly stúpať a o pár sekúnd nás pohltila.

„Držte sa pri sebe. Lussiel, ostaň v strede,“ nariadil mi generál. Pár momentov nám trvalo vyrovnat' krok. Hmla bola tak hustá, že som ledva videla Ravena meter odo mňa. Kone, znenazdajky, bez povelu, zmenili smer.

„Ailive!“ snažila som sa ju zastaviť. Čím dlhšie kráčala novým smerom, tým bola hmla hustejšia. Pozrela som sa na Ravena, ale nevidela som ho. Len dupot kopýt naznačoval ich prítomnosť. „Au,“ náhle pálenie na chrbte ma prekvapilo. Niečo sa deje, znamenie to vedelo a snažilo sa ma varovať. „Ailive, stoj!“ prikázala som jej, ale ona neposlúchla. Skôr naopak, pridala do kroku. Rovnako tak urobili aj ostatné kone. „Raven, niečo sa deje,“ keďže bol najbližšie, oslovila som jeho, ale on neodpovedal. „Raven!“ nič. „Kleio? Daeron? Elayn? Cetus?“ zo žiadnej strany neprichádzala odpoveď. Zrazu na mňa dopadla nečakaná únava. Niečo mi prikazovalo ostať hore, ale únava bola stále silnejšia. Po dlhom snažení odolať, som jej podľahla.

Zacítila som výraznú vôňu levanduli. Aj napriek sile, nebola táto vôňa nepríjemná. Tak netradičná na toto miesto a pri tom sem pasovala. Otočila som sa na druhý bok s úmyslom spať ešte o čosi dlhšie. Ale keď som sa pohla v mäkkej posteli, okamžite som vedela, že je niečo zle.

Otvorila som oči a dívala som sa na bledomodrý baldachýn. Ležala som medzi desiatkami vankúšov a prikrytá som bola hebkými prikrývkami. Všetko vo veľkej izby bolo ladené do modrých odtieňov s bielym nábytkom a doplnkami.

Očarene som sa dívala po nádhernej miestnosti. Vždy som si myslela, že modrá pôsobí chladne, ale skutočnosť bola iná. Biela opticky zväčšila miestnosť a tak modrá pôsobila skôr ako niekde pri mory alebo ako nebo po búrke.

Dvere sa zrazu otvorili a dnu vošla žena nízkeho vzrastu. Jej biele oblečenie pripomínalo habit mníšky.

„Prepáčte mi, pani moja. Keby som vedela, že ste už vstali, klopala by som,“ povedala ospravedlňujúco. „Doniesla som vám vaše veci.“

„Kto ste? Kde to som? A kde sú moji spoločníci?“ zasypala som ju otázkami. Niečo bolo čudné. Niečo sa mi na tom milom vystupovaní tej ženy nepáčilo.

„Volám sa Asyra. Som najvyššia kňažka tohto chrámu. Chrámu bohyne Astaroth. A vaši spoločníci ešte spia. Cesta ich veľmi utáhala,“ povedala úctivo. „Je mojou povinnosťou vám slúžiť, princezná, kým sa nerozhodnete opustiť náš chrám.“ Prekvapene som na ňu pozrela.

„Ako viete kto som?“

„To znamenie, hviezda na vašom ramene, okamžite som ju spoznala. Moja pani, bohyňa Astaroth, mi ho ukázala vo sne. Povedala mi o vašom príchode. Prosím, prijmite našu pohostinnosť.“ Stále sa mi na tej žene niečo nepáčilo. Meno Astaroth som už niekde počula, ale nespomínala som si kde. „Určite si po dlhej a namáhavej ceste prajete kúpeľ. Nechám vám ho pripraviť?“ zahryzla som si do pery. Síce sa mi vôbec nepáčila, ale na druhej strane, predstava horúcej vody bola celkom lákavá. Nakoniec som na jej otázku prikývla. „Okamžite vám ho nechám doniesť. Kým sa pripraví, určite ste aj hladná,“ otvorila dvere a pustila dnu ďalšiu mníšku. Táto niesla bohato naloženú tácku. Bez jediného pohľadu na mňa, prišla k posteli a položila jedlo pred mňa.

„Prosím, moja pani, nech vám chutí.“ Jedlo rozvoniavalo na celú miestnosť. Vtedy som si spomenula, že som ráno veľa nezjedla. Okamžite som sa pustila do tej voňavej dobroty.

Počas jedenia som sledovala, ako v izbe pripravujú vaňu a nosia do nej vodu. Z každého vedra sa parilo, čo ešte viac posilnilo moju chuť na dlhý kúpeľ. Dojedla som v rovnakom momente, ako sa vaňa zaplnila. Jedna mníška odniesla tácku a potom som zostala v izbe len ja s Asyrou.

„Okúpať sa viem aj sama,“ povedala som, keď sa nezdalo, že sa chystá odísť.

„Ja viem, pani moja. Ale chrbát si sama neumyjete. Dovoľte mi aspoň trochu vám pomôcť. Moja bohyňa by ma potom potrestala, že som neposlúchla jej rozkaz a neslúžila som vám,“ poslednou vetou mi zahrála na city. Nikdy som sa nedokázala dívať na utrpenie iných.

A tak som vyliezla z vyhriatej postele, len aby som následne vliezla do horúcej vody. Napäté svaly sa okamžite upokojili a doslova som cítila, ako sa špina a prach z ciest zo mňa odlupuje. Zacítila som na ramenách cudzie ruky, ktoré ma začali masírovať.

„Všetko pre dobro mojej panej,“ vysvetlila mi Asyra svoje počínanie. Bolo to až priveľmi príjemné na to, aby som ju zastavila. A tak spôsobil horúca voda, príjemná vôňa levandule v izbe a šikovné ruky na mojich ramenách, že sa mi opäť začali zatvárať viečka a ja som opäť zaspala.

Bola som si istá, že keď som zaspávala mohol byť tak obed. Ale teraz, keď som sa zobudila, bola obloha za oknami mojej izby zafarbená do oranžova. Zvonku sa ozýval príjemný spev vtákov a zo stromov kvapkala rosa. Všetko nasvedčovalo tomu, že som prespala celý zvyšok dňa aj celú noc a zobudila som sa až ráno.

„Dobré ráno, moja pani. Vyspali ste sa dobre?“ do izby vošla Asyra. Na rozdiel od včerajška malo dnes jej rúcho jemný zelený odtieň. „Raňajky sú už pre vás pripravené. Prajete si ich doniesť sem, alebo počítate ostatné sestry svojou prítomnosťou?“

„Myslím, že sa prejdem. Cítim sa po tak dlhej noci stuhnutá,“ povedala som milo a pretiahla som si stuhnuté kosti. Odpoveď bola síce milá, ale nedokázala som sa zbaviť pocitu, že sa včera niečo stalo. Za jej prívetivým úsmevom sa skrývalo niečo nekalé.

„V tom prípade mi, prosím, dovoľte, pomôcť vám pri obliekaní,“ ukázala na rovnako zelené šaty prehodené cez jej ruku. Nadychovala som sa k protestom, keď ma opäť prerušila: „Prosím, pani moja. Už včera sa na mňa moja bohyňa nahnevala, keď som vám nechcela slúžiť. Prosím, nepriťažujte ešte viac môjmu trápeniu.“ S povzdychom som prikývla. Vyliezla som z postele a nechala som ju, obliecť ma.

„Prosím, nasledujte ma,“ ukázala smerom na dvere. Vyšli sme nimi na chodbu, kde sme stretli ešte dve ďalšie mníšky. „Dobré ráno, sestry.“

„Dobré ráno, pani. Dobré ráno, matka predstavená,“ odpovedali obe svorne.

„Čo moji priatelia?“ keď som o nich hovorila, cítila som z nej nejakú zmenu. Nebola to viditeľná zmena v jej postoji, len taká nepatrná zmena v aure okolo nej.

„Ešte stále spia. Ale nemusíte sa báť, pani moja, keď sa do večera nepreberú, pošleme pre doktora.“

Cestou sme stretli ešte niekoľko mníšok kráčajúcich rovnakým smerom.

Všetky si dávali pozor, keď sme okolo nich prechádzali, ale mne sa podarilo začuť dve z nich, keď sme okolo nich prechádzali: „Dnes večer je spln. Sestra predstavená chce vraj bohyni obetovať tých mužov, ktorí prišli s princeznou. Už sa celkom teším.“ Preľaknutá tou predstavou som si okamžite spomenula. Astaroth. Vedela som, že to meno poznám, ale až teraz som si spomenula, čo sa deje pri rituáloch na jej počesť.

Musím ich nájsť. A skôr ako ich tá žena predo mnou obetuje. Nemám veľa času.

19. Kapitola

Cez veľké drevené dvere ma Asyra doviedla do jedálne. Všetka pozornosť sa okamžite obrátila na nás. Všetky mníšky mali na sebe zelené habity, niektoré odchádzali od jedla, iné sa modlili pred raňajkami, ďalšie chodili po miestnosti a niesli taniere. Keď nás zbadali, ich činnosti boli prerušené.

Všetky vstali od stola a úctivo sa nám poklonili: „Dobré ráno, moja pani. Dobré ráno, matka predstavená,“ opäť odpovedali zborovo, jednohlasne.

„Aj vám príjemné dobré ráno a dobrú chuť, sestry. Dnes nás svojou prítomnosťou poctila aj princezná...“ otočila sa na mňa a mne vtedy došlo, že som sa ešte nepredstavila.

„Lussiel.“

„Princezná Lussiel. Privítajme ju pri našom stole a poctíme ju našou pohostinnosťou. Je to budúca kráľovná, takáto príležitosť sa nenaskytne každý deň. Správajte sa k nej úctivo a ďakujte našej bohyni Astaroth, že nám ju sem poslala.“

„Gloria et honor et pax, Astaroth,“ povedali opäť všetky jednohlasne. Nerozumela som tomu, čo povedali, ale nemala som ani čas sa nad tým zamýšľať, pretože ma Asyra okamžite potiahla ku stolu.

Stoly boli tri, jeden naprieč miestnosťou a dva na kríž po jeho bokoch. V strede priečneho stola bola stolička väčšia ako ostatné. Očividne to bolo miesto určené najvyššej kňažke. No Asyra na to nebrala ohľad a posadila na ňu mňa.

Hneď pred nami pristáli taniere s jedlom: „Nech vám chutí, moja pani Lussiel,“ povedala s úklonom. „Nech vám chutí, matka predstavená,“ pokračovala mníška opäť s úklonom.

„Prosím, pani moja, pusťte sa do jedla, kým je ešte teplé.“ Nechcela som byť nezdvorilá a nepočkať na modlitbu, no keď ma ponúkla. Nie, aj tak počkám. Rozhodla som sa pevne a pozrela som na ňu v očakávaní modlitby. „Sestry, pomodlíme sa spoločne pred jedlom.“ Všetky hneď sklopili hlavy a zopli ruky. Nasledovala som ich. Opäť začala niečo nezrozumiteľne brblať, ale ja som ju nevnímala.

Rozmýšľala som, ako nájdem ostatných. Hrozí im smrť a ja tu tak pokojne sedím pri raňajkách. Sama som prekvapená, ako pokojne sa dokážem správať, keď na nich číha smrť.

Musím sa k nim nejako dostať. Musím zistiť, kde sú a dostať ich odtiaľto preč. A to ešte pred polnocou. Nie. Najlepšie bude počkať do polnoci, keď budú vykonávať rituál, určite sa ho zúčastnia všetky a tento – rýchlo som v mysli hľadala správne pomenovanie – chrám bude prázdny. Ale dovedy musím zistiť ako sa tu mám orientovať.

„Ďakujem, jedlo bolo výborné,“ zložila som príbor na tanier. Táto vegetariánska strava mi po dlhých dňoch v lesoch začínala chýbať.

„Och, to som veľmi rada, že vás ešte jedlo dole v dedinách neznechutilo. Dedinčania sú nechutní, jedia mäso zvierat a vyhlasujú ho za špecialitu. Napríklad v tej roľníckej dedine na okraji lesa, tam podávajú ako miestnu špecialitu vyprázané oči okrídlených hadov. Tak mierumilovné a krásne stvorenie a oni ho oslepia. A nechajú ho žiť, aby sa slepi trápili. Tak nechutní sú. Dokážete si to vôbec predstaviť?“ okamžite som si spomenula na tie vyprázané guľky, čo som jedla. A tiež som si spomenula, že mi aj celkom chutili.

Len veľmi ťažko sa mi podarilo v sebe udržať obsah žalúdka.

„Máte pravdu, je to strašné,“ odpovedala som jej, ale túžila som sa rozprávať na inú tému.

„Pridáte sa k nám na rannú omšu?“ aj jej sa zrejme zle hovorilo o tejto téme. Chvíľku som sa nad tým zamyslela. Všetky budú určite na omši, takže všetko bude prázdne. To bude skvelá príležitosť to tu prehľadať, aspoň čiastočne.

„Zrejme vás sklamem, ale nie. Nie som veriaca, určite ma chápate.“ Chvíľku vypadala prekvapene, ale potom sa usmiala tým sladkým a falošným úsmevom a prikývla.

„Tak môžete využiť čas a poobzerať sa po našej knižnici. Máme obrovskú zbierku.“ Zahryzla som si do pery. Je pravda, že knihy som milovala, ale teraz mám na práci niečo dôležitejšie. Na druhej strane, keď budem v knižnici, z ničoho ma nebudú môcť podozrievať.

„Veľmi rada. Milujem knihy.“

„Tak ma, prosím, nasledujte.“ Vstali sme od stola. Opäť ma viedla neznámymi chodbami chrámu, snažila som sa zapamätať si aspoň zopár orientačných bodov. Aj keď, pri mojom zmysle pre orientáciu, ktorý je asi ako kompas na magnete, mi to bude zbytočné. Určite to popletiem.

Keď už sa mi zdalo, že sme sa stratili, Asyra otvorila obrovské drevené dvere – pri jej veľkosti sa zdalo byť nemožné, že ich vôbec otvorila – a ukázala mi tak nádherný svet kníh. Zo všetkých strán bolo cítiť vôňu stránok, atramentu a kože, v ktorej boli knihy viazané. Asi v pätnástich radoch regálov, vysokých tri metre museli stáť stovky aj tisícky kníh. Všetkých veľkostí, všetkých farieb, všemožných obsahov. V inej situácii by som sa tu určite cítila ako v raji. „Ak si rozmyslíte, že sa k nám predsa len pripojíte, omšová sála je na konci dlhej chodby. Tá, z ktorej sme sem zabočili. Keď ňou pôjdete stále rovno, určite nás nájdete.“

„Ďakujem, ale mám pocit, že som sa práve dostala do raja. Radšej ostanem tu,“ na dôkaz mojich slov som sa usmiala a prešla som k prvému regálu. Zobrala som prvú knihu, ktorej názov ma zaujal a naoko som ju začala čítať.

„V tom prípade vás nechám tu. Omša o chvíľku začne.“ Kývla som, že ju vnímam a ďalej som sa venovala knihe. Keď sa za ňou zavreli dvere, vrátila som knihu na svoje miesto. Prišla som ku dverám a načúvala som zvukom chodby.

Kroky odzneli a tak som sa pokúsila otvoriť dvere. Štyri metre vysoké, päť centimetrov hrubé, keď som nimi konečne pohla, bola som na pokraji síl. Asyra určite nebola človekom, keď ich otvorila bez akejkoľvek námahy.

Chodbou sa rozľahlo ticho, len spevy zo vzdialenej omše sa niesli vzduchom. Boli tiché, ale aj tak som sa rozhodla ísť na druhú stranu. Po niekoľkých metroch bola zákruta a za ňou sa chodba rozdejovala. Chvíľku som sa rozhodovala a odbočila som doprava. Pridala som do kroku, aby som stihla prehľadať čo najväčšie územie. Na ďalšej križovatke som odbočila doľava. Chodba ma zaviedla popri obrovskej soche – pripomínala mi smrť – do sály, ktorá pripomínala vstupnú halu. Rovno oproti dverám bola socha nádhernej ženy, zrejme Astorath.

Po jej stranách viedlo schodisko. Prešla som ku dverám a pokúsila som sa ich otvoriť. Nechceli povoliť, až vtedy som si všimla, že asi vo výške dvoch metrov ich drží obrovská závara. Spomenula som si na všetky ženy z jedálne. Najvyššie nemohli mať viac ako stopäťdesiat centimetrov. Tento chrám je čím ďalej, tým čudnejší.

Obišla som sochu, ale nebolo za ňou nič. Rozbehla som sa teda druhou chodbou. Spomalila som svoj krok až som nakoniec zastala, pri jednej križovatke. Chodba stále viedla rovno, ale mňa niečo ťahalo, nútilo ma odbočiť do úzkej chodby. Poddala som sa svojmu vnútornému inštinktu a nechala som sa viesť.

Nestíhala som sledovať odbočky, ktorými som prebehla. Nakoniec som zastavila pred dverami. Všetky, ktoré som doteraz videla, boli obrovské a nádherne zdobené. Ale tieto boli obyčajné. Jednoduché klasické dvere. Chytila som za hrdzavú kľučku, povolila, tak som ich otvorila, ale len na milimeter. Neprichádzali spoza nich žiadne zvuky, tak som ich otvorila viac. Ocítla som sa v stajni.

„Ailive!“ svoju bielu kobylu som uvidela stáť medzi ostatnými tátošmi našej skupinky. Rozbehla som sa k nej a objala som ju.

„Lussiel, si v poriadku? Prepáč mi, že som ťa sem zaviedla. Nedokázala som sa ovládať. Keby som vedela, čo ti tu hrozí, nikdy by som ťa takémuto nebezpečenstvu nevystavila.“

„To je v poriadku, srdiečko. Nič sa nestalo. Mne nič nehrozí. Raven a ostatní sú na tom oveľa horšie.“ Šedý kôň vedľa nás spozornel. Začal sa trhať, ale uzdu mal priviazanú pevne. „Len pokojne, Sytry, pokojne. Nájdem ich a zachránim. O polnoci odtiaľto vyrazíme.“

Niečo zaerdžal, Ailive mi to preložila: „Vraví, že nemôže byť pokojný, keď jeho pánovi hrozí nebezpečenstvo.“

Aj Elaynov hnedák niečo zaerdžal, ale ja som ich prerušila: „Musíte sa všetci upokojiť. Nájdem ich a privediem sem. O polnoci ich chcú obetovať, ale to nedovolím. Nájdem ich, zachránim a všetci spoločne utečieme.“

„Aj ty si na seba musíš dávať pozor,“ Ailive mala o mňa starosť.

„Mne sa nič nestane. Znamenie ma ochraňuje.“

„Aj tak si na seba dávaj pozor. Hlavne na to, čo zješ či vypiješ. Tá šialená najvyššia kňažka si to už včera overila. V tvojom obede včera musel byť nejaký uspávací prostriedok, na dlho som stratila s tebou spojenie, bála som sa. Musíš si na to dávať pozor, hlavne večer. Nesmieš im veriť. Lebo ak sa tebe alebo ostatným niečo stane...“ nedopovedala. Chápala som jej vnútorné obavy, ani ja som sa necítila bezpečne.

„Mám pocit, že Exedra ma chráni,“ povedala som tichšie. Prišla som k jej opratom, boli pevne uviazané okolo hrubej tyče. Snažila som sa ich povoliť, no podarilo sa mi to až po dlhom snažení.

„Aby sme večer rýchlejšie utiekli,“ vysvetlila som im svoje počínanie, keď som ich opäť uviazala. Teraz ale tak, aby sa bez akýchkoľvek problémov dostali von. Odviazala som aj ostatné, keď som bola pri Daeronovom Camaelovi, jemne do mňa drgol. „Neboj sa, Camael, privediem ich všetkých späť,“ povedala som mu upokojujúco a pohladila som ho po nose. Opäť do mňa drgol. „Aj ja budem opatrná.“ Vrátila som sa k Ailive, aby som sa s ňou ešte rozlúčila. „Musím ísť. Pokúšam sa ich nájsť. Keď ich nájdem už teraz, môžeme sa vytratiť už teraz.“

„Buď opatrná, Lussiel.“

„Budem. Prisahám, že budem,“ posledný krát som ju objala a vybehla som zo stajne. Opäť som zacítila ten pocit, ktorý ma nútil ísť určitým smerom. Zase som sa ním nechala viesť. Snád sa omša ešte neskončila a nezačali ma hľadať. Nevieam, ako by som im vysvetlila svoju neprítomnosť a klamať som dobre nikdy nevedela.

Neznámi pocit ma viedol chodbami, až som zastavila pred neznámymi dverami. Ani tieto neboli tak honosné, ale keď som ich otvorila – zase tak opatrne – inštinkt sa vrátil. Bola to miestnosť, veľmi tmavá miestnosť. Spomalila som a vystrela som ruky pred seba. Kráčala som pomaly, obozretne, aby som nespadla, čo bolo pri mojej nešikovnosti celkom možné.

A to sa aj stalo len o niekoľko krokov ďalej. Zakopla som o niečo veľké a rovnako som aj na niečo veľké spadla. V slabom svetle z chodby som rozoznala tašky. Veľké vaky, ktoré boli pripevnené na sedlách našich koní.

Zobrala som, koľko sa len dalo. Boli ťažké, ale uniesla som ich všetky naraz. Na zemi pod nimi ležali meče. Pustila som tašky tak, aby som sa k nim mohla zohnúť a prehodila som si ich cez plece. Opäť som zoral všetky tašky a rozbehla som sa ku koňom.

Otvorila som dvere do stajne a zhodila som ich pri kope sena. Zahrabala som ich doň, no meče som si nechala. Naše kone boli spoľahlivé, ak si to uvedomili, tak ich určite prídu nakrmiť. Bolo by podozrivé, že na nich boli sedlá spolu s taškami.

Keď som vyšla zo stajne, inštinkt ma zaviedol naspäť do knižnice. Zatvorila som za sebou veľké dvere a rozbehla som sa do stredu miestnosti. Potrebovala som nikde tie meče ukryť, ale kde? Nezdalo sa to, ale regále boli usporiadané do kruhu, v ich strede bol veľký priestor. Priamo v jeho strede bol enormný stojan s ešte väčšou knihou. Odhadovala som jej tak dve až tri tisíc stránok o veľkosti pol metra. Všetko bolo v tom chráme nejako obrovské. No jedna vec bola pozitívna, a to ten kvetináč okolo neho, zasadený priamo do zeme. Vyrastali z neho rastliny, ktoré sa ovíjali okolo tela stojana.

Zhodila som z chrbta meče a začala som jedným z nich kopať jamu. Keď sa mi zdala byť dosť hlboká, všetky som do nej vložila a hlinu rovnomerne rozhrabala okolo. Aby som si zapamätala miesto, kde som ich uložila, nalomila som vetvičku jedného výhonku. Hlina bola suchá, takže som si ruky len poriadne oklepala a mala som ich pomerne čisté.

Vrátila som sa na začiatok regálu, vytiahla som jednu knihu a začala som čítať. V tom momente sa otvorili dvere a dnu vošla Asyra.

„Vy ste naozaj veľmi vášnivá čitateľka, keď ste za tak krátku chvíľku prečítali už druhú knihu.“ Do pekla! Tiež som si mohla dávať väčší pozor.

„Nebol to veľmi môj žáner, nebavila ma. Na druhej strane, táto je iná,“ ukázala som na knihu v mojich rukách.

„Budete si tu čítať? Mám totiž niekoľko povinností, ktoré musím na dnešný večer pripraviť. Ak budete niečo potrebovať, požiadajte ktorúkoľvek sestru.“

„Ďakujem, ale myslím, že ostanem tu.“ Len prikývla a odišla. Vtedy mi na um zišla myšlienka. Som predsa v knižnici a v tých obvykle bývajú aj mapy a plány budov. Okamžite som knihu vrátila do poličky a začala som sa prehrabávať regálmi.

Muselo ubehnúť niekoľko hodín a ja som nič nenašla. Zmordovaná som sa vrátila do stredu knižnice.

Tam ma našla Asyra: „Podávame obed. Pridáte sa k nám?“ vybavili sa mi Ailivine slová.

„Ak by som mohla poprosiť, radšej by som jedla tu. Nechce sa mi veľmi odchádzať, keď je tu toľko úžasných kníh.“

„Ako si želáte. Hneď vám ho sem donesiem.“ Šťastie, že tú lož zjedla aj s navijakom. Vrátila sa o pár minút s tanierom naloženým až po okraj. „Dobrá chuť, pani moja.“ Počkala som, kým neodišla z knižnice. Pri jednom okne som videla kvetináč, keby som ho tak opäť našla. Podarilo sa mi to, až po dlhej chvíli. Jedlo som zase zahrabala do hlíny, aj keď sa mi pri jeho vône tvorili sliny.

Asyra ma opäť našla, keď som prichádzala ku dverám: „Ďakujem, bolo výborné,“ povedala som. Chcela som tanier odniesť sama, ale ona mi ho vytrhla z rúk.

„Necítite sa ospalá? Ste tu celý deň.“ Takže predsa len bolo otrávené.

„Trochu aj áno.“

„Zavediem vás do vašej izby.“ A teraz si musím zapamätať cestu. A preto som sa obzerala po každom kútiku. Dvakrát doľava, doprava a zase doľava. Potom dlho rovno. Otvorila dvere mojej izby a pustila ma dnu. „Prajem vám príjemný a ničím nerušený spánok,“ a zabuchla za sebou dvere. Prišla som k posteli a ľahla som si na ňu. Naozaj som sa začínala cítiť unavená, a tak som zaspala veľmi rýchlo.

Zobudila som sa, keď už slnko bolo dávno za horami. Splašene som vybehla k oknu. Mesiac bol vysoko na nebi. Zaspala som! Výborne, Lus, to sa ti podarilo. V duchu som sa začala modliť, aby nebolo neskoro.

Vybehla som z izby, neschopná sa orientovať, som zastavila uprostred chodby. Zase som pocítila neznámi pocit, ktorý ma ťahal jedným smerom. Poslúchla som ho. Bežala som, ako ma viedol, a tak som sa rýchlo dostala do knižnice.

Meče som našla rýchlo. Vrátila som sa na chodbu a podľa zvukov som našla miesto rituálu. Cez pootvorené dvere som nazrela dnu. Mníšky stáli v polkruhu, odeté boli v dlhých čiernych plášťoch. V ich strede bola Asyra. Kráčala po zvláštnom symbole na zemi a obkresľovala ho. Pri tom hovorila nezmyselnou rečou.

„Sestra Attera, doved' naše obete,“ ukázala na jednu mníšku. Tá sa hlboko uklonila.

„Všetko pre slávu našej panej Astaroth,“ vykročila smerom ku dverám, len tak-tak som sa stihla ukryť za sochou v rohu chodby. Mníška vyšla na chodbu a vykročila chodbou, potichu som ju nasledovala. Popri pootvorených dverách som prebehla ako myška.

Kráčala pomalým a rozvážnym krokom. Nasledovala som ju nepovšimnutá v tieni. Otvorila dvere na pravej strane chodby a vošla dnu. Nasledovala som ju do podzemia. Tam zahla doprava. Zastavila pred druhými dverami a spod plášťa vytiahla kľúče. Strčila ich do dverí, vtedy som si z pliec zložila jeden meč, potichu som k nej prišla a z celej sily som ju ním tresla po hlave.

Prvá rana jej nič neurobila, a tak som jej dala ešte ďalších päť, až sa konečne zvalila na zem. Keď sa už dlho nehýbala, otvorila som dvere. Čo som uvidela dnu ma zároveň potešilo, ale ja zhrozilo. Pri stene boli priviazaní moji spoločníci. Hneď ako ma zbadali, začali sa dožadovať mojej pomoci.

„Dobre, dobre, hlavne pokojne.“ Keďže mali zaviazané ústa, nerozumela som im. Pristúpila som k prvému z nich a odviazala som mu ústa.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ma okamžite Kleio.

„Mne je dobre, ale čo vy?“ postupne som rozviazala aj ostatných.

„Keď sa mi ten chlap, čo mi toto urobil dostane do rúk, vymlátim z neho dušu!“ zavrčal Elayn hneď, ako som ho rozviazala.

„Sklamem ťa. Boli to ženy,“ povedala som a ukázala som na telo vo dverách.

„Žiadna žena by nedokázala utiahnuť uzol tak silno,“ protestoval Cetus. Pozrela som im na ruky, ktoré mali priviazané len koženým prúžkom. Ten bol obmotaný okolo železného kruhu, ktorý bol zarazený hlboko do steny.

„O ich obrovskej sile som sa už presvedčila,“ pokúsila som sa povoliť uzol na Elaynových rukách, ale nepovolil. Postavila som sa a vytasila som jeden meč. „A teraz sa modli, aby si ma to naučil dobre, Elayn. Ak nie, prídeš o ruky.“

„Hlavne drž čepeľ rovno a rovno musíš aj sekať,“ poradil mi.

Roztrasenou rukou som priložila čepeľ na kožený prúžok. Párkrát som pohyb opakovala. Potom som sa rozohnala, sekla som a v polovici som zavrela oči. Kov narazil na kameň. Keď som nepočula žiaden krik, otvorila som jedno oko.

„Nebolo to zlé, ale na budúce nezatváraj oči,“ Elayn si pretrel boľavé zápästia, ktoré boli celé.

„Trafila som?“ opýtala som sa ho, keď si rozväzoval nohy.

„Áno, trafila, ale už mi ten meč daj, zlato,“ zobral mi ho z rúk a jedným švihom preťal povrazy ostatným.

„Naozaj si v poriadku?“ Raven ku mne prišiel, na tvári, a výnimočne aj v očiach, mal starosť.

Podala som mu meč: „Vedeli, kto som, a tak sa ku mne správali úctivo. Celý čas mi tvrdili, že spíte, ale včera som počula, že vás chcú zabiť. Musela som vás zachrániť.“

„To bolo veľmi nezodpovedné sa takto túlať po neznámom mieste,“ Daerona nič neobmáčkí.

„Nezodpovedné, ale lepšie ako prísť o hlavu,“ súhlasil s ním Kleio.

„Ja si myslím, že to bolo odvážne,“ podporil ma Cetus.

„Môžete sa o tom rozprávať potom. Teraz sa odtiaľto musíme dostať,“ prerušil ich Elayn. „Lussiel, vieš kadiaľ?“ zarazila som sa. Cestu som si nezapamätala. Celý čas som sa spoliehala len na ten inštinkt. Bola som vďačná, že sa opäť zjavil.

Chodbou som sa rozbehla von. Ostatní ma nasledovali. Keď sme prechádzali okolo rituálnej miestnosti, zastavila som a ukázala som im, aby boli ticho. Nazrela som dnu. Nezdalo sa, že im neprítomnosť mníšky pripadala dlhá. Ukázala som im, že pokračujeme a ďalej som bežala chodbou.

„Vieš vôbec kam ideme?“ opýtal sa ma Kleio.

„Nemám ani tušenia.“ Bežali za mnou ďalej, aj keď obozretnejšie. „Ale viem, že ideme dobre,“ ukázala som na sochu smrti, okolo ktorej som prechádzala ráno.

Po chvíli sme sa dostali do stajne. Naše kone stáli pri obrovskej kope sena, do ktorej som zahrabala naše veci. „Vravela som vám, že ich privediem,“ prišla som k Ailive a vyhrabala som zo sena tašku. „Ukryla som sem všetky naše veci, ale musíme sa ponáhľať. Už si to mohli všimnúť.“ Okamžite sa dali do pohybu. Kopa sena sa rozletela, keď do nej narazil prudký vietor.

„Občas sa ti aj niečo podarí.“ usmial sa Cetus na Daerona. Zobral svoje veci a priviazal ich na svojho koňa. Ostaní urobili to isté. Nasadli sme na kone, keď sa dvere stajne rozleteli.

„Chyťte ich! Neujdete obrovskej moci našej pani Astaroth!“ povedala Asyra. Ostatné mníšky sa k nám rozbehli, ale to už Daeron vyrazil dvere tajne z pántov.

„Snáď nabudúce,“ zavolal na ňu Cetus radostne, keď sme v plnom trysku vyrazili von do mesačnej noci.

20. Kapitola

Rútili sme sa celý deň. Nezastavili sme sa ani keď sme prechádzali cez dedinu. Tryskom sme sa ponáhľali preč. Chceli sme byť čo najďalej od toho miesta keď nás dostihne noc. A nakoniec sa tak aj stalo – uprostred lesa.

„Utáboríme sa tu? Mesto je asi tak hodinu cesty odtiaľto,“ opýtal sa Daeron počas súmraku, a tak prerušil ticho, ktoré vládlo dnešnému dňu. Na všetkých tvárach bolo vidieť známky únavy, nečudo po celodennom trysku.

„Snáď ešte nejako tú hodinku zvládneme,“ prehovorila som. Aj keď som asi bola viac unavená ako všetci ostatní – oni na takéto výpravy boli zvyknutí, ja nie – stále som mala chuť pokračovať. Hnala ma túžba po posteli. Po takto náročnom dni by som na zemi zaspáť nedokázala.

Kleiov protest na seba nenechal dlho čakať: „Zbláznila si sa?! Už teraz si necítim nohy.“

„A chceš radšej tráviť noc na zemi? Posteľ je asi tak hodinu odtiaľto. Neviem ako ty, ale ja to do tej postele ešte nejako vydržím. Ty pokoje môžeš ostať tu.“ Jeho výraz na tvári sa zmenil. Zvažoval možnosti.

Cetus to vzal s humorom, ako vždy: „Lus, okrem nových schopností máš aj novú dávku energie, čo?“ urazene som sa na neho pozrela. Nemala som chuť na hádku ani žiadne podpichovanie. A tak som len vystrčila bradu a vyrazila v pred. Počula som za sebou niekoľko kopýt, ale len dva páry ako sa ku mne približovali.

„Čo ti dali v tom chráme, že máš toľko energie?“ opýtal sa Raven, keď ma dobehol.

„Raňajky!“ priznala som s úsmevom na tvári. Aj keď ani tie som poriadne nezjedla. A od nich... Fúha, však ja som už druhý deň o hlade! Slušný výkon, Lus, vydržať až tak dlho.

O necelú hodinu sme sedeli v hostinci. Pred každým z nás bol prázdny tanier od večere. Uvedomila som si, že nie som jediná, ktorá nejedla už pekne dlho. Všetky taniere boli vylízané, ale na mojom ostali vyprázané guľky.

„Už ti povedali z čoho sú?“ typoval správne Elayn.

„Hej, a už sa ich viac nedotknem. Je to odporné,“ striaslo ma, keď som si ešte raz vybavila ich pôvod. Keby moje telo nepotrebovalo všetku energiu, určite by som sa zase stretla s obsahom žalúdka.

„Určite ti ale nepovedali, že im po päťdesiatich rokoch života oči samé vypadnú, aby im mohli rásť nové. Tak majú zrak stále dobrý počas celého ich života.“ Síce ma čarodejníkovy vyhlásenie trochu upokojilo, aspoň ich netrápia, ale stále mi to bolo odporné.

Kleio zmenil tému, za čo som mu bola vďačná: „Čo to bol za chrám?“

„Vypadalo to na kult nejakej bohyně. U nás je zvykom, že bohom slúžia muži a bohyniam ženy,“ vysvetlil mi svoju myšlienku Daeron. „Aj keď to bola stavba stará aj niekoľko storočí,

už veľmi dlho som nepočul o žiadnom obývanom chráme v tejto oblasti. Tie ženy tam nemohli byť veľmi dlho,“ dokončil vysvetlenie pre ostatných. „*Herinya*, aj tak bolo nezodpovedné sa tam len tak túlať. Mohlo sa ti niečo stať! Mala si nás tam nechať a zachrániť sa,“ dohovárať mi.

„Bol to chrám bohyně Astaroth. Tušila som, že vás tam mám nechať im napospas, aby vás pri nejakom čudesnom rituály zabili,“ ako som hovorila vstala som od stola. Okamžite im došlo, čo im hrozilo. Na to už Daeron nič nepovedal. „A teraz, ak ma ospravedlníte, som veľmi unavená. Dobrú noc,“ opustila som ich. Nechala som ich sedieť kúte s ich vlastnými myšlienkami.

Vyšla som na druhé poschodie, kde boli izby. Keďže sme boli v meste, izieb tu bolo viac. Dokonca sa našla aj taká, že ju mám pre seba. Nie že by mi ich prítomnosť vadila, ale trochu súkromia po tak dlhom čase nezaškodí. Vošla som do posledných dverí v pravo. Mojou izbou sa ozýval pravidelný dych.

Onyx spal na mojom vankúši. Neviem, čím ho v tom chráme omámili, ale ešte stále sa neprebral. Zaspal v tej hmle, rovnako ako my. No on stále spal, už tretí deň. Začala som si o neho robiť starosti.

Potichu som prišla k nemu a pohľadila som ho po jemnej srsti. Ani sa len nepohol. Sklonila som sa k nemu a dala som mu drobný božtek medzi uši. Ani to nevyvolalo reakciu.

Na dvere niekto zaklopal a po vyzvaní vstúpil dnu Raven.

„Si v poriadku?“ opýtal sa starostlivo. „Celodenný trysk a pred tým ten čudný chrám. Neublížili ti nejak?“

Zavrtela som hlavou: „Mne je fajn. Som len trošku unavená,“ priznala som. „Ale viac starostí si robím o Onyxa. Ešte stále sa neprebra,“ s ľútosťou som sa pozrela na drobné stvorenie.

„Pozriem sa na neho,“ pristúpil k nemu a zobral drobné zvieratko do náruče. Chvíľku ho nežne hladkal, na tvári mal zamyslenie. Potom – z ničoho nič – niečo zašepkal. Nerozumela som niekoľkým slovám, ktoré sa niesli vzduchom. Keď dohovoril, Onyx sa nepokojne zavrtel. Otvoril svoje modré kukadlá a rozospalo sa nimi pozrel po izbe. Keď ma zbadal, rozťahol krídelká a priletel ku mne. Stočil sa mi v náručí a zase zaspal.

Zodvihla som zrak s otázkou v očiach: „Raven?“

„Je v poriadku. Bol pod vplyvom nejakého kúzla,“ vysvetlil mi svoje počínanie. „A teraz je len poriadne unavený.“

„Unavený? Však prespal tri dni!“

„Každé kúzlo čiernej mágie odoberá energiu aj tvorcovi, rovnako ako aj obeti,“ jemne ho pohladil po uškách, ktoré sa nepokojne pohli. Dokonca sa aj jeho chvostík vystrel a zahnal sa ním po narušiteľovi. „Ber to ako prejav mojej vďaky.“

„Vďaky? Za čo?“

„Nenechala si nás tam.“

„Nedokázala by som odísť bez vás.“ Niečo vo mne chcelo, aby som tú vetu vyslovila inak. „Sama by som cestu naspäť nezvládla a po Exedru by som si netrúfla ísť sama. Bola by som tu stratená.“ Po tomto mojom vyhlásení mu ramená poklesli.

„Nechám ťa spať. Ráno vyrazíme skoro. Ešte večer dorazíme k Temnému lesu. Noc prečkáme na jeho okraji, aby sme ho na druhý deň prešli celý. Potrebuješ si oddýchnuť a nabráť novú silu,“ ako hovoril, pomaly kráčal ku dverám.

„Ďakujem za Onyxa.“

„Dobrá noc, moja pani,“ povedal s úsmevom, keď vychádzal z dverí. Na tvári úsmev síce mal, ale jeho oči boli stále chladné. Trochu ma to zamrzelo.

Ale Onyx bol v poriadku, čo ma upokojilo. Dívala som sa na drobné zvieratko v mojom náručí a usmievala som sa. Chcelo sa mi od radosti smiať, no nechcela som ho zobudiť. A tak som ho len nežne hladkala.

Po niekoľkých minútach som zívla, je na čase ísť spať. Uložila som drobné zvieratko opäť na vankúš a ľahla som si k nemu.

„Dobrá noc, srdiečko,“ zašepkala som a zavrela som oči. O niekoľko sekúnd neskôr som upadla do bezsenného spánku. Nevedela som, že nejaká postava prišla do mojej izby. Zakryla ma hrubšou prikrývkou, pohladila ma po vlasoch a niečo zašepkala. Potom zase odišla.

Na druhé ráno som sa prebudila vyspatá a oddýchnutá. Keďže som už vedela, že nikomu z mojich spoločníkov nič nehrozí, mohla som pokojne spať. A že sa mi aj spalo! Vynikajúco. Onyx vedľa mňa zamraučal. Otočila som na neho hlavu.

„Dobré ráno, zlatičko,“ povedala som a pohladila som ho. Pritlačil sa bližšie k mojej dlani. Zdalo sa mi, že... „Zase si podrástol!“ vyslovila som svoje myšlienky nahlas. Nebol to viditeľný rozdiel, len pár centimetrov.

Vydal zvláštny zvuk, niečo medzi mňaukaním a chrapšťaním. Usúdila som, že to malo znamenať súhlas.

„Dopekla, zase na nás musia čakať!“ vyhlásila som, keď som videla, že slnko už vyšlo. Rýchlo som vyskočila z postele. Obliekanie a česanie som zvládla v rekordne krátkom čase. „Podme, Onyx, prestaň sa vyvaľovať v posteli, odchádzame!“ okríkla som ho. Ja už som bola nachystaná, ale on sa ešte stále naťahoval na posteli. „Onyx!“ zase vydal ten zvláštny zvuk, ale teraz už ku mne poslušne priletel. „Ani to tak veľmi nebolelo, že?“ opýtala som sa ho, keď mi pristál v náručí.

Otvorila som dvere a vyšla na chodbu. V tom momente ku mne doľahli zvuky z hostinca, ktorý bol na prízemí. Boli to tiché zvuky, ale nahnevane, pripomínali hádku. Ráznym krokom som sa vydala ku schodom. Čím som bola bližšie, tým viac som spoznávala hlasy.

„Nesmiete ju zobudiť!“ vyhlásil Daeron v momente, keď som prišla dole.

„Už netreba,“ povedala postaršia žena. Všetky tváre sa obrátili na mňa. „Je presne tak nádherná ako mi o nej naša pani povedala.“

„Aká pani? A odkiaľ viete, kto Lussiel je? Odpovedzte, žena!“ zvýšil hlas Elayn.

„Povedala mi o nej Exedra,“ usmiala sa na neho. „A nezvyšuj hlas na tak starú ženu, synak,“ odpovedala mu celkom pokojne. „Pod’ ku mne, dieťa. Je toho veľa, čo ti musím povedať,“ natiahla ku mne ruku.

Urobila som krok, keď ma Raven zastavil: „Nevieme, kto je to. Nemôžeme jej veriť. Pokojne to môže byť jedna z tých žien.“ Keď som sa na neho pozrela, hneď bolo jasné, že mu to neverím. Na to, aby patrila k takému kultu je až priveľmi stará. Ignorovala som jeho varovanie. Niečo mi vravelo, že jej môžem veriť.

„Kto ste, babička?“ prišla som k nej a opýtala som sa jej vľúdny hlasom.

„Volajú ma Desta. Som potulná veštica. Chodím od mesta k mestu a zarábam si tým, že veším ľuďom budúcnosť,“ vysvetlila. Vystrela ku mne ruky a uchopila do nich moje. Otočila ich dlaniami hore a pevne stisla. Onyx pri tom nepredvídateľnom pohybe skončil takmer na

zemi, keby rýchlo nerozprestrel krídelká. Chvíľku som ho sledovala pohľadom, aby som videla, že sa pokojne usadil na Ravenovi. „Vedela som, že ty mi budeš veriť. Aj ona mi to vravela. Dnes sa mi zjavila vo sne. Exedra bolo jej meno. Povedala mi, aby som ťa našla a ukázala ti tvoju budúcnosť.“ Trhlo mnou, keď vyslovila to meno. Pocítila som vnútorné obavy. No znamenie na mojom ramene ma upokojilo. Dávalo mi istú dávku pokoja, že jej môžem veriť.

„Čo vám povedala? Akú budúcnosť mi máte ukázať?“ opýtala som sa. Stará žena sa na mňa usmiala.

„Si v nebezpečenstve. Len to mi povedala. Ostatné musíme spolu odhaliť. Ak, samozrejme, chceš,“ pustila moje dlane a o niekoľko krokov ustúpila. „Rozhodni sa, ale rýchlo.“

„Lus, nemôžeme jej veriť,“ chopil sa slova Kleio.

„Znamenie by ma pred ňou varovalo, keby bola nebezpečná.“

„Možno to je čarodejnica tak mocná, že znamenie ochromila,“ varoval ma ďalej.

„To by som cítil,“ Cetus prehovoril sebaisto. „Cítim z nej len veľmi slabú mágiu. Na niečo tak veľké by nemala dosť síl. Ale aj tak je to nebezpečné.“

„Chcem to skúsiť. Možno nám to pomôže,“ prehovorila som a umlčala som tak ich varovania.

Len Elayn sa nedal: „Ako chceš, Lus,“ prehovoril nevrlo. Otočil sa na starú ženu a chytil do ruky rukoväť meča: „Ak sa jej niečo stane... no, budúcnosť vidíte. Určite viete, čo by som vám potom spravil.“

„Elayn!“ napomenula som ho, ale on bol hluchý.

Desta sa usmiala: „Neboj sa, synak. Dozvie sa len pravdu,“ povedala. Obišla ho, prišla ku mne. „Pod', diet'a, ukážem ti, čo je pre teba pripravené.“ Obozretne som vložila dľaň do tej jej. Chytila ma za rameno. Nechcela ma viesť, len sa potrebovala podprieť.

„Postarám sa o všetko potrebné. Choďte za nimi,“ počula som ako potichu povedal elf. Nevidela som ich reakciu. Počula som, ako nás nasledovali.

Desta ma viedla mestom, ktoré sa pomaly prebúdzalo. Viedla ma na jeho okraj, kde stála rozpadnutá budova. Doviedla ma až k nej a postrčila ma dovnútra. Potom sa otočila na zástup za nami.

„Dnu môže len ona. Nesmiete rušiť, keď sa budeme rozprávať s paňou budúcnosti,“ nečakala na ich reakciu a prudko tresla dverami.

„Čo je toto za miesto?“ opýtala som sa opatrne. Už na prvý pohľad bolo staré. Zvonku nebolo udržiavané, ale zvnútra vypadalo celkom útulne.

„V tomto dome som sa narodila. Ale potom zhorel. Zachránila som sa len ja a môj brat. Podarilo sa mu, dať ho do pôvodného stavu, ale potom zomrel. Odvtedy som sama a živím sa ako veštica. Keď som tu v meste, vždy sa tu zastavím. No zub času sa na ňom aj tak podpísal. A ja som už priveľmi stará, aby som ho opravila sama. Ani peňazí na to niet.“

„To mi je ľúto,“ povedala som okamžite.

Zavrtela hlavou: „Nemusí. Bolo to už dávno,“ povedala, ale aj tak bolo na jej tvári vidieť známky bolesti. „Nestráčajme čas. Je toho tak veľa, čo ti musím povedať,“ potiahla ma do malej miestnosti. „Určite si sa nestihla ani naraňajkovať. Musíš byť veľmi hladná,“ posadila ma za stôl a otočila sa k hrncu nad ohniskom. „Nemám toho veľa a rozhodne to nie je jedlo vhodné pre princeznú, ale aj tak si daj aspoň kúsok, diet'a. Čaká ťa veľmi dlhá cesta a musíš nabrat' silu,“ ako hovorila, nabrala niekoľko naberačiek z hrnca na tanier a ten položila predo

mňa. „Jedz, nehanbi sa,“ povzbudila ma, keď som sa nepohla. Bola som hladná, ale nemôžem predsa jesť jedlo tak starej a úbohej ženy. Dívala som sa na kašu na tanieri a rozmýšľala som, ako ju slušne odmietnuť.

Keď som dlho nič neurobila, stratila trpezlivosť. Zobrala lyžicu a strčila mi ju do úst. Kaša bola vynikajúca. Sladká, chutila po agátovom mede.

„A nechcem počuť žiadne výhovorky. Jedz!“

„Ďakujem vám,“ povedala som, keď som mala ústa prázdne. Zobrala som jej lyžicu, nabrala som ďalšiu dávku kaše a zjedla som ju. „Je vynikajúca!“ pochválila som ju, ale to už nebola v miestnosti. O pár sekúnd sa vrátila a v rukách držala karty. Podľa ich veľkosti som ich typovala na tarot.

„Premiešaj ich. Rýchlo, aj ja som veľmi zvedavá,“ podala mi ich, keď sa usmievala. Vzala som jej ich a premiešala ich. Raz, druhý raz, tretí raz, štvrtý, piaty. Miešala som ich, kým som si nebola istá, že sú poradne premiešané. Potom som jej ich podala späť. „Jedz a ja ti budem rozprávať,“ prikývla som a do úst som si vložila ďalšiu lyžicu.

Karty rozložila pred sebou, rubom hore. Ľavou rukou prešla tesne nad ich povrchom, až jednu kartu vytiahla. Otočila ju a položila pred seba.

„Deväť mečov značí pochybnosti. Niekedy nás dokážu pochybnosti vystríhať pred nebezpečenstvom. Inokedy môžu znamenať našu úplnú porážku.“ Opäť sa rukou rozbehla ponad karty až jednu vytiahla.

Položila ju nad tú prvú na kríž.

„Osem mečov ti hovorí, že tie pochybnosti sú vytvorené tvojimi ilúziami a strachom. Práve tie môžu byť príčinou tvojej porážky.“ Vytiahla ďalšiu kartu. „Cisár. Ten je pripomenutím autority. Nesmieš priveľmi preceňovať svoje schopnosti. Ale ani ich podceňovať.“

Ako hovorila, vytiahla ďalšiu kartu.

„Mág ti hovorí, že je na čase, aby v sebe našla všetky svoje schopnosti. Začala sa im venovať a rozvíjať ich.“ Ďalšia karta dopadla na stôl. „Svet. Uzavretie kruhu a šťastný koniec. To je tvojou možnou budúcnosťou, ale stále nie istou.“

Možnou? Ako to myslela? Zatiaľ to vypadalo na samé dobré karty, tak prečo teraz hovorí tak nejasne?

Nedala mi možnosť sa jej to opýtať, lebo vytiahla ďalšiu kartu.

„Hviezda. Ochráňuje ťa. Ale ani jej najčistejšie sily dobra nestačia na to, aby porazila zlo. Bez tvojej pomoci to nezvládne.“ Podvedome som sa usmiala. Ani netušila, ako má s tou hviezdou pravdu. Jedna nado mnou drží ochrannú ruku.

„Deväť kalichov. Pokoj a poriadok a možno aj pohodlnosť. Teraz máš možno veľkú chuť bojovať až dokonca, ale zajtra to môže byť úplne inak. Ak sa vzdáš, všetkému bude koniec.“ Po chrbte mi prebehol mráz. Naozaj to so mnou dopadne tak zle? Naozaj stratím chuť bojovať? Ďalšia karta mi na to dala jasnú odpoveď. Hneď, ako som ju uvidela, dostala som strach.

„Smrť,“ prehovorila a na sekundu zastavila. Zdalo sa, že na tvári má radosť: „Aby sa mohlo zrodiť niečo nové, niečo staré musí umrieť. Najlepšou správou je, že je isté, že niečo nové sa zrodí.“ Tak to je dobre, nie? Dúfala som v to.

No zas som sa nič nestihla opýtať, lebo ďalšia karta pripadla k obrazcu.

„Päť mincí. Strach, úzkosť, bieda. Platí to rovnako pre materiálne ako aj duchovné hodnoty.“ Pri pohľade na tú kartu ma napadla len jedna myšlienka. Názov rozprávky o dievčatku, ktoré na Štedrý večer predávalo v snehu zápalky. Tá karta vo mne vyvolala rovnaké pocity ako tá rozprávka.

Teraz jej trvalo dlhšie vytiahnuť ďalšiu kartu. Zdalo sa, že sa nevedela rozhodnúť medzi dvoma. Nakoniec obe zobrala a položila ich k ostatným.

„Konečný výsledok je nejasný. Na jednej strane je to karta Diabol. Sila využitá negatívne. Zlo. Na strane druhej je to karta Milencov. Tí značia krásu a harmóniu. Všetko dobré pod ochranou rukou anjela.“

Keď sa nemala k ďalšiemu pohybu, opýtala som sa jej, čo ma ťažilo: „Čo to všetko znamená?“

„Neviem, dieťa, neviem. Som z toho rovnako zmätená. Ešte nikdy som nevidela tak chaotické karty. Spojenie Milencov a Smrti môže znamenať začiatok novú vzťahu. No ešte pred tým sa jeden musel ukončiť. Stalo sa ti niečo také v poslednej dobe?“ zamyslela som sa. Po chvíli som prikývla.

„Musela som opustiť svoju rodinu, aby som mohla zachrániť tento svet,“ povedala som ticho.

„To môže znamenať, že nájdeš novú rodinu.“ Nájdem? Prečo som mala pocit, že som našla? „Ďalšie je spojenie Diabla a Hviezdy. Diabol predstavuje to najtemnejšie, čo v tomto svete je. Zase, Hviezda predstavuje čisté, nepoškvrnené dobro. Neviem, čo si mám o tom myslieť. Hviezda ťa ochraňuje a aj ťa ochraňovať bude, ale Diabol je na konci tvojej cesty. Potom je tu ešte Svet, ktorý predstavuje možný koniec. Aby si sa dostala k šťastnému koncu musíš poraziť Diabla. Nebude to vôbec ľahké, to ti hovoria Deviatka a Osmička mečov. Budeš musieť byť k sebe prísna, aby si to dokázala. To je posolstvo Cisára. Musíš v sebe nájsť všetky svoje schopnosti a ovládnuť ich. Bude to začiatok veľmi dôležitého životného cyklu, to ti vraví Mág. Vo svojom snažení povoliť nemôžeš. Pred tým ťa varuje Deväť kalichov.“

„Je to tak ťažké!“ vyhlásila som.

„Ťažké, ale ty máš v sebe silu to zvládnuť,“ povedala, keď pred mňa postrčila ešte jednu kartu. „Cisárovná bude stáť pri tebe a pomáhať ti.“ Pozrela som sa na ženu na karte. Stála počas mesačnej noci v poli plnom obilných klasov. Mala na sebe odeté prekrásne šaty a s úsmevom a pokorou sa dívala na hladinu potoka, ktorý jej omýval nohy. „A možno ňou raz budeš aj ty.“ Keď som zodvihla hlavu, aby som sa na ňu pozrela, nebola tam. V miestnosti som bola sama. Dokonca aj karty zmizli. Postavila som sa, že sa lepšie poobzerám, ale vtedy domček zmizol.

„Čo to bolo?“ opýtal sa Cetus.

„Ten dom zmizol!“ vyhlásil prekvapene Kleio. Daeron zbledol.

Elayn položil ruku na meč: „Kde je tá stará bosorka?“

„Je preč. Všetko zmizlo,“ prehovorila som potichu. Raven prišiel ku mne.

„Čo ti povedala?“

„Že mám problém. Ak niečo pokazím, tento svet skončil.“

„Tak to, aby sme na teba dávali pozor a zabránili ti robiť chyby,“ povedal Cetus s úsmevom.

„My?“

„Áno, my. Snáď si si nemyslela, že ťa v tom necháme samú.“

Keď Elayn opäť prehovoril, mal na tvári úsmev: „Mali by sme vyraziť. Lus nám cestou môže porozprávať, čo jej tá babizňa povedala,“ prikývla som. Raven mi pomohol vysadnúť do sedla. Vyrazili sme do lesa a ja som im povedala slová, ktoré mi povedala ona. Stará žena, ktorú poslala Exedra.

21. Kapitola

Počas súmraku sme dorazili na koniec našej cesty. Na okraj Temného lesa. Už na prvý pohľad bolo jasné, prečo ho tak nazvali. Bol hustý, neprehľadný. Pripomínal mi nepriehľadnú džungľu (nikdy som v žiadnej nebola, ale vedela som si ju živo predstaviť). Stromy a z nich visiace liany, cesta medzi nimi bola len tak-tak viditeľná.

„Tak čo, Lussiel, už sa začínáš báť? Celkom strašidelné, čo povieš?“ opýtal sa ma Cetus, keď mi pomáhal zosadnúť z koňa.

„Ani nie. Podľa toho názvu som si to tu predstavovala oveľa horšie. Celkom sa to dá zvládnuť,“ odpovedala som mu s úsmevom.

Elayn sa tomu zasmial: „To dievča sa len tak niečoho nezľakne.“

„Zažila som už aj strašidelnejšie veci. Síce som sa ešte nebila s Manticorou alebo drakom, no poznám aj horšie veci,“ nebola som si istá, či nakupovanie na poslednú chvíľu pred Vianocami je nebezpečnejšie ako rozzúrený drak, ale...

„Čo také? Drak je jedno z najnebezpečnejších zvierat vôbec, neviem si predstaviť niečo ešte horšie.“

Kleiovi som odpovedala s úsmevom: „Divil by si sa!“ Zjavila sa predo mnou čutora s vodou. „Ďakujem,“ usmiala som sa na Ravena. Neopätoval mi pohľad, no na jeho tvári bolo niečo zvláštne. Temné a plné bolesti. Z jeho očí sálal ešte väčší chlad ako obvykle. Akoby bola práve táto téma pre neho niečím výnimočná. No zrejme v tom zápornom zmysle.

„Toto miesto je na táborenie hrozné! Nikde tu nie je ani trochu miesta pre oheň!“ ozval sa nečakane Daeron. Pozrela som sa na elfa, nechápajúc jeho reakciu.

„Však oheň sa tu dá rozložiť kdekoľvek!“ protestoval Kleio. Zdalo sa, že sa pripravuje na kúzlo. Okamžite to vyvolalo niekoľkonásobnú reakciu. V momente všetci priskočili k princovi a chytili ho za ruku, ktorú naťahoval do vzduchu. Kleio stratil sústredenie a kúzlo prestalo.

„Opraváž sa! Pokojne by si mohol niekoho zraniť!“ varoval ho Cetus ľadovým hlasom.

„Chcel som len pomôcť. Nič tak strašné sa nestalo,“ bránil sa.

„Nestalo, ale *mohlo* sa stať,“ Elayn ho so svojimi slovami pustil.

„Hej, pomôcť. Ale najskôr pomôcť niekomu prísť k zraneniu,“ s Cetusom súhlasili všetci. Jeden po druhom ho začali púšťať. Raven ho držal najdlhšie. Niečo mu potichu vrazil, ale boli príveľmi ďaleko, aby som ho počula. Keď dohovoril, Kleio otočil pohľad na mňa a pomaly prikývol. Potom ho Raven pustil.

„Pôjdem po drevo,“ vykročil Raven do lesa. Nechápavo som za ním hľadela. Čo je to s ním v poslednej dobe? Nikdy sa nesprával takto... zvláštne.

Zahľadela som sa do lesa oproti. Všade okolo boli lesy. Jedna vec, ktorú milujem – zeleň. Všetka tá nádherná príroda, ktorú sme si my zničili. A tu? Tu si ju vážia. Nikdy by jej neublížili, nikdy by nič zlé nespravili.

V mojich myšlienkach ma prerušil zvuk. Tichý a nečakaný. Bolo to len tiché prasknutie vetvičky. Nebolo to nič zvláštne. Nezdalo sa, že ten zvuk zaujal niekoho iného okrem mňa.

Otočila som hlavu, aby som sa pozrela, odkiaľ ten zvuk prichádzal. V tom istom momente mi na ramene pristála ruka. Ťažkopádna s dlhými a tlstými prstami. Bola priveľmi studená, aby som ju nevnímala.

Pozrela som na jej majiteľa. To som robiť nemala. Pri pohľade do odpornej tváre som vykrikla. Vyskočila som na rovné nohy, striasla som zo seba ruku a o niekoľko krokov som ustúpila.

Okamžite ku mne všetci pribehli: „Čo sa deje?“ roztrasenou rukou som ukázala na príšeru. Nebola vysoká, asi ako tí trpaslíci pred tým. Hlavu mala oválnu, bola zvráskavená, odporná. Okolo hlavy mala tenký pásik dlhých, šedých a mastných vlasov. Zuby mala valcovitého tvaru, vytŕčali jej z úst. Nezapadali do seba ako zuby majú, ale pripomínali kliešte. Medzi jednotlivými zubami bola medzera, do ktorej zapadol zub z druhej strany. Nos nemala. Namiesto neho mala len dve diery v tvare slzy. Najstrašnejšie na nej boli jej oči. Neboli zakryté viečkami, bielka len tak vytŕčali z oranžovo-ružovej pokožky tváre. Dúhovky boli modré, v ich strede bol fialový prúžok. Boli chladné, kruté. Pripomínali mi oči smrti.

„To sa spraví,“ Elayn ma vyrušil pri pohľade do tých očí. Mala som pocit, že ma tie oči uväznili, až kým som nepočula ten hlas. Otočila som hlavu na generála. Vytiahol meč a pristúpil bližšie k tomu tvorovi.

„Nie, počkaj!“ zastavil ho Cetus okamžite. „Nesmieš ho zabiť. Je to len Strážca. Neublíži nám.“

„Strážca?“ opýtal sa Kleio.

„Auta!“ vyslovilo to stvorenie, ktoré Cetus nazval Strážcom. Hlas sa podobal na chrčanie.

„Čo to povedal?“ dožadoval sa Raven prekladu.

„Máme odísť. A to by sme mali, okamžite,“ preložil to Cetus. Vytrhol Elaynovi meč a potiahol ho smerom ku koňom, ktoré stáli obďaleč.

„Nemáme kam ísť. Jedinou možnosťou je...“

„Les. Áno, musíme odísť. Nenechá nás tu ani o sekundu dlhšie,“ postrčil ho ešte bližšie ku koňom a hodil pred neho meč. „Musíme ísť,“ otočil sa k nám.

„Auta!“ zopakovalo to stvorenie.

„Lus, poďme,“ vytrhol ma spomedzi Ravenom a Kleiom, potiahol ma k Ailive.

„Cetus!“ protestovala som proti jeho prudkému zovretiu. Nič nepovedal, len ma vysadil na koňa.

„Zoberte tie veci a odchádzame!“ rozkázal a zobral pár káps, ktoré sa samé zložili.

„Vysvetli nám to. Čo sa to tu deje?“ opýtal sa Daeron, keď ho pozoroval.

„Na to nemám čas,“ odpovedal stroho. Luskol prstami a všetky veci sa zjavili na koňoch. „Mám tak preniesť aj vás, alebo to zvládnete aj sami?“ opýtal sa nevrlo. Z čarodejníka sálala zlosť. Kleio, Raven a Daeron radšej rýchlo nasadli na kone.

„Nepohnem sa odtiaľto, kým mi to nevysvetlíš,“ okamžite zaprotestoval Elayn. Cetus na to nebral ohľad. Opäť luskol prstami a generál bol v tom momente na koni, priviazaný.

„Auta!“ zopakoval ten tvor zase. V tom momente Cetus nasadol na koňa a vyrázil do lesa.

„Lussiel, čo mám robiť?“

„Chod' radšej za ním,“ odpovedala som jej. Ailive sa pohla za Cetusom. Obzrela som sa a uvidela, že nás nasledujú aj ostatní.

„Cetus!“ zavrčal nahnevane Raven.

Čarodejník sa dvakrát zhlboka nadýchol, kým konečne odpovedal: „Strážcovia sú napriek ich vzhľadu mierumilovní.

Každý cintorín má svojho patróna, ktorý stráži duše na ňom. Obvykle to býva nejaký ametystový čarodejník. No niekedy sa stane, že sa objaví hrob mimo cintorína. Vlastne stačí, aby to bola len nejaká zblúdená duša. Vtedy prídu Strážcovia, aby chránili ich pokoj.

Každého, kto naruší pokoj vystrašia, najprv svojim vzhľadom. Potom prídu na rad hrozby. To bolo to, čo tam práve hovoril. A potom... sú silnejší ako väčšina čarodejníkov. Je to kombinácia ametystovej a čiernej. Na koho ju použijú, stane sa jedným z nich. Vysáva duše,“ vysvetlil trpezlivo.

„Chceš povedať, že...“

„Ešte pár sekúnd a už sme tu byť nemuseli,“ dokončil Daeronove tvrdenie.

„Keby sme ho zabili, nemuseli sme teraz byť tu, uprostred Temného lesa,“ zavrčal Elayn nahnevane.

„Sú nesmrteľní. Nič a nikto ich nedokáže zabiť. A nič nie je dostatočnou ochranou pred ich mágiou.“

„Aj tak máme veľmi vážne problémy,“ prerušil začínajúcu hádku Raven. „Na Temný les sme sa mali vyspať. Mali sme sa lepšie pripraviť. V takomto stave to ani my, ani kone nezvládneme.“ Aspoň niekto uvažoval rozumne. „Si v poriadku?“ keď mi Raven položil ruku na rameno, myklo mnou. Hádku som síce vnímala, ale stále som bola duchom pri tých odporných očiach. „Prepáč. Nechcel som ťa vystrašiť.“

„To je v poriadku. Nič sa nestalo. Len ma vydesil, to je všetko,“ odpovedala som pokojným hlasom.

„Poriadne si tam vrieskala,“ pripomenul mi s úsmevom Kleio.

„Aj ty by si vrieskal, keby na teba položil svoju tlapu ten odporný tvor.“ Okamžite prestal dobiedzať, keď si uvedomil, že je to pravda. „Aj keď... Tie oči boli najodpornejšie,“ priznala som ticho. Sklopila som zrak. „Tak chladné, odporné, videla som v nich smrť.“

Cetus sa ma pokúsil rozveseliť, ale veľmi mu to nevyšlo: „Lus, smrť je ich milenkou.“

„Veľmi vtipné, Cetus. Úplne sa smejem. Doslova umieram od smiech,“ priznala som ironicky. Radšej už nikto nič nehovoril. Konečne som dostala možnosť, poobzerať sa okolo seba.

Pochopila som, prečo mu hovoria Temný les. Aj keď slnko už zapadalo a nebolo ho veľa, do hustého porastu neprenikol ani jediný lúč. Vo vzduchu sa znášala vlhkosť, všade bol mach. Z nedostatku svetla rastliny sčerneli. Machové výhonky viseli zo stromov, ovisnuté konáre zasahovali do cesty. Všetko bolo bezútešné, neživé.

Prebehol mi z toho mráz po chrbte. Pripomínalo mi to miesto, ktoré mi raz ukázala Exedra, ten močiar, v ktorom je. A aj ten stráži odporná príšera.

„Ja viem, že sme všetci unavení, ale ak na tomto mieste zaspíme, sme po smrti.“

„V tom má Raven pravdu. Vystihol to. Hovorí sa, že práve na tomto mieste prvý krát vznikla čierna mágia,“ vysvetlil Cetus.

„Tak prečo ideme tadiaľto?!“ na Kleiovi bolo vidieť únavu. Zreteľne som videla, že sa mu toto ani trochu nepáči.

„Bola to najkratšia cesta, Kleio. To je jedna vec a druhá, keď pôjdeme cez Údolie čarodejníc, potom uvidíš, čo je to nehostinné miesto.“

„Existuje ešte aj niečo horšie?“ opýtal sa princ so strachom.

„Horšie? Toto je oproti tomu prechádza ružovou záhradou,“ povedal čarodejník, v hlase som mu počula radosť, ale aj známky únavy.

„Cetus, ja ťa vážne obdivujem. Hovoríš, že tu vznikla čierna mágia a pri tom máš tak veselý podtón v hlase. Ako môžeš byť tak veselý?“ ako som hovorila, zívla som. Bola som unavená. Ešte stále som nebola zvyknutá na tak dlhé jazdy na koni. Dnes sme išli celý deň, teda až na tú kratučkú prestávku pred pár minútami.

„Keby si sa aj ty pokúšala každú chvíľku o výrobu Kameňa mudrcov a nedarilo by sa ti, naučila by si sa brať veci s humorom.“

„Mohli by ste sa už všetci konečne sústrediť na to, aby sme týmto miestom prešli bez nehody, prosím? Už aj tak sme v poriadnej kaši,“ keď Elayn začal prosiť, musí to byť veľmi vážne.

A o vážnosti našej situácie som sa presvedčila o niekoľko hodín. Keďže nebolo vidieť ani na krok, nemohli sme si dovoliť ísť rýchlo. A tak sme za tých niekoľko hodín prešli len veľmi krátky úsek cesty. A čím dlhšie sme išli, tým unavenejší sme boli. Bolo pre mňa veľmi náročné udržať oči otvorené.

„Nespi!“ drgla som do Kleia, ktorému vedľa mňa ovisala hlava.

„Však sama ledva bdieš,“ vyhlásil, aj keď zívla. Vypadá to, že ani jeden z nás nebol zvyknutí na tak dlhé jazdy.

„Daeron!“ Cetus neprebudil elfa práve najjemnejšie. Chudák, takmer padol z koňa.

„Kedy dorazíme na druhú stranu?“ opýtala som sa, snažiac sa udržať oči otvorené.

„Neprešli sme ani polovicu. Ideme strašne pomaly,“ Elayn bol celkom čulý. Nevypadal, že ho dlhá jazda nejako unavila.

„A čo si čakal? Kleio nebol ďalej, ako deň od zámku. Daeron na toto nikdy nebol. A Lussiel je tu nová. Vlastne som prekvapený, že sa drží až tak dlho,“ odpovedal mu Raven, ktorý taktiež nebol unavený.

„Ani Cetus na tom nie je najlepšie,“ generál s pohľadom na čarodejníka dokončil výpočet. Aj ja som sa na neho pozrela. Hlavu ma sklonenú, ale nevyzeral, že spí.

„Snažím sa od nás udržať aspoň tie odporné astrálne larvy!“ zamrmlal nahnevane. Vyrušilo ho to zo sústredenia a kúzlo sa zrušilo. Okamžite som niečo pocítila. Akoby drobné bodnutie na krku. Len také pichnutie ihlou. Okamžite som sa na to miesto zahнала, no nič som necítila.

„Au,“ povedala som ticho, keď sa bolesť začala stupňovať. Stále som sa držala za to miesto.

Hneď to pritiahol pozornosť: „Čo sa deje?“ opýtal sa Daeron starostlivo. Cetus sa ku mne natiahol. Nežne mi odsunul ruku z krku a priložil tam svoju. Zamrmlal niekoľko slov a bolesť sa stratila.

„Vidíš, len sa sekundu stratím sústredenie a už útočia!“ vysvetlil. „Keby ti tam ostala, odoberala by ti energiu. Sú to malé potvory. Ak ešte niekto pocítil drobné bodnutie, radšej to

povedzte, lebo by ste mohli prísť o život. Bolest' by sa stupňovala a energia by sa strácala stále rýchlejšie. Už som to raz zažil, bolo to odporné," Cetus sa zase ponoril do hlbokého zamyslenia.

„Máte niekto nejaký nápad, ako sa udržíme pri zmysloch?“ opýtala som sa, len tak, mimochodom.

„Existujú také čudné rastliny. Ak zješ ich bobule, dodajú ti energiu. Problém je, že z nich poriadne bolí hlava," povedal Daeron zamyslene.

„A ďalším problémom je, že tu nerastú," doplnil ho Raven. „Vlastne, tu nerastie vôbec nič. Len tieto odporné stromy.“

„Až tak zlé to nie je, Raven," snažila som sa znieť optimisticky. „Keby začalo pršať, vtedy by to bolo len zlé.“

„V tomto má Lussiel pravdu. Alebo si predstav, že by nás tu stretol nejakú čierny čarodejník. To by bolo celkom zábavné sledovať ho, ako vás preháňa," povedal Elayn s čiernym humorom.

„Vás? Chcel si povedať nás, nie?" po dlhom čase sa prejavila Kleiova urážlivá povaha.

„Nie, vás. Ja ovládam šedú mágiu, často ju nevyužívam, ale poznám dosť kúziel, aby som seba ochránil," povedal samotľubo. „Možno by som Lus zobral k sebe, aby sa nebála," zamumlal, no oveľa tichšie.

„S tou dávkou mágie čo má, by sa o seba Lussiel dobre postarala," Raven vždy vedel, čo má povedať, aby generála schladil.

„Nie som si istá, či som v stave, aby som mohla čarovať," povedala som a opäť som zívla. Bože, potrebujem posteľ. A dlhý, dlhočizný spánok. Lahla by som si do postele, zakrútila by som sa do prikrývok a spala celé hodiny. A ešte v tej mäkučkej postieľke na zámku, hmm, to by sa mi spalo! A ešte keby som si nezabudla svoj milovaný prehrávač s ešte milovanejšou hudbou... Zaspávala by som počas tých krásnych textov a ešte krajších melódií. Ach, áno, to mi teraz chýba.

Znenazdania ma prepadla neznáma bolesť. Nebola to bolesť, ktorú som cítila pri ľúlosti. Nebola to bolesť, ako keď ma uštípla tá astrálna larva. A predsa to bola bolesť, ktorú som cítila už pred tým. A táto bolesť mi vyrazila dych. Opäť som zacítila tú sekeru, ktorá ma prebodla pred niekoľkými dňami. Tej, ktorá ma mala pripraviť o energiu.

Rana na mojej hrudi sa opäť otvorila, zas som cítila ako z nej vyteká krv. Bolo to horšie ako vtedy. Dopadla tak hlboko, mala som pocit, že ma prebodla celú.

„Lussiel?" počula som, že niekto zavolať moje meno, ale nedokázala som odpovedať. Lapala som po dychu. Bolest' sa stupňovala.

„Cetus!" zavrčal niekto iný. Nevidela som čarodejníkovu reakciu. Prešlo len niekoľko sekúnd a bolesť už bola neznesiteľná. Nedokázala som udržať rovnováhu, prevalila som sa nabok. Poslednú vec som vnímala to, že ma niekto zachytil do náručia.

Keď som otvorila oči, niesla som sa na koni. Nasedela som na Ailive, toto bolo iné zviera, mohutnejšie. O niečo som sa opierala, o niečo pevné a hrejivé. Zavrtila som sa, aby som si uvoľnila stŕpnutú ruku, ktorú mi niekto zvieral.

„Už si sa prebrala?" Cetusov hlas prichádzal zvrchu. Natočila som hlavu a uvidela som jeho úsmev. „Neprespala si tak dlho ako som čakal. Aj keď si nás poriadne vystrašila.“

„Čo sa stalo?“ opýtala som sa. Hlas som mala ospalý. Akoby to ani nebol môj hlas. Znel mi cudzo.

Odkiaľala som si a dúfala som, že to pomôže.

„Stalo sa to, čoho sme sa obávali. Rana od tej sekery sa ešte nezahojila. Ani sa nezahojí. Energia ti z nej bude odchádzať, pomaly až ťa to nakoniec zabije.“ A je to tu zase! To naozaj nemajú zaujímavejšiu tému, o ktorej sa môžem rozprávať? Vždy sa musia rozprávať o mojej smrti.

„Vravel si, že jej nič nehrozí,“ protestoval Elayn.

„Nehrozilo. Vtedy. Čo sa týka rán na energetickej úrovni, najväčšie poškodenie sa ukáže časom. Aj keď som si bol ešte včera istý, že už bude v poriadku,“ odpovedal mu zamyslene.

„Nemohla to spustiť tá larva, čo ju uhryzla?“ Daeron sa už nezdal byť tak ospalý ako predtým.

„Nie. Nedokážu spustiť zranenie na tak vysokej úrovni. Mal som si to uvedomiť. Vždy napadnú toho, kto preukazuje najväčšie straty energie. Keby som to pochopil, mohol som zabrániť tak obrovskej strate energie.“

„Cetus, prestaň, a to hneď! Nemôžeš za to, jasné?“ aj napriek faktu, že sa mi točila hlava, vystrela som sa a otočila som sa na neho, aby som mu najlepšie videla do tváre.

„Lus, ja len...“

Neprerušila som ho ja, ale Raven: „V tomto sa s ňou nehádaj. Vždy bude mať posledné slovo a vždy ťa presvedčí, že vinná je ona. Ani sa len o to nesnaž.“

„Ale to nie je jej vina!“

„Ja viem. Aj ona to vie. Ale ona ťa presvedčí, že je.“

„Lussiel, ako sa cítiš teraz?“ Cetusa očividne prestal baviť rozhovor na túto tému.

„Som trochu vyčerpaná a bolí ma hlava.“

„Unavená alebo slabá?“

„Unavená. Možno trochu slabá, ale to nič nie je.“

„V tvojom prípade to *niečo* je. Akákoľvek strata energie je pre teba teraz smrteľná. Ak sa budeš cítiť slabá alebo akákoľvek vyčerpaná, povedz mi o tom, dobre? Nedokážem zastaviť to zranenie, ale dokážem spomaliť priebeh.“

„Už ma vážne prestáva baviť, ako sa stále rozprávame len o mojej smrti. Áno, poviem ti o všetkom,“ dodala som, keď som videla jeho nahnevaný výraz, že som neodpovedala na jeho otázku.

„Musíme sa čo najskôr dostať do Údolia čarodejníc. Bez pomoci ametystového ju nezachránime.“

„Povieš mi, Cetus, kde chceš nájsť ametystového čarodejníka? A ešte takého, ktorý jej bude ochotný pomôcť,“ opýtal sa ho Kleio nahnevane.

„Čušte!“ prerušil náš rozhovor Elayn.

„Deje sa niečo?“ Daeron vypadal nechápavo.

Chcela som sa vykrútiť z Cetusovho objatia a presadnúť na Ailive, ktorá poslušne cupitala vedľa nás. No on ma držal pevne pri sebe.

„Radšej ostaň pri ňom. Sledujú nás,“ povedal potichu Raven.

„Čože? Kto?“ opýtala som sa ho rovnako potichu.

„Môže to byť ktokoľvek. Nejaká príšera, ale pokojne aj zloději,“ odpovedal.

„Vysvetlí mi niekto, čo sa deje?“ keďže sme s Ravenom hovorili potichu, Daeron sa nedočkal odpovede na svoju otázku.

„Radšej sa nepýtaj,“ odpovedal mu Elayn.

„Zlodeji?“ opýtala som sa ešte tichšie.

Raven ma už nevnímal a tak mi odpovedal Cetus: „Tomuto lesu vládne smrť. Nikto sa sem neodváži, takže je to ideálny úkryt pre zlodejov, zabijakov, žoldnierov a nájomných vrahov. Nečudoval by som sa, keby nás obklúčila celá tlupa.“

„Čo s tým spravíme?“

„Keby sme išli cez deň, bolo by to bezpečnejšie. Ale ten Strážca nás prekvapil. Obyvateľom Temného lesa sa najlepšie vychádza v noci.“ V tom momente sa lesom roznieslo vitie. Nebol spln, ale predsa to znelo ako vlk, čo vije na mesiac. „Toto bol zrejme nejaký lykantrop. Niektorým strieborným mágom sa podarí premeniť sa na pekné zviera, tí ktorí mali smolu, skončili tu.“ Vtedy nám cestu zatarasil strom. Bola síce tma, ale obrovské teleso dopadlo na zem s veľkým hlukom.

„Lussiel, ani sa nepohni. Cetus, ochraňuj ju!“ Elayn vydal rozkazy a vytasil meč. Cetus ma pevne objal. Okamžite sa všetci začali obzerať okolo seba. Generál spozoroval nepriateľa ako prvý. Vlastne, nepriateľ sa spustil po lane dole a zhodil Elayna z koňa. Rozpútal sa boj.

22. Kapitola

Nepriateľ sa spustil po lane dole a zhodil Elayna z koňa. Rozpútal sa boj.

Z lesa vybehlo niekoľko mužov. Všetci okamžite zoskočili z koní, len Cetus ostal za mnou sedieť, no i on držal v ruke meč. V tejto hustej hmle som nerozoznala, kto bojuje proti komu. Tento problém bol rýchlo vyriešený, lebo popri ceste sa zapálili ohne. Plamene šľahali do výšky niekoľkých metrov, čo zabraňovalo nepriateľom preniknúť bližšie k nám.

„Ani sa nepohni!“ zavrčal ticho Cetus a zoskočil z koňa. Len vtedy som si všimla, že sa okolo nás zoskupilo niekoľko chlapov.

Pevnejšie som zovrela opraty a so strachom v očiach som sa dívala, ako zaútočili. Čarodejníkovi nerobilo problém sa im vyhnúť. Rýchlo ich útok prehliadol, a tak nemal problém ich poraziť, aj keď to bol nerovný súboj piatich na jedného.

Začala som sa obzerať po ostatných. Elayn rýchlo porazil súpera, ktorý ho zhodil z koňa. Generál teraz stál pri Daeronovi, ktorý ležal na zemi v mdlobách, a odrážal útoky od neho. Nezdalo sa, že elf je zranený.

Ďalej som si všimla Kleia, ktorý bojoval na pár metrov vzdialenom mieste, chrptom od nich. Očividne mal so svojimi tromi súpermi problém.

Znenazdania sa vynorilo ďalšie svetlo. Stočila som svoj pohľad na Cetusa. Zakrúžil mečom a ten sa razom premenil na dlhú tyč zakončenú zlatým krištálom. Švihol ním vo vzduchu a všetkých protivníkov od seba odhodil. Švihol ešte raz a súper i zmizli aj od Kleia.

Kútikom oka som si všimla Ravena. Jeho súboj bol najnerovnejší, bojoval sám proti siedmim súperom. Každou sekundou ho niekto z nich poranil, no nezdalo sa, že si to všima. Bojoval stále zúrivejšie, pripomínal leva, ktorý sa nezastaví pred žiadnou hrozbou. Bojoval, švihol mečom vo vzduchu každou sekundou rýchlejšie a silnejšie. V momente, keď smrteľne zasiahol jedného svojho súpera, druhý mu zasadil ranu do boku. Spolu s tichým výkrikom sa mu z úst dostalo aj niekoľko kvapiek krvi.

Zalapala som po vzduchu: „Cetus!“ otočila som sa na čarodejníka s tichou prosbou. Kútikom oka sa na mňa pozrela, ale nevnímal ma. Mal priveľa práce so svojimi nepriateľmi, aby sa teraz mohol zaoberať niekým iným. „Raven...“ šepala som ticho. Držal sa za ranu a druhou rukou švihol mečom, aby si od seba udržal súperov.

Chcela som zoskočiť z koňa a rozbehnúť sa k nemu, ale niečo ma na ňom pevne držalo. Až o niekoľko momentov som si uvedomila, že ma držia moje vlastné, zdrevenené nohy.

Kleio k Ravenovi priskočil, keď si všimol jeho stav. Okamžite som sa začala o ten súboj zaujímať. Z princovej tváre kvapkala krv, ale on stál pred Ravenom a doprial mu pár sekúnd oddychu, keď sám odrážal rany. Keď Kleio dostal poriadnu ranu päťou priamo do nosa, prirútil sa k nim Elayn. Kleio sa chytil za krvácajúci nos a pod návalom bolesti sklonil hlavu.

Všimla som si, že aj Cetus, ktorý používal kúzla, utŕžil niekoľko rán, no boli to len povrchové škrabance. Keď mal na sekundu voľné ruky, hodil neznáme kúzlo k Daeronovi.

To vytvorilo okolo neho neviditeľný štít. Dúfala som, že mu nič nie je. A tiež, že Ravenove zranenie, nie je až tak vážne, ako vypadá.

Na rozdiel od všetkých ostatných, Elayn na sebe nemal ani škrabanec. Okamžite bolo jasné, že je to bojovým vetrom ošľahaný generál. Tie skúsenosti a istota, ktorou šľahal mečom ako drak plameňom, z neho len tak sálali. Bolo jasné, že kto ho má na svojej strane, má v rukách víťazstvo. Elayn bol generál, ktorý žil pre boj. Bolo na ňom vidieť, že smrti a zabíjania sa nebojí. Dokonca sa zdalo, že si tento boj užíva.

Z výrazu jeho tváre mi prebehol po chrbte mráz. Bála som sa muža, ktorý žije s takou vášňou pre boj. No druhá časť môjho ja – tá menšia – bola rada, že práve on je s nami na tejto výprave. Aj keď, generálova láska k boju bola teraz hmatateľnou, zároveň vytváral dojem ochrancu.

V mojich vnútorných myšlienkach, v ktorých som bola fascinovaná touto Elaynovou dvojitosťou, ma vyrušil bojový výkrik prichádzajúci z lesa. Donútil ma odtrhnúť oči od končiaceho súboja a zadívať sa medzi stromy.

Z lesa sa opäť vynorila postava zavesená na lane. V tieni stromov som videla len jej siluetu, ale keď preletela plameňmi, uvidela som drobné telo. Dlhé vlasy za ňou viali vo vetre. Prudko narazila do Elayna, zhodila ho na zem. Generál sa rýchlo pozviechal. Až keď dopadla len asi meter od neho, uvidela som jej ženské rysy.

Drobné žieňa načiahlo ruky dozadu a vytiahlo dva meče, ktoré mala v puzdrách zavesených na chrbte. Elayn sa na sekundu zdal byť prekvapený svojím novým súperom, ale okamžite nahodil výraz profesionála.

Žena zaútočila ako prvá. Mečmi zakrúžila v dlaniach pričom ich zodvihla. Sekla prudko zvrchu, ale Elayn rýchlo zodvihol meč a zastavil jej útok. Ľavú ruku nechala hore, ale pravou zaútočila z boku. Rýchlo ju chytil za zápästie, no ona sa mu vytrhla kopancom do jeho ruky. Odskočili od seba a začali okolo seba krúžiť. V tej sekunde som stratila sústredenie, pretože ma niekto chytil okolo pásu a zložil ma z koňa na zem.

Chcela som vykriknúť, ale známi hlas ma zastavil: „Neľakaj sa,“ Cetus ma stále držal, keď ma ťahal k zranenému Ravenovi. Vytrhla som sa mu a pribehla som k nemu.

„Raven!“ sedel na zemi a držal si krvácajúci bok. Pribehla som k nemu, ale neschopná jedného pohybu som na neho len bezradne hľadela. „Si v por...“

„To nič nie je, Lus,“ nenechal ma dohovoriť. Z jeho hlasu bolo poznať, ako veľmi sa premáha. Aj krv presakujúca mu pomedzi prsty hovorila o niečom inom. Natiahla som k nemu trasľavú ruku, ale skôr ako som sa ho dotkla, ma niekto odstrčil.

Od pádu na zem na zachránila Kleiova náruč. Prekvapene som pozrela na Kleia, ktorému po zlomenom nose ostali na tvári len kvapky krvi.

„Nemusíš sa báť. Cetus to zvládne.“ To ma donútilo obrátiť svoju pozornosť späť na čarodejníka. Kľučal vedľa Ravena, ruky mal priložené na jeho rane. Z dlaní mu vychádzalo jasne zelené svetlo.

Moju pozornosť opäť zaujalo niečo iné. Tentoraz to bol náraz kovu na kov. Pozrela som sa na stále prebiehajúci súboj Elayna a neznámej ženy. „Nepohň sa. Postarám sa o tie otravy,“ povedal Kleio a chytil do ruky meč. Len kútikom oka som si všimla, že sa niekoľko mužov postavilo zo zeme. Keď som uvidela, že Kleiovi sa darí dobre, obrátila som pozornosť na generála.

Žena zaútočila prekvapivo. Z otočky oboma mečmi zaútočila priamo na jeho krk. Elayn sa sklonil a len o chlp sa vyhol čepeliam. Žena otočila smer čepelí, otočila ich jednu pod druhú a na jednej línii sekla. Čepele sa zaryli do zeme menej ako centimeter od Elaynovej pravej nohy. Generál využil túto sekundovú výhodu a zaútočil rovnako, tentoraz z boku, no na rozdiel od nej sa kúsok od zeme zastavil. Otočil čepeľ o deväťdesiat stupňov a sekol na úrovni jej pásu. Odskočila, ale čepeľ preťala látku na jej bruchu. Opäť okolo seba chvíľku krúžili.

Zaútočili v rovnakom momente. Aj ona sekla vo výške pásu, no Elayn to čakal. Uhol sa a tak sa jej dostal priamo za chrbát. Chcela sa otočiť, ale zdrazil ju za vlasy, až zasyčala. Rýchlo prehodila meč v ruke, takže čepeľ smerovala dozadu. Keď sekla, Elayn ju ledva stihol pustiť a odsotiť od seba. Rýchlo sa otočila a zase zaútočila. Jedným mečom sekla zvrchu, druhým na neho urobila kolmicu. Generála od rozštvrtienia zachránila len jeho pohotová reakcia. Využil ich momentálnu vzájomnú blízkosť a chytil ju za zápästie. Tentoraz bola zle otočená, aby sa mu mohla opäť vytrhnúť kopancom. Elayn sekol mečom priamo po jej krku.

Zatvorila som oči a odvrátila som hlavu. Všetko, len aby som nemusela vidieť tú hrôzu. Ozval sa iný zvuk, ako som očakávala. Namiesto pádu tela na zem a ozvali ďalšie kroky a dopad kovu na kov. Opäť som sa pozrela na zápas. Obaja boli značne vyčerpaní, dokonca som si na oboch všimla drobné rany.

Ešte pred niekoľkými minútami som považovala za nemožné zraniť Elayna a teraz mi moju myšlienku vyvrátila drobná žena. Ešte som nemala toľko bojových skúseností, ale bolo očividné, že sú si prinajmenšom rovní, ak ona nie je lepšia. Keď som sa jej prizrela bližšie, uvidela som, okrem roztrhutej látky na bruchu, aj viacero škrabancov na rukách a nohách. Elayn sa očividne nehodlal vzdať svojej pozície najlepšieho bojovníka len tak bez boja.

Opäť na seba zaútočili v rovnakom momente. V tomto kole sa ale stalo niečo neočakávané. Nezaútočila, ale sklonila sa až k zemi. Tento ťah šokoval Elayna natoľko, že sa nevyhol jej nohe, ktorou ho podkopla. Ako padal na zem, švihol mečom tesne vedľa nej. Vyšla sa mu, no tým dala Elaynovi čas na postavenie. Ani ona neostala pozadu. Kým sa postavil, ešte na neho zaútočila. Našťastie bol dosť rýchly, aby ho nestihla zasiahnúť.

Nastala ďalšia várka rýchlych úderov. Nestíhala som ich sledovať. Z tých pár ťahov, ktoré som postrehla, som si uvedomila, že jeden kopíruje toho druhého. Keď sa Elayn pohol doprava, urobila tak aj ona. Zozačiatku som to nechápala, no potom mi to došlo. Porovnávali si svoju silu a skúsenosti. Už to nebol len súboj. Neoblo to len švihanie mečom a snaha o čo najrýchlejšie porazenie súpera. Zmenil sa typ boja. Stal sa z neho boj o hrdosť a pýchu. Boj o česť. Elayn mi o tom raz pri tréningu hovoril. Česť, hrdosť a pýcha sú pre bojovníka to najcennejšie. A tento boj bol práve o tom.

Ako som sa zamyslela, nevšimla som si drobnú, ale veľmi podstatnú zmenu na bojisku. Elayn vyrazil svojej súperke jeden meč z ruky. Až zvuk kovu dopadajúci na zem ma na to upozornil. Generálovi na tvári zasvietil víťazný úsmev. Nie však na dlho. Žena si prehodila meč z ľavej ruky do pravej a bojovalo sa ďalej. Oveľa prudšie a tvrdšie. O pár sekúnd nastal koniec boja. Pre nás s veľmi prekvapivým výsledkom.

Vedľa meča tej ženy dopadol aj meč Elayna. Bol týmto tak veľmi prekvapený, že ani nežmurkol. Až kým mu nepriložila chladný kov na krk.

„Chlapi, oberte ich o všetko!“ povedala prísne, kým stále držala kov na jeho krku. „Chlapi, povedala som, aby ste ich okradli!“ zavrčala, keď sa nič nedialo. „Hej, vy prašivé svine lenivé! Koľkokrát to...“ otočila sa a zbadala výsledok boja.

„Myslím, že to nepôjde,“ povedal Kleio s úsmevom. Bola som tak veľmi zabratá do súboja tých dvoch, že som si ani nevšimla zvyšok bojiska. Cetus doliečil Ravena a obaja sa vrhli do boja ku Kleiovi. A teraz pred nimi ležala celá skupinka zlodejov poviazaná čarodajníkovým kúzlom.

„Pustite ich, inak ho zabijem!“ čepel' priložila Elaynovi na krk tak silno, že mu prerezala kožu. Nešlo o vážne zranenie, ale pramienok krvi ma vystrašil.

„Ani to nebude možné, slečna,“ Cetus použil jedno zo svojich kúziel a objavil sa priamo pri nej. Teraz jej on priložil na krk svoj znovuobjavený meč. Žena stuhla. Odtiahla Elaynovi od krku meč a pustila ho na zem. Generál od nej ustúpil.

„Kto si?“ opýtal sa jej Elayn ticho. Trel si poranený krk.

„Ireth. Kráľovná zlodejov,“ odpovedala stroho.

„Prečo ste nás napadli?“ pokračoval vo výsluchu Cetus, pretože sa nezdalo, že sa jej Elayn chystal položiť ďalšie otázky.

„Ste v našom lese. V *mojom* lese. Každého, kto tadiaľto prejde, okradneme,“ povedala rovnakým tónom ako pred chvíľou.

„Si v poriadku?“ prestala som sa zaujímať o výsluch, keď ku mne prišiel Raven. Okamžite som si spomenula na zranenie na jeho boku. Natiahla som k nemu ruku. Podľa množstva krvi som čakala aspoň centimeter hlbokú ranu, ale nič. Na mieste rany bola len roztrhnutá košeľa špinavá od krvi. „Lussiel,“ chytil ma za bradu a donútil ma zodvihnúť pohľad. „Si v poriadku?“

„Ja či som v poriadku? Ja?!“ opýtala som sa ho nahnevane. „Ty si tu stratil litre krvi a pýtaš sa *mňa*, či som v poriadku?“ nahnevala som sa. On mohol zomrieť a zaujíma sa o mňa?! „Raven, tušíš vôbec ako som sa bála? Zrazu nás prepadne táto tu... bohvieкто, privedie si kamarátov, vás tu všetkých v tej presile takmer zabijú, a ty! Ty sa ma opýtaš, či som v poriadku?! Raven, preboha! Ako môžem byť v poriadku?!“ a praskli mi nervy. Bola som tak nahnevaná, že som ani netušila, čo rozprávam. Už dlho som sa takto nenahnevala. Lepšie povedané, už dlho ma nič takto nevytočilo. „Raven! Ty sa bojíš o mňa? Takmer si tu vykvrácal!“ musím sa upokojiť. Zhlboka som sa nadýchla a vydýchla.

„Lussi...“ začal Raven, ale prerušil ho ženský hlas.

„Hej, princeznička! Nechajte si túto vašu mileneckú hádku do postele. Tuto tvoji kamoši sa ma chcú niečo opýtať.“

„A čo sa týka teba!“ otočila som sa na drobnú ženu. Prešla som tých pár krokov, čo nás delilo. „Ty! Ako si to vôbec predstavuješ! Len tak sem nabehneš a zaútočíš na nás! Čo si o sebe vôbec myslíš? Máš pocit, že ti celý svet leží pri nohách? Si myslíš, že keď si zlodejka a dokážeš bojovať s mečom... pardon, s *dvomi* mečmi, že si niečo viac? Že ti patrí svet! Dopekla, spamätaj sa! Len sme tadiaľto prechádzali a ty na nás vytiahneš s celou svojou hordou! Nič ti na to nedalo právo! Ničím sme ťa nevyprovokovali, tak dočerta...“ v mojom monológovi ma zastavila jej facka. Bola tak prudká, že ma donútila od nej ustúpiť.

„Hej, slečinka, pozri. Vstúpili ste na moje, *moje*, územie! Už to samo o sebe je hriech. A neodsudzuj moje remeslo! Ja sa krádežami živím! Je to poctivá práca,“ jedným ťahom zo seba strhla meč a pristúpila ku mne.

„Okrádanie ľudí nazývaš poctivou prácou?“

„Stále lepšie ako tá tvoja! Ťaháš sa tu už celý týždeň s partiou mužov. Aj sem sa už o vás doniesli klebety, ty ku...“ nenechala som ju dohovoriť. V momente, keď som si uvedomila, na čo naráža, som očervenela a vrazila som jej facku.

V kútiku mysle som sa zamyslela nad tým, že má vlastne pravdu. Naša partia musí vypadáť trochu zvláštno, ale stále jej to nedáva právo ma súdiť.

„Nič o mne nevieš! Tak sa, dopekla, neopovažuj ma prirovnávať k nim!“

„Dámy, prepáčte, že vás ruším, ale do úst tak krásnych slečien ako ste vy dve, nepatria tak škaredé slová,“ Daeron sa musel prebrať. Snažil sa nás diplomaticky rozdeliť, no nedali sme mu k tomu možnosť.

„Ty čuš!!!“ vykriekli sme obe v rovnakom momente.

„Ty špina, ako sa opovažuješ na neho kričať?!“ opýtala som sa jej rozhorčene.

Hold, zdalo sa, že moje nervy potrebujú prevetrať. Nezdalo sa, že by som sa v najbližšom momente mala upokojiť.

Ostatní to zrejme pochopili, pretože nás nechali na pokoji. Alebo boli v tak obrovskom šoku, že sa nezmohli na nejaký pohyb.

„Ty si na neho vykrikla tiež, ty suka!“ tak a dost! Toto bola posledná kvapka.

Napriahla som sa a vrazila som jej facku, len to tak zasvišťalo. Tentoraz to neostalo bez odzvy. Napriahla sa, aby mi vrazila tiež, ale ja som sa uhla. A tak skončil náš slovný súboj a začala sa dievčenská bitka plná škrabancov a vytrhaných vlasov.

Nedostali sme sa ďaleko. Po pár ranách nás od seba odtrhli.

„Lussiel, upokoj sa! Už stačilo!“ napomínal ma Raven. Držal ma spolu s Kleiom. Snažila som sa im vytrhnúť, ale nepodarilo sa to.

„Pusťte ma!“ hromžilo žieňa. Snažila sa ku mne dostať, ale Cetus s Elaynom ju držali pevne.

„No tak, dámy, upokojte sa. Naozaj vám takýto súboj nesvedčí.“ Využila som Kleiovu chvíľku nepozornosti, ktorú spôsobil Daeron. Vytrhla som sa s pevného zovretia a vrhla som sa na súperku. Asi meter od nej ma zastavili silné paže.

„Lussiel!“ povedal Raven prísne. Na tvári mojej súperky sa zjavila pokora. Zmierila sa so svojou prehrou. Pár sekúnd som ju ešte prebodávala pohľadom, ale potom som aj ja uznala prehru. Odovzdane som sa nechala držať.

Lapala som po dychu. O chvíľku zovretie povolilo. Zrejme sa tak stalo aj na druhej strane, pretože sa ozvali rýchle kroky približujúce sa smerom k nám. Zodvihla som hlavu a vykrútila som sa zo zovretia, keď som uvidela, ako sa ku mne blíži.

Nasledovalo ešte pár ďalších rán, keď nás od seba zase odtrhli. Dlhو sme na seba vražedne hľadeli.

„Môžete ma už konečne pustiť? Nemôžem sa poriadne nadýchnuť,“ prehovorila som po pár minútach dlhého ticha a pokoja. Paže povolili zovretie okolo môjho hrudníka, ale nezmizli.

„Si strašná!“ povedala druhá žena. Zodvihla som hlavu, ktorú som od únavy sklonila. Podlomili sa jej kolená, takže keby ju neboli držali, spadla by na zem.

„To platí aj o tebe,“ oplatila som jej. „Toto som potrebovala,“ priznala som, keď moje pľúca do seba nabrali dostatok vzduchu.

„Hej, najlepší spôsob oddychu,“ dosvedčila mi.

„Hlavne najlepší spôsob, ako vyventilovať nervy. Keby ste nás nenapadli, ani neviem, že som až tak veľmi nahnevaná. Asi by som to v sebe dusila až do smrti,“ podarilo sa mi uvoľniť natoľko, že som si mohla sadnúť. Moji väzňatelia museli byť veľmi prekvapení touto náhlou zmenou, keď mi to dovolili.

„Vidíš? Ja vždy hovorím, že každý prepád má aj svoju svetlu stránku.“

„Tuším tomu začnem veriť,“ pomaly som sa postavila na nohy. V ďalšom pohybe mi bolo zabránené. „Pokoj. Už som sa upokojila. Nič sa nedeje. Nič nehrozí,“ upokojila som Ravena s Kleiom.

„Vážne?“ Ešte stále museli byť veľmi prekvapení, pretože som sa im celkom ľahko vytrhla. Prešla som k dvom mečom, ktoré ležali obďaleč. Oba som zobrala a predstúpila pred tvár svojej súperky.

„Už ju môžete pustiť. Myslím, že na dnes nám obom boja stačilo,“ usmiala som sa na ňu. Úsmev mi opätovala.

„Nič v zlom, Lus, ale ešte stále sa mi to nepáči,“ protestoval Elayn. Pozrela som sa na neho so zdvihnutým obočím. Vrazila som mu do rúk jeho meč, takže bol donútený ju pustiť. Cetusovi sa potom vytrhla veľmi ľahko. Zohla som sa aj po jej druhý meč.

„Prekrásne meče,“ pochválila som ich, keď som jej ich podávala.

„Ukradla som ich jednému elfovi, keď som bola ešte malá. Je to taká spomienka na moje začiatky,“ vysvetlila, keď ich vkladala späť do puzdier. „A ty máš kde svoj meč? Stavím sa, že si výborná bojovníčka.“

„Takú stávkou by si prehrala. Nejakou som ešte netrénovala. A čo sa týka môjho meča, sme na ceste poň.“

„Špeciálna práčička na objednávku, čo?“

„Tak nejakou. Inak, to bola úchvatná práca! Takto zložiť Elayna... fúha, som si ani nemyslela, že je to možné a potom sa zjavíš ty... no proste nádhera!“ pochválila som jej umenie.

„To vieš. Skúsenosti,“ povedala pyšne.

„Volám sa Lussiel.“

„Ireth!“ povedala s úsmevom. Pevne mi stisla ponúknutú ruku.

23. Kapitola

Po ďalšej hodine presviedčania sme vyrazili do tábora zlodejov. Nám obom, teda mne a Ireth, sa zdalo rozumné tam stráviť zvyšok noci a po poriadnom oddychu vyraziť na cestu. Daeron, Raven a Cetus boli zásadne proti, Kleio zvažoval všetky možnosti a Elayn na to nepovedal ani pol slova. Keď sa nám podarilo dostať Kleia na našu stranu, Elayn rozhodol, že ideme.

Vyrazil do lesa a my sme išli za ním, Ireth musela trošku opraviť smer jeho chôdze. Ostatní nás nasledovali.

Sprevádzaní skupinou zlodejov sme kráčali lesom.

„Začínam pochybovať o svojom rozhodnutí ísť do toho tábora,“ prerušil ticho po niekoľkých minútach Kleio.

„Už je to len kúsok,“ odpovedala mu Ireth, zatiaľ čo ja som ho obdarila pohľadom, ktorý jasne vravel, že nemám chuť na ďalšiu hádku. „Vidíš? Už sme tu,“ povedala Ireth trochu šťastnejšie, keď sme dorazili na malú čistinku.

„Však tu nič nie je!“ princ rozhodil rukami.

„Podviedli nás!“ vyvodil si z toho Raven. Vytasil meč, pribehol ku mne a jeho čepeľ priložil na Irethin krk. Nezdalo sa, že jej to vadí. Začala písať, zanôtila zvláštnu melódiu. Keď ju dokončila z neba k nám dopadlo niekoľko lán.

„Keby si používal oči, všimneš si, že nejde o to, čo je v lese, ale o to, čo je nad ním,“ ako Ireth hovorila, chytila sa jedného lana a prudko potiahla. V tom momente sa vzniesla do oblakov. Sledovala som ju pohľadom, ale rýchlo sa mi stratila medzi stromami. O pár sekúnd sa lano vrátila späť.

Niekoľko jej mužov ju nasledovalo: „Zoberiem si vás, slečinka,“ ozval sa za mnou veselý hlas. Nestihla som reagovať dostatočne rýchlo keď ma niekto chytil okolo pásaa. A preto sa môj výkrik ozval v momente, keď som sa vzniesla od zeme. „Hahaha! Rád som vás vystrašil,“ ozval sa za mnou zase ten hlas. Ako sme sa vzdŕaľovali od zeme, pritiahol ma k sebe pevnejšie.

O pár sekúnd sme pristáli na plošine vedľa Ireth.

„Noir, prečo ju tak strašíš? Nemám chuť zase bojovať s tým strašidelným chlapom.“

Otočila som sa na muža za mnou. Mohol mať asi dvadsaťpäť rokov, bol o hlavu vyšší ako ja. Čierne vlasy mu siahali hlboko do hnedých očí, boli rozstrapatené na všetky strany. Na tvári mal úsmev, čo spôsobovalo aj jamky na lícach. Dojem krásnej tváre kazila len jazva, ktorá sa tiahla po pravej strane tváre, začínala kúsok nad obočím, prechádzala cezeň a končila na brade.

„Ale keď ona sa k tomu tak ponúkala! Normálne na nej bolo vidieť, že sa chce nechať vystrašiť,“ ako hovoril, úsmev sa mu ešte rozšíril, čo prehĺbilo jamky na jeho lícach.

V tom momente vedľa nás pristál Raven a zabránil tak v ďalšej konverzácii. Ostatní ho rýchlo nasledovali. Raven priložil čepeľ meča na jeho krk.

Chytila som ho za ruku, aby som zabránila ďalšiemu krviprelievaniu: „Pokoj, nič sa nedeje. Len ma to vystrašilo, to je všetko. Všetko je v úplnom poriadku.“

„Si si istá? Kričala si poriadne,“ stočil na mňa pohľad.

„Asi ako keď ma vystrašil Onyx...“ vzápätí som si niečo uvedomila. Myšlienky sa dovalili do mojej mysle ako lavína. „Onyx! Kde je? Nechala som ho v Ailivinom sedle. Niečo sa mu môže stať,“ začínala som panikáriť. Okamžite som hľadala spôsob, ako sa dostať dole.

„Gaia. Zlato, pokoj!“ Ireth sa ujala vedenia. Chytila ma a poriadne mnou zatriasla. „Kto alebo čo je Onyx?“

„Gryf,“ vyhrkla som okamžite bez toho, aby som si uvedomila, že som ho tak mohla vystaviť ešte väčšiemu nebezpečenstvu. Jednoducho som sa o neho až priveľmi bála. „Bermutský gryf.“

„Také niečo obrovské by sme si všimli,“ protestovala.

„Je to ešte len mláďa!“ opäť som sa jej pokúsila vykrútiť, ale držala ma pevne.

„Dobre, hlavne sa upokoj,“ ešte raz mnou zatriasla. „Noir, choď sa prejsť, nájdi ho a dones sem.“

„Prečo zase ja?“ ozval sa okamžitý protest.

„Lebo ty si ju donútil na to myslieť. Okamžite ho prines.“

„Pokojne mohol už utiecť.“

„Tak ho nájdi. Hlavne ho sem dones.“

„Ale to on jej ho pripomenul!“ otočila som hlavu, aby som uvidela, že ukazuje na Ravena.

„Tak pôjde s tebou. A koniec debaty!“ rozkázala prísne. Ani jednému z nich nezostávalo nič iné, len ju poslúchnuť. Chytili do rúk laná a spustili sa dole. „A vy ostatní, buďte našimi hosťami,“ ani teraz nečakala na odpoveď. Pevne ma chytila za lakety a potiahla ma po vratkých mostoch.

Až teraz som si začal všimnúť, kde sa vlastne nachádzame. Okolo stromov boli postavené plošiny. Desiatky plošín a na nich boli vybudované budovy. Niektoré väčšie, iné menšie, ďalšie vyššie, druhé nižšie. Všetky boli pospájané závesnými mostmi a rebríkmi. Toto miesto bolo dosť veľké, že pripomínalo malú dedinku zavesenú v oblakoch. A v strede toho všetkého bola obrovská, prázdna plošina. Zrejme slúžila ako námestie. A práve k nej nás Ireth viedla.

Počas cesty po plošinách sme na seba púťali pozornosť zlodejov. Nezdalo sa, že to Ireth prekážalo, niektorých dokonca odstrčila z cesty.

„Musíte ochutnať špecialitu nášho kuchára. Určite musíte byť hladní po tak dlhej ceste. Kedy ste vlastne jedli naposledy?“ opýtala sa, aby prerušila ticho.

Keďže sa nikto nemal k odpovedi, odpovedala som jej ja: „Okolo obeda, aby sme zahnali najväčší hlad. Plánovali sme zastaviť na okraji lesa a zajtra ho celý prejsť, ale Strážca nám to nedovolil.“

„Lus, naozaj by si jej to nemala prezrádzať,“ napomenul ma Kleio.

„Kleio, oni nám ukázali svoj úkryt. Ja to beriem ako prejav dôvery. Nezaškodilo by im to oplatiť. Buď rád, že sa môžeš niekde vyspať a nemusíš sa nocou túlať týmto hnusným lesom,“ odpovedala som mu jedovato.

„Presnel!“ súhlasila so mnou Ireth. „My ženy musíme držať spolu,“ zašepkala tak, aby som ju počula len ja.

„Rozhodne. Nemôžeme sa nechať zastrašiť a musíme stáť pri sebe,“ odpovedala som rovnako. Chvíľku sme na seba obe pozerali a vážne prikyvovali hlavami, až sme sa spoločne rozosmiali. Zdalo sa, že si budeme rozumieť.

„Hej, Lindo, dones nám svoju špecialitu,“ zvolala Ireth, keď sme dorazili doprostred námestia. „Stavím sa, že sa budete oblizovať ešte niekoľko dní.“

„Čo je to za špecialitu?“ opýtala som sa trochu s obavou, či zase nebudem musieť jesť niečo nechutné.

„Ani nápad! Už nevarím! A už sa aj tak všetko zjedlo. Mala si sa vrátiť skôr,“ z jednej chatrče vybehol chlap. Mal na sebe oblečené niečo, čo sa podobalo zástere. Celá bola špinavá a zašffkaná. Podľa toho som usúdila, že on je kuchár.

„Nechci ma nahnevať. Dnes tu máme vzácnu návštevu, tak nech ti to netrvá dlho,“ podstúpila, aby ma bolo vidieť. Oči mňa a kuchára sa na sekundu stretli.

Prikývol: „Hneď sa do toho pustím.“ Nikomu inému nevenoval pohľad. Otočil sa na päte a vrátil sa do chatrče.

„Lindo chodí každé ráno na nejaké čudné bylinky do lesa. Varí z nich nejaký čudný odvar. Keď ho potom pridá do jedla, chutí úžasne. A preto všetko, čo ochutil tým svojim odvarom, voláme jeho špecialitou,“ vysvetlila Ireth a posadila sa na jednu stoličku, ktorú prinieslo niekoľko mužov. Poklopala na stoličku vedľa seba: „Sadaj,“ usmiala sa na mňa. Sadla som si vedľa nej. O chvíľku neskôr sa vedľa nás usadili aj ostatní, dokonca aj pár zlodejov medzi nás zavítalo. Väčšina z nich nás prepadla v lese.

„Prečo si ma nazvala vzácnou návštevou?“ pýtala som sa ďalej. Dlho neodpovedala, len hľadela do ohňa pred nami.

„Kam vlastne idete?“ opýtala sa ma. Nadychovala som sa k odpovedi, keď ma prerušila: „A nemyslím tým po tvoj meč.“

„To ťa nemusí zaujímať,“ odpovedal jej Cetus nahnevane.

„Zem Andgebora,“ povedala som v rovnakom momente.

Usmiala sa: „Som rada, že som sa nezmýlila.“ Chcela som sa ešte niečo opýtať, ale vtedy kuchár a niekoľko jeho pomocníkov donieslo našu večeru.

„Prosím, nech vám chutí. Musel som sa veľmi ponáhľať, ale dal som si na príprave záležať,“ hovoril, ako rozdával misky, z ktorých sa parilo. „Prosím, slečna,“ usmial sa na mňa. „Jeden môj tajný recept. Niekoľko druhov ovocia, špeciálne dochutených a uvarených. Malo to byť na zajtrajšie raňajky. Keby to postálo dlhšie, bolo by to chutnejšie, ale snáď vám bude chutiť.“ Pozrela som sa na obsah nádoby. Miešalo sa v ňom niekoľko farieb, nepoznala som všetky druhy ovocia, ani tie kvety, ktoré dnu plávali. Ale tie dráždivé vône na môj prázdny žalúdok pôsobili vábivo.

Zobrala som kúsok hmoty na lyžicu, pofúkala som a vložila si ju do úst.

„Je to vynikajúce,“ povedala som s plnou pusou, keď som si naberala ďalšiu lyžicu.

„Herinya, vaša výchova...“ hlesol Daeron, keď ma videl takto sa napchávať. Ako som sa obzrela okolo seba, uvidela som, že on jediný sa snažil jesť slušne. Ostatní sa napchávali, čo im hrdlo stačilo. Nečudo, tak úžasnú dobrotu som ešte nemala.

Mala som chuť sa ho opýtať, či nechce ísť so mnou na zámok, ale včas som sa zarazila. Musím svoju identitu držať v tajnosti.

O niekoľko minút som počula prichádzajúce kroky: „Onyx!“ vyskočila som zo stoličky a vybehla som priamo k Ravenovi. Drobné stvorenie sa strachom triaslo v jeho rukách. Keď

ma zbadal, okamžite priletel ku mne. „Si v poriadku, zlatičko?“ opýtala som sa, keď som ho upokojujúco hladkala. Trochu vyčítavo ma uhryzol do ruky. Nebolo to silné uhryznutie, neublížil mi. „Áno, ja viem. Prepáč mi, spanikárila som, keď sa tam objavili. Neboj sa, už ťa nepustím z očí,“ hovorila som upokojujúco. Po týchto slovách ma pustil. Stále ostal trasúc sa v mojom náručí. „Už je dobre, srdiečko,“ jemne som ho hladkala, ako som sa vracala späť na stoličku.

Keď som k nej dorazila, už sa takmer prestal triasť. Sadla som si a uvedomila som si zvedavé pohľady. Zodvihla som hlavu od zvieratka v mojom náručí a uvidela, ako na nás všetci hľadia.

„Takže, toto je Onyx,“ prehovorila po minúte ťažkého ticha Ireth. „Ako, dopekla, si ho prinútila, takto ťa poslúchať?“

Vďačná za prerušenie ticha, som sa zhlboka nadýchla: „No, bolo to takto,“ povedala som pomaly. Začala som rozprávať príbeh, ako sme prvýkrát narazili na Onyxa a ako som sa rozhodla nechať si ho.

Počas môjho dlhého rozprávania ubehlo niekoľko minút. Ireth ma nútila rozprávať rôzne príhody, ktoré sa nám udiali po ceste. Všetci vnímali moje zaujímavé rozprávanie, no v pozadí som občas počula aj iné hlasy rozprávať sa medzi sebou.

Keď som skončila, Raven a Noir o niečom živo diskutovali. Cetus ich rozhovoru načúval i občas aj on niečo povedal.

Daeron bol zase zaujatý v kuchárovom rozprávaní, ako vymyslel svoju tajnú prísadu, o ktorej Ireth rozprávala.

Len Kleio a Elayn sedeli potichu. Elayn, pretože stále nedôveryhodne pozoroval Ireth, pri každom jej geste sa mu napáli svaly v tele. A Kleio driemal.

Keď som ho tak videla, aj mne sa zívlo.

„Musíš byť unavená, však si nespala celý deň a noc. Už bude svať,“ povedala Ireth a vstala. Vystrela ruky a natiahla sa. Týmto pohybom prerušila všetky ostatné diskusie. Zdalo sa, že aj všetci ostatní si práve uvedomili svoju ospalosť. „Pod', ukážem ti tvoju izbu. Potrebuješ sa vyspať,“ nečakala na moju odpoveď. Chytila ma za ruku a postavila ma. Trošku som jej pomohla, ale aj tak sa mi zdalo čudné, že tak malé žieňa má v sebe toľko sily.

Ťahala ma za sebou a pri tom hovorila: „Snáď ti nebude vadiť, že budeme spať spolu. Miesta je tu málo a ľudí dost’.

Keď niekoho odsúdia na smrť, aj neoprávnene, a podarí sa mu utiecť, obvykle skončí tu. Občas vážne neviem, čo si mám o tom myslieť. Ten súdny systém je katastrofálny.

Keby bol na žive kráľ, ten by niečo také určite nedovolil. Bol to skvelý vládca. Keď zomrel, aj nebo za ním plakalo. Na môj dušu, celý mesiac lialo ako keby sa počasie zbláznilo. Trochu som sa obávala, že sa tu navzájom chlapi pozabíjajú. Pri takej búrke sa nikomu cez tento les nechcelo a oni si na okrádanie priveľmi zvykli. Bolo to s nimi ťažké, ale nejako som ich udržala na uzde,“ nostalgicky sa usmiala.

Musím to zmeniť, prebehlo mi hlavou. Nemôžu predsa ľudí odsudzovať len tak. Keď ma raz korunujú, musím s tým niečo urobiť. Zlepšiť súdnictvo a zabrániť zbytočným trestom.

„Ale to je teraz jedno, izbu veľkú nemám, ale dve by sme sa tam mali pohodlne vyspať.“ Prešli sme poslednou plošinou, až sme zastavili pri jednom rebríku. Ireth po ňom

začala liezť, ale ja som len bezradne hľadela za ňou. „No tak, nebudeš tam predsa stáť celý deň!“ povzbudila ma, keď vyliezla hore.

„Onyx,“ pozrela som sa na zvieratko v mojom náruči, ktoré pokojne spalo. Nechcela som ho zobudiť, aby sám vyletel hore. Potreboval si oddýchnuť.

„Tak ho podaj mne. Ja dokážem vyliezť len s jednou rukou,“ zliezla dole a zobrala mi ho. „Na čo si si ho vôbec nechávala? Je to len otrava,“ pýtala sa, ako si ho upravovala v náruči. „Ale zlatá,“ dodala a rýchlo s ním vyliezla hore. Nasledovala som ju, ale o niečo pomalšie.

„Ďakujem,“ povedala som ticho, ako som si ho brala k sebe. Porozhliadla som sa po izbe. Naozaj nebola veľká, no bola útulná. Na jednej strane ležala na zemi posteľ, vlastne to bolo len niekoľko prikrývok poukladaných na sebe. O kúsok ďalej stál nočný stolík, bol na ňom položený svietnik s hrubou sviečkou. Na vedľajšej stene bola opretá skriňa, podľa bohatých rezieb som typovala, že bola celá vyrobená ručne. Oproti nej, pri stene za mnou, stál malý stôl, vedľa neho dve stoličky a v kúte kreslo. Štvrtá stena bola prázdna, za to na nej bolo veľké okno. Aj nad stolom bolo jedno, len menšie.

„Nemáš za čo. Pripravím ti posteľ,“ povedala a hrnula sa ku skrini.

„Pomôžem ti,“ rýchlo som pribehla k nej. Do voľnej ruky mi strčila vankúš, ktorý vytiahla zo skrine.

„Ustelieme ti vedľa mňa. Pod oknom je zima,“ prišla ku svojej posteli z pravej strany, na ktorej nestál stolík.

Položila som Onyxa na zem vedľa mňa a pomohla som jej rozprestrieť niekoľko diek. Medzi oboma posteľami nechala asi pol metra priestoru, takže moja posteľ bola skoro pri stene. Hodila som vankúš na správne miesto a zobrala som Onyxa zo zeme. Ireth mi podala ešte jednu deku, aby som sa mala čím zakryť. Uložila som Onyxa na deku a prikryla som nás.

„Dobrá noc,“ povedala som spolu so zívnutím. Zatvorila som oči a čakala som na vytúžený spánok.

„Lussiel?“ ozval sa vedľa mňa hlas.

„Hm?“

„Elayn, ten generál, aký je?“ povzdychla som si. Asi budem musieť ešte chvíľku rozprávať.

„Celkom príjemný spoločník. Ten typ, s ktorým sa nikdy nenudiš, ani necítiš to nepríjemné ticho. Chápeš? Takéto napäté, keď ani jeden nevie, čo má povedať. Vždy z neho vyžaruje taká vnútorná pohoda. Dá sa s ním porozprávať o všeličom. Aj keď, niekedy to trochu preženie so svojou chuťou bojovať. Hlavne v poslednej dobe, odkedy sme na ceste.“

Na chvíľku nastalo ticho, až konečne Ireth prehovorila, opatrnosť sršala z jej hlasu: „A... nem... ne... nevieš náhodou... nevieš či niekoho má?“ nakoniec to zo seba vysypala jedným dychom.

Chvíľku som musela rozmýšľať, aby som pochopila, čo sa ma pýta. Keď mi došiel význam jej vety, usmiala som sa.

„Schvaľujem tvoj výber!“ Natiahla som ruku a povzbudivo som stisla tu jej. „Elayn je síce trochu divoký, ale po tom dnešnom súboji vás dvoch v lese, som si istá, že ak ho niekto skrotí, budeš to ty,“ usmiala som sa na ňu.

„Takže nikoho nemá?“ opýtala sa s nádejou v hlase.

„Nie som si tým tak celkom istá. Poznáme sa len dva mesiace, ale za ten čas som ho ani raz nevidela motať sa okolo nejakej ženy.“ Na tvári jej bolo vidieť, že trochu posmutnela

z mojej nevedomosti. „Takže, tebe sa páči?“ opýtala som sa jej, aby som ju priviedla na iné myšlienky.

Aj v tom slabom svetle som videla, ako očervenela: „No... on je... je to... nemôžem povedať, že... Elayn je...“ zasmiala som sa.

„Súhlasím, je ťažké dať Elayna do slov.“ Spoločne sme sa zasmiali.

„Takže, aj tebe sa páči?“ opýtala sa ma vážnejšie s obavou v hlase.

Teraz som ja rozmýšľala nad vhodnými slovami: „Elayn je... je to... vlastne oni všetci sú mojimi priateľmi a ja ich mám všetkých veľmi rada. Ale je to skôr také veľmi silné priateľstvo ako náklonnosť. Sú pre mňa rodinou,“ vyvrátila som jej obavy.

„A ty niekoho máš?“ zaváhala som. Ako odpovedať na túto otázku, aby som sa neprehradila?

„Je to... komplikované. Som zasnúbená, aj keď...“ zastavila som, aby som našla správne slová.

„Nemáš ho rada?“

„Mám, ale... pre mňa... beriem ho viac ako brata ako snúbenca,“ povedala som opatrne.

„Dohodnuté manželstvo?“

Zavrtela som hlavou: „Nie. Jednoducho ma raz tak vytočil, že som mu vrazila facku. Ináč, kto vymyslel tak sprostú tradíciu, ako zasnúbenie fackou?“

Zasmiala sa: „Myslím, že pôvodne to bolo myslené tak, aby sa zabránilo násiliu. A potom si raz niekto povedal, že facka, tak agresívny prejav, by mal byť symbolom lásky.“ Pousmiala sa. Pozrela sa na mňa výrazom, ktorý jasne hovoril, že nastane zaujímavé rozprávanie. „Raz mi o tom rozprávala moja mama. Vravela, že jeden čarodejník mal už po krk večného bojovania a odišiel z armády.“

Jedného dňa stretol elfku a zamiloval sa do nej. Aj keď jej otec zakázal ich lásku. Čarodejník hľadal všemožné spôsoby, ako by mohli byť spolu a raz ho náhodou aj objavil. Tá elfka odmietala vydaj, pretože aj ona ho veľmi milovala. Jej otec bol z toho až zúrivý, a tak jej dohodol manželstvo. Čarodejník sa dlho neukázal, tak si myslela, že na ňu zabudol.

Nastal deň svadby a práve v momente, keď sa mali spojiť ich duše sa tam ukázal čarodejník. Prišiel priamo k nej, pred všetkými je dal facku, pritiahol si ju k sebe a povedal jej ako veľmi ju miluje. Jej otec sa vtedy veľmi urazil. Chystal sa ho zabiť, keď ho jeho pán zastavil. Bol už veľmi starý a ako jeden z mála si pamätal tento rituál spojenia. Obvykle sa robí pri svadbách, aby sa snúbencom spojili duše. Touto fackou ten rituál urobil tak rýchlo a oveľa silnejšie. Nič a nikto už nedokáže rozdeliť takto spojené duše.

V ten deň sa elfka vzdala svojej nesmrteľnosti. Žili spolu šťastne a veľmi vrúcne a úprimne sa milovali. Odvtedy sa považuje facka za rituál zasnúbenia. Myslím, že sa ten čarodejník volal Amo alebo tak nejako,“ zakončila svoje rozprávanie.

„Amor?“ opýtala som sa prekvapene s úsmevom na tvári.

„No Amor, kto iný? Náhodou je to celkom pekné meno,“ povedala urazene.

„Mali by sme ísť spať,“ zmenila som tému.

„Uhm, to mali,“ povedala. Zívlo sa nám v rovnakom momente.

„Som rada, že sme sa stretli,“ povedala som ticho. Usmiala sa na mňa. „Dobrá noc,“ dodala som a otočila som sa na druhú stranu.

„Dobrá noc, princezná Lussiel, následníčka trónu.“ To boli posledné slová, ktoré som počula.

24. Kapitola

Keď som sa zobudila, nedalo sa určiť, aká časť dňa je. Bola dosť tma, tak som si v prvom momente myslela, že som sa zobudila až za súmraku. Ale potom som si spomenula, kde som. Tu je pravdepodobne takéto šero celý deň.

Chvíľku mi trvalo uvedomiť si, kde sa nachádzam. Na tomto výlete som spávala na zemi väčšinu času. No nikdy som nespala v drevenej chatrči.

Potom sa mi do hlavy nahrnuli myšlienky z minulej noci. Spala som u Ireth v izbe, no ona vedľa mňa už nebola. Zrejme bola ranné vtáča a skoré vstávanie jej nerobilo problém. Väčšiu starosť mi robilo to, že Onyx nie je vedľa mňa. Nebol ani nikde v izbe.

„Onyx?“ skúsila som zavolať, ale jeho hlas neprichádzal odnikadiaľ. Vyhrabala som sa z teplého peľachu a poriadne som sa poobzerala po izbe. „Onyx?!“ zavolala som ešte raz, hlasnejšie. Stále nič. Vyzrela som z okna a uvidela som čulý život, ale malá biela guľa chlпов nikde. Pozrela som sa aj z druhého okna, no s rovnakým výsledkom. Zliezla som po rebríku a rozhodla som sa, poobzerať sa tu. A možno ho aj niekto videl. Alebo nechcel čakať, kým sa prebudím a odišiel s Ireth. Je možné, že už našiel Ravena či Kleia alebo niekoho iného a teraz je už s nimi.

Snažila som sa spomenúť si, kadiaľ sme včera išli, keď sme sa vracali z námestia. Nemala som najlepší orientačný zmysel.

Kráčala som vratkými plošinami – až teraz som si ich poriadne prezrela a zistila som, že vypadajú skôr ako závesné mosty – a cestou som stretávala obyvateľov tejto dediny na stromoch. Keď som okolo niekoho prešla, vždy najprv zamrzli až tak urobili nejaký pohyb. Niektorí sklopili pohľad a uhlí z cesty, ďalší sa na mňa usmiali, niektorí dokonca aj zaželeli dobrý deň, alebo sa opýtali, akú som mala noc.

Nakoniec sa mi podarilo dosť sa k námestiu. Bola tam zhromaždená väčšina ľudí, podľa veľkého hrnca v strede som si pomyslela, že sa podáva obed. Niekde v dave som začula povedomie hlas. O pár sekúnd sa zjavil Raven a za ním zlodej, ktorý ma včera „uniesol“. Tuším, že sa vola Noir. Zdalo sa, že opäť o niečom živo diskutujú.

Okamžite som sa k nemu vydala: „Raven, nevidel si Onyxa? Nikde ho nemôžem nájsť.“

„Dobré ráno, teda skôr deň,“ poprial mi s vojenskou vážnosťou, no na tvári mu hral úsmev. Automaticky som sa pozrela na jeho oči, ale tie boli stále rovnaké. „Onyxa si vzala Ireth, nejako sa mu zapáčila. Zobrala ho na východný koniec, tam je najväčší prístup k lesu. Že nech sa trochu vyblázni vo svojom prirodzenom prostredí,“ vysvetlil mi. Úľavou som vydýchla. „Ak chceš, tak ťa k nemu zavediem,“ ponúkol sa.

Chystala som sa prikývnuť, ale Noir ma prerušil: „Nemyslíš, že by si najprv mala niečo zajesť? Potrebuje doplniť energiu na to všetko, čo s ňou chystá Ireth.“

„To je dobrý nápad,“ súhlasil s ním Raven. Chytil ma okolo pliec a zaviedol ma k mase ľudí.

„Hej, čo keby ste uhli, máme tu *vzácnu návštevu*,“ zvolal Noir pevným hlasom. Všetci sa na neho okamžite otočili. Keď ma uvideli medzi dvomi mužmi, uhli nám z cesty. Ku kotlu s obedom sme sa dostali rýchlo.

Kuchár Lindo mal už pre mňa pripravenú misku z jedlom: „Páči sa, slečna. Je to moja špecialita,“ usmial sa na mňa. „Nech vám chutí,“ poprial mi.

„Ďakujem,“ zahundrala som, ale on už naberal ďalšiu misu. Mňa pri tom Raven zase ťahal k inej budove.

„Včera to bol len také provizórne jedenie. Jedáleň máme tam,“ vysvetlil mi zloděj. S Ravenom ma zaviedli do veľkej chatrče. Bolo v nej niekoľko stolov, pri väčšine sedeli ľudia a živo spolu debatovali.

Takmer bez povšimnutia sme prešli do jedného kúta k voľnému stolu. Keď si nás niekto všimol, vrava okolo toho stola ustala. Kým sme si sadli, v jedálni bolo ticho. Cítila som na sebe všetky pohľady, ale neotočila som sa.

„Nevšímajte si to. Vždy tak reagujú na cudzincov, hlavne na tých, ktorí sa tu rozhodnú neostať.“

Prikývla som a nabrala som prvú lyžicu farebnej kaše. Hrdlo som mala zovreté, nedalo sa mi poriadne prehĺtať, ale prinútila som sa k tomu. Chuť jedla mi moju situáciu trochu uľahčila.

O niekoľko minút sa opäť rozpútali rozhovory, všetky pripomínali šepot. Nemusela som byť jasnovidec, aby som vedela, o čom sa rozprávajú. S ťažkosťami som zjedla zvyšok kaše. Bola výborná a sýta.

Keď som dojedla, rozmyšľala som, čo so špinavou miskou. Ako som jedla, Raven a Noir sa o niečom rozprávali. Veľmi som ich nevnímala. Keď si všimli, že som dojedla, obaja vstali.

„Zober misku a pod,“ povedal mi potichu Noir, ako okolo mňa prechádzali. Ku dverám sme išli okľukou. Keď sme prechádzali popri jednej stene, všimla som si okno s niekoľkými miskami vo vnútri. Usmiala som sa a priložila som tam svoju.

Vyšli sme von. Po vratkých cestičkách ma viedli na východný koniec. Keď nás ľudia zbadali, okamžite uhli. Táto reakcia mi pripomenula, čo som zažívala doma. Smutne som sklopila hlavu, aj tam sa všetci ku mne správali ako k nejakej chorobe, ktorou sa nakazia pri jedinom pohľade.

„Neber si to tak. Zajtra na svitaní odtiaľto odchádzame. To už dovtedy nejako vydržíš. A okrem toho, Ireth ma pre teba nachystané prekvapenie,“ Raven trochu spomalil a vyrovnal so mnou krok, keď videl, aká som smutná.

Falošne som sa na neho usmiala: „Hej, nejako to už zvládnem.“ Chystal sa niečo povedať, ale ja som zmenila tému: „Čo Ireth chystá?“

„Uvidíš. Keby som ti to prezradil, nebolo by to prekvapenie,“ tajomne sa usmial.

„Mám sa začať báť?“ opýtala som sa opatrne.

„Možno.“

Noir pred nami sa zasmial: „Hovoríme o Ireth. Samozrejme, že sa máš báť!“ po tých slovách mnou naozaj prebehla zimnica. Striaslo ma z predstavy, čo si pre mňa nachystala.

Ďalej sme pokračovali bez slov. Raven kráčal vedľa mňa a keď som opäť zosmutnela, objal ma okolo pliec a povzbudivo sa na mňa usmial. Nemalo to veľký efekt, keďže jeho oči neboli úprimné. Noir kráčal pred nami a viedol nás.

Konečne sme dorazili na východný koniec. S potešením som zistila, že sa tam nachádza len Elayn a Ireth. Obaja sledovali Onyxa, ako šantí pomedzi konáre. Keď vyviedol nejaký kúsok, obaja sa zasmiali. Pristál na okraji plošiny a zaknísal sa. Okamžite som sa k nemu rozbehla, aby som ho chytila pred pádom. On si nevedomoval nebezpečenstvo. Stačilo drobné pokývanie krídlami a hneď bol späť na nohách.

Priskočila som k nemu a pevne som ho objala: „Onyx, strašne som sa o teba bála. Nikde som ťa nemohla nájsť, vystrašil si ma,“ hovorila som ticho. Chvíľku sa pri mne vrtel, aby si našiel správnu polohu. Keď sa tak stalo, oprel sa o mňa. Zostali sme v tichom objatí niekoľko sekúnd.

„Nechcem rušiť túto dojemnú chvíľku, ale čaká nás práca. Veľa práce,“ prerušila naše objatie Ireth. Zodvihla som hlavu a pozrela som sa na ňu.

„Počula som, že máš pre mňa pripravené prekvapenie,“ postavila som sa. Onyx sa mi vrtel v náručí, až sa mu podarilo odo mňa odletieť. Dlhú som ho pozorovala pohľadom, aby som videla, že dosadol na jednej vetve. Sledoval nás a veselo vrtel chvostíkom.

„To je pravda. Mám,“ usmiala sa Ireth potmehúdkym úsmevom. Až teraz som si všimla, že na chrbte má oba svoje meče, ktoré vzápätí vytasila. Pristúpila ku mne a jeden mi podala. „Povedala som si, že ti dám malú lekciu.“ Zobrala som meč.

„Tak to sa asi naozaj začnem báť.“

Zasmiala sa: „To by som ti radila,“ druhý meč zovrela pevne v ruke. Niekoľko krokov ustúpila. Ak to bude tak vážne ako včera s Elaynom, nemám šancu. Chvíľku sme sa premeriavali pohľadom, až nakoniec zaútočila. „Bráň sa!“ prvým rýchlim ťahom som sa dokázala vyhnúť. No potom ma jeden zrazil k zemi. „Nedívaj sa na meč. Dívaj sa mi na hrud', odtiaľ prichádzajú všetky rany. Tak budeš lepšie predpovedať úder,“ poradila mi, keď mi pomáhala vstať. Opäť prešlo niekoľko sekúnd kým zaútočila. Pokúsila som sa poslúchať jej radu. Až po pár momentoch som začala vnímať, že všetky jej pohyby sa dajú predpovedať na hrudi. Podstatne ľahšie sa mi teraz vyšlo úderu, ktorý ma pred chvíľkou dostal na zem. „Dobré. Ale čo tak toto?“ Mečom zaútočila z boku, tento pohyb som ľahko odrazila. No potom sa skrčila pri zemi a podkopla ma. Zase som sa ocitla na lopatkách s jej mečom pri krku. „Očakávaj všetko,“ poradila mi a pomohla na nohy. „Zaútoč.“

„Ale ja...“ začala som protestovať.

„Zaútoč!“ povedala autoritatívnym hlasom. Urobila som pár výpadov, ale jej očividne nerobilo problém sa im vyhnúť. Podarilo sa mi odraziť niekoľko jej protiúderov, kým som zase skončila na zemi. „Skús držať meč oboma rukami. Úder je tak oveľa silnejší.“ Postavila som sa a zodvihla som pri tom obočie. Znelo logicky, že rana bude silnejšia, ale držanie meča v jednej ruke dáva predsa väčšiu pohyblivosť. „Zaútoč!“ Prestala som sa nad tým zamýšľať a meč som chytila oboma rukami. Ako som si myslela, menšia pohyblivosť tu naozaj bola, no sila prvého úderu sa zdvojnásobila. „Cítila si ten rozdiel?“ Prikývla som a zaútočila som zase. Pri tomto údere sa jej podarilo vyraziť mi meč z ruky. V tom momente sa pred mňa vrhol Onyx a začal na Ireth vrčať.

„Onyx, pod' sem. Nechaj ich, nech sa trochu pozabávajú,“ zavolať na neho Raven. Keď sa Onyx ani o piad' nepohol, sám prišiel po neho. Bránil sa, ale podarilo sa mu ho pevne zovrieť. Vrátil sa na svoje miesto, k Elanynovi a Noirovi, niečo Onyxovi pošepkal a ten sa upokojil.

„Takto to ďalej nepôjde. Tie šaty ti bránia v pohybe,“ povedala zrazu Ireth. Zodvihla meč, ktorý dala mne a oba strčila do puzdier na chrbte. „Pod', nájdeme ti lepšie oblečenie na boj.“

Chytila ma za zápästie a zaviedla ma do svojej izby. „Mám niekoľko vecí, ktoré by ti mohli byť dobré,“ povedala, ako sa prehrabovala v skrini.

„Ireth?“ opýtala som sa. Zahryzla som si do pery. Táto otázka vo mne vrie už od včera.

„Hm?“ zaujato sa prehrabovala vo vyrezávanej skrini a hľadala nejaké oblečenie.

„Včera večer, keď sme sa rozprávali, možno sa mi to len zdalo, ale mala som pocit, že si ma nazvala následníčkou trónu,“ povedala som opatrne. Zastala vo svojom pohybe. Vytiahla niekoľko vecí a otočila sa na mňa.

„Nazvala. Otázkou je, či si naozaj ona,“ pohla sa priveľmi rýchlo a nečakane, takže som ju nedokázala zastaviť, keď mi strhla šaty z pleca. Počula som šokované zalapanie po vzduchu. „Si princezná. Videla som túto hviezdu. Musíš byť ona.“

„Ako vieš, kto som?“ opýtala som sa opatrne, keď som si naprávala šaty.

„Som nebeská čarodejnica. Raz sa mi o tebe snívalo. Vo vízií som videla ženu s bielymi vlasmi a symbolom kráľa na ramene. Bola to len krátka a nejasná vízia, ale počula som v nej neznámi hlas, ktorý povedal, o Exedre v zemi Andgebora. Dnes ráno som sa o tom rozprávala s Elaynom a on mi všetko vysvetlil.“

„Preto si nám tu dovolila ostať?“

„Presne. Elayn povedal, že sa ti zide pár lekcí šermu,“ povedala a strčila mi do ruky veci, ktoré vytiahla zo skrine.

„Elayn je síce výborný spoločník, ale mizerný učiteľ.“

Obe sme sa zasmiali: „To je. Ale už dosť rečí. Obleč si to, snád' ti to bude dobré. Počkám ťa dole. Máme pred sebou veľa práce,“ rýchlo zliezla po rebríku. Určite jej o našom príchode povedala Exedra, presne ako tej veštici. Musela. Keby mi od Ireth hrozilo nebezpečenstvo, určite by mi o tom znamenie povedalo. Varovalo by ma ako doteraz stále. Usmiala som sa, naozaj nás sprevádza a chráni nás na každom kroku.

Zhodila som zo seba veci a obliekla som si tie od Ireth. Boli to hnedé nohavice – konečne, z tých suknií mi už behal mráz po chrbte – a biela košeľa. Nohavice boli kožené po bedrá, trochu priúzke, vlastne skôr aktuár. Košeľa, na druhej strane, bola priveľmi široká. To som ľahko vyriešila. Zapla som si len niekoľko vrchných gombíkov a spodok som zviazala tesne pod prsiami. Rukávy som vysúkala nad lakte. Presne tak, ako som to milovala. V mojich veciach som našla čižmy s vysokou sárou, ktoré som si obula. Kvôli obtiahnutým nohavičiam sa obúvali ľahko, siahali mi tesne nad kolená. Prekontrolovala som svoj vzhľad.

Keď som usúdila, že vypadám celkom dobre, zliezla som po rebríku k Ireth. „Ako skutočná zlodejka. Ešte by to chcelo urobiť niečo s vlasmi.“

„Ozaj? Nohavice sú mi trochu tesné, ale páčia sa mi.“

„Pst!“ ozvala sa a pár krát obišla okolo mňa. Zastavila za mnou a rozpustila mi vlasy. Cítila som, ako mi prerába účes, no nedokázala som určiť, čo s ním robí. „Hotovo. Môžeme vyraziť,“ povedala, zas nečakala na moju reakciu, jednoducho ma potiahla za sebou. Voľnou rukou som si siahla na vlasy, zdalo sa, že ich nejako spojila a vytvorila veľkú hrču. Nezdalo sa, že sú zamotané, no nechcela som sa veľmi dotýkať tej komplikovanosti, aby som ju nepokazila.

„Ireth, vieš mi tú tvoju víziu o mne popísať trochu presnejšie?“ opýtala som sa.

„Veľmi nie. Bolo to rýchle a dosť nejasné. Videla som v nej teba na koni. Pri tom som počula hlas, vlastne dva, aj mužský aj ženský. Bola to veľmi krátka a nejasná vízia.“

„Aha,“ už som si bola istá, že jej to povedala Exedra. V duchu som sa jej za to poďakovala.

Nestihla som jej už položiť žiadnu otázku, pretože sme dorazili na východnú plošinu, kde sme trénovali.

„Čo poviete? Ako skutočná zlodejka!“ vyhlásila Ireth a upútala na nás pozornosť. Donútila ma niekoľkokrát sa otočiť okolo vlastnej osi.

Počula som niekoľko zalapaní po vzduchu: „Lus, nechceš tu ostať? Zapadla by si,“ podpichol ma so smiechom Elayn.

„Jasné a nechať všetko na Kleia. Tá predstava mi pripomína jednu nočnú moru,“ odpovedala som mu sarkasticky.

„Tak v tom máš pravdu,“ súhlasil.

Prišla som k Ravenovi a pohladila som Onyxa, ktorého držal: „A nie že zase budeš vyvádzať!“ pohrozila som mu. Natiahol hlávku za mojou rukou. „Daj na neho pozor,“ povedala som Ravenovi a odišla som s Ireth.

„Môžeme?“ opýtala sa ma, keď mi podala meč.

„Kedykoľvek.“ Nečakala, kým dopoviem, okamžite zaútočila. Meč som už dávno držala v oboch rukách. Keď ma neľahšie všetky tie spodnice, uhýbalo a útočilo sa mi oveľa ľahšie.

„Nie je to bez tých šiat lepšie?“ opýtala sa ma medzi údermi.

„Oveľa lepšie,“ prešla som z obrany do útoku. „Šaty totiž vymysleli muži, aby nám ženám zabránili v pohybe,“ vysvetlila som.

„Naozaj? To som nevedela,“ priznala prekvapene. Využila som jej sekundovú nepozornosť a zaútočila som. Bez problémov môj útok odrazila. „Výborne! Využila si situáciu. Základ úspechu.“

„Hm, základ úspechu,“ povedala som, jeden kútik mi mimovoľne vyskočil hore. „Šaty boli základom úspechu mužov, okrem iného. Všetky svoje vynálezy považujú za stred vesmíru. A všetkými si dokazujú, že sú pánmi tvorstva a my ženy ich musíme len poslúchať.“

„V tom máš pravdu. Chlapi.“

„Presne, chlapi.“

„Hej!“ vykrikol niekto z obecnstva, no my sme ho dokonale ignorovali.

„Prestaň sa miešať do ženských rozhovorov! Nechápeš im,“ Ireth ukázala mečom na niektorého z prítomných mužov. Prestala si ma všímať, čo som zase využila vo svoj prospech. Bleskovo som zaútočila. Tentoraz jej dalo väčšiu námahu, vyhnúť sa mi.

Ubehlo niekoľko hodín od začiatku tréningu. Obe sme boli na pokraji svojich síl. Očividné bolo, že som sa zlepšila. A to až do takej miery, že keď na mňa prekvapivo zaútočil Elayn, dokázala som sa mu vyhnúť. Vtedy mi Ireth podala aj svoj druhý meč, vraj nech sa cvičím. Po desiatich minútach som to s dvomi mečmi vzdala. Ten v ľavej ruke som takmer nepoužívala, len mi zavádzal. Radšej som ho odhodila a začala som bojovať len jednou rukou.

„Si si istá, že si ho nechceš nechať?“ opýtal sa Elayn a zaútočil. Nebol to prudký útok, aký používala Ireth, no i tak mi dal zabráť.

„Myslím, že bez neho to pôjde ľahšie,“ usmiala som sa a zaútočila som. Ireth ma naučila niekoľko trikov a nikdy nie je na škodu si ich zopakovať.

O pár sekúnd som získala drobnú výhodu použitím nových ťahov. Teda, bolo mi dovolené si to na niekoľko okamihov myslieť. Lenže Elayn je bitkou ostrieľaný generál. Rýchlo sa novej situácií dokázal prispôbiť. Stále pritvrdzoval v útoku. Okamžite mi bolo jasné, že testuje ako veľmi som sa zlepšila. Podarilo sa mu nájsť úroveň, na ktorej sme si boli

rovnakými súpermi. Zdalo sa, že je potešený týmto zlepšením. Naschvál sa držal tesne nad ňou, aby som sa mohla aj ďalej zlepšovať.

Keď sme na seba zaútočili v rovnakom momente, vrhla sa medzi nás Ireth. Nestihla som ubrzdiť, rovnako tak aj Elayn. Našťastie na to bola pripravená. V jednej ruke držala svoj meč a v druhej Ravenov. Oba zodvihla v rovnakom momente a zastavila oba naše útoky.

„Na dnes stačilo. O chvíľku bude večera,“ vysvetlila, keď sme sa odtiahli. Hodila Ravenovi meč a ten ho bravúrne chytil. Elayn odložil svoj a ja som jej podala druhý meč. Oba ich schovala do puzdier na chrbte.

„Výborne, Lussiel, výborne. Keby sme tu mohli ostať ešte niekoľko dní, určite by si sa ešte väčšmi zlepšila,“ pochválil ma Elayn a ako prvý odišiel. Noir sa na nás usmial a nasledoval ho.

„Dobrá práca. Dnes si sa zlepšila tak veľmi ako doteraz ešte nikdy. Elayn a ja sme tebou ohromení. Dobrá práca,“ pochválil nás Raven a tiež odišiel. Všimla som si, že Onyx mu zaspal na rukách.

„Slušná práca. Vidíš, všetko je to otázkou oblečenia,“ podpichla ma Ireth. Ona jediná sa rozhodla počkať, kým chytím dych.

„V tom máš pravdu. Ale aj tak si nemyslím, že som až tak dobrá ako ma teraz všetci chvália.“

„Nezmysel! Pod’, počula som, že Lindo chystá niečo špeciálne.“ Už ma ani neprekvapilo, keď ma chytila a začala ťahať na námestie. Cestou sa nám zase uhýbali, ale bola som tak unavená, že mi to bolo jedno.

Doviedla ma do jedálne, chvíľku sa po nej obzerala a potom ma zaviedla k stolu, kde sedeli ostatní. „Sadni si, donesiem nám večeru,“ povedala mi a tesne pred stolom sa odo mňa odtrhla. Pomalým krokom som prišla k ostatným.

„Lussiel, čo si celý deň robila? Nikde som ťa nevedel nájsť. Mal som pre teba pripravenú lekciu “ opýtal sa ma Cetus hneď, ako ma zbadal.

„Trénovala som s Ireth,“ priznala som a sadla som si vedľa neho.

„Herinya, niečo takéto mi robiť nemôžeš! Vieš, ako veľmi som sa o teba bál? Ty, Raven a Elayn nikde. Takmer sa mi od strachu zastavilo srdce,“ Daeron sa začal sťažovať ešte skôr, ako som si vôbec poriadne sadla.

„To by sa ti len zastavilo, keby si videl, čo stvárala,“ podpichol ho Noir s úsmevom. Daeron zbledol ako stena. Vtedy prišli Ireth s Kleiom. Obaja niesli misky z jedlom. Doslova mi spadla sánka, keď som videla, koľko misiek Kleio nesie. Niesli ich s Ireth na polovicu, ale aj tak mal štyri.

„Kleio, ty nesieš večeru?“ opýtala som sa prekvapene, aby som sa potvrdila vo svojich obavách.

„Prihlásil sa dobrovoľne,“ povedal Cetus. Sánka mi spadla ešte nižšie.

„Kleio, nemáš horúčku, nebolí ťa hlava, alebo nemáš nejaké čudné príznaky, ktoré by naznačovali, že nie to si ty?“ opýtala som sa ho opatrne.

„Prečo myslíš?“

„Dobrovoľne si sa prihlásil, že donesieš jedlo. To sa tebe vôbec, ale vôbec nepodobá.“

„Asi som sa dnes len nejak dobre vyspal.“ Vyvalila som na neho oči. Našťastie som bola priveľmi unavená na to, aby som to začala komentovať.

Radšej som sa pustila do výborného jedla. Jeho vôňa rozvoniavala po celej jedálni, dráždila moje čuchové bunky a prázdny žalúdok. Večera prebiehala potichu. Každý sa venoval svojmu tanieru.

Dojedla som ako posledná: „Dobre, som fajne najedená a poriadne unavená, takže, ak ma ospravedlníte, pôjdem spať,“ povedala som a zobrala som Onyxa Ravenovi. „Dobrá noc,“ zobrala som si misku a odišla som.

„Počkaj, idem aj ja.“ Začula som za sebou Ireth. Počkala som ju vonku. „Dnes to bol náročný deň, že?“

„Hej, ale ďakujem za všetky tie úžasné triky a lekcie. Nikdy som si nemyslela, že s Elaynom budem bojovať na takej úrovni,“ priznala som.

„Nemáš za čo. My ženy si predsa musíme pomáhať,“ d'obla ma lakt'om do rebier. Obe sme sa rozosmiali.

Prišli sme k jej izbe. Opäť mi zobrala Onyxa a vyliezla ako prvá. Hneď, ako som sa dostala hore, doplazila som sa k posteli a zvalila som sa na ňu.

„Ešte raz ti ďakujem,“ zamumlala som do vankúša.

„Nemáš za čo. Dobrá noc, princezná,“ aj ona bola unavená. Zívala ako lev.

„Dobrá noc, zlodejka,“ povedala som s úsmevom a skoro okamžite po tom som zaspala.

Zobudila som sa o pár hodín na hluk v izbe. Nieкто chodil po drevenej podlahe, aj keď sa snažil neurobiť hluk, veľmi sa mu to nepodarilo. Zodvihla som hlavu z vankúša v momente, keď Irethina hlava mizla v otvore s rebríkom. Postavila som sa a prešla som k nemu, no v slabom svetle som videla len chrbty dvoch postáv. Prišla som k oknu a zahľadela som sa do tmy. V chabom svetle som rozoznala medzi stromami dve siluety, tá drobnejšia pripomínala Ireth, no neviem, kto bola tá druhá, no tiež mi bola veľmi povedomá. Navzájom sa objímali.

Usmiala som sa a vrátila som sa do posteľe.

25. Kapitola

Nikto zatriasol mojim ramenom. Z diaľky ku mne prichádzal nejaký hlas. Vedela som, že mi hovorí nejaké slova, ale rozhodla som sa ho ignorovať. Spalo sa mi až priveľmi dobre.

„Ešte päť minút,“ zamumlala som a zakrútila som sa ešte viac do prikrývky. Otočila som sa na druhý bok, aby mi bola dopriata ešte aspoň trocha spánku. Nanešťastie sa tak nestalo. Ba naopak, bola zo mňa násilím strhnutá prikrývka. Aby som sa viac zahriala, chcela som si pritiahnúť Onyxa k sebe, ale niekto mi ho násilím vytiahol spod ruky. Ohnala som sa po ňom, ale osoba bola rýchlejšia. Otvorila som oči, ale pohľad bol tak zahmlený, že som v izbe ledva rozoznala dve postavy. Obe stáli nad mojou posteľou a držali niečo v rukách. Okamžite som zistila, čo to bolo, keď na mne pristálo vedro vody. Vypískla som a vyskočila som z mokrej postele.

„No vidíš, že to ide,“ zasmial sa na mňa Elayn. Keď som videla, že to on drží vedro, dostala som chuť ho namieste zabiť. Našťastie sa vtedy podarilo Onyxovi dostať z Irethinho náručia a priletel ma upokojiť.

„Elayn, dávam ti päť sekúnd, aby si odtiaľto vypadol, inak ti ublížim,“ povedala som s úsmevom na tvári a s príchutou smrti v hlase. Ani sa nepohol z miesta, len sa ešte širšie usmial. „Jeden,“ začala som pokojne. Stále nič. „Dva,“ jeden pohľad mi stačil na to, aby som našla meče. „Tri,“ keď sa ani teraz nepohol, schytila som do rúk jeden z Irethiných mečov a vytasila som ho. Onyx pri tom znepokojene lietal okolo mňa. „Štyri,“ úsmev sa teraz rozťahol na mojej tvári. Snažila som sa napodobiť výraz masového vraha, ktorý sa teší na svoju ďalšiu obeť. Vzhľadom na to, ako zbledol sa mi to celkom podarilo.

„Lus!“ varovala ma Ireth, keď som okolo nej prechádzala.

Meč som nasmerovala na úder: „Päť!“ konečne pochopil, že to myslím vážne. Rýchlo ustúpil o krok a vzápätí sa rozbehol preč. Prišla som k oknu a uvidela som, že odtiaľto beží akoby mu horelo za päťami. Rozosmialo ma to. Aj Ireth sa prišla pozrieť a rozosmiala sa tiež.

„Síce som sa na chvíľku zľakla, že mu naozaj chceš ublížiť, ale tento pohľad za to stál. Aj keď mám pocit, že by to bola dosť veľká škoda.“ Pozrela som sa na ňu so zdvihnutým obočím. „To nechaj tak. Musíš sa prezliecť, inak prechladneš.“ Uznala som, že má pravdu. Vrátila som jej meč a prešla som ku svojej taške. „A nechceš si radšej požičať pár mojich vecí? Na cestovanie sa hodia oveľa viac. Aj na boj.“

„To by bolo úžasné, ale nebude ti to vadit’?“ opýtala som sa opatrne.

„Nie.“ Zrazu sa jej na tvári objavil nápad. „Vieš čo, dám ti niekoľko svojich šiat a ty, aby si nemusela vláčiť tak obrovskú tašku, mi tu necháš pár svojich, čo ty na to?“

Šťastne som sa usmiala: „To je vynikajúci nápad. No nemyslím si, že niečo z toho, čo mám sa bude hodiť do lesa. A na zlodejčinu,“ povedala som s obavami.

„O to sa neboj. Sme, síce, zlodeji, no pár žien tu vie celkom dobre šiť. Čo máš na sebe, ušila jedna žena. Vlastne, prerobila šaty, ktorá sme ukradli jednej bohatej paničke a jej manželovi, keď tadiaľto prechádzali,“ zasmiala sa. Na sekundu sa stratila v spomienkach. Občas sa zasmiala ako bláznivá. Pozorovala som to s obavami v očiach. „No to je jedno,

pozrieme sa, čo tu máš za poklady,“ kľakla si ku mne a začala sa prehrabovať v mojich veciach.

„Ireth?“

„Hm?“

„Pred chvíľkou... si v poriadku? Tvárila si sa dosť čudne.“

„Hej, hej, to nič nie je. Len som si spomenula, na výraz tej panej. Vieš, Noir rád straší mladé dámy, to si už mala možnosť zažiť na vlastnej koži, aj keď bol ešte dosť mierny.“

Boli sme vtedy akurát uprostred prepadu, keď si ju všimol. Celú tvár si zamazal od blata, až bol čierny ako noc a prehodil cez seba čierny plášť, čo mal na sebe jeden z ich strážcov. Nenápadne sa prikradol k jej koču a v momente, keď ho najmenej čakala, strčil sa dnu cez okno. Chudinku tak vystrašil, utekala rýchlejšie ako kôň. Jej manžel sa tak ľahko nedal zastrašiť, no stačilo len pár jeho úsmevov a letel za ňou. Bol to jeden z najrýchlejších prepadov.“ Nad jeho vystrájaným som sa musela zasmiať. Nikdy som nepočula, aby sa dospelý chlap – teda, aspoň tak vypadal – správal tak detinsky. „Aj keď nám to jeho vyčítanie občas lezie krkom, nikto mu to nemá za zlé,“ povedala smutnejšie.

„Stalo sa niečo?“ z jej tónu prešiel smiech aj mňa.

„Každý musí aspoň raz za život ochutnať všetky emócie. Radosť, šťastie, lásku, ale ani smútok, beznádej a bolesť nie sú výnimkami. Niektorí ich v živote zažijú viac, iní menej, no všetci zakúsia všetky. Tu sú väčšinou takí, ktorí mali doposiaľ viac šťastia na tie zlé. Väčšina z nich bola odsúdená na smrť a podarilo sa im prežiť. Noir a ja sme výnimkami,“ ako hovorila, začala si prezerat' svoje vlasy. Lepšie som sa im prizrela a uvidela som, že nie sú svetlo hnedé, ako som si najprv myslela, ale sú červené. Tak nejasný prechod z jednej do druhej. „Tak napríklad ja. Obaja moji rodičia majú vlasy tmavé, otec často podozrieval matku, že ho podviedla. No ona to popierala. Raz sa pri hádke pobili a on ju zabil. Odsúdili ho a zabili. Jeho telo vystavili na námestie ako výstrahu.“

Mala som o desať rokov staršiu sestru, ktorá sa o mňa starala. Nemohla si nájsť prácu a tak sa začala predávať za peniaze. Nechcela, aby som to vedela, no vtedy sa začali objavovať moje schopnosti.

Raz som ju varovala, aby nešla s mužom v kabáte, ale neposlúchla ma. Na druhý deň sa nevrátila domov. Ani ďalšie dni potom. Asi po týždni som odišla z mesta a snažila som sa užiť sama, no bola som priveľmi mladá.

Nejako sa mi podarilo prežiť nasledujúci rok. Vtedy som sa dostala do jednej dediny, kde bola veštica. Okamžite som vedela, že má rovnaké schopnosti ako ja. Pomyslela som si, že aj ja by som sa tak mohla živiť. Začala som sa túlať po krajine a veštiť za peniaze, no len veľmi málo ľudí verilo tak malému dievčatku.

Raz cez dedinku, v ktorej som bola, prechádzal kráľ. Videla som jeho smrť. Utekala som ho varovať, no im to bolo jedno. Vysmiali sa mi. O dva dni na neho zaútočili, no podarilo sa im ho zachrániť. Opäť ma našli a obvinili ma, že som zoslala na kráľa smrť. Bránila som sa, že to nie je pravda, že nemám takú moc, no nepočúvali ma. Odviedli ma do väznice a mučili ma. Nakoniec ma odsúdili na smrť, ani neviem prečo.

Vo väzení som stretla Linda. Postaral sa o mňa. Bol pre mňa ako otec. Raz v noci sa nám podarilo utiecť. Dostali sme sa až sem. Tradícia zlodejov v Temnom lese je dlhá. Našli nás a dovolili nám ostať,“ keď zakončila svoje rozprávanie, objala som ju.

„Prepáč. Keby som vedela, aký smutný máš osud, nedovolila by som ti na to spomínať,“ povedala som ticho, keď som ju drvila v náručí. Začala som sa nekontrolovateľne ospravedlňovať a rozplakala som sa. Ja nie som zranená, ale Ireth je. Tak prečo plačem ja?

„Prestaň, Lussiel, nemusíš sa ospravedlňovať. Bolo to dávno, už je to za mnou,“ hovorila upokojujúcim hlasom, keď ma tiež objala. Na pár sekúnd som si dovolila ostať v jej náručí. Cítila som, že aj ona sa upokojuje.

O niekoľko minút, keď mi prestali tieť slzy, som sa od nej odtiahla: „Prepáč. Ja len... vždy som si myslela, aký smutný osud som mala, no keď počúvam ten tvoj... To moje utrpenie bolo oproti tvojmu nič,“ priznala som, keď som si utierala posledné slzy z tváre.

„Každý vníma bolesť inak. Možno, keď si to takto počula, zdá sa ti, že som veľmi trpela, no niekomu sa môže tvoje zdať horším. Povieš mi, čo sa ti stalo?“ opýtala sa opatrne, keď mi zotierala slzy.

Váhala som, no nakoniec som prikývla: „Dobre, pokúsím sa ti to vysvetliť,“ zastavila som sa, aby som chytila dych. Pri tom som rozmýšľala, koľko jej toho o sebe môžem povedať. „Moji rodičia, keď som sa narodila, neboli veľmi šťastní,“ povedala som a tiež som ukázala na svoje vlasy.

„Mňa ich nútili skrývať,“ povedala smutne.

„Mňa nie, ale neboli z toho nadšení. Bola som iná ako ostatné deti, aj od iných ľudí z mojej rodiny som sa odlišovala, hlavne povahovo. Často sa čudovali, či som vôbec ich,“ na sekundu som zastavila. Asi by nepochopila význam DNA testu, ktorý som v piatich rokoch podstúpila asi desaťkrát. „Po niekoľkých rokoch mama prišla s nápadom, že chce druhé dieťa. Počula som ich, ako sa o tom rozprávali. Povedala, že chce *užitejšie* dieťa. Nechápanie som to, však som jej so všetkým pomáhala, vždy som urobila všetko, čo chcela. Nikdy som sa nest'ážovala, aj keď som nikdy nezažila jej úsmev alebo pochvalu, že som niečo spravila dobre. No na druhej strane, keď som niečo pokazila, vždy ma zbili.

Prekvapilo ma, že aj otec súhlasil s tým nápadom. Mame sa podarilo otehotnieť. Nešťastnou náhodou o to dieťa prišla. Samozrejme, že tým boli obaja veľmi zdrvení. Matka sa začala utápať v alkohole. Veľmi často pila. Otec sa na to nemohol dívať a tak začal cestovať.

Mala som desať, keď som sa musela postarať o seba, o domácnosť a aj o matku, ktorá bola neustále opitá. Občas, keď jej už alkohol nestačil, vybíjala si svoju zlosť na mne. Zo začiatku to bolo, keď otec nebol doma. No potom ma bila stále. Otec to prehliadal. A potom som sa dozvedela, že sa mám stať následníčkou trónu,“ snažila som sa hovoriť chladne a bez citov, no občas sa stalo, že mi ušlo niekoľko slz. Spomienky sú svine.

„Ani ty si to nemala najľahšie,“ prehovorila po chvíli ticha Ireth.

„Nejako som sa cez to dostala. Dost' mi pomohlo, keď som prišla na zámok.“

Na dlhú chvíľu nastalo ticho. Obe sme boli zahĺbené vo vlastných myšlienkach.

„Dobre, je na čase, dať sa do práce. Nebudú na teba čakať večne,“ prerušila ticho Ireth. „Pozri sa do skrine a nájdi si čokoľvek, čo sa ti páči. Na pravej strane sú veci, ktoré mi nie sú dobré, tak si vyber niečo z nich. Ja sa ti zatiaľ prehrabem v šatách, dobre?“

„Súhlasím,“ povedala som a postavila som sa. Prešla som ku skrini a otvorila som pravú stranu. Snažila som sa nájsť veci, ktoré sa zdali byť dost' veľké. Predsa len bola Ireth o hlavu a pol nižšia. Aj keď som svojim vzrastom vždy patrila medzi tie vyššie, takže som sa tomu nečudovala.

Opäť medzi nami nastalo ticho. Každá bola zahľbená do vlastných myšlienok a spomienok. Ja som sa na ne snažila nemyslieť, pretože spomínať bolí.

Pocítila som, že sa mi začína točiť hlava. Cítila som sa veľmi slabá, unavená. Všetko to prišlo až veľmi rýchlo. Miesto na hrudi ma začalo bolieť. Začula som vedľa seba starostlivé mravčanie Onyxa, no nedokázala som sa na neho pozrieť. Bolesť bola zrazu priveľká, aby som vôbec dokázala niečo urobiť. Stratila som rovnováhu, dopadla som na kolená a lapala som po dychu.

„Lussiel, čo sa deje? Si v poriadku?“ opýtala sa ma Ireth starostlivo, keď ku mne priskočila. Stále som si držala boľavé miesto na hrudi. Cítila som vytekajúcu krv z rany, ktorá neexistovala. „Lussiel!“ vykrikla, keď som dopadla na zem. Podarilo sa mi zachytiť jej tvár, vypadala, že sa díva niekde mimo svet.

Keď som sa opäť vrátila do reality, podarilo sa mi zašepkať: „Cetus.“ Neviem, či to počula, alebo nie. „Cetus,“ povedala som zase. Na tvári sa jej zjavilo pochopenie.

„Mám sem priviesť Cetusa?“ prikývla som. „Lus, pred chvíľkou som mala strašnú víziu. Nenechám ťa tu samú,“ okamžite zavrhol svoj odchod. S nádejou som sa pozrela na Onyxa. Nevedela som, či porozumel môjmu zúfalému pohľadu alebo nie, ale rýchlo vyletel otvorom von. „Lus, čo sa deje?“ dožadovala sa vysvetlenie Ireth.

Bolesť sa stále viac stupňovala, už som nedokázala držať oči otvorené. Cítila som, ako rýchlo slabnem. Bolo to iné ako pred tým. Teraz už energia neodchádzala len zo mňa, ale aj so znamenia. A čím viac mi ono dávalo energie, tým viac ma pánilo. Pevne som stisla zuby, nesmiem vykriknúť. A hlavne musím ostať pri vedomí, Cetus mi vtedy v lese povedal, že keď som v bezvedomí, energia zo mňa odchádza rýchlejšie. Všimol si to len vtedy, keď ma zachytil, aby ma vyliečil.

Irethin hlas ku mne prichádzal z veľkej diaľky. Neviem, koľko času ubehlo, no zrazu som pri sebe pocítila Onyxa. S veľkou námahou som sa na neho pozrela.

„Lussiel!“ uvidela som prichádzajúceho Cetusa. S úľavou som vydýchla a konečne som si dovolila ponoriť sa do upokojujúcej náruče bezvedomia.

Keď som sa prebudila, necítila som žiadnu bolesť. Len moja slabosť bola jasným znakom, že sa ma opäť pokúsili zabiť. Dúfala som, že keď otvorím oči, nebudem už musieť zase zažiť tú bolesť. Teraz bola oveľa horšia ako tie pred ňou. Myslela som si, že ešte chvíľku a prídem o všetku energiu. To by znamenalo okamžitú smrť.

Pocítila som neznámu váhu na hrudi. Zahňala som sa po nej rukou. Ozvalo sa Onyxove tiché mrnčanie.

„Už si hore?“ niekde blízko mňa sa ozval milý hlas. Bol známy, no moja myseľ ho odmietala identifikovať. Bola ešte priveľmi unavená. Osoba, ktorej patrilo hlas sa postavila z kresla, prešla k posteli a sadla si na zem vedľa mňa. „Teraz to bolo veľmi tesné. Takmer sme o teba prišli.“

„Cetus?“ konečne sa mi podarilo rozoznať hlas. Otvorila som oči, no stále som videla trochu rozmazane.

„Hej, to som ja. Mala by si ešte chvíľku ležať. Aspoň kým ostatní nedokončia prípravy na cestu,“ povedal a zatlačil ma naspäť na posteľ, keď som sa pokúsila posadiť sa. „Prespala si takmer pol dňa. Odchádzame dotiaľto, aby sme v Údolí čarodejníc našli ametystového, ktorý ťa vylieči.“

„Čo sa stalo?“ opýtala som sa unavene. Strašne sa mi chcelo spať.

„Nepamätáš sa na to?“ počula som v jeho hlase obavy.

„Pamätám. Len ma priveľmi bolí hlava na to, aby som bola schopná myslieť. Viem, že sa ma opäť pokúsilo zabiť, no ja chcem vedieť, ako som na tom.“

„Takmer sme o teba prišli. Stratila si dosť veľkú dávku energie. Keby si bola obyčajná čarodejnica, bez znamenia, bolo by ťa to dávno zabilo. Ešte o sekundu dlhšie a už by som ťa nemohol vrátiť späť. Naozaj si unikla len o vlások. Preto sa teraz budeme ponáhľať. A hlavne dúfať, že sa tvoj stav nezhorší,“ odpovedal pravdivo. Už ma ani neprekvapilo, že som smrti unikla len o vlások. „Takmer som sa poskladal na mieste, keď za mnou priletel Onyx, začal ma ťahať na nejaké miesto a Raven povedal, že Onyx vravel, že si v nebezpečenstve. A potom som sa sem dostal, ty napoly mŕtva a Ireth vystrašená vedľa teba. Našťastie sa Elaynovi podarilo dostať ju od teba a mohol som ťa vyliečiť. A keď už ju spomínam, zbalila ti nejaké oblečenie. Vraj sa ti zide oveľa viac ako to tvoje.“

„Šikovný Onyx,“ povedala som a pritiahla som si ho do pevnejšieho objatia. „A vďaka, Cetus. Spôsobujem vám tu len problémy a vy ma vkuse musíte zachraňovať. Keby som vedela, že vám budem príťažou, rozhodne by som ostala doma.“

„Ale prestaň! Nepodceňuj sa tak. Držiš nás všetkých pokope. Keby si tu nebola, už by sme sa asi hádkami pozabíjali. Vďaka teba sa držíme. A okrem toho, keby si tu nebola, nie sme tu ani mi. Dohadovali sme sa, kto pôjde hľadať Exedru, no nik nechcel ísť. Všetci sme chceli zostať pri tebe. Keby sme poslali nejakých druhoradých vojakov, ktovie či by sa dostali až sem,“ povedal povzbudzujúco. Pohladil ma po vlasoch. „Nepodceňuj sa tak, Lus, všetci ťa máme radi. Napríklad, ja som vždy ostával na zámku kvôli kráľovi. Boli sme dobrí priatelia. No po jeho smrti som chcel odísť. Keby ma osobne nepožiadali, aby som zostal, aspoň pokiaľ sa nenájde nový kráľ, už by som tam dávno nebol. A keď som zistil, že ty máš byť novou kráľovnou, som veľmi rád, že som ostal.“ Oči som mala zavreté, no v jeho hlase som počula úsmev.

„Kleio by bol asi veľmi mizerný kráľ, čo?“ opýtala som sa s úsmevom. Začínala som opäť cítiť chuť zostať a dokončiť poslanie. Cetus vedel, čo má povedať, aby ma povzbudil, keď som sa cítila beznádejne. Opäť mi povedal, že som potrebná. Aj keď to nepovedal priamo, bolo to cítiť z jeho slov. A práve to je to, čo mi vždy chýbalo. Nikdy ma nikto nepotreboval. Až teraz konečne viem, aký je to skvelý pocit.

„Ani si to nechcem predstavovať. Radšej.“ Obaja sme sa zasmiali.

Počula som, že niekto lezie hore rebríkom: „Som rada, že tu panuje dobrá nálada.“

„Ireth!“ vykrikla som nadšene. Prudko som sa posadila, až mi Onyx vypadol z rúk. Tak nečakaný pohyb spôsobil, že sa mi roztočila hlava. Našťastie mal Cetus pohotovú reakciu a zachytil ma.

„Všetky prípravy sú už hotové. Môžete vyraziť,“ oznámila. Cetus prikývol a začal mi pomáhať na nohy. „Lus by sa mala prezliecť. Ide noc a bude chladno. Ešte päť minút na ňu počkajú,“ povedala, keď ma začal postrkovať k rebríku.

„Nie som si celkom istý, či ju tu môžem nechať. Predsa len, po rebríku...“ začal Cetus protest.

„Aj tak tadiaľ pôjde sama. A ty ju budeš čakať dole a keď tak ju chytiš, keby padala,“ prerušila ho. Nečakala na jeho odpoveď. Začala ho strkať k rebríku, až kým nezmizol dole. Uistila sa, že tam ostal a potom sa rozbehla ku mne. Pevne ma stisla v náručí.

„Tak veľmi, veľmi som sa o teba bála! Bola som veľmi vystrašená. Toto mi nesmieš robiť. Priateľkám sa toto nerobí.“ Ucítila som, ako mi vlhne košeľa.

„Psst, už je to v poriadku. Nechcela som ťa tak vystrašiť. Aj ja som sa veľmi zľakla,“ upokojujúco som ju objala a pohladila som ju po vlasoch.

„Bála som sa. Ešte nikdy som nemala tak úžasnú priateľku ako ty. Veľmi som si ťa obľúbila, aby som ťa tak rýchlo stratila.“ Strnula som. Po počiatočnom šoku som ju objala ešte pevnejšie.

„Aj ja ťa mám rada, priateľka. Nikdy som nepoznala tak skvelé dievča ako ty.“

Chvíľku sme ostali v objatí, keď sa odo mňa odtrhla: „Nemáme veľa času. Mali by ste vyraziť skôr, ako príde noc,“ otrela si posledné slzy z tváre. Prišla k stolu. Až teraz som si všimla, že sú na ňom položené veci, ktoré mi hodila. „Obleč si ich. Na cestu sú pohodlnejšie,“ prikývla som a dala som sa do práce. Ešte stále som bola slabá, tak mi musela trochu pomôcť, keď mi zapínala korzet. „Pár som ti aj zabalila,“ hovorila pri tom.

Pozrela som sa na nové oblečenie. Čierne, bavlnené nohavice mi padli lepšie ako tie pred tým. Opäť som mala košeľu, no aj táto mala správnu veľkosť. Najradšej by som si rukávy vyhrnula, no naspodku sa zužovali, takže mi zápästie obopínali pevne. Povrchu som mala uviazaný čierny, čipkovaný korzet. Začínal tesne nad nohavicami a končil pod prsiami, takže mi vytváral krásny driek. Ireth ho, našťastie, nestiahla veľmi pevne, takže som mohla voľne dýchať.

„Už musíme vyraziť,“ počula som zdola Cetusov hlas.

„Ďakujem, sú krásne,“ povedala som a otočila som sa okolo vlastnej osi. Dokázala som sa v novom oblečení pohybovať úplne voľne. A keď som si obula svoje čierne vysoké čižmy, dokonale som doladila celok.

„Sekne ti to. Ale teraz už pod,“ povedala a jemne ma postrčila k rebríku. Posadila som sa na okraj a keď som začala liezť dole, pridržala ma.

„Pusti sa,“ povedal Cetus v momente, keď ma jeho ruky chytili okolo pásu. Našťastie bol dosť vysoký, takže ma mohol chytiť v polovici rebríka, len moment po tom, čo ma Ireth pustila. Poslúchla som ho. Nerobilo mu veľkú námahu, zložiť ma dole. „Sluší ti to,“ zašepkal. O chvíľku sa vedľa nás zjavila aj Ireth.

„Zabudla si si plášť.“ Prehodila mi ho cez plecia a zaviazala. Rýchlim krokom sme prešli na druhý koniec dedinky v oblakoch. Cetus ma celý čas držal okolo pliec.

„Dajte na seba pozor, slečna,“ kuchár Lindo ma objal, keď sme okolo neho prechádzali.

„Dám,“ sľúbila som mu. „Ďakujem za všetko,“ rýchlo som mu vrátila objatie a pokračovala som v chôdzi. Už aj tak sme sa dlho zdržali.

Prešli sme na miesto s lanami. Ireth jedno chytila a spustila sa dole.

„Chyť sa ma,“ povedal Cetus, keď ma otočil čelom k sebe. Zohol sa po jedno lano. Pristúpila som k menu bližšie a pevne som ho objala okolo krku. Objal ma okolo pásu a pristúpil k okraju plošiny. „Nepusti sa,“ zašepkal ticho. Pre istotu som svoje objatie ešte posilnila. Až vtedy sa pustil dole. Zavrela som oči, aby som nevidela, ako padáme. O pár sekúnd sme pristáli na zemi. „Už ma môžeš pustiť,“ povedal po chvíli, keď som ho ešte stále pevne zvierala. Opatrne som povolila svoje ruky.

„Kde ste tak dlho?“ zavrčal nepokojne Elayn.

„Lus sa musela prezliecť,“ upozornila ho Ireth jemne. Zdalo sa, že až teraz si všimli moje nové oblečenie. Ireth im nevenovala pozornosť. Opäť prišla ku mne a objala ma. „Daj na seba pozor. A hlavne ma príď ešte pozrieť.“

Pevne som ju objala späť: „Samozrejme, že prídem. Aj keď sa nechcem vydávať, na mojej svadbe budeš,“ povedala som pevne. Usmiala som sa na ňu a žmurkla som.

„Družička?“ opýtala sa s nádejou v hlase.

„No samozrejme.“

„Ďakujém!“ vypískla. Vyskočila dosť vysoko, aby ma objala okolo krku.

„Ireth!“ až teraz som si všimla, že je tu aj Noir. Ireth zavrčala a pustila ma. „Daj na seba pozor. Teba je úžasné strašiť,“ povedal mi s úsmevom.

„Budem sa snažiť nezomrieť,“ odvetila som s dávkou čierneho humoru. Postavila som sa na špičky a pobožkala som ho na obe líca. „Uvidíme, kto z koho,“ zašepkala som pri tom. Pristúpila som k Ailive a Raven mi pomohol na ňu vysadnúť.

Ireth k nemu prišla a objala ho: „Ak sa jej niečo stane, nájdem si ťa,“ zavrčala pri tom.

„Dám na ňu pozor. Aj keď, občas je to horšie ako strážiť malé decko,“ povedal s úsmevom.

„Hej!“ vykrikla som dotknuto.

„Nebud' taká urážlivá,“ Raven daroval úsmev aj mne, hneď potom, ako vysadol do sedla. „Odchádzame,“ zavelil a ako prvý vyrazil do lesa. Spolu s ostatnými som ho nasledovala. Tesne pred koncom čistinky som sa otočila, aby som im posledný krát zakývala. Keď som tak učinila, uvidela som, ako sa Elayn skláňal k Ireth a nežne ju pobožkal. Usmiala som sa a pokračovala som v jazde lesom.

26. Kapitola

Cesta lesom prebiehala mlčky. Išli sme rýchlo, a tak sme už za súmraku dorazili na koniec lesa. Na jeho okraji sme zmiernili tempo. Poslednýkrát som sa obzrela do húštiny stromov. Už som konečne chápala, prečo všetci pokladajú lúčenie za smutné. Teraz, keď som sa po prvý raz lúčila s niekým, koho mám rada, naozaj bolo ťažké odísť. Ach, Ireth, snád' sa ešte raz stretneme. Pomyslela som si v duchu smutne.

Ale smútok nebol cítiť len zo mňa, všetci mali pochmúrnú náladu.

Pridala som do kroku. Počas môjho vnútorného spomínania som zaostala.

„Určite sa ešte raz stretnete. Minimálne keď pôjdeme cestou späť,“ povzbudila ma v duchu Ailive. Sklonila som sa k nej a objala som ju okolo krku.

„Ja viem. Ale aj tak je to smutné, že sme sa museli rozlúčiť tak skoro.“ Na to už nepovedala nič. No i tak som bola rada, že ju mám.

„Zastavíme tu, alebo budeme pokračovať až do zotmenia?“ prerušil dlhotrvajúce ticho Elayn. Bolo na ňom vidieť, že ani jemu sa nič nechce. V duchu som sa usmiala, aspoň niekto má právo na šťastie.

„Zotmie sa ani nie o hodinu. A dedina je celkom blízko. A v nej majú aspoň teplú večeru, ktorú nemusíme variť.“

Usmiala som sa: „No, Daeron, ty ma prekvapuješ. Tebe sa nechce variť? To snád' prvý raz v živote. Vždy si sa do toho hrnul a teraz nič.“

Razom sa nálada citeľne zlepšila.

„Nerád to priznávam, ale Lus má pravdu. Či aj teba postihol taký smutný osud ako Elayna? Tiež si si tam v lese niečo zabudol? Nemám sa ti po to vrátiť?“ okamžite sa všetky pohľady otočili na Kleia. Dívala som sa na neho s pozdvihnutým obočím. Samozrejme sa mi nepáčilo, čo povedal, no nebola som si istá, či ho mám na to upozorniť alebo nie. A zdalo sa mi, že aj ostatní riešili podobnú dilemu. „Čo sa na mňa tak všetci dívate?“

„Kleio, mys...“ začala som opatrne, no nečakaný zvuk ma prerušil. Cetus dal Kleiovi zaucho.

„Za čo?“ opýtal sa ho dotknuto.

„Za to, že sa správaš ako somár krížený s mantikorou. Absolútne nemožne.“

Zasmiala som sa. Neviem prečo, ale prišlo mi to vtipné. Somár a manticora, pri tej predstave som sa rozosmiala ešte viac. Teraz som zase na sebe pocítila nechápavé pohľady ja.

„Prepáčte, ja len...“ ako som hovorila, snažila som sa prestať smiať. „Mne len prišla smiešna predstava somára kríženého s mantikorou,“ vysvetlila som konečne, keď som sa dosmiala.

„Však o to ide. O čo najpresnejšie opísanie Kleia,“ povedal Cetus. Mne neostávalo nič iné, len sa zasmiať.

„Ste strašní,“ povedal Kleio urazene.

„Rýchlo mi niekto dajte niečo sladké,“ povedala som smrteľne vážne. Postrehla som, že Daeron sa začal hrabať po vreckách.

„Na čo?“ opýtal sa Raven nechápavo.

„Kleoi sa správa ako dieťa, ktorému zobrali dobrotu. Tak mu ju chcem vrátiť,“ po tomto som si všimla úsmev aj na Elaynovej tvári. Ten pohľad na Kleiovu tvár, ktorá kombinovala hnev a ublíženie bol na nezaplatenie.

„Lussiel...“ začal nahnevane, no nedokončil. Povzdychla som si, teraz som prestrelila asi ja.

„Prepáč, Kleio. Len som si nemohla pomôcť. Doberať si teba je zážitok. Vždy sa pri tom tak tváriš. Aj by som ti dala zrkadlo, aby si sa videl, no mám ho v taške a nechce sa mi ho teraz hľadať. Snáď niekedy nabudúce,“ opäť som začula tichý smiech. Otočila som hlavu, aby som videla, že Cetus si drží ruku na ústach a snaží sa nesmiať.

„Netráp ho už toľko,“ prišiel ku mne Raven. „Za posledné dni toho mal dosť. Mala si vidieť, ako ho trápili v tej dedine. Hotová katastrofa,“ povedal mi ticho. Skoro som ho cez to smutné povzdychnutie ani nezačula. Zamračene som sa otočila na Elayna. Musím mu nejako zodvihnúť náladu, lebo ma z tej jeho depresie snáď porazí.

„Daeron, kebyže teraz zastaneme a na noc ostaneme tu, kedy sa dostaneme do Údolia čarodějnic?“ v hlave sa mi začínal rodiť nápad a snáď ho budeme môcť aj zrealizovať.

„Ak by sme vyrazili skoro ráno a pridali do kroku, tak by sme tak do večera mohli byť. Aj keď si nie som celkom istý, či je dobrý nápad tu zastavovať.“

„Prečo?“ výborne, to mi nahrало do kariet. Len tu musíme dnes prečkať noc.

„Strážcovia či čo to bolo. Nemôžu byť aj tu?“

Tak nad takouto možnosťou som neuvažovala, našťastie to vyriešil Cetus: „Pýtal som sa na to. Zloději tu žijú už dosť dlho a po lese chodia stále určite by si ich všimli. Podľa nich tu nič také nehrozí.“

„To je skvelé! Takže dnes prespíme tu,“ povedala som panovačne. Ailive som zaviedla na neďalekú čistinku a zoskočila som z nej.

„A nechceš radšej posteľ? Len si to predstav mäkučká, pohodlná posteľ s nadýchanými perinami. V perfektnej postieľke sa spí oveľa lepšie ako na tvrdej, nepohodlnej zemi,“ snažil sa ma presvedčiť Daeron.

„Nie. Ostávame tu,“ na dôkaz svojich slov som začala odopínať Ailive sedlo. Vždy ho jej skladali. Pozorovala som ich pri tom už veľakrát, ale samej mi to nešlo.

„Ukáž, pomôžem ti,“ Elayn mi pribehol na pomoc. On sa, očividne, s myšlienkou, že tu prenocujeme, zmieril. Bol tak hlboko ponorený do myšlienok, že všetko robil automaticky. Aj som mala istú predstavu, na čo myslí, ale radšej som si ju nechala pre seba.

„Pôjdem po drevo,“ povedal Raven rezignovane. Ani jemu sa tu nechcelo ostávať, no vojenská výchova mu nedovolila neuposluchnúť rozkaz veliteľa. A ja som predsa budúca kráľovná.

„Pôjdem s tebou,“ vyhrkla som rýchlo a dobehla som ho na pol ceste k lesu. Len prikývol, že ma vníma a ďalej kráčal do lesa.

Prehovoril opäť, až keď sme sa ocitli v tichu lesa: „Čo si sa tak náhle rozhodla tu ostať? Myslel som, že radšej spíš na posteli ako na zemi.“

„Spím, no uprostred dediny by sa mi môj plán realizoval ťažko,“ priznala som. Ak chcem vôbec so svojim plánom začať, potrebovala som pomoc. A Raven sa na to ideálne hodil.

„Plán? Lus, o čo sa snažíš?“ opýtal sa s obavou v hlase.

„Raven, potrebujem tvoju pomoc, no nemôžem ti prezradiť o čo ide, kým mi nesľúbiš, že mi pomôžeš,“ otočila som sa na neho s odhodlaním v očiach. Pár sekúnd na mňa mlčky hľadel, až si povzdychol.

„Dobre, pomôžem ti a teraz už povedz, o čo ide.“

„A bude tvoj sľub platiť aj keď ti poviem, že to bude nebezpečné?“ vedela som, že mám z väčšej časti vyhraté, no potrebovala som sa uistiť.

„Áno, ja vždy dodržím svoje slovo,“ povedal podráždene.

„Aj keď ti poviem, že to bude nebezpečné hlavne pre mňa?“ zarazil sa. On ma má ochraňovať a ja ho teraz žiadam, aby ma vystavil nebezpečenstvu. Dobre, priznávam, že sa mi pravdepodobne nič nestane, no jeden nikdy nevie.

„Si si úplne istá, že to chceš?“ prikývla som. Elaynovi pomôžem. Oni ma zachraňujú v jednom kuse. Aj ja raz môžem urobiť niečo, aby som im pomohla. „Určite?“

„Áno, som si celkom istá, že to chcem, a že to musím urobiť. Tak mi povedz, či mi pomôžeš aj keď to bude pre mňa nebezpečné alebo nie?“

„Pomôžem ti.“

„Ďakujem.“ Nadšene som mu skočila okolo krku. Na sekundu stuhol. Zjavne netušil, čo má robiť. No potom pustil drevo, ktoré mal v rukách a tiež ma jemne objal.

„A teraz ma už prestaň napínať a konečne mi povedz o čo ide.“ Keď som sa od neho odtiahla, znel netrzeplivo.

„Vieš, Elayn a tá jeho depresia. Poriadne ma to štve.“

Chápavo prikývol: „To nie si sama. Ireth mu poriadne pomotala hlavu.“

„Mám plán, ktorý by mu mohol pomôcť sa tej depresie zbaviť. A keď nie, tak aspoň by na ňu mohol prestať myslieť. Aspoň na chvíľu.“

„Hovor,“ vyzval ma. Usmiala som sa, naklonila som sa k nemu a pošepkala som mu ho.

Prekvapene som počúval, čo to žieňa vymyslelo. Musel som uznať, že to znelo celkom zábavne. A rozhodne niečo, čo Elayna bude baviť.

Odtiahla sa odo mňa a pozrela sa na mňa s očakávaním: „Takže, čo si o tom myslíš?“ hrýzla si peru. Asi si to ani neuvedomovala, no vždy to robila, keď bola napätá.

„Myslím, že to znie celkom zábavne. A rozhodne ako niečo pre Elayna. No mali by sme to rýchlo pripraviť, nech to máme hotové skôr, ako začnú mať podozrenie a hľadať nás.“ Nadšene sa na mňa pozrela. Vždy sa jej tak krásne rozžiarili oči. Keď bola šťastná, v tých modrých, hlbokých studničkách na jej tvári sa odrážali hviezdičky. „Len dúfam, že si uvedomuješ, že možno stráviš aj celú noc v lese sama,“ schladil som jej nadšenie. Dúfal som, že si to ešte rozmyslí. Predsa len to *bol* nebezpečný plán.

„Som si toho plne vedomá. A viem, že to nejako zvládnem,“ odhodlane prikývla.

„Tak sa do toho dajme,“ vedel som, že blízko je perfektné miesto na zrealizovanie jej plánu. „Počúvaj, ak sa do svitania nestretne, nájdi rieku. Potom choď proti prúdu asi desať minút a odboč do lesa. Tam niekde by si mala nájsť tábor. Počkaj tam na nás. Možno aj v tábore niekto ostane. Vieš vykúzliti posla?“ musel som sa uistiť, že bude v poriadku. Keby sa jej niečo stalo a ostatní by sa dozvedeli, že som o tomto vedel, umučili by ma na smrť. Len raz som tak Elayna videl vyčínať a stačilo mi. Nechcem to zažiť na vlastnej koži.

„Trénovala som ho, no neviem veľmi sa mi nedaril,“ povedala a pokúsila sa jedného vyčarovať. Kúzlo v jej rukách už začínalo nadobúdať správny tvar, no ešte tomu čosi chýbalo.

„Dobre, trénuj kým tadiaľto budeš behať.“ Prikývla.

Dorazili sme na miesto diania a dali sme sa do práce. Ukázal som jej smer k rieke a skontroloval som, či je všetko v pripravené.

Povzbudzujúco sa na mňa usmiala: „Dobre to dopadne.“

„Pre istotu,“ podal som jej dýku. Meč som nechal v sedle, no dýky so sebou nosím stále. Vzala si ju a strčila ju do čižmy. „Bud' opatrná a daj na seba pozor.“

„Aj ty.“ Začul som ju, keď som mizol v lese.

„Raven!“ vykrikol Cetus, keď ma zbadal. Okamžite sa ku mne vrhol a začal prezerat' moje zranenia.

„Kde je Lussiel? Čo sa stalo?“ vyhrkol Elayn.

„Napadli nás, neviem kto. Lussiel si vzali so sebou,“ snažil som sa znieť vyčerpane. „Bránil som sa, no bolo ich veľa. Mali meče a ja som ten svoj nechal v sedle,“ vedel som, že toto sa Elaynovi nebude páčiť. Od svojho najlepšieho kapitána to rozhodne nečakal.

„Ty si sa zbláznil? Nechať meč v sedle, keď niekam ideš s Lussiel? Nenapadlo ťa, že sa niečo takéto môže stať?“ snažil som sa neprevrátiť oči. Áno, Elayn bol tvrdý generál, vyžadoval poslušnosť a toto sa mu rozhodne nepáčilo. Všetci jeho muži museli všetky jeho pravidlá prísne dodržiavať. A medzi nimi bolo, na misií musíš mať pri sebe svoj meč, vždy a všade.

„Išli sme len na drevo. Nemyslel som si, že sa môže niečo stať. Neočakával som to. Nedalo sa predpokladať, že tu niekto bude,“ snažil som sa ho nerozhnevať. Už aj tak som vedel, že ma čaká trest.

„To je teraz jedno. Lussiel je tam niekde vonku s banditami. Môžu jej ublížiť. Čas na hádky bude potom, teraz ju musíme zachrániť,“ ozval sa ten najnepravdepodobnejší hlas. Prekvapene som sa otočil na Kleia. Akurát kľáčal pri mojom sedle a odväzoval meč. Prišiel ku mne a podal mi ho.

„Kleio má pravdu. Musíme ju zachrániť,“ povedal Cetus a kúzlom si privolal svoj meč. „Nie sú to vážne zranenia. Len škrabance.“

„Bránil som sa,“ povedal som, akoby to bola nad slnko jasnejšia vec. Zobral som si od Kleia meč. Vypadal ustarane. Asi si už konečne začal uvedomovať, aký poklad to má na starosti ako budúci manžel Lussiel.

„Niekto by tu mal ostať, ak by sa vrátila. Alebo keby si tí banditi rozmysleli, že nás chcú aj okradnúť.“ Čakal som, že to Daeron povie. On nebol typ, ktorý rad bojuje. On sa len boju prizeral a keď bolo niečo pomôcť, tak to urobil. Ani som sa mu nečudoval. S mečom mu to nešlo vôbec, lepšie mu pasoval luk, no Elayn proti tomu protestoval. Vraj je komplikovanejší na prepravu. Taká hlúpost'.

„To je dobrý nápad. Vyrážame!“ zavelil Elayn a rýchlym krokom vyrazil do lesa. Nasledovali sme ho. V duchu som sa usmieval. Okamžite mi bolo jasné, že ho táto výzva zaujme, ale aby bol až tak horlivý, tak to som nečakal. Ale to je len dobre, pretože tak máme väčšiu šancu nájsť Lussiel ovel'a skôr.

„Mali by sme sa poponáhľať. Energia z Lus odchádza zakaždým stále rýchlejšie. Ak dostane jeden z tých svojich záchvatov uprostred lesa, už ju nájsť nemusíme.“ Zamrazilo ma.

Uvedomil som si, že Cetus má pravdu. Lussiel chce niekto zabiť, aj Exedra ju varovala, aby neostávala sama.

Mal som chuť si nafackať. Kde som nechal hlavu, keď som s tým súhlasil? No ona sa vtedy na mňa pozrela tými svojimi krásnymi očami a ja som nedokázal odolať. Nemohol som zhasiť nádej v nich. Jej moc nado mnou rastie a ja s tým nemôžem nič urobiť. Pekne si dopadol, Raven, pekne. Pochválil som sa v duchu.

Uprostred noci, opustená v lese, hm, pekne nám to tu začína. Pomyslela som si ironicky. Tiež ma mohlo skôr napadnúť, že nemám rada tiché tmavé miesta, keď som na nich sama. Cítila som iracionálny strach. Sama som si toto vybrala. Viem, že nemám takéto miesta rada, no keď som nad tým rozmýšľala, bola som naladená na vyťahovanie Elayna z depresie a neuvažovala som, že skončím sama uprostred lesa.

Myšlienky som mala zmätené, rovnako ako všetko ostatné. Tesne po tom, čo Raven odišiel som spadla a udrela som si hlavu. Bolela ma a môžem len dúfať, že nemám otras mozgu. Zavrteným hlavou som zahнала tieto čierne myšlienky. Nemôžem na to myslieť, lebo si to privolám.

Radšej som sa pozrela na stopy za mnou. Vypadalo to ako chaotické blúdenie. Radšej som sa vydala k rieke. Snáď jeden z nich bude schopný sa z toho vysomáriť. Ja som rozhodne nebola, no oni boli na takéto situácie vycvičení. Teda v to som pevne dúfala. A aj keby nie, Raven pozná plán, tak ich na správnu cestu navedie. A snáď si neuvedomí, akému nebezpečenstvu ma vystavil. Keby to vedel, určite by ich sem už zaviedol. Samozrejme, aj ja som si to uvedomila až neskoro. Presnejšie, po tom, čo Raven odišiel a ja som si tresla hlavu. Nekrvácala mi, len ma bolela.

Počas svojich úvah som si uvedomila, že počujem hukot rieky. To je dobre, znamenalo to, že sa k nej približujem. Po pár ďalších metroch som si uvedomila, že zvuk neprichádza spredu mňa, ale z boku. Radšej som upravila smer chôdze. Netušila som, či idem presne smerom, ktorý mi ukázal Raven. Nechcela som sa stratiť, aj tak som sa už dosť bála, a tak som radšej išla za zvukom. Keby som pri sebe mala aspoň Onyxa. Nepripadala by som si tak sama a určite by som sa cítila istejšie. Snáď sa tomu malému chúďatku nič nestane. A dúfam, že sa o neho niekto postará, kým budem preč.

Opäť som poopravila smer chôdze. Snažila som sa ísť rovno, no kvôli bolesti hlavy sa to nedalo. Našťastie bol zvuk stále hlasnejší, takže sa predsa len k tej rieke blížim. O niekoľko metrov ďalej som ju počula už celkom zreteľne.

Medzi stromami som uvidela odraz mesiaca na jej hladine. Pridala som do roku, aby som sa k nej dostala rýchlejšie, no rýchla chôdza spôsobila, že sa mi hlava ešte viac roztočila. Spomalila som radšej do normálnej chôdze, až kým som k nej neprišla. S úľavou som sa posadila na jej breh. Nahla som sa nad vodu a párkrát som si ju šplechla do tváre. Potrebovala som trochu povzbudenia. Keď už som bola tu, cítila som sa bezpečnejšie.

Začula som nepatrný zvuk. V takom tichom lese ma vyľakal. Podarilo sa mi nevykriknúť. Otočila som hlavu a uvidela som drobného motýlika. Bol celý čierny, len na krídlach sa mu občas objavili jantárové odlesky. Vždy som milovala motýle.

Priam ako vo sne som k nemu natiahla ruku. Magicky ma to k nemu priťahovalo. Motýlik si sadol na jeden môj prst a rozplynul sa.

„Lus, počuješ ma? Kde si? Našli sme čistinku, kde sa mal odohrať ten „súboj“. Všetky stopy okolo sú strašne zmätené Elayn sa ich pokúsil rozlúštiť a povedal, že si spadla. Si v poriadku? Kde si? Choď do tábora, ostal tam Daeron.“ Začula som v hlave Ravenov hlas.

Pochopila som, že išlo o posla. Chvíľku mi trvalo, kým som si uvedomila, akú čistinku myslel. No potom som si spomenula. Ak už rozlúštili stopy až tak ďaleko, nemám veľa času.

„Som v poriadku. Našla som tú riekku a idem proti prúdu do tábora. Snáď som veľmi nezablúdila. Áno, spadla som a trochu som si pri tom udrela hlavu. Som v poriadku! Stretieme sa v tábore,“ pomyslela som si správne. Rýchlo som si predstavila drobného motýlika, ktorého vytvorili slová. Keď som roztvorila dľaň, naozaj sa mi ho podarilo vyčarovať.

Moje prvé kúzlo. Mne sa podarilo moje prvé kúzlo!

Sledovala som, ako drobný čierny motýlik odlieta do lesa. Nevyzeral úplne ako Ravenov. Ten jeho bol obyčajný, no ten môj vypadal ako vidlochvost. A tiež mal na sebe strieborné odlesky a nie jantárové. Dúfala som, že aj takýto motýľ ho nájde. Aj keď je trochu nepodarený, dúfala som, že moju správu doručí.

Asi desať minút proti prúdu rieky, zopakovala som si v duchu. Vyrasila som daným smerom. Keď som kráčala popri rieke, smer sa mi držal ľahšie ako uprostred lesa. A mesiac v splne mi svietil na cestu. Radšej som pridala do kroku. Nevieam, aký rýchly krok Raven myslel, no radšej pôjde trochu rýchlejšie. Hlava proti tomu protestovala, no po tom ochladení som sa teraz cítila lepšie.

Aj tak by som chcela byť nejakým zvieratkom, nejakou rýchlou šelmou, aby som do tábora rýchlo dobehla a nemusela sa báť, či ma niekto nepadne. Keby som bola takou levicou alebo gepardicou, určite by som sa dokázala ubrániť.

Ach, zase som mala zmätené myšlienky. No aj tak. Bolo by úžasné behať tak rýchlo. A byť silnou, nezávislou lovkyňou. Takou, ktorej sa všetci boja. Túlala by som sa lesmi a pastvinami, lovila by som a o nič iné by som sa nestarala. Žiadne kraľovanie, žiadne nechcené manželstvo. Život by bol skvelý.

Nechala som sa na moment unášať tým pocitom, až kým som nezacítila bolesť v pravej ruke. Zastavila som a pozrela som sa na ňu. Zdalo sa mi, že ma bolia kosti. Akoby sa menili. Potom prišiel zase ten istý impulz bolesti a ja som si všimla niečo neuveriteľné. Počas neho sa mi na sekundu prsty skrátili a zmenili sa. Moja ruka sa na sekundu zmenila na labu zvieratka. O sekundu sa opäť zopakoval ten impulz. Tentoraz sa bolesť kostí ozvala z celého tela. Trval oveľa dlhšie ako tie predošlé. Odznel až o veľa momentov neskôr. A keď prišiel ďalší, oveľa skôr, bolesť už bola tak silná, že som vykrikla. Dopadla som na zem v bezvedomí.

Pocítila som, že ma niekto nesie v náručí. Bolo mi v nej príjemne. Nechcela som sa pohnúť a upozorniť tak na seba.

„Už si sa prebrala?“ počula som nad sebou tichý Ravenov hlas.

Povzdychla som si, nemalo zmysel predstierať spánok: „Áno.“

„Ten posol sa ti podaril krásne.“ Usmiala som sa a obtočila som mu ruky okolo krku. Na chvíľku som ich pevne stisla. Aj keď som sa cítila slabá, aspoň takto som ho mohla objať.

„Ďakujem, ty si ma to naučil,“ zovretie rúk som povolila.

„Rado sa stalo. Ale nabadúce ma už tak veľmi strašiť nesmieš.“ Zdvihla som hlavu. Opätoval mi môj nechápavý pohľad. „Ten výkrik. Vystrašil ma. A takmer prezradil. Našťastie sme už boli takmer pri rieke, takže sme ťa našli rýchlo.“ Opäť som si schovala hlavu do jeho hrude. Nech nevidí moje rozpaky. „Prečo si vlastne kričala?“

„Nie som si celkom istá, čo sa stalo. Myslím, že sa o tom zajtra porozprávam s Cetusom.“

„No musím ti povedať, že toto tvoje šialenstvo malo požadovaný efekt. Elayn sa úplne odreagoval. Hneď na ňom bolo vidieť, že aspoň na pár momentov na Ireth úplne zabudol. A o to išlo.“

Opäť som zdvihla hlavu, no tentoraz, aby som mu dala pusku na líce: „Ďakujem za pomoc,“ zašepkala som a nechala som sa odniesť až do tábora.

27. Kapitola

Nepamätám si zvyšok dňa. Viem len, že ma Raven odniesol späť do tábora, položil ma blízko ohňa, aby mi nebola zima a potom som rýchlo zaspala. Sníval sa mi krásny sen. Bol síce dosť zvláštny, no i tak nádherný. Akoby som si prezerala fotky. Na prvej som videla dve svadby, vypadalo to ako koláž. Viem, že jedna svadba bola Irethina, ale koho bola tá druhá, netuším.

Ďalšia bola moja korunovácia. Mala som na sebe prekrásne karmínové šaty s vlečkou.

Na tej poslednej sme sedeli spolu s Ireth v záhradnom altánku uprostred labyrintu u nás na zámku a ona v náručí držala krásneho synčeka.

Prebudila som sa na svitaní, keď sa Onyx začala obtierať okolo mňa. Vtedy ešte všetci spali, len Cetus podriemkaval opretý o strom obďaleč a držal stráž. Okamžite si všimol, keď som sa posadila.

Uprel na mňa oči: „Dnes si sa prebudila veľmi skoro,“ povedal ticho.

„Stráž pripadla tebe?“ opýtala som sa rovnako. Postavila som sa a prešla som k nemu. Onyx som pri tom držala v náručí. Hral sa so šnúrkami na košeli. Cetusov pohľad smeroval na mňa, no potom ho oprel do ohňa. Sadla som si bokom od neho tak, aby som videla do lesa.

„Hej, striedame sa. Dnes vyšla ranná hliadka na mňa.“

Ticho sa rozľahlo medzi nami. Viedla som v sebe vnútorný boj. Vedela som, že sa s Cetusom musím porozprávať. *Chcela* som sa s ním o tom porozprávať, no nebola som si istá, či je to dobrý nápad. Predsa len som si ani ja sama nebola istá, čo sa to vlastne stalo. Nevedela som, čo sa stalo. Ani som nevedela, či to dokážem dobre vysvetliť.

„Cetus?“ prerušila som jeho hlas, ktorý mi niečo rozprával. Nevnímala som, čo. Počula som ho len ako šum v pozadí. Šum pre môj vnútorný hlas a moje vnútorné myšlienky.

„Stalo sa niečo?“

Dlho som rozmýšľala nad správnu odpoveďou: „Stalo, ale nie som si istá, čo presne to bolo,“ prehovorila som váhavo.

„Chceš mi o tom porozprávať?“

„Áno, myslím, že ty jediný budeš vedieť, čo to bolo,“ odmlčala som sa, aby som si usporiadala moje myšlienky. „Včera, keď sme s Ravenom, hlavne sa na neho nenahnevaj, vymyslela som to ja, všetko to bol *môj* nápad,“ otočila som sa, aby som mu videla do tváre.

„Dobre, nenahnevám sa,“ sľúbil.

„Ani to nikomu nepovieš?“

Prikývol: „Nepoviem. Ale už by si ma mohla prestať napínať.“ Otočila som sa, aby som videla les. Nechcem mu vidieť do tváre, keď mu to budem rozprávať.

„Včera, keď sme s Ravenom nafingovali ten môj prepád...“

„Vedel som to! Ten blázon nezodpovedný, spravil niečo takéto...“

„Cetus!“

„Prepáč, už som ticho,“ v hlase mu bolo počuť, že sa s tou myšlienkou ešte dlho nezmieri. Nechala som to tak.

„Včera sa niečo stalo. A, skôr ako sa začneš pýtať, nie som zranená. Bolo to niečo iné. S Ravenom sme sa dohodli na presnom pláne. Mala som chvíľku chodiť po lese a potom sa vrátiť popri rieke späť do tábora. Už som sa vracala, nebola som ďaleko, keď...“ zastavila som, aby som si zase usporiadala myšlienky. „Neviem to presne vysvetliť. Bolo to... zvláštne, akoby...“ zastavila ma jeho ruka na mojom ramene. Zodvihla som hlavu, aby som sa stretla s jeho starostlivým pohľadom.

„Lus, povedz mi, čo sa stalo. Nech to už bolo čokoľvek, ostane to medzi nami. Stojím pri tebe, nenahnevám sa na teba, nech to už bolo čokoľvek.“ Ako hovoril, dostala som nápad. Tá myšlienka ma prepadla rýchlo a nečakane. No povedala som si, že stojí za pokus. Všetko, čo sa včera stalo, neusporiadané myšlienky, nejasné pocity, všetko som sformovala do malého posla a poslala som mu ich. „Bála si sa mi povedať, že si sa naučila posla?“ úľava v jeho hlase bola očividná.

Zavrtela som hlavou: „Neviem, ako ti to mám povedať. Neviem, ako to mám vysvetliť. Tak som ti to poslala.“

„Kto ťa ho naučil?“

„Raven. Ešte skôr, ako sme boli u trpaslíkov. Vtedy mi to vysvetlil, no poriadne som sa ho naučila až včera v noci.“ Prikývol a natiahol k nemu ruku. Motýlik s čiernymi krídlami mu sadol na prst. Rozplynul sa v striebornej žiare.

Cetus pár minút len ticho sedel. Ani len nedýchal, kým to pochopil. „No? Čo si o tom myslíš?“ nevydržala som to napätie. Jednoducho som musela vedieť, čo je to.

„Neviem, Lussiel, neviem,“ priznal. „Mám istú predstavu, no nie som si tým istý,“ teraz on váhal s odpoveďou.

Donútila som ho, pozrieť sa mi do tváre: „Cetus, povedz mi, prosím, čo sa to so mnou deje.“

Povzdychol si: „Myslím, že sa prebudila tvoja strieborná mágia. Si lykantrop, Lussiel.“

Zatvorila som oči. Moje najhoršie obavy sa mi práve potvrdili.

„Je to až tak veľmi zlé, ako si myslím, že je?“ opýtala som sa opatrne po chvíli ticha. Dlhو rozmýšľal, až jemne prikývol.

„Pokiaľ sa nenaučíš túto svoju novú schopnosť ovládať, budeš sa meniť pri každom splne. Zo začiatku len čiastočne, ako včera v noci, no potom sa začneš meniť úplne. Ak sa to nenaučíš ovládať, príde to do toho bodu, že sa už nebudeš môcť premeniť naspäť.“ Striaslo mnou.

„Tak to budeme musieť nájsť niekoho, kto ma to naučí ovládať. Nechcem sa jedného dňa zobudiť ako... ani neviem, čo to bolo!“ povedala som rozhodne, keď som si uvedomila, čo mi hrozí.

„To nebude tak jednoduché. Lykantropia je považovaná za prekliatie. Lykantropovia väčšinou žijú na okraji spoločnosti, nehovoria o sebe, o tom, čím sú. Vôbec nebude ľahké jedného nájsť.“ Tón na konci jeho hlasu naznačoval, akoby malo ešte niečo pokračovať.

„Ale?“ opýtala som sa, aby som ho povzbudila v rozprávaní.

„Strieborná mágia je neprebádaná. Je jedna z najstarších a aj tak sa o nej vie veľmi málo. Avšak, niekde som počul, že strieborný čarodejník dokáže vycítiť iného strieborného

čarodejníka. Nevie, čo je na tom pravdy, no za pokus to stojí, nemyslíš?“ v hlase mu zaznela nádej. Aj oči ňou mal naplnené.

„Skúsiť to môžeme,“ povedala som odovzdane. Vždy som mala tendenciu, rýchlo sa zmieriť so svojím osudom. A predstava, že sa mením na nejaké krásne zviera, mi bola príjemná. Pravda, nevedela som, na čo sa mením, no pre mňa boli všetky zvieratá nádherné. No na druhej strane, neviem, ako by som sa cítila, keby som zvieratám ostala. Asi by som ich potom začala nenávidieť. A rozhodne by som v takej podobe nemohla kraľovať. A nechať všetko na Kleiovi by tiež nebolo najlepším riešením. „Snáď neostanem zvieratám skôr, ako sa to naučím.“

„Som si takmer úplne istý, že sa to nestane. Väčšinou to trvá niekoľko mesiacov, kým príde až do toho bodu.“

„Ako si tým môžeš byť tak istý, keď si sám pred chvíľkou povedal, že strieborná mágia je nepreskúmaná?“

„Bude z teba kráľovná. Musím v to veriť,“ ako hovoril, tvár mu ozdobil jeho obvyklý úsmev. Sklopila som pohľad. Aj ja by som v to mala veriť.

Slabé pálenie na ramene vo mne vyvolávalo pochybnosti. Ako som naň zamerala svoju pozornosť, začalo ma páliť ešte viac. Nepálilo ma bolestivo, len nepríjemne. Priložila som ruku na rameno a dúfala som, že si trochu uľavím od bolesti.

„Bolí ťa? To znamenie?“

„Páli,“ začala som si bolestivé miesto masírovať, aby som zmiernila ten nepríjemný pocit.

„Smiem sa pozrieť?“ po chvíli som prikývla. Spiaceho Onyxa som položila vedľa seba a otočila som sa Cetusovi chrbtom. Rozopla som si košeľu od Ireth a nechala som ju sklznúť z ramien. Cetusove prsty boli chladné, takže bolesť trochu povolila. „Tvoje schopnosti sa uvoľňujú. Pomaly, no stále rýchlejšie ako na začiatku. Preto ťa páli. Ak by sa to zmenilo, daj mi vedieť, dobre? V poslednej dobe si stratila veľa energie a to môže byť pre teba nebezpečné.“

Prikývla som: „Dám ti vedieť, keď sa čokoľvek zmení,“ zapla som si košeľu.

„A teraz mi pomôžeš pripraviť raňajky.“

„Rada,“ povedala som s úsmevom. Zmenu témy som už naozaj potrebovala.

Pomohol mi vstať a zaviedol ma do lesa. Poukazoval mi, ktoré rastlinky sú jedlé, a ktoré nie. Väčšinou sme obaja mlčali, len keď som si nebola istá rastlinkou, opýtala som sa. Vždy, keď som sa na neho pozrela, bol ponorený do vlastných myšlienok. Zdalo sa, že ho niečo trápi.

„Cetus, čo ťa trápi?“ opýtala som sa nečakane. Dúfala som, že keď ho svojou otázkou prekvapím, odpovie mi. Bohužiaľ, Cetus bol zrejme na takéto otázky zvyknutý.

„Nič ma netrápi. Prečo by malo?“

„Vidím to na tebe. Niečo ťa trápi. Chceme vedieť čo.“

Povzdychol si: „Ty ma trápiš, Lussiel. Si tak pokojná, vyrovnaná. Neuvedomuješ si, čo ti hrozí?“ zastala som vo svojej činnosti. Uvedomovala som si to. Samozrejme, že som si toho bola vedomá. Len sa jednoducho nedokážem trápiť.

„Cetus, ja... uvedomujem si, čo mi hrozí. Viem, teda vlastne neviem, čo sa so mnou deje. Už si pomaly ani nie som istá sama sebou. Trápim sa, trápi ma to všetko. Ale čo s tým mám robiť? Musím sa s tým zmieriť. Pokúsiť sa to zmeniť, nájsť niekoho, kto mi s tým pomôže.“

Sama to zmeniť nedokážem. A... zmierila som sa s tým. Vždy som sa dokázala rýchlo zmieriť so svojim osudom. Trápi ma to, ale neviem ako to mám dať najavo.“

„Čakal som čokoľvek, akúkoľvek inú reakciu. Predsa len sa z teba stal *lykantrop*. To je niečo, s čím sa človek tak ľahko nezmieri. A ty si tak pokojná. Tento tvoj pokoj ma desí.“ Aj mňa to desí, no nikdy som nedokázala vyjadriť svoje emócie. Naučila som sa, potláčať ich. Pri mojej melancholicko-flegmatickej povahe to bolo normálne.

„Aj mňa to desí,“ priznala som. „Len som... neviem, ako mám dať svoj strach najavo.“

„Čokoľvek, Lussiel. Čokoľvek. Krik, plač, čokoľvek. Tvoj pokoj je desivý.“

„Ver mi, chcem kričať, chcem to dať najavo, no nejde to. Moje vlastné pocity sa zo mňa nechcú dostať. Sú vo mne potichu, strašne ticho na to, aby som ich počula a dokázala identifikovať.“

„Ale to nie je dobré, Lussiel. Hlavne nie pre čarodejníka. Pretože potom budeš potrebovať niečo vykúzlíť a všetky tvoje nahromadené emócie sa môžu uvoľniť a celé kúzlo pokaziť. Musíš to zo seba nejako dostať.“

„Rada, by som, no neviem ako.“

„Rád by som ti v tom poradil, no na to už musíš prísť sama.“ Pozrela som sa na neho s pozdvihnutým obočím. To som už vedela.

„Cetus, ty niekedy dokážeš o veciach tak múdro hovoriť, všetko vysvetliť tak zaujímavo a potom povieš nejakú somarinu – ako napríklad teraz – ktorú už všetci vedeli.“

„Snažím sa.“ Na jeho výraze som sa musela zasmiať. Bolo na ňom očividné, že sa mu uľavilo, keď som sa zasmiala. Aspoň nejaká reakcia, pri tejto mojej pokojnej nálade. „Poď, vrátíme sa do tábora.“ Len som prikývla a vzala som do rúk košík plný bylín. Cetus niesol drevo, aj keď v tábore ešte nejaké bolo.

Cestou späť sme mlčali. Túlili sme sa len v blízkosti tábora, keby sa niečo stalo.

Keď sme sa vrátili, začalo svitať.

„O chvíľku sa prebudia. Musíme sa ponáhľať!“ tón môjho hlasu znel plačlivo. Cítila som sa zúfalo. Zahovárala som Cetusa a teraz nestihneme prepraviť raňajky. Určite sa na neho budú hnevať. Ach, prečo som na neho taká zlá? Budú sa na neho hnevať kvôli mne.

Okamžite som pustila kôš a dala som sa do práce.

Cetus ma rýchlo zastavil: „Upokoj sa. Jedno kúzlo a je to,“ jeho hlas bol upokojujúci. Už zase som sa len jeho počúvaním dokázala upokojiť.

„Cetus, raz si mi povedal, že zlatí čarodejníci sa dokážu zahrávať s pocitmi ľudí.“

„Áno, to je pravda.“

„A ty si zlatý čarodejník.“

„Ak sa chceš opýtať na to, neovplyvňujem ťa.“

„Ani keď sa dokážem tak rýchlo upokojiť v tvojej prítomnosti?“

„Sú to len základné, živočíšne pocity, ako napríklad vášeň, túžba či závisť. Určite sa s tebou nezahrávam,“ uistil ma.

Prikývla som: „Verím ti,“ vydýchla som odovzdane. Usmial sa a luskol prstami. V tom momente sa všetky suroviny premenili na jedlo. Uchvátené som vyvalila oči.

„Včera si nevečerala. Rýchlo si zaspala, už aspoň viem, prečo. Musíš byť hladná. Daj si,“ kúzlom ku mne priniesol miskú, naplnenú až po okraj.

„Ako si to...“

Nedokončila som, keď ma prerušil: „Volá sa to mágia jedla. Mágia jedla a ešte nejaké ďalšie kúzla.“

„Mágia jedla? Tú si mi nespomínal,“ priznala som, no pustila som sa do jedla. Bolo výborné.

„Nie je to mágia ako taká. Je to len využitie magických bylín v kuchyni, aby jedlo chutilo lepšie. Toto bolo viac kúziel dokopy. No základom bola mágia jedla,“ ako hovoril, naložil aj sebe misku. V tom sa ledva vyhol letiacej dýke.

„Čuš!“ zavrčal Raven a ešte hlbšie sa zamotal do prikrývok. Vyvalila som na to oči.

Cetus sa zasmial: „Pekne sa tu prezentuješ pred Lussiel, Raven. Pekne,“ so smiechom mu nabral ďalšiu misku. Raven sa okamžite prudko posadil a pohľadal ma rozspaným pohľadom.

„Lussiel, ja...“

„Ticho, aby si nezobudil ostatných,“ prerušila som jeho ospravedlnenia.

„Už sa stalo,“ zamumlal Elayn a pretiahol sa. „Dnes si hore nejako skoro, Lus.“

„Onyx ma zobudil. A potom zaspal,“ druhú vetu som povedala nahnevane. Usmial sa a surovo zobudil Daerona. Ten sa vyľakane prebudil takmer okamžite. Hneď na to prišiel generál aj ku Kleiovi. Ten len otvoril oči, že ho vníma a potom zase zaspal. Elayn nahnevane zavrčal, no zobral si od Cetusa misku s raňajkami. Jedli sme mlčky.

Keď som už nevládala dojesť tak veľkú porciu – Cetus mi naložil za dvoch – zobudil sa Onyx. Všetko dojedol za mňa. Hladila som ho pri tom po jemnej srsti. Keď dojedol, miska sama zmizla. Prekvapene som pozrela na Cetusa. Čarodejník sa na mňa usmial, bolo to kúzlo.

Kým sme dojedli, Kleio tvrdo zaspal. Dokonca začal aj chrápať. Elayn ho už nechal na pokoji. Až do chvíle kým na chvíľu nezmlkol a nevrátil sa s miskou plnou vody.

„Nie!“ vykrikla som ticho, keď som si uvedomila, čo sa chystá urobiť. Neskoro.

Kleio, pod náhlou spíškou studenej vody, vykrikol. Vyskočil na rovné nohy a hľadal vinníka. Vražda mu číhala z očí. Keď sa na neho generál pozrel ešte hrozivejším pohľadom, sklopil zrak. Elayn sa víťazoslávne usmial.

„Raňajky?“ opýtal sa Kleio opatrne, keď ho generál nechal.

„Mal si vstať skôr. My všetci sme už jedli,“ povedal Cetus uštipačne.

Prišlo mi Kleia ľúto, no nestihla som nič povedať, pretože ku mne pristúpil Raven: „Poď, o chvíľku odídeme.“

„Ale ved’...“ prerušil moje protesty, keď ma vytiahol na nohy. Až keď som stála na nohách, uvidela som, ako sa celý tábor sám balí. Oči som vyvalila ešte viac.

„Dost’ sa ponáhľame, Lussiel.“

„Prečo?“

„Niečo sa blíži. Nevieme, čo sa deje, no nechceme riskovať. Necítiš to, pretože ešte nie si naučená vnímať najdrobnejšie zmeny energie vo vzduchu,“ zašepkal Raven dost’ potichu, aby som ho počula len ja. „Aj Onyx to cíti.“ Pozrela som sa na zvieratko vo svojom náručí. Očká mal zavreté, no i pri najmenšom zvuku nastražil ušká.

„Čo sa deje?“ z môjho hlasu bolo počuť napätie aj narastajúci podtón strachu.

Ako Raven hovoril, ťahal ma k Ailive: „Už som to raz cítil. Bolo to, keď po tebe išli. Musíme sa dostať do Údolia a zahojiť to tvoje zranenie. Hneď!“ Pomohol mi vysadnúť na Ailive a on sám sa rýchlo vyšvihol do Sytryho sedla.

„Herinya, ako sa cítiš?“

„Je mi dobre,“ aj hluchý by v mojom hlase rozpoznal lož. Zrazu na mňa začínala dopadať nečakaná únava a slabosť.

„Vydrž. Už sme skoro tam,“ Cetus mi stisol ruku. Prikývla som. Už sme skoro tam. Skoro tam. Zopakovala som si. Tryskom sme vyrazili. Elayn išiel vpredu, Cetus a Raven cválali vedľa mňa a Kleio s Daeronom uzatvárali našu skupinku.

„Lussiel, niečo s tebou nie je v poriadku.“ Začula som v hlave Ailivin hlas.

„Raven vravel, že sa blíži niečo nebezpečné. Nevieme, čo to je. Aj Onyx to cíti. A ja sa začínam cítiť veľmi slabá. Taká unavená. Akoby zo mňa odchádzala energia.“

„Aj ja to cítim.“

„Čo je to? Ailive, aspoň ty mi to povedz. Všetci to predo mnou taja,“ žiadala som ju v duchu. Fakt, že som sa na to pýtala len Ravena, som úplne ignorovala.

Dlho mlčala: „Lussiel, ja neviem, čo to je. Je to tak chladné a desivé. Mám pocit... Zdá sa mi, že je to temnota. Zlo.“ To jediné slovo vo mne vyvolalo ešte väčší strach. Vedela som, čo to znamená. Zlo, Exedra ma pred ním vždy varovala. Vravela, že nesmiem dôverovať zlu. A teraz sa ku mne zlo približovalo. Už si tým mohla byť istá. Začínalo ma páliť znamenie.

„Cetus, to znamenie...“ zašepkala som.

„Ja viem, Lussiel, viem. Nemôžem s tým nič urobiť, musíš to len vydržať, už sme skoro tam,“ Opäť mi stisol ruku.

„Zase to začína. Cítim, že na mňa niekto útočí,“ Bolo pre mňa namáhavé udržať oči otvorené. Cítila som sa tak neuveriteľne unavená. Ešte pred pár minútami som bola v poriadku. Znamenie na ramene ma páliło a rana na hrudi začínala bolieť.

Cetus prudko zabrzdil: „Si si tým istá?“ prehovoril vážne, keď sme všetci zastavili.

„Áno,“ odpovedala som namáhavo.

„Blíži sa to. Všetko okolo je napäté. Nepočujem tu zvieratá. Je blízko,“ Raven očami skenoval les.

„Niečo sa stane. Znamená na oblohe sú nejasné, no všetky naznačujú niečo nebezpečné,“ povedal Daeron rovnakým tónom, ako pred chvíľkou Raven. Elf, na rozdiel od Ravena, pozoroval očami oblohu.

„Cesta do Údolia už nebude trvať viac ako hodinu. Ak sa poponáhľame, mali by sme sa tam dostať skôr, ako nás to dostihne,“ generálova logika nepustila ani v tak napätej situácii. Bola som rada, že aspoň niekto si dokáže udržať chladnú hlavu.

„Lussiel,“ Cetus popohnal koňa a prišiel ku mne. Nečakane ma zodvihol do vzduchu a posadil pred seba. „Pôjdeš so mnou. Vytvorím okolo nás štít. Malo by to zmierniť bolesť.“ Nemala som silu odpovedať. Prikývla som a oprela som sa o jeho hrud'. „Snaž sa nezaspať.“

„Pokúsím sa,“ zamumlala som. Raven chytil do rúk opraty na Ailive a vyrazili sme. Pokračovali sme v ceste v rovnako rýchlom tempe.

Vedela som, že Cetus sa snaží ma chrániť, no stále som sa cítila slabšia. V takejto ťažkej situácii som sa, paradoxne, usmiala. Už zas sa ma pokúsili zabiť. A ešte chvíľku a budem zachránená.

Možno.

Nemuseli sme to stihnúť včas.

Cítila som, že to už dlho nevydržím. Koniec je blízko. Konečne. Po konci som túžila už veľmi dlho. Len, za posledné mesiace, som si naň nespomenula. Byť tu bolo to najlepšie, čo som kedy zažila. Už nikdy nič krajšie nezažijem. Nechcem, aby to teraz skončilo. Nechcem, aby to všetko trvalo len tak krátko. Chcem tu byť ešte dlhšie. Chcem vidieť tú svadbu, o ktorej sa mi snívало.

„Už sme tu, Lussiel,“ zašepkal Cetus. Všetci zastavili. Chcela som zodvihnúť hlavu, aby som videla, kde sme, no nedokázala som sa pohnúť. Je to tu.

„To som rada,“ povedala som s úsmevom. Počula som, že sa o niečom rozprávajú, ale nevedela som o čom. Cetusovo zovretie okolo mňa povolilo. Bola som priveľmi slabá, aby som sa sama dokázala udržať na koni.

Nečakane som padala z koňa. Počula som, ako sa za mnou Cetus natáhuje s výkrikom, no mňa zachytila neznáma náruč.

Upadla som do bezvedomia. Niekde v podvedomí som túžila, už sa neprebrať. No celý zvyšok mojej osobnosti chcel vidieť ďalší východ slnka.

28. Kapitola

Bolesť. Bolesť a neznámy chlad. Obe tieto emócie mi boli tak neskutočne povedomé. Obe mi boli tak nesmierne blízke. Bolesť, každodenná spoločníčka môjho bytia. A chlad. Chlad neznámej náruče, ktorá ma teraz držala. Bol to neznámi chlad a predsa tak neskutočne povedomý, no stále iný.

Rovnako aj tá náruč. Už ma raz držala, pevne ma zvierala, ale tentoraz bola niečím iná. Držala ma v pevnom zovretí a odmietala pustiť. A ja, nechcela som sa jej vzpierať. Nie teraz, keď sú moje vlastné pocity tak zmätené. Potrebujem, aby ma niekto držal, poskytol mi pocit bezpečia, i keď táto povedomá náruč vyvoláva skôr opačný pocit.

Vytvára vo mne strach. Strach z nepoznaného.

Nie. Táto náruč nie je nepoznaná. Nie je neznáma. Poznám ju. Dôverne ju poznám. Len si neviem vybaviť, komu patrí. Nedokážem určiť jej majiteľa.

Keby som si tak dokázala spomenúť. Keby len moju myseľ neutíšila táto harmónia okolo mňa. Ten dokonalý súlad chladu a nevedomosti. Ten krásny súzvuk rozplynutý v temnote.

Cítila som tú krásnu ladnosť na mojom tele. V mojej mysli. Dva hrozné pocity hladili moju kožu ako hodváb prekrásnych šiat. Splývali s ňou. Opantali ma svojou temnou krásou. Láskali ma svojim studeným objatím. Harmonizovali moju nepokojnú myseľ. Aj moje divoko búšiace srdce sa pod ich dotykmi upokojilo.

Náruč ma už viac nedržala. Pomaly ma púšťala zo svojho objatia. Víjala som to, pretože táto temnota nevedomosti mi bola bližšia. Nevyvolávala vo mne strach, ale pokoj.

Nechala som sa unášať jej prúdmi. Nechala som sa láskať jej nežnými vlnkami, ktoré obmývali moje telo. Nechala som ich prúdiť, nechala som ich robiť, čo chceli. Boli ku mne tak nežné, tak príjemné, tak jemné.

Moja myseľ sa ich pôsobením ponárala hlbšie do spánku. Do spánku nevedomosti. Všetky negatívne pocity boli z môjho tela násilne vytlačené, ostal len pokoj.

Privinula si ma k sebe iná náruč. Poznala som v nej spánok. Mocné, no zároveň jemné objatie, ktoré vyvolávalo ešte väčší pokoj. Prinášalo na strieborných krídlach úľavu.

Vďaka som ju víjala. Cítila som sa tak neskutočne slabá. Tak nesmierne vyčerpaná. Pritúlila som sa hlbšie do utišujúcej náruče. Víjala som spánok. Víjala som vytúžený pokoj pre moju utrápenú myseľ.

„Lussiel, kde si?“ želaný spánok priniesol spomienky. Prelínali sa so snami, nedokázala som rozlíšiť, čo je sen a čo nie. „Lussiel?“ kto je tá žena, ktorej patrí ten hlas?

„No tak, Lus, večera je už hotová. Mama ťa predsa nebude volať večne.“ Ďalší hlas, tentoraz mužský. Večera? Ale ja nie som hladná. Som unavená. Prečo ma nenechajú spať v tomto blaženom objatí?

„Videla som vílu. Rozprávala mi o ich kráľovstve ďaleko, ďaleko za hranicami nášho sveta.“ Tentoraz zaznel hlas, ktorý som poznala. Bol môj. Len som bola ešte veľmi mladá, ešte len malé dievčatko.

Žena sa zhrozila, keď ma počula: „Vílu? Lussiel, už si dosť veľká, aby si prestala veriť takým výmyslom,“ znela pokojne, no v jej očiach bolo vidieť hrôzu.

„Mama má pravdu. Musíš začať žiť nohami na zemi,“ povedal muž, ktorý práve prišiel. Na rukách držal tanieru.

„Ale ja som ju ozaj videla. Bola takáto malá, mala biele vlasy, ale jeden prameň na boku mala ružový. A šaty mala biele. Vypadala v ich ako indiánka.“ Prečo mi nechceli uveriť, že som naozaj videla vílu? Dosť sa podobala na jednu, ktorú poznám. Len jej neviem prísť na meno.

„Lussiel, nebudem tolerovať takéto tvoje nezmysli. Víly neexistujú! Okamžite sa ospravedlň, že nás klameš, sadni si ku stolu a zjedz večeru!“ povedala žena nahnevane.

„Ale ja som ju videla!“ vykričlo to malé dievčatko a z očí je vyhrkli slzy. „Prečo mi neveríte? Prečo mi nikdy nechcete veriť?“

Žena vstala a udrela dievča po tvári: „Okamžite choď spať do svojej izby! Si už dosť veľká. Takéto správanie odmietam znášať. Dnes spiš bez večere!“ rozkázala žena prísne. Dievčatku aj mne vyletela ruka na boľavé líce. Dievčatko sa rozplakalo, aj ja som cítila mokré slzy na lícach. „A prestaň revať! Nič som ti nespravila.“

Dievčatko si poutieralo slzy: „Áno. Prepáčte. Dobrú noc, mama, otec,“ povedalo takmer až pokojným hlasom a odišlo do svojej izby.

Spomienka. Kúsok z môjho detstva.

O chvíľku na to sa zjavila ďalšia.

„Každým dňom sa správa horšie. Nedokážem ju zniest, každým dňom viac a viac.“ Opäť ten ženský hlas prichádzajúci z miestnosti. Dievčatko – už o pár rokov staršie – pristúpilo ku dverám, aby lepšie počulo.

„Priznávam. Odkedy začala chodiť do školy správa sa nevychované. Včera odmietla upratať moju pracovňu. Vraj sa musí učiť na písomku,“ aj mužský hlas sa ozval. Spolu so ženiným sa spojil do spoločného povzdychu.

„Čím nás to len osud tak trestá, že máme tak strašné dieťa?“ dievčatko pri dverách sa chytilo za miesto na hrudí, kde bolo srdce. Aj moja ruka sa dotkla toho miesta. Bolesť vystreľujúca zo srdca bola strašná. Akoby ho niečo trhlo napoly.

„Nás netrestá. Trestá ju, posadnutú diablom,“ muž objal ženu sediacu v kresle. „No tak, drahá, prestaň sa ňou trápiť. Môžeme sa jej zbaviť.“

„Zbaviť? Ani v útulku, ani v sirotinci by nechceli také dieťa. A keby sa prišlo na to, že my sme jej rodičia, mali by sme z toho problémy. Aj keď, priznávam, že je pre mňa stále ťažšie ju

tu trpieť,“ žena odpila z pohára červeného vína, ktorý ležal vedľa nej, na stole. Opäť nám s dievčatom vystrekli slzy z očí. Dievčatko si zakrylo rukou ústa, aby utíšilo svoj vzlyk. Ja som si zahryzla do pery, aby som nevykrikla od náhlej bolesti prichádzajúcej z môjho srdca. Našťastie ma vtedy náruč spánku objala pevnejšie.

„Máš pravdu, no kvôli tebe by som ju aj zabil, ak by si ma o to požiadala.“

„Och, drahý, nie. Nechcem, aby si išiel kvôli tej veci do väzenia, len to nie,“ žena pohladila muža po jemnom strnisku. „No keby sme mali druhé dieťa, nemyslela by som na tú vec,“ blikla v žene myšlienka.

„Áno, drahá, druhé dieťa! To je ono. To je to riešenie. Urobíme si krásneho malého chlapčeka. Poslušného synčeka, čo ty na to?“ aj muž bol z myšlienky druhého dieťaťa nadšený. Žena radostne prikývla a začala sa pred ním vyzliekať. Dievčatko vzlykajúc utieklo späť do svojej izby.

Zase moje srdce zaplavila neznáma bolesť. Nedovoľovala sa mi nadýchnuť. Pri každom pohybe ma dusila, s každým pohybom ma viac trápila. Stále častejšie a stále bolestivejšie bodala dýky do môjho utrápeného zlomeného srdca. Bolesť, nesmierna, ukrutná bolesť, ktorá nemala obdobu. Prečo to tak strašne bolí? Prečo mi to trhá srdce?

A kto je vlastne to dievča? Prečo sa mi o ňom sníva?

Náruč spánku ma pustila zo svojho objatia a ja som sa ďalej plavila potokom snov. Čím dlhšie som sa plavila, tým zmätenejšia som bola. Nedokázala som sa vyznať vo vlastných pocitoch. Boleli ma, pálili ma, bodali do mňa, udierali ma. Čo sú toto za pocity? Prečo mi tak veľmi ubližujú? Kde to vlastne som? Kto som?

„Za to môžeš ty! Ty jedna hnusná malá zmiija! Ty nepodarená vec! To kvôli tebe prišiel náš syn, náš krásny, dokonalý synček, o život. Len ty za to môžeš!“ Ten hlas. Už som ho niekde počula. Spomínam si. V mojom predchádzajúcom sne.

„Ale ja...“ začalo opatrne dievča.

Žena ju rýchlo umlčala: „Áno, ty! Za všetko môžeš ty! Nemala si sa narodiť. Nikdy som ti nemala dať život! Nikdy! Nikdy som ťa nemala priviesť na tento svet. Nikdy!“ kričala nepríčetne. Pristúpila k dievčaťu a vrazila mu facku. A potom ďalšiu a ďalšiu. Bila ju, až kým dievča nespadlo na zem s plačom. „Nikdy si sa nemala narodiť. Kvôli tebe som prišla o svojho jediného syna! O svoje jediné dieťa! Ty hnusná čarodejnica! Ty ohavné stvorenie!“ ako hovorila, kopala do dievčaťa na zemi. Dievča sa zvíjalo v kŕčoch bolesti. Plakalo. Prosilo o koniec. Ani jedna jej žiadosť jej nebola splnená. „Tak ti treba, ty odporná beštia,“ žena do nej posledný raz kopla a odišla z miestnosti. Nechala plačúce dievča na studenej podlahe. Opäť som zacítila jej bolesť.

Pamätala som si každý kopanec, akoby som ho dostala ja. A pamätám si aj ten odporný zápach alkoholu, ktorý sa okolo tej ženy šíril.

Nedokázala som potlačiť vzlyk. Rozplakala som sa nad osudom neznámeho dievčaťa. Plakala som s každým jej vzlykom. Mala som pocit, že jej bolesť je moja vlastná.

„Odpusť...“ zašepkalo dievča s posledným vzlykom a upadlo do bezvedomia.

Priala som si, aby aj mňa mohla opantať sila ticha. Aby nado mnou prevzala moc tá sila, ktorá by vymazala všetky tieto nepríjemné spomienky. Lenže takéto potešenie mi nebolo dopriate. Mohla som sa len ďalej nechať unášať škaredými spomienkami a z každej z nich opäť prežiť tú bolesť.

Spomienky? Sú to naozaj moje spomienky? Naozaj som prežila niečo tak kruté? Naozaj som tým dievčaťom ja?

Nie. Nepamätám sa. Nedokážem si spomenúť. Nevieť kto som. Nevieť.

Opäť sa ma začala zmocňovať ďalšia spomienka.

„Maj sa, drahá. Čoskoro sa vrátim. Nebuď smutná. Všetko bude dobré. Nemal by som byť preč dlhšie ako týždeň. Určite sa vrátim ešte aj skôr a prinesiem ti nejaký suvení,“ povedal muž a pobožkal ženu na rozlúčku.

„Neodchádzaj. Nenechávaj ma tu s ňou samú. Nie, nechcem stráviť už ani minútu v prítomnosti tej veci sama,“ žobronila žena. V jej hlase bol počuť aj náznak úľavy.

„Musím, drahá. Musím. Sľubujem, že to nebude trvať dlho.“ Mladá slečna pozorovala túto scénu spod schodiska. Ani sa nenamáhali hovoriť potichu, aby ich nezačula. Zvykla si na to. Bolesť v jej hrudi bola stále veľká, no ona sa s ňom už dokázala vyrovnáť. Bolo to už osem rokov, za tak dlhý čas si človek zvykne na veľa vecí. Aj sa zmieri so svojim osudom. No nikto jej nezabrání snívať. A práve sny ju držali nad vodou. Sny zmierňovali jej neutíchajúcu bolesť.

Zhlboka sa nadýchla. Sny, sny, sny. Zopakovala si v duchu a vyšla zo svojho úkrytu. Prešla do inej miestnosti a nechala pár pri dverách svojim záležitostiam. Ona pre nich neexistovala. Nebol dôvod sa obťažovať ísť tam a pokúsiť sa rozlúčiť. Už to skúšala, no nezabralo to. Bolo im to jedno.

„Už sme konečne samé,“ žena vošla do kuchyne. V rukách držala fľašku alkoholu a otvárala ju. Mladá slečna sa ani nemusela pozrieť, aby to videla. Počula to. Vedela, že na najbližší týždeň nastane peklo. Peklo, ktoré tak dôverne poznala. Nič nepovedala, len sa ďalej venovala vareniu. „Pozerať sa na mňa, keď s tebou hovorím!“ žena pristúpila nahnevane k nej, otočila ju k sebe a vrazila jej facku. Žena stlačila ruku v päšť a dala jej aj z druhej strany. Na pere mladej slečny sa objavila krvavá ranka. Žena ju prudko chytila za vlasy a udrela ju o stôl. Mladá slečna spadla na zem. Žena do nej začala kopať.

Nevšimla si, že dvere sa otvorili a muž sa vrátil domov: „Drahá, zabudol som si doklady,“ vošiel do kuchyne a uvidel scénu pred sebou. Zarazil sa uprostred dverí. Žena na neho hľadela, čakala na jeho reakciu. Mladá slečna sa pomaly dvíhala zo zeme. Zhlboka dýchala, snažila sa vydýchať z tej bolesti.

Muž sa rýchlo spamätal. Pristúpil bližšie k nim. Chytil mladú slečnu za vlasy a postavil ju na nohy. „Tak ti treba. Nezaslúžiš si nič inšie,“ vrazil jej facku dosť silnú, aby z nej upadla do bezvedomia.

Na tvári som ucítila ďalšie slzy. Ďalší nával bolesti. Dostala som sa do tretej náruče. Táto ma zovrela najpevnejšie. Utrela mi slzy. Vyvolala vo mne pocit absolútnej dominancie. Mala nado mnou úplnú kontrolu. V jej pevnom objatí som bola len bábkou na povrázdoch, za ktoré ťahala ona. Vedela som, že sa v nej strácam.

Lenže pocity otrocka vo mne prevládali. Nechala som sa nimi postupne pohlcovať. Áno, to boli pocity, po ktorých som túžila. Pocity, ktoré ma upokojili. Nevyvolávali vo mne žiadne iné pocity. Žiadne iné myšlienky. Nič. Len kompletný pokoj.

Slzy z mojej tváre už dávno zmizli. Ostali po nich len slané cestičky. Ani tie sa na mojej tvári dlho neudržali, pretože táto silná náruč ich všetky zotrela. Ach, presne toto som potrebovala. Pocity, že ma niekto dokáže upokojiť. Že vie vo mne zahnať tie pocity... Aké to boli pocity? Čo som pred chvíľou v sebe cítila? Čo to bolo?

Moje otázky sa rýchlo stratili. Nebolo nič. Bola len pevná náruč a jej mocné zovretie. Oboje tak silné, že sa všetky moje pochybnosti rýchlo vytratili.

„Dobrá noc.“ Pokojné pocity priniesli ďalšiu... čo to vlastne bolo?

Očakávaná odpoveď sa neozvala. Ako vždy. Mladá žena si na to zvykla. Aj pri tak krutom zaobchádzaní nezabudla na slušnosť. Vedela, že si to asi nezaslúžia, no nemohla to nepovedať. Aj pre všetky tie zverstvá, ktoré na nej napáchali.

Vošla do inej miestnosti a zavrela za sebou dvere. Sadla si na posteľ a z nočného stolíka vybrala svoj denník. Čierne-biely hrubý zošit s motýľmi na obale. Milovala tie zvieratá. Milovala motýle. Bolo to tak detinské, no tie drobné stvorenia jej pripomínali víly. Neverila v ne. No v hĺbke svojej duše vedela, že existujú.

Načiahla sa pre pero, našla v zošite prázdnu stranu a začala písať. Písala dlho. Písala, až kým zo seba nedostala všetky svoje negatívne a nepríjemné pocity. Už po pár riadkoch sa jej z očí začali valiť slzy. Vždy pri písaní plakala. Nevadilo jej to, aspoň vedela, že ešte cíti.

Dopísala, no slzy sa jej neprestali rinúť po tvári. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a vydýchla. Nechcela vzlykať nahlas, musela sa... chcela sa rýchlo upokojiť.

Po nekonečne dlhých minútach zavrela zošit a odložila ho späť do šuplíku. Zrak jej padol na niečo iné. Zadávala sa na malý obdĺžnik vedľa zošita. Biele krúžky zabalené v ňom ju magicky priťahovali. Natiahla k nim ruku a vytiahla ich, aby sa im lepšie prizrela. Akoby počula ich hlas, ktorý ju k nim vábil. Hovorili jej, aby sa nebála, že všetko to skončí rýchlo a bezbolestne.

Akoby v tranze začala vyberať biele krúžky z obdĺžnikového obalu. Bolo ich len päť. Málo. Príliš málo. Natiahla sa pre ďalší obdĺžnik. Bol ukrytý v škatuľke spolu s ďalšími dvomi. Všetky tri vytiahla von a vybrala z nich biele krúžky. Dívala sa na bielu kôpku pred sebou. Natiahla k nim ruku. Po jednom ich zhadzovala prstom do dlane. Pri tom ich rátala. Narátala cez dvadsať. Ledva sa jej zmestili do dlane. Dívala sa na hrbku v jej dlaniach. Rozmýšľala, dlho nad svojim rozhodnutím, premýšľala. No potom, bez rozmyslu, vyklopila obsah dlane do úst. Rýchlo. Prehltnúť ich musela na dvakrát. Zapila ich pohárom vody, ktorý mala pri sebe. Ľahla si do perín a zavrela oči.

Jej prudko búšiace srdce jej nedovolilo spať. Udieralo jej do hrude ako po maratón. Búšilo a odmietalo prestať.

Prehadzovala sa na posteli a snažila sa zaspáť. Štipka toho zdravého rozumu, ktorá jej ostala, jej to nedovoľovala.

Po dlhom čase sa dvere potichu otvorili. Hlasy z chodby ešte viac búrili jej myseľ, ktorá sa odmietala upokojiť. Mladá žena sa okamžite prestala hýbať, aby si mysleli, že spí.

„Lussiel!“ vykrikol ženský hlas. Okamžite jej bolo jasné, že predstieranie je zbytočné. Zdvihla hlavu a pozrela sa na staršiu ženu vo dverách. Žena sa s hrôzou hľadela na nočný stolík. Aj mladá žena tam otočila hlavu. Nechápala, čo ju tak vystrašilo. Boli tak len prázdne obdĺžniky. „Zavolajte sanitku! Rýchlo!“ zavelila žena dvom osobám za sebou. Aj napriek svojmu veku sa rýchlo dostala k posteli. „Čo si to len urobila? Prečo si urobila niečo takéto? Pod', rýchlo. Vstávaj,“ staršia žena ju surovo vytiahla z postele. Mladá žena sa nebránila. Nechala sa zatiahnuť do kúpeľne. Staršia žena ju posadila k záchodu. Jej krásne, biele vlasy zopla štipcom a donútila ju nakloniť sa nad záchodovú misu. Keďže videla, že mladá žena sa na nič nezmôže, násilím jej otvorila ústa a strčila jej do hrdla dva prsty.

„Nie!!!“ vykrikla som. Okamžite som si spomenula. Okamžite mi bolo jasné, prečo sú mi tieto náruče tak povedomé. Prečo sa mi zdalo, že ich poznám.

Nechcem. *Nesmiem* sa nimi nechať ovládnuť zase. Nemôžem.

Keby teta vtedy nemala zlú predtuchu. Keby vtedy nebola prišla, nebola by som tu. Zachránila mi vtedy život. Nemôžem si dovoliť zahodiť jej snahu. Nemôžem zradiť jedinu osobu v mojom živote, ktorá ma mala aspoň trochu rada.

Násilím som začala bojovať proti objatiu, ktoré ma pohltilo. *Nesmiem* sa nechať smrťou zase ovládnuť. *Nesmiem* si dovoliť umrieť.

Smrť so mnou bojovala. Snažila sa ma ovládnuť. Chcela ma prinútiť zabudnúť. Lenže ja som jej to nemohla dovoliť. Za každé jej silnejšie objatie som ja bojovala o to viac. Bola som slabá. Na pokraji svojich síl. *Nesmiem* prestať. *Nesmiem*! Musím proti tomuto chladu bojovať.

Zrazu sa stalo niečo nečakané. Niečo, čo mi pomohlo k víťazstvu nad tom hnusnou obludou, ktorá ma už zase lákala do svojho objatia. Chlad, zimu a všadeprítomnú temnotu presvietilo svetlo. Jasné, hrejivé svetlo. Svetlo nádeje.

Smrť toto nečakala a pustila ma. Využila som túto sekundovú výhru a snažila som sa dostať od nej čo najďalej. Snažila som sa dostať bližšie k svetlu. Svetlo presvietilo každú kút tejto temnoty. Každý jeden tieň sa pod jeho jasom vyparil.

Ďakujem. Nech mi svetlo poslal ktokoľvek, ďakujem.

„Lus.“ Ďalšia spomienka ma zahalila. Tentoraz nebola obtiahnutá závojom zla. Teraz z nej bolo cítiť svetlo. „Lus, musíme ísť. Cetus nás už čaká.“ Ďalší mužský hlas. Známi.

„Už mám len pár riadkov,“ povedala som a snažila som sa dočítať asi tú najzaujímavejšiu knihu, akú som kedy čítala.

„To si hovorila aj pred chvíľou.“ Kniha zmizla z mojich rúk. Zadívala som sa na pekného, mladého muža, ktorý mi ju zobral. „Nateraz si ju nechám. Vrátim ti ju, keď odídeme od Cetusa. Má pre teba pripravenú zaujímavú lekciu.“ Vyskočila som na rovné nohy.

„O čom? Prosím,“ žobrala som.

„Nebolo by to prekvapenie,“ usmial sa tajomne. Chytil ma za ruku a vytiahol ma von z dverí knižnice. Vo dverách sme sa stretli s ďalším mužom, no ten mi nevenoval ani pohľad.

„Kleio, mal by si ju aspoň pozdraviť. Je to tvoja snúbenica!“ zavrčal prísne ďalší muž, ktorý stál na chodbe.

„Hm,“ muž, ktorý vošiel do knižnice, zabuchol dvere.

„Elayn, čo tu robíš?“ opýtal sa muž, ktorý mi ukradol knihu.

„Poslal ma Cetus, že si ju nechávaš pre seba. Mám mu ju priviesť.“

„Už sme na ceste za ním.“

„Odprevadím vás,“ ani nečakal na našu reakciu. Vyrázil a viedol našu skupinku.

Pri veľkom francúzskom okne sme sa stretli s ďalším mužom, ktorý nás zastavil.

„Daeron, nemal si byť v knižnici? Obsadil ti ju Kleio,“ opýtal sa uštipačne muž, ktorý sa k nám pridal na chodbe.

Muž pri okne ho ignoroval: „..., daj na ňu pozor. Ten čarodejník má niečo za lubom. Cítim to v kostiach,“ varoval muža s mojou knihou. Nepočula som, čo povedal na začiatku.

„Je to moja práca. Som jej osobný strážca. So mnou je v bezpečí,“ povedal samolúbo a doviedol ma k labyrintu.

Uličkami v zelených kríkoch ma doviedol do jeho stredu. Ďalší muž sedel v altánku a popíjal čaj. Okamžite sa k nám rozbehol, keď ma zbadal.

„Konečne ste tu. Báľ som sa, že tu už zapustím korene!“

„Zúfalo si chcela prečítať jednu knihu.“

„Dočítať. Už mi chýbalo len pár strán,“ opravila som ho plačlivo.

„A ja mám pre teba nachystané niečo špeciálne,“ povedal muž a viedol ma do altánku, kde pred tým sedel.

Takto je to správne. Toto je skutočná vízia. Takto by to malo byť. Túto víziu prinieslo svetlo. Musí to byť ona. Tak šťastná vízia zaplnená radosťou. Nie, ako tie smutné pred tým. Lenže ja nechcem, aby to bola len vízia. Chcem, aby bola táto šťastná atmosféra skutočnou.

„Lussiel, neopúšťaj nás. Vráť sa, kvôli mne. Prosím.“ Do môjho podvedomia prenikol hlas. Hlas, ktorý som počula vo svojej vízií. Nasledovala som ho do svetla. Svetlo ma pohltilo.

29. Kapitola

„Vráť sa k nám, Lussiel. Vráť sa kvôli mne.“ Počula som hlas, ktorý ma volal. Ten hlas ma ťahal k sebe. Do svetla.

Chcela som sa rozbehnúť k nemu, dostať sa k nemu skôr.

Nemohla som sa pohnúť. Mohla som sa len nechať unášať. Akoby v tom momente, v tých dlhých sekundách vo svetle, moje telo vážilo stovky kilogramov. Bolo vytesané z nehybného kameňa.

„Ako je na tom?“ ďalší hlas narušil pokoj môjho podvedomia. Tentoraz bol pre mňa úplne neznámi.

„Stále sa neprebrala,“ odpovedal hlas, ktorý ma pred chvíľkou volal k sebe.

„Je to len pár hodín. Daj jej čas,“ ženský hlas znel upokojujúco. „..., sedíš tu pri nej celý ten čas. Oddýchni si na chvíľku. Práve som dovarila obed, poď si dať.“ Opäť som nepočula jeho meno. Kto to bol?

„Nie som hladný,“ odvrkol jej.

„Máš smolu, ..., ide sa jest,“ ďalšie otvorenie dverí a ďalšie kroky.

„Nikam nejdem, Cetus,“ odpovedal nahnevane.

„Ideš.“ Ďalší hlas. Poznám ho, poznám. Ako sa len... Elayn!

Počas môjho rozjímania sa v izbe ozvali zvuky zápasu: „Nechajte ma! Ostanem s ňou!“ po týchto protestoch sa miestnosťou roznieslo kúzlo. Potom niečo ťažké dopadlo na zem.

„Vidíš, že to ide aj podobrom,“ Cetus znel nadšene.

„Dajte si obed. O chvíľku sa k vám pripojím,“ zaznel ženský hlas a potom už len zabuchnutie dverí. „Tak, to by sme mali. Vážne sa s tebou nedalo nič robiť, pokiaľ tu... sedel,“ prehovorila žena. Ale kto? Kto tu sedel? Komu patril ten hlas? Kto bol ten, ktorý ma zachránil? „Lussiel,“ oslovila ma žena. „Viem, že ma vnímaš. Volám sa Leitha, som ametystová čarodejnica. Mala si šťastie, že som ťa v tom lese našla. Už mohlo byť po tebe. Skontrolujem tvoje zranenie. Viem, že mi nemôžeš odpovedať, ale...“ v jej hlase som počula úsmev.

Dlho bola ticho.

„Rana sa hojí dobre. Aj tvoja energia sa rýchlo obnovuje. O chvíľku ju budeš mať celú späť. Len neviem, kedy sa preberieš. Vlastne to celé závisí od teba.“ Odo mňa? Čo s tým môžem robiť ja? Som tu uväznená. Nehybná. Môžem sa len nechať ovládať. Ako to môžem ovplyvniť? „Cítim z teba zmätok. Upokoj sa. Viem, že ťa niečo zachránilo. Bola si už v objatí Smrti. No potom si začala sama od seba bojovať. Neviem, čo ťa prinútilo bojovať, ale vrátilo ťa to späť. Ak sa chceš prebudiť, musíš to nájsť. Nájdi to, čo ťa sem dostalo. Ak sa sem chceš vrátiť, nájdi, čo ťa sem dostalo a preberieš sa. Nechám ťa tu. Rozmýšľaj a hľadať. Aj keď sa

musíš ponáhľať. Ak sa nepreberieš do východu mesiaca, nepreberieš sa už nikdy,“ jej hlas znel varovne.

Trhlo mnou. Nevieť, či aj mojim fyzickým telom, no mojim podvedomím určite.

Počula som zabuchnutie dverí a v miestnosti som osamela. Stále som plávala vo svetle. Len už ma neohrozovali chápadlá temnoty. Smrť sa už z môjho vnútorného sveta vytratila.

Prestala som myslieť na smrť. Musím sa odtiaľto dostať. Musím si spomenúť, koho hlas ma zachránil. Viem, kto to je, len si musím spomenúť. Musím si vybaviť jeho tvár, jeho meno. Poznám ho, ale kto je to?

Moje myšlienky ma zaviedli hlboko do mojich spomienok.

V sprievode svojho strážcu som vošla do stredu labyrintu. Cetus splašene pobehoval po rozľahlom priestore, keď si nás všimol, zanedával.

„Keď potrebujem, aby ste meškali, prídete včas,“ zavrčal a ďalej pobehoval sem a tam.

„Čo sa to tu deje?“ otázka z mojich úst vyletela sama.

„Prekvapenie,“ usmial sa na mňa Cetus sladko.

„Dúfam, že to nie je to, čo si myslím, že je,“ hlas môjho strážcu znel neiste. Otočila som sa na neho, no videla som len nejasnú postavu zahalenú v hmle. Čo, do pekla? Som si istá, že tam niekto stál, no nedokázala som si vybaviť kto.

„Áno, je to presne to,“ odvetil Cetus s úškrnom, čo ma donútilo upriamiť na neho moju pozornosť.

„Proti tomu musím dôrazne protestovať. Je to nebezpečné,“ zavrčala postava v hmle. Len podľa jeho obrysov, ktoré jediné som videla, som si všimla, že muž v hmle siahol po meči.

„Máš smolu. Už som to dokončil,“ Cetus sa postavil do stredu kruhu, ktorý vznikol na zemi. Po jeho obvodě boli nakreslené neidentifikovateľné znaky. Čarodejník si ma rýchlym kúzlom pritiahol k sebe.

„Lussiel!“ vykrikoval muž v hmle, no už bolo neskoro. Cetus vyriekol zaklínadlo a preniesol nás na iné miesto.

Prudko som sa od neho odtrhla.

„Opatrne, nech nespadneš,“ zachytil ma pred pádom z útesu, ktorý mi tým náhlým pohybom hrozil.

„Kde to sme?“

„Naše dnešné vyučovanie sa bude venovať drakom. Tak som sa rozhodol, že bude najlepšie ísť sa priamo pozrieť za nimi – do Sveta drakov.“

„Svet drakov?“ nemyslela som si, že niečo také existuje.

Cetus odpovedal s úsmevom: „Je to raj pre draky a iné, takmer vyhubené bytosti. Okrem drakov tu môžeš nájsť jednorožce, okřídlené jednorožce, hydry, nymfy, fénixov a aj čokoľvek iné. Nehrozí nám tu takmer žiadne nebezpečenstvo, no i tak by sme mali byť opatrní.“

„Počkaj, čože? To už akože nie sme na zámku?“ chcela som sa uistiť vo svojich obavách.

„Neboj, vrátíme sa ešte pred večerou.“

„Cetus!“ zavrčala som nahnevane.

„Myslel som, že sa ti tu bude páčiť,“ smútok v jeho hlase bol hmatateľný. Povzdychla som si, zase som to prehnala.

„Páči. Drakov milujem. Len ma nabudúce upozorni trochu skôr, dobre? Nech si zoberiem aspoň vhodnejšiu obuv.“

Okamžite sa mu úsmev vrátil na tvár.

„Tak pod'. Je toho veľa, čo ti chcem dnes ukázať a nemáme veľa času. Začneme Zemskými drakmi, potom sa pozrieme na Vodných a Drakov púšte. Ak budeme mať šťastie, nájdeme aj Búrkových a Ohnivých.“

Vyvalila som oči: „To ich je až toľko?“

„Oveľa, oveľa viac. Toto sú len základní. Je ich veľa, tak sa ľahko hľadajú. Potom ešte existujú napríklad Temní, Lesní, Nebeskí, Draci Duší, Tmaví, Draci Svetla, a tak ďalej. Je ich strašne veľa, len sú vzácni. Počul som, že Tmavých drakov Chaosu je už len pár, niekedy sa dokonca hovorí, že sú už úplne vyhynutí. Rád by som ti ich všetkých poukazoval, no nemáme na to čas.“

„To je škoda.“ To je škoda. „Draci ma zaujímali odkedy si pamätám. Ako malá som jedného chcela mať doma. Taký šialený detský sen. Milujem ich.“

Chytil ma za ruku: „Zemskí draci žijú v jaskyniach. Jedna je kúsok nižšie. Musíme k nej zísť opatrne popri útese.“ Pomaly ma viedol po okraji. Ak sa mi pošmykla noha, alebo som sa potkla, zachytil ma. Pomaly sme sa dostali až dole. „Zemskí draci sú strážcami pokladov. Dokážu prespať aj celé roky. Nesmieme ho zobudiť inak vyvolá silné zemetrasenie a je po nás,“ varoval ma, keď sme našli otvor do jaskyne. Cetus v ruke vytvoril ohnivú guľu, ktorá nám svietila cestou chodbami jaskyne.

Ako sme kráčali úzkymi chodbami náš dych a naše kroky sa odrážali od stien. Pripomínalo mi to scénu z nejakého hororu, a tak som sa radšej prisunula bližšie k Cetusovi, ktorý kráčal vedľa mňa. Začínala som sa báť, chcela som sa uistiť, že je tu so mnou.

O chvíľku sme vstúpili do veľkej miestnosti. Bola vysoká minimálne päť metrov a široká ako futbalové ihrisko. V strede bolo veľké jazero. Podľa jeho čiernej farby som typovala, že je tiež niekoľko metrov hlboké. Vyplňovalo väčšinu podlahy miestnosti. V jeho strede bol ostrov pokrytý kopou zlata, diamantov, smaragdov, rubínov a iných šperkov a vzácností.

Kdekoho by taká kopa ohromila. Mňa však viac zaujímal drak, ktorý pokojne spal na jej vrchole. Bol ozrutný, mohol mať tak šesť, sedem metrov. Tmavé šupiny sa mu v slabom svetle leskli zlatým odtieňom. Veľkú hlavu mal zloženú na predných labách. Nad tlamou, v ktorej pri každom jeho výdychu bolo vidieť ostré zuby, mal dva páry dlhých zlatožltých fúzov. Uprostred čela mal veľkú guľu, ktorá sa ligotala zlatou, žltou, oranžovou a červenou farbou.

„Kde má krídla?“ opýtala som sa čarodejníka šeptom, keď som prekonala počiatočný šok. Ten drak bol nádherný. Nikdy som nevidela tak prekrásne stvorenie.

„Draci nemajú krídla,“ odvetil rovnako ticho.

„Nemajú?!“

„Nemajú.“ Všade ich zobrazovali s krídlami. Musia mať krídla. Ako inak budú lietať?

„Ako potom lietajú?“ vyslovila som svoju otázku.

„Pomocou svojej mágie. Napriek svojej veľkosti sú pomerne ľahké. Ich telo sa vlní vzduchom.“

„Čo je tá vec uprostred jeho čela?“ vyslovila som ďalšiu otázku, keď som prekonala ďalší šok. Dokážu lietať aj bez krídel. Aj keď nemal pár nádherných krídel, aj tak bol prekrásny.

„To je dračia perla. Asi tá najmagickjšia vec vôbec. Kto ju získa, dostane moc nad drakom a celú jeho silu. Draky sú veľmi užitočné stvorenia, hlavne keď sú mŕtve,“ poslednú vetu len zahundral.

„Prečo až po smrti? Mať takéhoto draka, ktorý by stráži moje poklady, musí byť to najlepšie. Však kto by sa odvážil zaútočiť na také zviera?“

Najprv stuhol, no potom začal rozprávať: „Pôjdeme a cestou ti to vyrozprávam.“ Prikývla som a nechala som sa viesť k vchodu do jaskyne. „Ešte pred mnohými rokmi žili draci voľne medzi ľuďmi. Pomáhali im a učili ich. Všetky vedomosti, ktoré máme pochádzajú práve od drakov. Ukázali nám, ako máme siať obilie, ako máme žať úrodu, naučili nás liečiť a vyvolených naučili aj mágií.“

Jeden drak bol pri učení mágie neopatrný a povedal ľuďom o skrytej sile drakov. Rýchlo sa to rozkrítklo a ľudia si rýchlo uvedomili, že draky sú užitočnejšie po smrti. Napríklad, masť, v ktorej je obalené ich srdce vylieči každú ranu, šupina ti zaručí večné bohatstvo, koža sa stane nezraniteľnou po kúpeli v ich krvi a o sile dračej perly ani netreba hovoriť. Mať dračiu moc a múdrosť, kto by to nechcel?

Takmer úplne ich vyhubili. Keď sa to dostalo do bodu, že draky začali kvôli svojej obrane zabíjať ľudí, najmocnejší čarodejníci s nimi uzavreli dohodu. Našli im nový svet, kde draky mohli spokojne žiť. To by znamenalo, že ľudia by ich nemohli loviť a draky by nemuseli zabíjať ľudí, čo sa najviac priečilo ich mierumilovnej povahe. Aby ich mohli preniesť na iný svet, potrebovali otvoriť Dimenznú bránu a na to potrebovali obrovské množstvo energie. Veľa čarodejníkov pri tom prišlo o život. Medzi nimi aj môj otec,“ povedal smutne.

Zrazu sa moje spomienky skončili a ja som sa vrátila do svetla. Rozhodne toto bola jedna z najkrajších spomienok, ktoré som kedy mala. Najkrajší výlet aký som si kedy mohla predstaviť. Nikdy nezabudnem ako sa vtedy v lese ku mne pritúlilo mláďatko Lesného draka. Bolo tak rozkošné, nikdy som nič krajšie nevidela. Aj keď jeho rozzúrená matka potom už tak pekná nebola.

Ale aj tak to bola krásna spomienka. Krásna, ale i trochu smutná. Hlavne keď mi Cetus rozprával o smrti jeho otca. Nikdy by som si nebola pomyslela, že za tým jeho úsmevom je tak smutná časť života. Lenže Cetus nebol ten, koho mám hľadať. Určite som s čarodejníkom mala krásne spomienky, no nebolo to, to pravé.

Moja myseľ ma zaviedla do ďalšej spomienky.

Už asi po stý raz som zišla dole schodmi.

„Ešte stále to nie je ono. Viac sa vystri a vyššie hlavu. Skús to ešte raz,“ napomenul ma Daeron, ktorý mal pocit, že je na čase začať nacvičovať moju korunováciu. Fakt, že sa uskutoční až o niekoľko mesiacom, úspešne ignoroval.

„Už by som po tých schodoch mohla zísť aj poslepiačky!“ rozhodila som bezmocne rukami. „Je mi ľúto, že ťa musím takto trápiť, ale nemáme dosť času. Musíme začať s prípravou čím skôr. No tak, šup, ešte raz.“

„Ja si už necítim nohy!“

„No tak, ešte poslednýkrát,“ smutne sa na mňa pozrel. Ak to nepôjde podobrom, tak to pôjde po zlom. Vyšliapala som schody, opatrne, aby ma nohy nezačali bolieť ešte viac.

Keď som bola hore, skopla som tie hnusné črievice – fakt, že ešte ráno som sa nad ich krásou rozplývala, som ignorovala. Sadla som si na zábradlie a pustila som sa dole.

„Herinyáá...“ nedokázala som rozpoznať tón v jeho hlase. Bolo to niečo medzi strachom, beznádejou a úzkosťou.

„Už som strašne unavená. A ani moje nohy na tom nie sú o nič najlepšie, neskutočne ma bolia,“ trucovito som si sadla na posledný schodík.

„Tak sa ideme učiť do salónu. Počkaj ma tam. Len si idem po veci,“ rezignoval.

„Daeron, veľmi rada, by som niekam išla, no nemôžem chodiť.“

„Odniesiem ťa tam.“ Opäť som uvidela hmlu, ktorá sa ku mne blížila. Bola jasnejšia ako pred chvíľkou, no i tak postava v nej ostávala neznámou. Rýchlo sa ku mne približovala a len podľa známeho pocitu som pochopila, že ma vzala do náruče.

Osoba v hmle nereagovala na moje protesty a jednoducho ma odniesla do zeleného salónu. Tam ma posadila na veľkú pohovku v rohu miestnosti.

„Vyliečim ťa. Cetus má pre teba naplánovanú ďalšiu prechádzku,“ z hmly vyšlo tiché zavrčanie, no mne sa pri spomienke na Svet drakov na tvári usadil úsmev. Bol to krásny deň, nechápem, čo sa mu na tom nepáčilo. No dobre, priznávam, že to bolo neplánované, ale aj tak nádherné.

Postava v hmle si klakla pred moje nohy a opatrne zobrala bosé chodidlo do dlaní. Moju nohu – teraz červenú od otlakov – zahalilo zelené svetlo. Pocit úľavy bol okamžitý a opojný.

O pár sekúnd neskôr postava pustila moju nohu a vzala druhú. O niekoľko momentov pustila aj tú.

„Ďakujem,“ ešte som dovolila, aby mi postava obula topánky.

„Rado sa stalo.“ Poznala som tú moc, no nebola som si istá, komu patrila.

V mojich vnútorných myšlienkach ma prerušilo otváranie dverí. Daeron vošiel dnu a v rukách niesol hrubé knihy.

„Daeron, nie! Dnes si ma už mučil dosť. Nie, už stačilo,“ začala som ho prehovárať smutne.

„Nie. Musíme sa učiť,“ povedal nekompromisne. V jeho hlase som počula, že stačí len málo a bude po mojom.

„Prosím, som veľmi unavená.“

„Nie.“

„No tak, keby si mi radšej povedal nejaký pekný príbeh z histórie. Tak by som sa aj niečo naučila a zároveň aj oddýchla.“

Po tomto vyhlásení som videla jeho rezignáciu: „No tak dobre. Poviem ti starý príbeh môjho národa.“ Nadšene som sa usmiala. Milujem Daeornove príbehy.

„O čom bude?“ opýtala som sa, radosť v mojom hlase bola badateľná.

„Bude to...“ na sekundu sa odmlčal. „O vojne a mieri medzi národmi elfov.“ Vyvalila som oči. Už len tá predstava mi znela zaujímavá. „Ale ešte pred tým,..., čo keby si nám doniesol čaj?“ opýtal sa postavy v hmle. Kto to bol? Prečo som nepočula jeho meno? Postava bez slova vyšla z dverí a odišla.

„Daeron, prestaň ma napínať a hovor,“ únava zo mňa okamžite opadla.

„Dobre, dobre,“ zhlboka sa nadýchlo. „Bolo to už veľmi dávno. Národ elfov bol rozdelený a všetci bojovali o nadvládu. Panovala medzi nimi nenávisť. Boj a roztržky boli na dennom poriadku. A keďže v celej krajine taktiež kraľovala vojna, všetkým bolo jedno, či sa niekde vraždia elfovia alebo nie. Nikoho to nezaujímal.“ Jeho rozprávanie bolo prerušené, keď sa vrátila postava v hmle. V rukách niesla tácku s tromi šálkami čaju.

„Ďakujem.“ Jednu som si zobrala, keď prišla bližšie ku mne. Nadýchla som sa omamnej vône a trochu som odpila. Milujem čaj z ruží.

„Kde som skončil?“ opýtal sa rečnícky elf. Hneď sa vrátil späť k svojmu rozprávaniu. „Práve vtedy, keď sa situácia zdala beznádejná, objavili sa dvojčky, brat a sestra. Rozdelila ich vojna. Boli ešte veľmi malí keď sa tak stalo, ale nezabudli na seba.

Trvalo im takmer celé storočie, kým sa zase našli. Ani vzájomná nenávisť medzi dvoma ich kmeňmi, ich nerozdelila. Stretli sa a zistili, že tie dva kmene nie sú až tak rozdielne, akoby sa na prvý pohľad zdalo a ako o sebe tvrdili.

Vyžiadalo si to veľké úsilie, kým zastavili boje medzi dvomi bojovými kmeňmi, ale podarilo sa im to. Boli to dva silné kmene a keď sa spojili, aby porazili vojnu, bol to krok do neznáma. No keď sa objavili bok po boku na bojovom poli, nepriatelia pred nimi ustupovali. Postupne sa k nim národy začali pripájať a na koniec vytvorili jeden veľký národ. Obrovský národ elfov.“

So skončením príbehu som sa vrátila späť do môjho podvedomia. Daeronove príbehy boli vždy pútavé a krásne. No toto nebolo ono. Ešte nie. Ešte stále tomu niečo chýbalo. Nebolo to to, čo som hľadala. Bolo v tom niečo iné. Myslím, že ten, koho mám najst je postava v hmle. Ale kto to je? Prečo si na neho nedokážem spomenúť? To bolo na tom všetkom najhoršie. Moja nevedomosť.

Leithine slová mi opäť zazneli v ušiach. Nemám veľa času. Koľko mi vlastne ešte ostáva?

Akoby to moja vlastná myseľ vycítila, vrátila ma do ďalšej spomienky.

Sedela som ako na ihlách v modrom salóne. Oproti mne sedel Elayn. Na stole medzi nami boli položené šálky už studeného čaju. A pri nich bola rozložená šachovnica.

Hypnotizovala som figúrky pohľadom. Generál – výborný stratég – ma vyzval na súboj a ja som v ňom očividne prehrávala.

„Lus, keby si sa trošku upokojila, išlo by ti to oveľa lepšie,“ snažil sa mi poradiť.

„Ticho! Rozptyľuješ ma,“ zavrčala som na neho a potiahla som.

„Opäť zle,“ nemusel ani rozmýšľať a vyhodil mi jednu figúrku.

„Elayn!“ zavrčala som. Prestala som rozmýšľať a ťahala som bez rozmyslu. Vždy som to robila, keď som hrala s... S kým som to obvykle hrala? S mojim osobným strážcom!

Otočila som hlavu ku dverám, kde stál ako nehybná socha. Hmla okolo neho sa už takmer rozplynula, ale i tak som nevidela jeho tvár.

„... ti teraz nepomôže,“ napomenul ma. Pozrela som sa späť na šachovnicu, kde stáli moje posledné dve figúrky z matného skla, predstavujúce čiernych.

Povzdychla som si, už to nemá zmysel. Zložila som kráľa a vstala som. Rýchlym krokom som bola na chodbe a mierila som do zeleného salóna.

„Kam sa tak ponáhľaš. Celkom ti to išlo,“ dobehol ma môj osobný strážca.

„Nie som dosť dobrá. Nešlo mi to,“ opäť sa vo mne prebudili moje sebaopodceňujúce sklony.

„Pod' si zahrať.“ Nečakal na moju odpoveď. Zatiahol ma späť do salóna, kde rozložil figúrky. Na moju stranu postavil priesvitné, biele.

„Toto mi nerob,“ zabedákala som.

Opäť som sa vrátila späť skôr, ako sa moja spomienka skončila. Posledná bola len myšlienka na sladký úsmev a smutné oči. Konečne som urobila pokrok. Konečne som si na niečo spomenula. Bol to môj osobný strážca. Môj osobný strážca bol ten, kto ma priviedol naspäť. Jeho hlas som počula. On ma vytiahol z pazúrov smrti. On ma zachránil. Len kto to bol? Ako sa len volal? Ako vyzeral? Dočerta, Lussiel, musíš si spomenúť, už si tak blízko! Moja myseľ mi opäť nedovolila hromziť nad sebou a ukázala mi ďalšiu spomienku.

„Mohol by si s tým, prosím ťa, prestať?“ zavrčala som, keď Kleio ku mne už zase poslal posla. Rozhodol sa vyskúšať, či som sa ho naozaj naučila, tak mi s každým poslom poslal len jedno slovo. Na moju otázku len zavrtil hlavou. „Kleio! Nemám na tvoje hry náladu.“ Boli sme uprostred lesa a zbierali sme drevo na oheň. Daeron mi pripomenul korunováciu z čoho som dostala depresiú. Ešte stále som sa s tým nezmierila.

„Lus, je ti niečo? Obvykle by si na mňa už vychrlila desiatky nadávok od výmyslu sveta a ty nič. To sa ti vôbec nepodobá.“

Povzdychla som si. Niekedy ide táto starostlivosť poriadne na nervy.

„Daeron mi zase pripomenul korunováciu. A to mi ani len nevysvetlil, čo sa tam bude diať.“

„No, celé ráno sa okolo teba budú obšmietat slúžky, ktoré ťa oblečú, učešú, a tak. Okolo obeda začnú prichádzať prví hostia, to budú nejakí páni z kráľovstva. Daeron ako tvoj tútor, ťa im všetkým predstaví a oni sa ťa na niečo budú vypytovať. A ty im musíš na všetko pravdivo odpovedať. Je to hlúpe, ale musí to byť, je to tradícia.“

Potom ťa zase prezlečú a upavia, aby si bola pripravená na korunováciu, ktorá je za súmraku. Na obrad príde desať najvyšších kňazov z celého kráľovstva. Potom jeden z pánov určí kňaza, ktorý ťa korunuje. Budeš musieť zložiť slávnostný sľub.

A keď toto všetko podstúpiš, bude z teba kráľovná. A potom príde slávnostný bál, na ktorom si budeš musieť vybrať budúceho manžela. Aj keď, ty s tým už problém nemáš.“

Vyvalila som oči: „Bál? To akože tanec?“ opýtala som sa opatrne s obavami. To, že Kleio bol ku mne milý som úplne ignorovala.

„Hej, tanec. Od večera do rána, obvykle.“

„Ale ja neviem tancovať!“ V tom momente stál vedľa mňa a držal ma.

„To nie je ťažké. Naučím ťa to,“ začal sa so mnou pohybovať v presne určenom tempe, ktoré mal dokonale naučené. Zdvihla som hlavu, aby som mu videla do očí. Jeho správanie ma prekvapilo. Všimol si môj pohľad a usmial sa na mňa.

Zacítala som na sebe ešte jeden pohľad, tak som za ním otočila hlavu. Spoza stromu som zachytila len záblesk šedých očí, ktoré boli ešte smutnejšie ako obvykle.

Vtedy sa moja spomienka skončila. Nebola to tak celkom spomienka. Skôr len sen alebo predstava. Každopádne ma potisla bližšie k cieľu.

Áno, šedé oči môjho osobného strážcu. Smutné, ale zároveň tak krásne. Oči, v ktorých som sa vždy dokázala stratiť. Už si spomínam. Na jeho tvár, na jeho úsmev. Dokonca aj na tri jazvy, ktoré k jeho dokonalému výzoru nikdy nesedeli. Ale jeho meno? Ako znie jeho meno? A prečo si naň nedokážem ani po tom všetkom spomenúť?

Opäť som pocítila chlad. Ten hnusný, nenávidený chlad smrti, ktorý ma pred chvíľou ohrozoval. To bol neklamný znak toho, že sa ku mne Smrť zase blíži. Určite už slnko zapadá. A ja si stále nedokážem spomenúť. Určite ma už teraz nezachráni. Nie, ak si nespomeniem.

Opäť som si vybavila jeho tvár a spolu s ňom sa mi vrátila ďalšia spomienka. Sen, ktorý sa mi sníval. Sen, ktorý sa ma splniť.

Zavrtela som sa, ale niečo teplé si ma opäť pritiahlo do náruče. Slastne som si povzdychla. Pociť, ako sa okolo mňa ovíjajú dlane, tisnú ma k zdroju tepla, ach. Zohrievajú tú ľadovú ruku, ktorá zakaždým stisne moje srdce s nepredstaviteľnou silou. A každý uder srdca potom bolí a krv z toho ľadového dotyku mrzne v žilách. Ale pod teplom týchto rúk moje srdce plesalo. Radovalo sa z toho neznámeho pocitu, akoby ďalšie srdce bilo spolu s ním. Udierali v rovnakom rytme. Krv mi z tohto šťastného spojenia tancovala v žilách.

Otočila som sa, aby boli dve srdcia bližšie k sebe. Objala som ten zdroj tepla, aby som mu mohla byť ešte bližšie. No potom mi neblahá myšlienka prebodla srdce urputnou bolesťou. Cítila som, ako mi zvlhla tvár od bolesti. Začala som prudko dýchať, ako mi zase ľadová ruka z ocele zovrela srdce, teraz pevnejšie ako inokedy. Pritisla som sa bližšie k zdroju tepla, pretože moje srdce zaostalo o pár úderov, ako ho bolesť prekvapila. V tom momente som pocítila, ako mi pri ušku pristáli pery. Prešli cez sánku na krk a vrátili si späť, kde mi dali drobný božtek.

„Už som s tebou. Už to bude v poriadku. Nikomu neodvolím, aby ti zase takto ublížil. Aby ti skrivil čo i len jeden vlások na hlave. Neopustím ťa, nikdy, nikdy, nikdy ťa už nepustím z dohľadu. Nemôžem ťa nechať ísť, pretože by si si so sebou zobrala aj moje srdce. A žiaden človek nedokáže prežiť bez srdca, ktoré si mi už dávno vzala,“ šepkal ten hlas. Potom som len pocítila, ako teplé pery obopli tie moje. „Milujem ťa, Lussiel. Milujem. Milujem!“ šepkal medzi bozkami. Ten hlas? Tak známy a pri tom nový hlas. Mohol to byť...

Áno. Môj prvý sen tu. Bezpochyby ten najkrajší, aký som keby mala. Vtedy som si ešte nebola istá, kto mi šepkal tie sladké slová, no teraz to už viem. Bol to môj osobný strážca. Môj osobný strážca s menom... Raven!

Spolu s koncom spomienky som otvorila oči v momente, keď slnko stratilo svoju moc nad nebom a získal ju mesiac.

30. Kapitola

Prudko som sa posadila na posteli. Môj pohľad okamžite smeroval na západ Slnka. Stihla som to len tak-tak. Unikla som smrti... už ani neviem koľkýkrát. Pozrela som na červené zore. Opäť som raz ušla hrobárovi z lopaty. Prežila som.

Ako som hľadela na karmínové oblaky, dvere sa otvorili a dnu vošiel Raven – ha, ešte stále si to pamätám. Pár sekúnd na mňa hľadel, zmrznutý vo dverách. A ja som bola tak šťastná svojim prežitím, že som sa nezmohla na slovo. Vlastne som sa snažila presvedčiť samú seba, že je to tak. V skutočnosti som bola rada, že ho zase vidím naživo a nie len v mojich spomienkach a snoch.

„Čo sa deje?“ ozval sa za ním hlas. V tom istom momente sa za ním zjavil Cetus. Nasledoval jeho pohľad a keď ma zbadal, šťastne sa usmial: „Vitaj späť medzi živými, Lussiel,“ úľava v jeho hlase sa odrazila od stien. Vtedy sa za nimi zjavili aj ostatní. Všetci naraz niečo povedali a preto som nerozumela čo.

„Von, von, von a von,“ vyhanala ich žena pojednom. „Teraz sa na to musím ešte raz pozrieť, aby som sa uistila, že jej naozaj nehrozí nijaké nebezpečenstvo.“ Podľa hlasu som spoznala Leithu. Všetkých vyhodila z dverí a následne ich za sebou zabuchla. „Vítam ťa vo svojom dome, princezná Lussiel. Poviem ti, mala si na mále. Už som prestávala dúfať, že sa preberieš. A ich tiež takmer porazilo,“ s poslednou vetou hodila hlavou smerom ku dverám.

„Kde to som?“ opýtala som sa aj keď som tušila odpoveď. Môj hlas mi znel cudzo, odkašľala som si.

„V Údolí čarodejníc. V mojom dome.“ Sklopila hlavu a zašepkala niečo nezrozumiteľné. „Už si v poriadku. Znamenie Smrti z teba už úplne zmizlo,“ povedala po pár sekundách.

„To znamená, že už môžem vyliezt' z postele?“ nemohla som tu ležať dlho, no celé telo ma aj tak neskutočne bolelo. Potrebovala som si povystierať nohy.

„Na stole máš už pripravenú večeru,“ povedala s úsmevom a ukázala na dvere. Okamžite som sa začala hrabať spod prikrývok. Keď som už bola na nohách, zatočila sa mi hlava. Musela som sa zachytiť steny, aby som nespadla. „Opatrne. Mala som ťa varovať,“ Leitha ku mne priskočila a podporela ma.

„Už som v poriadku. Len som sa prudko postavila,“ zaklamala som. Hlava sa mi ešte točila. Ale môj prázdny žalúdok sa dožadoval pozornosti oveľa hlasnejšie. Pomaly sme prešli ku dverám. Leitha celý čas kráčala vedľa mňa, aby ma zachytila pred prípadným pádom. Opatrne som otvorila dvere a skončila som v jednom pevnom objatí.

„Herinya, nemôžeš ma takto strašiť. Uvedomuješ si, ako veľmi som sa o teba bál? Ja mám na takéto nečakané šoky priveľmi slabé srdce,“ zašepkal Daeron.

„Uškrtíš ma,“ zasipela som z nedostatku vzduchu. Okamžite ma pustil, z čoho som stratila rovnováhu. Nedopadla som na zem, pretože ma chytili ďalšie ruky.

„Bože, vieš si ty vôbec predstaviť, aké problémové by bolo vládnuť? Vďaka, nechám to tebe a ja sa len ujmem role tvojho manžela.“

„Kleio...“ jeho hlas som nepoznávala. Bol neskutočne nežný. Plný starosti a obáv. Musel sa o mňa skutočne obávať.

„Prestaň si ju privlastňovať! Objímať ju môžeš celé noci po svadbe!“ násilím som bola vytrhnutá z hrejivej náruče, len aby som sa ocitla v ďalšej. „Vieš si vôbec predstaviť, čo by mi Ireth spravila, keby som ťa nechal niekde umrieť?“ zašepkal generál tak potichu, aby som ho počula len ja. Ireth? Och, tá zlodejka. A moja prvá skutočná priateľka.

„Už by si ju mohol aj pustiť,“ zavrčal čarodejník a strhol ma na svoju hrud'. Aj on ma objal tak pevne, že som takmer prestávala dýchať. „Toto mi nerob. Bez teba by to tu nebola taká zábava. Všetci sme ťa mohli nadobro stratiť,“ s tými slovami ma objal ešte pevnejšie.

„Niežeby som vám chcela kaziť tak pekné chvíľky, ale vychladne jej večera. A, uvedomte si, že nejedla takmer dva dni. Musí byť poriadne hladná,“ moja záchrankyňa prerušila svojimi krutými slovami naše objatie. Cetus ma len veľmi nechotne pustil.

Keď som bola voľná, zadívala som sa na posledného člena našej skupinky. Raven stál najďalej odo mňa. Na tvári mal neurčitý výraz, niečo medzi úsmevom a prekvapením. Pri pohľade na neho som stuhla. Neverila som vlastným očiam. Nikdy som neverila, že niekedy uvidím v Ravenových očiach, tak veľmi pripomínajúcich letné nebo po búrke, tak veľa citov. Prvýkrát za tie dlhé mesiace neboli prázdne. Bola v nich nesmierna radosť.

Zdalo sa, že je ešte priveľmi v šoku, aby sa na niečo zmohol, tak som ho objala ja: „Raven...“ zašepkala som do náhleho ticha v miestnosti. Schovala som svoju tvár do jeho ramena a dovolila som pár slzám radosti, vyklíznuť von.

Zacítila som jeho ruky, ako sa okolo mňa obtočili: „Vitaj naspäť, princeznička,“ zašepkal ticho a pevne ma objal. Dovolila som, aby ma držal dlhšie ako ostatní. Nechcela som od neho len tak rýchlo odísť. Keď ma držal, bolo mi tak neskutočne krásne. Nechcela som, aby to skončilo.

„Večera!“ Leitha nás od seba surovo odtrhla a posadila ma k stolu. Predo mnou už bola položená miska s polievkou. „Jedz skôr, ako ešte viac vychladne.“ V tej sekunde sa ozval môj žalúdok tak nahlas, že by som sa nečudovala, keby ho počuli na zámku. Zacítila som, ako mi od hanby horia líca. „Jedz už,“ nabádala ma Leitha, keď sa snažila zadržať úsmev.

Radšej som rýchlo chytila lyžicu a pustila som sa do jedla. Polievka už bola chladná, no vynikajúca. Aj keď bol Daeron výborný kuchár, už dlho som nejedla nič tak dobré. Pri takej dobrôtke som veľmi rýchlo zabudla na slušné mravy a nahádzala som ju do seba rýchlosťou blesku.

„Herinyáá...“ zaúpel Daeron.

„Prepáčte, bolo to tak neskutočne dobré a ja som bola tak neuveriteľne hladná, že som sa nedokázala zadržať,“ ospravedlnila som sa. Zás som zacítila červeň v tvári.

„Som rada, že ti chutilo,“ usmiala sa Leitha a zobrala spredu mňa tanier. Po kuchyni pobehovala tak rýchlo, že sa za ňou jej čierne, dlhé vlasy vlnili ako závoj. Keď sa potom otočila späť k stolu, svoj fialový pohľad uprela na mňa. „Takže, kým si bola mimo, veľa som z nich nedostala, ale rozhodne si zaslúžim poznať odpoveď na pár otázok.“

„Tak sa pýtaj,“ odpovedala som pokojne. Bolo očividné, že v mojich spoločníkoch sa napli svaly. „Upokojte sa. Poslala ju Exedra,“ neviem, kde som brala tú istotu, jednoducho som to vedela.

Leitha si sadla oproti mne: „Takže Exedra. Meč dobyvateľov. Otázkou je, koho sa chystáš dobyť?“

„Nikoho.“ Moja odpoveď ju očividne zaskočila. „Pravdou je, že pred tisíc rokmi vznikol hlúpy spor, ktorý sa časom vyostřil a teraz ma kvôli nemu chcú zabiť. Exedru potrebujem, aby vo svete opäť zavládol mier. Nemohla by som sa stať kráľovnou, keby som si nevedela urobiť poriadok.“

„Pred tisíc rokmi? Koho ešte zaujímajú tak staré záležitosti?“ pri svojej otázke rozhodila rukami. Podvedome som vycítila, že neočakáva odpoveď. „Keď je to tak dávno... bolo to pred alebo po Veľkom mieri?“ opýtala sa ďalšiu otázku. Mala som zlý pocit, že začína niečo tušiť.

„Pár rokov po ňom,“ odpovedal za mňa elf. Z jeho hlasu som cítila, že jej ešte stále neverí.

„Čo, veľký kráľ Samael niekde urobil chybu, keď zjednocoval krajinu? Ani sa nečudujem.“

Nad jej nezúčastneným výrazom som pozdvihla obočie: „Obávam sa, že nechápem,“ mne tvrdili, že ho mali všetci radi za to, aký bol dobrý kráľ a ona o ňom hovorí tak pohrdavo?

„Som ametystová čarodejnica, ako som ti už povedala. Určite si počula, že na komunikácie používame zvláštny druh telepatie. To je o nás známe. Niektorí z nás majú tento dar vyvinutý viac ako iní. Vyvinutý až do takej miery, že dokážeme hovoriť so Smrťou. Vyžaduje si to veľké úsilie, ale dá sa to aj naučiť.“

Pár dní po tom, ako mi Exedra povedala o vašom príchode, ma Smrť navštívila. Dovolila mi nahliadnuť do svojho kráľovstva a tam...“ povzdychla si. Zdalo sa mi, že ona sama neverí tomu, čo sa stalo. „Vieš, hovorí sa, že život nie je tak krátky, to len my sme tak dlho mŕtvy. A v Kráľovstve smrti, každý prežíva svoj život stále dookola. Vidí každý jeden deň, cíti každú svoju bolesť.“

Smrť mi dovolila stretnúť Samaela. Prežíval svoj život už tisíc rokov. Zbláznil sa z toho,“ odmlčala sa. Prebehol mnou des. Ak je Smrť naozaj tak hnusná, nechcem ju zažiť. Nechcem prežiť svoj život ešte raz. „Aj keď, niektorí majú dosť šťastia, aby sa Smrť rozhodla poslať ich do ďalšieho života. Smrť je krutá, ale pre niekoho je novým začiatkom,“ zašepkala, aby ma upokojila. Veľmi to nezabralo. „Ale späť k Samaelovi. Keďže prežíva svoj život už neviem koľkýkrát, našiel rôzne chyby. Veci, z ktorých sa poučil. Veci, ktoré by pri ďalšom boji už nespravil. Povedal mi ich.“

Tou prvou chybou bolo, že bral Exedru ako nástoj. Je to meč s dušou draka. Najmocnejší meč na svete, ktorý nie je meč. Je to živá bytosť. A tak sa k nej aj treba správať s úctou.

Ďalšou bolo, že pri súboji vždy používal jej plnú silu. Nebol dosť pripravený na tak obrovskú dávku energie, čo mu vždy skracovalo život. Aj keď, ty si oveľa mocnejšia ako on, neriskovala by som.“

„Zážitkov blízko smrti som mala za celý život viac ako dosť. Nepotrebujem ďalšie,“ zahundrala som.

Zvonivo sa zasmiala: „Ja viem. A ešte ich aj zažiješ. Vidím, že moja pani Smrť ťa bude sprevádzať veľmi často. Už onedlho sa k tebe zase pripojí,“ usmiala sa a ukázala svoje biele zuby. „Ďalej sa naučil, že sa nikdy nemá otáčať nepriateľovi chrbtom, pokiaľ tam nie je jeho priateľ, ktorí by mu ho kryli.“

A tou najdôležitejšiu vecou, ktorú pochopil a ktorú mi zopakoval snáď sto ráz bolo, že nezáleží na tom, čo ťa kto kedy o vládnutí naučí. Za celé obdobie vlády sa nikdy nestane žiadna vec „podľa príručky“. Nikdy sa nestane niečo, čo bude presne popísané v knihe a pod tým bude riešenie problému. Ak chceš dobre vládnuť, musíš zapojiť mozog a hlavne srdce.

A riadiť sa nimi. A nie len jedným z nich. Musíš poslúchať oboje naraz. Hľadať kompromisy medzi názormi oboch a prísť s najlepším riešením.“

„Tak to si rovno môžete začať hľadať nového kráľa.“

Po tomto mojom vyhlásení zavládlo v miestnosti hrobové ticho. V dlhých minútach nebolo počuť ani oheň v krbe plápať.

„Môžeš mi vysvetliť prečo? Po tak dlhom čase, ktorý sme venovali tvojej príprave a ty to chceš teraz vzdať?“ prvý sa spamätal Elayn. Jeho hromový hlas vojenského veliteľa rozozvučal malú miestnosť.

„Ja viem, že je to zbabelé takto sa vzdať, ale u mňa to funguje tak, že keď začne jedno fungovať, druhé automaticky prestane. Teraz sa riadim rozumom a moje srdce čuší. Ale keby som začala počúvať srdce, mozog razom prestane fungovať. Nedokážem pracovať s oboma naraz. A pochybujem, že to vôbec niekto dokáže.“

„To by sme nejako vyriešili. Určite by si to len potrebovala natrénovať. Na tieto veci si talentovaná. Som si istý, že to chce len trochu cviku,“ Cetusov hlas znel neisto.

„Kofko trvalo Samaelovi, kým to pochopil? Kým prežil tak desať, dvanásť svojich životov? A naučil sa to vôbec? Je to šialené!“ trvala som si na svojom. Vždy som sa riadila srdcom a svoj mozog som používala len veľmi výnimočne, keď prišlo na rozhodovanie.

„Samael je šialený! Naučíš sa to. Určite to nebude problém,“ snažila sa ma povzbudiť Leitha. Hovorila to tak ľahostajne. Závidela som jej túto nedbanlivosť.

„Čo to hovoríš, Lus. Určite to zvládneš. Ak to nezvládneš ty, tak ja by som sa o to ani nemusel pokúšať. Určite to zvládneš. Musíš.“ Vyvalila som oči. Neverila som tomu, čo Kleio práve teraz povedal.

„Kleio, uvedomuješ si, čo hovoríš? Práve zhadzuješ sám seba, aby si ma povzbudil. Si v poriadku? Necítiš sa nejako čudne?“ opýtala som sa starostlivo. Nesedel odo mňa ďaleko, preto som natiahla ruku a priložila mu ju na čelo. „Nezdá sa mi, že by si mal teplotu.“

„Snažím sa len odľahčiť túto hustú atmosféru,“ povedal, keď mi odsunul ruku z čela.

„Dobre, dobre, pokúsím sa o to, aj keď dosť pochybujem, že to vyjde. V rozhodovaní nerada používam mozog. Uvažuje priveľmi racionálne a ja sama mu občas nerozumiem,“ priznala som trošku zahanbene. Miestnosť naplnili šťastné povzdychy. Ďalšie nebezpečenstvo je zažehnané.

Otočila som hlavu na Kleia. Fakt s ním nie je niečo v poriadku. V poslednej dobe sa správa až priveľmi milo. Stále odmietam uveriť v to, že naozaj začína brať naše manželstvo tak vážne.

Pri tejto myšlienke ma bodlo pri srdci. Nemôže to byť pravda. *Musí* existovať nejaký spôsob, ako to nezmyselné zasnúbenie zrušiť.

„Takže, ešte stále mám na teba ďalšie otázky. Napríklad by si mi mohla povedať, aký je náhradný plán,“ prerušila moje vnútorné zamyslenie Leitha.

„Náhradný plán?“ opýtali sme sa všetci naraz. Bolo zjavné, že nad ním nikto z nich nepremýšľal.

„Však viete, keď plán s Exedrou zlyhá, čo urobíte potom. Ako plánujete zachrániť kráľovstvo? Alebo v prípade, že Exedru nenájdete. Čo urobíte potom?“ toto bola otázka, ktorá nás všetkých zaskočila. Nič také, ako náhradný plán sme nemali.

„Exedra je naša jediná nádej,“ ticho v miestnosti prezeral Ravenov hlas. „Ak ona zlyhá, zlyháme aj my.“

„Nebojím sa, že ju nenájdeme. Viedie nás. Keby si nebola istá, že nám v tomto boji pomôže, nikdy by sa Lussiel neozvala. Nikdy by nám nezačala ukazovať cestu.“

„Raven má pravdu. Exedra musí chcieť, aby sme ju našli. A meč, tak silný ako ona, určite vyhrá túto vojnu. Tak ako pred tisíc rokmi, tak aj teraz,“ Cetus mal pevný hlas. Elayn na každé jeho slovo prikývol.

„Táto vaša viera sa mi páči. Ak vám ona nepomôže, tak potom je celá táto cesta zbytočná,“ prehovorila ametystová čarodejníca s úsmevom.

Bola iná ako som si ju predstavovala. Čakala som, že keď je to čarodejníca nosiaca smrť, bude oveľa strašidelnejšia, ale ona sa zdá byť celkom milá. A hlavne som čakala, že bude mať pochmurnejšiu náladu a ona sa skoro stále usmieva.

„Každopádne, práve sme odhalili jednu dosť silnú slabinu, ktorú musíme vyriešiť. Nemôžeme si dovoliť pokračovať, keď nemáme druhý plán. Slečna Leitha, ďakujeme, že si nám ho pripomenula,“ zauvažoval racionálne Daeron.

„Rado sa sta...“ Leithu prerušilo prudké otvorenie dverí. Tak prudký a nečakaný zvuk postavil všetkých na nohy. Počula som, že niekto vytasil meč.

Nedokázala som odtrhnúť pohľad od dverí. Blesky prichádzajúcej búrky osvetľovali vysokú postavu. V stále častejších osvetleniach oblohy jej nebolo vidieť do tváre.

„Tvoji priatelia?“ opýtal sa mladý muž. Vošiel dovnútra a zavrel za sebou dvere.

„Oron, nauč sa klopať,“ zavrčala Leitha flegmaticky. „Môžete sa upokojiť. On rozhodne nikomu nič nespraví. Nie je ten typ,“ povedala niekomu, kto vytiahol meč. Otočila som hlavu, aby som videla, že to boli Raven a Elayn.

„Skúšal som, nešlo to,“ odpovedal s tichým smiechom a sadol si na voľnú stoličku pri stole.

„Kto si?“ ako prvý sa spamätal Cetus. Hlas ma tichý, ale bola v ňom istá hrozba. Muž len nezaujato zodvihol hlavu a prezrel si ho od hlavy až po päty. Potom sa otočil späť na Leithu.

„Máme problém. V lese je ďalší lykantrop. Cítil som ho pred pár dňami počas splnu. Snažil som sa ho nájsť, ale úplne zmizol.“ Pociťala som na sebe niekoľko pohľadov. Ani som sa len neobťažovala obzrieť, komu patrili.

Bola som priveľmi prekvapená tým, ako pokojne o tom dokáže hovoriť. Ale on to očividne nepoznal. Lepšie som sa na neho pozrela. Vyžarovalo z neho čudné svetlo. Jeho aura v sebe mala čosi diabolské.

„Čo chceš robiť?“ Leitha prerušila náhle ticho, ktoré nastalo v miestnosti.

„V prvom rade ho potrebujem nájsť. Bola to len jeho prvá premena, ale nemá ďaleko ku konečnému štádiu. Je jasne neskúsený, sám to nezvládne.“

„Chceš mu pomôcť? To sa ti nepodobá,“ Leitha pozdvihla obočie. „Keď nájdeš nového lykantropa prídeš za mnou s tým, že ho potrebuješ pomôcť nájsť a zabiť. Čo tak náhla zmena?“

Muž s menom Oron sa tajomne usmial a sklopil hlavu: „Hľadať ju už nemusím. Opäť si ju našla za mňa. Je pravda, že toto často nerobím, no niečo ma do toho núti, *už zase!* Otázkou je, či mladá slečna bude o moju pomoc stáť,“ svoje oči zabodol priamo do mňa.

Okamžite mi bolo jasné, čo som cítila od prvého momentu, čo vstúpil do miestnosti. Cetus vrazil, že lykantrop dokáže vycítiť iného. Aj on musí jedným byť!

Nemo som na neho hľadela. Začal sa ma zmocňovať strach.

„O čom to tu hovoríš, Lussiel?“ prerušil napäté ticho Kleio.

Nebola som schopná mu odpovedať, preto prehovoril Cetus: „Dúfal som, že k tomu nepríde, ale Lus je lykantrop. Pred pár dňami, keď sme vyšli z Temného lesa bol spln a ona sa takmer premenila. Teda, ja som to nevidel, len mi o tom rozprávala.“

„Prečo nám o tom jeden z vás nepovedal?“ zavrčal Elayn svoju otázku a schoval meč. Poznala som to len podľa zvuku. Stále som nedokázala odtrhnúť oči od... *lykantropa*. On mi môj pohľad opätoval.

„Sľúbil som jej, že to neprežradím, pokiaľ sa táto situácia nevyrieši. A Lussiel o tom veľmi nechcela hovoriť,“ vypadlo z neho pomaly.

„Je to *lykantropia*! Väčšina ľudí to považuje za prekliatie, nech sa na to dívate akokoľvek. Samozrejme, že o tom nechcela hovoriť,“ muž prerušil spojenie našich očí a vstal. Pomalým krokom prešiel ku mne. Inštinktívne som ustupovala. Muž sa ku mne začal približovať rýchlejšie. Ani nie po dvoch metroch ho zastavil Raven. „Ak o tú ruku nechceš prísť, dáš ju dole. Nechcem jej ublížiť. Len sa s ňou porozprávaj,“ vysvetlil svoje správanie. Stisk na jeho pleci ešte viac zosilnel. „Prvé je vždy varovanie,“ zavrčal. Nerobilo mu problém jeho ruku striasť.

Opäť sa ku mne začal približovať, lenže ja som narazila na stenu. Bola som v pasci. Cetus medzi nás rýchlo hodil nejaké kúzlo, no on ho bez problémov prekonal. Prešiel až ku mne a vytvoril okolo nás bariéru z nepriehľadného skla. Začala som sa nekontrolovateľne triasť. „Nechcem ti ublížiť. Chcem ti pomôcť,“ ruky oprel o stenu vedľa mojej hlavy a uväznil ma.

„Prosím...“ zašepkala som. Sama som nevedela, o čo ho žiadam. Začala som sa ešte väčšmi triasť strachom.

Sklonil sa ku mne a zašepkal mi do ucha: „Nechcem ti ublížiť. Upokoj sa. Tvoj strach je zbytočný. Viem, aké to je. Sama nevieš, čo máš od premeny očakávať. Čo sa z teba môže stať. A nikomu sa s tým nemôžeš zdôveriť. Nikto ti nerozumie. Prešiel som si tým. Viem, aké to je. Moja rodina ma kvôli tomu zavrhla.“

Chcem ti pomôcť. Cítim, že ťa stále sprevádzala Smrť. Nechceš umrieť. Dovoľ mi, pomôcť ti. Môžem ťa zachrániť. Neboj sa. Len ma nechaj, nech ti pomôžem,“ hlas mal tichý, pokojný, nežný. Presne vedel, ktoré slová potrebujem počuť. Vedel, ako ma má upokojiť. Srdce mi teraz nebilo strachom, ale dôverou. Kolená sa mi podlomili. Rýchlo ma zachytil a oprel o seba. Tento muž ma úplne ovládal. „Prosím, dovoľ mi, zachrániť ťa.“ Stratila som slová. Všetky uviazli hlboko v mojom hrdle.

Zmohla som sa len na prikývnutie.

31. Kapitola

„Musíš sa viac sústrediť. Samo to nepôjde,“ napomenul ma Oron. Dostala som chuť po ňom niečo ťažké hodiť. Už štvrtý deň vkuse sa ma snaží naučiť ovládať moju premenu a pri tom ma stále komanduje. V jednom kuse mi opakuje, že sa musím viac sústrediť. Už mám toho plné zuby. Robím tu zo seba šaška už štvrtý deň a nepohli sme sa ani len o piad’.

„Mám toho dost’! Ešte stále nevidím žiaden výsledok!“ zavrčala som nahnevane.

Sedeli sme na lúke v Údolí čarodejnic a on okolo mňa chodil ako lev v klietke. Znervózňovalo ma to.

„Keby si sa o trošičku viac dokázala sústrediť, išlo by ti to lepšie,“ zavrčal rovnako nahnevane. Aj jemu to už liezlo na nervy, ale keď sa už raz rozhodol pomôcť mi, tak to musí dotiahnuť až do konca. Inak by som ho prenasledovala až do jeho posledného výdychu, kým by ma to nenaučil.

„Ale však ja sa snažím! Ono to proste nejde!“ trucovito som sa posadila do tureckého sedu a prekřížila som si ruky na hrudi.

„Obed! Tak, ako vám to ide?“ z lesa vyšiel Daeron. V rukách niesol misky s obedom.

Trénovali sem blízko Leithinho domu a ona nám každý deň varila. Daeron jej pri tom pomáhal a dost’ sa zlepšil. V lese bol stále niekto blízko nás, keby sa niečo zvrtilo, no ako náhle sme sa začali hádať – čo bolo veľmi často – dotyčný sa stratil.

„Už zase sa hádate?“ typoval, keď ma uvidel sedieť v tejto urazenej póze. „*Herinya*, mala by si svojho učiteľa viac počúvať. A hlavne sa s ním prestať hádať. Máš z toho vrásky na čele.“ Podal mi misku s polievkou a pri tom prešiel pomedzi zvráštené obočie.

„Ale keď s ním je to na nevydržanie!“ post’ažovala som sa. „Stále ma len opravuje, stále len hovorí, že sa musím viac snažiť, stále mi opakuje, že sa to samo nespraví. Už viac nevládzem počúvať tie jeho reči,“ povedala som nahnevane. Postavila som sa a hodila som misku s polievkou na zem. „Ja končím!“ nahnevane som zamierila do lesa.

„No konečne!“ počula som jeho šťastný hlas. Donútilo ma to ešte viac pridať do kroku.

„*Herinya*!“ zakričal za mnou Daeron, ale ja som ho nevnímala. Presne som vedela, čo potrebujem spraviť. Stráviť ešte ďalších pár minút v prítomnosti toho chlapa a zbláznila by som sa. Vážne, ak aj ja budem tak hnusný lykantrop, tak sa nechcem premeniť. Radšej po pár premenách zomriem, akoby som mala byť tak odporná.

Vrazila som do Leithinho domu, kde všetci sedeli pri stole a obedovali.

„Elayn, bojuj so mnou!“ vyzvala som ho okamžite. Prehltol jedlo, čo mal v ústach a odkašľal si.

„A nemáš teraz iný tréning?“ odpil z pohára, ktorý bol položený pred ním.

„Ak s ním strávim ešte ďalších pár sekúnd, prisahám na všetko, čo mi je sväté, že ho zabijem! Nedá sa to s ním vydržať! Dokáže ma len napomínať a nikdy mi nedovolí nič urobiť po mojom. Je strašný!“ vyhlásila som a trucovito som si zložila ruky na hrudi.

„Hej, on bol vždy taký, na to si zvykneš,“ zasmiala sa Leitha a nabrala ďalšiu porciu jedla. Položila ho na stôl na prázdne miesto: „Ak chceš ísť trénovať, pod' sa najprv poriadne najesť.“ Priznávam, po tom všetkom skúšaní mi poriadne vyhladlo, no keby som sa teraz pustila do jedla, stratila by som svoje odhodlanie bojovať s Elaynom. A ja jednoducho potrebujem zo seba vybiť ten hnev, tú zlosť, ktorá sa do mňa vďaka Oronovi dostala.

Keď som si spomenula na toho chlapa, nadurdila som sa ešte viac.

S dupotom som prišla k stolu a sadla som si zaň. Schytila som príbor a začala som do seba hádzať jedlo ako šialená.

„Pomaly, lebo ti ešte zabehne,“ napomenula ma Leitha s úsmevom. Zodvihla som pohľad od taniera a zadívala som sa na ňu tak vražedne, že o pár krokov ustúpila a zodvihla ruky v ochrannom geste. Pri tak rýchlom tempe jedenia som bola hotová za pár minút.

„Tak a ideme!“ rozkázala som autoritatívne. Schytila som generála a Ravenov meč a vyrazila som na lúku, kde som trénovala moju premenu. Na ostatných v miestnosti som sa ani len nepozrela.

„Spomal, nikam ti neutečiem,“ snažil sa ma spomaliť Elayn, no ja som ho stále viedla lesom rýchlym tempom.

Vyšla som z lesa, len som zavrčala, keď som videla, že tí dvaja tam ešte stále boli. Elayna som potiahla ešte pár krokov do stredu lúky a potom som ho pustila. Prešla som asi dva metre od neho, otočila som sa a okamžite som zaútočila. Môj útok čakal, takže mu nerobilo problém ho odraziť. Otočila som čepeľ meča a zaútočila som zase. Tentoraz zospodu. Uskočil o pár krokov dozadu.

„Nejako veľmi si sa zlepšila odkedy sme spolu naposledy bojovali. Čo sa stalo?“ odpoveďou na jeho otázku bol len môj ďalší útok. Dorážala som na neho ako podráždená osa. Potrebovala som zo seba rýchlo dostať všetok svoj hnev, lebo inak si radšej ani nechcem predstaviť, čo by sa stalo. Určite by som niekoho zabila. Keby to bol Oron, asi by mi to veľmi nevadilo a zrejme by som si to aj užívala, no keby to bol niekto iní... určite by ma to mrzelo. „Čo ťa tak nahnevalo?“ pokúsil sa Elayn ešte raz naviazať konverzáciu. Meč som chytila tak, aby som mala jeho čepeľ vo výške očí. Rozbehla som sa k Elaynovi a keď som bola len kúsok od neho, vystrela som ruky. Nebyť jeho pohotovej reakcie a skúseností, už by mal jeho chladnú čepeľ v sebe. Opäť som trochu stočila čepeľ a sekla som. Spôsobilo to, že som presekla generálov plášť. „Fajn, od teraz ťa už nešetím. Ale ak ťa zraním, nest'ážuj sa,“ diabolsky sa na mňa usmial a zaútočil. Bol to tak rýchly ťah, že som sa čepeli vyhla len o pár milimetrov. Pár mojich vlasov skončilo preseknutých. Presne toto som chcela.

Rýchlo som sa sklonila, aby som sa vyhla čepeli a zaútočila som zospodu. Elayn si obratne prechytil meč a zastavil môj útok.

Les preťal zvuk dvoch kovov, čo narazili na seba. Rozdelila som ostrie a zaútočila som z otočky. Ani vďaka generálovej pohotovej reakcii sa nedokázal vyhnúť zraneniu. Škrabla som ho len pár centimetrov nad zápästím.

„Prekvapuješ ma, Lussiel,“ povedal, ako obdivoval ranu. Rýchlo som otočila meč a zase som zaútočila.

Oslepil ma hnev. Moje pohyby sa stali rýchlejšími, prestala som sa kontrolovať. Začalo ma páliť znamenie na ramene, no tom ma ešte viac posilnilo.

„Lus, toto už prestáva byť vtipné,“ zavrčal Elayn, keď sa vyhol ďalšiemu môjmu smrteľnému útoku. Nevnímala som ho. Bola som priveľmi ovládaná hnevom, aby som

počula, čo mi hovorí. Mala som v sebe jediné. Túžbu zabiť ho. „Lussiel, prestaň!“ rozkázal, no ja som ho nevnímala. Zaútočila som na jeho krk. Meč prešiel len kúsok od jeho tepny. Vtedy ma niečo strhlo na zem. Meč mi z ruky vyrazila obrovská laba. Ležala som na zemi, neschopná pohybu pod váhou obrovského leva. Zmietala som sa pod jeho pazúrmí a snažila som sa dostať spod jeho tela. Nedovolil mi to.

„Pusť!“ zavrčala som, ešte stále ovládaná hnevom. Lev zavrčal a ešte viac ma pritlačil k zemi. V neočakávanom momente sa pri nás zjavil Cetus. Priložil mi ruku na čelo a niečo nezrozumiteľné začal mumlať. Začala som sa zmietať ešte viac, no obaja ma pevne držali na zemi. Znamenie na ramene ma začalo páliť ešte viac. Po pár sekundách som pocítila, ako ma opantáva náruč bezvedomia.

„Ach, Lussiel, už zase? Len pred chvíľkou si sa dostala od Smrti a teraz si tu zase? Prečo si nedávaš pozor, ako som ti vravela? Prečo sa nechávaš ovládať zlom?“ rozoznala som v hlave hlas.

Ležala som vo vode, z ktorej mi vytrčala len hlava. Vznášala som sa na jej hladine a nechala som sa unášať jej teplým prúdom. Jej pokojné kolísanie ma upokojovalo.

„Exedra? Čo sa to so mnou zase deje? Pamätám si, že som sa pokúsila zabiť Elayna, ale neviem prečo.“

„Zlo. Všetko robí zlo. Nezabilo ťa a teraz zúri. Nesmieš mu podľahnúť,“ odpovedala mi Exedra pokojne.

„Áno, to viem, už si mi to vravela. No čo chce odo mňa teraz?“ už som bola zvyknutá, že čelím smrti každý deň, ale teraz som sa pokúsila zabiť niekoho ja.

„To neviem. Zlo nechce, aby si sa dostala ku mne. A keď ťa už nedokáže zabiť, tak ťa prinúti urobiť niečo, prečo skončíš s cestou ku mne.“ Voda okolo mňa sa začala pohybovať o niečo prudšie. Bola nepokojná rovnako ako Exedrin hlas.

„Prinúti ma zabiť mojich priateľov?“ tá predstava sa mi ani trochu nepáčila. Buď zomriem ja alebo niekto z mojich priateľov. A k tomu všetkému *mojou* rukou. Nie, radšej sa zabijem sama, aby som nemusela ublížiť žiadnemu z nich.

„Na smrť už nemysli. Mala si jej dosť a ešte veľa ťa v živote čaká,“ prerušila moje vnútorné myšlienky. „Neviem, prečo ťa zlo chce ovládnuť. Ale tuším, ako by si ho mohla spomaliť. Nie som si istá, či to pomôže, no za pokus to stojí,“ chvíľku bol jej hlas ticho. Voda bola opäť o niečo nepokojnejšia. „Musíš sa naučiť ovládať striebornú mágiu. Lykantropovia majú dve vedomia, svoje ľudské a zvieracie. A ovládnuť dve vedomia je ťažšie ako ovládnuť jedno.“

„Ale ako? Ono je to tak nesmierne ťažké! A Oron vôbec nie je nápomocný,“ keby som chcela, určite by som zase zložila ruky trucovito na hrudi. Lenže nechcelo sa mi ich dvíhať. Teraz mi bolo tak príjemne.

„Priznávam, je dosť náročný, no nikdy by som ti do cesty neposlala niekoho, kto by ti nemohol pomôcť. Ty to dokážeš.“ Cítila som, ako sa usmiala.

„Jeho si poslala ty? Prečo takého somára?“ opýtala som sa vyčítavo.

„Vieš, zvieracia duša sa prejaví aj na ľudskom charaktere. A pokiaľ si spomínam, jeho druh, bol vždy výbušný.“ Opäť som zacítila úsmev. „Lussiel, spomínaš, Leitha ti povedala, že ak

chceš dobre vládnuť musíš počúvať aj srdce aj hlavu.“ Len som nemo prikývla. „Pri striebornej mágii je to rovnaké. Ak sa chceš premeniť, musíš počúvať oboje. Pretože v hlave máš uložené spomienky na okamihy a v srdci sú city, ktoré tie okamihy sprevádzali. Vybav si prvú premenu za mesačnej noci na brehu rieky. Spomeň si na všetko, čo sa vtedy stalo, čo si vtedy cítila. Vyjde to. Len si musíš veriť.“

Myšlienka sa stratila a ja som sa vrátila späť do reality. Ležala som na posteli. Bola som v Leithinom dome. Bolo to rovnaké, ako keď som sa prebrala po dlhých hodinách v objatí Smrti. Len teraz som odchádzala šťastnejšia. Povzbudená Exedrinými slovami.

„Už si sa prebrala?“ ozval sa vedľa postele tichý hlas. Otočila som hlavu a stretla som sa s Cetusovým nečitateľným pohľadom.

„Čo sa stalo?“ pomaly som sa posadila. Nechcela som riskovať, že sa mi zase zatočí hlava ako minule.

„Zaútočila si na Elayna. Takmer si ho zabila. Musel som mu vyliečiť dosť vážne rany. Lussiel, čo sa stalo?“ opýtal sa ma rovnakú otázku. Toto bude vážne. Moje celé meno používa len veľmi zriedka. A o to hrozivejšie to pôsobí.

„Ja neviem. V jednom momente som si bola istá, že všetko je v poriadku. Potom som sa opäť začala hádať s Oronom a naštvala som sa. Potrebovala som zo seba dostať všetku tú zlosť a súboj bol jediný spôsob, čo ma v tom momente napadol,“ na sekundu som sa odmlčala. Zvažovala som, či mu mám povedať o rozhovore s Exedrou. „Pred chvíľkou som sa rozprávala s Exedrou. Ona mi to všetko vysvetlila. Vraj som sa zase nechala ovládať zlom. Len teraz sa už nesnaží ma zabiť. Teraz sa snaží urobiť niečo, čo by mi prekazilo pokračovanie v ceste. Chce odo mňa vašu smrť,“ pritiahla som si kolená k brade a objala som ich. Len hovoriť o tom bolo strašné, nie ešte tá predstava.

„Myslel som si to, Lus, musíme s tým niečo urobiť. Nemôžeme ťa tu len tak nechať pobehovať a nevedieť, kedy zase vybuchneš a jedného z nás zabiješ. Teraz sme mali šťastie, že ťa náš priateľ *Manticora* zastavil, no nabudúce tam už byť nemusí.“

„Ten lev, ktorý ma mňa skočil?“ nechápala som.

„Nie tak úplne lev. *Manticora* má len levie telo. A tiež dračie krídla a chvost škorpióna,“ vysvetlil s úsmevom.

„Nebola *Manticora* tá vec, pred ktorou ma vtedy Elayn zachránil? Ešte v mojom svete?“ len nemo prikývol. Zvláštne. Čakala som, že keď sa najbližšie uvidím s tou vecou, zomriem od strachu. No ja som úplne pokojná. Rozhodne s tým má niečo spoločné strieborná mágia a moja vlastná lykantropia. „Exedra mi tiež povedala, že by mi mohla pomôcť strieborná mágia proti ovládnutiu. Myslí si, že keď sa premením, bude ťažšie nado mnou získať kontrolu. Myslím, že za pokus to stojí.“

Cetus sa na moment zamyslel: „Dáva to zmysel. Naozaj by sme to mohli skúsiť. Lenže sama si vravela, že si sa nahnevala po hádke s Oronom.“

Povzdychla som si, prečo musí mať Cetus vždy pravdu: „Áno, lenže teraz, keď som sa zase rozprávala s Exedrou som si niečo uvedomila. Je to dosť zložité na vysvetľovanie. Viem len, že už nechcem, aby sa opäť stalo niečo podobné. A Exedra mi tiež dala menšiu radu, ktorá by mi v tom mohla pomôcť.“

„Exedra. Škoda, že ju nemôžem počuť. Rád by som sa s ňou porozprával,“ povedal a ukázal mi ďalší svoj úsmev. „Mali by sme povedať tvoj plán ostatným. Určite sa im bude páčiť. Tak poď, Lus,“ podal mi ruku a pomohol mi postaviť sa z postele. Keď som už stála na nohách, na moment si ma pritiahol k sebe. „Lussiel. Čo mi to robíš? Len pre chvíľkou si konečne zvíťazila nad smrťou a potom ťa musím zastaviť tak silným kúzlom, že ťa to mohlo zase zabiť. Lussiel, prestaň, prosím,“ ticho šepkal.

„Ver mi, tiež tým nie som nadšená.“ Ešte na sekundu sme zostali v objatí, no potom som sa od neho odtrhla a zamierila som ku kuchyni.

„Neboj sa. Neobviňujú ťa. Majú o teba strach. Nemusíš im pridávať ešte viac starostí,“ zastal za mnou a otvoril dvere. Potisol ma smerom do kuchyne. Okamžite na mne pristáli všetky pohľady. Previnilo som sklopila zrak.

„Elayn, prepáč. Nechcela som ti ublížiť. Ja len... stratila som nad sebou kontrolu,“ ospravedlnila som sa, keď som opäť našla hlas. Neznášala som, keď som bola v strede pozornosti.

„To je v poriadku, Lus. Nič sa nedeje. Cetus nám to nejako vysvetlil a Leitha jeho vysvetlenie spresnila.“ Zacítila som v jeho hlase úsmev. Nechcela som zodvihnúť hlavu, aby som sa v tom uistila.

„Lus na niečo prišla. Zás mala ten svoj čudesný rozhovor s Exedrou a tá jej vnukla nápad. Takže, Lus, pekne sa posad' a zopakuj nám to,“ Cetus ma doviedol ku stolu. Zložila som si ruky do lona a dlho som sa na ne hľadala.

„Lussiel, upokoj sa. Nič strašné sa nedeje. Ja musím niekoho zabiť každý deň. Prvá smrť je najhoršia. Potom to v sebe len musíš potlačiť, inak ťa to položí. Potom to ž obvykle ide samo. Neboj, nejako to zvládneš,“ Leitha ma povzbudivo udrela do chrbta. Zhlboka som sa nadýchlala a odhodlala som sa, zodvihnúť hlavu.

Všetky pohľady smerovali na mňa. Daeron sa tváril ustarostene, akoby ma čo chvíľu odpadol. Kleio mal podobný výraz, len bol o niečo miernejší, pokojnejší. Elayn bol napätý. A Oron vedľa neho tiež. Obaja čakali, keď opäť vybuchnem. Cetus a Leitha boli jediní pokojní. Obaja tušili, že keď mi môj plán vyjde, všetko bude v poriadku. Ravenov výraz bol nečitateľný. Čo chvíľu vrhal nahnevany pohľad na Orona a striedal ho s ustaraným pohľadom na mňa.

„Asi by som to mala zhrnúť,“ začala som hovoriť. Bola som si istá, že dlho by som to ticho a všetky tie pohľady nevydržala. „Exedra mi povedala, že za všetko môže zase zlo. Že keď sa mu nepodarilo ma zabiť, tak spraví čokoľvek, čo by ma prinútilo zastaviť a vrátiť sa. Zlo vie, že hľadáme Exedru aj to, že s ňou máme vyhraté. A preto to nesmie dopustiť.“

„Chce ťa donútiť, aby si nás zabila.“ Na Kleiovo konštatovanie som prikývla. „Ak ťa vedie Exedra, nás nepotrebuješ. Dokázala by si ju nájsť aj bez nás. A aj do zámku by si sa dostala. Aj keď hľadať nového generála a dvorného čarodejníka je v tejto dobe problém. Nás pri hľadaní Exedry nepotrebuješ,“ zopakoval.

„Ja viem, ale bez vás by som sa unudila na smrť. A potom určite by sa ma zlo pokúsilo zabiť. Keby nebolo vás, určite by sa mu to už podarilo. Všetkým, koľkokrát to už skúšalo?“ aj keď Kleio znel pesimisticky, ja som znela ešte smutnejšie.

„Kleio hovorí logicky, no Lussiel má pravdu. Už by mohla byť dávno mŕtva,“ Elayn hovoril pokojne. Prikývla som.

„O tomto sa teraz nerozprávame. Teraz je dôležité to, čo mi povedala Exedra,“ prerušila som akýkoľvek nasledujúci rozhovor o tom, či sú na tejto ceste dôležití alebo nie. „Ďalej mi vnukla jednu myšlienku. Nápad. Možno bude ťažké to zrealizovať, no za pokus to stojí,“ zase som sa zhlboka nadýchla. Nemohla som uveriť, že to idem teraz povedať. „Exedra si myslí, že mi môže pomôcť, keď sa naučím ovládať striebornú mágiu. Dokonca mi aj poradila, čo mám robiť. Len... Bojím sa toho. Nechcem, aby som zase niekomu z vás ublížila,“ sklopila som hlavu. Toto som nechcela spomínať.

„Dopadne to dobre. Tvoja budúcnosť sa dnes ráno vyjasnila,“ usmiala sa na mňa Leitha povzbudivo.

„Dnes ráno. Koľko som spala?“

„Niekoľko dní. Po tak silnom kúzle to je normálne.“ Z toho, čo Cetus povedal, ma striaslo.

„Dobre, povedzme, že ti lykantropia pomôže, no ja ťa odmietam učiť. Už ti nepomôžem,“ vyhlásil Oron a tým všetky moje plány prerušil.

„Počul si jej hlas. Nebol ani mužský, ani ženský. Akoby hovorilo viac ľudí naraz. Povedala ti, že ty sa na to hodíš. Že len ty to dokážeš. Ako hovorila, cítil si v sebe zvláštny pokoj. Rýchlo ťa dokázala presvedčiť. Exedra ti prejavila svoju dôveru. Nemal by si ju sklamať,“ neviem, kde sa to vo mne vzalo. Dokázala som len vysloviť tie slová a bola som si istá, že sú pravdivé. Mala som pocit, že s tým má niečo Exedra.

„Ako to vieš?“

„Ja s ňom hovorím každú chvíľu.“

„Ani tak to nemení nič na fakte, že ti nepomôžem. Skončil som. Po tom, čo sa stalo naposledy.“

„Sľubujem, že budem dobrá, poslušná a budem sa slušne správať. Nebudem sa hádať ani robiť napriek,“ odprisahala som.

32. Kapitola

Po dlhých hodinách presviedčania a sľubov sa mi konečne podarilo presvedčiť Orona, aby mi pomohol s tréningom.

Keď som skončila s jeho presviedčaním, bol už večer. Zamietol, aby sme začali hend'. Síce som s tým nesúhlasila, no zahryzla som si do jazyka. Predsa len som mu sľúbila, že budem poslušná. Lenže po tak dlhom spánku sa mi vôbec nechcelo zaspáť.

Ležala som na posteli a prehadzovala som sa z jednej strany na druhú. Neznášala som, keď som nemohla zaspáť.

Leitha spala na zemi pri posteli. Tvrdila, že keď už má vo svojom dome princeznú, nemôže ju nechať spať na zemi. Nesúhlasila som s tým, no musela som byť ticho. Sľuby sú občas tak hrozné, hlavne, keď ich chcete dodržať.

„Nemôžeš spať?“ ozval sa jej tichý hlas zo zeme.

„Prespala som niekoľko dní. Samozrejme, že sa mi nedá zaspáť,“ odpovedala som rovnako ticho. Možno trochu viac podráždene.

„Áno, po tak dlhom spánku to je normálne. Hlavne teraz, keď už nemáš prekliate znamenie, aby ti stále odoberalo energiu,“ posadila sa na kraj postele. „Zima,“ striasla sa a rýchlo strčila nohy pod moju prikrývku. „Prepáč, no tu v Údolí bola vždy zima. A dost' sa ochladilo za posledné týždne,“ vysvetlila mi svoje počínanie. Prikývla som.

Nebyť všetkých tých zbytočných zdržaní, mohli sme byť už v zemi Andgerbora. Lenže kvôli mne sme sa zdržali. Ešte v zámku mi povedali, že cesta by mala trvať mesiac. Ale my sme už na ceste takmer celý mesiac a ešte nie sme ani v polovici. A, ak sú moje výpočty správne, čoskoro príde zima. Prišla som sem na konci jari, dva mesiace som strávila v zámku a už sme mesiac na ceste. Určite príde čoskoro jeseň. Ako budeme potom pokračovať v ceste, to už neviem.

„A ty prečo nespíš?“ opýtala som sa, aby som utíšila svoje myšlienky. Nemala by som sa zaoberať takými myšlienkami. Určite to naplánovali tak, aby sme ju našli ešte pred zimou. A tiež náš návrat do zámku.

„Nezvyknem v noci spávať. Mám prácu a tú vykonávam hlavne v noci. Lenže, teraz ste tu vy a nejako mi na to nezostáva čas. Môžem len dúfať, že sa nič nestane,“ odpovedala trochu smutnejšie. Pritiahla si kolená k brade a objala ich.

„Prácu? Čo by sa malo stať?“ vychrlila som zo seba otázku bez rozmyslu. Nejako som si nedokázala predstaviť, čo môže robiť ametystová čarodejníca.

„Znie to dost' neveriteľne, no aj my ametystoví máme prácu,“ povedala tajomne. „Nie je to síce nič svetoborné a väčšina ľudí by to odmietla, no je to pre nás česť. To je našim hlavným poslaním. Aj keď sa občas pritrafi nejaká vedľajšia prácička, že treba niekoho zabiť, no to nie je časté,“ usmiala sa ešte tajomnejšie.

„A čo teda robíš?“ osud ametystových čarodejníkov ma začal zaujímať. Predsa len, človek nestretne čarodejníka smrti každý deň.

Dlho sa zamýšľala nad odpoveďou: „Keďže sme obe hore a zjavne ešte dlho nebudeme spať, mohla by nám prechádzka na čerstvom vzduchu pomôcť. Ak určite chceš vidieť moju prácu.“

„S radosťou,“ usmiala som sa na ňu a začala som sa hrabať z postele.

„Daj si na seba niečo teplé. Vonku je určite zima,“ sama rýchlo vyliezla z postele a prešla ku skrini v rohu miestnosti. Začala som sa hrabať v mojich veciach a hľadať niečo vhodné na prechádzku uprostred noci. Nakoniec sa mi podarilo nájsť hrubšie šaty z ľanovej látky. Mali bledomodrý odtieň a zjavne mi ich zabalili náhodou. Všetky šaty boli o dosť krajšie ako tieto, viac zdobené a aj látka bola kvalitnejšia. Tieto boli priveľmi obyčajné, no teraz sa mi dokonale hodili.

Rýchlo som ich na seba hodila. V izbe bola zima a ani tie šaty neboli o nič teplejšie. „Daj si aj tento plášť. Sme skoro rovnako vysoké, mal by ti byť dobrý. Zahreje ťa a nebudeš vypadáť tak čudne, keď sa budeš prechádzať po mojom boku,“ prehodila mi cez plecيا čierny, zamatový plášť. Okamžite som zacítila, ako ma hreje.

„Prečo by som mala vypadáť čudne?“ nechápala som ju.

„Som ametystová čarodejníca. S tými sa ľudia veľmi často nestretávajú. A hlavne s nimi nechodia do práce. Keď budeš mať tento plášť, budeš vypadáť ako jedna z nás, a to už nie je tak čudné.“ Prikývla som a zaviazala som si šnúrky od plášťa na krku. „Si si istá, že v sebe nemáš nejakú ametystovú mágiu? Vypadáš v tom plášti dobre.“

„Nie. Len šedú, jantárovú, modrú a striebornú,“ vymenovala som jej všetky druhy mojej mágie. Zatvárila sa dosť prekvapene.

„Fúha, ty si vážne výnimočná. Je normálne, že čarodejník má len jeden typ. Občas sa vyskytne výnimka, že má dva. S niekým, kto má tri druhy sa stretneš len veľmi málo. A že by mal niekto až štyri, o niečom takom som ani nepočula.“

Vyvalila som oči: „Prečo mi to doteraz nikto nepovedal?“

„Vážne?“ teraz ona na mňa vypúlila oči.

„Cetus len spomínal niečo také, že budem silná čarodejníca. No o tom, že môžeš mať len jeden druh, či dva, mi nikdy nevravel. A vraj dvorný čarodejník a učiteľ mágia a takúto podstatnú vec mi zabudne povedať,“ zavrčala som nahnevane.

„To vieš, zrejme ťa nechcel vystrašiť hneď na začiatku. Predsa len, si princezná a za tých pár dní, čo ste tu som mala možnosť spoznať Kleia a ver mi, z neho by bol hrozný kráľ.“ Potlačila som smiech. Kleio bol priveľmi zbrklý, aby dokázal dobre vládnuť. Občas sa správal ako dieťa. „Mali by sme vyraziť. Máme pred sebou ešte dlhú cestu,“ potisla ma ku dverám z izby a potom aj z domu. Cez kuchyňu sme šli potichu. Elayn spal opretý o krb a v ruke držal meč. Potichu som otvorila dvere a vyšla som von a čerstvý vzduch.

„Niekam sa chystáme?“ opýtal sa Raven, keď sme vyšli von.

„Nemohli sme spať, tak sa ideme prejsť. Nadýchať sa trochu čerstvého vzduchu a tak,“ odpovedala mu pohotovo Leitha, keďže ja som v momente stuhla.

„A keď sa chodí na prechádzku, tak je bežné ísť oblečení ako ametystový čarodejník,“ zhodnotil môj plášť.

„Ideme sa prejsť ku mne do práce. Ukázať Lussiel, ako to tu chodí a tak. Neboj sa, za takú hodinku, dve sa určite vrátíme,“ ubezpečila ho Leitha. Chytila ma za plecía a potlačila bližšie k lesu. „Poď, Lus, pôjdeme. Cesta je dlhá.“

„Myslíš si, že ju s tebou pustím samú? Keď som niečo podobné spravil naposledy, spadla, udrela si hlavu a ja som potom dostal kázanie o zodpovednosti nad mojou zverenkyňou od Cetusa. Vďaka, raz mi stačilo,“ Raven nás rýchlo dobehol. Vytrhol ma z Leithinho náručia a začal ma viesť smerom k domu.

„Raven, som ametystová čarodejnica. Všetci ma tu poznajú ako jednu z najsilnejších. So mnou sa jej nemôže nič stať. A keby ti začal zase Cetus kázať, povedz mu, že má ísť za mnou. Beriem na seba plnú zodpovednosť.“

„Cetus ti kázal? Sľúbil mi, že sa na teba nebude hnevať. Pekne drží svoje sľuby. Pošli ho rovno za mnou s tým, že mu mám čo povedať,“ prerušila som ich hádku. Nepáčilo sa mi, že sa o mne rozprávali, akoby som tu ani nebola.

„Ametystová alebo nie. Človek, čo sa priateli s Maticorou je pre mňa nebezpečný za každých okolností,“ povedal Raven trpkou. Úplne ma ignoroval.

„Prestaň ma súdiť, keď o mne nič nevieš!“ zavrčala na neho Leitha.

„Tak a dost! Odmietam počúvať túto vašu hádku. Raven, neviem, čo máš proti Mantikorám, no Leitha jednou z nich nie je. A ja nebudem súdiť nikoho podľa jeho priateľov. Je to povrchné. A mal by si sa upokojiť. Dokážem sa o seba postarať sama.“

Leitha, prestaň na Ravena kričať. Vykonáva len svoju povinnosť. Ak sa ti na tom niečo nepáči, choď za Elaynom. On ho na túto prácu určil. Ale, nech sa budeš sťažovať akokoľvek veľmi, ja už nikoho iného nechcem. Na Ravena som si zvykla. Bez neho by som tu už nebola. Nechcem za svojho osobného strážcu nikoho iného. Som princezná, môžem mu dať rozkaz, aby pri mne ostal. A Elaynovi tiež, aby ho neposielal preč. Takže sa obaja upokojte!“ zhlboka som sa nadýchla. Všetko to zo seba dostať jedným dychom nebol dobrý nápad. Teraz som do seba ťahala kyslík plnými dúškami. Obaja boli zjavne zaskočení mojim správaním, že sa ani nezmohli na slovo. „Nechápem, čo vás tak prekvapilo. Len som vám povedala, čo si o tomto všetkom myslím,“ zavrčala som medzi nádychmi. Obaja sa naraz nadýchli k odpovedi. Lenže ja som sa dostala z Ravenovho zovretia a rýchlym krokom som prešla k Leithe. „Poď, ideme,“ schytila som ju a potiahla do lesa. Prekvapeného Ravena sme nechali stáť pred domom.

Rýchlym krokom som ju viedla lesom. Neviem, čo ma to zase chytilo. Tak strašne som sa na Ravena nehnevla, že si myslí, že sa o seba nedokážem postarať. Je to smiešne. Som dospelá a plne schopná za seba rozhodovať. A okrem toho som budúca kráľovná. Tak prečo ma považuje za nesvojprávnu?

„Lus, spomal'. Nikam ti neujdem. Ten výstup pred domom, to bolo fakt niečo. Pekne si to povedala,“ pochválila ma Leitha, keď som spomalila krok.

„Keď on ma tak veľmi nahneval. Neviem, čo to do mňa zase vošlo. Ale ja som na neho nechcela byť až taká hnusná. Prečo som na neho tak veľmi kričala? Aj na teba. Prepáč. Nechcela som byť tak veľmi zlá. Lenže vy ste o mne rozhodovali ako o nejakej veci. Preto som bola taká zlá!“ vychrlila som zo seba jedným dychom.

„Nahnevla si sa? Ako vtedy pri tréningu s Oronom?“ prikývla som. Až teraz som si uvedomila, kam tým mierila.

„Bolo to zlo, však? Opäť sa ma pokúsilo ovládnuť a prinútiť ma niekoho z vás zabiť. A ja som mu zase naletela. Ale prečo to musel byť práve Raven?“ opýtala som sa bezradne. Po tvári mi začali stekať slzy. Nikomu z nich nechcem ublížiť a Ravenovi už tobôž nie. Však to bol práve on, kto ma vtedy zachránil.

Leitha ma upokojujúco objala: „Už je to v poriadku. Zvládla si situáciu, nenechala si sa ovládať zlom. Zvládla si to. Odišla si skôr, ako si mu niečo spravila. Už je to v poriadku. Upokoj sa. Nič ti už nehrozí,“ jej hlas ma upokojoval. Bol tak pokojný, že som si bola istá, že hovorí pravdu. Už je všetko v poriadku.

„Prepáč. Potrebovala som to zo seba dostať.“

Keď som sa už cítila lepšie, odtiahla som sa od nej. Utrela som si slzy. Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa ešte viac upokojila.

„Prečo je pre teba Raven dôležitejší, ako ostatní? Mala som pocit, že si najviac rozumieš s Cetusom a teraz si sa tu rozplakala, lebo si nakričala na Ravena.“ Zahryzla som si do pery. Nebola som si istá, či jej to mám povedať alebo nie.

„Ako žena žene.“ Okamžite pochopila, čo tým myslím.

„Len medzi nami,“ prisľúbila. Z jej hlasu bolo počuť, že to myslí vážne.

„Bol to Raven, kto ma vtedy vytrhol Smrti. Počula som jeho hlas a keď som ho nasledovala, prebrala som sa. Nevieam, čo to má znamenať.“ Leitha sa potmehúdky usmiala a naklonila sa ku mne. Niečo mi pošepkala do ucha.

Keď som si uvedomila, čo mi vraví, sčervenala som ako paradajka. Okamžite z mojej reakcie pochopila odpoveď.

„Tak pod'. Už sme skoro tam,“ z hlasu jej bolo počuť smiech. Nemôžem uveriť, že som tak veľmi priehľadná. Vlastne, som si to doteraz ani tak veľmi neuvedomovala. Len teraz, keď sa ma na to šeptom spýtala. „Daj si kapucňu, už sme tu.“ Bola som vďačná za to, že som si mohla schovať tvár. Ešte stále som sa musela neľudsky červenala. „My, ametystoví čarodejníci, pracujeme na cintorínoch. Strážime ich pred vykrádačmi hrobov a pred dušami, ktoré na ne nepatria,“ vysvetlila, keď sme vychádzali z lesa. Pred nami sa objavila lúka s desiatkami náhrobkov. V slabom mesačnom svetle sa vynímali ako vežičky nad tmavou zemou.

„Je tu krásne,“ šepkala som očarene. Vždy som milovala tú posvätnú atmosféru na cintorínoch. Rada som tam chodila, aby som načerpala tú energiu. Vždy to bolo to najmagickejšie miesto, aké som kedy videla. A tento bol obzvlášť nádherný. Bolo vidieť, že Leitha si na ňom dáva záležať.

„Krásne? Fakt nie si ametystová? Hodila by si sa k nám,“ povedala so smiechom a previedla ma pomedzi náhrobky. Občas mi niečo povedala o čarodejníkovi, čo tam ležal. Pri jednom z nich sa zastavila a položila ruku na chladný kameň. „Toto bola najdôležitejšia osoba v mojom živote. Bol to môj starší brat. Zdedil po matke zlatú mágiu. Bol jediný dôvod, prečo som neodišla od rodičov hneď, ako som zistila, akú mám mágiu.“

Jedného dňa k nám domov prišli cudzí muži. Zlatý čarodejník zabil ich vodcu a oni sa chceli pomstiť tým, že zabijú každého zlatého, ktorého nájdú. Odvliekli ho ďaleko za dedinu a tam ho surovo zabili. Sledovala som ich z kríkov a keď som to videla, neudržala som sa. Vypustila som na nich všetky smrteľné kúzla, ktoré ma vtedy napadli. Nič po nich neostalo,“ povedala smutne.

„To mi je ľúto,“ rýchlo som k nej prišla a objala som ju. Určite to pre ňu muselo byť ťažké. Musí byť veľmi silná, keď sa dostala až sem.

„Nemusí,“ rýchlo ma opravila. „Spomínaš, keď som ti hovorila, ako som bola v kráľovstve Smrti?“ prikývla som, no ona nečakala na moju odpoveď. „Videla som ho. Darí sa mu dobre. Smrť si ho veľmi obľúbila a teraz sa o neho stará, aj keď jej on musí robiť osobného sluhu. Celkom si rozumejú,“ povedala šťastne. „Všetko sa zdá byť v poriadku, takže sa môžeme vrátiť,“ odtiahla sa odo mňa a zaviedla ma späť do lesa.

Cesta späť prebiehala mlčky. Obe sme boli ponorené vo vlastných myšlienkach. Keď sme sa vrátili k domu, Raven tam už nebol. Namiesto neho sa o dvere opieral Elayn.

„Som rád, že ste sa obe vrátili v poriadku. A teraz rýchlo do postele.“ Potichu nám otvoril dvere a vpustil nás dnu. „Lus, nemusela si byť až taká zlá. Počul som vás,“ povedal mi potichu, keď som okolo neho prechádzala. Zahryzla som si do jazyka. Vedela som to, a aj to, že to bola vina zla. No zhadzovať vinu na niekoho iného by bolo zbabelé.

„Ja viem, Elayn, viem,“ zašepkala som rovnako ticho. Vošla som dovnútra. A potom rovno do izby. Podala som Leithe plášť, vyzliekla som si šaty a ľahla som si do postele.

„Raven ti odpustí. Určite,“ zašepkala povzbudivo, keď uvidela môj strápený výraz. „Som si istá, že nie je na teba nahnevaný a určite si spojí, že zrejme za to môže zlo. Nebude pripisovať vinu tebe.“

Potlačila som v sebe slzy: „Vďačka, Leitha. Dobrú noc,“ zašepkala som a ľahla som si spať. Napriek všetkým zlým pocitom som zaspala okamžite.

„Tak dobre, Lussiel, máš posledný pokus. Ak ti to teraz nevyjde, končíme. Nájdeš si na tréning niekoho iného. Ja nechcem mať nič spoločné s niekým, kto sa necháva tak ľahko ovládnuť,“ Oron znel nekompromisne. Bola som si vedomá, že ak to teraz pokazím, skončila som. Teraz, keď som v sebe našla novú vôľu žiť, to nemôžem dopustiť.

„Zvládnem to,“ povedala som presvedčivo. Sadla som si doprostred lúčky, na ktorej sme trénovali. Oron sa posadil kúsok odo mňa vo svojej zvieracej forme. Bola to jedna z jeho podmienok, vraj, aby ma mohol ľahšie zastaviť. Cetus a Elayn stáli ďalej od neho. Obaja držali v rukách meče. Leitha stála vedľa nich a povzbudzujúco sa na mňa usmievala. Skoro až na okraji lesa stáli Kleio a Daeron, obaja sa tvárili zdrvene. Najďalej od nás, v lese medzi stromami, bol Raven. Stromy ho takmer úplne ukrývali, no keď sa naše pohľady stretli, mal bolestivý výraz. Od včera so mnou neprehovoril. Musela som mu veľmi ublížiť.

„Na čo ešte čakáš?“ zavrčal Oron netrpezlivo. Nedokázala som si zvyknúť, že v tejto svojej zvieracej forme dokázal rozprávať. Vysvetlil to tým, že ak sa to naučím ovládať, budem to vedieť aj ja.

Zavrela som oči a začala som spomínať. Exedra mi povedala, že spomienky z hlavy a pocity zo srdca. Na tie si musím spomenúť. Rýchlo som si spomenula na bolesť, keď sa mi menili kosti v ruke. Hlava si rýchlo dokázala vybaviť všetky tie okamihy. Impulzy bolesti, ktoré mnou prechádzali, dodalo srdce. Spojila som ich dohromady. Spomenula som si na všetky detaily tej noci. Bolesť v ruke, skracovanie prstov, zmenu na zvieraciú labu a potom bolesť z celého tela.

Dlho som nemusela spomínať. Po dlhých dňoch tréningu som konečne pocítila nejakú zmenu. Bolesť sa vrátila. Všetky tie pocity boli späť. Teraz len boli o niečo intenzívnejšie.

„O chvíľku to bude. Ide ti to skvele. Len nesmieš zabudnúť dýchať,“ napomenul ma Oron, čím ma vyrušil zo sústredenia. Až teraz som si uvedomovala, že nedýcham, aby som nekričala od bolesti.

Dopriala som pľúcam kyslík a vtedy som pocítila, ako sa mi menia kosti na hrudí. Mala som pocit, že sa mi lámu všetky kosti v tele, aby sa vzápätí mohli zrásť na niečo iné. Bolest' bola tak neznesiteľná, že som stratila rovnováhu a spadla som na zem. Keď sa premenil Oron, vždy to vypadalo tak jednoducho a teraz ma to tak nesmierne bolí.

Trhane som sa nadýchla. Cítila som, že sa pomaly mením. Určite to už nebude trvať dlho, ale tá bolesť.

Keď bolesť z lámania kostí na sekundu ustúpila, pocítila som pálenie na celom tele.

Zahryzla som si do jazyka, aby som nevykrikla a pocítila som kovovú chuť krvi. Musela som si ho prehryznúť. Pálenie pretrvávalo o niečo dlhšie ako všetko to lámanie. Čudovala som sa, že som pri tom všetkom nevykrikla. Keď sa všetka tá bolesť a všetko to pálenie už konečne stratilo, vydýchla som zadržovaný vzduch. Nechala som sa unášať tým pokojným pocitom, keď ma už nič nebolelo.

„Blahoželám. Zvládla si to. Je z teba strieborná čarodejníca. Premenila si sa úspešne. Vlastne sa čudujem, že si nevykrikla od bolesti. Muselo to pekne bolieť.“ Prekvapene som otvorila oči. Čakala som niečo iné, ale nie, že ma to bude bolieť. A hlavne som si nemyslela, že to zvládnem tak rýchlo.

„Síce netuším na čo si sa premenila, Lus, ale vypadáš pekne.“ Otočila som hlavu na Cetusa, ktorý ku mne pomaly pristupoval. Ležala som na boku. Prevrátila som sa na nohy, automaticky som sa pokúsila postaviť na dve, no hneď som spadla na zem.

„Zvieratá nechodia po dvoch. Musíš si na to len zvyknúť. Pomaly to príde. Ešte ak sa párkrát premeníš, pôjde ti to. Premena späť je rovnaká. Teraz, keď si už zistila, aká je tvoja zvieracia podoba, premeniť sa späť do ľudskej bude ľahké. Len sa na ňu musíš sústrediť,“ povedal mi Oron, ktorý sa postavil na svoje zvieracie laby. „Dodržal som svoje slovo a naučil som ťa to ovládať. Ešte raz ti blahoželám. To je všetko z mojej strany. Zbohom, možno sa ešte raz stretneme, možno nie,“ rozťahol svoje obrovské krídla a jedným mávnutím bol vo vzduchu.

33. Kapitola

Z Údolia čarodejníc sme vyrazili skoro, na svitaní. Už sme aj tak mali veľký sklz, potrebovali sme sa poponáhľať. Nechceli sme márneť čas.

„Zastavte sa, keď pôjdete naspäť,“ zakývala nám Leitha na cestu. Pribalila nám aj nejaké jedlo, aby sme sa nezdržovali s varením obedu.

„Určite sa ešte stretneme,“ odvetila som s úsmevom a sprisahanecky som na ňu žmurkla. Okamžite pochopila.

„Hlavne na seba dávajte pozor,“ usmiala sa na mňa rovnako tajomne.

„Odchádzame!“ zavelil Elayn už asi desiaty raz, keď sme sa my dve nie a nie rozlúčiť. Povzdychla som si a venovala som Leithe posledný pohľad. Táto netradičná ametystová čarodejníca mi bude chýbať.

Venovala mi rovnako smutný výraz a už sme vyrazili do lesa.

Obvykle sme chodili pomaly, aby sa kone rýchlo neunavili, no teraz sme pridali do kroku. Do večera sme sa chceli dostať z Údolia. Do priesmyku v Čiernych horách trvá cesta dva dni.

„Neboj sa, stihneme to rýchlejšie. Popríklad môžeme vyraziť tryskom vpred a budeme tam do večera,“ zaznel mi v hlave uštipavý hlas Ailive.

„Ja viem, že to stihneme. A som si úplne istá, že ty by si s tým nemala ani najmenší problém. Si z nás najrýchlejšia. Mňa trápi niečo iné,“ v duchu som si opäť povzdychla.

„Stavím sa, že príčina tvojich ťažkostí sedí tuto vedľa na tom čiernom koni,“ nenápadne hodila hlavou smerom doprava. Nemusela som sa ani pozrieť, koho tým myslela. Musela som mu poriadne ublížiť, keď sa so mnou odmietal rozprávať. Pravdupovediac, odvtedy neprehovoril ani jediné slovo. Nechcem si radšej ani predstaviť, ako veľmi sa teraz trápi. „Trápi sa rovnako veľmi ako ty. Cítim to. On má silné spojenie so všetkými zvieratami.“

„Ako to vieš? Aké spojenie?“ nechápala som, čo tým myslela.

„Je jantárovým čarodejníkom, to si nevedela? Preto dokáže vidieť aj víly, dokáže vycítiť, keď sa v lese niečo deje. Len niekedy je až priveľmi krotký, jantárová mágia je divoká a nespútaná, vôbec sa k nemu nehodí,“ zaspomínala si Ailive v duchu.

Škoda, že som ho takého pred tým nepoznala. I keď je pravda, že keď som nemala čo robiť po hodinách s Daeronom a Cetusom, vždy dokázal vymyslieť niečo, čím ma zabavil.

„Daeron, ak sa okamžite neupokojíš, zviažem ťa a potiahnem za sebou!“ zavrčal generál. Vytrhol ma z mojich vnútorných myšlienok tak nečakane, že som až nadskočila. Prekvapene som sa pozrela na Daerona, ktorý sa čochvíľa obzeral okolo seba, akoby niečo čakal. Vypadal neisto a vystrašene.

„Daeron, čo sa deje? Si v poriadku?“ opýtala som sa ho pokojne.

„Herinya, o mňa sa nemusíte báť. Som v poriadku, len nemám rád toto územie,“ povedal napäto a otočil sa za zvukom v lese.

„Čo je toto za územie?“ myslala som, že sme ešte v Údolí čarodejníc, no podľa jeho správania sme z neho už zrejme vyšli.

„Ešte stále sme v Údolí, na jeho hraniciach, presnejšie. Daeron, keď sme plánovali cestu, zaryto si odmietal tadiaľto ísť. Už by si nám konečne mohol vysvetliť prečo,“ vysvetlil namiesto neho Cetus. „Podľa máp je medzi Údolím a Čiernymi horami, územie nikoho. Tak prečo tak vyvádzaš?“

„Vôbec to nie je územie nikoho. Je to tu nebezpečné, mali by sme sa poponáhľať. Prejsť tadiaľto tak rýchlo, ako sa len dá. A hlavne by sme sa vôbec nemali zastavovať,“ začal s obavami a popohnal koňa.

„Keď toto nie je územie nikoho, tak komu potom patrí? A prečo si nám niečo tak dôležité nepovedal už skôr? Môže to tu byť nebezpečné.“

„Mapy sú dosť staré, aby o tomto vedeli. Žije tu jeden národ, ktorý si nepraje byť rušený. Mali by sme toto miesto obísť,“ Daeron sa stále viac obracal za zvukmi lesa.

„Už je neskoro. Museli by sme sa otočiť, vrátiť sa cez celé Údolie a prejsť územím kráľa Eligora. A dobre vieš, že on neznáša celé kráľovstvo. Keby vedel, že tu máme budúcu kráľovnú, bez váhania by na nás zaútočil. Proti jeho celej armáde by sme nemali šancu. A okrem toho, je to predĺženie cesty ešte o ďalšie tri dni. Stratili sme už veľa času. Musíme sa ponáhľať,“ vysvetlil mu Kleio.

„Kleio, odkedy sme odišli zo zámku, nejako veľmi si sa zmenil. Začínaš sa správať rozumne. Pozor na to, aby som si to nerozmyslela a neprenehala ti trón,“ zasmiala som sa falošne. Z tejto napätej atmosféry mi behal mráz po chrbte. Potrebovala som ju nejako odľahčiť.

„Len snívaj ďalej. Nič také sa nestane. Úplne mi bude stačiť, že budem vládnuť po tvojom boku ako tvoj manžel. Ver mi, vyrastal som v tom zámku a poznám všetky povinnosti kráľa. Všetky tie tony papierov, hrozná predstava,“ Kleio mi tým dal jasne najavo, že so mnou odmieta spolupracovať. Ale ešte stráviť ďalších päť minút v tejto atmosfére a zbláznim sa.

„Ailive, dostaň ma odtiaľto. Ja to už ďalej nevydržím. Daeron je strašný, všetci sú kvôli nemu teraz tak veľmi ostražití. Začínam sa báť.“

„Dobre, ale aby si sa potom nebála ešte viac. A teraz sa pevne drž,“ odpovedala mi moja verná spoločníčka a vyrazila tryskom vpred. Ledva som sa poriadne zachytila opratov a pritísila si k sebe spiaceho Onyxa. Za tých pár dní zase o niečo podrástol. Chudáčik, musel sa o mňa nesmierne báť.

Ale teraz, keď mi vietor prehrabával vlasy, som sa upokojovala. Zdá sa, že občas trocha adrenalínu nezaškodí.

„Myslím, že sme dosť ďaleko, aby nás tak skoro nenašli. Už môžeš spomaliť. Ale nechod pomaly.“ Ailive okamžite poslúchla môj rozkaz. Vrátila sa k rýchlejšej chôdzi, aby nás mali šancu dobehnúť.

Účinok to malo ale okamžitý. Keď tu už nebol tak vystrašený Daeron, cítila som sa lepšie.

V húštine vedľa nás sa niečo pohlo. Počula som zvuk praskania vetvičiek. Zatiahla som opraty a Ailive okamžite zastavila.

„Čo sa deje?“ opýtala sa, keď nechápala môj čin.

„Niečo je v lese.“

„Nemali by sme v takom prípade utekať?“ nestihla som je odpovedať, pretože v tom momente z lesa vyliezla obrovská Manticora. Vykríkla som od strachu.

Už-už som chcela Ailive rozkázať, aby sa pohla, keď v tom zver prehovoril: „Neľakaj sa, to som ja. Nestihli sme sa porozprávať. Bol som za tebou u Leithy, ale ona mi povedala, že ste už odišli.“

„Oron. Vystrašil si ma,“ vydýchla som s úľavou.

„Musíme sa porozprávať. Premeň sa a pod' za mnou,“ rozkázal mi nekompromisne. Veľké zviera sa začalo vracat' späť do lesa.

„Nemôžem odísť. Budú ma hľadať. A tiež tu nemôžem nechať Onyxa a Ailive samých. Môže sa im niečo stať,“ prerušila som jeho odchod.

Oron sa okamžite premenil do ľudskej podoby: „Sľúbila si, že budeš poslušná. Onyxa si môžeš vziať so sebou. A tvoj kôň tu počká na ostatných. Aspoň budú vedieť, kde ťa majú hľadať. A teraz sa už premeň a pod'!“ rozkázal mi opäť.

„Ailive, odkáž im, nech sa o mňa neboja. Že sa do večera vrátim. Nech tu rozložia tábor a počkajú na mňa,“ povedala som jej v duchu.

„Dobre, ale buď opatrná.“ Neodpovedala som jej, no rýchlo som zliezla z jej chrbta. Onyxa môj krik prebudil. Teraz vystrašene pozoroval znovu premeneného Orona.

„Neboj sa, on ti neublíži,“ zašepkala som mu ticho. Neveriacky na mňa pozeral. Pustila som ho a on na svojich krídelkách začal poletovať okolo mňa. Opäť som sa sústredila na svoju premenu. Trvala o niečo kratšie ako tá včerajšia. A bola aj menej bolestivejšia.

„Rýchlo, nemáme veľa času, čoskoro sú tu,“ povedal mi Oron netrpezlivo. Prikývla som a postavila som sa na vratké nohy. Ešte stále som si nezvykla chodiť po štyroch.

Keď som si bola istá, že už mám rovnováhu, prikývla som.

„Pod' za mnou,“ rozbehol sa smerom do lesa. Ešte stále som nemala možnosť zistiť, aké zviera vlastne som. No podľa všetkého som sa premenila na nejakú mačkovitú šelmu. Mala by som sa dostať k nejakému zrkadlu alebo k niečomu podobnému, aby som sa videla. „Mala by si sa pokúsiť hovoriť. Nepôjde ti to hneď od začiatku, no stále je lepšie sa naučiť hovoriť takto, ako sa stále premieňať.“

„Budem sa snažiť,“ povedala som, no namiesto slov vyšlo z mojich úst len tiché mraučanie. Rozhodne som nejaká šelma, ale aká?

„Začiatky sú vždy ťažké.“ Bola som si istá, že sa v duchu smeje.

„Nesmej sa!“ opäť som len zavrčala. Liezlo mi to na nervy, že nemôžem povedať, čo si myslím. Niežeby som rozprávala nejakú veľa, ale páčilo sa mi, že mám aspoň občas možnosť niečo povedať.

„Prepáč, nejakú ti nerozumiem.“ Už som si bola istá, že sa smeje. Nahnevala som sa. Rozbehla som sa, rýchlo som ho dobehla a skočila som na neho so zvieracím výkrikom. Zvalila som ho na zem a zavrčala som na neho. „Dobre, vzdávam sa, vyhrala si.“ Uškrnula som sa a zliezla som z neho. „Už sme dosť ďaleko. Tak sa premeň späť, aby sme sa mohli pokojne porozprávať,“ ako hovoril, zmenil sa späť do svojej ľudskej podoby. Nasledovala som jeho príkladu. Lenže jemu to trvalo len zlomok sekundy, mne dobrých päť minút. „Premena späť ti ide ťažšie? To sa nestáva tak často. Znamená to, že máš väčšie spojenie na

svoju zvieraciu dušu, ako na svoje ľudské telo. Čudné, myslel som si, že to bude naopak,“ zhodnotil túto situáciu Oron.

„Nemám rada ľudí. Sú zlí a len si navzájom ubližujú. Nedokážu byť dobrí. Zvieratá sú na rozdiel od nich nevinné. Nikdy by si neublížili navzájom len tak, bezdôvodne. Mám ich radšej,“ vysvetlila som mu pravdivo. „Aj keď, musím priznať, že som za posledných pár mesiacov spoznala niekoľko ľudí, ktorých by som za nič na svete nevymenila,“ s úsmevom som si spomenula na všetky zážitky zo zámku.

„To je síce pekné, no ešte máme pred sebou nejakú prácu. Nazvime to, zakončením tréningu. Takou poslednou lekciou, ktorú musí učiteľ dať svojej žiačke.“

„Myslela som si, že strieborná mágia je len o premene. Je v tom ešte aj niečo ďalšie?“ opýtala som sa ho nechápavo. Prečo mi o tom doteraz nič nepovedal?

„Je to niečo, čo sa dedí len medzi striebornými mágmi. Ty si včera v noci zvládla premenu, čím sa z teba jedna stala. Je to tajomstvo. Nikto iní sa to nesmie dozvedieť.“

„Tajomstvo?“

„Najviac utajované tajomstvo strieborných mágov.“ Dramaticky sa odmlčal. Bola som si istá, že ak ma bude ešte viac napínať, prasknem. „Najviac utajovaným a najdôležitejším tajomstvom strieborných mágov je strieborná mágia samotná.“

„Čože?“

Strápane si povzdychol: „Ten tvoj čarodejník, Cetus, určite ti hovoril o striebornej mágií. Musel ti povedať, že je jedna z najstarších a stále sa o nej nič nevie. To preto, lebo my, strieborní mágovia, pravdu o nej ukrývame pred svetom. Keby sa ľudia o tomto dozvedeli, nechcem si radšej ani predstaviť, čo by sa stalo. Je na čase, aby si sa to dozvedela aj ty.“

„Ale veď ja... nie som len strieborná čarodejnica. Mám ešte ďalšie druhy mágie. Určite existuje nejaké pravidlo, ktoré zakazuje iným mágom, aby o tom vedeli,“ začala som protestovať. Nerobí mi problém udržať tajomstvo, no niekedy si pusu ľahko pustím na prechádzku a prerieknem sa. Nechcem, aby ľarcha tak veľkého tajomstva ležala na mojich pleciach.

„Keby si to nezvládla, nikdy by si sa nestala striebornou čarodejnicou. Naša pani, princezná Mesiaca, ti verí. Inak by ti nedala tak veľkú moc, akou je strieborná mágia.“

„Princezná Mesiaca?“

Posadil sa vedľa mňa na zem, oprel sa o strom a začal rozprávať: „Bolo to veľmi, veľmi dávno. Nikto si presne nepamätá kedy.“

Keď Zlatý drak tvoril zem a všetok život na nej, strovil aj Slnko, aby namiesto neho dávalo pozor na ľudí a Mesiac, aby osvetľoval temnotu noci. Boli to dvaja súrodenci, ktorých moc závisela od toho druhého. Nikdy sa nesmeli stretnúť a predsa museli svietiť spolu.

Raz za sto rokov mali dovolené pozrieť sa na zem. Od východu do východu slnka mohli žiť medzi ľuďmi.

Slnko bol krásny mladík a tieto svoje návštevy väčšinou využíval, aby sa zabával s mladými pannami. Hovorí sa, že práve tak vznikli elfovia.

Mesiac bola krásna dievčina. Ona sa vždy len prechádzala popri jazierku, alebo chodila po mestách a pomáhala chorým. Ona, na rozdiel od neho, bola dobrá a všetkými milovaná.

Jedného dňa, keď sa raz prechádzala po zemi, uvidela krásneho mladíka a bezhlavo sa do neho zamilovala. Jej brat, Slnko, na ňu vtedy veľmi žiarlil. Už ho tie radovánky prestávali

bavit' a aj on chcel raz spoznať skutočnú lásku. Svoju sestru znenávidel za to, že sa zamilovala do obyčajného smrteľníka.

A preto sa raz za ňou vydal. Stretli sa a vtedy prvý raz nastalo zatmenie Mesiaca. Nakričal do nej, ako si to dovoľila, zamilovať sa. Za trest je vybral manžela, Temnotu. A toho mladíka potrestal tým, že zakaždým, keď vyšiel Mesiac, premenil sa na odpornú príšeru.

Mesiac bola zhrozená jeho počínaním, no nemohla s tým nič urobiť. Temnota k nej prichádzala a odchádzala. Stále keď sa k nej priblížila, úplne ju zakryla a nastal Nov.

Mesiac veľmi ľutovala svojho milého. Raz, keď bola Temnota od nej najďalej mu požičala svoju moc. Na zem sa zniesli lúče jasného svetla. Každého, koho sa dotkli, sa premenil na nejaké zviera. No keď sa lúče dotkli toho mladíka, stal sa nesmrteľným. Aby, keď Mesiac mohla opäť zostúpiť z neba, sa mohli zase stretnúť. Dostal časť jej moci a preto začal hľadať ostatných. Učil ich o Slnku a Mesiaci a naučil ich ovládať ich moc. A o sto rokov na to, sa stretol s princeznou Mesiaca. Aj keď bol vo svojej zvieracej forme, ona ho nikdy neprestala milovať.“

„To je tak smutné!“ vyhlásila som, keď už dlho nič nepovedal. „Prečo na ňu žiarli? Všetci on si mohol ďalej užívať a bol by spokojný. A vôbec nemusel ani jedného z nich tak kruto potrestať.“

„Čo už, jeho rozhodnutie nezmeníme. Stalo sa, čo sa stať malo. Princezná Mesiaca na nás teraz dáva pozor ako na svoje deti. A Slnko nás potajme nenávidí a žiarli na ňu. A Temnota, nuž, veľký kráľ Temnoty ovláda Mesiac stále viac a jej moc stále slabne. Ak ju niekto nevyslobodí od toho tyrana hrozí, že jedného dňa zomrie a my s ňou,“ povedal trpkou.

„Počuj, už toľkokrát som vo svojom živote bola na hrane smrti, že neverím, že som všetky tie razy prežila. My ženy sme silné bojovníčky. Určite ju niečo také nepoloží. A som si istá, že raz sa niekto nájde, kto ju z toho jej prekliatia vyslobodí a ona bude môcť byť so svojim milovaným.“

Zasmial sa: „Kiež by som mohol aj ja mať aspoň kvapku tvojho optimizmu.“

„Ja nie som optimistka, ja som pesimista až za hrob,“ vyhlásila som sladkou. Pozrel sa na mňa s úsmevom v očiach.

Náš očný kontakt sa prerušil, keď vstal.

„Povedal som ti všetko, čo som mal. Teraz už vieš pravdu. Opatruj tento starý príbeh a keď nájdeš ďalšieho strieborného čarodejníka, prezrad' mu ho. Nech pravda nášho rodu nikdy nezanikne,“ opäť sa v zlomku sekundy premenil na obrovské zviera. „Onyx cestu späť pozná. Zavedie ťa späť. A teraz zbodom, až do nášho najbližšieho stretnutia.“ Prisahala by som, že som na jeho zvieracej tvári videla úsmev. No odohralo sa to tak rýchlo, keď mával krídlami a vzlietol, že som si tým nemohla byť istá.

„Aj tebe zbodom, priateľu,“ zašepkala som do ticha stromov.

Pozrela som na Onyxa, ktorý celý čas sedel vedľa nás a hral sa s nejakou rastlinkou. Poletoval okolo nej a vystrkoval labku k jej pestrofarebnej hlávke.

„Tak poď, Onyx, vrátime sa. Určite sa už o nás boja,“ chytila som ho do náruče a vstala som. Boli sme uprostred lesa a ja som si nebola istá, kadiaľ mám ísť. Skúsila som podobný smer, akým odletel Oron. „Skúsme ísť tadiaľto. Aj keď Oron povedal, že poznáš smer, neviem si predstaviť, akoby si ma viedol,“ povedala som Onyxovi a pohľadila som ho po jeho jemných uškách. Vykročila som smerom do lesa, no on sa mi rýchlo vytrhol. „Čo sa deje?“ opýtala som sa prekvapene. Roztiahol svoje drobné krídelká a začal letieť na opačnú

stranu. Nepreletel ani meter, keď zastavil a otočil sa na mňa. „Mám ísť za tebou. Chápem. Takže ma predsa len budeš viesť,“ usmiala som sa na neho a opäť som ho vzala do náruče. Vykročila som smerom, ktorý mi ukázal.

Zakaždým, keď som z neho zišla sa mi vytrhol a naviedol ma na správnu cestu.

Ja som cestou rozmýšľala o princeznej Mesiaca. Muselo to byť pre ňu ťažké, len raz za sto rokov sa ísť pozrieť na svet. A potom stretnúť svojho milovaného a môcť ho vidieť len raz. A potom sledovať, ako trpí, keď sa premieňa pri jej svetle. Muselo to byť pre ňu ťažké. Chúd'atko princezná. Muselo to byť už veľmi dávno, ale prečo sa ešte nenašiel niekto, kto by ju zachránil? Nemôže to byť až tak hrozné. Všetci, čo treba? Len poraziť toho kráľa Temnoty či čo. A potom by už princezná nebola spútaná jeho mocou. A uvoľniť jej milovaného spod kliatby, aby mohli byť spolu aspoň raz za tých sto rokov. Určite to nie je až tak ťažké.

Znenazdajky ma chytila nejaká ruka. Vykríkla som prekvapením.

„Kde si bola, Lussiel?“ opýtal sa ma nahnevane Cetus. „Zrazu sa len tak rozbehneš, utečieš ďaleko za hranice a potom sa stratiš, Ailive ostala stáť uprostred cesty a ty nikde. Tušíš vôbec, ako sme sa o teba báli?“ vytýkal mi, keď ma viedol von z lesa.

„Prepáč, Cetus, ja som len...“ zarazila som sa. Rozhodne mu teraz nemôžem začať hovoriť o princeznej Mesiaca. Porušila by som tajomstvo.

„Ty si len čo, Lussiel? Ak sa ešte raz takto stratiš z dohľadu, obviažem ti okolo nohy lano, aby si ďaleko sama nikam nechodila. Najprv ten únos v lese, potom prechádzka po cintoríne a teraz si len tak zmizneš,“ zavrčal na mňa generál tak veľmi, že ma až striaslo.

„Blíži sa noc, Lus, toto bol zlý nápad sa ísť teraz prechádzať,“ napomenul ma Kleio dost nežnejšie ako tí dvaja.

„Prepáčte, naozaj som vám nechcela pridávať starosti. Ja som len... Jeden starý priateľ sa za mnou zastavil. Nejako sme sa zahovorili a ja som zabudla na čas. Mrzí ma to,“ previnilo som sklopila hlavu. Cítila som sa mizerne, že im stále spôsobujem toľké starosti.

„Herinya, celý deň som dnes opakoval, že je to tu nebezpečné a ty sa teraz len tak stratiš. Teraz, keď na teba stále číha zlo, si veľmi zraniteľná.“

„Prepáčte,“ zašepkala som ešte raz. V očiach ma začali páliť slzy. Naozaj som im nechcela pridávať ešte ďalšie starosti.

Potlačila som v sebe vzlyk. Prečo na nich musím byť taká zlá? Oni sa o mňa tak starajú, každý deň za mňa nasadzujú život a ja im pridávam ešte ďalšie starosti. Mala by som sa snažiť byť čo najviac nenápadná a nie ich takto trápiť.

„Ach, Lus, nič tak strašné sa nestalo. Si v poriadku, a to je hlavné. Ale už to nikdy viac neurob. Alebo aspoň pošli posla, že sa niekam chystáš, dobre?“ prikývla som. Zdalo sa, že mi už Cetus odpustil, no ja som sa aj tak cítila mizerne.

„Kúsok ďalej je čistinka. Môžeme tam prenocovať,“ aj generál bol o čosi pokojnejší.

Pritisla som si Onyxa bližšie k sebe. Stratili sme ďalší deň. A zase mojou vinou.

Cetus ma pustil a pobral sa k Ailive.

Jeho miesto vystriedal Kleio: „Netráp sa. Všetko dobre dopadlo. Nehneváme sa na teba, len to už nerob.“ Prikývla som. Dúfala som, že keď zodvihnem hlavu, nevšimne si môj uszlzený pohľad. „Pod', pôjdeme,“ pomohol mi vysadnúť do jej sedla. Stále som držala hlavu sklonenú.

Obaja ma nechali na pokoji a vyrazili sme k neďalekej čistinke.

Prišli sme k nej mlčky. Ja som pri sebe pevne zvierala Onyxa. Aspoň malá útecha v tejto bolesti.

Dorazili sme na čistinku, zliezla som z Ailive a chcela som odísť do čo najvzdialenejšieho kúta, aby som neprekážala.

Urobila som len pár krokov, keď kúsok predo mnou preletel šíp a zabodol sa do zeme. Okamžite som zodvihla hlavu a pozrela som sa do lesa, odkiaľ ten šíp priletel. V momente sa vedľa mňa zjavil Raven s vytaseným mečom.

„Odhoďte zbrane! Máme ju na muške a pokojne ju zastrelíme,“ ozval sa z lesa hromový hlas. Nikto sa ani len nepohol. „Ako myslíte,“ opäť sa ozval ten hlas. Vzduchom preletel ďalší šíp. Nebyť Ravenovej rýchlej reakcie, už by bolo po mne. Lenže on ho rýchlo presekol.

V momente sa z lesa vyrútili bojovníci a obkľúčili nás. Rozpútal sa okolo mňa boj. Snažila som sa byť čo najviac nenápadná, aby sa Raven sústredil hlavne na seba. Snažil sa, stáť čo najbližšie pri mne, lenže čoskoro sa musel vzdialiť, aby mi švihmi meča neublížil. Práve ten moment využil nepriateľ. Prudko ma k sebe strhol a priložil mi chladnú čepeľ meča na krk.

„Odhoďte zbrane!“ zopakoval. Všetci ho museli poslúchnuť. Už nešlo len o planú hrozbu. „Vôbec si sa nezmenil. Stále nechávaš krásne dámy plakať, synu,“ ozval sa za mnou veľmi povedomí hlas. Čepeľ mi z krku zmizla.

„*Né yonta yárě.* Dlho sme sa nevideli, otec,“ odpovedal mu Daeron.

34. Kapitola

„*Né yonta yárë*, otec,“ odpovedal mu Daeron. Zodvihol svoj meč zo zeme a schoval ho späť do pošvy na páse.

„Daeron?“ opýtal sa Elayn nechápavo.

„Nechcel som tadiaľto ísť, pretože toto je územie môjho klanu. Sme na území elfov,“ odpovedal mu odovzदानe. Teraz už nemal možnosť zapierať.

„To bolo hnusné, synak. Takto sa vyjadrovať o svojej rodnej zemi. Keby ťa teraz počula tvoja matka.“

„Otec, mohol by si ju, prosím ťa, pustiť? Ona nikam neutečie,“ napomenul ho, keď mi muž ešte stále zvieral ruku. Keď mi to teraz pripomenul, prestala som si ju cítiť.

„Až keď sľúbiš, že pôjdete s nami. Objavíš sa tu raz za celé storočie a čakáš, že ťa len tak necháme odísť? Ideš s nami!“ rozkázal. Ruku mi stisol ešte pevnejšie a potiahol ma smerom k lesu. Ledva som jeho tempu stačila. „Mimochodom, slečna, som Daeron starší, Daeronv otec,“ predstavil sa mi, keď ma vliekol lesom. „A tvoje ctené meno?“

„Lussiel.“

„Okúzľujúce meno, slečna Lussiel. Ak ti môj syn, Daeron, niekedy v minulosti ublížil, pokojne mi to povedz. Ja si s tým poradím,“ hovoril ďalej.

„Váš syn bol ku mne po celý čas veľmi milý,“ odpovedala som pravdivo. „A pokojne ma už môžete pustiť. Neutečiem vám, ale prestávam si cítiť prsty.“

Stisk okolo mojej ruky, okamžite povolil: „Ospravedlňujem sa. Ani som si neuvedomil, že zvieram tak krásnu mladú dámu a nie nejakého muža, ktorý si dovolil vstúpiť do nášho lesa,“ ruka stále ostala obtočená okolo môjho lakt'a, len teraz už ma jej stisk nebolel.

„Otec, prestaň k nej byť hrubý. *Herinya* je...“ snažil sa ho upokojiť Daeron. Otočila som hlavu, aby som videla, že všetci idú poslušne za nami. Elfovia im zobrali meče, no oni sa tvárili tak nazúrene, že by ich dokázali pozabíjať aj holými rukami.

„*Herinya*?! Daeron, čo to s tebou v tom paláci spravili?“

Daeron mu už nestihol odpovedať, pretože sme vstúpili do obrovského mesta uprostred lesa. Domy a všetky stavby boli vybudované v starých stromoch. Koruny poskytovali dokonalú ochranu oblohy, ale stále cez ne prenikalo svetlo, teraz už zapadajúceho slnka.

Zastavili sme sa uprostred námestia. Okolo nás sa zhlukli davy zvedavcov. Asi tu návštevníkov nemali často. Obdivovala som prekrásne stavby, nejako ma už krása elfov nevzrušovala. Tušila som, že budú nádherní, no ich architektúra bola ešte krajšia.

Z jedného obrovského stromu vyšla po točitom schodišti nádherná pani. Po jej boku kráčal elf veľmi podobný Daeronovi. Bol asi rovnako vysoký, len havranie vlasy mal o niečo kratšie.

„*Meldanya*, koho si to priviedol?“ opýtala sa zvedavo žena, keď prišla takmer až k nám. Elfovia v dave jej ustupovali. Prišla k nám a začala si nás obzerať. Pri pohľade na mňa sa zamračila.

„Presvedč sa sama,“ Daeron starší ma odtiahol z cesty a ukázal tak Daerona, ukrývajúceho sa za mnou.

„Daeron!“ vykrikla žena nadšene a rozbehla sa k nemu. Skočila mu okolo krku a silno ho objala. „Synček môj, kde si sa tak dlho túlal?“ z jej hlasu bolo počuť slzy.

„Odpusť, matka,“ zašepkal Daeron dojatý a objal útlu ženu. Žena ešte dlho ticho vzlykala do jeho ramena.

„*Meldanya*, už ho môžeš pustiť. Tak skoro ho do sveta zase nepustíme. Nie, pokiaľ neoslávime jeho návrat,“ vyhlásil Daeron starší nadšene. Davom sa rozniesla radosť.

Žena sa od neho konečne odtiahla utierajúc si slzy: „Ja viem. Som len tak nesmierne šťastná, že ho zase vidím, živého a zdravého,“ povedala a prišla k mužovi, čo ešte stále zvieral svoju ruku. Až teraz som sa mu pozrela do tváre. Muž bol úplnou podobou Daerona. Vypadal len o niečo staršie. Rovnako čierne vlasy a aj rovnako modré oči a rovnaké črty tváre. Keby som nevedela, že je to jeho otec, určite by som si myslela, že sú bratia, ak nie dvojčičky. „Synček, koho si to so sebou priviedol? Snáď svoju snúbenicu?“ opýtala sa žena prekvapene, keď ma zbadala. Už-už som jej chcela odpovedať, keď zrazu o krok ustúpila so strachom v očiach. „Odpusťte, pani moja, nespoznala som vás. Prepáčte mi. A ospravedlňujem sa aj za hrubosť svojho manžela. Daeron, okamžite ju pusti! Čo nevidíš, že to budúca kráľovná?“ opýtala sa ho žena rozčúlene. Ruka z môjho lakťa okamžite zmizla.

„Matka, otec, toto je Lussiel, budúca kráľovná,“ predstavil ma Daeron. „A spolu s nami sú tu princ Kleio, generál Elayn, dvorný čarodejník Cetus a Lussielin osobný strážca, Raven,“ predstavil zvyšok našej skupinky Daeron. „Toto sú moji rodičia, kráľ a kráľovná klanu Ohtar.“

„Rada vás všetkých spoznávam, som Faye, prosím, prijmite našu pohostinnosť a buďte našimi hosťami. Určite musíte byť po tak dlhej ceste unavení,“ prehovorila kráľovná nežne.

Bola to prekrásna žena, nečudovala som sa, po kom mohol Daeron zdediť svoj výzor. Mala dlhé čierne vlasy, ktoré vypadali ako z hodvábu. Ofinka jej končila priamo nad očami, predné pramienky mala zostrihnuté v polovici líc a ostatné jej padali na plecيا. Jemný vetrík ich rozfukoval a vytváral tak za ňou čiernu hodvábnu vlečku. Oči mala azúrovo modré, teraz sa v nich leskla pokora. Plet mala svetlý nádych a vypadala ako z hodvábu. Bola prekrásna, veľmi pripomínala Daerona.

„A mňa predstaviť nechcete?“ ozval sa za kráľovnou hlas. Muž, ktorý pred tým kráčal vedľa nej na schodoch, teraz rýchlim krokom prešiel pred kráľovský pár. „Rád ťa zase vidím, braček. Lussiel, som Orias, Daeronov brat. Rád vás spoznávam, princezná. *Vanesselyë silë calimavë*,“ s poslednou vetou ma chytil za ruku, sklonil sa a pobožkal mi ju. Cítila som na tvári červeň.

„Orias, prestaň! Je to princezná!“ napomenul ho Daeron starší. „Prosím, ospravedlňte ho. Je ešte mladý a občas zabúda na slušnú výchovu.“

„Nebudeme si, preda, kaziť tak vzácnu návštevu. Určite ste po tak dlhej ceste vyhladli. Pripravíme pre vás oslavu vášho príchodu,“ vyhlásila kráľovná. Elfovia okolo sa dali do pohybu. „Princezná Lussiel, počte, prosím, so mnou. Musíme vás pripraviť na hostinu. Bude na vašu počesť,“ povedala kráľovná so sladkým úsmevom.

„Nerobte si s nami starosti,“ snažila som sa ju zastaviť, ale už bolo očividne neskoro.

„Musíme si robiť starosti. Tak vzácnu návštevu, akou je princezná a naša budúca kráľovná, tu tak často nemáme. Musíme vás pripraviť. Určite sa po tak dlhej a náročnej ceste chcete okúpať.“

Mala pravdu. Horúca voda mi chýbala.

„Ale nebude to nič veľké, dobre? Nemám rada honosné a prezdobené oslavy,“ zdôverila som sa jej, keď sme sa ocitli v samote jedného domu.

„O to sa nemusíte vôbec obávať,“ uistila ma. Prečo som vôbec nechcela uveriť jej sladkému tónu?

O niekoľko hodín neskôr som odpoveď na svoju otázku dobre vedela. Pani Faye zvolala snád' všetkých elfov z okolia, aby pripravili tak veľkolepú hostinu.

Z námestia ma zaviedla do hlbšej časti mesta, kde sa skvela obrovitánska sála. Na jej okraji boli postavené stoly, ktoré sa prehýbali jedlom. Boli rozostavané po obvode miestnosti tak, aby v strede bol priestor. Len pri jednej stene neboli stoly. Tam ústilo obrovské schodisko, na ktorom som teraz stála.

Kráľovná mi požičala svoje najlepšie šaty, ako sama vravela. Mali svetloružovú farbu a boli ľahké ako pierko, aj keď pri tých všetkých spodničkách, by som čakala skôr opak. Korzet mal fialovú farbu a rovnaká farba sa tiahla aj po sukni vo veľkom veľčku. Oba kusy látky a zdobenie na šatách bolo vyšívané striebornou farbou. Šaty mali hlboký, štvorcový výstrih a držali ich dve široké ramienka z fialovej látky. Z nich sa spúšťal závoj ružovej látky, ktorý bol pripevnený na vysoké, strieborné rukavice, ktoré mi odkrývali dlane a siahali až po latke. Ten závoj vial za mnou vo vetre ako plášť.

Topánky mali podobný odtieň. Mali svetloružovú farbu a zdobené boli striebornou niťou. Podpätky na nich nebol obzvlášť vysoký len tak, aby sa na nich príjemne chodilo. Mali otvorenú špičku a v pásoch sa mi ťahali až ku kolenám. Pri každom pohybe rázporok na boku odhaľoval moju pravú nohu. A to radšej ani nechcem vedieť, ako mi spravila vlasy. Trvala na tom, že ich nemôžem mať len tak rozpustené, a že mi musí urobiť nejaký účes. Hrala sa mi s nimi snád' hodinu, kým vyhlásila, že je spokojná. A ja sa čudujem, že po tom všetkom kvákaní mi na hlave ešte nejaký vlas ostal.

Keď sme s kráľovnou kráčali dole schodiskom, okamžite na nás padli všetky pohľady: „Vraveli ste, nič výstredné,“ povedala som zmučene. Určite tu musela byť asi stovka elfov.

„Ale však to nie je nič veľké! Oslava pripravená len tak, na rýchlo,“ hájila sa. Pochybovala som o tom. Všetky tie jedlá muselo trvať uvariť niekoľko hodín. „Ale teraz si predsa nebudeme kaziť večer takými to zbytočnosťami. Sme na oslave, tak poďme oslavovať!“ vyhlásila kráľovná nadšene a potiahla ma rýchlejšie dole schodiskom.

Keď sme zišli z posledného schodu, podala mi krásne vyrezávanú čašu s bielym obsahom.

„Nildinyar, moji priatelia, dnes máme tú česť privítať medzi sebou navrátilca, náš syn, Daeron, sa vrátil!“ davom sa rozozvučali ovácie. Niektorí Daerona chytili a postrčili ho dopredu. Otočil sa späť k davu a zamával im. „A priviedol so sebou aj veľmi vzácnu návštevu z paláca. Princeznú a našu budúcu kráľovnú Lussiel!“ dav sa opäť rozozvučal. Zaciťila som, ako sa začínam červenáť. Neznášala som, keď som bola stredobodom pozornosti. „Na ich počesť sme dnes pripravili túto oslavu. Zabávajte sa, jedzte, pite, tancujte, spievajte, hrajte, oslavujte! Kto vie, kedy sa nám opäť pošťastí takáto vzácna návšteva a kto vie či vôbec.“

Oslavuje, *nildinyar!*“ povedala kráľovná a odpila z krásnej čaše. Všetci nasledovali jej príkladu, tak som si odpila aj ja. Na jazyku sa mi rozplynula chuť granátového jablka a melónu. Dve sladké chute sa spolu bily a vytvárali krásnu harmóniu chutí. Nikdy som nič podobné nezažila. A bola som si istá, že už ani nezažijem. Tento nápoj bol jednoducho dokonalý.

Hlavou mi prebleskla spomienka, že mi o ňom raz Daeron hovoril.

„Musíte byť hladní. Už je pre vás pripravená večera,“ povedala kráľovná a potiahla nás k stolu. Doviedla nás k stolu oproti schodisku. Mňa a Daeronva posadila doprostred, ona a kráľ si sadli vedľa nás. Hneď vedľa nich sedeli Kleio, Raven, Cetus a Elayn. Vedľa nich sa posadil Orias. Onyx dostal špeciálne miesto na stole. Predo mnou a Daeronom bol veľký priestor, kde mal svoj pelech.

„Daeron, ten nápoj, je to...“ opýtala som sa ho, keď ruch v miestnosti začal utíchať.

„Shaquel, presne. Chutil ti?“ opýtal sa so záujmom a sám si odpil zo zdobenej čaše ešte jeden dúšok.

„Nikdy som nič lepšie nechutnala! Mal si pravdu, je úžasný!“ vyhlásila som šťastne. Vedľa mňa sa ozval kráľov smiech.

„Som rád, že vám chutí, princezná. Môžete sa tu preň zastaviť, kedykoľvek budete chcieť,“ povedal mi s úsmevom kráľ. Práve vtedy začali na stoly nosiť jedlo.

„Veľmi rada. A dobrú chuť,“ usmiala som sa na všetkých okolo. Už dosť hlasno sa ozýval môj žalúdok, no chcela som počkať, kým donesú jedlo viacerým. Jeho dráždivá vôňa mi vykrúcala nos. Bolo ťažké odolať tej dokonalej, nádherne zdobenej a ešte nádhernejšej voňavej nádhere. Musela som začať prehĺtať sliny, inak by som si musela vypýtať na ne podbradník.

Konečne sa niekto pustil do jedla. Zobrala som do rúk príbor a pokúsila som sa jesť slušne. Lenže to jedlo bolo tak výborné, že som sa ovládala s veľkou dávkou úsilia.

„Daeron, pokiaľ si dobre spomínam, keď si odchádzal vravel si, že sa sem už nevrátiš. Tak čo ťa sem teraz privádza?“ opýtal sa kráľ, keď sme dojedli hlavné jedlo.

„*Herinya?*“ vedela som, na čo sa ma Daeron pýta. Nebola som si istá, či je dobré to prezradiť alebo nie. Ale boli to Daeronovi rodičia, nemalo by to nikomu ublížiť.

„Hľadáme Exedru,“ prerušil moje myšlienky Elayn.

„Exedru? Ten meč dobyvateľov? Na čo vám bude?“ pýtal sa kráľ ďalej zvedavo. Chcela som Elayna prerušiť, aby o tom veľa nehovoril, no teraz sa hlas ozval z druhej strany.

„Niekto chce zabiť Lussiel a zničiť kráľovstvo. Potrebujeme ju nájsť, aby sme tejto katastrofe zabránili,“ odpovedal mu Cetus pokojne.

Chcela som ich oboch zastaviť v ďalšom hovorení, no kráľovi to zjavne ako odpoveď stačilo: „Aha, tak už chápem, prečo ste si vybrali práve takýto sprievod, princezná. Ale môj Daeron mi do tejto skupinky nejako nesedí. Som jeho otec a viem, že môj starší syn je zbabelec a úplne neschopný. Prečo ste si ho vybrali? Som si istý, že v kráľovskej armáde by sa našli desiatky lepších, ktorí by vás mohli ochrániť spoľahlivejšie,“ opýtal sa ma kráľ povýšenecky. Vôbec sa mi nepáčilo s akým tónom hovoril o svojom synovi.

„Daerona som si vybrala nie pre jeho bojové schopnosti, ale pre jeho intelekt. Pozná cestu a tiež územia, po ktorých kráčame. Má s cestovaním po tejto krajine viac skúseností, ako ktokoľvek iní. Vybrala som si ho práve preto. A vôbec sa mi nepáči, ako o svojom synovi

hovoríte, pane,“ odpovedala som ju rovnakým tónom. Nieкто ako Daeron si nezaslúži, aby ho takto ľahko urážali.

„Lus, krot' sa trochu. Nenadávaš mne, ale kráľovi elfov,“ snažil sa ma upokojiť Kleio, ktorý započul náš rozhovor.

V odpovedi ma prerušil kráľov smiech: „Výborne, slečna, výborne. Mne si už dlho nikto nedovolil odporovať a vy ste ma teraz zmietla jedným dychom. Som si istý, že z vás bude tá najlepšia kráľovná, aká kedy vládla za posledných tisíc rokov.“ Vyvalila som na kráľa oči. To bol test? On chcel vedieť, či budem dobrou kráľovnou? A to musel kvôli tomu urážať Daerona?

Zahryzla som si do jazyka, aby som svoje otázky nevyslovila nahlas. Radšej som sa napila toto vynikajúceho nápoja a ďalej sa venovala jedlu.

Zvyšok večere prebiehal mlčky.

„*Nildinyar*, poďakujeme sa za takúto vynikajúcu hostinu bohom!“ vyhlásila kráľovná po večeri. Všetci mlčky sklopili hlavy a odriekli tichú modlitbu. „A teraz je čas sa zabávať a osláviť príchod tak vzácných hostí, ako sa patrí!“ v tom momente sa lesom rozniesla hudba. Vedľa obrovského schodiska sa usadila kapela a začala hrať veselú melódiu. Pred hudobníkov sa postavili dve krásne dámy a začali spievať veselú pesničku.

Kráľ sa postavil a natiahol ruku ku kráľovnej: „*Merelyë liltien?*“

Kráľovná sa jeho ruky chytila a tiež sa postavila: „*Yallumë!* Netancovali sme spolu už dobrých sto rokov.“ Kráľ ju doviedol na parket a začali spolu tancovať. Ako som ich sledovala, padol mi pohľad aj na Onyxa, ktorý pokojne spal na stole. Natiahla som sa k nemu a opatrne som ho zobrala k sebe do náruče. Ani sa len nepohol, keď som ho začala hladiť po jemnej srsti.

Na tanečnom parkete pribudlo niekoľko ďalších párov. Všimla som si, že tancujú skoro všetci z našej malej skupinky. Usmiala som sa a vstala som. Boli sme uprostred lesa. Nerobilo mi problém, nepozorovane sa stratiť.

Potichu som kráčala po elfskom mestečku v strede lesa. Vzďaľovala som sa od silnejúcich zvukov hudby, ticho lesa mi bolo aj tak sympatickejšie. Kráčala som stále ďalej, Onyxa som pri tom niesla pri sebe.

Kráčala som, až kým som neprišla k brehu rieky. Jej hladinu osvetľoval ubúdajúci mesiac. Spomenula som si na príbeh o princeznej Mesiaca a zase mi jej prišlo ľúto.

„Oslava na tvoju počesť a ty sa stratíš. To nie je veľmi zdvorilé,“ ozval sa za mnou uštipačný hlas. Prekvapene som sa otočila na vysmiateho Oriasa.

„Nežiadala som oslavu,“ odpovedala som mu pokojne. Otočila som sa späť k jazeru. „Tu je aj tak krajšie ako tam. Nemám rada, keď je okolo mňa veľa ľudí.“ Krása tohto miesta ma upokojovala.

„Teraz sme tu len my dvaja,“ zašepkal mi do ucha. Ani som len nepostrehla, keby sa dostal za mňa. Chcela som sa otočiť, no on okolo mňa ovinul svoje ruky a zadržal ma. „*Nalyë vanim*,“ zašepkal a pobožkal ma na krk. Mimovoľne som sa otriasla strachom.

„Nehovorím elfsky,“ vysvetlila som mu. Cítila som, ako sa usmial. Ďalšie a ďalšie jeho bozky pokrývali moju šiju.

„Vravím, že si krásna. Si úplne iná ako všetky ostatné ženy. Vidím to na tebe. Ostaň tu so mnou. Vykašli sa na zachraňovanie kráľovstva a zostaň tu. So mnou budeš šťastná. Stane sa s teba kráľovná elfov.“

„Pusti ma!“ snažila som sa mu vykrútiť. Toto zachádzalo až priveľmi ďaleko. „Pusti!“ rozkázala som mu opäť, no on ma zovrel ešte pevnejšie. Moje počínanie zobudilo Onyxa. Lahlo sa dostal z môjho náručia, ale Orias ho pritlačil späť ku mne.

„Nepustím ťa, už nikdy!“ otočil ma čelom k sebe. Hneď som pochopila, o čo mu ide. Snažila som sa mu vykrútiť ešte intenzívnejšie. Bol to len zlomok sekundy, keď sa ozval zvuk meča, ktorý preťal vzduch. Medzi mnou a Oriasom sa zaleskla čepel’.

„Okamžite ju pusti!“ zavrčal Raven tak, že mi po chrbte prebehol mráz.

„Nevidíš, že nás rušíš, *úcanya huo*?“ povedal Orias sebedovomo a opäť pokračoval vo svojom pokuse.

„Heca!“ zavrčal Raven ešte raz. Keď sa ani teraz nepohol, jednoducho nás odtrhol a jednou presne mierenou ranou poslal Oriasa k zemi. „Ak sa k nej ešte raz priblížiš, zabijem ťa!“

„Ako chceš. Ale pamätaj si, že stále si hosťom v našom dome,“ zavrčal mu Orias rovnako a odkráčal. Raven ešte pár sekúnd počkal, kým sa nestratil z dohľadu a potom zasunul svoj meč späť do pošvy. Vyrazil smerom, ktorým odišiel aj Orias, bez jediného pohľadu na mňa.

„Raven!“ vykričala som skôr, ako som sa stihla zastaviť. Stuhol na mieste. „Ďakujem, že si ma opäť zachránil. A chcem sa ti aj ospravedlniť. Nechcela som vtedy, pred Leithiným domom, tak veľmi kričať. Konal si si len svoju povinnosť. Mala som tušiť, že taká nočná prechádzka bude pre mňa nebezpečná. Prepáč. Už sa nebudem správať tak nezodpovedne,“ prisľúbila som mu smutne. Opäť som zacítila slzy v očiach.

„Lussiel...“ vyslovil moje meno potichu. Tak dlho som nepočula jeho hlas. Strašne mi chýbal. „Nič nechápeš. Nehneval som sa na teba. Hneval som sa na seba. Nedokázal som ťa v tú noc zastaviť. Už zase si sa vďaka mne mohla ocitnúť v nebezpečenstve.“

„Ale nič sa nestalo! Raven, všetko bolo v poriadku. A ja sľubujem, že už nikdy nič podobné nespravím. Vždy ti dám vedieť, kam idem,“ nebola som si istá, či svoj sľub dokážem dodržať, ale nechcela som, aby Raven trpel. Teraz, keď som počula jeho hlas, po tak dlhom čase, dokázala som v ňom rozoznať všetku tú bolesť, ktorú v sebe ukrýval.

„Lussiel, v tú noc si sa ma opýtala, čo mám proti Manticorám, spomínaš?“ prikývla som. Všetky tie hnusné slová, ktoré som mu vtedy povedala mi doteraz zneli v hlave. „Vo svojom živote som sklamal len jeden, jediný raz.“

Ja a ďalších desať mužov sme išli na jednu misiu do Zakázanej zeme. Cestou nás napadla Manticora. Prežil som to len ja. Ale keby som sa bol viac snažil, mohol som ju zastaviť. Stačilo mi tak málo a mohol som všetkých zachrániť. Lenže, nebol som dosť silný. Keby ma našli o niečo neskôr, bol by som už mŕtv. Otrávil ma svojim jedom.

Takmer som to vtedy neprežil. A zostala mi z toho spomienka, ktorá mi pripomína moje sklamanie stále, keď sa pozriem do zrkadla,“ otočil hlavu a ukázal na tri jazvy na svojej tvári. „Možno vo svojom živote ešte sklamem. Len nechcem, aby si to bola ty, kto za to zaplatí životom.“ Pustila som Onyxa a rozbehla som sa k nemu. Zozadu som ho objala a schovala som svoju tvár medzi jeho pleciami.

„Nedovolím ti sklamať. Raven, nedovolím, aby so opäť sklamal. Vždy budem stáť vedľa teba, aby si ma mohol chrániť. Nebudem prekážať v tvojej ceste. Budem kráčať vedľa teba, aby si ma mal vždy na očiach. A nedovolím, aby si ešte raz sklamal. Takže, už na to zabudni. Je to minulosť. Jazva na tvári ostala, ale je to len jazva. Oveľa dôležitejšie je to, že si prežil. Tak sa už prestaň trápiť, Raven. Prosím, nechcem ťa už vidieť viac trpieť,“ šepkala som

a snažila som sa potláčať slzy. V polovici ma moje oči zradili a kvapky vody sa dostali von. Okamžite vsiakli do Ravenovej košele. Ramená sa mi otriasali vzlykmi, no stále som ho pevne držala.

„Lus...“ zašepkal Raven po chvíli ticha a chytil moje dlane, ktoré mal prekřížené na hrudi, do svojich. Príjemne ma hriali. V jeho hlase som počula úsmev. Po pár minútach sa Raven otočil čelom ku mne a objal ma.

35. Kapitola

Zostali sme v spoločnom objatí niekoľko dlhých minút, ktoré mi pripadali tak neskutočne krátke. Nechcela som sa od neho odtiahnuť, keď sa to už medzi nami udobrilo. Nechcela som to byť ja, kto zruší túto krásnu chvíľku. Nie, keď mi bolo v tomto pevnom náruči tak krásne.

Pritiahla som sa ešte bližšie k nemu a nechala som slzy, ktoré mi ešte stále tiekli, vsiaknuť do jeho košele. Raven len ticho stál a nezdalo sa, že by mu to nejako vadilo. Po chvíli ma začal hladiť po chrbte.

Pomaly som sa začínala upokojovať. Až teraz som si uvedomila, ako veľmi mi chýbalo jeho objatie.

O niekoľko momentov neskôr som sa rozhodla, že je na čase ukončiť túto krásnu chvíľku, aj keď som dúfala, že by mohla trvať večne. Raven ma pri sebe držal ešte o pár sekúnd dlhšie.

„Mali by sme sa vrátiť. Možno nás už začali hľadať,“ vysvetlila som mu svoje správanie. Rukou mi zotrel posledné zvyšky slz z tváre.

„Vedia, že keď si so mnou, si v bezpečí. Ale naozaj by sme sa mali vrátiť,“ prikývol. Tie potvorské iskričky medzi nami v tom momente začínali byť nebezpečné. Raven sa ku mne sklonil, no v poslednom momente sa zastavil a dal mi bozk na čelo.

Zavrela som oči. Vtedy som si želala, aby som nikdy nebola prerušila to objatie.

Keď sa odo mňa odtiahol, opäť som sa mu hrnula do náruče. Moje nohy by určite neunesli tú dávku pocitov a skončila by som na zemi, keby som tak neurobila.

„Lus?“

„Ešte chvíľku,“ prosila som ho ako malé dievčatko, ktoré sa chce dívať na svoju obľúbenú rozprávku, no je na čase ísť spať. Cítila som, ako ma opäť objal okolo pásu.

O chvíľku prehovoril: „Pod', už by sme naozaj mali ísť,“ jeho ruky ma pustili a ja som zacítila zvláštny chlad. Ustúpila som od neho o niekoľko krokov, aby ma ten omamný pocit zas nezlákal. „Tak pod',“ zašepkal. Chytil ma nežne za ruku a vykročil smerom k oslave.

Onyx, potešený, že ma má opäť len pre seba, sa ku mne rýchlo nahnul a vkľzol mi do voľnej ruky. Už nebol tak malý, ako v noc, keď som ho našla. Už bol veľký, ako dospelá mačka. Čudovala som sa, dokedy bude ešte rásť. A hlavne, kedy mi prestane rásť pred očami.

Raven kráčať pomaly, akoby si aj on chcel vychutnať tie posledné momenty, keď budeme spolu sami. Jeho ruka ma príjemne hriala, ale zároveň spôsobovala, že mi po celom tele behal mráz. Keď k nám začal doliehať zvuk oslavy, zastavil. Pevne stisol moju ruku a zavrel oči. Keď som sa ho chcela opýtať, čo sa deje, zhlboka sa nadýchol a pustil moju dľaň.

Potom vykročil späť na oslavu a ja, skôr, ako som ho nasledovala, som pocítila známe bodnutie prázdnoty.

Keď som vykročila z lesa, na oslave ostalo len niekoľko elfov. Museli sme tam byť poriadne dlho, keď sa to tu tak vyprázdnilo. Nezdalo sa, že si niekto našu neprítomnosť všimol, až keď...

„Kde ste tak dlho boli?“ zavrčal za mnou nahnevaný generál. Takmer som vykrikla od prekvapenia, no včas som sa zarazila. Pomaly som sa na neho otočila. Rozhodne mu nemôžem povedať, čo sa stalo, no ako mu tak dlhú neprítomnosť vysvetliť?

„Lus sa necítila dobre. Tak sme boli v lese, kým sa trochu neupokojila. Pokojne si mohol poslať posla. Vedel by si to,“ odpovedal mu miesto mňa Raven. Bola som za túto jeho lož vďačná. Rozhodne vedel klamať lepšie ako ja.

„Poslal som. Asi troch. Už som chcel ísť za vami.“ Stuhla som, ani jedného som si nevšimla. A podľa Ravenovho sekundového prekvapenia, ani on nie. Od ďalšej lži nás ušetril príchod kráľa, kráľovnej a Oriasa.

„Slečna Lussiel, môžete nám povedať, čo sa stalo teraz v lese?“ opýtal sa ma kráľ zdvorilo, no z jeho hlasu bolo počuť hnev. Náhle som si spomenula na Oriasove slová, keď odchádzal. Teraz je rozhodne čas na to, aby som povedala pravdu. Klamstvo by celú túto situáciu mohlo len zhoršiť.

„Bola som v lese, potrebovala som trochu čerstvého vzduchu. Zrazu za mnou váš syn prišiel a začal mi dávať... návrhy,“ odpovedala som stručne.

„A môžete mi vysvetliť, prečo sa mu váš strážca vyhrážal smrťou?“ pýtal sa ďalej. Oriasa moja odpoveď očividne zaskočila.

„Raven si len konal svoju povinnosť. Zdalo sa mu, že som v nebezpečenstve, tak zakročil.“

„A bola ste? V nebezpečenstve?“ opýtala sa kráľovná o dosť pokojnejšie ako kráľ.

„Moja česť bola. Zasnúbená žena predsa neprijme ponuku na sobáš od nejakého muža, ktorý jej navyše navrhuje, aby sa vzdala kráľovstva,“ vytasila som z rukáva svoj posledný tromf. Naozaj mi naše zasnúbenie liezlo krkom – a teraz dvojnásobne – no v tejto situácii sa mi nesmierne hodilo.

„Zasnúbená? A s kým?“ opýtal sa nechápavo Orias, ktorý konečne prehovoril.

Chystala som sa vysloviť meno, keď v tom ma objali okolo pása pevné paže: „So mnou, pochopiteľne. Ja som princ, ona princezná, tvoríme dokonalý pár, nemyslíte?“ Kleio musel započuť náš rozhovor a vrhol sa mi na pomoc. Odkedy sme odišli zo zámku poriadne sa zmenil. Našťastie, k lepšiemu.

Kráľ sa otočil na Ravena: „Môžete potvrdiť jej verziu?“ opýtal sa ho rozhorčene. Zdalo sa, že sa mu to prestáva páčiť.

„Moja pani niekde zmizla. Ako jej osobný strážca som ju išiel hľadať a našiel som ju na brehu jazera. Váš syn ju objímal, no ona sa mu snažila vykrútiť. Rozhodol som sa zakročiť. Pre mňa, ako jej osobného strážcu, je jej bezpečnosť prvoradá,“ odvetil Raven svojim vojenským hlasom bez emócií. Opäť to bol len chladný vojak bez vlastného názoru, ktorého som na začiatku neznášala.

„Otec, snád' nebudeš veriť dvom cudzincom a vlastnému synovi neveríš?“ opýtal sa ho Orias, keď už bolo jasné, že je jeho konanie spočítané.

„Bohužiaľ, poznám ťa až veľmi dobre, aby som vedel, že si niečoho takého schopný. Okamžite sa ospravedlň slečne Lussiel. Tvoj trest preberieme v súkromí,“ odpovedal chladne.

„Ale, otec! Nevidíš, že si vymýšľajú? Dohodli sa, aby prekabátili tvoj úsudok. Predsa nemôžeš veriť dvom...“ jediný pohľad kráľa prerušil jeho ďalšie protesty.

„Povedal som, že sa máš slečne Lussiel ospravedlniť,“ oznámil mu hlasom tak ľadovým, že by aj ľad zamrzol.

Orias sa ponížene pozrel na mňa: „Prepáčte mi moju drzosť a hrubosť, slečna Lussiel,“ vysúkal zo seba so sklopeným pohľadom.

„Prijímam vaše ospravedlnenie,“ povedala som pokojne. V tom momente ho kráľ potiahol preč.

„Odpusťte môjmu synovi, prosím. Viete, on občas nevie, kde je hranica. Je to dobrý chlapec, ale po Daeronovom odchode sme ho začali veľmi rozmaznávať. Prosím, odpusťte mu,“ prosila kráľovná. Usmiala som sa na tú krásnu ženu. Akoby so jej nemohla odpustiť?

„Prosím, netrápte sa. Už som mu odpustila. A som si istá, že sa polepší. To sú len vrtochy mladosti. A, prosím, nech mu váš manžel nedá veľmi prísny trest. Nič tak strašné sa nestalo,“ vždy som sa nenávidela za to, že jeden sladký úsmev ma dokázal tak ľahko obmäkčiť.

„Ďakujem. Ste tak dobrá. Som si istá, že budete výbornou kráľovná,“ usmiala sa na mňa. Úsmev som jej opätovala a ona rýchlo odišla.

„Nič tak strašné sa nestalo?“ pozdvihol Raven nechápavo obočie. „Po tom, čo som videl, by si zaslúžil minimálne dvadsať rán bičom, kým by chodil po žeravých uhlíkoch.“

„Raven!“ vykrikla som trochu zdesene. Nečakala som, že sa v ňom skrýva niečo také. Pochopila som, že má v sebe ešte jednu, temnejšiu stránku, ktorú treba odhaliť.

„Čo jej spravil?“ opýtal sa Kleio Ravena, keďže zo mňa by pravdivú odpoveď asi nedostal. Elayn len súhlasne prikyvoval.

„Dost' nechutne sa na ňu lepil. Keby tam nebola Lus, asi by som mu hneď odťal ruky. Takto sa k budúcej kráľovnej v mojej prítomnosti nikto správať nebude,“ zavrčal. Kleiova ruka okamžite zmizla z môjho pása.

„Kto sa ako nebude správať k Lus?“ prišiel k nám aj Daeron. Zdalo sa, že aj keď sem nechcel ísť, mal teraz lepšiu náladu ako ráno.

„Hlavne tvoj brat. Niečo škaredé Lus spravil, tak mu Raven musel tak trochu pohroziť a Lus zachrániť. O nič veľké si neprišiel,“ odpovedal mu Cetus. Prudko som sa na neho otočila. Stál medzi stromami.

„Ako dlho tam už si?“ dostala som zo seba.

„Dost' dlho na to, aby som videl, čo sa stalo v lese,“ žiarivo sa usmial a ja som zbledla. Nechcela som si ani predstaviť, čo by sa stalo, keby nás videl. „Keby sa tam Raven nezjavil, zachránil by som ťa sám. Nuž, predbehol ma.“ Nevie, či by som za to mala byť rada, alebo by som mala mať chuť ho zabiť, že nás videl.

„Nič veľké sa nestalo,“ prerušil moje vnútorné myšlienky Elayn. „Len Lussiel a Kleio *konečne* verejne priznali svoje zasnúbenie. Už som si myslel, že sa nedočkám ani do svadby,“ aj Elayn sa žiarivo usmial. Až teraz som si uvedomila, čo som v skutočnosti kráľovi povedala.

Cítila som, že som chytila červený nádych.

„Nepovedala by som, že som ho priznala, len som... využila všetky argumenty,“ odpovedala som s rozpakmi. „Naše zasnúbenie stále neuznávam. Ani keď mi Ireth vysvetlila jeho význam. A neuznám ho do našej svadby,“ povedala som pevne.

„Takže, Orias ti niečo spravil a môj otec ho chce za to potrestať? Preto ho tak surovo ťahal za sebou do paláca?“ vrátil Daeron náš rozhovor na pôvodnú tému.

„Áno. A opováž sa za neho ešte aj ty ospravedlňovať. Už ma z toho začína bolieť hlava,“ odvetila som pravdivo. Za dnešný deň sa toho tak veľa udialo.

Daeron sa uškrnul: „Len som chcel povedať, že mu tu patrí. Už potreboval trochu schladiť. Počul som o jeho výstrelkoch, kým som bol preč. Nedokážem uveriť, že je to môj brat. Takého si ho nepamätám.“

„Lus?“ prerušil ho Raven presne v momente, keď sa mi začínala točiť hlava a strácala som rovnováhu. Všetci ma okamžite zachytili.

„Som v poriadku. Len som unavená. Asi by som si mala ísť ľahnúť,“ odpovedala som pravdivo. Nutne som potrebovala, aby sa dnešný deň skončil. Bolo toho na mňa priveľa.

„Ukážem ti komnaty. Matka ti pripravila najlepšiu izbu v paláci. Je väčšia ako tá na zámku. Aby si sa v nej nakoniec nestratila,“ povedal s úsmevom. „A my ostatní máme izby dosť blízko na to, aby sme ku tebe v prípade nebezpečenstva rýchlo prišli. Takže stačí len, keď budeš kričať,“ dodal a vyviedol ma hore veľkým schodiskom. Pozrela som sa na skupinku, ktorá ostala stát' na kraji lesa. Usmiala som sa a začala som dávať pozor, kam ideme.

„Daeron, prečo si so mnou tvoja matka robí toľké starosti? Mne by stačila aj malá izba niekde, kde by som nezavadzala. Vôbec sa so mnou nemusela tak trápiť. A nemusela ani pripravovať tak veľkolepú oslavu.“

Daeron zastavil uprostred chodby: „*Herinya*, vy si neuvedomujete, že ste pre nás tým najväčším požehnaním, aké mohlo nás elfov stretnúť? Hlavne náš klan. V poslednej dobe, keď je mier ohrozený, sa vzťahy s našimi susedmi začali zhoršovať. Nechápte ma zle, ale všetci teraz potrebovali nejaké odreagovanie. Náš príchod a oslava na vašu počesť boli potrebné v týchto ťažkých časoch,“ vysvetlil mi, keď sa pomaly pustil do chôdze.

„Daeron? Stalo sa niečo?“ opýtala som sa, keď som na jeho tvári videla chmáry. Daeron nehovoril takto vážne, keď išlo len o obyčajnú oslavu.

„Počul som dvoch elfov, ako sa rozprávali. Tiež neboli z tejto oslavy nejako nadšený. Vraj pred pár dňami zažili útok. Ubránili sa len veľmi ťažko. Nemyslia si, že oslava je vhodná tak skoro po smrti bratov z kmeňa,“ vysvetlil mi po chvíli. „Je to jasný signál, že mier sa rúca. Musíme Exedru nájsť čím skôr, aby sme zabránili vojne. Nemali by sme strácať viac času.“

„Máš pravdu,“ súhlasila som. Ak sa dva kmene elfov začali búriť a bojovať medzi sebou, môžu to spraviť aj ďalšie. Vojna môže vypuknúť kedykoľvek a my nemáme jediný prostriedok, ako ju zastaviť. Aj keď, podľa Daerona, je už na dosah ruky.

„*Herinya*, netráp sa tým. Všetko dopadne dobre. Keď už tu máme teba, som si istý, že dokážeme vojne zabrániť. Exedra je blízko a chce, aby sme ju našli. To nám dáva výhodu. Dopadne to dobre, ale mala by si si odpočinúť. Nemôžeš bojovať, pokiaľ sa dobre nevyspíš,“ usmial sa na mňa, keď sme zastavili pred jednými dverami. „Tvoje komnaty,“ otvoril dvere a vpustil ma dnu. Len predsieň mala rozmery menšieho bytu.

„Daeron, to je nádhera!“ vyhlásila som. Predsieň bola ladená do béžových farieb. Steny a koberce mali maslovú farbu. Ručne vyrezávaný nábytok bol biely. Miestnosti dominoval obrovský stôl v strede a pri ňom bolo postavených dvanásť stoličiek, ktoré pripomínali kreslá

z nejakého starého zámku. Pri každých dverách v miestnosti stál kvet, ťahal sa popri nich a vytváral tak zelený oblúk na každej stene. Kalichy kvetov sa podobali na jazmíny, len boli o dosť väčšie.

„A to je len predsieň,“ povedal s pobavením v hlase. „Používajú sa len na špeciálne príležitosti. Pred päťsto rokmi cestoval kráľ po zemi. Keď zavítal sem, elfovia ho chceli privítať nejakým darom, ktorý už nikde nedostane. Tak mu postavili tieto komnaty. Trvalo to takmer dva mesiace, kým všetko bolo dokonalé. Odvtedy sa s touto miestnosťou nič nerobilo. Čaká na príchod ďalšieho kráľa,“ prezradil mi. Chcela som protestovať, ale on ma zadržal: „Chod' už spať. Moja matka sa na mňa bude hnevať, že ťa krátime od spánku. Dobrú noc.“

Usmiala som sa na neho: „Dobrú noc, Daeron.“

Pomaly som vošla do izby. Pri dverách stál krb, v ktorom horel oheň, takže miestnosť bola dostatočne osvetlená, aj keď Daeron za mnou zavrel dvere. Prešla som k jedným z troch dvier v miestnosti. Za prvými sa skrývala kúpeľňa. Takže som zamierila do druhých. Keď som ich otvorila, v nemom úžase som zostala stáť vo dverách. Oknom do miestnosti prenikalo dostatok svetla, takže som videla krásnu posteľ s baldachýnom v strede miestnosti. Nadýchané paplóny a vankúše priam lákali k spánku. Saténové obliečky na nich, ladené do karmínových farieb, vypovedali o svojej jemnosti.

Vedľa postele stál veľký šatník. Na jeho prostredných dverách bolo zrkadlo v krásne zdobenom ráme. Po troche skúmania som zistila, že aj rám skrine má rovnaký, kvetovaný vzor.

Aj tu stál v rohu miestnosti obrovský kvetináč naznačujúci, že elfovia sú skutočne národ spätý s prírodou. Rastlinky v ňom sa ťahali po stenách až na strop, kde vytvárali sieť obrazcov.

Očarená touto krásou som prišla k posteli. Rukou som pohladila obliečky. Boli ešte hladšie ako sa na prvý pohľad zdalo. Sadla som si na mäkkú posteľ. Bola rovnako pohodlná ako tá na zámku. Okamžite som sa ňou nechala zlákať a dostala som chuť si do nej ľahnúť a poriadne sa vyspať. Položila som spiaceho Onyxa na vankúš a prikryla som ho. Aj pre neho to musel byť ťažký deň.

Postavila som sa a prišla som ku skrini. Dúfala som, že v nej nájdem nejaký vešiak, alebo čo, aby som naň mohla zavesiť šaty, ktoré mi požičala kráľovná. Nič také som dnu nenašla. Tak som sa porozhliadla po miestnosti, kde by sa dali nechať šaty.

Zrak mi padol na stoličku vedľa písacieho stola. Stál pod oknom, no v prvom momente som si ho nevšimla, pretože ho ukrýval ďalší kvetináč. Prišla som k nej a začala som rozopínať šaty. Kto by si bol pomyslel, že z takej nádhery sa bude ťažšie vyzliekať, ako obliekať?

Po niekoľkých minútach sa mi to konečne podarilo. Šaty som prevesila na stoličku a prišla som k posteli. Onyx stále pokojne spal. Pohladila som ho po jemných uškách. Len v spodnej bielizni som si ľahla do postele. V mojom svete som aj tak bola zvyknutá spať nahá.

Zakrútila som sa do vyhriatych prikrývok a takmer okamžite som zaspala.

Zavrtela som sa a zahnila som sa po nepríjemnom šteklení. Chvíľku mi bol dopriaty odpočinok, no potom sa šteklenie vrátilo. Opäť som sa zahnila a teraz som za sebou začula aj tichý smiech.

„Ešte chvíľku,“ zamumlala som a zavrátila som sa hlbšie do prikrývok. Až teraz som pochopila, že to šteklenie, boli vlastne jemné bozky, ktoré som dostávala za ucho.

„Srdiečko, nebudeš predsa spať celý deň! Nezabúdaj, že majú prísť kráľ a kráľovná elfov, aby ti poblahoželali k tvojej korunovácii,“ niekto zo mňa začal pomaly odkrývať prikrývku a každý nový kúsok kože, dostal sladký bozk.

„Však oni prídu až po obede,“ zahundrala som, aj keď ma bozky nenechávali chladnou.

„Áno, zlatko, ale o chvíľku je obed,“ odpovedal mi. Na koži som zacítila, ako sa usmial. Tak a dost. Prudko som sa otočila a uväznila som ho pod sebou. Nahnevane som sa na neho pozrela.

„A kto chcel oslavovať moju korunováciu už včera? Nespomínam si, kto to bol, no tvrdil, že potom na seba už nebudeme mať čas, takže by sme ju mali osláviť už dnes. A ja som sa nechala presvedčiť a tak to aj dopadlo. Šli sme spať nadránom,“ vrčala som a pri tom som sa usmievala. Jeho sladký úsmev ma vždy dokázal upokojiť.

„Vôbec netuším, kto to bol. Ale keď ho stretneš, tak mi ho podrž, nech mu vysvetlím, že budúca kráľovná sa dva dni pred svojou korunováciou musí poriadne vyspať.“ Zasmiala som sa. Tieto pokojne rána medzi nami som vždy milovala.

„Ja ti ho ukážem hneď, len niekde vyhrabem zrkadlo.“ Už-už som sa hrabala z postele, keď ma jeho silné paže zastavili.

„Kamže mi to utekáš?“ zašepkal mi do uška a pobožkal citlivé miestečko tesne pod ním.

„Doniesť ti to zrkadlo, aby som ti mohla ukázať teba, teda toho vinníka,“ odpovedala som, ale okamžite som prestala s márnym pokusom.

„Nepustím ťa,“ zašepkal mi vášnivo. Doteraz som nad ním kľáčala na všetkých štyroch, no teraz som sa pomaly spúšťala dole k nemu.

„Nikdy ma už nepúšťaj,“ zašepkala som mu do pier. „Milujem ťa,“ povedala som tesne pred tým, ako som spojila naše pery v bozku. Keď som si spomenula, ako dlho mi trvalo vysloviť tie dve slová, usmiala som sa a bozk som prehĺbila.

Prudko som sa posadila na posteli. Ešte jeden takýto sen a zbláznim sa! Všetko v ňom si pamätám. Úplne presne viem, čo sa stalo. Len keby som si zapamätala, kto to bol! Ten najdôležitejší fakt na celom sne a ja si ho nepamätám.

„Prepáč, nechcel som ťa vystrašiť,“ oslovil ma od dverí Raven. Prikrývku som si pritlačila bližšie k telu. Dobré som si pamätala, ako som večer zaspávala.

„Nevystrašil si ma. Len som mala čudný sen,“ priznala som.

Raven pomaly prišiel ku mne: „Povieš mi, čo sa ti snívalo? Vieš, čo stále Cetus hovorí. Čo sa ti sníva v prvú noc sa splní,“ s poslednou vetou si sadol na posteľ.

„Nepamätám si ho veľmi dobre. Viem, že to bol dobrý sen, ale nepamätám si ho,“ zaklamala som.

„Nevieš klamať, Lus. A teraz už pod'. Čakajú ťa pri raňajkách,“ postavil sa a prišiel ku dverám. „Počkám vedľa,“ usmial sa na mňa a vykročil do predsieni.

36. Kapitola

„Dobré ráno!“ vstúpila som do miestnosti, kde ma zaviedol Raven, ktorý bol tesne za mnou. Ozvalo sa niekoľkonásobné vrzgnutie stoličiek, keď všetci prítomní vstali.

V strede veľkej miestnosti bol stôl, bohato obložený jedlom. Okolo neho sedeli kráľ s kráľovnou, oboma synmi a celá naša skupinka.

„Dobré ráno aj vám, princezná. Prosím, pripojte sa k nám,“ ukázala kráľovná na miesto vedľa nej, za vrch stolom. Pristúpila som k stoličke, Raven mi ju podržal, keď som si na ňu sadala. Sám si potom sadol ďaleko odo mňa, vedľa Elayna.

„Dúfam, že na mňa nečakáte dlho. Veľmi dobre sa mi spalo a nechcelo sa mi vyliezť z postele,“ priznala som pravdivo.

„To som veľmi rada, že sa vám spalo dobre. Nebola som si totiž istá, či izba bude vyhovovať vašim požiadavkám,“ povedala kráľovná trochu ostýchavo.

„Bola úplne perfektná. Skoro ako u nás na zámku,“ usmiala som sa na ňu a tým som zahnila jej obavy.

„To som rada,“ usmiala sa na mňa opäť. „A teraz sa už pusťme do jedla.“ S radosťou som prikývla a načiahla som sa za pečivom, ktoré sa podobalo croisantu. Prekvapilo ma, keď som vo vnútri našla náplň podobnú marhuľovému lekváru. Dlhú som nejedla tak nadýchané pečivo.

„Takže,“ začal kráľ po chvíli ticha. „Kam máte namierené teraz?“ pozrel sa na mňa, no ja som stočila svoj pohľad do davu. Oni predsa len lepšie poznali cestu ako ja.

„Do zeme Andgebora sa ide cez Čierne hory. Odtiaľto sú to už len dva dni cesty a potom ďalšie dva cez hory. Už sme stratili dosť času zbytočnými zastávkami po ceste. Mali by sme vyraziť čo najskôr,“ odpovedal za mňa Cetus.

„Aké zastávky?“ opýtala sa nechápavo kráľovná. Prerušila tým svojho manžela, ktorý sa chcel niečo opýtať.

„Naposledy to bolo, aby sa slečna Lussiel naučila ovládať jeden druh mágie. Bolo to takmer týždeň zdržania. Plánovali sme, že nám cesta potrvá tak mesiac, no už to bude mesiac a pol. A o sedem mesiacov má byť korunovácia. Ak nám takto dlho bude trvať aj cesta späť, máme čo robiť,“ pokračoval v odpovediach ďalej Cetus.

To zaujalo aj kráľa: „Jeden druh mágie? Koľko ich má?“ dúfam, že to teraz nezačnú rozoberať. Začína sa mi tu páčiť, aj keď sa budeme čoskoro musieť pohnúť ďalej.

„Dokopy štyri. Jantárovú, modrú, striebornú a šedú. Ale nemusíte si s tým robiť starosti. Snažíme sa ju všetko priebežne učiť aj kráľovské povinnosti, aj mágiu. No takto po ceste je to dosť problematické.“ Obdivovala som Cetusa, že takto pokojne o tom dokáže rozprávať. Ale ako čarodejník s tým má zrejme dosť skúseností.

„Štyri!“ vyhrkli kráľ s kráľovnou naraz. Aj Orias na mňa vyvalil oči.

„Slečna Lussiel, to musí byť veľké bremeno, takto niešť toľko schopností,“ kráľovná ma súcitne chytila za ruku.

„Ani si to neuvedomujem. Moje schopnosti sa prebúdzajú postupne, takže sa to dá vydržať. A moji spoločníci mi s tým dosť pomáhajú,“ odpovedala som a jemne som jej stisla ruku. Bála som sa, že tak jemnej žene by silnejší stisk mohol ublížiť.

Kráľ ostal chvíľku mlčať, no potom prehovoril: „Cez Čierne hory je cesta nebezpečná. Nepotrebuje nejakú výstroj alebo viac mužov? Pokojne povedzte. Budúcej kráľovnej dám všetko.“

Tentoraz odpovedal Elayn, ako nemenovaný veliteľ výpravy: „Väčšia skupinka by mohla pútať priveľa pozornosti. Možno by sa zišli nejaké zásoby, predsa len, sú to Čierne hory.“

Kráľ súhlasne prikývol. Zrejme mi opäť niečo tajili. Nebola som si istá, čo to je. No isto sa to týkalo našej ďalšej cesty.

Snažila som sa spomenúť si, čo Daeron hovoril o Čiernych horách na začiatku našej cesty, no nespomenula som si na nič podozrivé. Zrejme bude toto podozrievanie len výsledkom mojej predstavivosti.

„Jedna vec ma trápi,“ pokračoval kráľ. „Hovorili ste, že slečna Lussiel ovláda modrú mágiu.“ Automaticky sme všetci prikývli. „Všetci vedia, že my elfovia sme experti na modrú mágiu. A keby sme ju dali do rúk majstra, som si istý, že by to zvládla za dva, tri dni. Maximálne týždeň. Tak dlho počkať vás nezabije. A okrem toho, poznám k Čiernym horám skratku. Objavil som ju za mladi. Je trošku nebezpečnejšia, no k Čiernym horám sa ňou dostanete za pár hodín.“

„Nemali by sme sa zdržovať. A nebezpečná cesta nie je práve to najlepšie riešenie pre slečnu Lussiel. V minulosti sme na takýchto skratkách mali dosť problémov,“ odpovedal Raven. Konečne som sa trošku začínala orientovať v tom, kedy klame a kedy nie.

„Nebojte sa, tou skratkou som prešiel už toľkokrát a stále som tu. Nasadnete tu a o pár hodín ste priamo pod úpäťm Čiernych hôr,“ upokojil ho kráľ.

„Lussiel, čo ty na to?“ opýtal sa Kleio, keď sa zdalo, že kráľ nedá inak, len keď súhlasíme.

„Za pokus to stojí. Ale chcem, aby niekto z vás tú cestu preveril. Ak ju naozaj zvládneme za pár hodín, tie dva dni sa tu môžeme zdržať, pokiaľ sa naučím modrú mágiu.“ Daeron sa okamžite chystal protestovať. „Daeron, koľko je to ešte k zemi Andgebora? Týždeň? To už zvládneme. A aj keby nám mala cesta späť trvať dva mesiace stále máme do korunovácie celých päť. To zvládneme,“ upokojila som jeho protesty.

„Ako si želáte, *herinya*,“ odpovedal ticho a ďalej sa venoval jedlu.

„Skvelé rozhodnutie, slečna Lussiel. Bude z vás výborná vládkyňa. Už teraz sa teším na vašu vládu. Dúfam, že ma na vašu korunováciu pozvete,“ zasmial sa kráľ.

„Priatelia sú u nás na zámku vždy vítaní,“ opätovala som mu s úsmevom.

Ďalších pár hodín som strávila v spoločnosti kráľovnej. Prechádzali sme sa po krásnom meste elfov a rozprávali sme sa ako dve staré priateľky. Bola to veľmi milá žena, no aj tak som si pred ňou uchovávala istý odstup. Táto drobná, krásna žena vo mne vyvolávala rešpekt.

„Prezradte, slečna Lussiel, ako sa vám páči tá predstava, že už čoskoro budete kráľovnou?“ opýtala sa ma zrazu.

„Určite viete, že každé jedno dievčatko túži po tom, že sa z nej jedného dňa stane kráľovná. Že bude princezná v prekrásnych šatách a bude mať princa na bielom koni a prekrásne šaty. Určite tie predstavy poznáte.“

„Aj ja som o tom snívala. A potom som stretla Daerona a tie sny sa splnili. No to bolo už tak dávno,“ zasnila sa.

„Tak potom viete aké to je, keď sa ten sen plní. Aj keď si nie som celkom istá, či budem dobrou kráľovnou. Doteraz som bola len obyčajné dievča a jedného dňa som zistila, že mám vládnuť tak nádhernej a obrovskej zemi. Je to ťažké, lebo každý odo mňa očakáva veľké veci a ja pri tom ani neviem, kto som.“

Som z toho zmätená a vystrašená. Bojím sa toho, čo nastane po mojej korunovácii. Bojím sa, aby som si s tým všetkým dokázala poradiť,“ zašepkala som. Mala som strach vysloviť tie slová nahlas, aby sa nestali ešte viac pravdivými. „No váš syn Daeron mi s tým veľmi pomáha. Je to práve on, kto ma učí všetkým tým veciam, ako je dvorná etika a história a právo a geografia. Keby nebolo jeho, neviem, kde by som teraz bola. Ak budem mať jeho po svojom boku, zvládnem to. Dúfam,“ povedala som o čosi šťastnejšie.

Kráľovná dlho mlčala: „Cítila som sa podobne. Jedného dňa zistíte, že ste kráľovná. Nikto vám o tom nič nepovedal, jednoducho vás postavia pred hotovú vec. A všetky tie príkazy a zákazy. Samé musíš a nesmieš. Je to život v zlatej klietke. Oni to nechápu.“

Som rada, že je vám môj syn oporou, ale niekedy je lepšie mať niekoho iného, ako len učiteľa,“ zastavili sme na brehu jazera, kde som bola včera v noci.

Onyx sa mi okamžite vytrhol z náručia a začal pobehovať a poletovať za drobnými muškami, ktoré pripomínali vážky. Boli len omnoho farebnejšie.

„Ako to myslíte?“ opýtala som sa nechápavo.

„Niekoho milovaného. Niekoho, ku komu sa môžete pritulíť, povedať mu všetky svoje starosti, všetky svoje želania a túžby. A budete si istá, že on vás vypočuje a urobí všetko, aby tie vaše túžby splnil, aj keby sa mal postaviť proti zvyšku sveta.“

Sklonila som pohľad. Už tak dlho hľadám niekoho takého. Niekoho, kto by ma zbavil tej bolesti a tej prázdnoty v mojom srdci. Niekoho s kým by som mohla len tak stáť celé hodiny a nechať sa objímať.

Ako včera večer.

„Ale vy už predsa niekoho takého máte. A teraz sa ho len musíte držať,“ povedala s úsmevom a prerušila tak moje spomienky na včerajšiu, asi doteraz najkrajšiu noc v mojom živote.

„Mám?“

„Princ Kleio. Neboli by ste predsa s ním zasnúbená, keby ste sa nemilovali. Alebo sa mýlim?“ zahryzla som si do pery. Nechcem jej povedať, že som z iného sveta, ale ako inak jej mám našu situáciu vysvetliť?

„S Kleiom je to tak trošku zložité. Je to dobrý mladý muž, ale bol iný. Ešte pred tým, ako sem sa vydali na túto cestu, zúfalo sa snažil stať kráľom. Ale jeho otec mu to v tom čase nedovolil.“

A keď starý kráľ zomrel, jeho moc sa rozprchla po svete a našla si mňa. Vyvolila si ma za svoju kráľovnú a ja som sa tak dostala na zámok.

V tej dobe bol Kleio arogantný a hrubý. Správal sa dosť nevychované. Pokúsil sa, zobrať mi moju moc. Nahnevala som sa na neho. Bez toho, aby som si uvedomila, čo robím, strelila

som mu facku. Až potom som si spomenula, čo to vlastne znamená. Ale už bolo neskoro a naše zasnúbenie sa nedalo zrušiť.

Zo začiatku to bolo veľmi ťažké si na to zvyknúť. Ale odkedy sme odišli na cestu, sa Kleio zmenil. Začíname spolu viac vychádzať. Myslím, že si na túto našu situáciu začínam zvykať,“ vysvetlila som jej. Snažila som sa hovoriť pravdu, no občas som musela zaklamať.

„Ako sa dá na niečo také zabudnúť? Však vo vašom veku musí byť príbeh Amora tým najobľúbenejším príbehom!“ vyhlásila.

„Áno, to je. Ale Kleio... vtedy mi povedal dosť škaredé veci. A keby som bola k nemu pustila Ravena alebo niekoho iného, zrejme by toto bolo kráľovstvo bez princa. Ak chápete, čo tým myslím.“

„Samozrejme, chápem. Ale prečo ste im to nedovolili, keď už teraz ste tu vy? Právoplatná dedička kráľovstva zvolená kráľom?“ A práve kvôli tomuto sa nerada púšťam do rozhovorov. Len veľmi ťažko sa mi vysvetľujú moje myšlienky všetkým ostatným.

Dlho som rozmýšľala, čo jej mám povedať: „Som veľmi mierumilovná osoba. Nemám rada násilie. Asi to teraz vyznie prinajmenšom čudne, keďže hľadáme Exedru, ale verte mi. Neznášam boj a vojny a všetko s tým spojené. Nedokázala by som sa dívať na to, keby predom mnou vraždili nevinného človeka. To už radšej toto nedobrovoľné zasnúbenie.“

„Chápem. Aj mne je nepríjemne, keď vidím môjho muža, ako chodí do boja. Vždy mám o neho tak obrovský strach. Ale viem, že je to dobrý bojovník. Že sa o seba dokáže postarať,“ kráľovná sa neprítomne usmiala. Akoby sa vrátila za nejakom spomienkou do minulosti. „Prípadne idem s ním,“ zasmiala sa.

Zo zamyslenia ju vytrhol až známy hlas: „*Meldanya!*“ vykrikol kráľ, keď nás zbadal stáť na brehu. Takže sa už vrátili.

Zo srdca mi spadla snád' tona skál. Konečne ich tu mám zase všetkých. Keď sa nevedeli dohodnúť, kto pôjde a kto nie, kráľ ich jednoducho so sebou vzal všetkých.

„*Meldanya!*“ vykrikla kráľovná a začala mu mávať. Kráľ dlho nečakal, skočil do vody a priplával k nej. Onyx sa zľakol, keď sa pod ním vynorila hlava, tak okamžite priletel späť ku mne.

„Neboj sa, maličký, to je len kráľ.“

Počkala som, kým ostaní doveslovali ku brehu. Okamžite som dostala chuť, vrhnúť sa Ravenovi do náruče, no všetko som v sebe potlačila.

Predsa len sa medzi nami *nič* nestalo.

„Aká bola cesta?“ opýtala som sa, keď prirazili ku brehu.

„Ako poznám otca, čakal som niečo horšie. Ale je to len pár miernych kaskád. Dajú sa ľahko zvládnuť. A potom je to už len kúsok od Čiernych hôr,“ usmial sa Daeron.

„Takže sa môžeme začať venovať modrej mágií?“ opýtala som sa nadšene. Podľa Cetusa dokáže modrá predpovedať budúcnosť. Už sa teším, čo sa naučím.

„Naozaj si to nechceš rozmyslieť? Viem, koho tým majstrom mysleli. Keď sa to dozvieš, určite s tým nebudeš súhlasiť.“

„Daeron!“ okríkol ho kráľ. „Je to rozhodnutie slečny Lussiel. Ty nemáš právo do neho zasahovať. Sama sa rozhodla, sama bude niešť zodpovednosť. Tak to totiž vo svete kráľov chodí,“ poslednú vetu povedal mne.

Venovala som kráľovi úsmev a otočila som sa na druhého Daerona: „Neboj sa, Daeron, nejako to zvládnem.“

„Musí to byť práve on? Určite tu máte aj iného majstra,“ stáli sme uprostred námestia, kde som sa práve stretla so svojím učiteľom. Nebol ním nikto iný ako Orias. Nechápala som, ako na neho môžem narážať na každom mojom kroku.

„Slečna Lussiel, panovník nikdy neberie svoje slovo späť,“ pripomenul mi kráľ.

Zatíkla som zuby tesne k sebe. Začínala som mať tých jeho rád plné zuby.

„Áno, ja viem. A ja ich nechcem zobrat späť. Len... čakala som niekoho iného. Možno trochu skúsenejšieho,“ snažila som sa vysvetliť mu svoje pochyby.

„Môj syn Orias je tým najlepším, ktorého tu máme. A pochybujem, že niekde inde by ste našli niekoho skúsenejšieho. Všetky jeho predpovede sa vždy stali pravdou. Dokonca predpovedal aj váš príhod. Som si istý, že sa vám jeho učenie postupne zapáči.“

Zaškrípala som zubami.

„Mali by sme vyraziť. Máme len dva dni, aby som vás naučil vznešenému umeniu modrej mágie. Je to príliš málo. Musíme sa ponáhľať,“ prerušil náš rozhovor arogantne.

„Máš pravdu. Slečna Lussiel, nasledujte učenie svojho učiteľa múdro. Určite sa pod jeho vedením za tie dva dni naučíte veľa,“ vyhlásil kráľ a odišiel.

„Takže, môžeme ísť.“

Nečakal na moju odpoveď. Vyrzil smerom do lesa. Pevnejšie som zovrela nazúreného Onyxa a vykročila som za ním.

„Nenechám slečnu Lussiel ísť s tebou samú. Idem aj ja,“ vrhol sa mu do cesty Raven.

„Ale nebudeš prekážať v jej vzdelávaní!“ zavrčal a pokračoval ďalej v ceste. Rýchlo som sa ponáhľala za ním. Raven som mnou ľahlo vyrovnal krok.

„Ďakujem,“ zašepkala som, aby nás môj učiteľ pred nami nezačul.

„Rado sa stalo,“ zašepkal rovnako ticho. Zdalo sa, že aj Onyx sa v jeho prítomnosti upokojil.

Usmiali sme sa na seba a kráčali sme rýchlo za Oriasom. Ledva som jeho tempu stačila.

„Modrá mágia je vznešená. Je ľahká, vznáša sa vysoko do oblakov, kde vytvára obrazce. Ak sa naučíš tie obrazce čítať, uvidíš v nich budúcnosť. A modli sa, aby si na to mala talent. Ak ho nemáš, nebudú nám stačiť ani celé roky. Hm, dva dni! Kto takú somarinu vymyslel?!“ vysvetľoval aj kľak zároveň.

Povzdychla som si. Toto budú dlhé dva dni.

Vyšli sme z lesa a ocitli sme sa na lúke, kde nás pred dvomi dňami zajali.

„Tu?“ opýtala som sa nechápavo.

„Tu. Je tu najlepší výhľad na oblohu. Musí byť tak pomalá?“ prišiel ku mne, schmatol ma za ruku a prudko ma potiahol preč. Vtedy zakročil Raven. „Z lesa sa obloha pozorovať nedá,“ vysvetlil mu svoje počínanie.

„Prestaň sa k nej takto správať. Ešte stále platí to, čo som ti povedal včera v noci,“ odpovedal mu ľadovo.

„*Auta miquva orco*,“ povedal Orias niečo, čomu som zase nerozumela.

„*Yondo lócion*,“ odpovedal Raven rovnako. Jeden ma držal za jednu ruku, druhý za druhú a preťahovali si ma medzi sebou, až som mala pocit, že sa roztrhnem.

„Páni!“ rázne som zakročila, keď ma už prestávalo baviť počúvať elfské nadávky, ktoré si medzi sebou neustále vymieňali. Teda, aspoň som si myslela, že sú to nadávky. „Vôbec

nemám náladu počúvať vašu hádku!“ obom som sa naraz vytrhla. „Nerozumiem vám ani pol slova, ale ak sa okamžite neupokojíte, odchádzam.

Orias, pochopila som, že si tu na príkaz otca. Ak ho nechceš nahnevať, pustíme sa do práce.

Raven, celý čas môžeš sedieť tu pri mne. Budeš ma mať na očiach a ja sa ani len nepohnem. Ale teraz sa upokoj. Nikam sa odtiaľto nepohnem,“ chytila som ho za ruku, v ktorej zvieral rukoväť meča.

„Dobre,“ prikývol po chvíli. „Ale ak sa k tebe bude ešte raz správať hrubo, odsekнем mu ruku. Tú na čítanie symbolov a vysvetľovanie modrej mágie nepotrebuje,“ nenápadne mi ruku stisol a potom sa oprel o neďaleký strom. Prebodol Oriasa pohľadom.

Ten sa len uškrnul: „*Úcanya huo*,“ zamrmal si pod nosom.

„Orias, ak s tým okamžite neprestaneš, odchádzam. Nemienim túto vašu nezmyselnú hádku počúvať!“ povedala som ľadovo. Neznášam takýchto namyslených ľudí.

Orias mi teraz veľmi pripomínal Kleia v momente, keď som prišla na zámok.

Otočila som sa na Ravena a podala som mu Onyxa. Ten sa u neho spokojne uvelebil, no pozrel sa na mňa s obavami v očiach.

„Budem v poriadku,“ sľúbila som mu.

„Tu máš knihu. Sú v nej vysvetlené všetky symboly, ktoré na oblohe nájdeš. Mala by si sa ich naučiť. A teraz si sem ľahni a sleduj oblohu,“ ukázal na miesto uprostred lúky. Ignorovala som Ravenove tiché vrčanie a ľahla som si na miesto, ktoré mi ukázal.

„A čo mám hľadať?“ opýtala som sa po dlhých minútach ticha.

Orias zastavil uprostred pohybu: „Ty o modrej mágií veľa nevieš, čo?“ zavrtela som hlavou. Doslova som videla, ako prehltol ďalšie nadávky. „Aby si videla modrú mágiu na oblohe, musíš si otvoriť vnútorný zrak. Ten sa nachádza v oblasti tretieho oka. Priamo tu,“ ukázal na miesto asi pol centimetra nad koreňom nosa. „Aby si videla obrazce, musíš si tretie oko otvoriť. Je to presne to isté, ako keď otváraš oči. Zo začiatku si to miesto poškrab, aby si vedela, kde sa nachádza. A potom si len predstavuj, ako sa otvára.

Keď to budeš mať, pozorne sleduj oblohu. Uvidíš tam také čudné miesta. Akoby tam žiarili modré gule alebo čo. Zo začiatku budú veľmi nejasné. Postupne sa začnú vyjasňovať. Musíš si zapamätať, aké symboly si v nich videla. Potom si pozrieš ich význam a spojíš ich s významom ďalších symbolov, ktoré uvidíš. Obvykle platí pravidlo, že tri alebo päť symbolov tvorí jednu predpoveď.

To je všetko k teórii a teraz sa pusti do práce. Ak bude slnko vysoko, nič neuvidíš.“

Prikývla som sa poškrabala som si miesto, ktoré mi povedal. Zavrela som oči a predstavila som si, ako sa to miesto otvára. Predstavovala som si, ako sa na ňom pohybuje viečko, presne ako na oku.

Po dlhých momentoch pokusov som sa pokúsila otvoriť oči.

„Videla som to! Na sekundu som na oblohe videla takú nejasnú škvrnu energie!“ povedala som nadšene.

„Na prvý pokus? Nemožné!“ odsúdil to Orias okamžite. „Skús to ešte raz. Aj keď pochybujem.“

Zahryzla som si do jazyka a skúsila som to ešte raz.

Opäť som si dlho predstavovala, ako sa miesto uprostred môjho čela otvára, až som po chvíli pocítila, akoby sa naozaj otvorilo. Otvorila som oči. Na oblohe sa medzi oblakmi objavili tri telesá. Neboli to len rozmazané, nejasné gule. Boli to objekty.

„Križ. Mesiac. Srdce?“ povedala som, čo som videla. Pri tom poslednom som si nebola istá. Bolo veľmi nejasné.

„Križ je smrť. Mesiac utrpenie alebo ťažkosti. Srdce symbolizuje lásku. Vyveštila si si vlastný osud. Čo si o ňom myslíš?“

„Smrti som už veľakrát unikla. Ťažkosti prežívam každý deň na tejto ceste. Prečo som videla srdce, netuším,“ povedala som ticho. Mala som isté tušenie, ale radšej som si ho nechala pre seba. Oriasovi som celkom nedôverovala.

37. Kapitola

Dva dni tréovania modrej mágie boli rýchle. Lepšila som sa každou hodinou. Orias nechcel veriť, že môžem byť až tak dobrá, no stále, keď sa pozrel na oblohu, uvidel tam všetko, čo som povedala. Doslova som videla, ako pení od zúrivosti.

A keď som už od neho mala večer pokoj, sadla som si na breh jazera a čítala som knihu, ktorú mi dal. Mala by som si ju čo najrýchlejšie prečítať a čo najviac z toho si aj zapamätať. K takejto podobnej knihe sa už nikdy nemusím dostať.

„Herinya?“ začula som za sebou začudovaný hlas Daerona, ktorý ma vyrušil z čítania. Takmer som nadskočila prekvapením.

„Daeron, nestraš ma tak,“ poprosila som ho.

„Prepáč. Môžem si prisadnúť?“ opýtal sa, keď zastavil vedľa mňa.

Prikývla som.

Zrak mi padol na Onyxa, ktorý šantil ponad hladinu vody za vázkami. Čo chvíľu som mala chuť vyskočiť, keď sa mi zdalo, že je až nebezpečne blízko vody.

„Ako to vypadá s učením?“ prešiel rovno k veci.

„Na to by si sa mal opýtať Oriasa. On je môj učiteľ. No osobne si myslím, že už som sa ten základ naučila. Už to len chce zdokonaľiť.“ Onyx zrazu prestal prenasledovať vážky a vrátil sa ku mne. Zložil sa mi na kolená, zívól a zaspal.

„Orias sa so mnou nerozpráva. Nie sme dobrí bratia,“ povedal elf pravdivo.

Na tvár mi vyskočil mierny úsmev: „Všimla som si. Správa sa ešte horšie ako Kleio na začiatku. A to už je, čo povedať.“ Začula som, že aj on sa krátko zasmial.

„Chcel som ti len oznámiť, že ak všetko dobre pôjde, zajtra večer alebo pozajtra ráno, by sme vyrazili. Cez Čierne hory je cesta dlhá a ťažká. Čokoľvek sa môže zvrtnúť, tak ich chceme mať čo najskôr za sebou.“ Zahryzla som si do pery. Pripomenul mi moje predchádzajúce obavy a podozrenia.

„Daeron?“ začala som opatrne.

„Deje sa niečo?“ v jeho hlase som začula bodnutie paniky.

„Čo je v Čiernych horách? Pred dvoma dňami ste sa o tom rozprávali s kráľom pri raňajkách. Stále, keď ich niekto z vás spomenie, mám pocit, že sú nebezpečné. Čo je v nich?“ vysvetlila som mu svoje podozrenie. „Vieš, že nemám rada, keď mi niečo tajíte.“

Povzdychol si: „Čierne hory sú horský priesmyk. Väčšinu roka je tam veľa snehu a ľadu. Prechádza sa cez ne ťažko. Štyria z desiatich ľudí tam zahynú. Je to nebezpečné miesto. Ale iná cesta do zeme Andgebora už nie je. Museli by sme sa vrátiť do Údolia čarodejníc a potom ísť okľukou ešte ďalší týždeň. Nemáme toľko času,“ vysvetlil mi.

„Bála som sa, že to povieš. Čiže toto bude zrejme ten najnebezpečnejší úsek cesty, však?“ prikývnutím potvrdil moje obavy. „Ale potom už budeme v zemi Angebora. A ak Exedru nájdeme rýchlo, môžeme sa späť vrátiť aj dlhšou cestou. Nejakto zvládneme,“ nebola som si istá, či upokojujem jeho alebo seba.

„Zvládneme. Keď sme prišli až sem, už to tak skoro nevzdáme,“ usmial sa na mňa a vstal. „Mala by si si ísť ľahnúť. Mám pocit, že Orias ťa zajtra poriadne vyšťaví. A ak sa chceme vydať na cestu, musíš byť v plnej sile.“

„Len dočítam knihu. Ostalo mi len zopár strán. Aj tak začínam byť unavená,“ prezradila som mu. Prikývol a odišiel.

Povzdychla som si. „Prečo to musí byť tak ťažké?“ opýtala som sa samej seba o pár minút ťaživého ticha.

„Čo je ťažké?“ môj tichý výkrik zobudil Onyxa.

„Kráľovná Faye, vystrašili ste ma,“ povedala som pokojnejšie. Kráľovná si sadla vedľa mňa na miesto, kde pred tým sedel Daeron.

„Ani ma to neprekvapuje. Boli ste úplne mimo,“ priložila mi ruku na plece, aby ma trochu upokojila. „Čo je ťažké?“ zopakovala svoju otázku.

„Byť kráľovnou. Nečakala som, že táto cesta bude tak náročná. Veľakrát som takmer prišla o život. Divím sa, že ešte nevyhlásili, že sa vraciame a po Exedru idú sami. Chcem byť kráľovnou, ale ak to má byť tak ťažké ako táto cesta, neviem, či to zvládnem,“ priznala som. S touto ženou sme sa za posledné dni veľmi zblížili.

„Áno, je to ťažké,“ súhlasila. „No my ženy musíme zvládať aj oveľa ťažšie veci. A veľa ľudí vás podporuje. Nikto sa na vás nebude hnevať, keď vám vládnutie nepôjde dobre. Predsa len, dobre vládnuť vás nikto nemôže naučiť. Môžu vám povedať všetky pravidla a všetku tú nezmyselnú teóriu, ale vládnuť v praxi vás nikto nenaučí.“ Aj napriek mojej zlej nálade som sa usmiala.

„Už mi to raz niekto povedal,“ vysvetlila som jej svoje správanie. „Povedal mi, že vládnutie nebude podľa príručky. Že sa nikdy nepostavím pred problém, ktorého riešenie nájdem v knihe,“ spomenula som si, keď mi to vravela Leitha. Aj vtedy som mala tak mizernú náladu ako dnes.

„Musel to byť múdry človek. Jeho rád by som sa držala.“

„Poradil mi, ako mám vládnuť,“ zašepkala som a zavrela som oči. „Vraj musím zapojiť aj hlavu, aj srdce. Vypočuť si názory oboch a nájsť kompromis. Už som to párkrát skúsila, ale dopadlo to katastrofálne.“

„A dá sa to vôbec? Spojiť hlavu a srdce?“ opýtala sa začudovane.

„Ani ja som tomu neverila, no zistila som, že sa to dá. Aj keď to je ťažké,“ priznala som a opäť som otvorila oči.

„Čo vám hovorí hlava?“ opýtala sa ma náhle.

„Že mám prestať tárať a začať sa učiť. Takúto knihu už do rúk dostať nemusím,“ ukázala som na knihu od Oriasa, v ktorej čítaní ma pred chvíľkou vyrušil Daeron.

„A čo vám vraví srdce?“ pokračovala ďalej vo výsluchu.

Zamyslela som sa. Hlas môjho srdca som nepočula už niekoľko dní. Začínala som sa báť. Ale vkuse sa rozbúšilo v momente, keď bol blízko on.

„Neviem,“ priznala som. „Vždy som bola zvyknutá počúvať jeho hlas, ale teraz je zmätené. Občas mlčí a potom začne surovo biť do všetkého okolo seba. Neviem, čo si mám o tom myslieť.“

„A kedy búši najviac?“ Začínala som mať veľmi zlé tušenie, že táto žena vie všetko. Akoby vedela, čo sa stalo tú noc.

„Asi by som si mala ísť ľahnúť. Daeron vravel, že ma chce Orias zajtra vyšťaviť. A ak sa vydáme zajtra na cestu, mala by som byť čo najviac oddýchnutá,“ využila som slová, s ktorými sa so mnou lúčil Daeron. Prudko som vstala a chystala som sa odísť, keď vtom ma zdržala. Onyx sa mojím prudkým pohybom prebudil a nechápavo na mňa pozrel.

„Čo vám hovorí, ohľadom toho, že budete kráľovnou?“ opýtala sa ma konkrétnejšie. Asi sa odpovediam na jej otázky nevyhнем.

„Že si len musím veriť,“ povedala som pravdivo. Klamať som nikdy nevedela a tejto žene by som sa nikdy neodvážila klamať.

„Ste zamilovaná. Ale nie je to ten, koho by ste milovať mali. A to vás trápi. Preto nedokážete počuť skutočný hlas vášho srdca.“

Zacítila som v očiach slzy. Všetko to musí tak neskutočne bolieť.

„Už musím ísť,“ vytrhla som sa jej a rozbehla som sa preč. Onyx splašene letel vedľa mňa.

Vbehla som na námestie, ktoré bolo v tejto nočnej hodine našťastie prázdne. Zamierila som do zámku. Pri jeho vchode som stretla Cetusa.

„Lus, čo sa deje?“ opýtal sa ma nechápavo. Ignorovala som ho a ďalej som bežala do svojej izby.

V izbe som dopadla na posteľ a rozplakala som sa. Ako som len mohla niečo takéto dopustiť? Prečo som sa musela zamilovať? On ma milovať nikdy nebude. Naša láska musí byť zakázaná. Však budem jeho kráľovnou! Ja nesmiem milovať jeho a on mňa. Budem sa trápiť v nešťastnom manželstve. Aj on sa bude trápiť.

Keď sa vrátim, okamžite ho prepustím zo služby. Bude to najlepšie riešenie. Rozhodla som sa pevne. Ignorovala som všetky svoje sebecké pocity a všetky moje smiešne myšlienky. Samozrejme, že jemu na mne nezáleží. Všetko robí leenz povinnosti, ktorú voči mne má. A ja sa trápiť nemienim. Prepustím ho a všetko bude v poriadku.

Párkrát som sa zhlboka nadýchlá a utrela som si slzy. Kto to kedy videl, aby žena plakala kvôli nejakému mužovi?

Vyzliekla som sa a ľahla som si do postele. Snažila som sa zaspať, no i tak som sa nedokázala ubrániť bolesti a prázdnote. Moje rozhodnutie prepustiť ho, bolelo aj mňa.

Ráno som sa prebudila celá dolámaná. Aj keď som si hovorila, že plakať kvôli chlapovi je bláznovstvo, po tvári mi stekali slzy celú noc.

Ale keď nad tým tak rozmýšľam, nechápem, čo ma tak rozrušilo. Vlastne som aj zabudla, o čom sme sa s kráľovnou rozprávali. Asi je naozaj pravda, že slzy zmývajú najväčšiu bolesť.

Ozvalo sa tiché zaklopanie na dvere. Rýchlo som sa prevrátila na bok a pritiahla som si Oynxa k sebe. Nech to vypadá, že ešte spím. Nech je to ktokoľvek, nemusí ma takúto vidieť.

Dvere sa ticho otvorili. Ozvali sa kroky smerujúce k posteli. Na kraj postele dopadla váha ďalšieho tela. Upokojila som svoj dych.

Nežná dľaň ma pohladila po vlasoch. Donútila som svoje svaly ostať pokojné.

„Čo ťa tak veľmi rozrušilo, že si plakala?“ opýtal sa Ravenov hlas potichu. Nenápadne som prehltila slzy. Vtedy sa začal preberať Onyx. Nepokojne sa mi zavrteľ v náruči. Zívól a rozťahol svoje krídelká. „Onyx! Ticho! Nechaj ju ešte spať,“ napomenul ho Raven. Opatrne mi ho zobral z náruče. Ešte raz ma pohladil po vlasoch a vstal. Začula som tiché protesty Onyxa, no Raven ho nekompromisne odniesol preč.

Pohla som sa, až keď buchli vonkajšie dvere.

Prečo to musí byť tak ťažké? Prevrátila som sa na chrbát a zadívala som sa na karmínový baldachýn.

Po chvíli som ale vstala. Nemá zmysel sa nad tým zamýšľať. Aj tak to nezmením.

Na jednom stolíku stála miska a vedľa nej bol džbán s vodou. Obe som odniesla do kúpeľne, položila som ich tam na malý stolík a pozrela som sa do veľkého zrkadla. Tie červené oči by si všimol aj slepí. Stiahla som si z ruky gumičku a zopla som si vlasy do vysokého uzlíka.

Naliala som do misky príjemne teplú vodu. Služky ju museli doniesť len nedávno. Zobrala som veľkú hubku a namočila som ju do vody. Pomaly som si začala obmývať spotené telo. V noci som opäť mala jeden z tých snov, ktoré by normálny človek nazval nočnou morou, no ja som si už zvykla.

Voda stekajúca po tele ma upokojila. Tak, nech mi teraz ešte tento dobrý pocit ostane aspoň do večera.

Tvár som si nechala na koniec. Poriadne som si ju vydrhla, aby som zmyla zvyšky slz. Zabalila som sa do veľkej osušky a vrátila som sa do izby. Prešla som k svojej taške z vecami. Stále som ju nemala vybalenú, no zdalo sa mi to zbytočné, keďže čoskoro odídeme. Nikde sme sa nezdržali dlhšie, ako bolo potrebné.

Zrazu sa otvorili dvere. Keď ma Cetus zbadal, chvíľku na mňa nechápavo hľadel, ale potom okamžite odvrátil pohľad.

„Ja...“ odkašľal si. „Doniesol som ti raňajky,“ ukázal na tácku vo svojich rukách. „Počkám vonku,“ rozhodol okamžite a zabuchol za sebou dvere.

Len som sa uškrnula. Nemusel z toho robiť takú tragédiu. Stávajú sa aj horšie veci.

Zavrteľ som nad tým hlavou a rýchlo som sa obliekla. Našla som si bledozelené šaty, ktoré boli vhodné aj na cestovanie, keby sme sa rozhodli odísť už dnes večer.

„Cetus,“ oslovila som ho, keď som vošla do predsieni. Nadychoval sa, aby prehovoril, no ja som ho prerušila: „Na ospravedlnenie zabudni. Žiadne nechcem počuť. Stávajú sa aj horšie veci.“

„Priniesol som ti raňajky,“ zopakoval miesto toho. Položil ich na stôl a odsunul mi stoličku.

Sadla som si: „Nepriď sa ku mne?“ opýtala som sa so záujmom. „Nerada jem sama,“ vysvetlila som mu.

„My sme už jedli,“ odvetil, no sadol si vedľa mňa. „Raven ťa bol zobudiť, no vraj si ešte spala a vypadala si byť veľmi unavená, tak ťa nechal spať. Rozhodol som sa, že sa naraňajkujem, zobudím ťa a donesiem ti raňajky do postele. Len si ma nejako predbehla,“ vysvetlil. V jeho očiach bolo vidieť, že chce ešte niečo povedať.

„Deje sa niečo?“ opýtala som sa ho, keď som si bola istá, že jeho úsmev je falošný. Chvíľku ticho sedel a hľadel na mňa, ale potom s povzdychom sklopil hlavu.

„Raven vravel, že ťa nechal spať preto, lebo sa mu zdalo, že si nejaká rozrušená,“ prehovoril ticho. „Je to tak?“ kúsok modrého jablka, ktorý som doteraz jedla, mi zhorkol na jazyku. Doteraz bolo sladké, no po tejto otázke mi úplne prestal chutiť. Aj tak som sa donútila ho prehltnúť.

„Je to dost zložité,“ povedala som opatrne. „Naozaj sa mi o tom nechce hovoriť,“ dúfala som, že ho môj prosebný pohľad presvedčí, aby to nechal tak. No v jeho očiach som stále videla chuť opýtať sa ma aj na ďalšie otázky. „Včera večer som sa rozprávala s kráľovnou a niečo ma rozrušilo. Prosím, nepýtaj sa ma na nič viac,“ požiadala som ho.

Dlho bol ticho, no potom prehovoril: „Lus, vieš, že tu pre teba sme, nech sa chceš porozprávať o čomkoľvek. A hlavne, keď ťa niečo trápi. Nesmieš v sebe dusiť svoje pocity. Aj Exedra ťa vkuse varuje pred zlom. A to teraz chce, aby si nás všetkých zabila.“

„Ale to bol len moment! Ja som *nechcela* zabiť Elayna. A odvtedy sa to nestalo. Bola to len chvíľková záležitosť!“ začala som sa hájiť okamžite.

„Ja viem, Lus, viem. Upokoj sa.“

Zhlboka som sa nadýchla. Stalo sa to len raz, ale takýto moment môže zlo ľahko využiť.

„Chcel som tým povedať, že ak v sebe budeš tieto pocity dusiť, ľahšie vybuchneš a aj ľahšie ťa ovládne zlo.“

„Chápem. Prepáč,“ neviem, prečo som sa ospravedlnila, no to mi v tejto situácii prišlo vhodné.

„Nič sa nestalo. Ak si dojedla, chce ťa vidieť Orias. Dnes chce rozhodnúť, či ťa môže nechať ísť. Či je z teba modrá čarodejníca. Aj keď, pri tvojom talente pochybujem, že by ťa nenechal ísť. A mám taký pocit, že Raven je schopný sa s ním pobiť, len aby si už nemusela byť v jeho prítomnosti dlhšie. Vie, ako veľmi ho neznášaš.“ Cetus mi nechtiac pripomenul zdroj mojej zlej nálady a ja som okamžite zosmutnela.

„Dojedla som,“ priznala som a položila som napoly nezjedené jablko.

„Skoro nič si nezjedla. Čaká nás dlhá cesta. Pôjdeme už dnes večer,“ napomenul ma Cetus, no ja som už vstala od stola.

„Nie som hladná a do večera sa ešte najem,“ povedala som ticho a vyšla som z miestnosti. Cetus ma potichu nasledoval.

„Už zase si smutná,“ konštatoval.

„Vážne? Ani som si nevšimla,“ odsekla som mu ironicky.

Rozhodol sa zmeniť tému: „Orias ťa čaká na lúke, kde spolu stále trénujete. Vraj ty budeš vedieť.“ Prikývla som. Zastavila som uprostred chodby, no takmer okamžite som sa rozbehla späť do izby.

„Zabudla som na knihu!“ vysvetlila som Cetusovi, ktorý ma verne nasledoval.

Strčila som veľkú knihu pod pazuchu a vykročila som smerom k lúke. Pred vchodom do paláca nás čakal Raven. Zabával sa s Onyxom, ktorému sa nová hra očividne páčila. Prestali okamžite, ako ma zbadali.

„Si v poriadku? Keď som ťa bol zobudiť...“ začal, no ja som ho prerušila.

„Je mi fajn,“ zobrala som mu Onyxa, ktorý sa mi uvelebil na ruke a rýchlym krokom som vykročila do lesa.

Zacítila som na chrbte dva nechápavé pohľady. Takmer okamžite sa Cetus s Ravenom spamätali a rozbehli sa ku mne.

V tichej a napätej atmosfére sme prišli na lúku. Nevieam, prečo som sa k nim tak škaredo správala.

„Problémy v raji?“ opýtal sa Orias uštipačne, keď nás zbadal. Prebodla som ho takým pohľadom, že okamžite stíchol. Keď som uvidela jeho tvár, dobrá nálada z rána bola okamžite preč. „Dnes sme tu, aby...“

„Cetus mi to už vysvetlil. Takže by som sa najradšej pustila do práce, aby sme to mali čím skôr za sebou,“ pustila som Onyxa a hodila som knihu na zem. Lahla som si k nej a zadívala som sa na oblohu.

„Dnes chcem, aby si predpovedala, čo vás čaká na ďalšej ceste. To bude tvoja skúška, aby sme zistili, či si sa naučila ovládať modrú mágiu. Lepšie povedané, či si pochopila jej základ.“ Ani som len neprikývla a okamžite som sa pustila do práce.

Učil ma to. Len sa musím sústrediť na zvyšok cesty a potom už len prečítať symboly, ktoré sa ukážu.

Zavrela som oči a sústredila som sa, aby som otvorila tretie oko. Keď som sa chystala otvoriť oči, na moju tvár dopadol neznámi tieň.

„Prepáč, Lus, ale v takomto stave, ťa čarovať nenechám,“ počula som nad sebou Cetusov hlas. Okamžite som sa chcela posadiť, no on mi priložil ruku na čelo a tým ma zadržal na zemi. „Pýtala si sa, či ovplyvňujem tvoje pocity. Teraz si tak rozzúrená, že ťa upokojiť musím,“ vysvetlil mi. Okamžite som pocítila, ako sa jeho dlaň začína zahrievať.

Keď bola tak teplá, že som to nedokázala vydržať, pocítila som, že všetky moje zlé pocity, všetok ten hnev a zlosť zo mňa odchádzajú a nahrádza ich pokoj. Pomaly sa mi začal rozlievať žilami mier a harmónia.

„Hotovo. Ani to tak veľmi nebolelo,“ usmial sa na mňa Cetus a ja som prikývla.

„Ďakujem. Hneď sa cítim oveľa lepšie,“ priznala som. Cetus sa na mňa usmial ešte širšie. Vstal a vrátil sa k Ravenovi. Keď bol celkom blízko, Raven sa ho potichu niečo opýtal. Nemusela som byť expert na čítanie z pier, aby som pochopila, čo to bolo. Pýtal sa ho, či moju náladu malo na príčine zlo. Žiaľ, Cetusovu odpoveď som nepočula.

„Nevieam, čo tam máte za podivné rituály, ale začni už, inak si ťa tu nechám ešte ďalší týždeň!“ vyhrážal sa Orias. Tak to nie. Ešte jeden deň v jeho prítomnosti a spácham samovraždu. A to myslím vážne.

Zamračila som sa na neho. Potom som sa radšej zahľadela na oblohu a sústredila som sa. Predsa len bolo modré alebo krajšie, ako on. Aj keď s jeho elfskou krásou sa dalo ťažko niečo porovnávať.

Po ďalších dvoch hodinách bol s mojou prácou a s mojim výkladom budúcnosti Orias spokojný. Vraj som sa trafila takmer presne.

„Týmto oficiálne vyhlasujem, že si sa naučila modrú mágiu. Môžete ísť a tak skoro vás tu nechcem vidieť,“ vyhlásil. Nadšene som sa usmiala.

„Orias! Ako sa to správaš k hosťom?“ ozval sa z lesa nahnevaný hlas kráľovnej. „Slečna Lussiel, samozrejme, že vás tu radi ešte uvidíme,“ prišla tesne ku mne.

Postavila som sa a oprášila som si oblečenie od trávy.

„Prišla som vás zavolať na obed.“

Usmiala som sa snád ešte šťastnejšie: „Výborne, po tom všetkom čarovaní som poriadne vyhladla.“ Kráľovná sa usmiala a otočila sa späť do lesa.

„Ani sa ti nečudujem. Ráno si nič nezjedla,“ pristúpil ku mne Cetus s úsmevom.

„Vážne si v poriadku?“ opýtal sa ma Raven opatrne. Křčovito som sa na neho otočila. Onyx sa chúlil pri ňom a zdalo sa, že má strach.

Opatrne som k nemu natiahla ruku: „Maličký, pod' ku mne. Už je dobre. Prepáč, nechcela som ťa vystrašiť,“ hovorila som nežne, aby som ho upokojila. Pozrel na mňa svojim modrým pohľadom, no potom sa k Ravenovi pritúlil ešte viac. Zmätene som sa na neho pozrela.

„Keby Cetus nezakročil, zas by si tu niekoho začala zabíjať. Vypadalo to s tebou zle,“ vysvetlil mi. Previnilo som sklopila pohľad.

„Prepáčte,“ zamrmlala som. Zase som sa nechala ovládnuť.

„Už je to preč. A teraz sa pod' najesť,“ Cetus dlho nečakal. Chytil ma za pás, previedol ma celým mestom a pustil ma až pri veľkom stole. „Sed' a jedz,“ prikázal mi a sám si sadol vedľa mňa. „Ráno nič nezjedla!“ vysvetlil nechápavému publiku, ktoré sa skladalo z kráľovskej rodiny a našej malej skupinky.

„Áno, slúžky sa sťažovali. *Herinya*, prečo nechcete jesť?“ Zaškrípala som zubami. Radšej som sa zhlboka nadýchla, aby som opäť nevybuchla. Nepotrebovala som robiť scénu.

„Takže, keď sme tu už všetci, ako to vypadá s Lussieliným učením?“ Bola som vdáčna, že Elayn zmenil tému. Nechcela som svoj hnev rozoberať. Teraz nie.

„Orias vyhlásil, že už sa ju naučila. Nevidím problém v tom, aby sme večer odišli,“ odpovedal mu pokojne Cetus, aj keď ma pozoroval pozorným okom.

„Skutočne? Slečna Lussiel, počul som, že ste talentovaná, ale dva dni? To je takmer nemožné!“ opýtal sa kráľ prekvapene.

„Mala som dobrého učiteľa,“ priznala som, čím som všetkých okolo prekvapila. Ani ja, ani Orias sme neskrývali vzájomnú nenávisť. „Musíte ma ospravedlniť. Cetus na mne urobil nejaké čudné kúzlo a ja sa začínam správať nejakovo veľmi milo. Prestáva sa mi to páčiť,“ priznala som s úsmevom.

„Cetus?!“ zavrčal na neho Kleio nahnevane. Bol to dokonalý spôsob, ako uvoľniť túto hustú atmosféru.

„Ja som v tom nevinne!“ hájil sa čarodejník.

Elayn sa vôbec nebavil: „Späť k téme!“ po tomto jeho vyhlásení, atmosféra opäť zhustla. „Keďže sa slečna Lussiel už nepotrebuje viac učiť, môžeme odísť už teraz. Po obede. Získame tak pol dňa. A dnes som po rieke opäť prešiel. Nočný dážď ju úplne rozbúril. Budeme musieť ísť opatrnejšie,“ vysvetlil svoj návrh.

„V noci bola búrka?“ opýtala som sa nechápavo. Spávala som síce tvrdo, ale aby som nepočula búrku, to sa mi ešte nestalo. No horšie bolo, že som si nepamätala, že som v noci spala. Skôr sa mi zdalo, že som celú noc preplakala.

„A poriadne silná. Nezobudilo vás to?“ opýtal sa Daeron nechápavo. Zavrtela som hlavou.

„Dobre. Takže, odchádzame teraz alebo podľa pôvodného plánu, čiže večer?“ vrátil sa Elayn späť s téme.

„Večer nemusíme dobre vidieť všetky tie kamene,“ zauvažoval Kleio.

„A tiež mohla stúpnuť hladina. Ešte viac to zhorší viditeľnosť na niektorých úsekoch,“ doplnil ho Daeron.

„A aj prúd je rýchlejší. Mohol by nás ľahšie strhnúť,“ pokračoval v úvahách Raven.

„A ak k tomu prirátame ešte aj všetok náklad, bude lepšie ísť cez deň.“ Ostatní len prikyvovali. „Slečna Lussiel?“

„Pôjdeme teraz,“ zvažila som po vypočutí všetkých argumentov.

„Ale ved’...“ začala svoj protest kráľovná.

„Kráľovná Faye, ďakujeme vám za vašu pohostinnosť. Bolo nám tu vskutku nádherne. Lenže sama ste teraz počuli, že cesta večer môže byť pre nás nebezpečnejšia. Nechceme byť nezdvorilí, no je pre nás výhodnejšie odísť teraz. Však sa po ceste späť môžeme u vás zase zastaviť.“

Po dlhom rozhodovaní, kráľovná prikývla.

„Pripravím všetko potrebné!“ vyhlásil kráľ nadšene a vstal od stola. Povzdychla som si. Mojim rozhodnutím začne ten najťažší úsek ešte o čosi skôr. Ale aspoň bude za nami.

38. Kapitola

Z prístavu sme odišli asi o hodinu neskôr, keď už bolo všetko potrebné pripravené. Nemala som veľa času na rozlúčenie s kráľovou. Ale veľmi mi to nevadilo. Upokojovala som sa tým, že sa opäť stretieme, keď sa budeme vracat'. Nechcela som byť k tej žene taká nezdvorilá, no aj po toľkých dňoch strávených s ňou, vo mne vzbudzovala rešpekt.

Keď sme vyplávali, cesta riekou prebiehala pokojne, bez väčších problémov. Len Ailive občas trochu spanikárila, no rýchlo som ju upokojila.

Vylodili sme sa na mieste, kde prúd už začínal silnieť a bolo počuť hukot vodopádu. Člny sme vytiahli na breh a aj náklad sme na kone naložili rýchlo.

Ako kráľ povedal, rieka naozaj bola tesne pod úpäťm hory. Trvalo len pár hodín cesty na koni, kým sme dorazili k horám.

Teraz som konečne chápala, čo mysleli tou nebezpečnou cestou cez hory. Teraz, keď som sa dívala na ich zasnežené končiare.

Medzičasom sa začalo stmievať a tak sme rozložili tábor. Bez väčšieho rozhodovania padol väčšinový súhlas, aby sme vyrazili až ráno.

A teraz, už neskoro večer, sme sedeli pri ohni. Moji spoločníci sa zabávali na historkách z vojnových ciest, len ja som bola ponorená vo vlastných myšlienkach.

Nechápala som, prečo sme nemohli vyraziť z Mesta elfov – ako som si ho nazvala – až ráno. Pokojne som mohla stráviť noc v pohodlnej posteli a nie na tvrdej zemi. A kedy sme vyrazili až ráno, rieka sa za noc po tej búrke mohla už upokojiť. A tiež sme hneď mohli začať cestu a nemuseli by sme sa ešte zdržiavať so stavaním a skladaním tábora.

Bola som si vedomá, že za to čiastočne môže aj moje rozhodnutie, no v tom momente mi ich argumenty na okamžitý odchod pripadali ako rozumné. Zrejme aj to chceli dosiahnuť, uvedomila som si trpkosť.

Zamračila som sa. Za tie štyri mesiace, ktoré sa už pomaly poznáme, ma dokázali dokonale prekuknúť. A to som doteraz stále tvrdila, že som feministka. A takto ľahko sa nechať zmanipulovať mužom – mužmi! – to vôbec nemám v povahe.

„Čo si taká zamyslená?“ vyrušil ma zo zamyslenia Elayn. Nechápavo som sa na neho pozrela a potom aj na ostatné tváre. Uvedomila som si, že všetky tie ich historky boli určené na to, aby ma rozptýlili.

Pokúsila som sa vykúzlitiť úsmev.

„Nič sa nedeje. Len nechápem, prečo sme nemohli vyraziť až ráno. Teraz, keď nad tým tak rozmýšľam, aj cesta riekou mohla byť pokojnejšia, lebo by už nebol tak silný prúd. A tiež by sme sa nemuseli zdržiavať s táborom,“ vysvetlila som mu.

„To máš pravdu. Lenže keby sme vyrazili až ráno, prúd by bol ozaj slabší, lenže tým aj pomalší, čiže by sme sa plavili dlhšie. A potom cesta sem by nám zabrala ďalších pár hodín. Takže, ak by sme vyrazili na svitaní, do obeda by sme sa dostali sem.

Lenže cesta cez hory trvá ďalšie dva dni a v tej zime sa nedá ani jesť, ani spať. Len ak tam nájdeme nejakú jaskyňu. Budeme dva dni na nohách, bez spánku a jedla. Pred tak dlhou cestou si musíme oddýchnuť. Preto by sme museli vyraziť až nasledujúce ráno. Zabili by sme ďalší deň, ktorý môžeme stráviť cestou cez hory,“ vysvetlil mi Elayn pokojne.

Vyvalila som oči: „To nemyslíš vážne! Prečo ste mi už skôr nepovedali, že to bude až *tak* nebezpečné?“ viem, že predtým veľa vecí taja, ale niečo takéto mi povedať mohli.

„Lus, upokoj sa. V poslednej dobe toho máš veľa, nechceli sme ti pridávať ešte aj ďalšie starosti,“ prehovoril Cetus upokojujúco.

„Aj tak ste mi to mohli povedať ešte skôr, ako sme odišli,“ vyhlásila som nahnevane. „Vy ma chcete zabiť a neviete ako na to!“ Vstala som. „Idem sa prejsť,“ zavrčala som a najbližšou cestou som vyrazila do lesa.

Nahnevane som kráčala lesnými cestičkami. Bola som na nich našťvaná. Niečo takéto mi naozaj tajiť nemuseli. Zaujímalo by ma, kedy mi to chceli povedať. Možno niekde uprostred hôr, to by sa na nich podobalo.

V mojich úst vyletela škaredá nadávka. Jednoducho som ju v sebe nedokázala potlačiť. Zastavila som pri jednom strome a poriadne som do neho udrela päťou. Potom som sa oň oprela chrbtom a párkrát som si do neho buchla hlavu. Začínala ma z toho bolieť, no aspoň som nemyslela na to, ako veľmi som na nich za toto nahnevaná.

V lese sa ozvali tiché kroky. Otočila som za zvukom hlavu. O pár sekúnd vyšiel z lesa Raven.

„Si v poriadku?“ opýtal sa okamžite, ako ma zbadal. Oprela som sa o strom a zavrela som oči. Nemala som chuť ho vidieť. Aj keď, jeho pokojné objatie by sa mi teraz hodilo.

Asi pochopil, že som mnou nebude veľa reči, tak pokračoval: „Prepáč, že sme ti to nepovedali. Mali sme sa o tom aspoň slovom zmieniť, viem. Lenže každú chvíľku sa s tebou niečo deje, nestíhame na teba dávať pozor. Robíme si o teba starosti a potom zabúdame na takéto dôležité veci,“ povedal kajúcne.

Prudko som sa odtrhla od stromu: „Takže na vine som ja, hej?! Ja môžem za to, že každú chvíľu sa ma niekto pokúša zabiť! *Ja* som na vine, že vy zabúdate na veci, ktoré ste mi mali povedať hneď na začiatku! A čo je ešte moja vina? Že sa Zem točí okolo Slnka?“ vrčala som na neho nahnevane.

„Lussiel, tak to...“ začal, lenže ja som ho prerušila. Rozhodla som sa, ignorovať to pálenie znamenia na mojom ramene.

„Tak potom, ako to je?“ pokúsil sa ku mne priblížiť, lenže ja som rýchlo ustúpila. „Na čo ste ma ťahali do toho kráľovstva, keď ste mi nič poriadne nevysvetlili?! Mala som mizerný život, no stále to bolo lepšie, ako táto nevedomosť!“ zavrčala som na neho a začala som ustupovať ďalej do lesa.

„Lussiel, upokoj sa.“ Opäť sa ku mne pokúsil pristúpiť, ale nedovolila som mu to.

„Ale však ja som *absolútne* pokojná!“ vyprskla som ironicky. „Keď vás nezaujímam, čo si myslím, alebo čo cítim, nemuseli ste sa ma pýtať na názor a rovno zo mňa spraviť tú hlúpu kráľovnú!“ zavrčala som. Zachytila som jeho pohľad plný bolesti, no to som sa už premenila

na šelmu a vbehla som do lesa. Nezaujímalo ma, kam som bežala, hlavne som chcela byť čo najďalej od neho.

Zastavila som po niekoľkých stovkách metrov. Bola som si istá, že keby som bola vo svojej ľudskej podobe, plakala by som. Zase. Zase som to urobila. Zase som na neho bola tak odporne hnusná. Však on za nič nemôže. Mala som sa na túto cestu lepšie povypytovať, kým sme ešte boli na zámku. Prečo teraz tak odporne vyskakujem a na všetkých sa hnevám. A prečo som tak zlá k Ravenovi?

Lesom sa ozvalo moje bolestivé skučanie. Jemu som nechcela ublížiť. Jeho bolesť som vnímala väčšmi ako tú svoju.

Musím to napraviť. Rozhodla som sa v momente. Vstala som zo studenej zeme, na ktorú som spadla. Nebolo ťažké sledovať moju vlastnú stopu, ktorú som zanechala na tráve. Bola som lovkyňou, moje zmysly zvierat'a boli prispôsobené na lov.

Rýchlo som našla čistinku, z ktorej práve pomalým krokom odchádzal Raven.

„Raven!“ vykrikla som v momente, keď som sa premenila späť do svojej ľudskej podoby. Zastavil uprostred pohybu a neveriacky sa na mňa pozrel. Rozbehla som sa k nemu a skočila som mu do náruče. „Prepáč!“ zašepkala som. „Prepáč, prepáč, prepáč, prepáč! Viem, že za to nemôžeš. Stále ťa za všetko obviňujem, aj keď to nie je tvoja vina. Prepáč,“ všetky slová som zo seba vychrlila jedným dychom. Keď som sa nadýchlá, pokračovala som: „Viem, že som na teba zlá. A nechcem byť, ver mi. Ale keď...“

„Tíško, drahá. Tíško,“ zašepkal rovnako ticho ako ja. Pevne si ma k sebe privinul. Opäť som pocítila ten najkrajší pocit na svete, ktorý sa nedá opísať. Ten, ktorý mi od tej oslavy tak veľmi chýbal. „Ty prepáč mne. Mal som si uvedomiť, že o Čiernych horách nič nevieš. Aj keď sú svojou krutosťou legendárne, ty nie si z tohto sveta, nemala si to odkiaľ vedieť. Mal som ti to povedať,“ zašepkal mi do vlasov.

„Neobviňuj sa,“ zahundrala som. Pocítila som, že mu na pery vyšiel úsmev. Objal ma ešte pevnejšie. Nechala som sa zvierat' tým pokojom, ktorý sa mi rozniesol telom.

„A ty sa obviňovať môžeš?“ opýtal sa pobavene.

„Uhm,“ nechcela som myslieť, na tón jeho hlas. Momentálne mi bolo až priveľmi dobre na to, aby som sa niečím takým zapodievala.

„Si veľmi zvláštne stvorenie, Lussiel.“

Po tomto jeho vyhlásení som sa od neho odtiahla: „Ako to myslíš?“ nebola som si istá, či sa mám radovať z komplimentu, alebo zúriť z urážky.

„Len v tom najlepšom význame, aký môže byť,“ uistil ma. Z jeho očí som videla, že to myslí úprimne. Nechala som sa k nemu opäť pritiahnúť. Proti jeho sile som aj tak veľa nezmohla, ale ani som nechcela.

„Odpusť,“ zašepkala som opäť. Stále som sa cítila strašne za to, že som mu zase spôsobila bolesť. Nič na to nepovedal, len si ma tuhšie privinul k sebe.

O niekoľko krásnych momentov neskôr sa odo mňa odtrhol.

„Mali by sme sa vrátiť. Zajtra vyrážame na svitaní. A, ako povedal Elayn, najbližšie dva dni sa nevyspíme.“ S povzdychom som prikývla. Aj keď tie slová, ktoré nás rozdelili, zneli kruto, vedela som, že má pravdu. Obaja sa na tak dlhú cestu musíme vyspať. No ja som ešte túžila aspoň po sekunde v jeho objatí. Vykročila som preto k nemu, aby som ho objala. Lenže on rázne ustúpil. „Nie, Lussiel. Nechcem vedieť, čo sa môže stať. Sama si povedala, že si

zasnúbená, spomínaš? Keď som s tebou, zabúdam na svoju vojenskú výchovu, čo je v tvojom prípade veľmi nebezpečné. Vrátime sa.“

„Raven...“ môj hlas bol niečo medzi smútkom, zúfalstvom a hnevom. Vedela som, že má pravdu. A vedela som, čo so mnou robí jeho prítomnosť. No nedokázala som to v sebe potlačiť. Bolo to silnejšie ako ja.

Pristúpil ku mne, pohladil ma po líci a tým odhrnul pár neposlušných vlasov z tváre. Jemne mi zodvihol hlavu a sklonil sa ku mne. Musela som sa o neho oprieť, aby som z toho bozku na čelo nespada na zem.

„Tak pod“,“ zašepkal s perami stále na mojom čele. Tak veľmi som túžila, aby sa tento okamih nikdy neskončil. Ale Raven ma chytil za ruku, pevne ju stisol a zamieril do lesa. Nepochybovala som, že smerujeme k táboru. Ruku som mu pevne stisla, chcela som si vychutnať ten posledných kúsok dotyku, ktorý mi bol dovolený. „Uvedomuješ si, že ma mučíš?“ opýtal sa po chvíli ticha bezstarostne.

„Ty mňa tiež, tak sa nesťažuj,“ odpovedala som mu rovnako. Zasmial sa. Zdalo sa mi to, alebo to bolo naozaj? Naozaj som videla aj kúsok citu v tých jeho sivomodrých očiach, ktoré ma tak uchvátili?

Opäť medzi nami nastalo na dlhú dobu ticho. Kráčali sme vedľa seba spiacim lesom. Aj keď z Mesiaca ubúdalo, cestu osvetľoval dostatočne. Mimovoľne som si spomenula na princeznú Mesiaca. Aj ona to musela mať ťažké.

Zodvihla som hlavu a usmiala som sa na biely kosáčik na nebi. Prestala som dávať pozor na cestu, a to sa mi aj vyplatilo. Zakopla som o vyčnievajúci koreň.

„Opatrne!“ skríkol Raven, keď ma chytil pred pádom na zem. Chvíľku mi trvalo, kým som sa upokojila a postavila som sa pevne na rovné nohy. „Si v poriadku?“ opýtal sa ma starostlivo. Rukami ma ešte stále pridržieval, aby som nespada.

„Nič mi nie je. Len som zabudla dávať pozor na cestu,“ vysvetlila som mu. „Ďakujem, že si ma zachytil.“

„Rado sa stalo,“ opäťoval mi úsmev. Lenže teraz bol jeho pohľad opäť prázdny. Jeho ruky opatrne sklzli z mojich ramien. Jedna jeho ruka opäť chytila moju dlaň. „Čo mi to len robíš, Lussiel?“ zašepkal do ticha lesa, keď sme už opäť kráčali cestou k táboru.

„Keby som vedela, čo robím, prestala by som s tým,“ vyhlásila som pobavene. Začula som jeho tiché povzdychnutie. Asi mi ušiel význam toho, čo pred chvíľkou povedal. Chcela som sa ho na to opýtať, ale vtedy Raven zastavil. V tieni stromov som len ťažko zazrela malého, čierneho motýlika s červenými odleskami na krídlach.

„Posol?“ opýtala som ho ticho.

Prikývol: „Kleiov. Asi nás už začínajú hľadať. Alebo aspoň teba,“ natiahol ruku, motýľ si na ňu sadol a rozplynul sa. „Hľadajú nás. Musíme sa poponáhľať,“ vytvoril posla, ktorý sa rýchlo stratil v lese. „Povedal som im, že si v poriadku, a že o chvíľku tam prideme,“ prikývla som a on rázne vykročil do lesa.

Cestou sme neprehovorili. Obaja sme si vychutnávali zvyšné momenty, ktoré nám spolu ostávali. Keď sa medzi stromami objavili prvé lúče ohňa, Raven zastavil.

„Čo sa deje?“ opýtala som sa nechápavo. Neodpovedal, len ma otočil čelom k sebe. Vystrel ruku a odhrnul mi z tváre pár vlasov. Oprela som sa k jeho hrejivej dlani.

„Sľúb mi, že sa ti nič nestane. Že cestu tými horami prežiješ,“ zašepkal do ticha lesa.

„Sľúbim. Ale aj ty to sľúb mne.“

„Prisahám ti, Lussiel, cestu tými horami *obaja* zvládneme,“ pripadal mi ako vojak, ktorý odprisaháva svoju vernosť kráľovi.

„Sľubujem, že sa mi nič nestane. Dám na seba pozor,“ povedala som tichšie a pokojnejšie. Tušila som, že z oboch strán to boli len prázdne sľuby. Po tom, ako tie hory Elayn opísal, som mala pocit, že to hlavne závisí od šťastia.

Raven prikývol a s povzdychom ma pustil. Vykročil smerom k táboru. Po pár sekundách som ho nasledovala.

„Kde ste tak dlho?“ zavrčal Cetus, keď sme sa vynorili z húštiny.

Odpovedala som skôr ako Raven: „Trošku som zablúdila,“ nebola to celkom lož, ale ani pravda.

„Zablúdila? *Herinya*, si v poriadku?“ na Daeronovu otázku som odpovedala prikývnutím.

„Nič sa mi nestalo.“

„Stratili? Raven sa nezvykne stratit,“ zauvažoval generál. Na moment som mala pocit, že prehliadol moju lož.

„Raven nie, ale ja áno,“ vyhlásila som pokojne.

„Trošku mi trvalo, kým som ju našiel,“ povedal Raven a podporil ma v mojom klamstve. Vďačne som sa na neho usmiala.

„Dobre, takže keď sme tu už všetci, mali by sme sa vyspať. Ráno vyrazíme na úsvite. Za trest, že si Lus tak dlho hľadal, Raven, máš prvú hliadku. Cetus ťa o polnoci vystrieda a potom budem do rána strážiť ja.“ Pozdvihla som obočie. Obvykle boli hliadky len dve, tak prečo teraz tri?

Už-už som sa na to chcela opýtať, keď ma prerušil Kleio: „Lus, vyspi sa. Čaká nás ťažká cesta. Hlavne teraz.“

„To platí aj o tebe.“ Nič nepovedal len sa zaškeril. „Dobrá noc,“ povedala som a ľahla som si na lôžko. Okamžite som ho spoznala, podľa Onyxa, ktorý spal pri vankúši. Pohladila som ho a dala som mu pusku medzi jeho ušká. Zamrvil sa, no nezobudil. Prehodila som cez nás deku a pritiahla som si ho bližšie k sebe.

„Lussiel!“ otvorila som oči a zistila som, že stojím na vrchole zamrznutej hory. Všade okolo mňa lietali obrovské chumáče snehu. „Lussiel!“ počula som nástojčivý hlas, ktorý ma volal.

„Exedra?“ opýtala som sa.

„Lussiel, dobre ma počúvaj. Cesta cez hory je ťažká. Musíš si dávať ešte väčší pozor. Zlo niečo plánuje, ale neviem čo. Musíš byť opatrná.“ Začula som jej hlas, ktorý sa niesol vo vetre.

„Exedra, čo sa deje? Znieš veľmi vystrašene,“ nepáčilo sa mi, že náš najväčší spojenec má takýto strach.

„Zlo sa k tebe dostáva stále viac. Ovláda ťa stále častejšie. Musíš tomu vzdorovať. Už dokáže rušiť aj moje spojenie s tebou. Rýchlo ma musíš nájsť. Už mu dlhšie nedokážem vzdorovať a chrániť ťa pred ním. Lussiel, musíš...“ jej hlas zanikol v dunení vetra.

„Exedra?“ opýtala som sa, keď jej hlas zanikol. „Exedra!“

„Lussiel, Lussiel, moja sladká Lussiel.“ Začula som vo vetre slizký hlas. Zrazu mnou začala otriasať zima. Náporu vetra som cítila ešte silnejšie. Každý jeho náraz spôsobil zimu.

„Kto si?“ aj napriek neskonalej zime som v sebe našla silu, vysloviť tú otázku.

„Lussiel, moja sladká Lussiel. Som zlo. Som ten, proti ktorému bojuješ,“ hlas vo vetre sa zasmial

„Povedz mi svoje meno,“ rozkričala som sa. Objala som si ruka hrudník, aby som sa aspoň trochu zahriala. Začínala mi byť odporná zima.

„Moje meno nie je dôležité. Moja sladká Lussiel.“ Striasla som sa. Nebola som si istá či strachom alebo zimou.

„A čo je dôležité?“ Zatúžila som dostať sa čo najskôr z tohto sveta. Toto nemohlo byť vytvorené Exedrou. Toto bolo vytvorené ním. Ale kto je to?

„Lussiel, moja sladká Lussiel, dôležité je len to, že ťa zabijem. Tak, ako som zabil všetkých kráľov pred tebou, zabijem aj teba. Zabijem, zabijem, zabijem, zabijem, zabijem!“

Prudko som sa posadila. Celá som sa triasla a ťažko sa mi dýchalo. Toto bola jedna z tých nočných môt, ktoré som neznášala.

Na mojom pleci sa ocitla ruka. Druhá mi zakryla ústa, takže môj výkrik nebolo počuť.

„Upokoj sa,“ zašepkal Raven. Celá vystrašená som sa na neho pozrela. Opatrne mi odtiahol ruku z úst, aby som sa mohla lepšie nadýchnuť.

„Nechceš ich predsa zobudiť,“ povedal Cetus, ktorý sedel vedľa mňa z druhej strany a kývol smerom k spiacej skupinke.

„Čo sa ti stalo? Spala si veľmi nepokojne,“ nežne ma hladil po vlasoch. Lenže ja som teraz potrebovala niečo viac. Bolo mi jedno, že nás sleduje Cetus a vrhla som sa mu do náruče. „Pokojne. Už je to preč,“ pevne ma objal.

„Nočná mora?“ typoval Cetus. Prikývla som. Nebola som si istá, či to videl, no bolo mi to fuk.

„Čo sa ti snívalo?“ opýtal sa ma Raven, ktorý ma pomaly púšťal zo svojho zovretia. Vedela som, že sa musíme rozdeliť, no nechcela som to. Aj tak som sa od neho pomaly odtiahla.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa upokojila a začala som: „Mala som ďalší zo snov, kde sa rozprávam s Exedrou,“ hovorila som ticho, nechcela som nikoho ďalšieho zobudiť. „Boli sme na vrchole Čiernych hôr uprostred snehovej víchrice. Exedra mi povedala, že ma už dlhšie nedokáže chrániť pred zlom. Že ju musíme čo najskôr nájsť. Povedala, že zlo silnie. Potom sa jej hlas stratil a začula som iný. Bol to hlas zla. Povedal mi, že ma zabije presne tak isto, ako zabil všetkých ostatných kráľov predo mnou,“ z očí mi vyhrkli slzy. Strašne som sa bála tej predstavy.

„Pst, nič sa ti nestane. Nedovolíme mu to,“ povedal Cetus pokojne a objal ma. Necítila som sa v jeho náruč tak príjemne ako v Ravenovej. Ale aj tak som sa nechala upokojovať pevným objatím.

„Ale ako to chceš urobiť, keď už dokáže bojovať aj proti Exedre?“ protirečila som mu.

„Niečo vymyslíme. Ale ty by si si mala pospať.“ Vytiahol ma zo svojej náruče a položil ma na posteľ.

„Nedokážem zaspať,“ zaprotestovala som. Chcela som vstať, ale obaja ma pridržali na posteli.

„Neboj sa. Všetko dobre dopadne,“ Raven ma pohladil po tvári. Pozrela som sa na neho so strachom v očiach.

„Raven, ale ten sen bol tak skutočný!“ vyhlásila som a opäť som sa pokúsila vstať. Zadržali ma. „Bojím sa,“ priznala som.

„Ja viem. Nič sa ti nestane,“ šepkal. Vtedy mi Cetus priložil ruku na oči. „Dobrá noc.“ Ešte som počula Ravena. Vtedy Cetus vyslovil niečo nezrozumiteľné a ja som okamžite upadla do bezsenného spánku.

39. Kapitola

„Lus, vstávaj.“ Prebudilo ma jemné trasenie ramenom. Nepokojne som sa zavrtela. Prečo ma musia budiť práve vtedy, keď sa mi snívajú tak krásne sny? S Ravenom. „No tak, vstávaj!“ trasenie zosilnelo.

„Ešte chvíľku,“ zamumlala som.

„Lussiel, vylez! Inak ťa veľmi rýchlo preberiem.“ Keď generál prehovoril, okamžite som sa posadila. Hneď mi bolo jasné, čo tým prebudením myslel.

„Tak ju si varoval a mňa nie?!“ zavrčal Kleio rozhorčene.

Elayn sa uškrnul: „Tu ide o princíp. A okrem toho, ona to už raz zažila.“ Princ chcel protestovať, ale generál pokračoval s pohľadom upreným na mňa: „Obleč sa a najedz. Vyrážame keď vyjde Slnko.“ Prikývla som a vyhrabala som sa spod prikrývok. Veci na cestu som si nachystala už včera. Teraz som ich len zobrala a vbehla som s nimi do lesa.

Vrátila som sa oblečené v ľanovej sukni, ktorá mala niekoľko spodničiek. Bola dosť hrubá, aby mi v nej nebola veľmi veľká zima. Hrubý živôtik nebol priveľmi zdobený, ale za to príjemne hrial. Obvykle som nosila obuté črievičky, lenže teraz som si dala čižmy pod kolená. Vo vnútri mali príjemnú kožušinku.

Dnešné raňajky boli výdatnejšie ako obvykle. Predsa len, čakalo nás niekoľko dní v krutej zime. Ak nájdeme nejakú jaskyňu, kde sa môžeme ukryť, budeme mať šťastie. Som si istá, že na jedlo ani len nepomyslíme.

Vôbec som sa na najbližších pár dní netešila. Môj včerajší sen sa odohrával v Čiernych horách. Ak sú naozaj tak strašné, nechcem tam ísť. Ale do zeme Andgebora iná cesta nevedie. Ale hlavne nechcem, aby sa môj sen stal skutočným. Priveľmi som si toto miesto obľúbila, aby som sa ho teraz vzdala.

Ráno prebiehalo mlčky. Bolo očividné, že nikomu sa tam nechce ísť. Raňajky sme dokončili práve vtedy, keď vyšlo Slnko.

Usmiala som sa na jeho žlté lúče. Pár dní ho zrejme neuvidím, keďže hory boli zahalené v hustých čiernych mračnách.

„Lus, ideme.“ Prebral ma z myšlienok jemný hlas. Zmätene som sa poobzerala okolo seba. Kam zmizol celý tábor? Potom som si všimla, ako sa veci samé uložili na chrbty našich koní. Ďalšie z Cetusových kúziel. Asi sa nudil. Pri pohľade na neho som si všimla Elayna a hneď mi bolo jasné, že to bol jeho rozkaz. „Lus?“ vyrušil ma hlas z opätovného zamyslenia.

„Prepáč, Raven, už ťa vnímam. Samozrejme, poďme,“ zavrtela som hlavou, aby som sa vrátila na zem. Ailive už stála vedľa mňa.

Prehodila som si cez plecيا hrubý plášť, poriadne som sa do neho zababušila. Raven mi pomohol vysadnúť. Keď som už sedela, podal mi Onyxa. Sám sa potom rýchlo vyšvihol na Sytryho, no to už bol Elayn – ako obvykle na čele skupinky – pár metrov pred nami. Vyrázili sme za ním.

Cesta lesom pomaly začínala stúpať. Čím ďalej sme išli, tým bol les redší. Stromy sa začali strácať. A len tíchol, ako sa z neho vytrácali zvieratá. Z okolitej prírody bolo okamžite jasné, že vchádzame do horského priesmyku. Držala som Onyxa tesne pri sebe. Začal ma prepadať strach o neho. Chudáčik, je tak maličký, čo ak sa mu niečo stane?

„Cetus, zvládne Onyx cestu cez hory?“ vyslovila som svoje obavy a tým som prerušila dlhotrvajúce ticho.

Čarodejník na mňa zaujato pozrel: „Ťažko povedať. Neuvažoval som nad tým. Mal by to zvládnuť. Dnes ráno to nevypadalo, že je tam veľká zima. Ale dávaj na neho pozor.“ Prikývla som a ešte pevnejšie som k sebe privinula drobné zvieratko.

Bojím sa o neho. Tak veľmi som si ho obľúbila. Už tú noc, čo sa mi zaplietol do vlasov, sa mi páčil.

Poriadne za ten krátky čas vyrástol. Každý deň mi doslova rástol pred očami. Cetus tvrdil, že môže vyrásť ešte viac. Vraj môže mať aj cez dva metre na výšku. Dúfam, že až tak veľký nebude. Stačí tak obyčajná veľkosť leva, ktorým aj je. Teda, až na tie krídla.

„Bude v poriadku,“ povedal Raven presvedčivo. Musel si všimnúť moje obavy, lebo mi stisol ruku, ktorou som Onyxa hladila po jemnej srsti.

„Viem, že bude v poriadku. Nejakto to spolu zvládneme. No i tak sa o neho bojím,“ priznala som.

„Nič sa mu nestane,“ povzbudivo sa na mňa usmial. Verila som jeho slovám, tak dúfam, že ma teraz nesklame.

Po ďalších, nekonečných hodinách cesty sa začal objavovať prvý sneh. Pokrýval cestu a okolitú krajinu v tenkom poprašku. Keď som si večer chystala veci, dala som si na vrch tašky kožené rukavice. Teraz som ich vybrala a nasadila som si ich. Keď v nich ruku budem mať dlhšie, vyhrejú sa a nebude mi zima na prsty. Onyx sa prebudil, keď som ho teraz nedržala. Roztiahol svoje drobné krídelká a začal lietat' okolo mňa.

„Onyx, pod' naspät'!“ zavolala som na neho nahnevane. Len sa na mňa pozrel, ale letel ďalej. „Onyx!“

Už-už som sa chystala zliezť z koňa, aby som si išla po neho, keď ma Kleio zastavil: „Sed'. Prinesiem ti ho,“ rýchlo zliezol z koňa a vbehol za Onyxom do lesa.

„Opatrne,“ zakričala som za ním, no nebola som si istá, či ma počul.

O pár minút sa spolu s ním vrátil. To malé mača sa celé triaslo.

„Čo sa stalo?“

„Ťahal nesprávny konár. Zosypal sa na neho sneh. Je v poriadku,“ Kleio mi ho podal. Okamžite som mu z kožúšku vytriasala sneh.

„Ďakujem,“ venovala som Kleiovi vd'ačný úsmev.

„Na toto nemáme čas. Blíži sa búrka. Mali by sme si nájsť nejaký úkryt,“ vrhol sa do nášho rozhovoru Daeron. Všetci sme sa okamžite zadívali smerom, ktorým pozeral. Na horizonte, v obrovskej diaľke pokrývali oblohu čierne mračná.

„Sú ešte ďaleko. Ktovie, či sem vôbec prídu,“ na tak veľkú vzdialenosť sa mi nezdalo, že sú nebezpečné.

„Mýliš sa. Tu, v Čiernych horách, sú vzdialenosti skreslené. Nám sa zdá, že sú ďaleko, ale budú tu za pár hodín. Daeron má pravdu, musíme nájsť nejakú jaskyňu. Takúto búrku tu neprežijeme,“ vysvetlil Cetus.

Myklo mnou.

„Nemáme čas,“ zahundral Elayn. Popchol koňa a vyrazil rýchlym krokom vpred. Nasledovali sme ho.

Po niekoľkých kilometroch sa cestička začínala zužovať, až nakoniec bola tak úzka, že sme museli ísť po jednom. Elayn išiel prvý, za ním Cetus, potom ja, Raven, Daeron a Kleio bol úplne na konci. Mali pravdu. Mračná sa začali nebezpečne približovať. Už skoro vôbec nebolo vidieť oblohu. Všetko bolo zahalené v čiernom mračne. Oynx sa v mojom náručí nebezpečne triasol. Aj jemu musela byť neuveriteľná zima. Pevnejšie som ho k sebe pritísila a zakrútila som ho do plášťa.

„Vydrž, o chvíľku už nájdeme nejakú jaskyňu. Tam bude teplejšie,“ povedala som mu šeptom, aby ma počul len on. Zodvihol ku mne svoje veľké oči. Usmiala som sa na neho a on ich zase zavrel. Nebola som si istá, či som upokojovala jeho alebo seba.

O pár hodín sa k nám dorútila snehová búrka. Vietor svišťal na všetky strany. Niekedy bol tak silný, že ma vyrážal zo sedla. Pevne som sa držala opratov. Netúžila som spadnúť do obrovských závejov, čo za tú chvíľu nafúkalo.

Pre sneh som nevidela na krok. Videla som pred sebou len nejasnú cestičku, ktorú predom mnou vytvorili. Už som sa ani nenamáhal naprávať si kapučnu, vietor by ju aj tak rýchlo odfúkol späť. Zima bola tak silná, že som mala pocit, že mi stuhne krv v žilách. Často som hýbala prstami na nohách, aby som zistila, či mi ešte úplne nezamrzli. Len nech sa táto búrka rýchlo skončí. Z tej zimy som už celá premrznutá.

Záchrana prišla ako blesk z jasného neba: „Jaskyňa!“ zakričal niekto vpredu. Pre tie silné náporov vetra som si ani nebola istá, či som počula správne alebo nie. Pokojne sa mi to mohlo zdať. V takej zime si pokojne človek môže myslieť všeličo, aby sa upokojil falošnou nádejou záchrany.

Ailive kráčala ďalej. Vzduchovala náporom vetra a išla po vyšliapanej cestičke. Chodník sa začal stáčať. Až priveľmi neprirodzene, povedala by som. Keď som ju už chcela zastaviť od ďalšej chôdze, v snehu som rozoznala postavu. Obe sme okamžite stuhli. Až kým sa zo snehového závoja nevynoril generál a nezaviedol nás do jaskyne.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ma, keď mi pomáhal zliezť z koňa. Trasúcou rukou som si dala z úst dole šál. Našťastie ma napadlo, zobrať si aj ten a včas som si ho omotala okolo tváre.

„Pod', trasieš sa ako osika,“ Cetus ma zaviedol hlbšie do jaskyne, kde už plápolal oheň.

„K-k-kde s-sú ost-ostatní?“ podarilo sa mi zo seba dostať. Neuvedomila som si, že mi drgocú zuby, že mi je až taká zima.

Čarodejník ma nekompromisne posadil k ohňu: „O nich sa neboj. Čoskoro ich dovedieme do jaskyne. Zatiaľ sa tu hrej,“ počúchal ma po zamrznutých ramenách a vrátil sa späť ku vchodu. Roztvorila som plášť, čo umožnilo Onyxovi, aby sa uvelebil blízko ohňa. Opatrne som si dala dole rukavice. Aj keď som si ich dala poriadne skoro, stále mi v nich bola pekelná zima.

„Lussiel?“ opatrne som sa otočila, aby som uvidela prichádzajúceho Kleia. Keď ma zbadal, okamžite sa rozbehol bližšie: „Si v poriadku?“ zmohla som sa len na prikývnutie. Chytil mi ruky do svojich veľkých dlaní. „Úplne si premrzla,“ vyzliekol si svoj plášť a prehodil ho cezo mňa. Bol príjemne teplý.

„Z-z-zm-zmrz-zmrzneš!“ dostala som zo seba.

„Mne je už teplo. Ale teba musíme zohriať,“ opäť mi chytil ruky a sústredil sa. Cítila som, ako z nich prúdi teplo priamo do mňa. Po pár sekundách mi už na ruky nebola taká odporná zima.

Práve keď ma Kleio pustil, ozvali sa blížiac sa kroky.

„Ďakujem,“ povedala som už normálne. Hneď mi bolo teplejšie.

„Ste všetci v poriadku? Žiadne omrzliny, nič?“ opýtal sa Raven, keď vošiel dovnútra. Za ním kráčali aj ostatní z našej skupinky.

„Všetci sme celí,“ zhodnotil situáciu Cetus.

„Stále v jednom, nezmrznutom kuse,“ dodal Kleio s úškrnom.

„Ty máš, čo hovoriť. Okolo teba sa tie vločky roztápali!“ zavrčal na neho Daeron.

„To vieš, byť ohnivým mágom má svoje výhody,“ Kleio sa usmial ešte širšie.

Čarodejník prerušil ich začínajúcu hádku: „Lussiel bola nejaká veľmi premrznutá.“ Všetky pohľady sa okamžite stočili na mňa.

„Už mi je dobre. Kleio ma zohrial.“ Všetci v momente pozreli neveriacky na Kleia. Nechájala som, čo tými pohľadmi myslia. Každý sa predsa môže zmeniť, nie?

„Roztopím sneh na čaj. Trochu čaju nikomu neublíži. Skôr zahreje,“ prehovoril Daeron po dlhej chvíli ticha. Po veľmi dlhej chvíli.

„Tá búrka tak skoro neskončí. Prečkáme ju tu,“ generálovi sa v hlase ozývala jeho autorita. Nemali sme na výber, len prikývnuť. Určite sa nikto nechcel teraz túlať v takej zime.

Pritiahla som si kolená bližšie k sebe. Nechcela som na tú zimu myslieť. Nečakane som zobrala zo zeme Onyxa a poriadne som ho začala prezerat'.

„Netráp ho tak,“ povedal Raven ľútostivo. On prvý si všimol jeho utrpenie, keďže sedel najbližšie pri mne.

Škaredo som na neho zazrela: „Keby si vedel, ako veľmi sa triasol za poslednú hodinu, tiež by si ho chcel prezrieť, či nemá žiadne omrzliny,“ vyhlásila som a pokračovala som v začatej práci.

„Skôr sa divím, že si ho neuškrtila. Tak pevne si ho zvierala,“ pokračoval v mojom týraní Elayn.

„Presne. Netriasol sa z nedostatku vzduchu? Gryfovia žijú v korunách stromov, tam je vzduchu veľa. A ty si ho tak pevne zvierala. Určite je v poriadku? Nevypadáva mu perie?“ doplnil ho Cetus.

„Haha, len sa smejte,“ povedala som ironicky. Nemala som rada, keď si zo mňa niekto robil posmech. Aj keď viem, že to nemysleli v zlom, nahnevalo ma to.

„Netrápte ju tak,“ zastal sa ma Daeron. „Tá búrka tak skoro neprestane. Možno by si si chcela poležať a trochu si oddýchnuť. Aj keď sme už skoro v polovici, cez ten sneh, čo teraz napadá, bude cesta ešte ťažšia.“

„To je dobrý nápad. Aspoň chudáčika Onyxa nezadusíš, keď budeš spať.“ Mala som dosť. Nafúkla som sa ako balón a odvrátila som tvár. Takéto reči ma vždy boleli. Po mojej reakcii sa v jaskyni ozval hurónsky rehot.

„Aspoň vidíš, aké to je,“ zasmial sa princ samopašne. Zhodila som zo seba jeho plášť, pustila som Onyxa a vstala som. Prešla som za roh a uvidela som vchod do jaskyne. Prešla som k Ailive a pevne som ju objala.

„Lussiel, neber si to tak,“ prerušil ju iný hlas. Zacítila som na ramene známu ruku. „Nechceli ťa nahnevať, len táto búrka nijako neľahčuje našej ceste. Dost' ich to hnevá,“ ospravedlňoval ich Raven.

„Raven...“ zašepkala som. Prudko som sa otočila a vletela som mu do náruče. Dovolila som niekoľkým slzám, aby mu vsiakli do košele. „Nehnevám sa. Bolí to...“ vysvetlila som mu. Pevne ma objal.

„Prejde to, neboj. Už sa upokojili. A to by si mala urobiť aj ty.“ Prikývla som a nechala som sa upokojovať príjemným pocitom bezpečia. Zacítila som vo vlasoch nežný bozk a hneď na to ma Raven pustil. „Tak pod’,“ chytil ma za ruku a doviedol ma späť k ohňu. Tesne pred zákrutou ma pustil.

„Lus...“ začal Cetus, keď nás zbadal, lenže ja som ho prerušila.

„Nechcem nič počuť,“ vyhlásila som rázne a ľahla som si k ohňu. Nespala som. Ovládli ma driemoty, ale spať sa mi nechcelo.

Búrka zúrila celú noc. Skončila až niekedy pred obedom. Vtedy ma aj prebudili z môjho spánku. Nechcela som im vysvetľovať, že som bola hore celú noc, a že som počula každé jedno slovo, čo si povedali. Šeptali si o mne. Lamentovali, či bol naozaj dobrý nápad ma so sebou zobrať. Bolo mi z toho do plaču, že mi tak málo verili, no prehltna som slzy.

„Kone sa budú zabárat' menej, keď z nich zlezieme,“ Elaynov hlas ma vyrušil zo zamyslenia. Už sme opäť boli na ceste. Snehu napadlo vyše pása. Opatrne som zoskočila z Ailive.

„Tak pod', kočka,“ zobrala som opraty a pomaly som kráčala za Elaynom. Išli sme presne tak, ako včera. Až na to, že si Cetus a Elayn vymenili miesta, aby mohol Cetus svojimi kúzlami čistiť cestu, ako to len šlo. Celkom sa mu to darilo, no snehu bolo stále vyše kolien.

„Práve sme prešli vrchol! Už nás len čaká cesta dole,“ ozval sa spredu Cetusov veselý hlas. Stál na zákrute, takže sme ho videli. Držal v rukách svoju kúzelnú palicu a ukazoval ňou na nejakú divnú značku.

„Počuješ? Už sme skoro dole,“ pohľadila som Ailive po nozdrách.

„Neradovala by som sa. Teraz príde jeden veľmi ťažký úsek.“ Začula som v hlave jej hlas. Nestihla som sa opýtať na podrobnosti, pretože medzi mnou a Elaynom už bola veľká medzera.

Pár dlhými krokmi som ho dobehla. Po pár desiatkach metrov som pochopila, čo tým nebezpečným úsekom myslí. Chodník sa začínal nebezpečne zužovať.

„Opatrne, je tu ľad!“ zakričal čarodejník spredu. Nemal by tak kričať. Ešte spustí lavínu. Pomyslela som si.

To spôsobilo, že som na sekundu stratila sústredenie. Ailive sa pošmykla a ja s ňou. Zhodilo nás to z cesty. Vykríkla som.

Zastavili sme na výklenku, asi tri metre pod cestičkou. Ailive sa držala jej okraja prednými kopytami. Počula som, ako pri každom jej pohybe praská ľad.

„Lussiel!“ vykrikol Raven. „Nehýb sa. Hodím ti lano.“ Nemala som ani odvahu zodvihnúť hlavu, aby sa ten ľad podo mnou neprelomil. Bála som sa aj dýchať.

„Vytiahnite najprv Ailive. Odľahčíte ten ľad,“ vydal Elayn rozkaz. „Cetus, potrebujem kuz...“ generál na pár sekúnd zmlkol. „Aha, napadlo ťa to,“ konštatoval. Po chvíli sa Ailive podarilo vyškrabať hore. Keď sa zodvihla, ľad nebezpečne zapraskal.

„Lussiel, teraz ma pozorne počúvaj. Hodím ti lano. Prevleč sa cez tú slučku. Potom ťa vytiahneme,“ rozkázal mi Raven. Lano dopadlo len pár centimetrov odo mňa.

Bola som stále na kolenách a opretá o ruky, ako som dopadla. Neriskovala som ďalší pohyb, až do teraz.

Pomaličky som začala prenášať váhu. Odlepila som od zeme trasúcu ruku a načiahla som sa za lanom. Ľad praskal pri každom pohybe. Vtedy sa rozfúkal vietor, čo ostal ešte po včerajšej búrke. Lano sa o niekoľko centimetrov posunulo.

„Len pokojne, Lus, ide ti to skvele.“ Prehltla som. Srdce som mala až niekde v krku. Ešte kúsok. Už len pár centimetrov. „Len pokojne. Už ho máš,“ povzbudzoval ma Raven. Keď som sa ďalej natáhovala za lanom, musela som viac preniesť váhu.

Vtedy sa ľad prelomil.

Lano mi prekĺzlo medzi prstami. Nie, nemám. Prebehlo mi mysl'ou ironicky spolu s výkrikom môjho mena.

40. Kapitola

Prudko som sa posadila na mäkkej posteli. Žeby... Nie, som si stopercentne istá, že som to lano nechytala, že som spadla z úpätia hory.

Tak potom prečo som nažive? Podľa toho, čo som sa dozvedela od Leithy, toto rozhodne nebol môj život po smrti. Nie, život v podsvetí musí byť iný. Opisovala mi ho plný utrpenia, bolesti a smútku. Toto mi na to neseď. A keby som dostala tú druhú šancu, o ktorej mi tiež rozprávala, prečo by som si pamätala na všetko, čo sa stalo?

Musela som sa nejako zachrániť. Otázkou ale ostáva, ako som prežila pád z tak obrovskej výšky? Pád z výšky niekoľkých kilometrov priamo do priepasti som prežiť nemohla, nech nad tým rozmýšľam akokoľvek. Tak potom prečo sedím na posteli a až na tú bolesť hlavy sa cítim výborne? Nedáva to zmysel.

„Och, konečne si sa prebrala,“ ozval sa vedľa mňa neznámy hlas. Prudko som sa za ním otočila. Nemala som to robiť, hlava ma ešte viac rozbolela. „Nehýb sa tak veľmi. Poriadne si sa udrela. Máš na hlave riadnu hrču,“ dievčina si prisadla na posteľ a začala mi obzerat' ľavú stranu hlavy, odkiaľ sa ozývala najväčšia bolesť. „Tá hrča už nevypadá tak zle. Liečivé bylinky zabrali.“

„Kde to som?“ opýtala som sa, keď opadol najväčší šok. Prudko ma vtlačila späť do postele.

„Ešte lež. Potrebuješ si oddýchnuť. Si v Lese príšer. Volám sa Annysia. Si v mojom dome.“

„V mojom? Snáď v našom, sestrička,“ dnu vošla ďalšia dievčina. Obe si boli neuveriteľne podobné. Líšili sa len vo farbe vlasov. Annysia bola blondína, zatiaľ čo druhé dievča malo vlasy hrdzavohnedé. „Ja som Nyx. Ten tvoj pád vyzeral naozaj hrozivo.“

„Pád? Aký pád?“ opýtala som sa nechápavo. Opäť som sa pokúsila posadiť sa, lenže obe sedeli na oboch stranách postele, takže nemali problém ma zatlačiť späť.

„Pekne po poriadku. Začni najprv s tvojou časťou príbehu a my to doplníme. Najprv by si mala začať s predstavením. Kto si a ako si sa sem dostala?“ prehovorila Nyx surovo. Z toho hlasu ma striaslo.

„Volám sa Lussiel. Spolu s mojimi spoločníkmi sme boli na ceste do zeme Andgebora. Keď sme prechádzali cez Čierne hory, môj kôň sa pošmykol. Spadla som pod cestu, na ľadový výklenok. Pokúsili sa ma vytiahnuť, lenže ľad sa podo mnou prelomil. Myslela som, že je so mnou nadobro koniec, ale potom som sa prebrala tu,“ vysvetlila som im v skratke. Poznala som ich len pár minút, takže som im nemusela rozprávať úplne všetko.

Chvíľku sa dohadovali, ktorá začne potom prehovorila prvá Annysia: „Všimla si si tú hmlu, keď ste kráčali cez hory?“ prikývla som. Keď sa počasie trochu vyjasnilo, myslela som, že ide len o inverziu. Že sa s nami zase zahráva počasie, no zdá sa, že to ma iný význam. „Nebola to len taká obyčajná hmla.“

„Všade okolo vášho sveta sa tiahne tento náš svet. A aby sa sem len tak nedostali nepozvaní návštevníci, chráni nás tu špeciálna bariéra, vypadá ako hmla,“ pokračovala Nyx.

„Najtenšia je práve v Čiernych horách. A keďže si sem tak vpadla, prelomila si ju. Skoro okamžite sa obnovila, ale ty si už ostala dnu,“ prehovorila opäť Annysia.

„Hory nie sú až tak vysoké, ako sa zdajú. V skutočnosti sú to len také kopčeky, lenže tá hmla vytvára optickú ilúziu a vypadajú väčšie. Spadla si do jazera, ktoré je priamo pod horami, z výšky niekoľko desiatok metrov.“ Striaslo mnou. Aj keď som spadla do vody, prežiť taký pád bol zázrak.

„Našťastie je to jazero dosť hlboké. Nikto ešte nenašiel jeho dno. Náš brat ťa videl, ako si padala. Vytiahol ťa von a doniesol ťa sem. Bola si v bezvedomí a na hlave si mala poriadnu hrču. Musela si sa udrieť pri tom páde, lebo v jazere nie sú skoro žiadne kamene. Našli sme nejaké bylinky a ošetrili sme ťa,“ dohovorili.

„Ja...“ odkašľala som si, aby som si usporiadala myšlienky. „Ďakujem vám, že ste ma našli a postarali ste sa o mňa. Aj vášmu bratovi ďakujem, že ma zachránil. Prosím, odkážte mu to. Lenže moji spoločníci ma budú určite hľadať. Musia si myslieť, že som mŕtva. Musím sa k nim, čo najskôr vrátiť. Keby ste mi, prosím, povedali, ako sa odtiaľto dostanem, bola by som vám nesmierne vďačná.“ Boli tak prekvapené tým, čo som povedala, že ma ani len nezastavili, keď som sa posadila.

Rýchlo sa spamätali: „Neprichádza do úvahy!“ vyhlásili obe naraz a vtlačili ma späť do postele.

„Hayyel, náš brat, ťa sem doniesol včera. Aj keď chceš odísť, minimálne do večera ešte ostaneš v posteli. Musíš byť veľmi zoslabnutá,“ prehovorila Nyx.

„A pustiť ťa aj tak nemôžeme. Dozvedela si sa o tajomstve tejto krajiny. Nemôžeme ťa pustiť. Nemôžeme si dovoliť veriť cudzincom,“ doplnila Annysia o niečo smutnejšie.

„Vy nerozumiete. Musím odísť. Do večera vydržím, ale ráno sa musím vydať na cestu. Mám veľmi dôležitú úlohu, ak ju nesplním, nie len náš svet, ale aj ten váš postihne vojna. Verte mi, ak sa nevrátim oba naše svety budú zničené,“ prehovorila som skoro zúfalo. Musím sa vrátiť. „Už tak veľa som obetovala tomu, aby som zachránila tento svet. Teraz sa toho nemôžem vzdať. Ak bude treba, pokojne zapredám svoju dušu diablovej, ale musím sa vrátiť. A je mi jedno ako,“ posledné slová som povedala pevne. Pokojne utečiem.

„O úteku ani nerozmýšľaj. Bez povolenia Starších sa odtiaľto nedostaneš. Len oni dokážu otvoriť bariéru a pustiť ťa von. Ale pochybujem o tom, že ťa len tak pustia,“ Nyx znela tvrdo.

„Tak ma za nimi zaveďte. Som si istá, že mám dosť dobrý dôvod, aby ma pustili,“ mám predsa eso v rukáve. Ak bude potrebné, vytiahnem ho.

„Nie,“ Annysia si zložila ruky na hrudi.

„Fajn, tak za nimi zájdem aj sama,“ okamžite som sa hrabala z postele, ale ony ma rýchlo dostali dnu.

„Aj keby sme ťa pustili, tak najskôr zajtra,“ Annysia znela rezignovane.

„Nemôžeš ju pustiť za Staršími. Je to zakázané!“ rozkričala sa Nyx na sestru.

„Je to jej vôľa. Ak chce za nimi ísť, tak ju tam pustíme. Pochybujem, že povie niečo, čím by ich presvedčila. Vieš, akí sú.“

Podľa Annysiiných slov to bude ťažšie, ako som si myslela. Nevadí. Nejako ich už presvedčím.

„Fajn. Ale až zajtra. Teraz potrebuje oddychovať,“ povedala súhlasne Nyx. Vtedy mi priložila ruku na čelo. Upadla som do bezsenného spánku.

„Takže, slečna Lussiel, priviedli vás sem Nyx a Annysia. Vraj chcete opustiť túto zem. Smieme vedieť váš dôvod?“ stála som uprostred kruhovej miestnosti. Bola tmavá a osvetlená len sviečkami. Dvere, ktoré do svetla privádzali aspoň trochu svetla, boli teraz zavreté. Obkolesovalo ma päť stoličiek, vysokých tri až štyri metre. Vypadali ako obrovské stĺpy a na ich vrchoch sedeli ako bohovia Starší.

Preglgla som. Táto miestnosť mi spôsobovala hrôzu. Cítila som sa ako pod mikroskopom, ale obrnila som sa.

„Prosím, dovoľte mi odtiaľto odísť. Ospravedlňujem sa, že som sem tak vtrhla, ale ak neodídem, vypukne vojna. Som jediná, ktorá tomu dokáže zabrániť.“

Nedovolili mi dohovoriť: „Váš svet nás nezaujíma. Pokojne sa v ňom všetci pozabíjajte. Nás sa to nedotkne. My sme chránení našou neprekonateľnou bariérou. Žiadna vojna nám nehrozí,“ tentoraz prehovoril neprirodzene hlboký ženský hlas.

Striaslo ma. Dúfala som, že to nebolo vidieť.

„Neprekonateľnou? Nevieam, či vás oboznámili s mojou situáciou, ale ja som sa sem dostala, keď som spadla z Čiernych hôr. Bariéra sa prelomila jediným pádom. A čarodejník, proti ktorému stojíme, je veľmi silný. Jediným lusknutím prsta bariéru prelomí a potom vojna ovplyvní aj vás.“

„Nezmysel! Nikto nie je tak silný!“

„Prepáčte mi moju drzosť, ale mýlite sa. Ten čarodejník prežil už tisíc rokov. Každým rokom naberal silu. Sama som už mala tú chuť ju zakúsiť. Nikdy som nič podobné nevidela.“ Aj keď som tu nebola dlho, podľa toho, čo mi povedali, bol náš nepriateľ nepredstaviteľne silný. „Ak mi dovoľíte odísť, zastavím ho,“ vyslovila som pevne.

„Ak je tak silný ako hovoríte, ako ho chcete zastaviť?“ prehovoril hlas posmešne.

„Ja a moji spoločníci sme boli na veľmi dôležitej výprave do zeme Andgebora, keď sa stala táto nepríjemnosť. Tam hľadáme jedinou vec, ktorá dokáže zastaviť nášho nepriateľa.“

„V zemi Andgebora? Čo je to za vec?“ vedela som, že keď som túto tému, už teraz načala, musím to vysloviť. Lenže pochybujem, že mi budú veriť. Keď som už tu, cítim, že ich len tak ľahko nepresvedčím.

„Prečo mlčíte? Odpovedajte na našu otázku, ihneď!“ rozkričal sa hlas. Nemôžem im to povedať.

Pevne som sa rozhodla, že im to poviem, až keď nebudem mať inú možnosť.

„Bohužiaľ vám nemôžem povedať, čo hľadáme. Ale musíte vedieť, že nič iné ho nezastaví.“

„Čo je to? Čo hľadáte? Odpovedzte, inak tu ostanete navždy!“

„Zahrávate sa s nami?“ rozkričal sa iný hlas v rovnakom momente.

„Aj keby som vám povedala pravdu, neverili by ste mi. Cítim, že mi neveríte ani jedno slovo z toho, čo som povedala.“

„Uhádali ste.“ Začula som úškrn v hlase tej ženy.

„Hovoríte, že existuje čarodejník, ktorý prežil tisíc rokov a každú chvíľu naberá novú silu. Ak by niekto mal prežiť tak dlhý čas, musel by odhaliť tajomstvo nesmrteľnosti. To sa ešte nestalo a ani nestane,“ prehovoril ďalší zo Starších, tentoraz arogantne.

„Ako dlho už žijete v tejto izolácii? Ako dlho ste už mimo nášho sveta? Stalo sa to. Odhalil to tajomstvo a jediným jeho cieľom je smrť kráľa!“ rozkričala som sa.

„Nezvyšujte hlas! Slečna Lussiel, takýmto správaním si nepomôžete.“ Toto bol jediný hlas, ktorý znel pokojne. Bez najmenších emócií v hlase.

„Nedali ste mi na výber. A ak chce, aby som ja odpovedala na vaše otázky, mali by ste aj vy odpovedať na tie moje,“ zavrčala som. „Takže, ako dlho už tu takto žijete?“

„Od začiatku. Od prvého dňa ako Veľký drak stvoril tento svet,“ odpovedal mi ten pokojný hlas.

„Takže potom naozaj neviete, čo sa v tomto svete deje,“ keď dlho mlčali, pokračovala som. Bola som rozhodnutá, všetko im vysvetliť a dostať ich na svoju stranu. „Pred tisíc rokmi kráľ Samael zjednotil všetky kmene a vytvoril jedno kráľovstvo.“

„To všetci predsa vieme,“ povedala žena nahnevane. „Idete nás tu zabávať rozprávkami?!“

„Prosím, nechajte ma pokračovať,“ zodvihla som ruky v obrannom geste. Nič iné som ani nemohla robiť.

„Len pokojne pokračujte. Čo tým chcete naznačiť?“ tentoraz sa ozval iný hlas. Neznal tak pokojne, ale bolo v ňom cítiť, že jeho majiteľ sa pomaly začína upokojovať.

„Keď bol počas Dlhej vojny zjednotený tento svet, kráľ Samael rozdelil svoje kráľovstvo na niekoľko častí, každú z nich dostal jeden z jeho najvernejších generálov. Jeden z týchto pánov túžil po moci. Rozhodol sa zabiť kráľa. Nepodarilo sa mu to a sám pri tom zomrel. Ale potom prišiel jeho syn, odhalil tajomstvo nesmrteľnosti a pokúsil sa zabiť každého jedného kráľa, ktorý nastúpil po Samaelovi,“ zastavila som sa, aby som sa nadýchla. „Tento muž je doteraz naším nepriateľom. Ja a moji spoločníci hľadáme jedinu vec, ktorá ho dokáže zastaviť. A tá vec je v zemi Andgebora.“

„To je neslýchané!“ rozkričal sa ženský hlas. S ňou naozaj nemám náladu sa hádať. Je mi nesympatická, a to som ju ani len nestretla. „Predsa už museli nájsť spôsob, ako ho zastaviť, po tak dlhej dobe.“

„Nanešťastie sa tak ešte nestalo. A teraz je k zabitiu kráľa bližšie ako kedykoľvek predtým,“ cítila som, že mi začínajú veriť. Len nech ma nedonútiť to vysloviť nahlas.

„Ako to viete? Určite by sa k tomu nedostala len tak obyčajná mladá žena ako vy,“ opýtal sa ma ten najpokojnejší hlas.

Zavrela som oči. Spomeň čerta.

„Viem to, pretože ja som princezná Lussiel, budúca kráľovná tejto zeme. Jediná bytosť, ktorá dokáže zabiť nášho nepriateľa. Len ja jediná totiž dokážem v zemi Andgebora nájsť legendárnu Exedru, slávny meč kráľa Samaela.“

V miestnosti sa rozľahlo ticho. Bolo očividné, že po mojom vyhlásení boli šokovaní. Ale keď predsa také bývajú posledné esá v rukáve. Šokujúce.

„Ak ste naozaj budúca kráľovná, ako tvrdíte, potom máte vskutku *právo* odísť. Cítime z vás obrovskú silu. Silu kráľov. Veríme vám.“ Usmiala som sa. Vedela som, že som vyhrala. „Lenže aj napriek týmto nespochybniteľným faktom vám nemôžeme dovoliť odísť.“ Trhlo mnou. To predsa nemôžu myslieť vážne.

Trvalo mi veľmi dlho, kým som našla tie správne slová a prehovorila som: „Sám ste pred chvíľkou povedal, že mám právo odísť. Chcem vedieť prečo mi nedovolíte odísť?“ nechcela som povedať všetky tie nadávky, čo mi vreli v krku. Len by som túto svoju situáciu ešte viac zhoršila.

„Z veľmi jednoduchého dôvodu, slečna. V Lese príšer môžu žiť a môžu ho opustiť len jantároví čarodejníci. Či ste budúce kráľovná alebo nie, jantárová čarodejnica nie ste. Nemôžeme vám dovoliť odísť.“ Stisla som päť a zahryzla som si do pery. Bolo to tak silné, že som pocítila v ústach chuť krvi a pár kvapiek sa mi vydralo aj z dlane. Tak oni ma nechali trpieť a variť sa vo vlastnej šťave a jediný dôvod, prečo ma nechceli pustiť bol ten, že nie som jantárová čarodejnica?

Zahryzla som ešte pevnejšie. Urobiť niečo takéto...

„Ako vidíte, slečna, nemáme s vami už nič ďalšie k diskutovaniu. Prosím, odíďte. Len príšer neopustíte.“

„Lenže ja v sebe mám jantárovú mágiu! Len som sa ju ešte nestihla naučiť,“ vykrikla som. Moju slobodu mám na dosah ruky, nenechám ju utiecť, keby čo bolo.

„Cítim ju z vás. Určite ste veľmi silná jantárová čarodejnica. Lenže to stále nemení nič na fakte, že vám nemôžeme dovoliť odísť.“

„A ak sa ju naučím? Dokážem sa učiť veľmi rýchlo. Stačí mi pár dní, aby som to zvládla,“ ak som sa dokázala naučiť ovládať modrú mágiu za tri dni, naučím sa aj jantárovú. Len potrebujem dobrého učiteľa.

Myšlienky mi padli na dve sestry, snád budú ochotné.

„Jantárová mágia nie je taká, ako všetky ostatné mágie. Je nespútaná a neskrotná. Vyžaduje si dlhé hodiny štúdia. Trvá celé roky zvládnuť len základy. Nikto sa ju nenaučí ovládať za tak krátku dobu.“

„Ja to zvládnem. Doteraz sa mi to vždy podarilo. Prečo by sa to nemalo podariť aj teraz?“ nenechám svoju jedinú šancu ujstť.

„Dávam vám týždeň. Ak sa vám to podarí za týždeň, dovolím vám odísť. Ak nie, ostanete tu navždy.“

Týždeň? Rozmýšľala som, či si môžeme dovoliť, stratiť ešte týždeň. A potom som si uvedomila, že na tom nezáleží. Určite si moji spoločníci myslia, že sa moje telo roztrieštilo o skaly a nie je možné, aby som prežila. Už sú možno aj späť na ceste do kráľovstva. Nájdem Exedru a vrátim sa späť na zámok a budem kráľovnou. Ak bude treba, pokojne aj sama. Nejak si poradím.

„Týždeň? Viac od vás ani očakávať nemôžem. Ďakujem za vašu veľkorysosť. Je to dostatok času. Ďakujem. Sľubujem, že vaše tajomstvo neprezradím, aj keď odtiaľto odídem. A ak teraz dovoľíte, pôjdem začať svoje učenie,“ v hlase sa mi ozvala dojatosť. Vyhrala som.

„Rozsudok sme vyniesli. A teraz už choďte. Stretneme sa o týždeň. Dovtedy zbohom, slečna Lussiel.“

„Dovidenia,“ opravila som ho. Hlboko som sa poklonila a rozbehla som sa späť ku dverám. Prudko som ich roztvorila, až som skoro zvalila na zem dve sestry.

„Takže, ako to dopadlo? Treba ti začať hľadať nejaké miestečko na bývanie?“ opýtala sa Nyx posmešne.

„Nie, ale učiteľa.“ Obe sa zatvárali nechápavo. „Dali mi týždeň, aby som sa naučila ovládať jantárovú mágiu. Ak to zvládnem, som voľná a môžem odísť.“ Chvíľku na mňa nechápavo hľadeli a potom sa obe naraz rozosmiali.

„Týždeň? Zbláznili sa? Príliš krátka doba. Nikto to nezvládne. Nikto to neprijme,“ dostali zo seba medzi smiechom. Museli to byť dvojčičky. Nedokážem si predstaviť, aby sa dve obyčajné sestry dokázali takto presne trafiť. Museli to byť dvojčičky.

„Ja to prijímam,“ ozval sa za mnou ďalší hlas. Okamžite sa obe prestali smiať. Pozreli sa na muža za mnou. Opatrne som sa na neho otočila.

„Hayyel, ty si sa zbláznil! Za týždeň to nikto nedokáže.“

„Nepodceňuj ma, sestrička.“ Poriadne som si muža prezrela. Črty tváre boli podobné sestrám. Boli len o čosi ostrejšie. Oči mali všetci traja rovnako modré. Ale tam podobnosť končila. Annysia bola blondína, Nyx mala vlasy hnedé, a ich brat červené. Obe ženy mali postavu dokonale ženskú, ale na ramenách sa im rysovali svaly. Tie zvyrazňovalo ešte aj vyzývavé oblečenie. Vypadalo ako kovové brnenie a zakrývalo len tie najdôležitejšie časti. Ich brat, oproti tomu, mal postavu úplne chudú. Na jeho tele neboli viditeľné žiadne svaly. „Lussiel, som rád, že ti nič nie je.“ Vtedy som si spomenula čo o ňom hovorili sestry. On ma včera zachránil.

„Len ma trochu bolí hlava. Ale inak som v poriadku. A ďakujem, že si ma zachránil,“ povedala som milo.

„Sestričky ma prezradili?“ prikývla som. „Nevšímaj si ich. Vedia byť dosť nepríjemné,“ uškrnul sa na ne. „Ak teda súhlasíš, začal by som s učením už teraz. Týždeň je na niečo tak obrovské primálo času.“

„Samozrejme. V takúto pomoc som ani nedokázala dúfať,“ prehovorila som dojatá.

„Rado sa stalo, slečna,“ usmial sa na mňa takým úsmevom, že každá žena by mu okamžite ležala pri nohách. Ale ja si pamätám oveľa krajší úsmev.

„Počkaj, Lussiel, on je síce jantárový, ale nikoho horšieho si predstaviť nevieš. Nič ťa nenaučí,“ začala ma prehovárať Nyx.

„Tu nejde o praktické vedomosti. Skôr o teoretické. A, ako sama uznáš, v tých som najlepší,“ upokojil ju jediným pohľadom. Chytil ma za ramenom a doviedol ma do lesa.

Keď sme sa konečne vrátili z lesa bol už večer. Bola som unavená a mala som pocit, že ma bolia všetky svaly v tele. Aj tie, ktoré som nemala. Hayyel mi dovolil zostať u nich doma, bolo nám jedno, čo na to povedia jeho dve sestry.

„Na prvý deň to bolo viac ako dobré. Naozaj si talentovaná,“ pochválil ma Hayyel, keď sme vchádzali dovnútra.

„Mám dobrého učiteľa,“ zasmiala som sa.

„Podťe sa pozrieť! Hneď! Niečo sa deje!“ z lesa vybehli Nyx a Annysia. Každá z nich chytila jedného z nás za ruku a potiahla ho do lesa.

„Čo sa deje?“ nechápal Hayyel.

„Prišli ďalší cudzinci,“ povedala Nyx a vtiahla ma do lesa. Nestáhala som s jej rýchlim tempom, takže spomalila.

Viedli nás lesom a doviedli nás doprostred. Presne na miesto, kde stála miestnosť Starších. Priamo pred ňou bola veľká skupinka ľudí. Nieкого obkolesovali.

„Hovorím vám, len tadiaľto prechádzame. Nechceme spôsobovať problémy. Stratili sme...“ ten hlas... To nemôže byť pravda.

Do očí sa mi nahrnuli slzy šťastia. Myslela som, že...

Zavrtela som hlavou. Teraz nie je čas plakať. Musím im pomôcť.

„Aj keby, nestrpíme tu cudzincov. Vráťte sa tam, odkiaľ ste prišli!“ zavrčal na nich jeden zo Starších. Utrrela som si slzy. Plakať môžem potom.

Vytrhla som sa Nyx a začala som sa predierať davom.

„Neodídeme.“ Konečne som sa predrala do stredu.

„Počkajte!“ vykrikla som skôr, ako mohol Starší vydať rozkaz. Všetkých som svojim príchodom prekvapila. Postavila som sa medzi mojich priateľov a Starších ochotná, chrániť ich aj svojim telom. „Prosím, počkajte. Sú to moji spoločníci.“

„Slečna Lussiel, obávam sa, že aj keď ste to vy, nemôžeme im dovoliť odísť,“ prehovoril Starší. Tvár mu kryl dlhý kus látky. Zodvihla sa pri každom slabšom vetríku a tak som si pod ňou mohla všimnúť aj masku.

„Prišli sem kvôli mne. Bezo mňa neodídu. A ja neodidem bez nich,“ vyhlásila som pevne.

„Ste ochotná sa za nich zaručiť?“ opýtal sa ma Starší, ktorý bol stále tak pokojný ako ráno.

„Ak treba, aj svojim životom,“ vyhlásila som pevne. Starší sa na seba pozreli. Chvíľku na seba hľadeli a potom otočili svoje pohľady späť na nás.

„Tri dni. Ak chcete, aby vaši spoločníci odišli spolu s vami, naučíte sa ovládať jantárovú mágiu za tri dni,“ prehovorila žena a Starší odišli. Chvíľku po nich sa rozišiel aj dav.

41. Kapitola

Po dlhom zvitání a uist'ovaní, že som naozaj živá a zdravá, sme sa pobrali do domu súrodencov. Sestry z toho neboli veľmi nadšené, ale potom Kleio zapojil svoj šarm a obe sa okamžite upokojili. Dúfala som, že mne niečo také nikdy nespraví, taká rýchla zmena v ich nálade by sa dala prirovnať jedine k aprílovému počasiu.

Keď sme sa potom rozprávali pri večeri – varil Daeron, pretože nikomu inému sa do toho nechcelo – vysvetlila som im našu situáciu a všetci nadšene súhlasili s tým, že mi pomôžu. Najužitočnejší aj tak boli Cetus, Hayyel a Raven. Môj osobný strážca sa nám totiž zdôveril, že ovláda jantárovú mágiu. Podľa Cetusa to veľa vysvetľovalo, vraj už dlhšie mal takéto podozrenie, ale odmietal to priznať, kým nemal jasnejšie dôkazy.

A potom nasledovali dva dni driny. Hayyel bol síce dobrý učiteľ, no s Cetusovou a Ravenovou pomocou išlo všetko oveľa ľahšie. Všetci traja sa mi snažili pomôcť, ako len vedeli.

Nebolo to jednoduché, naučiť sa jantárovú mágiu, ale postupom času a hlavne dostatkom trepezlivosti – ak sa za tak krátky čas dalo hovoriť o trepezlivosti – za tri dni som sa dokázala naučiť základ jantárovej mágie.

Hayyel vedel o Starších veľa, takže dokázal predpokladať, ako si chcú vyskúšať, že som sa jantárovú mágiu naučila. Tak sme sa zamerali hlavne na jeho predpoklady. V kútiku duše som dúfala, že odo mňa nebudú chcieť nič ďalšie ako to, čo som sa naučila.

V prvý deň – keď som si vybojovala svoju bitku o mojej slobode so Staršími – mi Hayyel vysvetlil teoretické základy. V nasledujúcich dňoch som sa učila hlavne praktické vedomosti. Zo všetkého, čo som sa učila bola snád' najťažšia komunikácia so zvieratami, rastlinami a všetkých živým, čo môžem v lese nájsť. Každé zviera, každý strom či kvet, všetci mali o niečo iný odtieň reči. Aj keď som vždy bola dobrá v jazykoch, toto bolo na mňa priveľa. Vtedy našťastie zakročil Raven. Sedel pri mne skoro pol dňa a vysvetľoval mi to. Výsledkom bolo to, že na konci dňa som sa dokázala porozprávať s každým jedným zvieratkom, na ktoré som v lese narazila. Rastliny a stromy boli o niečo ťažšie, predsa len, ony väčšinu času mlčia.

Ďalej som sa učila orientáciu. Nebolo to nič jednoduché, keď ma vypustili v lese a povedali mi, kam mám ísť. Skoro vždy som sa stratila. Po pár hodinách ma mali tí traja plné zuby. Vtedy sa do toho vložil Elayn. Naučil ma základ orientácie v lese. Dokonca si na mňa našiel aj čas, aby mi poukazoval najdôležitejšie súhvezdia. Nespala som, ale stálo to zato. Som si istá, že teraz sa už tak skoro nestratím.

Ďalšou, pamäťovo náročnou časťou, bolo liečenie. Učili ma to skoro celý deň, aj tak mi to nešlo. Dokázala som si zapamätať niektoré liečivé rastlinky, ktoré sa mi môžu zísť, ale to je tak všetok. Nedokázala som vyvolať liečivú energiu. Podľa Hayyela to bolo celkom pochopiteľné. Však som poriadne nespala celé dva dni. Chápal ma, že nemám dostatok energie.

Vtedy sa radšej prestal venovať liečeniu a dal mi ešte pár praktických rád. Napríklad to, ako na seba zobrať energiu zvierat'a a využiť ju. Keď som to prvý raz skúsila, dokázala som behať neuveriteľne rýchlo. To sa mi mohlo pri zajtrajšej skúške zísť. Ale ako strieborná čarodejníca sa mením na geparda – ako som nedávno zistila – takže dokážem behať celkom rýchlo aj bez toho, aby som ubližovala nejakým zvieratám.

Keď som si ale potom požičala energiu od nejakej veвериčky, dokázala som jej ju dať späť pomocou liečenia. Bola som tak nadšená, že sa mi to podarilo.

Po dvoch dňoch driny a takmer bez spánku, Hayyel konečne vyhlásil, že som pripravená. A teraz, keď som konečne mala čas oddychovať pred zajtrajšou skúškou, nedokázala som spať. Bola som z toho tak veľmi nervózna. Moja myseľ jednoducho nedokázala oddychovať. Stále mi v nej museli behať myšlienky. Najhoršie boli tie porazenecké. Moja myseľ si odmietala priznať, že to zvládnem. Srdce vedelo, že to dokážem, ale myseľ tomu neverila. A tak ma teraz každou svojou myšlienkou privádzala do zúfalstva.

Asi po hodine, v ktorej som sa pokúšala zaspáť, som svoju snahu vzdala. Pomyslela som si, že sa pôjdem poprechádzať a čerstvý vzduch ma upokojí.

Tak som sa teraz túlala uprostred noci v Lese príšer – stále som nechápala, prečo ho tak volali – a snažila som sa upokojiť. Pri mojom blúdení som prišla na krásnu lúku. V dokonalom kruhu ju obkolesovali stromy, no na nej rástla len jemná tráva. Presne v jej strede stál strom. Sám jedinečný a záhadný. Stála som na polceste medzi ním a lesom.

Ako v mrákotách som sa dívala na jeho nádheru. Bol vysoký, tak desať, pätnásť metrov. Hustá koruna siahala v dlhých vetvách až na zem ako konáre smutnej vřby. Jasné zelené listy dobre vyznievali v tejto noci, osvetlenej splnom. Medzi listami boli husto rozložené biele kvety. Moje nohy ma k tomu stromu zaviedli samé.

Kráčala som po jemnej trávičke, túžiac dotknúť sa tých krásnych kvetov. Niekde hlboko v sebe som vedela, že ak sa ich dotknem, ublížim im, tak krehko na mňa pôsobili. Zastavila som asi meter od tej nádhery. Natiahla som ruku, no tesne pred kvetom som zastala. Kvety boli veľké, mohli mať aj desať centimetrov. Nikdy som nič také nevidela. Uprostred kvetu bola jedna veľká guľka, na ktorej sedeli drobné mušky. Pili sladký nektár, ktorý vytekala z drobných tyčiniek. Guľka bola obalená v jednom veľkom bielom okvetnom liste. Lupienok ukazoval svoje vnútro len v jednej malej medzierke v tvare slzy.

Z ich silnej sladkej vône sa mi začínala točiť hlava. Napriek svojej sile nebola to nepríjemná vôňa. Pripomínala mi vôňu škorice a kaka. Presne. Škorica a kakao zaliate vo veľkom množstve vanilky.

„Volajú ho Strom duchov.“ Hlas za mnou sa ozval tak nečakane a náhle, že som s výkrikom nadskočila. „Prepáč, nechcel som ťa vystrašiť,“ Raven prišiel až ku mne. Zastavil za mnou a načiahol ruku k jednému kvetu. Opatrne po ňom klepol a vyrušil tak všetky drobné mušky. Ako náhle tie opustili kvet, rozsvietili sa v pestrých farbách. Každá z nich rozťahla svoje krídelká až tak, že pripomínali drobné motýle. Mali priesvitné krídelká a okraj svietil každej inak.

Ako náhle opustili svoj kvet prvé, za nimi sa pustili aj ďalšie. Po pár sekundách bol strom osvietený miliónmi svetiel. A keď mušky leteli hore k nebu, vytvorili krásny tanec. Divadlo nespočetného množstva farieb.

„Prekrásne,“ zašepkala som. Nikdy som nič tak dokonalé nevidela. Bála som sa prehovoriť hlasnejšie, aby môj hlas túto krásnu sceneriu nenarušil.

Ruku, ktorú mal Raven natiahnutú ku kvetu, nestiahol, ale chytil ňou moju a pevne stisol: „Stále nedokážem uveriť, že si v poriadku. Že žiješ. Mám pocit, že o chvíľku sa prebudím z tohto sna a ty budeš ležať mŕtva niekde na úpäť hôr,“ šepkal. Druhou rukou si ma pritiahol za pás k sebe a položil si hlavu na rameno. Jemne som ho začala hladiť po vlasoch.

„Ale toto nie je sen. Som živá. Keď sa zajtra ráno prebudíme, pôjdem za Staršími a zložím tú ich hlúpu skúšku a potom budeme pokračovať v pátraní po Exedre. Budeme pokračovať v ceste a zabudneme na to, že sa niekedy nejaká nehoda stala, dobre?“ druhú ruku mi stále držal, keď ma ňou pritisol k sebe ešte bližšie.

„Len keby to bola pravda,“ povedal zlomene.

„Je to pravda, Raven, naozaj som v poriadku. Nič mi nie je. Teda, ak nerátame nervozitu pred zajtrajšou skúškou,“ priznala som.

„Nervozitu? Nemáš byť prečo nervózna. Nikdy som za tak krátky čas nevidel tak obrovský pokrok v ovládaní nejakej mágie. Z ničoho sa z teba v priebehu troch dní stala veľmi dobrá čarodejníca.“ Usmiala som sa.

„Kedy sa presvedčanie teba, že žijem, zmenilo na upokojuvanie mňa, že zajtrajšiu skúšku zvládnem bez problémov?“

„Odvtedy, čo je to pravda. Zajtrajšiu skúšku zvládneš,“ vyhlásil to pevne, v hlase nemal nijaké pochybnosti.

„Tak potom aj ty uver, že som skutočná. Živá a zdravá,“ odvetila som mu rovnakým tónom.

„Uverím, ale až zajtra, po tej skúške, dobre?“ nebola som si istá, či je v situácií, aby si kládol podmienky, ale prečo nie?

„S tým žiť môžem,“ usmiala som sa, aj keď on môj úsmev vidieť nemohol. Stále mal hlavu otretú o moje rameno.

„Mala by si si ísť ľahnúť. Zajtra máš ťažký deň,“ prehovoril po dlhej chvíli ticha.

„Som tu, lebo nemôžem zaspáť. Som príliš nervózna.“ Odtiahol sa odo mňa, otočil ma čelom k sebe a pevne ma chytil za ramená. Zadíval sa mi do očí tak hlboko, že som mala pocit, že mi vidí až na dno duše.

„Lus, už som ti povedal, že to zvládneš. Nič nepokazíš, nemáš čo pokaziť. Dobre, možno sa v niečom popletieš, alebo na chvíľku stratíš smer, no potom si spomenieš na všetko, čo si sa za tieto dni naučila a na to, že my v teba veríme. Od toho momentu pôjde všetko hladko, uvidíš. Všetko dobre dopadne.“

„Dobre, ale ak to pokazím, všetci tu budete musieť ostať so mnou. Viem si predstaviť Elayna, keď už neuvidí Ireth.“

Alebo si myslíš, že Daeron dokáže prežiť v tomto lese? Ved' vieš, aký bol na začiatku cesty. Báľ sa každého tieňa.

A čo Kleio? Ten bez luxusu, čo má na zámku už dlho nevydrží.

A čo potom, keď vo svete vypukne vojna? Myslíš, že mi za to niekto poďakuje? Navždy ma budú spomínať, ako tú najhoršiu kráľovnú.“

„Lussiel!“ prerušil ma rázne.

Ani som si neuvedomila, že som sa počas celého môjho výlevu nenadýchla. Teraz, keď som bola ticho, dovolila som svojim pľúcam nasať dosť kyslíku.

„A teraz ma dobre počúvaj. Nikto sa na teba nebude hnevať, ak tú skúšku pokazíš. Pochopia to. Nemala si na prípravu dosť času. Všetci tušíme, do čoho sme sa zaplietli

a vkladáme do teba všetky naše nádeje. Všetko dobre dopadne. Nenahneváme sa na teba,“ snažil sa ma upokojiť, ale ja som stále myslela na to svoje. Ak to nezvládnem, budú ma neznášať. „Niekedy dokážeš byť tak neuveriteľne tvrdohlavá,“ vyhlásil s miernym úsmevom.

„Ale, Raven...“ chcela som zase protestovať, keď mi priložil prst na pery. Pri tom dotyku mnou prebehol mráz.

„Žiadne ale. Nepochybuj o sebe. Ak si stále neveríš, vstúp do tohto stromu a pochopíš, že sa nemáš čoho báť.“ Zamračila som sa. Čo tým myslel?

„Čo tým chceš povedať?“ zamumlala som stále s jeho prstom na perách.

„Hovorí sa, že Strom duchov dokáže odhaliť to, čo sa v ľudskej duši ukrýva. Strachopudi tam nachádzajú odvahu, hlúpi múdrosť. Vstúp tam a nechaj sa viesť duchmi predkov všetkými jantárovými čarodejníkmi.“

Hovorí sa, že ak zomrie jantárový čarodejník, na tomto strome vykvitne jeden kvet. Duše všetkých sú tu, nechaj sa viesť ich múdrosťou,“ nenechal ma protestovať. Odhrnul niekoľko konárov a strčil ma dnu. Cez hustú korunu dnu neprenikalo skoro žiadne svetlo.

„Raven...“ zavolala som na neho. Lenže vtedy za stromom pukla jedna vetvička. Prudko som sa otočila za zvukom. Spoza mohutného kmeňa na mňa pozerala ohavná príšera.

Keď sa rozbehla ku mne, vykrikla som a vybehla som späť na lúku. Po pár krokoch som dopadla na zem.

„Si v poriadku? Čo sa stalo?“ Raven ku mne starostlivo priskočil a pomohol mi vstať. Trasľavou rukou som ukázala na strom z ktorého vychádzala tá príšera. Bol to jašter, vysoký snád' dva metre. Hlavu mal oválnu a neprirodzene pretiahnutú. Na jej spodku mu z úst vykúkali ostré zuby. Tesne nad vrchom hlavy mal malé oči a nad nimi dva páry uší, jedny špicaté a druhé boli len úzke rúročky. V tom krátkom pohľade som nedokázala pochopiť, ako tak tenký dlhý krk dokáže držať tak obrovskú hlavu. Hruď bola dlhá, dokonale mu pod kožou boli vidieť všetky rebrá, no nepochybovala som o jeho sile. Ruky mal odporne dlhé, končili asi na úrovni kolien, no od pásu sa rozvetvovali na prsty. Nohy boli rovnako chudé, esovito prehnuté. Stál len na prstoch a pri každom kroku sa zohol v kolenách. „Moatas. Je to Moatas. Jedno z najhorších stvorení, aké chodí po svete. On ovláda tvoju dušu. Veľa by to vysvetľovalo. Nemôže z tvojej duše odísť, pokiaľ ho sama neporazíš,“ vysvetlil mi Raven a podal mi meč. Nechápavo som sa na neho pozrela.

„To mám akože s tou vecou bojovať?“ prikývol. „Zbláznil si sa?!“

„Nie, ale ak sa ti ešte hlbšie zakorení v duši, nemusíš to prežiť. Už som ťa takmer stratil, nehodlám ten pocit zažiť znovu. Bojoval by som s ním sám, ale toto je niečo, čo musíš zvládnuť sama.“

„Raven!“ nestihla som už nič povedať, pretože ten tvor zaútočil. Len tak-tak som sa vyhla jeho hrozivým pazúrom. „Nedokážem ho poraziť,“ zakričala som na neho, keď som sa vyhla odpornej tlape.

„Dokážeš, len si musíš veriť. A mala by si sa zaoberať súbojom,“ napomenul ma, keď pazúr zasvišťal vzduchom a odťal mi kúsok z vlasov.

Prestala som sa zaoberať Ravenom a namiesto toho som sekla mečom. Takmer som to zviera zranila, lenže skrčilo sa a na svojich nohách vyskočilo na vrchol stromu. Keď potom zoskočil na zem, švihol svojimi pazúrmí. Nestihla som sa uhnúť a pazúry pretrhli plášť, čo som si vzala. Zhodila som zo seba ten kus látky a začala som sa venovať boju.

Presne tak, ako ma to učil Elayn a po ňom aj Ireth. Sekla som mečom, len pár centimetrov od toho tvora. Začala som útočiť a tvor musel ustupovať. Lenže stále mal možnosť začať nejaký svoj útok. Bolo ťažké sa mu zároveň aj vyhýbať, aj útočiť.

Po pár minútach sme na sebe obaja mali niekoľko škrabancov. Vtedy sa mi podaril rozhodujúci ťah. Tvor si pri útoku nedal pozor a dal mi potrebnú výhodu. Zaútočil pravou labou, lenže ja som mu prekĺzla popod ľavé rameno a keď sa následne otočil, odťala som mu pravú ruku tesne pod laktom. Obrovská končatina dopadla na zem a rozpadla sa v čiernu odpudivú hmotu. Presne takú, akou bol on sám.

Po tomto útoku som mu nedala šancu na vydýchnutie. Začala som útočiť intenzívnejšie, až som ho zatlačila späť k stromu, od ktorého sme sa vzdialili. Keď za ním zašušťali listy, Moatas sa začal brániť. Čoraz častejšie využíval svoju zdravú ruku. Len teraz som utŕžila tie najhoršie škrabance, niektoré boli aj centimeter hlboké. Našťastie nezasiahol ani jedno životne dôležité miesto na mojom tele.

Odskočila som od neho, aby som chytila dych, lenže on bol jedným skokom späť pri mne.

Spomenula som si na pár ťahov, ktoré ma naučila Ireth. Opäť som nimi získala stratenú výhodu. Priblížili sme sa späť k stromu a zatlačila som ho až dovnútra. Tam sa ešte chvíľku bránil, no strata ruky mu odobrala veľa energie. Keď dopadol chrbtom na kmeň stromu, vedela som, že mám vyhraté. Už nemal kam ujsť. A preto som mu z celej sily vrazila meč priamo do čela. Moatas sa so syčaním rozpadol na odpudivú hmotu.

„Koniec,“ povedala som s úľavou v hlase. Keby ma nezachytili silné ruky, dopadla by som s rachotom na zem.

„Už je dobre. Zvládla si to,“ zašepkal Raven a pevne ma držal.

„Dokázala som to,“ podarilo sa mi zo seba dosť, keď som lapala po dychu.

„Áno, dokázala. Bola si perfektná. Sám by som si s ním lepšie neporadil. Stala sa z teba skvelá bojovníčka.“

„Dokázala som to,“ stále som tomu nemohla uveriť. Dívala som sa na čiernu hmotu, ako mizne do zeme a bola som šťastná. Prvýkrát v živote som vyhrala nejaký súboj.

„Ako si zvládla jeho, tak rovnako ľahko zvládneš aj tú zajtrajšiu skúšku.“ Vedela som, že Raven hovorí pravdu. V tejto chvíli som mala pocit, že by som zvládla čokoľvek. Pocit víťazstva bol neopakovateľný.

Raven sa natiahol po svojom meči, vytiahol ho zo stromu a schoval späť do pošvy.

„Ja som to dokázala, Raven, zvládla som to!“ vypískla som nadšene a skočila som mu okolo krku. Objal ma okolo pása a zatočil sa so mnou. „Vďaka, že si vo mňa veril,“ usmiala som sa na neho.

„Ani som nepotreboval veriť. Vedel som, že to dokážeš,“ vysvetlil mi pravdivo. Položil ma na zem. Schovala som si hlavu v jeho ramene. Pocit víťazstva bol neopakovateľný. Celú ma naplňal radosťou a šťastím.

„Raven, čo hovorí tento strom tebe?“ opýtala som sa zrazu. Mala som pocit, že keby sa aj jemu objavila podobná príšera, bola by som schopná poraziť ju holými rukami. Prekypovala som silou, adrenalín sa mi zo žíl ešte nedostal. Nikdy by som sa niečo také neopýtala, ale práve tento pocit vo mne rozvíril moju zvedavosť.

„Pripomína mi, akú dlhú dobu mám chuť ťa pobožkať.“

Čo povedal, ma prekvapilo. Nestihla som na to nejako zareagovať, pretože vtedy sa odo mňa odtiahol a pocítila som jeho pery na tých mojich.

Stuhla som, prekvapená týmto náhlym pohybom. Až srdce, ktoré sa mi rozbúchalo niekde v krku ma prebralo.

Nesmelo som začala odpovedať na jeho jemné pohyby. Po pár sekundách som pocítila, ako sa usmial. Jeho pohyby sa stali náruživšie, dobyvačnejšie.

Konečne mi pustil ruky a tak som mu ich mohla zaplietať do vlasov. Raven si ma k sebe pritiahol bližšie. A keď som ústa otvorila a on túto príležitosť okamžite využil, vedela som, že svet okolo nás sa zastavil. Len on a ja a ten najkrajší moment, aký som kedy zažila. Priala som si, aby nikdy neskončil. Nechcela som sa od tohto hriechne sladkého ovocia nikdy odtrhnúť. Lenže môj nos už nestíhal nasávať dostatočné množstvo vzduchu.

Ešte nie, pomyslela som si zúfalo. A vtedy tá nádhera skončila, keď sa Raven odtiahol od mojich pier. Ešte stále ma pevne držal pri sebe, no teraz mi to už bolo málo. Opäť som chcela zažiť ďalší bozk.

„Raven...“

„Čo mi to len robíš?“ prerušil moje myšlienky. „Si budúca kráľovná, mal by som ťa chrániť a nie pri každom pohľade na teba strátiť pojem o svete. A s každým tvojim úsmevom by mi nemala stuhnúť krv v žilách. Nemal by som túžiť, po čom túžim,“ jeho ruky na sekundu sklzli z môjho pásu nižšie. Okamžite som pochopila na čo naráža a očervenela som. „Nemal by som chcieť ťa bozkávať zakaždým, keď začujem tvoj smiech, či keď sa pozriem do tvojich očí.“

„Tak to urob ešte raz,“ ani neviem, ako som to vyslovila. V tejto kúzelnnej chvíli fungovali moje ústa rýchlejšie ako mozog. V momente mojej požiadavke vyhovel.

Bozkával ma vášnivejšie, náruživšie, no stále bol ku mne nežný. Jeho pery vo mne vzbudzovali oheň a zároveň mi z nich behal mráz po chrbte.

„Do pekla, mala by si spať a nie tu takto vystrájať. Zajtra máš ťažký deň,“ zavrčal, keď sa odo mňa opäť odtiahol.

„Nemôžem spať, spomínaš si?“

Prikývol: „Spomínam. Ale aj tak musíš ísť do postele. No nie v takomto stave,“ prudko narazil o kmeň stromu a zviezol sa po ňom na zem. Stále ma držal v náručí, keď začal šepkať nezrozumiteľné slová. O chvíľku nás zahalilo zelené svetlo liečivej energie. Pocítila som, ako sa moje rany utfzené v boji hoja.

„Raven, to nemusíš. Nič vážne sa mi nestalo,“ pokúsila som sa ho zastaviť, lenže on nepočúvol.

„To ma nezaujímá. Musíme ťa vyliečiť a potom dostať do postele. Aj keď si pospíš, len pár hodín,“ zahundral a pokračoval ďalej v nezrozumiteľnom mumlaní.

„Ďakujem,“ zašepkala som šťastne. Ešte nikdy sa o mňa nikto takto nestaral.

Zodvihla som hlavu a pobožkala som ho pod bradu. Na hlase som mu počula, ako sa usmial. Oprela som sa o jeho rameno a nechala som sa liečiť. Odrazu som sa cítila nesmierne unavená. A v Ravenovom objatí mi bolo tak príjemne. Zavrela som oči a o pár sekúnd som už o sebe nevedela.

42. Kapitola

Celá vynervovaná som kráčala lesom. Dnes mám zložiť skúšku z jantárovej mágie. Radšej ani nechcem vedieť, čo sa stane, ak neuspem. Raven síce povedal, že sa na mňa nik nenahnevá, ak niečo pokazím, ale ja tomu stále neverím. Však som na učenie mala len tri dni! Tri krátke dni! A k tomu mám byť kráľovnou. Mám zachrániť tento svet. A on mi spokojne povie, že ak neuspem, nič sa nestane.

Nie. Nesmiem na to myslieť. Nesmiem sa deprimovať tým, že neuspem. Ešte tomu začnem veriť a naozaj niečo pokazím. A potom všetka naša snaha vyjde nazmar. Sme už tak blízko pri celi. Nie, nesmiem dopustiť prehru.

„Lus, čakaj!“ zavolal za mnou známy hlas. Zastavila som a otočila som sa.

„Raven, tu nemáš čo robiť. Dobre vieš, že si svoju úlohu musím vypočúť sama. Nikto ma nesmie sprevádzať.“ Dobehol až ku mne a pevne ma objal.

„Musel som ťa ešte vidieť,“ povedal do mojich vlasov. „Zvládneš to,“ sklonil sa ku mne a pobožkal ma na čelo. Z toho jemného dotyku som okamžite zabudla na všetky svoje starosti.

„Pripomeň mi, že keď budem kráľovnou, mám vydať zákon, ktorý ti zakáže, aby si ma tak veľmi ovládal.“ Šťastne sa zasmial.

„Dobre, budem na to myslieť.“

„Už musím ísť,“ len nerada som naše objatie prerušila. Strašne ťažko sa mi z jeho náruče odchádzalo, no čas bol neúprosný.

„Ja viem. Všetko dobre dopadne,“ povedal povzbudivo a pohladil ma po tvári. Zavrela som oči a vychutnala som si ten dotyk. Dobre som vedela, že to, čo robíme, je nesprávne. Dobre som vedela, že som zasnúbená. No jednoducho som si nemohla pomôcť. K Ravenovi ma od začiatku niečo magicky priťahovalo. Len včera v noci som pochopila, čo to bolo.

Odrhol sa odo mňa a vbehol späť do lesa. Po pár sekundách sa vrátil: „Mimochodom, sekne ti to.“ Očervenela som. Raven to už nemohol vidieť, pretože už sa za ním ozýval len jeho smiech, keď bežal lesom.

Nyx a Annysia mi požičali svoj šaty. Vraj, aby som sa čo najviac podobala jantárovej čarodejnici. A tak som mala obuté vysoké kožené čižmy nad kolená. Krátka sukňa mi pripomínala plážové paero. Končila mi v polovici stehien. Bola som rada, pretože na rozdiel od môjho bežného oblečenia mi vôbec neprekážala v pohybe. Za čo som v tomto lese bola neskutočne vďačná.

Ďalším kúskom oblečenia bolo tričko na ramienka, taktiež vyrobené z kože. Nedoliehalo až úplne k sukni, ale končilo tesne pod rebrami. Veľmi tesne mi odopínalo telo. Ruky mi chránili rukavice siahajúce až k lakťom. Nekryli mi dlane a boli uchytené o prostredníky. Pri nich boli dosť široké, aby mi chránili hánky. Vlasy mi splietli do zložitého vrkoča.

Tie dve ma do toho navliekli a vôbec sa nedali zastaviť. Boli na mňa príliš silné.

Zavrtela som hlavou. Uvedomujem si, že som musela vypadat' príťažlivo, ale teraz na to nie je čas myslieť. Musím sa ponáhľať k Starším.

Vykročila som lesom ráznejším krokom ako doteraz. Mala som sa s nimi stretnúť na úsvite. A Slnko sa už pomaly začínalo črtat' nad obzorom.

„Slečna Lussiel, idete presne,“ povedal hlavný v rade, keď som vykročila z lesa. Určila som si ho za hlavného, pretože mal na hlave najzložitejšie zdobenú látku, čo mu zahalovala tvár a stál vždy v strede. Ostatní štyria mali látky bledožltej farby, lenže on ju mal vo farbe jantáru. Kúsok jantáru ju zdobili v rôznych obrazoch.

Päť Starších stálo pred sieňou. K nim viedla ulička, ktorú vytvorili obyvatelia Lesa príšer.

„Myslela som, že úlohu si vypočujem len ja a nie celý Les,“ povedala som podráždene. Bola som zvedavá, čím ma ešte prekvapia. *Nepríjemne* prekvapia.

Ako som kráčala uličkou až k nim, všimla som si našu malú skupinku. Stáli na kraji, dosť ďaleko od starších a všetci sa na mňa povzbudivo usmievali.

„Ešte sa nestalo, aby našu úlohu plnila budúce kráľovná. Ste veľká atrakcia.“ Prevrátila som očami. Nemuseli mi to pripomínať.

„A teraz k vašej úlohe.“ Spozornela som. „Včera jeden z členov Starších ukryl niekde v tomto Lese najsilnejší artefakt jantárovej mágie. Len ten člen vie, kde presne leží. Vašou úlohou je nájsť ho a doniesť späť. Ak to stihnete do západu Slnka, vy aj vaši priatelia budete voľní. Ak nie, ostanete tu naveky. Rozumeli ste svojej úlohe?“

Prikývla som: „Rozumela som jej veľmi dobre.“ Bude to ťažké. Cetus mi o tom artefakte raz hovoril. Je to privesok v tvare draka, ktorý v papuli zvera kúsok jantáru. Hovorí sa, že keď sa ho dotkne pravý jantároví čarodejník získa všetku silu Zeme. Stane sa majstrom v ovládaní jantárovej mágie. Problém je, že ten privesok nie je väčší ako dlaň, takže nájsť ho v tomto lese, ktorý mohol mať plochu niekoľkých tisícok, ba dokonca sto tisícok kilometrov štvorcových, bude ako hľadať ihlu v kope sena.

„Váš čas práve beží. Prosím, môžete ísť a začať ho hľadať.“ V hlase Staršieho som počula úškrn. Zrejme túto úlohu ešte nikto nesplnil. Fakt úžasné.

Bez jediného slova som sa otočila na päte a vykročila som do lesa. Našťastie sme takúto situáciu predpokladali, takže som mala základy na splnenie tejto úlohy. Lenže ten úškrn v hlase staršieho mi napovedal, že takáto úloha sa nedá splniť.

Nahnevane som kráčala lesom, takže som si ani nevšimla, že niekto ide za mnou, až pokiaľ ma ten dotyčný nechytí za ruku: „Nabudúce ma môžeš vystrašiť ešte viac, Hayyel,“ zavrčala som na neho nahnevane. Okamžite ma začalo páliť znamenia. Z predchádzajúcich skúsenosti som dobre vedela, čo to znamená. „Prepáč, že do teba tak skáčem. Lenže rozhodnutie Starších ma dosť nahnevalo. Hlavne ten úškrn v hlase toho, čo mi povedal moju úlohu. Dobre vedeli, kto som a aj tak mi vybrali nesplniteľnú úlohu.“

„Neber si to tak. Je to presne to isté ako nájsť Exedru. A v jej hľadaní sme už na konci, takže toto zvládneš rovnako dobre,“ snažil sa ma povzbudiť Kleio, lenže malo to skôr opačný účinok.

„Hej, lenže pozri, kde sme teraz. Exedra je za rohom a ja musím hľadať nejaký artefakt. Ktovie, kde ho tamten Starší zahodil,“ vrčala som nepríčetne.

„Lussiel, pokoj. Nájdeš ho,“ Elayn mi upokojujúcu priložil ruku na rameno. „A keď sme už pri tom, čo je to za artefakt?“

Cetus sa nadychoval k odpovedi, no ja som bola rýchlejšia: „Prívesok v tvare stočeného draka, čo drží v papuli kúsok jantáru. Nie je väčší ako dlaň, takže mi teraz láskavo povedz, kde mám hľadať niečo tak malé?“ opäť som pocítila pálenie znamenia. Hneď som sa upokojila, lenže aj tak to nebolo na nič dobré. Zúrila som, že si ku mne tí Starší niečo takéto dovolili.

Som kráľovná!

„Nájsť niečo také bude problém,“ priznal generál.

„Veveričky povedali, že máš ísť na východ. Vraj niekde tam včera išiel člen Starších a niesol nejakú škatuľku.“ Rada od Nyx ma dost' prekvapila.

„Ale veveričkám by si nemala veriť všetko, čo povedia. Vedia byť namyslené a drzé. A veľmi obľubujú klamstvo,“ doplnila ju Annysia. Prekvapivo som zažmurkala. Dvojičky ma na začiatku nemali veľmi v láske, no za posledné dni sa veľmi zmenili. Asi boli celé šťastné, že som im do domu priviedla takých fešákov – celé dni sa okolo nich točili až hrôza.

„Dobre, aj tak je to jediná stopa, ktorú mám. Takže pôjdem na východ,“ povedala som odhodlane a vykročila som smerom k vychádzajúcemu slnku.

„Herinya, daj si na seba pozor. Nieže prechladneš, alebo si ublížiš,“ začal ma Daeron poučovať.

„Daeron, na toto nemám čas. Musím sa poponáhľať. Mám čas len do západu slnka a musím prehľadať obrovský kusisko lesa. Ďakujem vám za všetky rady, aj za to, že vo mňa veríte. Takže mi verte aj naďalej a ja sa pokúsim dostať nás z tejto kaše,“ nečakala som na to, čo mi povedia. Rozbehla som sa smerom na východ. Stromy tu boli hustejšie ako inde v lese, preto sa mi ťažšie bežalo.

„Slečna Lussiel, na pár minút postojte.“ Za sebou som započula hlas, ktorý ma prekvapil. Nečakala som, že musím o svojej úlohe ešte niečo vedieť.

„Zabudli ste mi niečo povedať? Nemám veľa času. Musím sa poponáhľať,“ otočila som sa na Staršieho. Podľa hlasu som spoznala toho, ktorý bol na mňa pred pár dňami tak milý. Jediný z nich bol pokojný po celý ten čas.

„Nie, ale ostatní Starší vám neveria, že ste budúca kráľovná. Obvykle by vám dali oveľa jednoduchšiu úlohu. Ja vám verím. Viem, že z vás bude veľmi dobrá kráľovná. A tiež viem to, že nášmu svetu hrozí vojna. A ak ste vy jediná šanca, aby vojna nevypukla, rád sa tej šance chytím a nepustím ju.“ To čo povedal ma opäť nepríjemne prekvapilo.

„Čo odo mňa chcete?“ opýtala som sa bojovne. Fakt nemám času nazvyš.

„Len pokojne. Chcem vám len poradiť, kde ten artefakt nájdete.“ Vyvalila som oči. To nemôže myslieť vážne. „Ako vidím, na východ ste sa vybrali správne. Pokračujte tadiaľ ďalej. Keď som včera ten artefakt ukrýval, na každej odbočke som nechal svojho služobníka. Ten vás dovedie k ďalšej odbočke. Nasledujte ich.“

„Prečo to robíte?“ stuhol, a tak so dodala: „Nechápte ma, prosím, zle, som vám za vašu radu a pomoc nesmierne vďačná, ale uvedomujem si, že týmto riskujete. Aké máte dôvody?“ vedela som, že na niečo takéto by som sa ho nemala opýtať, ale nemohla som si pomôcť.

„Ako som už povedal, nechcem aby náš svet ohrozila vojna,“ odvrátil sa na odchod. Zastavila som ho.

„Za niečím takýto musí byť ešte niečo.“ Opäť zmeravel.

Po pár sekundách mi s povzdychom odpovedal: „Veľmi mi pripomínate moju sestru, ktorá pri tejto skúške zahynula. Dávajte si na seba pozor.“ Teraz som stuhla zase ja.

„Prepáčte, ja... nechcela som vám pripomínať nepríjemné spomienky,“ začala som sa horlivo ospravedlňovať.

Len mávol rukou: „Bolo to už dávno. Nemusíte sa s tým trápiť. Ale teraz už bežte.“

„Ešte raz vám ďakujem,“ hlboko som sa mu uklonila a vbehla som ešte do hlbšieho lesa.

Kráčala som rýchlym krokom. Nechcela som zmeškať toho služobníka, ktorého mi tu starších zanechal. Mohlo to byť čokoľvek. Predsa len ten Starší sa musel dotknúť toho artefaktu, takže je možné, že dokázal ovládať akékoľvek zviera, strom, kameň, rastlinku, všetko v tomto lese.

Snažila som sa stále kráčať na východ, lenže cez stromy som len veľmi ťažko dovidela na slnko. Pomaly som začínala zisťovať, že som pravdepodobne stratila smer. Ráno som bola tak veľmi nervózna, že som nedokázala nič zjesť a teraz sa začal ozývať môj hlad.

Podľa príkazu rady som si so sebou nemohla nič vziať, takže ani čutoru s vodou.

„Beznádejné,“ vydýchla som zničene a oprela som sa o najbližší strom. Oprela som si hlavu o kolená. Stratila som sa a začala som pociťovať beznádej. V tejto situácii sa mi nič strašnejšie ani stať nemohlo. Ak čoskoro nenájdem toho služobníka, pravdepodobne som nadobro skončila. Ostanem uväznená v tomto lese, až kým nepríde môj koniec.

„Nemyslí na to!“ prekvapene som zodvihla hlavu. Predo mnou sedela malá opička svetložltej farby. „Nemysli na to a vstávaj! Máme pred sebou dlhú cestu,“ vyliezla mi hore po nohách a chytila ma za ruku. Začala ma ťahať smerom do lesa.

„Kto si?“ opýtala som sa jej prekvapene.

„Volám sa Maa. Poslal ma za vami môj pán, aby som vám ukázala cestu k artefaktu.“

„Takže ty si ten služobník?“ môj hlas prekypoval nádejou. Nedokážem tomu uveriť. Namiesto toho, aby som ho našla ja, služobník si našiel mňa.

„Na takéto rečičky nemáme čas! Musíme sa ponáhľať,“ zavelila Maa prísne. Radostne som sa zasmiala. Schytila som drobnú opičku a posadila som si ju na plece.

„Tak ma teda veď.“ Pevne sa chytila mojich vlasov a ukázala do lesa.

„Tadiaľ.“ S novou nádejou a novou energiou som vykročila daným smerom. Cítila som, že práve teraz som k cieľu oveľa bližšie.

Zrazu mi zaškvrkalo v bruchu. Dúfala som, že moja malá spoločníčka to nepočula. Bohužiaľ, opak bol pravdou.

„Ideš na tak dlhú cestu a ani sa nenaješ. To je mi teda ale nápad. Len kráčaj ďalej. Niečo ti donesiem,“ hundrala. Zrazu z môjho ramena vyskočila na najbližšiu vetvu a zmizla v korunách stromov.

„Maa?“ zavolala som za ňou. Neozývala sa, a tak som, podľa jej slov, kráčala ďalej. Les už nebol tak hustý. Ale začali sa viac objavovať tŕne a ostré konáre, ktoré ma skoro celú doškriabali.

Musím si nájsť jednu z tých liečivých bylín, čo mi Hayyel ukazoval. Nepamätala som si jej názov, ale stačilo z nej len vytlačiť šťavu a potrieť ňou rany. Vraj sa nezapália. Mám dobrú príležitosť to vyskúšať.

„Už som tu,“ na ramene mi pristála drobná váha, keď Maa na mňa zoskočila z jedného konára. „Kôrku a jadierka nejedz,“ povedala a podala mi fialové ovocie, ktoré tvarom pripomínalo avokádo. Do druhého sa sama hned' pustila.

„Ďakujem.“

„Jedz už! Si horšia ako nejaké mláďa. Tie sa tiež len na všetko pýtajú, vyzvedajú a ani chvíľku neposedia. Aj na teba treba dávať rovnaký pozor ako na ne,“ hromžila. S povzdychom som si odhryzla veľký kusisko. Podľa jej rady som jedla len dužinu, ktorú som odhryzla od kôrky. Vybrala som z nej jadierka a zjedla som ju. Chuťou mi pripomínala mango. Až na to, že bola vínovočervená a šľavnatá.

„Bolo to výborné,“ poďakovala som jej, keď som to ovocie už celé zjedla. Aj keď bolo plné jadierok a kôrka bola veľmi hrubá, aj tak som sa z neho výborne najedla.

„Dobre. A tu sa už končí moja cesta. Počkaj tu. Idem zavolať ďalšieho posla,“ zoskočila mi z pleca a vbehla do lesa.

O pár sekúnd sa vrátila nasledovaná obrovským čiernym vlkom. So strachom v očiach som ustúpila.

„Neublížim ti,“ oslovil ma vlk. Z jeho hlbokého a strašidelného hlasu som sa zľakla ešte viac.

„Vravela som ti, že je ako nejaké vystrašené mláďa,“ prehovorila Maa na moju adresu.

„To vidím. Tak poď, dievča, zaberáme si.“ Vlk sa otočil smerom, ktorým prišli.

„Len pomaly s ňou,“ povedala mu Maa. „Idem podať pánovi správu a ty nasleduj Eligora,“ Maa na nič ďalšie nečakala a zmizla v korune stromu.

„Nebudem ťa čakať celý deň!“ Eligor znel nahnevane a tak som ho radšej nasledovala. Predsa len som nechcela skončiť ako jeho obed. Jeho rýchlej chôdzi som ledva stačila. Našťastie si to po chvíľke všimol a spomalil.

Doviedol ma až k vode: „Umy sa. Cítiť z teba to odporné sladké ovocie. Lákaš sem zver.“ Okamžite som sa sklonila k rieke a poriadne som si umyla ruky a tvár. Musela som mať tú lepkavú šľavu úplne všade po tvári. Napodobnila som svojho sprievodcu a tiež som sa trochu napila. „Poď už!“ zavrčal na mňa netrpezlivo. Rozbehol sa popri rieke.

„Počkaj!“ spomalil, ale len natoľko, aby som ho dobehla a bežal ďalej. Zastavil sa až pri moste cez rieku, keď som už ja bola z dychom na konci.

„Tu sa už končí moja cesta. Prejdi na druhú stranu, tam v lese ťa už čaká tvoj ďalší sprievodca,“ na nič nečakal a rozbehol sa preč.

„Ďakujem!“ zakričala som za ním. Vôbec som netušila, či ma počul alebo nie. Pomaly som prešla po vratkom moste. Pri každom mojom pohybe sa nepríjemne hojdal a staré drevené latky vŕzgali.

Na druhú stranu som sa dostala bez ujmy na zdravý. Svoje rozhodnutie prejsť na druhú stranu som okamžite oľutovala, keď sa z lesa vynoril čierny obrovský medveď. Od strachu som vykrikla.

„Upokoj sa! Som tvoj sprievodca a mám ťa dovieť k artefaktu!“ povedala mi tá čierna obluda. Prikývla som, ale ani som sa nepohla z miesta. Bol vysoký ako ja a to stál na všetkých štyroch! Strašne som sa bála k nemu čo i len priblížiť. „Upokoj sa!“ zavelil mi znovu. „Stratili sme už veľa času. Sadni si mi na chrbát. Pobežím s tebou,“ sklonil sa, aby

som si na neho mohla sadnúť, ale ja som sa bála pohnúť. „No tak, na čo čakáš? Slnko je už vysoko. O chvíľku začne klesať a ty sa ešte musíš vrátiť späť.“ Pozrela som na slnko. Naozaj sa blížilo poludnie.

Aj napriek svojmu strachu som pristúpila k medveďovi. Natiahla som k nemu ruku, ale hneď som ju aj stiahla. Potom som odvážne na neho vysadla.

„Drž sa pevne!“ medveď sa postavil a okamžite vběhol do lesa. Zdrapla som jeho srst' a držala som sa ako o život. Musel cítiť, ako sa na jeho chrbte trasiem od strachu. Pri každom pohybe mnou nepríjemne mykalo.

Bežal som mnou lesom dobrú hodinu, keď sa konečne zastavil. Zmätene som si vystrela chrbát a poobzerala som sa okolo seba.

„Už môžeš zliezť. Sme tu. Pokračuj ďalej tamtým smerom a nájdeš artefakt. Potom sa ponáhľaj späť k Starším,“ povedal mi zadychčane. Hodil hlavou smerom na západ.

„Keď ten váš pán chcel, aby som ten artefakt našla, že mi tu nechal vás, naozaj ho mohol ukryť niekde bližšie.“

Okamžite som pochopila, že som tie slová nemala vysloviť: „Neurážaj nášho pána! Nebyť jeho a jeho sestry, už dávno by sme tu neboli! On jediný bojuje so Staršími a snaží sa nás zachrániť. Dostala si sa takto ďaleko len kvôli jeho dobrému srdcu!“ medveď sa postavil na zadné a zúrivo švihal prednými labami vo vzduchu. Jeho zúrivý postoj ma donútil vykriknúť od strachu a ustúpiť o niekoľko krokov, až som narazila na kmeň stromu. „Bež nájst' ten artefakt,“ keď videl môj strach, spustil sa späť na všetky štyri a vběhol späť do lesa. Ešte dlho som stála prikovaná k jednému miestu.

Pomaly som sa odlepila od stromu a obzerala som sa okolo seba, či ten medveď nie je blízko. Celá vystrašená som kráčala smerom, ktorým mi určil. Stále som sa obzerala okolo seba. Aj pri tom najtichšom zvuku som sa preľaknuto obzerala. Dúfala som, že sa nevráti a nerozhodne sa vykonať pomstu za svojho pána. Tak veľmi som sa obzerala okolo seba, že ma náhli záblesk svetla prekvapil a oslepil. Zakryla som si oči. Až po pár sekundách som zodvihla hlavu a pozrela som na zdroj toho záblesku. Pár metrov predom mnou visel na vetve stromu artefakt.

„Našla som ho!“ vykrikla som nadšene a rozbehla som sa k nemu. Bol nádherný, ešte krajší ako som čakala. Drak bol vyrobený z lešteného zlata a kamienok v strede mohol mať priemer dobrý centimeter. Tak obrovský kus musel mať veľkú cenu.

Opatrne som k nemu natiahla ruku. V momente, keď sa moje prsty dotkli retiazky, prebehol mnou prúd energie. Vstúpil do mňa a usídlil sa v znamení na mojom ramene. Moje telo sa v tom momente ponorilo do ohňa. Horela som. Bola som si istá, že celé moje telo sa tým žiarom premenilo na obrý kus spáleniny. Vykrikla som. Náhla bolesť mi privolala bezvedomie.

Nadýchla som sa a prekvapene som otvorila oči. Bola som si istá, že som zhorela. No dokázala som sa hýbať, čiže asi žijem. Na mojom tele nebolo ani stopy po plameni, ktorý ma pri dotyku s tým priveskom obklopil. Artefakt ešte stále visel zo stromu.

Opatrne som vstala, nevšímajúc si bolesť hlavy. Opäť som k nemu natiahla ruku, tentoraz opatrnejšie. Dotkla som sa ho a ruku som okamžite odtiahla. Nič sa nestalo. Pevne som ho uchočila a zvesila som ho zo stromu.

Bola som odhodlaná. Aj keď slnko už zapadalo, ešte stále mám nádej, že sa tam dostanem včas. Nevzdám sa, keď mám víťazstvo tak tesne na dosah. Ten Starší kvôli mne riskoval. Nemôžem si dovoliť, aby jeho obeť vyšla nazmar.

Zavesila som si artefakt na krk. Nikto nepovedal, že nesmiem používať mágiu. Uškrnula som sa. Už sa teším na ich výrazy, keď tam vbehnem. Sústredila som sa a o pár sekúnd som už bežala lesom ako gepard. Zo svojich svalov som vytlačila maximum. Vedela som, že pri plnej rýchlosti, nedokážem bežať dlho, no teraz mám v sebe silu jantárovej čarodejnice. Kedykoľvek môžem prijať energiu z okolitej prírody.

Prebehla som po moste, pri ktorom ma nechal Eligor. Pri pohľade na slnko som vedela, že nemám ani len hodinu času. Ale nevzdám to. Dobehnem tam včas.

S novým odhodlaním som sa rozbehla ešte rýchlejšie. Nedopustím prehru. Bežala som lesom a dúfala som, že bežím správne. Nemohla som si dovoliť stratiť sa.

Slnko sa už dotýkalo obzoru, keď som zmenila smer, aby som ho mala za chrbtom. Nevzdám to, nie tak blízko cieľa. Som si istá, že chcem prežiť ešte jednu noc na zámku. Že sa chcem ešte raz porozprávať s tou drobnou vílou menom Loxy. A zo všetkého najviac som si úplne istá, že chcem, aby ma Raven pobozkal ako včera v noci. Lenže chcem, aby to bolo v altánku uprostred labyrintu. Po ničom inom tak veľmi netúžim, ako dostať od neho ešte jeden bozk plný vášne. A chcem, aby to bolo v tom altánku!

Obzrela som sa na slnko, už bolo spoľovice za horizontom. Nová dávka adrenalínu mi začala prúdiť žilami. Zobrala som posledné zvyšky síl a požičala som si od prírody toľko sily, koľko som len mohla. Vedela som, že musím byť blízko svojho cieľa. Ale teraz si nemôžem dovoliť zastaviť. Musím bežať ďalej. Už len kvôli jednému, jedinému bozku s Ravenom v altánku musím bežať ďalej.

Slnko už bolo takmer za obzorom, keď som vybehla z lesa pri dome Nyx a Annysie. V duchu som poriadne zanadávala. Zastavila som len na sekundu. A potom som sa rozbehla k sieni rady s ešte väčším odhodlaním. Musím to stihnúť! Vedela som, ako veľmi blízko som bola. Vedela som, že mi stačí len pár desiatok metrov a som tam. Lenže slnko mizlo za obzorom.

Vybehla som na námestie, kde bola sieň rady. Rýchlejšie ako doteraz som vbehla do davu ľudí. Zastavila som priamo pred prekvapenými Staršími. Premenila som sa späť a podala som im artefakt. Dopadla som na zem a lapala som po dychu.

„Slečna Lussiel,“ vydýchol prekvapene Starší. „Je mi ľúto, ale našu úlohu ste...“ zodvihla som hlavu. Tvár mal otočenú na západ. Pozrela som sa tým smerom. Posledné lúče slnka práve zmizli za obzorom.

„Obávam sa, že našu úlohu aj tak nespĺnila. Je to strieborná čarodejnica a svoju moc využila pri plnení skúšky,“ prehovorila jediná žena v rade.

„Áno, presne tak. Podvádzali ste,“ chytil sa najvyšší jej slov.

„Obávam sa, že nemáte pravdu. Nikde sa nepíše, že sa nemôže pri plnení skúšky využiť mágia. Nebola to síce jantárová mágia, ale to už je teraz aj tak jedno. Úlohu splnila,“ prehovoril muž, ktorý mi celý deň pomáhal.

„Ale to... to predsa...“ koktal najvyšší. Nedokázal nájsť dost' silný argument. Usmiala som sa. Teraz som si už bola istá, že som vyhrala.

Straší dlho rozmýšľali, ale potom museli uznať moju výhru: „Slečna Lussiel, vyhrali ste. Splnili ste našu podmienku a môžete odísť,“ priznal najvyšší porazene. S úsmevom som

dopadla na zem. Cesta späť bola veľmi náročná a vyčerpávajúca. A preto ma skoro okamžite pohltilo bezvedomie.

43. Kapitola

Prebudila som sa na mäkkej posteli. Pamätala som si jej štruktúru. Presne takto isto, na tomto istom mieste, som sa zobudila aj pred piatimi dňami. Teda, aspoň dúfam, že to bolo len päť dní. Ak som prespala viac a my sme stratili ďalší drahocenný čas, nikdy si to neodpustím. I keď je pravda, že do tejto kaše som nás dostala ja a tak isto aj z nej, ďalšie meškание na pleciah mojej osoby by už bolo priveľa.

Dvere sa s vrzgnutím otvorili a prerušili tak moje vnútorné myšlienky. Keďže som stále mala zavreté oči, dotýčny nemohol vedieť, že už nespím. A preto si prisadol ku mne na posteľ a pohladil ma po vlasoch. Prebehol mnou známy pocit, musela som sa držať, aby som sa neotriasla vzrušením.

„Už zase spíš a ja sa na teba dívam. Ani si nepamätám, koľkýkrát to už takto robím. Aj keď je tvoja spiaca tvár úplne pokojná, neodrážajú sa v nej starosti, ktoré nás teraz ťazia, aj tak mám radšej tvoje modré oči. Vieš, že keď sa smeješ, nádherne sa rozžiaria ako dve hviezdičky? A keď si smutná, sú kalné a hlboké ako dve jazerá? Asi si to neuvedomuješ, no ja som si každý z týchto tvojich výrazov zamiloval. A tvoj smiech, bože, ako veľmi milujem tvoj smiech! Veselý, plný radosti, tak nádherný. A tvoje nádherné pery, z ktorých ten smiech, ten úsmev vychádza. Ani si nevieš predstaviť, ako veľmi ma lákajú.“ Už som ďalej tieto vyznania nedokázala vydržať a očervenela som. Bolo mi hneď jasné, že som sa prezradila, no niečo takéto som už ďalej nedokázala vydržať.

„Len pokračuj, dobre sa to počúva. Ak chceš, ďalej sa budem tváriť, že spím,“ vyzvala som Ravena a zavrtala som sa do deky ešte viac.

„Prerušila si mi niť myšlienok,“ vyhlásil. Otvorila som oči a pozrela som na neho. Tvár mal odvrátenú odo mňa a díval sa na stenu. „Ale mohla by si ma zase inšpirovať,“ sklonil sa nado mnou a o pár sekúnd som pocítila jeho pery na svojich. Na chvíľku som mu bozk opätovala, ale potom som sa od neho odtiahla.

„Nezabúdaj, že som zasnúbená a môj snúbenec je s najväčšou pravdepodobnosťou vo vedľajšej izbe. A nechcem si ani predstaviť, čo by sa stalo, keby sem teraz vbehol a nachytil nás v takejto chvíľke. On alebo ktokoľvek iný. Takýto škandál by som asi len ťažko prežila,“ vysvetlila som mu svoje počínanie.

„Neboj sa, Lus, nikto nepríde. Všetci vedia, že som tu ja a dávam na teba pozor. Som si istý, že sem nikto nepríde,“ uisťoval ma, no ja som stále vedela, že šanca, že sem niekto vtrhne, je vysoká.

„Nie je skrátka nie, Raven,“ rýchlo som sa posadila a odtiahla som sa od neho. Aj keď som strašne túžila po ďalšom bozku, strach z odhalenia bol väčší.

Raven si povzdychol: „Ako myslíš,“ napriek svojim slovám sa ma pokúsil ešte raz pobozkať.

„Raven!“

„Dobre, dobre, chcel som to len skúsiť,“ usmial sa na mňa ospravedlňujúco.

Rozhodla som sa, zmeniť tému: „Ako dlho som spala?“ nechcela som sa na predchádzajúcu tému viac rozprávať.

„Včera si mala skúšku. Práve je poludnie, takže nejakých dvanásť, pätnásť hodín. Nič si nezmeškala. A ak chceš začať protestovať, všetci vedeli, že včera si mala veľmi náročný deň, takže nik by sa nehneval, keby si spala aj týždeň. A nechcem o tom už nič počuť!“

„Raven, ty si jantárový čarodejník, správne?“ prikývol. „Ale jantároví čarodejníci predsa nevedia čítať myšlienky!“ ako mohol vedieť, že práve na niečo také som myslela?

Raven sa uškrnul: „Vedel som to! Mala si to celé napísané na tvári. Keď ťa človek dlhšie pozná, naučí sa vnímať drobné zmeny na tvojej tvári. V očiach si mala hrôzu, keď som to vyslovil.“ Zamračila som sa. Rada som čítala v iných, no nemala som rada, keď niekto čítal vo mne. A už vôbec nie, keď mu to šlo s takou ľahkosťou. „Mala by si sa prezliecť. A potom sa ísť naobedovať. Pochybujem, že si včera niečo zjedla. A potom, k večeru, vyrazíme do zeme Andgebora. Aby si to náhodou tí Starší ešte nerozmysleli.“

„Dobre. O chvíľku som tam,“ vôbec sa mi nechcelo vyliezť z vyhriatej postieľky, no vedela som, že Raven má pravdu. Ak si to náhodou tí Starší rozmyslia, odmietam plniť ďalšiu ich šialenú skúšku.

Môj osobný strážca prikývol, že ma vníma a vyšiel z miestnosti.

Poriadne som sa popreťahovala a vyliezla som z postele. Nohy ma neskutočne boleli, nečudo, po včerajšom celodennom chodení. Aj tak som sa prinútila prejsť ku svojim veciam, prezliecť sa a vojsť do druhej miestnosti.

Ako náhle som otvorila dvere, všetci sa ku mne v momente vrhli.

„Počkať! Bolia ma nohy, takže si chcem najprv sadnúť,“ zastavila som ich skôr, ako ma niekto z nich objal.

„Tak pod,“ Kleio stál pri mne najbližšie, tak mi ponúkol rameno. Vďaka som sa o neho oprela. S jeho pomocou som ľahko prešla ku stolu a sadla som si na voľnú stoličku.

„Včera si to zvládla perfektne!“ začal Hayyel hneď, ako som dosadla. „Vážne. Už to s tebou vypadalo beznádejne a ty si sa presne v tom momente zjavila pred Staršími. Bolo to perfektné! Tak prekvapení ešte snád' nikdy neboli.“

„Povedala som ti, že som mala dobrého učiteľa,“ usmiala som sa na neho, čím som ho vyviedla z rovnováhy. „Vlastne učiteľov,“ dodala som.

„Pozriem sa ti na tie nohy,“ Cetus nečakal na moje protesty. Kľakol si predo mňa, vyzul mi jednu topánku a dal sa do liečenia.

„To nemusíš. Prejde to,“ snažila som sa ho zastaviť, ale už bolo neskoro.

„Lus, prestaň ma takto strašiť. Už som sa naozaj začínal obávať, že by sme ostali tu. Som generál, čaká na mňa celé vojsko,“ v Elaynovom úsmeve nebol ani len najmenší náznak hnevu, ktorý sa mu odrážal v hlase. Okamžite som pochopila, že vojsko je len zámienka.

„Jasné chápem. Určite by sa mi nechcelo hľadať nového generála,“ radšej som sa vzdala pôvodnej poznámky. Chcela som povedať, že ho čaká Ireth a nie vojsko, no na poslednú chvíľu som si to rozmyslela. Ktovie, akoby na takúto poznámku zareagoval. A momentálne ho potrebujeme v najlepšej forme, keďže ideme do cieľa našej cesty.

Elaynovu ďalšiu poznámku prerušil Daeron: „*Herinya*, niečo takéto mi nemôžeš robiť. Skoro som tam dostal infarkt! Nedokázal by som prežiť v takejto divočine! Zámok mám oveľa radšej!“ povedal plačlivo. Už som si dávno všimla, že odkedy sme vyšli zo zámku, Daeron sa správal inak. A dávno mi povedali, že v jeho prípade ho jeho meno doslovne vystihuje. Nie je to ako u jeho otca.

„Nehovor. Už sme na ceste skoro dva mesiace. A doteraz si to prežil. Určite by si si časom zvykol aj na život v Lese príšer. Náhodou, mne sa tu celkom páči,“ vyhlásil Kleio. Dost’ ma svojim vyhlásením šokoval. Práve od neho som čakala, že práve on bude ten, čo sa bude ako prvý chcieť vrátiť do zámku. Tak sa mi to zdalo na začiatku cesty, lenže princ sa od trpaslíkov zmenil na nepoznanie.

„Kleio, táto cesta ti prospela,“ teraz som všetkých šokovala ja. Málo kedy sa stalo, aby som Kleia za niečo pochválila. „Zdá sa mi, že odkedy sme odišli zo zámku nejako si dospel. Ale asi to bude len moja predstavivosť,“ uškrnula som sa. Miestnosťou sa ozval tlmený smiech. Kútikom oka som pozrela na Cetusa, ako sa snaží nevybuchnúť od smiechu. Chválenie Kleia mi nikdy dlho nevydrží, musím si do neho aspoň trochu rypnúť.

„Si na mňa zlá!“ povedal Kleio ublížene.

„Nieкто musí byť,“ uistila som ho. To už Cetus nevydržal a naplno sa rozosmial. K nemu sa pridali najprv generál a postupne aj všetci ostatní. „Prepáč. Nemohla som odolať,“ ospravedlnila som sa mu, keď najsilnejšia vlna smiechu pominula.

Princ len mávol rukou: „Už som si stihol zvyknúť.“

Pocítila som, že mi Cetus obúva topánku: „Cetus, ďakujem,“ okamžite som vstala. Keď som necítila žiadnu bolesť, prešla som sa po miestnosti. „Už ma vôbec nebolia!“ vďačne som sa na neho usmiala.

„Rado sa stalo,“ opätoval mi úsmev a vstal.

Vtedy sa otvorili dvere: „Výborne, všetci ste už tu.“ Ani som si nevšimla, že dvojčičky tu s nami celý čas neboli. „Akurát sme dovarili obed. Tak poďte.“ Okamžite všetci vstali a vyšli von.

„Už si sa prebrala, Lussiel? Včera tá skúška bola úžasná! A ten koniec, fiha. Takže ty si aj strieborná čarodejnica. Úžasné! Aj ja by som sa chcela vedieť na niečo premieňať!“ zvolala Annysia nadšene hneď, ako ma zbadala.

„Už som si na premenu zvykla. Ale zo začiatku to bola poriadna fuška. Bolelo to ako čert! Nič tak strašné som už dlho nezažila,“ priznala som jej potichu.

Chápavo prikývla: „Ale aj tak to musí byť úžasné. A keď som ťa videla, ako rýchlo si tam medzi nich vbehla. Aj ja by som chcela vedieť tak rýchlo bežať,“ povedala závistlivo. „A teraz už pod’ jest’.“ Potiahla ma smerom k veľkému kotlu, z ktorého sa šírili dráždivé vône. Okamžite sa mi začali zbíhať slinky.

„Moje sestry sú občas poriadne potvory, ale variť vedia znamenite,“ pochválil ich Hayyel. Stihla som si to všimnúť. Za posledné dni tu vždy varila jedna z dvojčiat. Mala som ich kuchyňu rada. Dokázali celkom presne odhadnúť, na čo som mala momentálne chuť. A práve teraz to vypadalo na domáce grilovanie, ktoré zbožňujem za akýchkoľvek okolností.

Prehltla som slinky, ktoré sa mi pri spomienke sa posledné grilovanie vynorili, a prijala som tanier plne naložený lákavým jedlom.

„Ďakujem. A dobrú chuť,“ nečakala som na odpoveď. Okamžite som sa pustila do tej dobrôtky. Aké bolo moje prekvapenie, keď som pri prvom kúsku zistila, že nejem grilované

kurča, ale nejaký druh zeleniny. Keď som tú chuť dlhšie prevažovala na jazyku, zacítila som chuť podobnú vyprázanému karfiolu.

Jasne, tu sa mäso je len málokedy. Občas mi jeho chuť chýbala, no aj za vyprázaný karfiol som bola rada. Bolo to jedno z mojich obľúbených jedál.

„*Herinya*, skús jesť trošku pomalšie, aby ti ešte nezabehlo. To by už moje slabé srdce naozaj nevydržalo. Snáď nechceš mať na svedomí moju smrť,“ karhal ma jemne Daeron.

V momente som zastala uprostred pohybu: „Prepáč. Ale som strašne hladná. Včera som za celý deň zjedla ten kúsok raňajok a nejaké čudné ovocie, ktoré mi priniesla Maa,“ vysvetlila som. Pri spomienka na malú opičku mi prišlo trošku smutno. No potom som si spomenula, že mám na maznanie Onyxa. Okamžite som sa pozrela na gryfa, ktorý sedel blízko mňa a tiež jedol svoju porciu.

„Maa?“ opýtal sa Cetus prekvapene.

„Keď sme už pri tom, ako sa ti podarilo nájsť ten artefakt? Ešte nikdy sa to nikomu nepodarilo. Nevysvetľuj si to zle. Verila som, že to dokážeš, no i tak som bola výsledkom prekvapená,“ opýtala sa Nyx akurát, keď nabrala poslednú, svoju, porciu.

Chvíľku som váhala, či im to mám povedať, no okamžite som sa rozhodla: „Keď sme sa rozdelili a išla som na východ, zjavil sa pri mne jeden Starší,“ na moment som zastavila, aby vstrebali túto prekvapivú informáciu. „Bol to ten, čo sa ma včera zastal, že nikde v pravidlách sa nehovorí o používaní mágie. Povedal mi, že keď ukrýval ten artefakt, na ceste k nemu nechal svojich pomocníkov, ktorí mi ukázali cestu.“

Prvou z nich bola opička menom Maa. Doniesla mi nejaké ovocie. Vraj, aby som nevyplašila celý les z toho, ako veľmi mi škvrka v bruchu.

Ďalším bol vlk Eligor. Bol dosť podráždený. Očividne mal na práci oveľa lepšiu robotu, ako ma sprevádzať.

Posledným z nich bol obrovitánsky medveď. Nepredstavil sa mi, no väčšinu cesty som sa na ňom niesla. Doviedol ma až skoro k artefaktu. Trošku som ho tam rozzúrila, no nič mi nespravil,“ aj teraz ma striaslo, keď som si spomenula, ako na mňa kričal. Bola som si istá, že už nikdy viac niečo také nechcem zažiť. „A potom som našla artefakt. Keď som ho našla, mala som pocit veľmi podobný tomu, keď do mňa vstupovali schopnosti kráľa. Až na to, že som mala pocit, že horím. Upadla som do bezvedomia.“

Prebrala som sa asi hodinu pred západom slnka. Najprv som z toho všetkého bola zúfala a potom som si pomyslela, že by som sa tam mohla pokúsiť dobehnúť pomocou striebornej mágie. Tak som sa premenila a bežala som ako o život. Mala som veľmi zlé tušenie, že po dotyku s tým artefaktom sa zo mňa stala pravá jantárová čarodejnica, ako to hovorí legenda. Nemala som čas vtedy to skúmať, lebo slnko bolo už veľmi nízko.

Trošku som sa stratila, no keď som vybehla tu, pred domom, okamžite som našla správny smer. Bála som sa, že to už nestihnem. A v tej chvíli som vybehla z lesa priamo pred Staršími a dala som im artefakt. Zvyšok už viete,“ povedala som im stručne. Pri jedinom pohľade som zistila, že som im svojim rozprávaním vyrazila dych.

Cetus sa spamätal ako prvý: „Tvoja premena na skutočnú jantárovú čarodejnicu by veľa vysvetľovala,“ zamyslel sa. „Keď si sa zjavila, tvoja moc veľmi vzrástla. Aby som pravdu povedal, zdá sa mi, že už ti veľa nechýba a všetka tvoja moc bude nadobro uvoľnená. Našťastie to znášaš oveľa lepšie ako na začiatku.“

„A tým chceš povedať?“ mala som istú teóriu, čo jeho slová môžu znamenať, no chcela som sa radšej uistiť.

„To znamená, že...“ čarodejník zastavil uprostred vety, pretože z lesa sa vynorila neznáma postava. Mimovoľne som ustúpila bližšie k Ravenovi.

„Dúfam, že vás pri niečom nevyrušujem,“ prehovoril muž známym hlasom. Dobré som sa na neho zadívala. Mal vysokú postavu, na prvý pohľad bolo jasné, že sa venuje nejakému bojovému umeniu. Pokožku mal bronzovej farby. Čierne krátke vlasy mu trčali do všetkých smerov. Oči mali zlatožltý odtieň. Na povrchu boli chladné, no pri bližšom skúmaní som zistila, že sa v nich skrýva istá dávka pobavenia. Rovnako mierny úsmev mu hral aj na perách, ktoré boli na muža trochu priveľmi plné. Hneď nad nimi sa črtal nos, podľa jeho ohnutia som typovala, že ho mal v minulosti zlomený. Jeho tvár mi vôbec nebola povedomá. „Nechcel som vás totiž rušiť, no chcel som sa s vami rozlúčiť, slečna Lussiel. A pogratulovať vám k úspešnému zloženiu skúšky, pochopiteľne.“

Kde som len ten hlas počula?

„Vy ste ten Starší!“ vypískla som prekvapene.

„Teší ma, že si na mňa spomínate. Volám sa Armaros a musím vás upozorniť, že už nie som Starší. Odišiel som od nich.“ Prekvapená som sa nezmohla na slovo.

„Čo k nám privádza takú vzácnu návštevu?“ opýtal sa po dlhom tichu Hayyel.

„Ako som už povedal, chcel som sa rozlúčiť so slečnou Lussiel,“ odpovedal mu pokojne Armaros.

„Chcela...“ musela som si odkašľať, aby som sa trochu spamätala. „Chcela som vám poďakovať, že ste mi pri mojej skúške tak veľmi pomohli. Dúfam, že Starší na vašu pomoc neprišli a, že to nebol dôvod vášho odchodu,“ snažila som sa znieť diplomaticky, bez náznaku emócií v hlase, no nedarilo sa mi.

„Nie. Odišiel som od nich dobrovoľne. Nikdy som sa úplne nestotožňoval s ich názormi. Váš úspech pri skúške mi k tomu dal len vhodnú zámienku, ktorú som aj tak už dlho hľadal.“ Chápavo som prikývla. Nenapadalo ma nič ďalšie, čo by som sa ho mohla ešte opýtať. „To je biely gryf?“ opýtal sa Armaros a prerušil tým moje zamyslenie. Bola som tak ponorená do vlastných myšlienok, že som si ani nevšimla Onyxa, ako poletuje okolo mňa a dožaduje sa mojej pozornosti.

„Áno. Našli sme ho celkom náhodou. Zrejme vypadol z hniezda, tak sme ho zobrali so sebou. Bol ešte veľmi malý a sám by neprežil,“ vysvetlil mu Raven, keďže som stále bola ticho.

Opatrne som Onyxa vzala do náruče.

„Zaujímavé. Hovorí sa, že gryf sa spojí len s veľmi silným čarodejníkom. A biely je veľkou vzácnosťou. Celkom chápem, prečo si vás artefakt vybral a dal vám svoju moc,“ prehovoril Armaros zamyslene.

„Číže sa mi to nesnívalo?“ aj keď mi to už pred chvíľkou potvrdil aj Cetus, stále som tomu nedokázala uveriť. Alebo lepšie, nechcela som tomu veriť. Viac sily znamenalo aj viac zodpovednosti.

Armaros sa zasmial: „Nie, nesnívalo. Však to najvyššieho včera tak veľmi prekvapilo. Pochyboval, že ten artefakt nájdete, ale tá šanca tu stále bola. A keď ste ho priniesli a vycítil z neho, že niekomu dal svoju silu, zľakol sa.“ Vyvalila som oči. „Všetci sa tvárite, akoby som vám povedal niečo prekvapivé. Starší sú zbabelci. Rozhodujú, no sami by nepohli ani prstom.“

Sú zalezení v tej svojej sieni, odtiaľ rozhodujú a odmietajú vidieť pravdu. Myslia len na seba a na nič iné.

Preto som vám hneď od začiatku veril. Vedel som, že o tej vojne hovoríte pravdu. Starší sa zľakli, preto vám dali skoro nespľniteľnú úlohu, aby ste nemohli hovoriť obyvateľom tohto lesa, že sa sem blíži vojna. Tí sú rovnako nevšímaví ako Starší. Naivne veria, že ich tá tisícky rokov stará bariéra ochráni.“ Tichý smiech prerušil jeho rozprávanie. Všetci sme sa pozreli na Cetusa, ktorý bol zdrojom toho smiechu.

„Že bariéra! Rozpadnutá guľa to je, nič viac. Stačilo jedno malé kúzlo a hneď sa otvorila. Bez problémov som ju prelomil,“ vysvetlil nám svoje počínanie. „Verte mi, v porovnaní s tým, proti ktorému bojujeme, som aj ja len obyčajný čarodejník,“ prebodol Armarosa pohľadom.

„A kto ste, keď takto hovoríte?“ v hlase bývalého Staršieho sa ozvala pýcha. Bolo vidieť, že ešte celkom nezabudol na hrdosť svojho postu.

„Cetus,“ odpovedal mu čarodejník so širokým úsmevom.

Zreničky sa mu okamžite rozšírili poznaním: „Snáď nemyslíte *ten* Cetus?“ čarodejník sa usmial ešte širšie a prikývol. „Ak je náš súper naozaj tak silný ako hovoríte, potom by ste sa mali do zeme Andgebora vydať čo najskôr. A hlavne veľmi rýchlo v nej nájsť Exedru,“ odpovedal Armaros. V hlase mal značnú dávku úcty.

Nechápala som túto jeho rýchlu zmenu a preto som sa rozhodla, že sa na to neskôr opýtam.

„Akurát sme sa pripravovali na cestu. Lenže cesta nám aj tak zaberie niekoľko dní,“ vložil sa do rozhovoru Elayn.

„To nemusí byť celkom tak,“ odpovedal Armaros zamyslene. „Les prišer je okolo celého kráľovstva. Dajú sa v ňom nájsť rôzne skratky. Choďte na severovýchod. Ak vyrazíte ihneď a pôjdete celú noc, zajtra ráno by ste mali prekročiť bariéru. Do obeda by ste mali doraziť do zeme Andgebora.“

„Však tým by sme ušetrili celé tri dni!“ zvolal Kleio nadšene po chvíli ticha.

„Čim sa vám odvdáčíme za vašu štedrosť, pán Armaros?“ opýtal sa ho Daeron zdvorilo. Pomoc pri skúške a ešte aj toto? Súhlasila som, že takýto čin si naozaj zaslúži poriadnu odmenu.

„Nič nežiadam. Len sa dobre postarajte o slečnu Lussiel, bude z nej dobrá kráľovná. A zastavte tú vojnu. Aj keď Starších neznášam, tento les si nezaslúži také utrpenie,“ povedal s úsmevom a zmizol v lese.

„Tak čo? Vyrazíme?“ nadhodil generál nadšene. Okamžite sa nám všetkým zdvihla nálada. Už zajtra budeme v zemi Andgebora!

„Že sa ešte pýtaš,“ odvetila som posmešne a otočila som sa na našich hostiteľov. „Prepáčte nám, že od vás odchádzame tak narýchlo. Lenže ako ste sami počuli, sme tak blízko od nášho cieľa, že sa už nezastavíme. Ďakujeme vám za vašu pohostinnosť a obrovskú pomoc pri skúške. Navždy vám budem zaviazaná,“ hlboko som sa im uklonila.

Prvý sa spamätal Hayyel: „To nestálo za reč. Zastavte sa, keď pôjdete späť.“

„Hej alebo kedykoľvek,“ doplnila ho Annysia.

„Alebo keď budete mať cestu okolo,“ pokračovala Nyx.

Usmiala som sa: „Samozrejme, kedykoľvek budeme niekde nablízku.“ Našli sme ďalších priateľov. Len za túto cestu som ich objavila viac, ako za celý svoj život. A bola som si istá, že toto sú skutoční priatelia.

„Lus, ideš?“ ani som si nevšimla, kedy stihli zbalit' naše veci. Len zrazu bolo všetko uložené na koňoch. Zrejme ďalšie Cetusovo kúzlo.

„Dávajte si na seba pozor, kráľovná,“ povedal mi Hayyel, keď mi pomohol vysadnúť do sedla.

„O vás to platí tiež,“ usmiala som sa a chytila som opraty. „Síce mám radšej zbohom, no pre tento raz poviem dovidenia.“

„Odchádzame!“ zavelil Elayn a vyrazil určeným smerom.

44. Kapitola

Podľa Armarosovej rady sme vyrazili na severovýchod.

Kráčali sme už niekoľko hodín, práve sa začalo stmievať. Nemala som rada večery v Lese príšer, zdali sa mi neskutočne dlhé. Slnko zapadlo veľmi rýchlo, lenže potom bolo svetlo ešte celé hodiny. Napríklad aj teraz, Slnko už dávno zapadlo a len teraz sa stmieva. Zdalo sa mi, že je už aj poľnoc. Neskutočne dlhé večery. Nedokázala som si na ne zvyknúť. Našťastie sme tu ostali len krátko, pretože, ako som si dnes ráno všimla, nedostatok spánku sa na mne začal prejavovať.

Našťastie som poznala pár trikov ako aspoň opticky zakryť čierne kruhy pod očami. Nechcela som, aby sa o mňa moji spoločníci strachovali. Už aj tak som im pred pár dňami musela nahnať poriadnu hrôzu, keď som spadla z toho útesu.

A keď sme už pri mojich spoločníkoch, za posledných pár hodín – od západu slnka, presnejšie – ma už celkom dosť nahnevani. Hádali sa totiž, či sa na noc utáboríme alebo nie.

„Mohli by ste už láskavo čušať?“ ozvala som sa dosť nahnevane, čím som prerušila ich hádku. „Ja viem, že sa veľmi radi hádate, ale Onyx sa snaží spať. Ak by vám to neprekážalo, mohli by ste sa hádať tichšie!“ vrčala som na nich.

„My sa nehádame. My sa len snažíme vyriešiť tento závažný problém. A keď ho spomíname, už sme stratili dosť času. Nemienim sa niekde zastavovať na noc. Do rána prekročíme bariéru a ak sa poponáhľame, do obeda budeme pri ruinách zámku. Tam môžeme oddychovať, koľko len chcete,“ vysvetlil mi Elayn.

„Nevšimol si si tie kruhy, ktoré ma Lussiel pod očami? Ak sa ešte jednu noc poriadne nevyspí, nechcem si radšej ani predstaviť, ako to dopadne,“ hájil si svoje Raven.

„Nechcem vám do toho veľmi zasahovať, ale Raven má pravdu. *Herinya* si potrebuje oddýchnuť. My *všetci* potrebujeme aspoň pár hodín spánku,“ Daeron sa pridal na Ravenovu stranu.

„To je síce pravda, ale zlo každým dňom silnie. Nepovedala to aj Exedra? Mali by sme sa čo najskôr dostať do zeme Andgebora a tam ju nájsť,“ Kleio súhlasil s Elaynom.

„Exedra čakala už celých tisíc rokov. Pár ďalších hodín ešte vydrží,“ Raven zjavne nehodlal ustúpiť.

„Zlo nás môže napadnúť každým dňom. Musíme nájsť Exedru,“ pokračoval v hádke Kleio.

Daeron začal uvažovať trochu logicky: „Čo vám je prednejšie? Exedra či *herinya*?“ svojou otázkou donútil všetkých na moment stíchnuť. Ale vážne to bolo len pár sekúnd, kým sa hádka opäť rozpútala.

„Ak nájdeme Exedru, zabránime vojne a tým pádom zachránime tisíce životov,“ prehovoril ako prvý Kleio.

„Ak nebudeme mať Lussiel, Exedru nenájdeme. Zabudol si, že len jej sa zjavuje? Že len ju vedie?“ Raven si vždy dokázal nájsť nejaký argument.

„A okrem toho,“ doplnil ho Daeron, „Lussiel je budúca kráľovná. Hľadať ďalšieho kráľa a ísť proti vôli Kleiovho otca? Lussiel sa ukázala ako žena schopná silných rozhodnutí,

s veľkým diplomatickým talentom a perfektnými právnymi schopnosťami. Ťažko by sme našli niekoho iného, kto by sa na pozíciu kráľa hodil viac ako ona. A to nehovorím o tom, čo všetko sa dokázala za tak krátky naučiť. Z Lussiel sa stane veľmi dobrá kráľovná,“ elf hovoril bez prestávky. Ani nemusel rozmýšľať o tom, čo hovorí. Vravel to automaticky a mňa svojim vyhlásením úplne ochromil.

„Daeron, to mám brať ako kompliment?“ okamžite si uvedomil, čo v skutočnosti povedal.

„Herinya, ja...“ na tvári sa mu zjavil drobný rumenec.

„Pokojne by som mohol vládnuť ja. Som, koniec-koncov, právoplatný princ a dedič. A ešte k tomu aj Lussielin snúbenec. Mám na to právo.“ Po dlhých mesiacoch som počula v Kleiovom hlase ten známy arogantný tón. Striaslo ma z toho.

Daeron sa okamžite spamätal: „Nemáš ani z polovice také schopnosti ako Lussiel. Myslíš len na seba. Z teba by bol veľmi zlý kráľ.“

„Aj tak, Exedra či Lussiel. Najlepšie bude, mať ten meč priamo na zámku. Vojna sa môže vyskytnúť kedykoľvek a v budúcnosti nemusíme mať čas ju hľadať. Radšej nech ju máme na zámku. A najlepšie čím skôr,“ z generála hovoril vojenský veliteľ.

„Bez Lussiel je nám Exedra na nič! Zabúdaš, že sa jej môže dotknúť len pravý kráľ,“ vrčal na neho Raven. Opäť ma striaslo. Ešte nikdy som v Ravenovom hlase nepočula takýto ostrý tón.

„Raven! Stále som tvoj vojenský veliteľ! Ako sa to so mnou opovažuješ hovoriť?!“ Elayn sa poriadne rozzúrila. Zastavil koňa a otočil sa.

„Mohli by ste sa o mne prestať rozprávať, akoby som tu ani nebola?!“ skríkla som. „Z vašej nezmyselnej hádky ma rozbolela hlava. Je mi jedno, kto by bol lepší kráľ či ja, alebo Kleio. A už vôbec ma nezaujímá, že či je lepšie mať Exedru na zámku alebo nie. Táto hlúpa hádka je len zbytočným plytvaním energie! Správate sa ako malé deti! Toto vaše detinské správanie ma vytáča. Ailive, ideme!“ chytila som opraty, otočila ju iným smerom a popohnala do behu. Po pár metroch sa beh zmenil na prudký cval.

Zastavila som ju uprostred čistinky po pár stovkách metrov. „Ach, prepáč, srdiečko. Nechcela som ťa zobudiť,“ privinula som si Onyxa bližšie k sebe. Nebola som si istá, či som ho zobudila ja alebo oni. Teraz sme obaja potrebovali niekoho, ku komu by sme sa mohli pritúliť.

„Čo tak náhly odchod?“ opýtala sa ma Ailive vľúdne.

„Však si to počula. Hovorili o mne ako keby som tam ani nebola. Akoby som bola nejaká vec. Handrová bábika, ktorú kam položíš, tam aj ostane. Handrová bábika, s ktorou si môžeš robiť, čo chceš.“

„Určite to tak nemysleli. Majú ťa radi. Ide im o tvoje bezpečie. Pochop ich. Už sú z toho zúfalí. Snažia sa ťa chrániť, ako sa len dá a aj tak si každú chvíľu v ohrození života. Už nevedia, čo majú robiť, aby ťa ochránili.“ Ako to, že to Ailive tak dobre vedela? Prečo ich vôbec obhajovala.

„Ako to môžeš tvrdiť s takou istotou?“ aj keď som mala chuť plakať, prehltila som slzy. Teraz na to nie je vhodný čas.

„Vieš, všetci máte s nami veľmi silné spojenie. A my nepočujeme len vaše myšlienky, ale cítíme tiež všetko, čo cítite vy. A občas si medzi sebou vymieňame dojmy. Všetci sa o teba

boja, len to nevedia dať najavo. A niekto ti to musí povedať, pretože by si sa z toho zbláznila.“ Doslova som v jej hlase počula úsmev. „Majú ťa radi a záleží im na tebe.“

„Dost! Prestaň!“ vykričla som a zoskočila som z nej. Rozbehla som sa do lesa. Teraz som sa už nenamáhala potlačiť slzy. Nechala som ich voľne plynúť po tvári.

Dobehla som do lesa a oprela sa o najbližší strom. Vzlykajúc som sa zviezla po jeho kmene na zem. Tuhšie som si privinula Onyxa a rozplakala som sa.

Na čistinku dorazil ďalší pár kopýt. Zakryla som si rukou ústa, aby som aspoň trochu utíšila vzlyky. Bola som skoro celá skrytá za stromom a hustá vysoká tráva ma ešte lepšie skrývali. Nech prišiel ktokoľvek, nemusí ma takto vidieť. A ak to bol niekto z našej skupinky, tak...

Hodlala som sa vrátiť, ale až keď si usporiadam vlastné myšlienky. Dovtedy nepotrebujem nikoho vidieť.

„Lus?“ pri zvuku môjho mena som sa mimovoľne striasla. Moje ústa opustil ďalší tichý vzlyk. Nechcela som, aby ma tu našiel. Na druhej strane som vedela, že ak ma má niekto nájsť, chcem, aby to bol on. Vedela som, že práve on ma pochopí, no netúžila som, aby ma videl takúto. Aj keď musím priznať, že práve on zažil najviac výkyvov mojich nálad. „Lus, kde si? Ja viem, že teraz je už z teba skvelá jantárová čarodejnica a všetko okolo toho, ale Les príšer v noci sa naozaj stáva lesom plným príšer. Nechcem, aby sa ti niečo stalo. No tak, vylez.“ Aj napriek jeho milému tónu som zavrtela hlavou. Nejakto som nemyslela na to, že to Cetus nemôže vidieť. Opäť som vzlykla. Len mi to potvrdzovalo všetko, čo mi doteraz povedala Ailive. Záleží im na mne.

„Nie!“ zvolala som ticho za Onyxom, keď sa mi vytrhol a rozbehol sa na lúku. Okamžite som vedela, že som prezradená. Lenže bola som priveľmi stuhnutá, aby som sa pohla a pokúsila sa ukryť, kým mám ešte trochu času pred tým, ako ma objaví.

Čarodejníckove kroky sa začali približovať k miestu, kde som bola ukrytá vo vysokej tráve.

„Lussiel?“ chvíľku sa obzeral okolo, keď ma konečne zbadal s tvárou celou pokrytou slzami. „Ublížila si si?“ sklonil sa ku mne a palcom mi opatrne zotrel slzy. Zavrtela som hlavou. „Až tak veľmi sme ťa nahnevali, že si sa z toho rozplakala?“ pokračoval v otázkach s miernym úsmevom. Opäť som zavrtela hlavou. Už-už som sa nadychovala na odpoveď, keď ma zase prerušil: „Tak čo sa potom stalo?“

„Pustíš ma konečne k slovu? Už ma naozaj hnevá, že sa o mne rozprávate, akoby som tam ani nebola,“ obvinila som ho tvrdo. Úsmev z tváre mu okamžite zmizol. Hneď na to som vzlykla a z očí sa mi vyrútili ďalšie slzy. Cetus ich pohotovo zotrel. „Prepáč. Neznášam, že si zlosť vylievam na nevinných. Ty si sa do tej hádky nezapojil.“

„Tak čo sa stalo?“ jemne sa dožadoval odpovede na svoju otázku. Sklopila som pohľad. Ako mu len mám odpovedať, aby to pochopil? Nikdy som nebola dobrá vo vyjadrovaní svojich pocitov. Chytil ma za bradu a nežne mi zodvihol tvár. Strela som sa s jeho hnedým pohľadom. „Lus, pozri sa na mňa. Keď takto klopiš zrak, vôbec sa mi to nepáči. Nesedí mi to s tým, čo o tebe povedal Daeron a to je jedna z mála vecí, s ktorou s ním súhlasím. Až na to, že zabudol povedať, aká si krásna.“ Do tváre mi vyskočila červeň. Nebola som si istá, či to cez tie slzy bolo vidno. „Tak, čo sa stalo?“

„Keď ja... Ailive mi povedala, ako veľmi vám na mne záleží. Ešte nikdy sa o mňa nikto takto nestaral. Som z toho zmätená! Vôbec neviem, čím som si to zaslúžila. Nič výnimočné

som nespravila. Ešte nie som ani len kráľovná. Ani len tú Exedru som nenašla. Nezaslúžim si, aby sa o mňa niekto tak veľmi staral,“ po týchto vetách som sa zase rozplakala. Zrejme som sa správala hlúpo a detinsky, lenže rozrušilo ma to a prekvapilo. Absolútne som nevedela, ako mám na takú správu, na toľkú starostlivosť, zareagovať.

Cetus si povzdychol: „Pod' sem,“ s týmito slovami si ma pritiahol do náruče a nechal ma, nech mu slzami zmočím jeho plášť. „Prečo si myslíš, že si to nezaslúžiš?“ opýtal sa ma po pár minútach.

„Pretože som nič nespravila! A nemám vám to ako oplatit'. Namiesto toho vám pridávam len starosti. Radšej ma mal ten pád z toho útesu naozaj zabiť. Bol by pokoj.“ Jeho objatie zosilnelo.

„Prestaň. Nehovor tak. Ani si len neuvedomuješ, ako nás ten pád vystrašil. Daeron sa skoro zrútil, Kleio úplne primrzol k miestu a keby som Ravena nezastavil, zrejme by sa hodil za tebou, aby ťa zachránil. Občas to preháňa. Len Elayn si zachoval chladnú hlavu. Kým sme sa my ostatní trápili s tým, čo urobíme, on navrhol, aby sme ťa išli pohľadať. Neviem, či myslel tvoje telo, alebo nejakým zázrakom vedel, že žiješ. My sme boli úplne mimo. Nebyť jeho vojenského výcviku, neboli by sme ťa našli. Každopádne, ten pád nás donútil, aby sme sa o teba starali ešte viac.“

„Ale veď...“ chystala som sa protestovať, lenže okamžite som bola umlčaná.

„Žiadne ale. Keď sme boli pri trpaslíkoch, Kleio si uvedomil, že sa o teba musí postarať, keďže je tvoj budúci manžel. A my sme si to uvedomili až teraz. Trochu neskoro, ale lepšie ako nikdy. Si budúca kráľovná a tá sa musí dostať do kráľovstva, aj keby sme my ostatní zahynuli.“ Teraz som stuhla zase ja. Moja smrť bola v podstate na dennom poriadku, ale smrť mojich priateľov bola celkom iná záležitosť. „A ak chceš protestovať, že nám to nemáš čím odplatiť, poradím ti. Ostaň nažive, každý deň sa usmej a hlavne sa staň dobrou kráľovnou. A ak sa ti ešte podarí zabrániť vojne, to bude pre nás tou najväčšou odmenou, dobre?“ nevedela som, čo mám na to povedať. „Užívaj si našu starostlivosť tak ako doteraz. A hlavne už žiadne ďalšie slzy. Vôbec sa k tebe nehodia. Si najkrajšia, keď sa usmievaš.“

Prikývla som: „Pokúsím sa o to. Ale nič nesľubujem,“ aj keď som už neplakala, chcela som ostať blízko pri Cetusovi, pretože som sa potrebovala upokojiť.

„Tak sa mi to páči.“ Zase mi zodvihol hlavu a trochu sa odo mňa odtiahol. „A teraz sa na mňa ešte usmej.“ Chvilku mi to trvalo, no podarilo sa mi vykúziť úsmev. „Tak sa mi to páči. A teraz by sme sa mali vrátiť. Aj keď pochybujem, že nás išli hľadať, stať sa môže všeličo.“

„Prečo by nás nemali hľadať?“ bola som si takmer istá, že nás už hľadajú. Prečo mi Cetus tvrdil opak?

Čarodejník sa uškrnul: „Keď si odišla, tak trošku som im vyčistil žalúdky, že sa k tebe tak zle spávali. Tak trošku viac,“ priznal.

„Nekričal si na nich veľmi, však nie?“

„Nie. Len som im povedal, že sa k tebe naozaj nemali správať ako k nejakej veci.“ Opäť som zosmutnela, pripomenulo mi to tú handrovú bábiku. „A tiež, že ťa idem pohľadať. A že keď sa vrátíme, nech je tábor rozložený.“ Zaskočená som na neho pozrela. „Myslel som, že bude lepšie, keď si trochu oddýchneš. Veľmi ťa to muselo rozrušiť.“ Kývla som hlavou. Únavu som naozaj cítila. „Vrátíme sa?“

„Myslím, že to bude rozumné. Pochybujem, že si im vyčistil žalúdky len tak. Určite si do nich poriadne nakričal a oni sa preto teraz trápia.“ Cetus sa previnilo usmial.

„Prekukla si ma,“ priznal. „Tak pod,“ pustil ma a pomohol mi vstať. Z náhlejšej zmeny polohy sa mi zatočila hlava, no Cetus ma stále držal.

Až keď sme vyšli z lesa som si uvedomila, ako veľmi sa za ten čas zotmelilo. Poriadne som nevidela ani meter pred seba. Naše kone stáli priamo v strede malej lúčky. Cetus mi pomohol vysadnúť na Ailive.

„Prepáč, že som tak utiekla. Rozrušilo ma, čo si povedala,“ ospravedlnila som sa.

„To je v poriadku. Bála som sa o teba, tak by som bola radšej za tebou toho čarodejníka poslala. Nestihla som to, pretože vtedy vybehol z lesa Onyx.“

Cetus medzičasom vysadol do sedla: „Nie sme veľmi ďaleko. Mali by sme doraziť do tábora za takú polhodinku. Ale radšej sa drž blízko mňa. Ako som povedal, Les príšer sa v noci mení na *skutočný* les príšer.“ Vyrovnala som s ním krok a vyrazili sme do lesa.

Bola som unavená a začalo sa mi aj zívajúť, lenže okolité zvuky prírody mi nedovolili zavrieť oči. Každým momentom zavil ne jeden vlk alebo iné stvorenie a mne sa zdalo, že sú pri nás stále bližšie a bližšie.

„Cetus!“ zavítie sa tentoraz ozvalo celkom blízko a dokonca sa mi zdalo, že v húštine vedľa nás sa niečo pohlo.

„Len pokojne. Nepriblížia sa k nám. Sú celkom... *takmer* neškodné. Nevšímaj si ich,“ upokojil ma. Lenže vtedy som v lese zbadala pár žltých očí a môj strach bol späť. Tie oči kráčali tesne vedľa nás. Po pár minútach som dala na Cetusovu radu a prestala som si ich všímať. Naozaj to aspoň čiastočne pomohlo.

Keď už teraz mala únava priestor, vrátila sa a skoro úplne nahradila môj strach. Náročný deň cestovania sa na nej poriadne podpísal. A tak o ďalšie momenty neskôr som už ledva udržala oči otvorené.

Cetus nečakane zastavil. „Ty už napoly spíš. Ak zastavíš, nechcem si ani predstaviť, čo by sa stalo. Pod radšej sem,“ čarodejník ma zodvihol, posadil pred seba a oprel o svoju hrud'. „Môžeš pokojne spať.“

„Zobudíš ma, keď prídeme do tábora?“ opýtala som sa so zívnutím.

„Možno,“ zauvažoval. Chytil Ailivine opraty a vyrazil vpred. Aj keď som bola unavená a chcelo sa mi spať, spánok stále neprichádzal.

Po niekoľkých minútach som dokonca začala rátať aj ovečky, aby som si privodila spánok.

„Konečne! Kde ste tak dlho?!“ vykrikoval Raven, keď sme vstúpili do tábora. Práve som sa dostala na číslo šesťstopäťdesiatpäť. Viečka som už mala priveľmi ťažké, aby som ich zodvihla.

„Musíš tak kričať? Práve zaspala.“ Na chvíľku som si myslela, že sa ozvem, no potom som si zahryzla do jazyka. Uvidím, ako zareagujú.

„Uložím ju do postele. Potrebuje si oddýchnuť,“ povedal Kleio o poznanie tichšie. Opatrne ma zložil z koňa a preniesol na lôžko. „Čo to má s tvárou?“ opýtal sa, keď ma prikrýval.

„Plakala,“ vyslovil Cetus. Podľa zvukov som usúdila, že si sadol k ohňu a zobral si misku s večerou, ktorá rozvoniavala v celom tábore. „Podľa všetkého to boli slzy dojatia. Pri tej vašej hádke si uvedomila, že nám na nej záleží. Netušila ako má na to reagovať,“ vysvetlil a pustil sa do večere.

Elayn si odfrkol: „Je samozrejmé, že nám na nej záleží. Je to predsa budúca kráľovná! *Musí* nám na nej záležať,“ vyslovil to s takou ľahkosťou a samozrejmosťou. Trochu mnou pri tom myklo. Na moment všetky zvuky utíchli. Uvoľnila som sa, aby to pripisovali snu.

„To je všetko? Záleží ti na nej, pretože to je budúca kráľovná?“ v Ravenovom hlase sa miesilo prekvapenie s opovrhnutím.

„Prečo iné by mi na nej malo záležať? Je to kráľovná a bodka.“

„Mne na nej záleží, pretože je to moja budúca manželka. Ako jej milujúci muž sa o ňu predsa musím postarať, nie?“ Kleio ma svojim vyhlásením prekvapil, no ostala som pokojná.

„*Milujúci?*“ Daeronov hlas bol plný prekvapenia. „Nejdem sa k tomu vyjadrovať. Ja ju mám rád, pretože to je moja najlepšia a najusilovnejšia študentka. Mohol by som ju prirovnať ku Kleiovej matke. Aj ona sa tak veľmi snažila, aby bola dobrou kráľovnou. Občas preto kráľa zanedbávala, no nezdalo sa mi, že mu to nejako vadilo.“

„Pre mňa je dôležitá, pretože dokázala to, čo ešte nikto pred ňou. Nezaslúži si, aby sa k nej ľudia správali tak, ako sa správajú. Je to dobre, šikovné a milé dievča. A za tých pár mesiacov čo ju poznám, ma prekvapila už toľkokrát. Zaslúži si uznanie,“ Cetus prekypoval pýchou. Horko-tažko som potlačila úsmev. „Raven?“ pochybovala som, žeby svoje myšlienky vyslovil, keby ho priamo neoslovili.

„Mne na nej záleží, pretože je to Lussiel. Žiadna kráľovná, žiadna študentka, proste Lussiel.“ Pri Ravenových slovách sa mi vybavil náš prvý bozk. Prebehol mnou rovnaký pocit.

Po dlhej dobe premáhania ma po týchto slovách konečne premohol vytúžený spánok. Zaspala som s pocitom šťastia a radosti. Už viem, čo znamená, keď na mne niekomu záleží.

45. Kapitola

Vyrazili sme hneď ráno. Výnimočne ma nechali, nech sa poriadne vyspím. Ale keďže som posledný mesiac vstávala veľmi skoro, ani teraz sa mi nedalo dlho spať. Snáď sa tento môj zvyk opäť zmení, keď sa vrátíme na zámok.

Odmietala som sa akokoľvek zhovárať o včerajšej hádke. Pohádali sme sa, udobrili a život ide ďalej. Odmietala som o tom viac diskutovať. A hlavne som sa nechcela vyjadrovať k tomu, čo som počula včera večer. Nemyslela som si, že sa budú zhovárať práve o niečom takom, ale občas nebolo na škodu vypočuť si, čo si o vás ostatní myslia.

Kútikom oka som pozrela na Elayna. Generál išiel, ako vždy, včele. Majestátne sa niesol na svojom koni. Zdalo sa, že si svet okolo seba nevšima, ale aj pri najmenšom zvuku sa mu na sekundu napli svaly. Už od začiatku som vedela, že tento muž má obrovský zmysel pre povinnosť, ale za posledné dni sa zmenil. Netušila som, že ku mne prechováva až také nepriateľstvo, aké som včera počula z jeho hlasu. A pokojne sa mi to mohlo len zdať. Alebo to môže byť spôsobené touto dlhou cestou. Všetkých nás už unavuje.

„Herinya, počúvaš ma?“ opýtal sa znenazdajky Daeron a tým prerušil moje myšlienky. Zmätené som sa na neho pozrela. Vedela som, že sa mi zase snaží niečo vysvetliť – chuť učiť ma ho neprešla ani po tak dlhom čase – ale ja som ho počúvala jedným uchom dnu a druhým von.

„Áno, samozrejme,“ zaklamala som. Jemu sa klamalo celkom ľahko, nepodozrieval ma, že klamem.

„Tak mi zopakuj, čo som povedal,“ vyzval ma. Zarazila som sa. Nachytil ma na hruškách. Nemám ani len tušenia, o čom rozprával.

„Dobre, nevnímala som ťa. Daeron, naozaj sa mi dnes nechce učiť. Vieš, že obvykle ťa počúvam, ale aj v tých najprísnejších školách majú prázdniny. Potrebujem aspoň jeden deň oddychu, prosím,“ spravila som na neho šteňací pohľad.

„Takže od začiatku,“ povzdychol si a zhlboka sa nadýchol.

„Daeron! Naozaj na to teraz nemám náladu. Jediné, čo chcem, je nájsť Exedru a vrátiť sa na zámok. Tam sa vyspať na normálnej posteli. A až potom budem riešiť ostatné veci, ako je, napríklad učenie, či dvorná etika, kraľovanie a všetko ostatné.“ Elf na mňa udivene pozrel.

„Keď chceš voľno, dobre, ale zapamätaj si, že keď budeš kráľovnou, žiadne také, ako deň oddychu nebude. Budeš ňou od rána do večera. Budeš musieť chodiť na rôzne večierky a slávnosti, stále k tebe budú chodiť obyčajní ľudia pre radu, budeš sa musieť zúčastňovať na zasadaní parlamentu, každý deň podpísať stovky papierov a ešte desiatky ďalších povinností. A od toho si už neoddychnieš.“

„Daeron, ak chceš, aby som si svoje rozhodnutie byť kráľovnou rozmyslela, pokojne pokračuj,“ vyhlásila som pevne.

„To by si naozaj urobila? Odišla by si, aby si sa tomuto všetkému vyhla?“ vstúpil do nášho rozhovoru Cetus.

„Som si vedomá, že ma čakajú desiatky nudných a nezáživných povinností. Ale momentálne sa nimi nehodlám zaoberať. Budem ich riešiť, až keď budú aktuálne,“ odvetila som mu.

„Pokojne sa môžu stať aktuálnymi aj zajtra,“ protirečil mi Daeron.

„Nemožné. Ešte sme ani len nenašli Exedru. A všetky tieto veci sa stanú, až keď bude Lussiel kráľovnou. Ak to správne počítam, ešte stále je to viac ako šesť mesiacov. Za tak dlhú dobu sa môže stať čokoľvek,“ postavil sa Kleio ma moju obranu.

„Áno, ale môžeme mať šťastie a nájdeme Exedru už po pár hodinách v zemi Andgebora. Potom bude zbytočné tam ostávať a vyberieme sa domov. A keďže teraz poznáme skratku, cez Les príšer, domov sa môžeme dostať za niekoľko dní. A keď tam prídeme, bude najvyšší čas začať všetky prípravy na korunováciu,“ stál si za svojim Daeron.

„Neviem prečo, ale mám taký hnusný, vtieravý pocit, že Daeron sa viac teší len na tú korunováciu ako na to, že táto zem bude mať opäť kráľa.“ Všetci sa na moment zarazili.

„Obávam sa, že Lus má pravdu. Daeron, stále hovoríš len o korunovácii a čo bude potom ťa už nezaujíma?“ opýtal sa ho Raven provokačne.

Daeron sa na chvíľku zamyslel: „Keď sa z *herinye* stane kráľovná, bude to pre mňa vrchol mojej kariéry. Je to sebecký dôvod, viem. No na druhej strane, dokázať niekoho naučiť byť dobrým kráľom len za tak krátky čas, to je niečo, čo sa len tak hocikomu nepodarí,“ elf znel hrdo, jeho hlas prekypoval pýchou. Ruka mi mimovoľne vystrelila k nosu, no v polovici cesty sa zastavila. Asi by niečo také vypadalo detinsky.

„Dobre, ale čo ak ťa potom bude Lus ako kráľovná potrebovať? Možno poradiť v nejakej záležitosti. Sám sa vyhlasuješ za odborníka. Na koho iného by sa mala obrátiť, ak nie na teba? A nepomôcť jej by bolo kruté,“ provokoval ďalej Raven.

„To som tým nechcel povedať,“ obhajoval sa. „Vravím len, že jej korunovácia bude vrcholom mojej kariéry. Už som na dvore cez sto rokov, tak skoro by som odtiaľ neodišiel.“

Je samozrejmosťou, že keď *herinya* bude potrebovať moju pomoc, kedykoľvek jej ju poskytnem. Je to predsa mojou povinnosťou, ako jej učiteľa a zároveň vychovávateľa!“ vyhlásil to tak sebavedome, že som musela žasnúť, koľko dôvery vo svoje schopnosti sa v ňom skrýva. Nepochybovala som, že je to prehnané, ale občas nezaškodí, menej sa chváliť.

„Daeron, odkiaľ berieš tú istotu, že z Lussiel bude dobrá kráľovná?“ prehovoril po pár momentoch zamyslenia Kleio. „Uvedomujem si, že keď sa tak rýchlo dokázala naučiť ovládať tak veľa druhov mágie, musí byť talentovaná. Lenže talentovaná na mágiu, to nie je vládnutie.“

Elf nečakal ani sekundu a prehovoril: „Ale aj v učení je talentovaná! Raz som jej, len tak, na skúšku, dal vyriešiť jednu zložitú politickú otázku. Predstav si, že jej netrvalo ani desať minút, kým prišla na správne riešenie. A potom si svoj názor vedela aj rozumne obhájiť. Má schopnosti a vlastnosti hodné kráľovnej!“ dlho som rozmýšľala, no aj tak som si nedokázala spomenúť, čo sa ma vtedy Daeron opýtal. Pamätám sa len, že som to vtedy vyriešila šalamúnsky – rozdeliť na poly a čakať, čo sa bude diať. Nie som si istá, no zdá sa mi, že to bolo niečo o truhlici s pokladom. Alebo, že by to bolo o mulici?

„Len šťastie. Po prvý raz sa to každému vydará,“ obhajoval svoju pravdu Kleio.

„Nezmysel! Potom som to s ňou takto skúšal pravidelne a stále mi vedela dobre odpovedať. Rozhodne má talent,“ nedal sa Daeron. Už-už som sa chystala, že im do tejto hádky zasiahnem, keď sa niečo pokazilo.

Les nebol tak pokojný ako pred pár sekundami. Z náhleho napätia vo vzduchu mi prebehol mráz po chrbte. Pozrela som na Elayna, ktorý na takéto situácia vždy rýchlo zareagoval, no teraz bol úplne pokojný. Niečo je zle!

Nepríjemný pocit vo mne rástol, no nikto sa netváril napäto. Zrejme to nikto necítil. Dokonca aj Onyx pri mne pokojne spal. Prudko som zastavila. Začala som sa obzerať okolo seba a hľadať zdroj toho nepríjemného pocitu.

„Lus, čo sa deje?“ opýtal sa Raven v momente, keď som ostala stáť. Upriamim na mňa pozornosť a všetci zastali. Nedokázala som mu odpovedať. Len som sa ďalej prudko obzerala okolo seba. Nikde sa nič nedialo. Čo potom spôsobilo ten pocit? „Lussiel?“ chytil ma niekto za rameno a tým ma donútil na moment sa spamätať.

Pozrela som do Ravenovej tváre. To on ešte stále držal ruku na mojom ramene.

„Niečo je zle. Akoby niečo bolo v lese, priamo pred nami. Je to silné, no nehýbe sa to. Niečo tam je. Les je nepokojný,“ podarilo sa mi precítiť medzi zubami.

„Pôjdem sa na to pozrieť. Ostaňte tu. Dám vám vedieť, čo sa deje,“ Cetus na nič nečakal a vrhol sa vpred. Skupinka sa zúžila do užšieho kruhu okolo mňa.

„Lussiel, čo je to?“ opýtal sa Raven pokojne, keď Cetus zmizol za dlhými konármi, čo prečnievali až na cestu.

Zavrtela som hlavou: „Neviem. Niečo tam je, ale neviem čo.“

„Len pokojne. Tvoja moc jantárovej čarodejnice teraz vzrástla. Môžeš reagovať na každú zmenu v lese. Len sa upokoj, zavri oči a sústreď sa na to. Si spojená s týmto lesom. On sám ti povie, čo sa deje.“ Aj Raven bol jantároví čarodejník, a tak som poslúchla jeho radu.

Párkrát som sa zhlboka nadýchla, aby som sa upokojila a zavrela som oči. Započúvala som sa do zvukov lesa. Chvíľku mi trvalo, kým som ich všetky rozoznala.

„...lomil mi vetvičku!“

„Ďalší oriešok!“

„...ale keby som listy...“

„...mohlo sa stať, že...“

„Už ťa mám!“ myklo mnou. Vražedný podtón tých myšlienok patril nejakému dravcovi, čo práve chytil drobnú korisť. Sústreďenie som ale nestratila.

„Vodu! Dážď!“

„...vietor. Aspoň by tie...“

„A teraz by som mohol...“

„...hrať sa na strome...“

„Keby tu len táto čudná stena nebola!“ spozornela som. Hlas zvieraťa podobného líške bol najbližšie miestu, odkiaľ prichádzal môj nepríjemný pocit. „Vraj, že to má chrániť! Pche! Len mi zavadzia. Taká krása ako ja potrebuje priestor a miesto na obdivovanie. Ani len zrkadlo mi tu nedali. Grobiani! Postavia toto tu uprostred lesa. Keď chceli niečo robiť, mohli mi vyhrabať krajšiu noru. A nie tu stavať takéto potvory. A vraj na ochranu!“

„Bariéra. Asi je to tá bariéra,“ prerušila som spojenie z lesom. Toľko hnevu a zároveň hrdosti zároveň som ešte nezažila

„Áno, správne. Ako si to uhádla?“ vrátil sa Cetus z lesa.

„Spojila som sa z lesom. Počula som to v hlave nejakého zvieraťa.“ Cetus prikývol.

„Keď si spravila takýto odvážny krok, dúfam, že si uvedomuješ, ako veľmi si sa tým vystavila riziku.“ Zavrtela som hlavou. O žiadnom riziku som neuvažovala. „Keď sa spojíš s lesom, tvoja myseľ sa otvorí a tým pádom môže byť aj náchylnejšia k prípadným útokom. Máš jediné šťastie, že ťa Zlo cez tú bariéru nedokáže vystopovať.“

„Raven! Nahovárať *herinyu* na takéto bláznovstvá! Potratil si snáď rozum? Uvedomuješ si, čo sa mohlo stať?!“ začal okamžite Daeron.

„Nezabúdaj, že som s tým súhlasila. Som polovične vinná!“ zobrala som časť viny na seba. Nechcela som počúvať, ako kričí na Ravena, keď s tým mám niečo spoločné aj ja.

„Dôležitejšie je,“ prerušil našu hádku Elayn, „prečo si to, Cetus, nevyčítal skôr? Prečo nás na to musela upozorniť až Lussiel? Myslel som, že si lepší čarodejník.“ To mi pripomenulo, Armarosovu reakciu, keď počul Cetusovo meno.

Už dávno som pochopila, že Cetus je silný čarodejník, no že by bol známi aj tu? Na mieste odrezanom od sveta už niekoľko stoviek rokov? Rozhodla som sa, že sa na to neskôr opýtam. Teraz na to nie je vhodná chvíľa.

Cetus sa zatváril previnilo: „Ospravedlňujem sa. Vycítil by som ju, ale až o niekoľko desiatok metrov. Lussiel sa za posledné dni veľmi zlepšila v jantárovej mágii, tá je senzitívnejšia ako zlatá. A dotkla sa artefaktu, čo z nej momentálne robí jednu z najsilnejších čarodejníc. Je pochopiteľné, že ju vycítila skôr ako ja. Ale nečakal som, že to bude až tak skoro,“ Cetus mi venoval jeden zo svojich povzbudivých úsmevov.

„Kde je tá bariéra?“ pokračoval vo výsluchu Elayn teraz už o poznanie pokojnejším hlasom.

„Ak pôjdeme doterajším tempom, mali by sme k nej doraziť tak za hodinu,“ zauvažoval čarodejník.

„Daeron, ako ďaleko si vrazil, že sú tie ruiny?“ otočil generál hlavu. Na moment sa pozrel aj mojim smerom. Stretla som sa s jeho zelenomodrými, teraz tvrdými, očami. Prebehol mnou mráz. Aj pri tak krátkom pohľade som mala pocit, že odhalil každé jedno z mojich tajomstiev, tak bol ten pohľad intenzívny.

„Ak vyrazíme takým pomalším cvalom, mali by sme tam doraziť do západu slnka. Ale nezaručujem to. Vôbec netuším, kam nás tento les zavedie. Pokojne sa môžeme vynoriť aj na južnej hranici zeme Andgebora a potom by nám cesta trvala dva dni,“ elf okamžite schladil jeho odhodlanie vydať sa okamžite vpred.

„To máš pravdu. Ten z tej rady, sekty, či čo to je, vôbec nespomenul, kde nás to vyhodí. A preto by sme mali čo najskôr vyraziť,“ okamžite popchol koňa a vydal sa vpred. Pár momentov nám trvalo, kým sme sa vyrovnali jeho tempu. Generál sa očividne ponáhlal.

„Spomal, priateľu, nič nám neujde!“ snažil sa ho upokojiť Cetus. Lenže Elayn na to nijako nereagoval. Len opäť popohlnal koňa.

„Cetus, keď je teraz Lus silnejšia, nebude ju Zlo môcť ľahšie nájsť?“ opýtal sa z ničoho nič Kleio. Čarodejník sa zamyslel.

„Teoreticky to možné je. Z minulosti sme sa už poučili, že nech robíme čokoľvek, Zlo si Lussiel vždy nájde. Môže to byť aj tento prípad. Takže by sme mali Exedru nájsť čo najskôr.“

„Tak nechápem, prečo ešte strácame čas!“ zavrčal generál ostro a vrazil vpred ešte rýchlejšie. Teraz to skôr už pripomínalo prudký cval ako obyčajnú chôdzu.

Ailive bola zo všetkých najrýchlejšia a preto nemala problém, držať sa za Elaynom. Nemohla bežať rýchlejšie, pretože jej vpredu zavádzal Elayn a nemohla ísť ani pomalšie, pretože hneď za nami bol Kleio.

Našťastie si to po chvíli Raven všimol a posunul sa trochu vľavo. Nasledovala som ho, takže Ailive mala okamžite dostatok miesta, aby poriadne natiahla svoje štíhle nohy.

„Sme tu!“ vykrikla som zrazu a prudko som zastavila. Ostatným sa nepodarilo zastaviť tak rýchlo. Takmer do seba pvrážali.

„Kde tu?“ opýtal sa Kleio. Ešte o meter ďalej a vrazil by do Cetusa. Trošku som sa zahanbila, že som tak nečakane zastavila a takmer som im spôsobila zranenia.

„Bariéra je už takmer pred nami. Možno len nejakým desať, pätnásť metrov a sme tam,“ odpovedal za mňa Cetus. „Elayn, teraz povediem ja.“ Generála to vytočilo, no ovládol sa a nechal Cetusa ísť v čele. On, na rozdiel od Elayna, nás viedol pomalšie. Plne sa sústredil, aby odhalil bariéru. A to som si bola istá, že som zastavila tesne pred ňou! „Tu je!“ Cetus zastavil uprostred lesa. Pred nami sa rozprestierali len desiatky stromov.

„Nič tu nie je,“ postávažoval si Kleio okamžite. „Bola to len pasca a my sme im tak ľahko neleteli.“

„Upokoj sa! Je tu, len ju nevidíš. Je silnejšia ako tá, cez ktorú sme prešli minule,“ čarodejník pri svojom hovorení, ladne zoskočil z koňa. Vytiahol meč, ktorý sa razom zmenil na krásnu kúzelnú palicu. „Nemal som v úmysle ju ničiť, ale keďže je silnejšia, nemám inú možnosť, inak by sme neprešli,“ prešiel ešte asi dva metre, kým zastavil. Na konci jeho palice sa zjavila veľká guľa z bleskov, ktorú vzápätí hodil pred seba. Guľa sa roztrieštila a na moment odhalila niečo lesklé, čo ničilo krásu lesa. Nasledovala ju ďalšia a ďalšia guľa.

„Cetus, však tú bariéru potom obnovíš?“ prosila som ho jemným hlasom. Okamžite zastavil uprostred pohybu.

„Prečo?“ nechápavo sa na mňa pozrel.

„Tento les je ňou chránený už celé storočia. Ak sem prenikne niečo zlé, kvôli tomu, že sme zničili ich ochranu, nikdy si to neodpustím. Som budúca kráľovná a mám chrániť svoj svet a všetko v ňom. Neodpustím si, keby sa im kvôli mojej chybe niečo stalo.“

„Ako si želáš. Ale aj tak si myslím, že by im trochu vzrušenia a náhleho nebezpečenstva z hrozby okolitého sveta prospelo,“ poslednú vetu si čarodejník zamumlal pod nosom.

„Ďakujem,“ Cetus len prikývol, že ma vníma a pokračoval vo svojej práci. Chvíľku sme ho všetci pozorovali.

Začala som uvažovať, ako by som mu mohla pomôcť, keď ma Raven vyrušil zo zamyslenia: „Lus, chcem, aby si vedela, že zem Andgebora nie je taká ako všetko, čo si počas tejto cesty videla a zažila,“ prehovoril trochu výstražne.

„Ako to myslíš?“ prestala som si všímať čarodejníka a svoju plnú pozornosť som venovala Ravenovi.

„Doteraz si na našej ceste videla len lesy. Nie je to všade v tejto zemi, no väčšinou áno. Ale zem Andgebora je úplne iná. V Dlhej vojne bola takmer celá zničená. Ostalo len niekoľko úrodných pastvín na juhu. Inak je to úplne pustina, nehostinné územie. Samá púšť, samý piesok, všetko je suché a vyprahnuté.“ Prekvapene som na neho pozrela. Čakala som, že zem, v ktorej kedysi sídlili králi bude krajšia.

„Prečo mi to teraz hovoríš?“

„Všimol som si, že si z toho nadšená, že tam ideme. Nechcem, aby si bola sklamaná, keď to uvidíš. Tak ťa radšej pripravujem dopredu.“

Prikývla som. Dávalo to zmysel. Takže sa nemám tešiť, pretože nič pekné ma tam nečaká. Práve vtedy sa ozval rachot.

„Konečne,“ zahundral Elayn. Pozrela som na pôvod zvuku. Bariéra sa zrútila.

Čo sa objavilo za ňou ma úplne ochromilo. Ako povedal Raven. Samá pustina, vyprahnutá pôda a jediné, čo predstavovalo život, boli vyschnuté, zakrpatené stromy. Nechcelo sa mi veriť, že niečo tak strašné a smutné sa nachádza v tomto nádhernom svete. Ale som tu len veľmi krátko. Určite ešte celý tento svet nepoznám. Vlastne z neho poznám možno len stotinku.

„Vitajte v zemi Andgebora,“ privítal nás Cetus. Nasucho som prehltna.

V duchu som vyzvala Ailive, aby vykročila vpred. Váhavo urobila prvý krok. Pomaly sme prešli okolo Cetusa. Okamžite som pocítila tú horúčavu. Zem Andgebora práve spaľovalo poludňajšie slnko. A keďže ho nemalo čo zadržať, páliło naozaj poriadne. A nikde nebol ani najmenší náznak tieňa, kde by sa pred ním dalo ukryť.

„Našťastie nie sme veľmi ďaleko od ruín starého zámku. Do večera sa tam dostaneme,“ prerušil dlhé mlčanie Daeron.

„Dobre. Tak poďme, nech sme tam čím skôr. Na ďalšom pláne sa dohodneme tam,“ Elayn si nevšimla spaľujúce teplo a vyrazil vpred. Ako som si všimla, Cetus už dokončil bariéru a teraz rýchlo vysadil na koňa. Všetci sme pomaly vyrazili za Elaynom.

Ďalšie hodiny na spaľujúcom slnku uprostred púšte budú náročné. No nik z nás sa nehodlal vzdať tak blízko cieľa.

46. Kapitola

Neznášam to tu! Raven mal pravdu. Je to tu strašne! To odporné, spaľujúce slnko, tá neznesiteľná horúčava a nikde ani najmenší náznak tieňa! Dúfam, že v tých ruinách bude aspoň kúsok vody, aby som sa mohla aspoň trošku opláchnuť.

Nutne som to potrebovala. Tých pár hodín na tomto spaľujúco slnku spôsobilo, že mi pot prilepil oblečenie na telo. Banovala som, že som si nevezala klobúk, ktorý by mi poskytol aspoň trochu tieňa. Vskutku, odporné a nehostinné územie.

„Vidíš, mala si radšej ostať doma. My obe. Ach, ako by mi len bolo dobre v stajni! V príjemnom chlade a tieni. V tomto čase ma obvykle jeden z čeladníkov prišiel vyčesať. Och, niečo tak príjemné si určite ešte nezažila! Tak rada by som sa teraz nechala vyčesať a schladiť troškou vody,“ zaznel mi v hlase zasnený hlas Ailive, ktorá celý ten čas počúvala moje sťažovanie. Cítila som všetky jej spomienky, takže som si celkom dobre vedela predstaviť, aké krásne a príjemné to bolo.

„A zmeškať celé toto dobrodružstvo? Nikdy!“ odpovedala som jej nadšene. Samozrejme, že keby som ostala doma, nikdy by som nezažila nič podobné. Aj keď musím uznať, že aj keď mi nebezpečenstvo a smrť hrozili na každom kroku, bolo to skrátka dokonalé. Ako kráľovná som si takto vedela najlepšie predstaviť, ako moja budúca zem bude vyzerat'. Aj keď je pravda, že som videla maximálne jej desatinku, podľa toho, čo som si pamätala z lekcií geografie s Daeronom.

Ale rozhodne som nemusela vidieť túto vyschnutú a bohom zabudnutú pustatinu!

Pôda musela byť vyschnutá už celé storočia. Samý piesok a vyschnutá zem. Určite sa tu nič neurodilo už celé roky. Nikde ani kúsok trávy, zelene. Dokonca aj všetky stromy už stratili takmer všetky vetvy a sucho ich zakrpatilo. Horúce slnko vytváralo na suchej rovine fatamorgány.

Cestovali sme celé hodiny, no i tak to vypadalo, že sme sa nepohli ani o piad'. Všetko bolo rovnaké, len sem-tam sa niekde mihol nejaký suchý strom.

„Mali by sme sa poponáhľať. Prichádza búrka,“ prerušil moje myšlienky Elayn a pridol do kroku. Okamžite som pozrela na oblohu, aby som našla nejaký náznak oblakov, no nikde nič. Nebo bolo stále rovnako modré.

„Búrka? Elayn, na oblohe nie je ani len náznak po oblakoch!“ protestovala som okamžite, keď som si tieto skutočnosti uvedomila.

Generál pootočil hlavu: „Lus, strávil som na cestách toľko času, že rozoznám aj najmenšiu zmenu v počasí. Môžeš sa spoľahnúť, že do hodiny sem dorazí búrka,“ vyviedol ma z omylu. „Daeron, ako ďaleko si vrazil, že sú tie ruiny?“ Elayn sa kútikom oka zahľadel na elfa.

Daerona tá horúčosť ovplyvnila asi najviac. Tunajšia klíma bola tak rozdielna od Kráľovstva elfov. Chudáčik, musel sa cítiť vážne nepríjemne v takejto horúčave.

„Ak pridáme, nebude to trvať ani hodinu,“ odpovedal mu Daeron namáhavo. Ani tón jeho hlasu neznel dobre. Dúfam, že to nie je nič vážne.

„Tak v tom prípade...“ Elayn nechal vetu nedokončenú a okamžite vyrazil cvalom vpred. Kone boli z tej horúčavy tiež veľmi unavené, takže ani ten cval nebol tak rýchly. Dokonca ani Ailive sa nechcelo. Obvykle mala problém držať sa za Elaynom, no teraz s ním poslušne držala tempo.

„Ailive, si v poriadku? Viem, že ti to teplo neprospieva, no takéto pomalé tempo sa na teba nepodobá,“ opýtala som sa jej v duchu svojej obavy.

„Nič sa ty neboj. To teplo je až priveľmi spaľujúce. Počula som, že ruiny sa nachádzajú uprostred nejakého lesa, kde sa ešte stále nájde trochu vody a tieňa. Keď tam prídeme, oddýchnem si a bude mi lepšie, uvidíš. Ale naozaj by sme sa mali poponáhľať, kým nezačne padať ten dážď. Aj ja ho cítim,“ povedala a mimovoľne pridala. Ne protestovala som. Jemný vetrík, ktorý tým vytrovila, mi bol príjemný, aj keď bol suchý a horúci.

„Bola si tam už niekedy? Keď vieš aké to je?“ začala som sa zaujímať o túto zem.

„Nie. Len som o nej počula rôzne príbehy. Keď som počula o malom raji pri ruinách starého zámku, dúfala som, že ho niekedy uvidím.“

„Raj? Porozprávaš mi o ňom?“ poprosila som ju v duchu.

Naozaj som potrebovala počuť niečo príjemné o tejto zemi. Táto vyprahnutá pustina mi spôsobovala len bolesť a žiaľ. Nedokázala som si predstaviť, že niekto dokázal tak spustošiť tak nádhernú zem. Živo som si vedela predstaviť, aká krásna musela byť, keď ešte nebola touto pustinou. Všade zeleň, široké pláne, úrodné polia a jazerá, po ktorých teraz ostali len diery v zemi. Áno, muselo to byť nádherné. Ale čo mohlo spustošiť takú zem?

V Ailivinom hlase som počula nadšenie: „Hovorí sa, že zámok v zemi Andgebora bol obrovský, honosný a neskutočne nádherný. Niektorý dokonca vravia, že bol až dvakrát tak veľký, ako ten náš.“

A jeden z prvých pánov v tejto zemi okolo neho nechal vystavať nádherný park. Park tak veľkých a tak nádherný, že sa mu nič nevyrovnalo. Nechal si dovieť rastliny a stromy zo všetkých kútov sveta a nechal ich zasadiť tak, aby si spravil svoj vlastný raj na zemi. A všetky generácie kráľov po ňom sa o ten park starali, aby ostal rovnako nádherný.

Ale potom, počas a hlavne po Dlhej vojne sa oň nemal kto starať. A potom túto zem vyplienil mor. Po vojne najviac ľudí umrelo na hladomor práve tu. Úrodná zem sa okamžite stala neúrodnou po niekoľkých ničivých požiaroch. Niektoré z nich boli až tak obrovské, že väčšina ľudí život tu vzdala a odišla preč. A tí, čo tu ostali, zomreli.

A vraj z parku a zámku ostali len ruiny. Zo zámku sa zachovala len centrálna veža a hlavná sieň. Z parku len pár stromov a niekoľko drobných pasienok,“ Ailive zo začiatku hovorila nadšene, no ku koncu sa jej hlas vytrácal. Cítila som aj jej spomienky, tak som si vedela všetko predstaviť. A ten smútok, ktorý jej potom z hlasu sálal... Ku koncu som mala problém udržať slzy. Tá neskutočná krutosť a tie neuveriteľné katastrofy, čo sa tejto zemi udiali boli skrátka až priveľmi kruté a trpké. Bolelo ma z toho pri srdci.

Ak sa raz stanem kráľovnou, musím sa o túto zem postarať. Musím jej nejako vrátiť jej zašlú slávu a krásu. Ešte síce neviem ako, ale musím to spraviť. Musím to zvládnuť. Aspoň sa o to nejako pokúsiť. Musím, musím, nejako *musím* túto zem zachrániť. Jednoducho musím. Aj keby som sa o to mala len nejako pokúsiť, musím s tým niečo spraviť. Čokoľvek. Niečo. *Hocičo*. Len aby som vrátila tejto zemi jej slávu.

„Tamto!“ vykrikol zrazu Daeron a prerušil tak chod mojich myšlienok. Takmer okamžite sme všetci spomalili. Zadívala som sa smerom, ktorým sa elf pozeral.

V diaľke sa črtala silueta niečoho veľkého. Lepšie som zaostrila. Veľmi zle sa mi pozeralo cez to sálajúce teplo, no zdalo sa mi, že vec v diaľke je zelená. Aj keď na takú vzdialenosť sa zdala malou, v skutočnosti musela byť obrovská.

„Výborne, našli sme to,“ vyhlásil generál a okamžite vyrazil prudkým tryskom. Ani on sa nedokázal dočkať tieňa. Prispôsobili sme sa jeho tempu a vyrazili sme za ním. Čím bližšie sme boli pri ruinách, tým väčšie boli.

„Lussiel, nečakaj nič dokonalé. Vieš, sú to len rozpadnuté a zničené ruiny. Nič viac a nič menej,“ varoval ma Raven.

Prikývla som: „Počas celej cesty sem som na nič ďalšie nemyslela. Že nemám očakávať nič viac.“

„Už to bude krajšie a oveľa lepšie, Lus, neboj,“ ozval sa Cetus z druhej strany. „Aj keď sú to ruiny, zámok a jeho okolie bol tým najkrajším zo zeme Andgebora. A dá sa povedať, že aj stále je,“ usmial sa čarodejník stroho a ďalej sa venoval jazde.

„Už sme skoro tam, Ailive. Skoro sme tam,“ upokojila som kobyľu. Zdalo sa mi, že už je na pokraji svojich síl.

„Ja viem, ale je to už na mňa veľa,“ prehovorila mi v myšlienkach namáhavo.

„Vydrž ešte chvíľku, srdiečko moje. Čoskoro.“ Ruiny boli už veľmi blízko. Už boli tak blízko. Stačilo len pár stoviek metrov.

„Myslíš, že keď som sa nevzdala celú túto cestu, že ťa teraz pred koncom opustím? Ha! To ma vôbec nepoznáš! Ja sa tak ľahko nevzdám,“ hovorila to s takou samozrejmosťou a ľahkosťou. Okamžite pridala do kroku. Aj pre nedostatok síl, čo som z nej cítila, bola stále rýchlejšia ako všetky ostatné kone. Pri jej rýchlom tempe sme do lesa dorazili za pár sekúnd. „A teraz by si už zo mňa mohla zliezť, nech si môžem oddýchnuť,“ prehovorila zadýchane.

Zasmiala som sa, no okamžite som z nej zoskočila: „Samozrejme, srdiečko moje. Čo keby sme sa teraz pokúsili nájsť nejaké to jazierko, kde by sme sa obe mohli osviežiť?“ Ailive nadšene pokývala hlavou. Lenže naše plány boli hneď zmarené, keď do lesa vběhol zvyšok našej skupinky. Keď ma zbadali, okamžite zastavili.

„Konečne tieň!“ zvolal Kleio nadšene. Súhlasila som s ním. Tu v lese bol aj vzduch oveľa lepší. A ani slnko tak veľmi nepálilo.

„Tadiaľto na koňoch neprejdeme. K ruinám sa musíme dostať pešo,“ zhodnotil situáciu Cetus a hneď aj zoskočil z koňa. Po krátkom momente ho ostatní nasledovali.

„Daeron?“ Elayn ani nemusel vysloviť svoju otázku, aby elf vedel, na čo sa ho pýta.

„Najviac tak sto metrov. Ak budeme mať šťastie, nájdeme v ruinách aj nejakú tú posteľ,“ povedal elf trochu zasnene. Očividne sa tešil, že sa už nemusí trmácať po spaľujúcom slnku.

„Tak na čo ešte čakáme?“ generál okamžite vyrazil dopredu.

Konečne som pochopila, čo generála tak ženie. Nadšenie. Určite sa už tešil, že naša cesta je už na konci. Musel z toho mať radosť. Aj keď som si ešte stále nebola istá, na čo sa tak veľmi teší, keď sa vráti. Istú predstavu som síce mala, ale ešte si ju potrebujem potvrdiť.

„Drž sa pri mne, nech sa zase niekam nestratíš,“ usmial sa na mňa Raven, keď sme vchádzali do lesa. Nebol veľmi hustý – dokonca by som povedala, že tých pár takmer vyschnutých stromov ani nie je les – no pri mojom šťastí sa môže stať čokoľvek.

Pomaly sme prechádzali medzi stromami. Elayn išiel prvý a mečom presekával občasné liany, ktoré viseli zo stromov, a vysokú trávu, ktorá nám prekážala v ceste. Raven nedovolil, aby som viedla Ailive, takže mojou jedinou starosťou bol Onyx.

Medzi stromami sa začali črtat' obrisy ruín.

Po pár ďalších metroch sme prišli na okraj tejto záhrady, ktorá bola aj po toľkých rokoch prekrásna. Aj keď, musím uznať, že na nej bolo poznať, že sa o ňu nik už dlho nestaral. Bola poriadne zarastená.

Presne, ako mi povedala Ailive, zo zámku ostala stáť len centrálna veža, lenže stromy a liany ju poriadne obrástli, takže ju skoro ani nebolo vidieť. Bola vysoká dobrých sto metrov. Vychádzala zo štvorcového pôdorysu, ktorého jedna stena bola úplne zrúcaná, no i tak som určila, že sa zrejme jedná o trónu sálu.

Vrch veže pokrývala sklenená kupola a viedli do nej schody, ktoré začínali v rohu štvorcovej miestnosti. Trónnu sálu obklopovali ruiny ešte niekoľkých zničených miestností. Okamžite som sa rozhodla, že minimálne tú vežu musím preskúmať.

„Sme tu. Musíme sa dohodnúť na ďalšom pláne,“ rozkázal Elayn. Okamžite vykročil k jednej zničenej miestnosti, aby tam zložil postroj svojho koňa.

„Začnem variť obed,“ prehovoril Daeron trochu znechutene. Chápem ho. Ani mne by sa nechcelo stáť pri ohni v takejto horúčave. Aj keď, odkedy sme vošli do záhrady citel'ne sa ochladilo a vzduch bol o dosť vlhkejší.

Plánovala som sa nenápadne vytratiť, no Cetus vytušil moje zajačie úmysly: „Chystáš sa niekam?“

„No,“ pretiahla som, aby som si premyslela odpoveď, „chcela som sa vydať na menší prieskum,“ rozhodla som sa, povedať pravdu. „Nepôjdem ďaleko,“ zahovorila som v momente, keď som si všimla jeho odmietavý výraz. „Aj tak ma pri tom vymýšľaní ďalšieho plánu nepotrebujete. Viete, čo treba urobiť, oveľa lepšie ako ja. Len by som vám pri tom prekážala. Stačí, keď mi to len potom poviete a ja vám dodám svoje pripomienky a potom sa o nich porozprávame,“ dodala som a prihodila som aj pár argumentov.

„Dobre, ale nikam sa nezatúlaj, drž sa len v parku a vráť sa ešte pred búrkou,“ poučil ma generál, takže Cetus už nemohol vysloviť svoje ďalšie námietky.

„Samozrejme!“ aj tak som okamžite po mojom vyhlásení vedela, že aspoň polovicu zo zadaných podmienok poruším. „Hneď sa vrátim,“ dodala som, aby som znela presvedčivejšie. Vbehla som medzi stromy, no takmer okamžite som spomalila krok. Predsa len tu bolo veľa trávy a ja som nepotrebovala na niečo stúpiť. Alebo si vyvrtnúť členok na nejakom zo spadnutých konárov.

Už po pár metroch som usúdila, že sa mi podarilo vstúpiť do hlbšej časti lesa. Každú chvíľku som sa musela uhýbať nejakej vetve, či zohýnať sa pred visiacimi lianami.

Po pár minútach som dorazila do cieľa svojej cesty. Ailive mi spomínala nejaké jazero a teraz, pri pohľade na jeho azúrovočistú vodu, som dostala neveriteľnú chuť si v ňom zaplávať a trochu sa tak po náročnom dni osviežiť.

Onyx mi v náručí pokojne spal. A na okolí nikto nebol v okruhu niekoľkých desiatok metrov. V momente som sa rozhodla. Položila som Onyxa opatrne na zem a potiahla som za šnúrky na živôtku. Potom som si vyzliekla sukňu a položila ich na zem vedľa Onyxa.

„Postráž mi ich,“ zašepkala som, aby som ho nezobudila. Len v spodnej bielizni som vykročila k vode. Najprv som do nej ponorila len jednu nohu, aby som zistila jej teplotu. Keď som zistila, že je príjemná, vkročila som do nej. Na poslednú chvíľku som si uvoľnila vlasy a previazala som ich do vysokého uzlíka. Mokrú oblečenie vyzlečiem, mokrú vlasy nie.

Keď som vošla do vody po pás, ponorila som sa do nej a začala som plávať. Presne toto som potrebovala. Cítiť ako okolo mňa víry voda, ako ma nadnáša a moje telo sa cíti tak neveriteľne ľahké. Áno, to bol ten pocit, ktorý mi tak dlho chýbal. Milovala som plávanie.

V lese praskla vetvička. Okamžite som zastavila a pozrela som za zvukom. Prehľadala som pohľadom niekoľko metrov pobrežia, no nikde som nič podozrivé nevidela. Ale aj tak som to zobrala ako znamenie, že už je na čase vyliezť z vody.

Doplávala som späť ku brehu, kde ešte stále pokojne spal Onyx. Oblečenie sa trochu zmočilo, keď som si ho obliekala, no nie dosť, aby to bolo na povrchu poznať.

Ešte som si previazala vlasy do pôvodného vrkoča a pomalým krokom som vykročila späť.

„Už si hore, maličký?“ opýtala som sa ho, keď otvoril svoje modré očičká a začal sa naťahovať. Akoby mi rozumel, prikývol a vzlietol. Chvíľku sa nechápavo obzeral okolo seba. „Kým si spal, dorazili sme do zeme Andgebora a teraz sme v bývalom zámočkom parku,“ párkrát nechápavo zažmurkal a potom začal nadšenie lietieť po okolitých stromoch. „Opatrne, nech sa nestrátiš!“ volala som za ním. Počul ma, a tak sa vrátil späť ku mne. „Mali by sme sa vrátiť k ostatným skôr, ako nás začnú hľadať.“ Opäť prikývol a otočil sa. Spýtavo sa na mňa pozrel. „Mám taký pocit, že tadiaľ,“ kývla som hlavou smerom do lesa. Vo vysokej tráve boli moje predchádzajúce stopy viditeľné, takže som len išla po vyšliapanom chodníku. Onyx lietel popri mne a chytal drobný hmyz, ktorým sa krmil.

K zámku sme dorazili rýchlo. Ostala som stáť medzi stromami a zadívala som sa na dianie. Chytila som Onyxa, ktorý sa k nim chystal rozbehnúť a priložila som mu ruku na ústa. Začal sa vzpierať, ale len do momentu, kým som mu neukázala, že má byť ticho.

Daeron stál vonku pri kotle, z ktorého sa šíрили dráždivé vône. Celý zvyšok našej skupinky bol v trónnej sále a o niečom sa živo dohadovali. Občas im do rozhovoru vstúpil aj Daeron, aby pridal nejaký historický poznatok. Tuším to bolo niečo o pohyboch princa Samaela, keď bol ešte malý.

Ak budem dosť opatrná, nemusia si ma všimnúť. Chcela som sa ešte vydať na prieskum veže a do nej vedie jediná cesta. Schody boli na pravej stene vedľa jednej zručanej miestnosti. Bol tam pozostatok stĺpu, takže keby som sa prešmykla tadiaľ, elf by si ma nevšimol. A ostatní stáli k tej stene otočení chrbtom. Okamžite som sa rozhodla.

Popri stromoch som prešla ako sa len najbližšie dalo k spomínanej stene. Teraz začínala tá ťažká časť. Musela som prebehnúť okolo Daeron, bolo to síce asi desať metrov, no elf mal tenké uši. Musela som pár sekúnd počkať na vhodnú príležitosť. V momente, ako sa mi naskytla, rozbehla som sa najrýchlejšie ako som vedela. Daeron sa totiž vydal ku zvyšku skupinky, aby im na mape niečo ukázal.

Opatrne som vykukla spoza stĺpa, všetci boli zaujatí mapou a smermi, ktoré im na nej ukazoval Daeron. Opatrne som sa popri nich prešmykla. Kráčala som tesne vedľa steny a po schodoch som sa čo najrýchlejšie rozbehla hore.

Za prvou zákrutou som zastavila. Na schodisku bolo ticho, takže si ma nevšimli. Pustila som Onyxa a vydala som sa hore schodmi. Kým som vyšla navrch, bola som na konci zo silami.

Predsa len, veža mala asi sto metrov a viedli do nej stovky schodov. Lenže ten pohľad zo sklenenej kupole stál za to. Niekoľko sklenených okien bolo rozbitých a ostatné boli špinavé. No ten výhľad bol neuveriteľne nádherný. Pohľad na rovnú zem púšte, kde sa v diaľke črtali obrysy zelených lesov kráľovstva. Ten pohľad bol neopakovateľný a vyrážal mi dych.

Stálo ma veľkú námahu odtrhnúť pohľad od tej nádhery a poobzerať sa po kupole. Celá bola zaprataná najrôznejšími obrazmi, sochami a inými umeleckými dielami. Zasnene som prišla k nádherne zdobenej harfe. Opatrne som prebehla prstami po jej strunách. Na svete som milovala najviac zvuk dvoch hudobných nástrojov – huslí a harfy. Kiež by som vedela hrať aspoň na jeden z nich.

„Tak tu si zmizla,“ známy hlas ma vyrušil zo sústredenia. Trhlo mnou, vzápätí som sa otočila na Ravena, ktorý práve stál na rohu, kde končilo schodisko. „Čo ťa tu tak zaujalo?“ prišiel ku mne, zozadu ma objal a tiež prešiel prstami po strunách.

„Raven, vieš, že toto nesmieme,“ snažila som sa mu dohovoriť, no môj hlas vôbec neznel presvedčivo.

„Prečo by sme nemohli? A okrem toho, prišla si sem prvá,“ v hlase som mu počula úsmev. Vedel, na čo myslím.

„Mohol by si to začať brať vážne?“

„Snažím sa, no nejako mi to nejde.“

„Raven!“ odtiahla som sa od neho a stretla som sa s jeho žiarivým úsmevom. Môj pohľad automaticky smeroval na jeho oči, ktoré boli stále rovnako chladné.

„Pod'. Niečo ti ukážem.“ Nemohla som protestovať, a tak som sa nechala viesť.

Chvíľku prechádzal po kupole a niečo hľadal. Nakoniec zastavil pred obrazom, ktorý bol vyložený na stojane. Stiahol z neho plachtu. Naskytol sa mi pohľad na krásnu ženu. Okrúhlu tvár krémovej farby jej lemovali čierne vlasy, ktoré už na prvý pohľad pôsobili hebko. Krvavočervené pery mala zvlnené v nežnom úsmeve. Malý nosík zdobilo niekoľko pieh. Rovnako nimi boli posiate aj červené líčka. Pehy jej dodávali detskejší vzhľad. Veselé oči farby oblohy dokonale doplňovali celok. Mala na sebe oblečené tmavomodré, bohato zdobené šaty s lodičkovým výstrihom.

Žena na obraze bola krásna.

„Kto je to?“ opýtala som sa Ravena ako v snoch. Prešla som k obrazu s nádherným rámom a zatúžila som dotknúť sa tej krásy. Tesne pred plátňom sa moje prsty zastavili, aby nepoškodili takú krásu.

„Hovorí sa, že to bola jediná žena, ktorú kedy kráľ Samael miloval. Bola to jedna z jeho slúžok. Nemohol si ju vziať. A potom, keď jedného dňa zaútočili na zámok, ona zomrela medzi prvými. Vraj to bol práve ten podnet, ktorý mu chýbal, aby sa zapojil do vojny a zjednotil celé kráľovstvo,“ vysvetlil mi a opäť cez obraz prehodil plachtu.

„Je krásna,“ zašepkala som. Ešte stále som mala jej tvár v živej pamäti.

„Kvôli nej začal vojnu so svetom. A to...“ zvyšok Ravenvej vety sa stratil v náhlom hrome, ktorý preťal pokojnú atmosféru. „Mali by sme ísť,“ prehovoril Raven pokojne, keď sa ozvalo ešte niekoľko ďalších hromov. Chytil ma za ruku a doviedol ku schodom.

Ešte posledný raz som sa zadívala na obraz ženy. Dúfala som, že nedopadnem rovnako ako ona. Milovať a byť milovaná nesplniteľnou láskou.

47. Kapitola

Bum, bum, bum, bum, bum.

„...Lussiel...“

Bum, bum, bum, bum, bum.

„Lussiel.“

Bum, bum, bum, bum, bum.

„Lussiel!“

S posledným zavolaním môjho mena som sa prebrala. Sedela som na posteli, jednej z mála, ktorá sa ešte v zámku nachádzala.

Kto ma to volal? Komu patrilo ten hlas? Bola som si istá, že ho poznám. Ale komu patrilo?

„Lussiel!“

Opäť ten hlas volal moje meno. Ale kto je to? Kto ma to volá?

A prečo ma tak neskutočne bolí hlava? Mám pocit, že mi ju niekto zvierajú vo zveráku. Nedokážem držať oči otvorené. Mám strašnú chuť spať.

„Lussiel!“

Musím ísť za tým hlasom. Musím nájsť toho, kto ma volá. Ale mne sa tak veľmi chce spať. Musím ísť za tým hlasom. Musím. Ale ja chcem spať.

Moje nohy mali na celú vec iný názor. Nekompromisne ma postavili z postele. Náhla zmena polohy mojej bolesti hlavy ešte viac pridala. O chvíľku mi ju určite roztrhne. A celý svet sa so mnou točí.

Nedokázala som ostať stáť a spadla som na zem. Moje telo začalo zvädzať vnútorný boj. Jedna časť chcela zostať ležať. Ale druhá časť bola silnejšia. Bola to tá, čo ma nútila vstať.

„Lussiel!“

Opäť ten hlas. Všetkým už idem. Odpovedala som mu vnútorne.

Moje nohy ma zaviedli k taške s mojimi vecami. A moje ruky začali vyberať oblečenie a rýchlo ho na mňa obliekať. Nie, neboli to ani moje ruky, ani moje nohy. Akoby patrili inému človeku. Ja som im príkazy nedávala.

Začala som protestovať, lenže to len zhoršilo bolesť hlavy.

Čo to tak nepríjemne búši? Prečo sa ten strašný zvuk ozýva v mojej hlave?

Zacítila som nepríjemne bodnutie na spánku. Následne ten buchot ešte zintenzívnel. Bol tak nepríjemne hlasný, že prehlušil aj moje myšlienky. A sním sa zvýšila aj bolesť hlavy.

Opäť sa so mnou začal točiť svet. Cítila som sa ako na kolotoči. Opäť sa mi hlava tak veľmi roztočila, že som začala padať. Ale moje ruky teraz nepatrili mne a dokázali ma pred pádom zachrániť.

Opreli sa o stenu a moje nohy ma doviedli ku dverám. Druhou rukou som si držala boľavý spánok, no keď som prišla ku dverám, ruka z neho samovoľne zmizla a dvere otvorila. Moja

hlava. Tak neskutočne ma bolí. Z tej bolesti má jediná chuť – ľahnúť si späť do postele. Ale moje telo si robí, čo chce. A teraz ma vedie niekam preč. Potichu, pomedzi postele ostatných, k ďalším dverám, k východu zo zámku. Teraz sa bolesť ozvala aj druhým spánkom. Kvôli bolesti som nad sebou na sekundu získala kontrolu. Obe ruky som si pevne pritlačila na boľavé spánky. Zatočil sa so mnou svet a búšenie sa ozvalo ešte hlasnejšie.

Mala som pocit, že mi z neho o chvíľku roztrhne hlavu, ktorú mi zase niekto zvieral vo zveráku. Opäť som nad svojim telom stratila kontrolu. Bolo mi dovolené, ponechať si ruky na spánkoch, no moje nohy opäť vykročili ku dverám. Až keď som bola pri nich, ruky ma prestali poslúchať a dvere otvorili. Keď som ich nepočuteľne zavrela, roztočil sa svet okolo mňa tak veľmi, že som sa musela oprieť o stenu chrbtom. Nohy to dlho nevydržali a zviezla som sa po nej dole.

Chytila som si hlavu a skryla som si ju medzi kolenami. Celé telo sa mi začalo triasť od náhlejšej bolesti. Netrvalo ani minútu kým ma nohy opäť donútili vstať. Ruky sa mi pridržovali steny, aby som zase nespadla.

Nohy ma viedli do stajne.

Kráčala som pomaly, hlava ma stále viac bolela, búšenie sa ozývalo silnejšie, svet bol stále v jednom kruhu. Prišla som k okraju steny, keď nastal ďalší problém. Stajňa bola na druhej strane, takže som musela prejsť po otvorenom priestranstve na vratkých nohách.

Moje telo to za problém nepovažovalo. Jednoducho sa pustilo steny a vykročilo do tmy. Už po pár krokoch ma začalo tackať. Bola som si istá, že ešte pár krokov a spadnem. Nohy ma neudržali a ja som dopadla na zem. Ešte pár metrov a budem pri stajni. Lenže každý môj pokus vstať skončil rovnakým výsledkom. Pádom.

Asi po desiatom pokuse som ostala ležať na zemi. Schúlila som sa do kľbka a na chvíľku som si dovolila poddať sa bolesti hlavy. Mala som pocit, že sa mi o chvíľku z toho trieskania v nej rozletí.

Bum, bum, bum, bum, bum.

„Lussiel!“

Bum, bum, bum, bum, bum.

Zase ten hlas. Volá ma k sebe a ja k nemu musím prísť. Ten hlas bolo to jediné, čo dokázalo prehlásiť búšenie v mojej hlave. Posledný raz som sa pokúsila vstať, lenže moje nohy boli priveľmi slabé a zas som sa zrútila na zem.

Prestala som sa snažiť a kolenačky som prišla ku stajni.

Oprela som sa o jednu jej stenu a zhlboka som sa nadýchala. V hlave mi stále neskutočne hučalo a aj moje spánky ma stále viac boleli. Čas oddychu skončil v momente, keď ma moje telo opäť prestalo poslúchať a nedobrovoľne ma postavilo.

Popri stene som vošla do stajne a tam k Ailive. Opäť stála na druhej strane miestnosti, no teraz podstatne bližšie. Pustila som sa steny a vykročila som k nej. Už po dvoch krokoch som sa blížila k zemi. Ale moje nohy začali protestovať a namiesto pádu urobili dva rýchle kroky a už som stála pri Ailive.

Na sekundu som sa o ňu oprela. Zložila som hlavu na jej chrbát. No moje nohy boli zase proti oddychu. Prešli pred ňu, kde bolo na veľkom tráme položené jej sedlo. Lenže ak ho chcem zobrať, musím sa Ailive pustiť, čo by znamenalo istý pád. Nehovoriac o fakte, že sa so mnou roztočil svet. Zase. A aj búšenie zosilnelo.

Už som vedela, že po každej takejto zmene príde silnejšia bolesť. Dopredu som sa na to pripravila. Moje telo urobilo ten osudný krok a vzalo sedlo. Vrátilo sa späť. Lenže vtedy sa dostavila bolesť a na sekundu ma ochromila.

V poslednom momente som sa pridržala Ailive. Párkrát som sa zhlboka nadýchla a vtedy sa moje telo samo pohlo. Prehodilo sedlo cez jej chrbát. Samozrejme, že som *videla* ako sa sedlajú kone, no nikdy som to nerobila.

Moje ruky to zjavne vedeli, pretože všetky popruhy rýchlo pritiahli. Ešte uvoľnili Ailive uzdu. Už od začiatku som tušila, čo bude nasledovať, no teraz som si bola istá, že tú bolesť hlavy neprežijem.

Stalo sa, ako som predpokladala.

Moje telo sa vyšvihlo priamo do sedla. Moja hlava v priebehu pár sekúnd vyskúšala toľko rôznych polôh, že sa mi roztočila ešte viac. Sklonila som sa nad Ailive, aby som z nej nespadla, keď sa so mnou ten svet začal už tak točiť. Moje telo samo vedelo, čo má robiť.

Opatrne vyviedlo Ailive zo stajne a vyrazilo na sever. Opatrne sme sa predrali cez hustý porast, no na púšti sme vyrazili tryskom vpred.

„Nemala by si sa tak veľmi ponáhľať, Lus. Môže sa niečo stať.“ V hlave som počula konečne aj niečo iné, ako odporné búšenie. Tentoraz ten hlas patril Ailive. Chcela som jej odpovedať, ale nemala som vlastné myšlienky. Vedela som len, že sa musím ponáhľať za hlasom, ktorý ma k sebe volal. Vedela som, že sa k nemu musím dostať čo najskôr. A tak moje telo hnalo chúd'atko Ailive v neľudskom tempe. „Lussiel, spomaľ!“ prikázala mi Ailive, ale moje nohy ju neposlúchali. Stále ju poháňali k vyššiemu tempu. „Už nedokážem ísť rýchlejšie. Prestaň, bolí to!“ moje telo ju neposlúchalo. Stále ju moje nohy búchali do slabín, aj keď som im kázala, aby prestali. Na východe sa objavili prvé lúče slnka a na moment ma oslepili. V tom momente som nad sebou opäť získala kontrolu. Bolesť hlavy aj búšenie prestalo.

„Ailive, pomôž mi!“ prudko som zastavila a prosila som ju v duchu.

„Čo sa deje?“ opýtala sa okamžite, keď spozorovala, že som sa vrátila k sebe. Aj ona musela vycítiť, že so mnou nie je niečo v poriadku.

„Ja neviem!“ odpovedala som jej takmer až plačlivo. Vtedy sa opäť začalo ozývať búšenie a vrátila sa aj bolesť hlavy. Už som nedokázala varovať Ailive, keď ju moje telo opäť začalo hnať do prudkého trysku.

„Lussiel, ako ti mám pomôcť?“ opýtala sa, no ja som jej už nemohla odpovedať. Moje telo bolo v moci nejakej neznámej sily. „Lus, hovor so mnou!“ vykrikla Ailive plačlivo. Nemôžem, nemôžem, Ailive, *nemôžem!* Pochybovala som, že ma počula.

Po tvári sa mi začali valiť slzy a bola som si istá, že to nie je z toho prachu, čo mi padá do tváre zakaždým, keď Ailivine kopytá dopadnú do zeme. Začínala som byť zúfala. Moje vnútro bolo zúfalé, no moje telo to nevnímalo. Dokonca sa zdalo, že mu je jedno, ako veľmi mi po tvári stekajú slzy. Stále viac bilo Alive a nútilo ju k stále rýchlejšiemu trysku.

„Lus, už nevládzem!“ zaplakala mi v duchu Ailive. Plakala som spolu s ňou, no nič som nemohla urobiť. Nedokázala som sa zastaviť.

V duchu som ju prosila o spravodlnenie.

Keď sa už zdalo, že Ailive je na pokraji svojich síl, pred nami sa začalo v diaľke čosi črtať. Moje telo donútilo Ailve zastaviť asi desať metrov pred močiarom. Zliezlo z koňa a vykročilo k nemu. Aj keď ma hlava bolela viac ako dosť, nezastavovalo a kráčalo ďalej.

„Lussiel, konečne si tu. Rýchlo, musíš sa poponáhľať. Povediem ťa, ku mne. Rýchlo. Nemáme veľa času. Zlo je už na ceste. Ide si po teba. Rýchlo, Lussiel, rýchlo.“ Ten hlas mi teraz prišiel ešte známejší ako doteraz. Dokonca aj toto miesto. Bola som si istá, že som na tomto mieste už bola.

Kedysi.

V sne.

Aj ten hlas.

Už som ho počula.

V sne.

„Exedra!“ vykrikla som. Konečne som dokázala nájsť kontrolu nad vlastným telom. Konečne som nemala spomienky zaliate tou mliečnou hmlou. Konečne som mala jasnú myseľ.

„Áno, som to ja. Rýchlo sa ku mne poponáhľaj. Zlo je stále bližšie. O chvíľku ťa začne hľadať. Musíš ma mať pri sebe. Rýchlo, Lussiel, rýchlo,“ súril ma jej hlas v duchu. „Vydrž to ešte chvíľku. Povediem ťa ku mne.“ Opäť som zacítila tú známú bolesť hlavy. Stratila som kontrolu nad vlastným telom, no teraz som sa tomu nebránila. Práve naopak. Víjala som to.

Vykročila som k močiaru. Exedra ma k nemu opatrne viedla. Prišla som skoro až na jeho okraj, keď sa podo mnou pôda preborila. Črievička sa mi namočila do bahnistej vody. Ale bolo mi to jedno. Teraz sú dôležitejšie veci.

O krok som ustúpila späť. Našla som si prvú suchú cestičku a vykročila som po nej. Snažila som sa držať v strede, no nebolo mi to veľmi platné. Na niektorých miestach tam bolo viac blata a bahna ako na okraji. Už po pár metroch som mala nohy a spodok sukne celý špinavý. Stále som si opakovala, že na tom nezáleží. Teraz musím nájsť Exedru. To je najdôležitejšie.

Dostala som sa na okraj cesty, predou mnou a všade okolo mňa bola voda. Lenže v diaľke, aj napriek hmle, som uvidela siluety stromov, ku ktorým sa musím dostať. Ak teraz ustúpim, už sa nemusím dostať bližšie k nim. Môžem po tomto močiaru blúdiť aj celé hodiny. Nie, musím sa k nim dostať čo najskôr. Tam ma viedla Exedra. Musím sa tam dostať.

Jazierko predou mnou vyzeralo celkom plytko. A aj pevnina bola celkom blízko. Len nejaké dva, tri metre odo mňa. Vyhrnula som si sukňu, ako najvyššie sa mi dalo a vstúpila som do vody. Voda v ňom mi naozaj nesiahala vyššie ako po kolená, no na druhej strane, radšej ani nechcem vedieť, koľko blata bolo naspodku. Len som v duchu dúfala, že dnu nežijú nejaké živočíchy.

Pridala som do kroku a rýchlo som prešla na druhú stranu jazierka. Bola som už na druhom brehu, keď sa mi niečo slizké obtrelo o nohu. Preľaknutá som vypískla a zamrzla som. Rýchlo som sa spamätala zo šoku a vyliezla som na breh. Nohy som mala špinavé od blata ako sa len dalo. Poriadne som si ich poprezerala – aj topánky som si vyzula – našťastie sa nezdzalo, že sa mi na nich usídlil nejaký živočích.

„Lussiel!“ posúrila ma opäť Exedra. Vstala som, obula si črievičky a napravila som si sukňu. Ten slizký pocit, keď sa o mňa niečo obtrelo, mi ostal. Musela som si pripomínať, že to nie je dôležité. Teraz musím nájsť Exedru.

Keď som sa postavila, ešte posledný raz som sa striasla, ale vzápätí som pokračovala v ceste. Už som sa nesnažila vyhábať sa mokrým miestam, aj tak som už bola špinavá. Namiesto toho som kráčala so vztyčenou hlavou vpred. Už len pár metrov ma delí do Exedry.

Preskočila som posledné jazierko a ocitla som sa na ostrovčeku, kde bolo niekoľko vyschnutých stromov. Všetky boli zakrpatené. V rovnomernom kruhu obkolesovali ostrov po jeho okraji.

„Exedra, kde si?“ zvolala som, keď sa jej nadvláda nad mojím telom skončila. Neozývala sa mi. „Exedra!“ celý čas mi opakovala, že ma bude viesť a teraz, pár metrov od nej, sa na mňa vykašľala? Viem, že by som sa na ňu nemala hnevať.

Zavrtela som hlavou, aby som sa ovládla. Po dlhom čase som svojvoľne vykročila vpred. Obrezala som sa všade okolo seba, pozorne som prehl'adávala okolie, či ju niekde nezbadám. Prechádzala som pomedzi stromy a hľadala som ju. Ale nikde som ju nevidela.

Stromy boli poukladané symetricky, takže ich tu niekto vysadil zámerné. Niečo mi hovorilo, že ak sa dostanem do ich stredu, nájdem ju. Nájdem Exedru. Verila som svojom vnútornému hlasu, no stále som sa pozorne obzerala.

Stromy sa skončili. Spolu s nimi som v nemom úžase zastavila aj ja.

Priamo v strede, rovno predo mnou, sa vznášal krásny meč. Okamžite som ho spoznala. Čierna čepel', ukovaná z titánu, obalená v tenkej vrstve diamantovým prachom. Na čepeli precízne vyrezaný drak, ktorý dokresľoval dokonalú elfskú prácu. A rukoväť z bieleho kameňa ozdobená zlatými pásmi.

Bola to nepochybne ona.

„Exedra,“ vyslovila som s dávkou nadšenia v hlase. Našla som ju! Konečne som ju našla! Po tak dlhom čase. Už som pomaly strácala nádej, že ju niekedy uvidím.

V mrákotách z radosti som vykročila k nej. Neprešla som ani krok, keď ma niečo zastavilo. Ťažká ruka, ktorá dopadla na moje plece.

Až teraz som si spomenula na pokračovanie môjho dávneho sna.

So strachom som sa otočila na odpornú príšeru. Bola presne taká, ako som si ju pamätala. Tvár s odpornými masťnými čiernymi chlpmi, z ktorej sa dali rozoznať len červené oči. Príšera vycerila svoje ostré tesáky a priblížila sa k môjmu krku.

Vykríkla som.

Bola som si istá, že toto bol môj koniec. Konečne som našla Exedru a teraz musím zomrieť, ako trest za jej nájdenie.

Zacítila som smradľavý dych, keď sa ku mne príšera priblížila. Zbohom, Raven. Prebehlo mi mysl'ou. No koniec neprichádzal.

Otvorila som oči, ani som si neuvedomila, že som ich zavrela. Nejaké veľké zviera strhlo tú príšeru nabok, odo mňa. A teraz ju na zemi trhalo na kúsky. Príšera zdochýnala s odporným vreskotom. A potom sa ich súboj skončil. Príšera utíchla. Zviera od nej ustúpilo a príšera sa rozpadla v prach. A potom sa to zviera na mňa otočilo.

„Onyx!“ vykrikla som, keď som ho spoznala. Sklonila som sa k nemu a pevne som ho objala. „Ty si ma sledoval? Ty moje odvážne mačiatko,“ pevne som ho zvierala. Poriadne som si ho poobzerala. Vyrástol. Už mi raz Cetus povedal, že bude rásť, keď vycíti

nebezpečenstvo, ktoré mi hrozí. No nečakala som, že narastie, až tak veľmi. Na výšku už mal dobrý meter a keď natiahol svoje krídla, bol dvakrát tak veľký. „Ďakujem, že si po mňa prišiel,“ usmiala som sa na neho a pobožkala som ho na vrch hlavy. „Zoberieme Exedru a vrátíme sa. Určite nás už hľadajú.“ Prikývol, a tak som sa postavila. Pomalým krokom som prešla k Exedre.

Vybavili sa mi slová, ktoré mi raz Daeron povedal. Exedry sa môže dotknúť len skutočný následník trónu. Ak ho teda nie som hodná, Exedra ma zabije. Zodvihla som ruku a načiahla som sa k nej. Opatrne som sa dotkla rukoväte, no ruku som okamžite stiahla.

Nič sa nestalo.

Posmelená týmto faktom, som ju pevne uchytila do ruky. Začal viať silný vietor. Aj keby som chcela, nedokázala som ju pustiť. Pevne som zavrela oči a rozlúčila som sa zo životom. Vietor stále silnel, dunel a hučal mi v ušiach.

A potom všetko prestalo. Koniec neprichádzal. Celá jej váha mi ostala v ruke. Nebola ťažká, sedela mi, akoby mi vždy patrila do rúk.

„To preto, že do tvojich rúk patrí,“ prehovorila Exedra. „Prepáč. Na konci som ti nemohla poradiť. Musela si to zvládnuť sama. Vedela som, že to dokážeš. Si skutočná kráľovná démonov.“ Opäť som otvorila oči. Prekvapene som pozrela na zeleň okolo seba. Bola som si istá, že ešte pred pár minútami bolo všetko okolo mňa pusté. „To kvôli tebe, Lussiel. Keď na trón nastúpi pravý kráľ, zem Andgebora sa stane tou najúrodnejšou zemou kráľovstva.“

Ale teraz sa už musíš poponáhľať. Zlo už dostihlo tvojich priateľov.“

Vypískla som: „Sú v poriadku?“ obavy o mňa boli náhle prerušené obavami o mojich drahých. Nesmiem dopustiť, aby sa im niečo stalo.

„Zlo im neublíži. Chce teba. Rýchlo, musíš sa poponáhľať.“ Na Exedre sa zrazu objavila pošva. Kožený popruh bol dosť dlhý, takže som si ju prehodila cez plece a rozbehla som sa späť k Ailive.

Cestou som prebehla cez niekoľko jazierok, ktoré boli teraz azúrovo čisté, aby som si umyla špinavé nohy. Onyx stále bežal poctivo vedľa mňa.

„Ailive!“ vykričala som a skokom som na ňu vyskočila. „Rýchlo sa musíme vrátiť. Ostatní sú v nebezpečenstve.“

„To na tvojom pleci je Exedra? To preto sme sa sem tak náhlili?“ opýtala sa ma v duchu prekvapená Ailive.

„Áno, ale musíme sa ponáhľať,“ nechcela som ju kopnúť do slabín, zažila toho dosť. No musím sa rýchlo vrátiť k ruinám.

„Čo sa stalo, že všetko je tak zelené?“ opýtala sa ďalej.

„Potom ti to vysvetlím. Teraz, prosím, choď už!“

„Dobre, dobre, ty nedočkavec. Keď je všetko tak zelené a nepáli na mňa slnko, dokážem bežať rýchlejšie,“ Ailive sa postavila na zadné, prednými zahrabala vo vzduchu, dopadla na zem a vyrazila vpred tak rýchlo, že som sa jej ledva držala.

Bežali sme krásnymi zelenými lúkami, ktoré som si obzerala len v krátkych okamihoch. Ani nie za pol hodinu som uvidela v diaľke známu vežu zámku.

„Ailive, stoj!“ rozkázala som jej. Nesmiem dopustiť, aby sa zlo dostalo k Exedre. Zložila som si plášť a poriadne som ju do neho zabalila. „Onyx,“ zavolala som na neho. Bola som

prekvapená, že s nami stíhal. „Toto tu je Exedra. Musíš sa o ňu postarať. Nestrat' ju. My s Ailive pôjdeme napred. Ty nepôjdeš za nami, ale k jazeru, kde som sa včera kúpala. Tam sa ukryješ a počkáš. Keď ma už nebudeš cítiť, vylezieš z úkrytu a odnesieš Exedru Cetusovi. Rozumel si mi?“ dúfala som, že mi porozumel. Závisel na tom osud celej krajiny.

A Onyx prikývol.

„Dobre, srdiečko moje, dávaj na seba pozor,“ popohnala som Ailive a vyrazila som do zámku.

Predrala som sa zámockým parkom. Zastavila som priamo pred zámkom. Pohľad, ktorý sa mi naskytol ma úplne ochromil.

48. Kapitola

Okamžite som zoskočila z koňa a rozbehla som sa mojim priateľom na pomoc. Zlo sa sem už muselo dostať.

„Len pokojne, slečinka, pokojne,“ zachytili ma silné ruky.

„Pusť!“ vykrikla som, no nič z toho sa nedialo.

„Ale no tak, snáď nechceš, aby sa im niečo stalo?“ opýtal sa muž a hodil hlavou smerom k mojim priateľom. Všetci piati kľáčali na kolenách, ruky mali spútané za hlavou. Za každým z nich stál jeden muž v čiernom plášti a držali im na krkoch nože.

„Nechcem,“ odpovedala som skleslo a prestala som sa vzpierať. Muž ma okamžite na to pustil.

„Výborne. Ani náš pán si neprahe, aby sme niekomu zbytočne ubližovali,“ odpovedal muž a postavil sa k svojim poskokom. Až teraz som mala možnosť poriadne si ho prezrieť. Mal vysokú svalnatú postavu. Bola som si istá, že keby ma tými rukami pevnejšie zovrel, pokojne by ma mohol aj zadusiť. Na tvári mal škodoradostný úsmev a výraz zabijaka. K nepríjemnému vzhľadu prispela aj jazva, ktorá mu siahala cez ľavé oko a ústa, až na bradu. Jeho tvár ma vyľakala.

„Ak im nechcete ublížiť, tak prečo ich potom držíte?“ opýtala som sa. Teraz som ľutovala, že som si Exedru nevzala so sebou. S mečom by som proti nemu možno niečo zmohla, ale bez zbrane nemám najmenšiu šancu.

Muž sa uškrnul ešte viac: „Veruže im nechcem ublížiť. Ba dokonca ich môžem aj prepustiť. Ale iba ak...“

„Iba ak?“

„Iba ak pôjdete s nami!“ len čo dokončil zvyšok vety, zatmelo sa mi pred očami. Ustála som náhlu nevoľnosť a pozbierala som zvyšok svojej odvahy.

„A ak odmietnem?“

„Potom ich na mieste zabijem.“ Jeden zo zabijakov po týchto slovách pritlačil čepel meča o niečo viac. Na Ravenovom krku sa objavil drobný pramienok krvi. „Koniec-koncov s nami pôjdete tak či tak. Je len na vás či dobrovoľne alebo nie.“

„Kto ste, že ma o niečo takéto žiadate?“ pomaly som sa začínala rozhodovať. Vedela som, čo musím urobiť, no zároveň mi bolo jasné, že moje rozhodnutie je nesprávne.

„Kto som nie je dôležité. Dôležité je, že si vás žiada vidieť môj pán. A ten nerád čaká. A na vás čakal už dobré štyri mesiace. Je poriadne nahnevaný.“ Štyri mesiace? To je približne doba, keď som sem prvý raz prišla. Keď som sa dozvedela, že mám byť budúcou kráľovnou. To mohlo znamenať len jediné.

„Poslalo vás sem zlo,“ konštatovala som.

„Presne tak, slečinka. Vidím, že môj pán o vašej bystroti vôbec nepreháňal.“ Aj keď sa táto veta dala považovať za kompliment, vnútorne som sa po nej striasla. Muselo to znamenať, že zlo ma už dlho sleduje. Možno naozaj od prvého momentu, ako som sa dotkla zeme v zámockej záhrade.

Ale ako je to možné? Uistili sme sa, že sa správa o mne nedostane mimo stien zámku. Tak ako je možné, že zlo o mne tak dlho vie? Jedna možnosť by tu bola, ale na tú nechcem myslieť. „Bohužiaľ, slečinka, tlačí nás čas. Nemáme čas na vaše dlhé rozhodovanie. Potrebujem počuť vašu odpoveď. Pôjdete s nami dobrovoľne alebo nie?“

Rozhodla som sa, vedela som, čo musím urobiť: „Idem s vami dobrovoľne. Ale pod jednou podmienkou,“ vyslovila som nahlas. Keď sa už musím obetovať, nech aspoň viem, že svoje slovo dodrží.

„Nie ste v pozícií, aby ste si kládli podmienky,“ odpovedal muž nahnevane. Rýchlo som siahla do vrečka a vytiahla som z neho dýku. Priložila som si ju ku krku.

„Ak mi ju odmietnete splniť, môžete ma priviesť pred svojho pána mŕtvu.“ Mužovi stuhlo na tvári úsmev.

„Hovorte.“ Pousmiala som sa.

„Chcem, aby ste ich pustili a nechali ich odísť. Okamžite. A nezaútočíte na nich teraz ani počas celej cesty späť na zámok a ani potom. Zámku sa nič nestane. Sľúbte mi to, inak budete čeliť hnevu vášho pána,“ prehovorila som pevne.

„Už na začiatku som vám dal svoje slovo, že ich pustím.“

Pritlačila som čepeľ viac na krk: „Bude to?“ muž zaškrípал zubami. Kývol svojim mužom a tí razom zložili čepele.

„Môžem zabezpečiť, aby sa im cestou nič nestalo. No čo sa stane s vašim zámkom je vôľa môjho pána. Ich bezpečnosť tam už zaručiť neviem.“ Prikývla som a zložila som dýku.

„To mi zatiaľ stačí.“ Muž bol dvomi rýchlymi krokmi pri mne. Vytrhol mi z rúk dýku a odhodil ju niekde do húštiny.

„Takže teraz už môžeme konečne vyraziť,“ muž ma hrubo chytil za rameno. Tušila som, že tam budem mať modriny z toho stisku.

„Pusť ju!“ vykrikoval Elayn. Aj keď mal zviazané ruky, dokázal jednej postave v plášti vraziť poriadnu ranu do zubov. Okamžite sa na neho hodili aj ostatní, ale to mu už moji priatelia prišli na pomoc.

„Prestaňte!“ vykrikla som a zastavila tak túto nezmyselnú bitku. „Na mojom živote už nezáleží. Moja úloha je už splnená. Pri jazere,“ dúfala som, že aspoň jeden z nich to pochopí.

Medzi tým ma muž doviedol ku koču, ktorý tam stál. Bol celý čierny. Ťahali ho štyri rovnako čierne kone. Muž mi otvoril dvere a prudko ma sotil dnu. Dopadla som na podlahu. Náraz bol tak silný, že som zamdlela.

Neviem, koľko hodín mi trvalo, kým som sa prebrala. Isté len je, že už som nebola v koči. Ležala som na veľkej pohodlnej posteli. Dokázala by som si vychutnávať jej jemnosť, keby mi tak veľmi nehučalo v hlave.

Opatrne som si prehládala miesto, kde som na ňu dopadla. Nezdalo sa, že tam mám hrču.

Vyhrabala som sa spod prikrývok a postavila som sa. Hlava protestovala, ale nebolo to až tak zlé, tak som bolesť ignorovala. Prešla som ku dverám a pokúsila som sa ich otvoriť. Boli zamknuté. Chvíľku som nimi lomcovala, no potom som to vzdala s úmyslom skúsiť okno. Podarilo sa mi ho otvoriť, lenže pri pohľade na tú výšku som okamžite zavrhla, že z neho vyskočím. Musela som byť na takom treťom alebo štvrtom poschodí. Ak by som aj taký pád prežila, určite by som si niečo zlomila. Neviem si predstaviť, ako by som unikala so zlomenou nohou.

Poriadne som sa pozrela von z okna. Chcela som zistiť, či nenájdem niečo známe. No vo svojom okolí som nič nevidela. Musela som byť v časti kráľovstva, kde som ešte nebola. Na to, že som prešla len tak malú časť, sa mi to zdalo celkom logické.

„Ach, už si hore. Zdalo sa mi, že ťa ten grobian zabil, keď ťa sem doniesol tak bledú. No keď sa už tak dokážeš vykláňať z okna, musíš už byť v poriadku.“ Trhlo mnou. Vôbec som si nevšimla, že v miestnosti niekto bol. Okamžite som sa otočila za hlasom. Vyvrátili sa tým moje domnienky. Muž, ktorý ma oslovil, stál vo dverách. Vôbec som nepočula, kedy ich otvoril. „Si celkom nevšímavá, keď si ma nepočula prichádzať,“ muž za sebou zatvoril dvere a vykročil smerom ku mne.

„N-nepribližuj sa! Inak skočím!“ vyhrážala som sa mu. Okamžite som poznala ten hlas. Počula som ho len raz, ale aj tak som si bola viac ako istá, kto je ten muž predomnou.

„Neskočíš. Obaja vieme, že to nespravíš.“ Posadila som sa na parapet, aby som mu dokázala svoje odhodlanie. Lenže to bol už pri mne, chytil ma a surovo ma hodil na posteľ. Ihneď som sa z nej pokúsila vstať, ale už bol pri mne a priláhol ma celou svojou váhou. Ticho som vykrikla. Využil to a v momente sa mi prisal na pery. Hneď som sa spamätala a pohrýzla som ho. Odtiahol sa. „Takže ty budeš hrýzť. Nevadí,“ povedal a vstal. Konečne som dostala možnosť nadýchnuť sa. „Do našej svadobnej noci bude času dost. A dovedy sa ma naučíš poslúchať,“ s tými slovami sa vrátil ku dverám, odomkol ich a prudko zabuchol.

O sekundu na to som počula ako hrmotí kľúč v zámku.

Svadobnej noci? S ním? Bože, len to nie! Však to bol on! Muž, pred ktorým ma Exedra toľko varovala. Ten muž, ktorý toto všetko spôsobil. Samotné zlo!

Neviem, koľko hodín ubehlo od môjho stretnutia so zlom. Celý ten čas som sedela na posteli s pokrčenými nohami a usedavo som plakala.

Asi pred hodinou mi slzy vyschli, no ja som stále vzlykala. Teraz som ľutovala svoje rozhodnutie. Nemala som sem chodiť. Mohla som sa pokúsiť zaútočiť na toho muža, ktorý ma od nich odviezol. Mala som dýku od kráľovnej Faye lepšie využiť. Mala som mu ju zabodnúť priamo do krku. Určite by ostatní využili túto situáciu a premohli by jeho poskokov. Nemala som odchádzať. Mala som ostať s nimi. Nič také by sa potom nestalo. Teraz ani nevedia, kde ma majú hľadať. A ja sama sa odtiaľto nedostanem.

Keby som aspoň mala Exedru! Nemala som ju nechať Onyxovi. Však meče sú na to, aby sa s nimi bojovalo a nie na to, aby sa ukrývali. A kto vie, či vôbec pochopili môj odkaz

a Exedru našli. Alebo či ju Onyx nezaniesol niekam inam, ako mal. Mala som si to lepšie premyslieť. Mala som vymyslieť lepší plán.

Dočerta! Som hlúpa!

Začala som si búchať hlavu o kolená. Dúfala som, že fyzická bolesť aspoň prehlúši tú psychickú. Lenže nestalo sa. Čím dlhšie som si trieskala hlavu, tým horšie to bolo. Musela som viac rozmýšľať o všetkých mojich chybách, ktorých som sa dopustila len za posledné hodiny. Mala som vedieť, že s takýmto vyjednávaním sa nikam nedostanem.

V zámku opäť zarachotil kľúč a zastavil tak moje trýznenie.

„Môj pán vás očakáva.“ Po hlase som spoznala muža, ktorý ma uniesol. Poslušne som vstala z postele a prešla som k nemu. Aspoň dostanem možnosť sa porozhliadať po tomto mieste. „Aká ste zrazu poslušná, slečinka. Teraz už nemáte žiadne hlúpe podmienky?“ opýtal sa ma pichľavo.

„Jednu by som mala,“ odvetila som rovnakým tónom. „K tvojmu pánovi pôjdem len, ak mi ukážeš stajne a necháš ma odísť.“ Vzduchom zasvišťala jeho ruka a potom následné plesknutie, keď dopadla na moje líce.

„Pozor na reči, slečinka. Môj pán nám síce zakázal sa vás akokoľvek dotknúť, ale ani on nebude tolerovať takéto správanie. Buď počúvnete, alebo vás tam odnesiem násilím.“ Držala som si boľavé líce. Ruky som mala studené, takže na bolestivé miesto pôsobili blahodarne.

„Tak ma veď,“ vyplŕula som. Bola som si stopercentne istá, že tento muž by ma tam dotiahol aj za vlasy, keby som odmietla.

Surovo ma zdrapil za rameno a otočil do chodby napravo. Potom ma tisol pred sebou ako nejaký kus nábytku. Snažila som sa čo najviac obzerať okolo seba, no previedol ma toľkými chodbami a uličkami, že som z nich bola po pár minútach úplne stranená. Bola som si istá, že to robí naschvál, aby ma zmiatol.

Potom predou mnou otvoril masívne dvere a ocitli sme sa v trónnej sále. A na tróne sedelo zlo. Muž ma dovedol až k nemu, donútil ma pokloniť sa a sám si kľakol vedľa mňa.

„Doviedol som vám ju, ako ste odo mňa žiadali,“ prehovoril zdvorilým tónom, že som na sekundu zapochybovala, či je to ten istý muž.

„Čo to má s tvárou?“

„Pokúsila sa utiecť, pane. Dal som jej menšiu príučku.“

„To vôbec nie je pravda!“ vykrikla som okamžite. „Udrel ma bez príčiny. Nesnažila som sa utiecť. Aj tak neviem, kam by som šla!“ začala som sa obhajovať, aj keď mi to zrejme nebolo vôbec platné. Muž vstal z trónu a prešiel k nám.

„Vstaň,“ rozkázal a muž vedľa mňa sa okamžite postavil. Zrazu sa ozvala rana ako z dela, keď mu vrazil jednu do zubov. Bola som si istá, že aspoň jeden mu vyrazil. „Čo som ti povedal? Pokiaľ si dobre pamätám, zakázal som vám sa jej dotknúť!“ zasyčal a chytil ho pod krkom. „Osviež mi pamäť. Však som niečo také povedal?“

„Áno, môj pane. Ale ona...“ zasípel muž, keď ruka na jeho krku ešte zosilnela stisk.

„Tak prečo si sa jej potom dotkol? Porušil si môj priamy rozkaz,“ sotil do neho až odletel na druhú stranu miestnosti. „Odvedte ho,“ kývol strážcom, ktorí ho okamžite vzali. „A dajte mu päťdesiat rán za neposlušnosť. A ďalších desať, že ublížil mojej snúbenici.“ Stráže prikývli a odvedli ho preč. „Vidíš, akých neschopných ľudí tu mám? Poviem im, že sa ťa nesmú dotknúť a on ti takto ublíži,“ opatrne ku mne natiahol ruku. Dotkol sa mi líca jemne ako sa len dalo, no ja som sa aj tak rýchlo odtiahla. „Ale no tak. Musíš si ma môj dotyk

zvykať, moja sladká Lussiel. A radil by som ti, zvyknúť si naň čím skôr. Nemienim čakať až do našej svadobnej noci.“

„Ale ja už snúbenca mám,“ pripomenula som nechcené zasnúbenie. Všetci mi tvrdili, že sa nedá zrušiť. Pochybujem, že to on dokáže.

„Áno, viem. Našťastie pre nás, našiel som jeden veľmi starý rituál, ktorý ťa toho nechceného zasnúbenia zbaví. Počul som, že ťa princ Kleio k tej facke vyprovokoval. Určite budeš rada, keď sa toho zasnúbenia zbavíš.“ Zahryzla som si do pery. Áno, rada by som sa toho zasnúbenia zbavila. Ale nie kvôli tomu, aby som sa potom zasnúbila s týmto zlom.

„Áno, chcem sa ho zbaviť, ale nie preto, aby som sa mohla zasnúbiť s tebou!“ povedala som odhodlane.

„Aká odvážna,“ povedal uznanlivo. „Ale to na mňa nestačí.“ Kývol rukou smerom ku mne. Okamžite som zamrzla na mieste. „Pod' pekne sem,“ zavolal ma a ukázal na zvláštny kruh uprostred miestnosti.

Moje telo sa k nemu samo pohlo, aj keď som mu v tom všemožne bránila.

„Nevzpieraj sa. Nepomôže ti to. Použil som na teba silné pečatiace kúzlo. Tvoje telo je úplne v mojej moci, len tvoje myseľ ti ostala,“ povedal a široko sa uškrnul. „Neboj sa, nechcem ti nejako ublížiť. Len ťa zbavím toho zasnúbenia. A dám ti malú ukážku toho, čo sa stane, keď ma prestaneš poslúchať,“ povedal ešte so širším úškrnom. „A teraz sa postav do stredu magického kruhu.“

Moje telo zastavilo presne v strede, aj keď som sa snažila mu v tom zabrániť.

„Prečo to robíš?“ opýtala som sa ho, keď prešiel k veľkej knihe, ktorá stála obďaleč.

„Ako som už povedal. Zbavím ťa tvojho zasnúbenia, aby si sa potom mohla zasnúbiť so mnou. Už som spravil všetky potrebné prípravy. Večer sa uskutoční ples, na ktorom naše zasnúbenie oslávime,“ povedal nadšene. „Ale teraz sa už dajme do práce,“ v knihe začal čítať nezrozumiteľné texty, odriekať verše zaklínadla.

Pocítila som, ako mi niečo teplé zvierá krk. Takmer mi to zabraňovalo dýchať. Snažila som sa do pľúc dostať čo najviac kyslíka, ale nebolo mi to nič platné. Mala som pocit, že sa mi niečo stále pevnejšie sťahuje okolo krku. Nedokázala som držať hlavu zodvihnutú. Až keď mi odpadla, všimla som si, ako sa okolo môjho krku sťahuje reťaz niekoľko centimetrov hrubá. Nikdy pred tým tam nebola.

Reťaz sa stále silnejšie sťahovala, ba dokonca sa mi zdalo, že sa rozpaľuje do červenej farby. Cítila som, ako sa mi podlamujú kolená. Ale stále som bola zviazaná kúzlom, takže som stála rovno. Chcela som si ruky zovrieť okolo krku, aby som sa tej reťaze zbavila. Ale moje telo ma neposlúchalo.

A zrazu zvuk jeho hlasu prestal.

„Tak a už len stačí pretrhnúť reťaz a bude to hotové,“ vzal do rúk dýku, ktorá ležala pri knihe a prešiel ku mne. Chcela som od neho ustúpiť, ale nemohla som sa pohnúť. Prišiel až tesne ku mne a vložil čepeľ dýky do jedného očka reťaze, tesne pri mojom krku. Jedným ťahom reťaz pretrhol. Okamžite som pocítila úľavu, keď mi už nič nezvieralo hrdlo. „Vidíš, ani to tak veľmi nebolelo,“ opäť kývol rukou a uvoľnil ma tak z pečatiaceho kúzla. Prišiel k trónu a sadol si naň.

Zodvihla som hlavu a zadívala som sa do jeho krvavočervených očí. Zračilo sa v nich víťazstvo.

„Nikdy nebude tvoja!“ zasyčala som na neho, keď som chytila dych.

„Mýliš sa, moja sladká. A dokážem ti to hneď dnes večer, keď oslávime naše zasnúbenie,“ zasmial sa hlasom, z ktorého ma striaslo. „Ale dost' už zbytočných rečí. Teraz by si sa mala pripraviť na ples,“ luskol prstami. Dvere sa otvorili a dnu vošla drobná žena v krásnych šatách.

„Evvie!“ vykrikla som, keď som ju spoznala. „Takže ty. Ty si všetko prezradila?“ opýtala som sa jej hlasom plným zrady. Bola to moja komorná. Verila som jej. S veľa vecami som sa jej zdôverovala.

„Áno ja. Nebavilo ma robiť vám poskoka. Hlavne po tom, čo mi môj milovaný Kobe sľúbil bohatstvo na svojom zámku,“ prišla k mužovi na tróne a natiahla k nemu ruky. Obe jej chytil a celé vybozkával. „Ale nebojte sa. Nemusela som kvôli zrade chodiť ďaleko,“ obaja sa naraz zasmiali.

„Nechápem,“ priznala som. Bola som si istá, že tejto žene už viac nebudem veriť. Ale čo povedala ma zarazilo.

„Nespoznali ste ma, moja pani?“ opýtal sa ma Kobe a na chvíľku si odhrnul havranie vlasy z ľavého líca. Odhalil tak zvláštnu červenú jazvu, ktorú som už niekde videla. Po pár sekundách sa mi rozšírili oči poznaním.

„Ty si ten lokaj! Ten, čo mi pomohol vysadnúť na Ailive, keď sme odchádzali.“

Po tomto vyhlásení mi začal tliekať: „Bravó, slečna, bravó. Som rád, že ste si na mňa spomenuli. Nemusíte sa báť. Evvie nebola mojím jediným špehom vo vašom dome. Ako si myslíte, celý čas som o všetkom vedel. Ale vám to už môže byť jedno. Dnes celý zámok vypália a prídu sa radovať z nášho zasnúbenia sem, na môj hrad. A zajtra sa pokocháme, ako obesia vašich priateľov, čo vás celou cestou sprevádzali. Bude to najsladší darček k nášmu zasnúbeniu,“ kruto sa rozosmial.

„Nie,“ padla som na kolená. „Nie, to nemôže byť pravda,“ do očí sa mi nahrnuli slzy. „Nie,“ zašepkala som. A po druhý raz v dnešný deň som sa rozplakala. Vymenila som svoju slobodu za ich život. Nemôže im ublížiť. Nemôže sa im nič stať.

„Dost' už zbytočných rečí. Evvie, odved' ju do jej izby a pomôž jej pripraviť sa. Večer musí vyzerat' nádherne.“

„Áno, pán môj,“ prišla ku mne a pomohla mi na nohy. Bola som úplne ochromená náhlou bolesťou, tak som sa jej vôbec nevzpierala.

„Nemôžeš ich zabiť! Musíš ich ušetriť!“ rozkričala som sa. Kobe luskol prstami a v tom momente som už nevedela o svojom tele. Opäť ma spútal ďalším svojim kúzlom.

„Už sa stalo. Jeden z nich sa veľmi vzpierať. Chcel som ho ušetriť a pokochať sa pohľadom na jeho umierajúcu tvár až zajtra, no on bol veľmi neoblomný. Jeden z mojich mužov ho musel zabiť. Bol to tvoj osobný strážca, Raven,“ len čo vyslovil tie slová ešte viac sa rozosmial. Pocítila som, ako sa môj svet zrútil. Prestala som sa vzpierať. Už som nemala dôvod bojovať.

49. Kapitola

Dovolila som Evvie nech ma okúpe. Nemalo zmysel sa vzpierať. Zrejme sú už všetci mŕtvi. Nik ma nepríde zachrániť. Mala by som si začať zvykať. Ale s tou ukrutnou bolesťou v srdci to nebude tak ľahké. Opäť som mala pocit, že mi ho zvierajú nejaká ľadová ruka. Lenže teraz mi zvierala srdce tak pevne, že som takmer nemohla dýchať.

Musela som sa premáhať, aby som vôbec dokázala stáť na nohách, keď ma Evvie utierala do sucha.

Nedokážem uveriť, že Raven je mŕtvy. Nemohol len tak zomrieť.

Po tvári mi stiekla osamelá slza. Práve v momente, keď som spoznala lásku, som ju hneď aj stratila. Zovretie okolo môjho srdca pri tej myšlienke ešte zosilnelo. Prudko som vydýchla. Nohy ma nedokázali udržať, preto som padla na zem. Pevne som si rukami objala hrudník, aby som prestala cítiť toľkú bolesť.

Ozval sa krutý smiech: „Panička sa konečne naučila, čo znamená bolesť! Je to tak nádherne, vidieť vás trpieť. Mám z toho taký príjemný pocit.“ V Evviinom hlase bol počuť smiech. Určite bola rada, že ma vidí v takomto trápení.

„Prečo to robíš? Prečo vravíš takéto veci?“ opýtala som sa. Od príchodu z trónnej sály som nepovedala ani slovo. Zato Evvie veselo štebotala ako obvykle. Povedala mi všetko o zle, ako sa dostali na zámok, ako sa do toho zaplietla ona, skrátka všetko.

„Pýtaš sa, prečo?“ opýtala sa pochybovačným tónom. „Z pomsty! Konečne mám možnosť vidieť niekoho z kráľov umierať. Mala som len tri roky, keď vojaci vtrhli do nášho domu, celú moju rodinu pred mojimi očami pozabíjali a mňa odviedli do zámku, aby som sa tak stala slúžkou. Ani si nevieš predstaviť, aký krásny pocit to je, keď môžeš vidieť trpieť niekoho, kto ti tak veľmi ublížil.“

Pri jej slovách som sa zarazila. Bola som si istá, že nikto zo zámku nemohol spraviť niečo tak odporné. Určite to bola len lož. Klamstvo, ktorým ju Kobe oklamal.

„To nemôže byť pravda. Nikto zo zámku by niečo také nespravil. Určite,“ vyslovila som svoje presvedčenie.

„Mýliš sa. Kráľovské uniformy sa už dobrých sto rokov vôbec nezmenili. Spoznala by som ich kdekoľvek,“ zasyčala.

„Ktokoľvek si mohol obliecť kráľovskú uniformu a vydávať sa za kráľovského vojaka,“ zodvihla som hlavu a pozrela som na ňu. Po tvári jej prebehlo poznanie, no okamžite sa stratilo. Vedela, že som mohla mať pravdu, ale nechcela si to pripustiť.

„Dost' reči. Slnko o dve hodiny zapadne. A keď zmizne z oblohy posledný lúč slnka, maskarný ples na oslavu vášho zasnúbenia sa začne. Nemáme čas, ktorý by sme mohli tráviť takýmito zbytočnými rečami,“ povedala pevne. Ešte nikdy som u nej nepočula takýto tón. Musela si ho šetriť až na takúto príležitosť.

„Evvie, ty vieš, že mám pravdu. Vieš, že nikto z nášho zámku by niečo také nespravil. Vieš to, tak prečo tomu nechceš uveriť? Dobre vie...“ zakryla mi rukou ústa, aby ma donútila mlčať.

„Čuš! Nedovolím ti, aby si mi takto motala hlavu! Sú to len plané reči. Veľa slúžok sa do zámku dostalo práve takto. Že im vojaci zabili rodiny a oni tam boli nasilu odvedené. To je pravda. Jedna a jediná pravda. A ak s tými rečami okamžite neprestaneš, zapchám ti ústa tvojimi krásnymi vlasmi. Aj keď sa ťa nemáme dotknúť, toto mi môj pán určite prepáči,“ vrčala. pripomínala mi nahnevaného psa. Stačí najmenší podnet a on bez váhania skočí.

Prikývla som, táto hádka nemala zmysel: „Dobre. Ako chceš.“ Na tvári sa jej usídlilo víťazstvo.

„Konečne som ťa donútila zmlknuť. Tak sa mi to páči,“ zabalila ma do teplého županu a doviedla ma do vedľajšej miestnosti, ktorá slúžila ako moja izba. Podľa Evvie, len dočasne. Vraj od dnešnej noci už budem spať v kráľovskej spálni.

Pri tej predstave ma striaslo.

Evvie ma donútila sadnúť si sa stoličku pred zrkadlom. Vlasý mi poriadne vytrela niekoľkými uterákmi, až boli skoro úplne suché. Zobrala do ruky kefu a začala ich česať. Vždy sa snažila, aby ma to bolelo čo najmenej. Ale teraz to robila úplne opačne. Mala som pocit, že s každým ťahom mi vtrhla niekoľko vlasov. No jej to zjavne nevadilo. Dokonca sa mi zdalo, že sa jej páči spôsobovať mi bolesť.

Keď mi už konečne vlasý rozčesala, odložila kefu a začala mi vlasý všemožne splietat'. Zrazu zastavila uprostred pohybu a podišla k oknu.

„Och, zdá sa, že prvý hostia už prichádzajú. Musíme sa poponáhľat,“ vrátila sa späť ku mne a pokračovala v zapletaní. Mala som pocit, že toto sa bude dať rozpliešť, až keď si ostrihám vlasý. Lenže musím uznať, že účes vypadal krásne. Vlasý mi po jednotlivých prameňoch splietla a potom vypla na zátylku. Prvé štyri vrkôčiky zopla do tvaru štvorlístka, a ďalšie navrstvovala do jednotlivým medzier.

Keď skončila, na zátylku som mala veľký drdol spletený z desiatok vrkôčikov. Vypadalo to zaujímavo a hlavne veľmi pekne.

Evvie mi nenechala čas obdivovať jej prácu. Hneď, ako skončila, ma odtiahla od zrkadla, aby ma navliekla do šiat. Najprv mi ale pevne stiahla korzet. Mala som pocit, že ho sťahuje tak pevne, aby som sa v polovici plesu zadusila. A potom mi obliekla šaty. Musím uznať, že boli nádherné.

Boli na ramienka, ale pod prsiami boli bielou čipkou pripevnené rukávy, ktoré sa smerom k zápästiam rozširovali. Sukňu tvorilo niekoľko rôzne dlhých sukničiek, takže jednotlivé vrstvy boli viditeľné. A tak medzi rubínovými časťami postupne presvitali biele, až úplne pri zemi bola sukňu ušitá len z bielej látky. Na spodku bol kruh, takže bola široká a tým jednotlivé vrstvy lepšie vyzneli. Tie šaty boli tak nádherné, že keď som sa pozrela do zrkadla, v prvom momente mi vyrazili dych.

Na sekundu som zabudla na všetko svoje trápenie, na všetku svoju bolesť a nechala som sa unášať tým prekrásnym pohľadom.

„Vidím, že sme skončili práve v čas. Slnko o chvíľku zapadne. Môj pán nám určite nedovolí meškať,“ Evvie mi ešte zaviazala masku, ktorá mala rovnako rubínovú farbu a zdobená bola bielymi perlami. Obula mi biele topánky na vysokom opätku. „No poďme, poďme, poďme. Nesmieme prísť neskoro,“ šťastne sa zasmiala. Otvorila dvere a vystrčila ma z miestnosti. Hneď ma nasledovala. Zabuchla za sebou dvere a chytila ma popod pazuchu. Rýchlym krokom vyrazila chodbou vľavo.

„Konečne. Pán ma po vás poslal. Hostia už prišli. O chvíľku sa začne ples,“ zjavil sa pred nami nejaký muž. Mal iné oblečenie ako ostatní sluhovia, takže som určila, že ide zrejme o majordóma.

„Však sme už na ceste. Lussiel mi mala ešte čo povedať, preto sme sa tak zdržali.“ Zahryzla som si do jazyka. Ten uštipačný tón v jej hlase mi pripomenul trpkú príchuť zrady, ktorou ma poctila.

„Ach tak. V tom prípade by ste sa rýchlo mali poponáhľať. Pôjdem napred a poviem pánovi, že ste už na ceste,“ uklonil sa majordóm.

„Áno, to bude najlepšie. Kým sa tam týmto jej slimačím tempom dostaneme, bude už aj po plese,“ zavolala Evvie za ním a pridala do kroku. Ledva som jej na tých opätkoch stačila. Prešli sme ešte niekoľkými chodbami, keď sme sa dostali ku schodisku, pod ktorým ma čakal Kobe.

„No konečne. Moja sladká, nemala by si svojho budúceho manžela nechať čakať tak dlho,“ prehovoril sladko. Vybehol schody a pomohol mi po nich zísť.

„Nedotýkaj sa ma!“ prskala som, ale nebolo mi to nič platné. Len sa na mňa ďalej sladko usmieval.

„V tých šatách vypadáš nádherne. Nechal som si zavolať desiatky krajčírov, aby ti ušili šaty vhodné na takúto príležitosť. Ani jedna z nich nebola dost dobrá. Musel som ich všetky zabiť,“ povedal to tak smutne, že som na chvíľku začala pochybovať, či je to ten istý muž. A potom som si všimla jeho úsmev na tvári a razom boli moje pochybnosti zažehnané. „A vtedy sa zjavila Evvie a ušila pre teba tieto prekrásne šaty.“ Pozrela som späť na schody, kde sme ju nechali stáť, ale už tam nebola. Kobe ma doviedol pred veľké dvojkrídlové dvere. Kľučky držali dvaja sluhovia. „Ale teraz by sme sa nemali takými vecami zaoberať. Je na čase oznámiť naše zasnúbenie.“ Sluhovia stlačili kľučky a dvere sa otvorili. „Usmievaj sa!“ rozkázal mi takým tónom, že som okamžite rozkaz splnila. Nechcela som si ani predstaviť, aký trest by ma čakal za neposlušnosť.

„Dámy a páni, prosím, privítajte princa Kobeho a princeznú Lussiel!“ ozval sa hlas, ktorý oznámil náš príchod. Obaja sme naraz vkročili do miestnosti plnej ľudí. Stáli sme na balkóne a pod nami sa hemžili desiatky ľudí. Všetci nám okamžite začali tleskať, keď sme sa zjavili pri zábradlí.

„Milí priatelia, ďakujeme, že ste sa k nám rozhodli pripojiť na oslave nášho zasnúbenia!“ miestnosťou sa ozvalo niekoľko šťastných gratulácií. Rozhliadla som sa po jednotlivých maskách. „Prosím, užite si našu pohostinnosť. Jedzte a pite čo vám hrdlo ráči. A tancujte tak dlho, kým budete vládvať. Robte všetko na našu počesť. Na počesť mojej snúbenice Lussiel,“ vtedy ma otočil. Tušila som, čo bude nasledovať a pripravila som sa na

najhoršie. No žiadna príprava by ma nedokázala pripraviť na tak silnú ranu, ktorú som vzápätí dostala.

Na sekundu som stratila rovnováhu, ale Kobe ma pevne držal. Miestnosťou sa ozval ešte búrlivejší potlesk.

Opäť som bola zasnúbená.

„A teraz, prosím, hudbu. Hrajte, páni muzikanti! Zahrajte nám pre radosť.“ Miestnosťou sa okamžite rozozvučal orchester. Kobe ma doviedol dole schodmi až do stredu tanečného parketu.

Kobe tancoval na mňa až priveľmi rýchlo. Často som mu nestačila a preto som mu poskákala po nohách. Nepovedala by som, že mi to vadilo.

Počas prvého tanca sa k nám na parkete nikto nepridal. Ale keď začali hrať druhú melódiu, objavilo sa niekoľko ďalších párov.

„Pán Kobe, dovoľte mi, zatancovať si s vašou čarokrásnou snúbenicou?“ prerušil náš tanec hlas. Museli sme tancovať už aspoň hodinu. Vôbec som si necítila nohy.

„Ale samozrejme. Potešte sa z tejto čarovnej tanečnice aj vy,“ Kobe ma pustil, ale len kvôli tomu, aby ma chytil ďalší chlap. Bol to starý pán a zrejme už nestíhal tancovať v tak rýchлом tempe ako Kobe. Bola som vdáčná, mala som tak možnosť aspoň trochu si oddýchnuť.

Takto sa vystriedalo ešte niekoľko párov. Musela ubehnúť ďalšia hodina. Kobe sedel na svojom tróne a celý čas ma pozorne sledoval. Všimla som si, že vedľa neho je ešte jedno kreslo. Ak bolo pripravené pre mňa, je na čase ho využiť.

„Ospravedlňte ma, pane. Potrebujem si na chvíľku oddýchnuť,“ ospravedlnila som sa mladému mužovi, s ktorým som práve tancovala a vytrhla som sa z jeho zovretia. Chápavo prikývol a otočil sa k odchodu.

„Ešte nie, slečna! Ešte ste si nezatancovali so mnou!“ ozval sa za mnou známy hlas, ktorý spôsobil, že som stuhla na mieste. Chytil ma a začali sme tancovať v rytme novej melódie.

„Kleio?!“ spamätala som sa dostatočne na to, aby som našla svoj hlas. „Čo tu robíš? Ako si sa sem vôbec dostal?“ pýtala som sa nechápavo. „Vlastne to už je teraz jedno. Musíme ťa odtiaľto čo najskôr dostať. Kobe si ťa nesmie všimnúť,“ okamžite som sa obzrela na princa. Sedel na tróne a zabával sa s Evvie.

„Nikam nejdeme. Len ak pôjdeš s nami!“ ozval sa za mnou ďalší známy hlas. Otočila som hlavu, aby som sa stretla so starostlivým pohľadom kráľovnej Faye. Tancovala okolo nás so svojím manželom.

„Môžeš mi vysvetliť, čo ťa to napadlo? Takto riskovať?“ opýtal sa ma Kleio nahnevane.

„A čo som mala robiť? Nechať vás umrieť?“ zavrčala som na neho.

„V prvom rade si si to mala lepšie premyslieť. Vieš koľko práce nám dalo ťa vôbec nájsť?“ pootočila som hlavu, aby som sa pozrela na Nyx, ktorá práve prehovorila. Hayyel, s ktorým tancovala, len súhlasne prikyvoval.

„Vystaviť sa takémuto nebezpečenstvu? Dobre, zložila si skúšku, ktorú ešte nikto nikdy nezložil. Ale toto je niečo iné. Toto je chlap, čo prežil tisíc rokov!“ zavrčala na mňa Annysia z druhej strany.

„Čo tu, dočerta, všetci robíte? Uvedomujete si, aké je toto nebezpečné?“ únava ma okamžite prešla. Keď ich tu bolo toľko, Kobe si ich môže ľahšie všimnúť.

„Čo myslíš? Prišli sme ťa zachrániť!“ zvolala Ireth.

„Najrýchlejšia cesta von je cez to francúzske okno. Cetus a Daeron už išli pre kone,“ povedal Elayn vedľa nej. Vyvalila som oči. Takže prišli všetci. Dúfala som, že niekto z nich príde, ale nečakala som, že ich bude až toľko.

Prebehol mnou záchvev mrazu, keď som si uvedomila, že nie sú všetci. Že jeden z nich určite chýba.

„Musíme ju čo najskôr dostať k tomu oknu a potom von. Mali by sme sa vyhnúť zbytočným bojom. Majú veľkú presilu,“ prehovoril Armaros, s ktorým tancovala Annysia.

„Dobre, to nebude problém.“

Všetci začali ustupovať k oknu. Nechala som sa viesť Kleiom a kútikom oka som pozorovala Kobeho. Vycítil môj pohľad a pozrel sa mojim smerom. Okamžite si všimol, čo sa deje, vyskočil z trónu a rýchlym krokom vykročil k nám.

„Všimol si nás,“ prehovorila som stuhnutým hlasom. Všetky hlavy sa okamžite pozreli na Kobeho, ktorý bol už tesne pri nás.

„Dovolíte, pane, rád by som si teraz opäť zatancoval s mojou snúbenicou,“ Kobe nečakal na odpoveď. Jednoducho ma Kleiovi vytrhol.

„Pokiaľ si dobre pamätám, ešte stále je to *moja* snúbenica,“ chytil ma Kleio a snažil sa ma pritiahnuť späť k sebe.

„To je neplatné zasnúbenie. Dnes na obed sme ho zrušili.“

„Zasnúbenie sa zrušiť nedá.“

„Moja sladká, mohla by si mu, prosím, objasniť pravdu?“ požiadal ma o to takým tónom, ktorý jasne hovoril, aby som sa ani len nepokúsila klamať.

Zavrela som oči, aby mi nebolo vidieť slzy: „Je to tak, Kleio. Naše zasnúbenie už nie je platné,“ Kleia to tak šokovalo, že ma pustil. Toto využil Kobe, aby ma tanečným krokom odviezol na druhý koniec miestnosti. Posadil ma vedľa seba na trón.

„Zvládla si to perfekto, moja sladká! Ale len pomyslenie, že by sa sem vybrali, aby ťa našli. Nemysliteľné. Ale neboj sa, moja sladká, proti všetkým mojim vojakom nemajú šancu.“ Pokúsila som sa postaviť a utiecť od neho, ale rýchlo ma chytil a stiahol späť. „Ani sa o to nesnaž. Mne neutecieš,“ mávol rukou a uvalil na mňa ďalšie pečatiace kúzlo. Úplne som stuhla, nemohla som sa vôbec pohnúť. „A tu ostaneš pekne sedieť až do konca plesu,“ rozkázal mi.

Aspoň pohľadom som tak mohla sledovať našu malú skupinku. Skutočne prišli všetci, Cetus, Daeron a jeho rodičia s Oriasom, Elayn, Ireth, dokonca aj Noir, Kleio, Nyx, Annysia, Hayyel a Armaros. Boli tu všetci. Až na jedného. Zdalo sa, že sa dohadujú na nejakej stratégii. Držala som im palce, no vedela som, že Kobe tu má celú armádu. Na takú je ich málo.

„Dámy a páni, ak sa nechcete zaplietť do boja a riskovať tak zranenia, radím vám, aby ste čo najskôr odišli,“ prehovoril Elayn. Všetci v našej skupinke okamžite vytiahli meče. V miestnosti na moment zavládlo ticho. A potom sa všetci rozutekali s krikom k najbližšiemu východu.

„Je to márne. Nepremôžete ma. Mám tu celú armádu a vás je tu len tucet,“ prehovoril Kobe so smiechom, keď sa miestnosť vyprázdnila. „Vojaci, zadržte ich!“ rozkázal. Všetky dvere sa roztvorili a dnu napochodovali vojaci.

„Ľutujem. Snažili sme sa. Podarilo sa nám skresat' ich na takú stovku,“ vošla do miestnosti Leitha nasledovaná Oronom.

„Aj to stačí,“ povedal Elayn temným hlasom a vrhol sa do boja. Ostatní ho nasledovali. Chcela som im nejako pomôcť, ale nemohla som sa pohnúť. Počula som len, ako Kobe vstal z trónu a vytiahol meč.

„Ani sa jej nedotkneš!“ prehovoril za mnou hlas, o ktorom som si myslela, že ho už nikdy nezačujem. Kov narazil na kov. Nemohla som sa pozrieť na situáciu vedľa mňa. Mohla som sa pozerat' len na boj v miestnosti.

„Ale, ale, ale. Osobný strážca opäť na scéne. Veľmi zle si si konal svoju povinnosť, keď si dovolil, aby sa sem tak ľahko dostala. Mal by som ťa za takéto správanie dať potrestať,“ prehovoril Kobe uštipačne.

V Ravenovom hlase som počula bolesť: „Je pravdou, že som nemal dovoliť, aby si sa jej tak ľahko zmocnil. Ale to už je jedno, som tu, aby som ju od teba zobral späť. A môj trest je len a len v jej rukách.“

Vedľa mňa sa rozpútal boj. Mohla som len počúvať ako do seba narážajú meče. Tak veľmi som sa snažil otočiť hlavu, aby som mohla niečo vidieť, ale kúzlo ma držalo veľmi pevne.

„Vydrž. Dostanem ťa z toho,“ Cetusovi sa nejako podarilo, prebiť sa až ku mne. Za ním stála elfská kráľovská rodina a bránili schody, ktoré viedli k trónom. Pocítila som bodnutie závesti, tiež by som chcela vedieť bojovať ako kráľovná Faye.

Cetus vyslovil nejakú nezrozumiteľnú kliatbu a v momente som bola voľná.

„Raven!“ zvolala som. Chcela som sa k nemu vrhnúť, ale Cetus ma zadržal. Raven na mňa kútikom oka pozrel a usmial sa na mňa.

„Len by si mu zavadzala. Ostaň tu, v bezpečí, aby sme sa o teba ešte nemuseli viac strachovať,“ povedal čarodejník. Ešte sa posledným pohľadom uistil, že ostanem na svojom mieste a vrhol sa na pomoc Ravenovi. So zatajeným dychom som sledovala ten súboj.

Aj keď mal Kobe proti sebe dvoch protivníkov – a Cetus dokonca používal kúzla – držal sa nesmierne dobre. Zasadil viac rán ako obaja dokopy. Pri každom seknutí jeho meča mi srdce stislo ešte viac.

Niečo do mňa zboku drglo. Na sekundu som sa donútila odtrhnúť pohľad od prebiehajúceho boja.

„Onyx!“ vykrikla som šťastne keď som zbadala, že ešte stále drží Exedru. Presne tak, ako som mu ju podala. „Ach, ty moje milované srdiečko!“ sklonila som sa k nemu a pevne som ho objala. „A teraz mi daj Exedru. Pôjdem pomôcť ostatným, dobre.“ Prikývol a pustil ju. Okamžite som ju vybrala z plášťa a vytiahla som ju z pošvy. Jej čepeľ som vložila presne do rany, keď sa Kobe snažil zasadiť smrtiacu ranu Ravenovi.

„Čestný hosť dorazil. Víтам ťa, Exedra, už dlho sme sa nevideli,“ prehovoril Kobe a o pár krokov ustúpil.

„A toto je posledný raz, čo ju vidíš. Pretože teraz ťa týmto mečom zabijem!“ prehovorila som pevne.

„Moja sladká, vystrkuješ rožky? Nič ti to nebude platné. Nezvládneš ma zabiť. Pretože nie si nikto. Mňa môže zabiť len *niekto*.“ Sklopila som hlavu. Mal pravdu.

„Nevzdávaj to! Ty si niekto! Dám ti všetku svoju silu, aby si jeho existenciu ukončila. Dám sa ti celá!“ prehovorila Exedra. Okamžite som pocítila ako sa mi do žíl vlieva nová sila.

Zodvihla som hlavu a pevne som sa na neho pozrela: „Mýliš sa. Ja som Lussiel, kráľovná démonov!“ Kobe zostal na sekundu ochromený. Využila som to, aby som na neho zaútočila. Cítila som všetku silu, čo mi dávala Exedra. A spolu s mojím hnevom to bola neprekonateľná zbraň.

Kobeho prvá rana len škrabla, pretože sa spamätal a uhol sa jej. Pocítila som novú dávku hnevu, keďže mi môj útok nevyšiel.

„Meč ti do ruky nepatrí. Mohla by si sa zranit’!“ Kobe sa k nemu dostal dosť blízko, aby sa chytil jeho čepele. Okamžite to oľutoval. „Ach, zabudol som. Môže sa jej dotknúť len pravý kráľ. Ale ja som tvoj snúbenec a mňa ten meč bude poslúchať!“ opäť sa vyhol niekoľkým mojím výpadom. O pár krokov som ustúpila, aby som chytila druhý dych. Miestnosť utíchla, už bolo po všetkom. Ostával len tento súboj.

„Lus, keď ma zase chytí, využi všetko, čo v sebe máš. Máš silu ho zabiť. Je to sila, ktorá v tebe drieme už od tvojho narodenia. A teraz sa prebrala. Nič silnejšie na tomto svete nie je. Tá sila ho zabije. Určite. Je to Finelantil!“ poradila mi Exedra. V duchu som prikývla a vyrazila som do útoku. Niekoľkokrát sa nám skrížili meče. A potom sa mi podarilo u neho vyvolať osudnú chybu. Zdvihol ruku v nesprávnom momente a čepeľ Exedry sa mu zabolala rovno do boku. „Teraz, Lus!“

„Finelantil!“ vykrikla som.

Nasledujúce udalosti sa odohrali veľmi rýchlo. Niečo ma strhlo nabok. Bolo to tak nečakané, že som pustila Exedru. Dopadla som na zem o niekoľko metrov ďalej. Aj na tú vzdialenosť som cítila žiar plameňov.

Vykukla som spoza Onyxa, ktorý ma strhol na zem. Pozrela som na miesto, kde ešte pred chvíľkou stál Kobe. Teraz tam na miesto neho bola len vatra z čiernych plameňov. Po pár sekundách z neho ostala len kôpka stále horiaceho popola.

50. Kapitola

„Onyx, zlez z nej!“ Onyx okamžite počúvol Ravenov rozkaz. Raven sa sklonil ku mne a pomohol mi posadiť sa. „Si v poriadku?“

„Myslím, že áno. Čo to bolo?“ kývla som hlavou smerom k miestu, kde pred pár sekundami stál Kobe.

„Moment, páni, *Finelantil*? Tak, toto ste nám nespomínali. Úplne to mení našu situáciu,“ Armaros okamžite zaujal obranný postoj. Všimla som si, že aj kráľ a kráľovná sú z toho otrasení.

„Spomenuli by sme, keby sme o tom vedeli,“ snažil sa Elayn upokojiť situáciu. Pri tom sa mi zdalo, že on sám je nepokojný z toho, ako od neho Ireth ustúpila, neschopná vybrať si, na ktorú stranu sa postaví.

„*Finelantil* je produktom čiernej mágie. A každý čierny mág musí byť okamžite zabitý. Taký je zákon, ktorý platí už od čias prvého kráľa. A nezáleží na tom, či je tým mágom kráľ alebo obyčajný človek,“ vysvetlil Armaros. Raven nás oboch okamžite postavil a mňa posunul za seba.

„A ste si istý, že to je *Finelantil*? Pokojne to môže byť len *Pelalantil*. Mal len veľmi, veľmi tmavú farbu. Však viete, až tak silná červená, že sa zdala ako čierna,“ Annysia sa snažila upokojiť napätú atmosféru, ale zdalo sa mi, že ju ešte zhoršila.

„To je pravda. Je to ako s *Pelantilom*. Nieкто ho má biely, nieкто modrý,“ podporila ju jej sestra Nyx.

„Nie. Rozhodne to bola čierna. A okrem toho, Lussiel vykřikla *Finelantil* v momente, keď sa tie plamene rozehoreli. A pozrite. *Finelantil* volajú aj večným plameňom. Koľko minút ubehlo? Päť? Šesť? A ešte stále horí! Obyčajný oheň by už dávno vyhasol. A *Pelalantil* tobôž. Je to predsa krvavý plameň, bez krvi by sa už dávno udusil,“ Armaros pevne uchopil meč a vykročil smerom ku mne. „Obávam sa, že sme Lussiel zachraňovali zbytočne. Pod takýmito udalosťami ju musíme okamžite zabiť.“

„A ja sa obávam, že nič z toho sa nestane, pokiaľ do toho mám čo povedať!“ ozval sa miestnosťou cudzí hlas. Všetci sa v momente začali obzerať okolo seba, aby našli nepriateľa. Len ja som vedela, komu ten hlas patrí.

Exedra silu toho plameňa prežila a teraz sa zmenila do svojej ľudskej podoby.

„Hodláte ju obhajovať, slečna Exedra?“ opýtal sa Armaros pevne.

„No samozrejme! Je to predsa skutočná kráľovná. Pravá a jediná,“ odvetila mu rovnakým hlasom a postavila sa vedľa mňa.

„Tak nám objasnite túto situáciu,“ vyzval ju kráľ Daeron.

„S radosťou,“ na sekundu sa odmlčala, no potom prehovorila. „Ako všetci vieme, Lussiel je budúcou kráľovnou Kráľovstva démonov. Preto len ona dokáže počuť môj hlas, keď som vo svojej skutočnej podobe. A nemohla som sa premeniť na človeka, kým tu bolo zlo. Pošepkala som jej, čo má robiť, aby ho zabila,“ vysvetlila a stíchla.

„Dobre, ale to stále nevysvetľuje ten Finelantil,“ rozkričal sa Orias.

„Práve som sa k tomu dostávala,“ pozrela na neho Exedra pevne. „Všetci vieme, že akákoľvek mágia je v človeku už od narodenia. Lussiel nie je výnimočná len tým, že sa z nej stane prvá kráľovná, ale aj tým, že má v sebe až štyri druhy mágie. Tri z nich sa naučila ovládať počas svojej cesty. Viem to, pretože som ju celý čas sledovala,“ odmlčala sa, aby chytila druhý dych a pokračovala: „Ako prvú sa naučila ovládať striebornú mágiu. Bolo to v Údolí čarodejníc. Prinieslo jej to veľké problémy, ale predsa to zvládla bravúrne.

Druhú sa naučila ovládať modrú mágiu. Učila sa ju od majstrov elfov. Od útleho veku mala v povahe hovoriť, čo sa stane. Teraz sa svoju silu naučila ovládať a som si istá, že pri troche tréningu ju bude ovládať excelentne.

Ako ďalšiu sa naučila ovládať jantárovú mágiu. Síce to bolo počas neplánovanej zastávky v Lese príšer, ale nakoniec jej to prinieslo úžitok.

Ostala teda posledná mágia, ktorú ju ešte nemal kto naučiť. Šedá mágia,“ po tomto vyhlásení miestnosťou otriaslo. Všetci boli z toho prekvapení. Lenže asi nikto nechápal, kam tým Exedra mieri. Ale keď sa po pár sekundách tresol Cetus do čela – to robil stále, keď si na niečo dôležité spomenul – pochopila som, že jedinou nechápavou osobou som tu ja. „Ako všetci dobre vieme, šedá mágia vznikla spojením bielej a čiernej mágie. Dokáže meniť svoju povahu podľa toho, ako si to mág vyžaduje.

Všetci v sebe máme bunku Finelantilu, no nie všetci ju využijeme, lebo na to nemáme potrebný druh mágie. Lussiel ju využiť mohla, lebo v sebe šedú mágiu má. A pokiaľ ma moja pamäť neklame, za šedú mágiu ešte nikto nebol potrestaný. Takže Lussiel nespáchala žiaden zločin,“ dokončila svoje rozprávanie Exedra. Miestnosť sa ponorila do dlhého ticha.

„Máte pravdu. Úplne som na to zabudol! Bolo to už tak dávno, čo sme určovali tvoju mágiu,“ Cetus na mňa pozrel s úsmevom.

„Aj ja by som na to skoro zabudla. Ale kvôli tomu si sa nemusel tak udrieť do čela,“ povedala som a priložila som mu ruku na červený flak na čele.

„Dobre, dobre, dosť zbytočných rečí. Najprv ťa musíme zbaviť tohto. Myslela som, že keď ho zabijeme, tak sa stratí, ale očividne som sa mýlila,“ Exedra prišla až ku mne a položila mi ruku na krk. Pod jej prstami sa zjavila reťaz.

„Čo je to?“ opýtali sa Nyx a Annysia naraz.

„Ešte nikto tomu nedal presný názov. Ale objaví sa na krku zasnúbených ľudí. Musíme ju z nej nejako dostať dole, aby do budúcnosti nespôsobilala ešte nejaké problémy,“ vysvetlila Exedra.

„Tá reťaz by mala pasovať ku mne,“ prehovoril Kleio.

„Obávam sa, že Kobemu sa ju podarilo nejako zrušiť. Ale nikdy som o niečom takom nepočula,“ vysvetlila mu Exedra.

„Myslím, že viem, čo trebarobiť. Len musím nájsť tú knihu. Cetus, toto bude práce ako stvorená pre teba,“ mala som tušenie, kde sa trónna sála nachádza. A len som dúfala, že tú knihu Kobe niekde neodpratal. Potom by sme mohli prehľadať aj celý zámok a nemuseli by sme ju nájsť.

„Ak máš nápad, tak von s ním,“ povzbudil ma Cetus k ďalšiemu rozprávaníu.

„Keď Kobe zrušil moje zasnúbenie s Kleiom, použil na to nejaké čudné zaklínadlo. Bolo v knihe v trónnej sále. Musíme nájsť tú knihu. Tuším, kde je, ale, ako všetci dobre vieme, môj orientačný zmysel je nulový,“ vysvetlila som mu.

„Dobre. Rozdelíme sa. Skupinky po troch. Keď ju nájdete, pošlite posla,“ rozkázal generál. Sám chytil Ireth a nasledovaný Noirom vyrazil do prvej chodby. V druhej skupinke boli Nyx, Annysia a Kleio. Ďalšiu tvorili Armaros, Leitha a Oron. Elfská kráľovská rodina sa vybrala chodbou, ktorá viedla do záhrady. Ostalo nás päť.

„Daeron a Hayyel pôjdu so mnou. Raven, ty tu počkaj s Lussiel. Ak niečo nájdeme, zavoláme vás.“ Raven prikývol a donútil ma, sadnúť si na trón. Ostatní sa vydali chodbou, ktorá bola za ním.

Raven prehovoril až keď v miestnosti zavládlo ticho a osameli sme. Dokonca aj Exedra sa niekam stratila a vzala so sebou aj Onyxa. „Si v poriadku? Nie si zranená?“

„Zase to robíš!“ obvinila som ho.

„Čo robím?“ kľakol si predo mňa a chytil mi ruky do dlaní. Príjemne hriali moje skrehnuté prsty. „Máš úplne zamrznuté ruky.“

„Staráš sa o mňa a bojíš sa o mňa v čase, keď by si sa mal starať o seba,“ vysvetlila som mu. Už od začiatku som na ňom toto najviac neznášala.

„Musím sa o teba starať. Mám ťa predsa chrániť a...“ skočila som mu okolo krku. Keď som ho tu teraz mala a on hovoril takéto hlúposti, musela som si spomenúť na to, čo mi Kobe povedal.

„Myslela som si, že nežiješ. Kobe mi povedal, že ťa zabili,“ vysvetlila som mu. „Ako sa môžeš starať teraz o mňa, keď si mal byť mŕtvy?!“ nedokázala som už viac zadržať slzy a rozplakala som sa.

„Moja drahá,“ zašepkal a pevne ma objal. „Keď ste odišli, vojaci nás chceli zabiť. Lenže vtedy sa zjavila Exedra. Zachránila nás a všetko nám vysvetlila.“

Vrátili sme sa do Lesa príšer. Našli sme Armarosa a povedali sme mu, čo sa stalo. Okamžite nám ponúkol svoju pomoc. Povedal nám, ako sa najrýchlejšie dostaneme späť do kráľovstva. Rozdelili sme sa a každý sme išli pre pomoc. Dohodli sme sa na stretnutí tesne pred svitaním.

Keby som vtedy vedel, aké nebezpečenstvo ti hrozí, nikdy by som sa nenechal prehovoriť. Okamžite by som išiel za tebou. Čo sa ti stalo je moja vina. Nemal som ťa nechať odchádzať samú.“ V momente som sa od neho odtiahla.

„Raven, čo to hovoríš?“

„Mal som ťa zastaviť. Aspoň sa o to pokúsiť. Nemal som ti dovoliť odísť.“

„Zabili by ťa.“

„To je jedno. Ale mohli zabiť teba! To som nikdy nemal dopustiť. Kobe mal pravdu. Mala by si ma potrestať. Trest smrti, že som neuposlúchol rozkaz a vystavil som ťa tak

nebezpečenstvu. Keby len raz. Desiatkykrát si mohla zomrieť, pretože som na teba nedával dobrý pozor.“ Už-už som sa mu na to chystala niečo povedať, keď v tom sa zjavil Cetusov posol. Natiahla som k nemu ruku.

„Cetus to našiel,“ vymanila som sa z Ravenovho náručia a vykročila som cestou, ktorou išli oni. Po pár krokoch ma Raven nasledoval.

Cestou som rozmýšľala, čo mu mám na to povedať. Musím niečo vymyslieť, aby som utíšila tieto jeho trýzniace myšlienky. Musí na to existovať nejaké riešenie. A keď sme vstúpili do trónnej sály, spásna myšlienka mi prebehla mysľou ako blesk z jasného neba.

Raven chce trest. Tak ho aj dostane.

„Našiel som to. A musím vám povedať, že tá kniha je perfektná! Sú v nej také zaklínadlá, o ktorých som v živote nepočul. Musím ich všetky vyskúšať!“ Cetus hovoril nadšene. Oči mu žiarili ako dieťaťu na Vianoce.

„Ak ich chceš vyskúšať, tak to hlavne nerob u nás na zámku,“ napomenul ho Elayn, ktorý práve vstúpil do miestnosti. O chvíľku sa miestnosť naplnila.

„Tak začneme,“ prehovoril Cetus, ktorý sa zrazu tváril vážne. „Lus, postav sa do stredu tamtoho kruhu.“ Prikývla som a vykročila som do jeho stredu. „Nie som si istý, či to nebude bolieť, tak ťa radšej varujem, aby si sa pripravila na všetko.“

„Bolieť to bude. Ale raz som tu už zvládla. Pred pár hodinami, aby som bola presná. Myslím, že to ešte raz prežijem.“ Chvíľku ma pozorne skenoval pohľadom. Potom sa čarodejník pozrel späť do knihy a začal odriekať zaklínadlo.

Po chvíli sa dostavila známa bolesť, ale ustála som ju. Kútikom oka som si všimla, že Elayn musel zadržať Ravena, aby sa sem nerozbehol.

„A ešte posledný krok,“ povedal Cetus trochu ustarostene. Premenil svoju magickú palicu späť na meč a vykročil ku mne. Vedela som, čo musí urobiť. Opatrne strčil čepel meča do jedného oka reťaze a prelomil ju. „Si v poriadku?“ sklonil sa ku mne a ustarostene sa ma opýtal.

„Nič mi nie je. Len ešte musím niečo spraviť.“ Postavila som sa aj napriek tomu, že sa mi zatočila hlava. Vykúzlila som diabolský úsmev a vykročila som smerom k Ravenovi. Ten pochopil, čo sa ide diať a odovzdane odstúpil od Elayn. „Raven, pokiaľ si dobre spomínam. Povedal si mi, že chceš trest za to, že si ma vystavil nebezpečenstvu. Je to tak?“ opýtala som sa ho pred všetkými.

„Zaslúžim si trest. Ale či ma potrestáte je len na vás, moja pani.“

„Lus, čo chceš robiť?“ v Kleiovom hlase som počula zmätenosť.

Odtrhla som svoj pohľad z Ravena a pozrela som na Kleia s tým najsladším úsmevom, akého som bola schopná: „Potrestať ho, samozrejme,“ otočila som sa späť na Ravena a prešla som tú vzdialenosť pár krokov, ktorá nás delila.

A potom sa miestnosťou ozval zvuk facky, ktorú som mu dala.

„Vstávame, hrdličky! Dnes máme veľký deň! Z Lus sa dnes stane kráľovná! Šup, hore sa! Nemáme času nazvyš!“ doliahol do môjho podvedomia nepríjemný hlas. Vzápätí majiteľka toho hlasu roztiahla ťažké závesy a pustila dnu denné svetlo.

„Ešte päť minút,“ otočila som sa a zavrátila som sa hlbšie do Ravenovej náruče. Pravidlo, že snúbenci musia spať v jednej izbe som v niektorých momentoch milovala.

Raven nado mnou sa ticho zasmial.

„Drahá, ak nevylezieš, stiahne z teba perinu ako minule. Dúfam, že zase nechceš celá premrznúť ako posledne.“ Pritúlila som sa k Ravenovi ešte viac.

„Však ty ma zohreješ.“

Opäť sa krátko zasmial sa sklonil sa k môjmu ušku: „Však vieš, čo je dnes za deň. Už celý mesiac si kvôli nemu v strese. Mala by si z tej postele vyliezť, inak prídeš neskoro na svoju korunováciu.“ Rozlepila som oči a zadívala som sa do jeho vysmiatej tváre.

„Dnes mám korunováciu,“ vyslovila som to ako fakt, ale nejak mi to stále nechcelo vojsť až do mysle.

„Áno, drahá, dnes máš korunováciu. Dnes večer sa z teba stane skutočná kráľovná,“ potvrdil mi moje myšlienky. Hovoril veľmi pomaly, aby som ho vnímala.

„Panebože, ja mám dnes korunováciu!“ v tom momente som bola na nohách a pobehovala som po izbe. „Nesmiem prísť neskoro. Kde mám šaty? A kedy začnú chodiť prví hostia? Exedra, musíš mi pomôcť,“ žiadala som svoju novú komornú. Po tom, čo mi Kobe oznámil, že niektorí z našich sluhov sú jeho špehovia, rozhodla som sa, vyhodit' všetkých zamestnancov zámku a najat' nových.

„V prvom rade sa musíš upokojiť!“ poradila mi Exedra.

„Ale ja sa nechcem upokojiť! Keď sa upokojím, tak určite na niečo zabudnem!“ zastavila som uprostred miestnosti a chytila som sa za hlavu. Vtedy ma chytili dve silné paže a Raven si ma pritiahol k sebe.

„A teraz ma dobre počúvaj, Lus,“ povedal a zašepkal mi slová, ktoré ma dokázali upokojiť. A za posledný mesiac ich využíval veľmi často. „Dobre, drahá?“ opýtal sa ma už nahlas. Vždy mi tie slová zašepkal, aby ich nikto nepočul a poznal ich len on. A ja som si bola stopercentne istá, že ich nikdy nikomu neprežradím.

„Dobre,“ povedala som úplne pokojne a vyrovnané.

„Tak sa mi to páči. Uvidíme sa večer,“ sklonil sa ku mne a rýchlo ma pobožkal. A potom odpochodoval z izby.

„Prezradíš mi už konečne, čo ti to vkuse hovorí? Dokáže ťa to tak bleskovo upokojiť, že by sa mi niečo také zišlo,“ vyzvedala Exedra ako stále, keď ich na mňa Raven použil.

„Ani keby si ich vedela, nemali by na mňa taký účinok, ako keď mi ich hovorí on. Musíš si vymyslieť niečo vlastné,“ poradila som jej s úsmevom. Škaredo na mňa pozrela.

„Dobre, dobre. O tom potom. Takže teraz ťa umyjeme a potom oblečieme. Už som poslala pre dievčatá, aby ti pomohli s účesom. Pôjdeš na raňajky a potom začneme vítať prvých hostí,“ objasnila mi plán.

Nečakala na moju odpoveď a dostrkala ma do kúpeľne. Tam mi pomohla, umyť sa. Bola to len bleskovka.

Hneď na to ma zatiahla do šatníka, aby ma navliekla do nádherných tyrkysových šiat.

„Nehodia sa tie šaty skôr na večer?“ opýtala som sa keď som v zrkadle skúmala tú nádheru. Len zavrtela hlavou.

„Dnes musíš byť úžasná celý deň. Na večer máš už pripravené iné šaty,“ hodila hlavou smerom k veľkému vaku, ktorý visel na skrini. Okamžite som sa k nemu vydala. „Nie, nie a nie, na to máš ešte čas. Až večer.“ Moje protesty prerušili klopanie na dvere. „Už sú tu

dievčatá.“ Dostrkala ma ku dverám do mojej izby. Za dverami ma čakalo prekvapenie v podobe štyroch drobných víl.

„Loxy, Cameo, Xylia, Estrellita, čo vy tu robíte?“ opýtala som sa prekvapene.

„Exedra nás požiadala o pomoc,“ začala Xylia.

„Vraj, že budeš potrebovať nejaké úžasné kaderničky, ktoré z teba spravia krásavicu v deň tvojej korunovácie,“ doplnila Cameo.

„Tak, máš nejakú konkrétnu predstavu, Exedra?“ opýtala sa jej Estrellita.

„V prvom rade to musí byť niečo dokonalé, ale zároveň vám to nemôže dlho trvať. Hlavne sa s tým večer nemôžete dlho zabávať. Musíte to rozčesať a potom zase učesať veľmi promptne,“ vysvetlila Exedra.

Vyvalila som na ňu oči: „Odkedy používaš takýto zložitý slovník?“ opýtala som sa nechápavo.

„Odkedy spolu s Daeronom pripravujeme tvoju korunováciu. A keď sme už pri tom, mám ešte veľmi veľa roboty. Zvládnete to aj samé?“ vysvetlila a zároveň sa opýtala Exedra.

„Samozrejme, nechaj to na nás. Už presne viem, čo spravíme,“ odvetila Loxy. Exedra len prikývla a zmizla sa dverami.

„Tak, slečna Lussiel, k zrkadlu, prosím,“ vyzvala ma Cameo. Prišla som k veľkému zrkadlu v rohu mojej izby a sadla som si na stoličku pred ním. Loxy potichu vysvetlila vílam svoju predstavu. Všetky okamžite nadšene súhlasili.

Začali mi všemožne zapleť vlasy. Ich mágia kvetov bola tak úžasná, že s vlasmi mi dokázali vykúzliť hotové zázraky. Aj keď, musím priznať, že som sa poriadne zľakla, keď sa mi na hlave zrazu objavili kvety, ktoré z ničoho nič *vyrástli*. Ale na druhej strane, to bola prekrásna ozdoba.

Netrvalo im ani pol hodinu a už som bola učesaná.

„Páni, je to prekrásne!“ pochválila som ich. Vlasy mi zodvihli do vysokého chvosta. Pomocou mágie ich zvlنili a povykrúcali všetkými možnými smermi. Na pravej strane mi nechali vyrásť pár nezábudiek. Krásne mi splývali s vlasmi. Takmer ich nebolo vidieť, ale pri každom mojom pohybe sa zavlnili, takže si ich hneď každý všimne. „Ďakujem vám!“

„Vypadáš prekrásne!“ zhodnotila ma Estrellita.

„Už sa musíme vrátiť späť do záhrady. Naše kvietky náš už čakajú. Ale večer určite prídeme, aby sme ti pomohli,“ vysvetlila mi Loxy.

„A na mňa už čaká veľký dub. Čoskoro mu začnú rásť listy, musím byť pri tom a dať na ne pozor,“ povedala Xylia nadšene.

„Ďakujem vám, ste také úžasné priateľky!“ zvolala som šťastne a opatrne som ich objala. Keď som ich pustila, zakývali mi a oknom zmizli do záhrady.

Ďalším bodom v Exedrinom pláne boli raňajky. Čakali ma v predsieni. Od nervozity som mala stiahnutý žalúdok, tak som zjedla len dve malé jabĺčka, ktoré chuťou pripomínali čerešne.

„Výborne, už prišli prvý hostia,“ Exedra ani neokomentovala plný podnos a vytiahla ma na nohy.

Dotiahla ma až do veľkej siene, keď stál neznámy šľachtic so svojou manželkou a dcérou.

„Lussiel, dovoľ mi predstaviť ti pána a pani z Longomérie a ich dcéru.“ Úctivo som sa uklonila.

„Rada vás spoznávam.“ Taktiež sa mi uklonili.

„Potešenie je na našej strane, slečna Lussiel,“ pán mi chytil ruku a pobožkal mi ju.
„Aký krásny účes to máte. Smiem sa pozrieť?“ opýtala sa princezná.
„Ale samozrejme.“ Pomaly prešla za mňa a začala ho skúmať.
„Aká dokonalá práca. Nikde nevidno ani jedinú sponku. A tie nezábudky... Jednoducho nádhera.“
„Ďakujem, slečna. Vaše šaty sú samá krása,“ pochválila som jej kvetované šaty zo zeleného hodvábu.
„Nič oproti vášmu účesu.“
„Mám dobré kaderničky,“ priznala som. V duchu som si pomyslela, aké skutočne šikovné boli víly.
„Prepáčte, že vás ruším.“ Daeron vošiel do miestnosti a okamžite sa zdvorilo uklonil.
„Slečna Lussiel, prišli kráľ a kráľovná elfov,“ prišiel až ku mne a ponúkol mi rameno.
„Prosím, ospravedlňte ma,“ úctivo som sa uklonila. Počkala som, kým sa uklonia tiež a chytila som sa Daerona.
Doviedol ma do strieborného salóna.
„Lussiel, rada ťa opäť vidím!“
„Aj ja vás, kráľovná.“ Kráľovná prišla až ku mne a krátko sme sa objali.
„Ako to zvládaš, dieťa?“ opýtala sa ma ustarostene.
„Zatiaľ dobre. Ale vy musíte byť unavení po tak dlhej ceste,“ prejavila som o nich starosť. Orias si len odfrkol.
„Nič oproti tomu, čo ťa čaká. Daeron nám prezradil, koľko hostí pozvali,“ povedal kráľ.
„Naozaj? A mne to nechceli oznámiť,“ zazrela som na Daerona, ktorý ostal stáť pri dverách.
„Celé kráľovstvo, ako inak,“ povedal, akoby to bola najväčšia samozrejmosť.
Vyvalila som oči. Len to nie! Čaká ma najhorší deň môjho života!

Aj vďaka tomu, že hostí bolo tak veľa, nestihla som sa stretnúť so všetkými. Ešte som prehodila pár slov s kráľovskou rodinou, keď ma prišiel zavolať Kleio, že prišli ďalší hostia.

Takto som behala hore-dole a vítala som desiatky hostí. Prestávku som dostala len na obed, keď mi bolo dovolené sa trochu najesť. Ale naozaj som toho veľa nezjedla, lebo vtedy sa dostavila nervozita. A potom som behala až do večera.

Asi hodinu pred západom slnka ma poslali do izby, kde ma už čakala Exedra a víly. Exedra mi rýchlo prezliekla šaty. Ak som ráno žasla nad tou nádhernou, tak teraz som bola úplne uchvátená. Karmínovo červené saténové šaty mali dlhú vlečku. Nemali ramienka, ale plecيا mi halil rovnako červený plášť z hodvábu. Šaty boli riasené a zdobené perlami. Boli tak nádherné, že by som ich dokázala obdivovať celé hodiny.

Ale Loxy bola proti. Nekompromisne ma posadila na stoličku a začala mi rozpletat' vlasy. Za pomoci mágie jej to šlo ľahko. A potom mi ich zase splietli. Ani som nestihla obzrieť vlasy, keď do miestnosti vbehla Exedra.

„Už je hotová? Výborne, musíme ísť. Korunovácia sa každú chvíľu začne. Ostaňte tu, musíte ju potom ešte učešať, aby na ples vypadala nádherne.“

„Ale ja už ples nezvládam. Už teraz si necítim nohy!“ post'ážovala som sa jej.

„Tušila som to!“ zahundrala Exedra. Rýchlo vytiahla z malej kapsičky, čo mala pri sebe, flakón. „Vypi to. Dodá ti to silu.“ Nechcela som sa s ňou hádať a nápoj som vypila. Okamžite som pocítila, ako sa mi do žíl vracia sila.

Vytrhla mi z rúk flakón a už ma tlačila k trónnej sále. Ozvali sa slávnostné fanfáry. V tom momente som upadla do letargie. Nahodila som najsladší úsmev, aký som vedela a prestala som si všímať všetko okolo seba. Ak by som bola všímavá, začala by som panikáriť.

Pomaľo som zišla dole schodmi, usadila som sa na trón. Keď bolo treba, povedala som, čo všetko potrebné.

Všetko išlo hladko. Ako počas včerajšieho nácviku.

Na mojej hlave pristála neznáma váha koruny. Začínali sa mi triasť ruky, ale pevne som ich stisla. Už je koniec. Ešte chvíľku a bude koniec. Upokojovala som sa v duchu.

A potom som vstala.

„Predstavujem vám Lussiel, kráľovnú Kráľovstva démonov!“ a miestnosťou zaznel potlesk. Spolu s ním odznela aj moja nervozita.

Epilóg

Per aspera ad astra

Od našej cesty na druhý koniec sveta, aby sme našli jeden potvorský meč – áno, až teraz som pochopila, aká potvora a otrava sa v nej v skutočnosti ukrýva – ubehlo už osem mesiacov. Náš život sa vrátil do normálnych koľají. Vrátili sme sa na zámok a po pár dňoch už bolo všetko po starom.

Daeron ma stále nútil učiť sa a odôvodňoval to tým, že aj po korunovácií sa musím vzdelávať, aby som bola dobrou kráľovnou.

Elayn mi stále dával hodiny šermu, aby som sa do budúcnosti vedela brániť, keby sa niečo podobné zase udialo. Len s tým rozdielom, že teraz mu pri tom pomáhala aj jeho snúbenica, ktorú si na ceste našiel.

Ireth, ktorá mala česť byť tou šťastnou, zanechala zlodejské remeslo. Svoj klan zlodejov žijúcich v Temnom lese, prenechala Noirovi a odišla s Elaynom žiť na zámok. Musím podotknúť, že občas bol pri nej Elayn tak trošku pod papučou. Tak trošku viac. Ja som z jej prítomnosti na zámku bola nesmierne rada. Získala som totiž jednu skvelú priateľku, s ktorou som sa mohla porozprávať úplne o všetkom.

A po pár mesiacoch sa zjavilo ďalšie skvelé dievča. Ukázalo sa totiž, že Kleio sa dosť zblížil s istou obyvateľkou Lesa príšer. Asi mesiac po tom, čo sme sa vrátili, sa na celý mesiac vytratil. A potom sa vrátil s Nyx po boku. Ukázalo sa, že sa do nej šialene zamiloval a za zrušenie nášho zasnúbenia bol vďačný. No keď sa vrátil, dozvedeli sme sa, že už je zase zasnúbený. Priala som im to. Aj keď som si nebola celkom istá, ako zvládnem toľko svadiieb za tak krátku dobu.

A potom tu bol Cetus. On bol tiež až po uši zamilovaný. Lenže v jeho prípade do tej čudesnej magickej knihy, čo sme našli u Kobera na zámku. Elayn ho síce varoval, že nemá skúšať žiadne zaklínadlá na zámku, no čarodejník ho vnímal jedným uchom dnu a druhým von.

Počas niektorých nocí som sa naozaj bála, že sa celý zámok zrúti. A tak som ho asi pred mesiacom nechala presťahovať do jednej opustenej veže. Povedala som mu, že keď zhodí jednu vežu, bude to menšia škoda, ako keby vyhodil do vzduchu základy a s nimi celý zámok. Prijal to veľmi nadšene. Dostalo sa mu totiž väčšieho miesta a aj viac svetla.

Po nociach sa občas ozývali rôzne výbuchy a otrasy, ale už to nebolo tak hrozné. Občas, keď to bolo neznesiteľné, som vedľa seba mala vždy Ravena. On ma dokázal upokojiť, nech sa dialo čokoľvek. Teda, takmer čokoľvek.

Deň po mojej korunovácii som dostala *kráľovský záchvat*, ako som si to sama nazvala. Mala som neuveriteľnú chuť všetko kontrolovať, všetko riadiť, všade a všetkým vydávať rozkazy. Bola som tak neznesiteľná, že aj Cetus, ktorý nemá v povahe prudkosť, ma mal chuť zabiť. Ale celkom ho aj chápem. Niektoré moje rozkazy boli fakt absurdné. Asi najabsurdnejší a najhlúpejší bol ten, kedy som Slnku prikázala, nech nesvieti cez deň, ale v noci.

Celý deň zo mňa všetkým stáli vlasy. Elayn mal občas nekontrolovateľnú chuť ma zabiť. Lenže vtedy zakročila Ireth a upokojila ho. Ale našťastie ma to prešlo. Horšie na tom bolo, že ma to prešlo až večer, keď sme si s kráľovnou Faye dali dlhý a poučný rozhovor. Povedala mi, že aj ona mala chuť všade rozkazovať. A, že vraj, to u nej trvalo celý týždeň. Ale potom si pomyslela, že kraľovať a rozkazovať môže celý zvyšok svojho života a prešlo ju to. Totiž, po chvíli každého omrzí, keď všetci skáču, ako on píska. Uvedomila som si, že je to pravda.

Keď som sa potom všetkým ospravedlnila, kráľovnú Faye všetci vyobjímali a vybozkávali. Kráľ Daeron dostal náhly záchvat žiarlivosti a kráľovská rodina musela urýchlene odísť.

Áno, začiatky boli nesmierne ťažké. Ale na druhej strane, aj po tom celom roku ma kraľovanie baví. Hlavne keď môžem rozkazovať a všetci ma musia poslúchnuť.

„Lus, počúvaš ma?“ napomenula ma Ireth. Sedeli sme spolu v altánku a popíjali sme čaj.

„Áno, samozrejme, prepáč. Len som sa na chvíľku zamyslela,“ odvetila som jej. Medzi Ireth a Elaynom to v poslednej dobe v ich manželstve škripalo a ona mala potrebu sa o tom všetkom mne zverovať. No v jej stave to považujem za normálne. Výkyvy hormónov počas tehotenstva *sú* normálne.

No, musím uznať, že svadbu si zorganizovala perfektne. Ako som sa dozvedela, svadba nemusí byť presne o rok od zasnúbenia, ale musí sa do roka uskutočniť. A Ireth dohnala Elayna k svadbe hneď v momente keď zistila, že je tehotná. Uskutočnila sa necelý mesiac po mojej korunovácii. Musela som tam byť ako kráľovná, pretože jeden z mojich generálov sa ženil. A bola som tam aj ako družička, za ktorú ma chcela Ireth. Najhoršie na tom bolo, že kyticu som nechýtila ja, ale Nyx, druhá družička.

„Dobre, pretože Elayn má na hlave vkuse len vojenské výpravy a svojich vojakov a svoju výzbroj a svojho koňa a všetko ostatné a mňa vôbec nevníma!“ Irethin hlas ma donútil vrátiť sa späť zo spomienok do prítomnosti.

„Ale no tak, Ireth, som si istá, že to tak nemyslí. Teda, chcem povedať, myslí, ale na teba. Občas by si ho mala vidieť, keď sme na stretnutí rady. Úplne zamyslený, mimo seba. Som si istá, že vtedy myslí len na teba. To si ani nevieš predstaviť, aké nudné občas bývajú stretnutia rady,“ snažila som sa ju upokojiť, keďže som jej v očiach opäť videla slzy. Samozrejme som jej nemohla prezradiť prekvapenie, ktoré pre ňu Elayn chystá.

Dôvod, prečo je stále mimo je, že hľadá pre nich v neďalekom meste dom. Ale chce Ireth prekvapiť, ale keď ho to napadlo, bol z toho tak vzrušený, že mal chuť sa o tom s každým podeliť. A tak to vedia všetci, len chudinka Ireth nie.

A všetci musíme držať jazyk za zubami...

„Čo vy dve tu?“ prišla k nám aj Nyx. Obvykle na naše čaje nechodila. Vždy si našla nejakú prácu.

„Elayn ma už nemiluje!“ vykrikla Ireth plačlivo a rozplakala sa. Pozdvihla som obočie. Síce som vedela, že už z nej nie je tvrdá zlodejka, ale občas ma svojimi náladami prekvapovala.

„Ale nie, to vôbec nie je pravda. Miluje ťa. Som si istá, že je to teba šialene zamilovaný,“ prisadla si k nám Annysia a objala Ireth z druhej strany.

„Ale keď on si ma už vôbec nevníma!“ pišťala si svoju pesničku. S Nyx sme na seba pozreli. Občas bola fakt neznesiteľná.

A ďalšou neznesiteľnou slečnou v našej partii bola aj Exedra. Keď ma už každé ráno nebudila ľadovou vodou, nútila ma cvičiť mágiu v každej voľnej chvíľke. A tiež to bola neznesiteľná sekretárka. Stále mi pripomínala, aké a koľko papierov musím ešte podpísať. Áno, prvý deň kraľovania sme prežili mojimi rozkazmi a druhý a všetky tie nasledujúce vyplňaním papierov.

To boli momenty, keď som svoju prácu neznášala. A potom za mnou prišiel Raven a pripomenul mi, čo na živote na zámku najviac milujem.

„Dámy, myslím, že máme problém,“ povedala Ireth zrazu úplne pokojne. Nyx sa od nej odtiahla a obe sme sa na ňu zvedavo pozreli. „Myslím, že je to tu.“ Chvíľku nám trvalo, kým sme pochopili čo tým myslí. A potom sa nám obom v momente rozšírili zreničky.

Od nášho popoludňajšieho čaju v altánku ubehlo už niekoľko hodín. Z dôvodu takej veľkej noviny ma Exedra nenútila pracovať.

Užívala som si voľné chvíle v Ravenovom náručí. Stáli sme pred Irethinou izbou a čakali sme na verdikt. Bola to celkom pokojná atmosféra, až na to, že Elayn chodil hore-dole po chodbe.

„Elayn, aj keď budeš chodiť neviem ako rýchlo, aj tak tomu nepomôžeš. Radšej by si si mal sadnúť a upokojiť sa. Stavím sa, že Ireth ťa bude chcieť vidieť. A keď ťa zbadá takéhoto vynervovaného, tak sa chúd'atko ešte zľakne,“ snažila som sa ho upokojiť, ale generál na mňa len zazrel a ďalej pokračoval v chodení.

„Elayn, priateľu, má pravdu. Upokoj sa,“ podporil ma Cetus, ktorý sa výnimočne vzdal experimentov.

„Ale keď ono to tak dlho trvá!“ vykrikol. Chytil sa za hlavu, div, že si nezačal trhať vlasy.

„Pôrod je veľmi zdĺhavá vec. Raz mi mama povedala, že mňa a Annysiu rodila takmer pol dňa.“ Keď Elayn počul, čo Annysia povedala, zbledol ešte viac.

Našťastie sa vtedy otvorili dvere Irethinej izby. Exedra vyšla von s výrazom plným smútku. A potom pozrela na Elayna a črty sa jej hneď zjemnili.

„Je to chlapec!“ A náhle sa ozval dutý pád, keď Elayn zamdlel. „Asi nezniesol tak radostnú novinu,“ okomentovala Exedra šťastne a vrátila sa do izby.

Od osudnej udalosti ubehlo niekoľko týždňov. Prebudila som sa sama. Bolo mi čudné, že ma Exedra neprišla zobudiť. Ale ešte čudnejšie bolo, že Raven nespál vedľa mňa.

Prehľadala som snád' každý kút mojej izby, ale nikde som ho nenašla. A potom mi to docvaklo.

„Ja sa dnes vydávam.“

Prebehol mnou záchvev paniky. Vedela som, že sa tomu nesmiem poddať, tak som stisla päste. Vedela som, že sa môžem na Exedru spoľahnúť, určite už mala všetko na minúty rozplánované. Nechcela totiž počuť nič o tom, aby som jej so svadbou pomohla.

„Ach, už si hore!“ dnu vleteli víly.

„Exedra nás požiadala, aby sme ti pomohli s prípravou. Svadba začína až o piatej večer. Času máme dost“, povedala Estrellita a vletela do šatníka.

„Určite si ešte neraňajkovala. Ale musíš niečo zjesť“, napomenula ma Cameo. Vtom do izby vošla Exedra.

„Už ste tu. Výborne. Lus, v predsieni máš raňajky. Poriadne sa najedz, nech ti neškvрка v bruchu ako na tvojej korunovácií. Nedalo sa to počúvať“, vyhrešila ma. Ja som tušila, že bude mať k tomu plnému podnosu nejaký komentár. Len som nečakala, že jej to bude až tak dlho trvať.

„Som strašne nervózna na to, aby som niečo zjedla. A kde je vôbec Raven? Chcem dostať jeho pusku na dobré ráno!“ vyhlásila som ako malé decko.

„Ravena uvidíš až večer! Nevieš, že to prináša smolu?“ opýtala sa Exedra a dotiahla ma do predsieni, kde ma už čakali raňajky.

„Mne prináša smolu, keď od neho nedostanem aspoň jeden bozk!“ vyhlásila som.

Aj napriek nervozite som zjedla celé raňajky. A potom ma Exedra opustila a nechala ma v rukách víl.

Prípravy sa podarili na výbornú. Väčšinu dňa som trávila v izbe, kde ma víly pripravovali. Skúšali na mne rôzne účesy, aby som vypadala čo najdokonalejšie.

Pred pol piatou ma navliekli do nádherných svadobných šiat. Nemala som možnosť ich obdivovať, pretože len čo sme skončili po mňa prišiel Daeron. Vraj som mu vyrazila dych, keď ma v tých šatách zbadal.

A potom ma doviedol do fialového salóna, kde už čakali moje tri družičky – ako inak, boli nimi Exedra, Ireth a Nyx – oblečené v ametystových šatách. Boli tam s nimi aj Annysia, kráľovná Faye a Leitha. Všetky mi gratulovali a hovorili ako nádherne vypadám. Exedra mi ešte raz všetko zopakovala. Ale ja som bola tak vystresovaná, že som ju nedokázala poriadne vnímať.

A potom sa to všetko začalo.

Vošla som do zámockej kaplnky.

Keby ma Raven v polovici obradu nechtyl za ruku, asi by ma museli kriesiť. Nedokázala som vnímať nič okolo seba. Bola som tak veľmi nervózna, že som nevedela, ani ako sa volám. Obrat sa pomaly blížil ku koncu. Vedela som, že čoskoro nastane ten moment, aby som niečo povedala. Že budem musieť odpovedať na osudnú otázku.

A potom ten moment nastal. Miestnosťou sa rozoznelo ticho. Vedela som, že prišla moja chvíľa. Mala som tak stuhnuté hrdlo, že som nedokázala nič povedať. Všimla som si, že Ravenovi na spánok vyskočilo niekoľko kvapiek potu. To bol moment, kedy som si uvedomila, že je nervózny rovnako ako ja.

„Ale vie vy čo?“ konečne som v sebe našla svoj hlas. Ešte ho trochu potrápim. „Po tom všetko, čo sme spolu prežili, si zaslúži počuť moje áno,“ po tomto prehlásení som počula ako Ravenovi spadli zo srdca snád' celé Himaláje. Usmial sa na mňa tak úžasne, že sa mi z toho podlomili kolená. A toto bol úsmev, ktorý definitívne roztopil ľad v jeho nádherných očiach.

